

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SECUNDUM

B I P O N T I
EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS
C I O I O C C L X X I X

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

Наукова бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. МЕЧНИКОВА

Θ Ε Ω Ν Δ Ι Α Λ Ο Γ Ο Ι .

I.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΛΥΣΟΝ με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα.

ΖΕΥΣ. Λύσω σε Φῆς, ὃν ἔχρην βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα ἀνθρώπους ἐπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὅσῃ τιμῇ κεκαλυμμένα μοι παρὰ βεῖς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν;

DEORUM DIALOGI.

PROMETHEI ET IOVIS.

Prometheus.

SOLVE me, o Iuppiter: nam gravia iam passus sum.

Iup. Ten' ut solvam, ais, cuius oportebat graviores habentis compedes, Caucaſo toto super caput inieſto, a sexdecim vulturibus non solum detonderi hepar, sed & oculos effodi pro eo, quod talia nobis animantia homines finxeris, ignem furripueris, & mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod deceperis in distributione carnum, dum ossa adipe obſecta mihi apponis, & praeſtantiorem partem tibiimet ſervas, quid attinet dicere?

Lucian. Vol. II.

A

ΠΡΟΜ. Οὐκοῦν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτικα τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀπολούμενον αἰτὸν τρέφων τῷ ἥπατι;

ΖΕΥΣ. Οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν.

ΠΡΟΜ. Καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ σοι μὴνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

2 ΖΕΥΣ. Κατασοφίξῃ με, ὦ Προμηθεῦ.

ΠΡΟΜ. Καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὐθις ἔνθα ὁ Καυκάσός ἐστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἣν τι τεχνάζων ἀλίσκωμαι.

ΖΕΥΣ. Εἰπέ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα.

ΠΡΟΜ. Ἦν εἴπω ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος;

ΖΕΥΣ. Πῶς γὰρ οὐ;

Prom. Nonne ergo sat iam poenarum exfolvi tantum temporis Caucaso affixus, quae avium cunctarum pessime perire meretur, aquilam alens iecore?

Iup. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae te decet pati.

Prom. At non sine mercede quidem me solves, Iuppiter: sed tibi indicabo quiddam valde magni momenti.

Iup. Tu me dolis circumvenire studes, Prometheus.

Prom. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es postea, ubi Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas technas fruiere deprehendar.

Iup. Ede prius, quam mercedem sis soluturus ita nobis necessariam.

Prom. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, si de reliquis etiam praedicam?

Iup. Quidni?

ΠΡΟΜ. Παρὰ τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' ἐγὼ μὲν ἔγνωσ', τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς εἶρεῖν.

ΠΡΟΜ. Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωθήσῃς τῇ Νηρηίδι· ἣν γὰρ αὐτὴ κνοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεται σε, οἷα καὶ σὺ εἶδασας τὸν Κρόνον.

ΖΕΥΣ. Τούτο Φῆς, ἐμπεισέσθαι με τῆς ἀρχῆς;

ΠΡΟΜ. Μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ, πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ.

ΖΕΥΣ. Χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

Prom. Ad Thetidem properas, cum ea congressurus.

Iup. Id quidem pervidisti. Quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus.

Prom. Tu ne, Iuppiter, rem habueris cum Nereide: etenim, si uterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Saturnum.

Iup. Hoc scilicet significas, eiectum me iri imperio.

Prom. Absit omen, o Iuppiter: neque tamen non tale quid concubitus eius minatur.

Iup. Valeat ergo Theris: te autem Vulcanus huius momenti gratia solvat.

II.

ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΡΩΣ. Ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἐτι ἄφρων.

CUPIDINIS ET IOVIS.

Cap. **A**T si quid etiam peccavi, Iuppiter, ignosce mihi: puerulus enim sum, atque adhuc insipiens.

ΖΕΥΣ. Σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; ἢ διότι μὴ πᾶγωνα, μηδὲ πολὺς ἐφυσας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρον καὶ πανούργος ὢν;

ΕΡΩΣ. Τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρον, ὡς Φῆς, ἐγὼ, διότι με καὶ πεδήσαι διανοῇ;

ΖΕΥΣ. Σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὲν οὕτως ἐντροφᾶς, ὥστε μηδὲν ἐστὶν ὃ μὴ πεποιθήκας με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύκνον, ἀετὸν· ἐμοῦ δὲ ὅλως οὐδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πεποιθήκας, οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ διὰ σέ γεγενημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς, καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν· αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον, ἢ κύκνον φιλοῦσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἰδῶσι, τεθνῆσιν ὑπὸ τοῦ θεοῦς.

2 ΕΡΩΣ. Εἰκότως. οὐ γὰρ Φέρουσιν, ὦ Ζεῦ, θνηταὶ οὔσαι τὴν πρόσψιν.

11 Ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν) Μετὰ φανατισμοῦ μίγνυσθαι. V.

Iup. Tune puerulus, o Cupido, qui vetustior es multo Iapeto: an, quia nec barbam nec canos protulisti, propterea infans haberi vis, cum vetulus sis & vafer?

Cup. Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego, cur me vincere quoque mediteris?

Iup. Vide, execranda, an parva; qui mihi quidem eum in modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris me, fatyrum, taurum, aurum, cycinum, aquilam: me autem omnino nullam, quae amaret, effecisti; neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum: quin necesse habeo praeestiigiis adversum illas uti, & celare memet: tum taurum cycinumve amant; me si videant, moriuntur prae timore.

Cup. Merito fane, neque enim ferre possunt, Iuppiter, mortales tuum conspectum.

ΖΕΥΣ. Πῶς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Ὑάκινθος Φιλοῦσιν;

ΕΡΩΣ. Ἄλλ' ἢ Δάφνη καὶ κείνον ἔφευγε, καίτοι κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν φέρε, ἀλλ' ὥς ἡδιστον ποίει σεαυτὸν, ἐκατέρωθε καθεμμένος βοστρύχους, τῇ μίτρα τούτους ἀνειλημμένους, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα βαῖνε, καὶ ὄψιι ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν Διούσου Μαινάδων.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγε, οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.

ΕΡΩΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλεις ῥάδιον γὰρ τοῦτό γε.

ΖΕΥΣ. Οὐκ. ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτοῦ ἐπιτυγχάνειν ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφήμί σε.

⁸ Χρυσίδας) Χρυσὶς κύριον ἢ χρυσῇ φιάλῃ, ὥσπερ ἡ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρίς. V.

Iup. Quī fit ergo, ut Apollinem Branchus & Hyacinthus ament?

Cup. At Daphne illum quoque fugit, tametsi comatum & imberbem. Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate, neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te redde, utrinque demissam caesariem mitra subnectens, purpuream habe vestem, indue calceos auratos, ad tibiam & tympana concinne ingredi: tum tu videbis, plures te secuturas esse, quam Bacchi Maenades.

Iup. Apage: multum absūm, ut amabilis esse velim tali ornatu.

Cup. Quin ergo, Iuppiter, amare noli: facile hoc quidem.

Iup. Nequaquam: equidem amare velim, sed faciliore via potiri: eaque ipsa te conditione dimitto.

III.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΖΕΥΣ. ΤΗΝ τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα,
ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστίν, ἀλλὰ δάμαλις.

ΕΡΜ. Τεράστιον ταῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη;

ΖΕΥΣ. Ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν.
ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ
κακοδαίμονι βουκόλῳ τινὰ πολύομματον Ἄργον τοῦ-
νομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὐπνος ὢν.

ΕΡΜ. Τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν;

ΖΕΥΣ. Καταπτάρμενος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που
ὁ Ἄρχος βουκολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον, τὴν δέ Ἰὼ
διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἴσιν
παῖσιν. καὶ τολοιπὸν ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ καὶ τὸν Νεῖ-

IOVIS ET MERCURII.

Iup. **I**NACHI filiam, formosam illam, nosti, o Mercuri?

Merc. Utique: nimirum Io.

Iup. Non amplius puella est ea, sed iuvenca.

Merc. Prodigiosum hoc: at quo tandem modo mutata est?

Iup. Aemulata Iuno mutavit eam: quin etiam novum
aliquid malum machinata est adversus miseram illam: bu-
bulem aliquem multis oculis, Argum nomine, apposuit,
qui pascat iuvenecam insomnis.

Merc. Quid igitur nos oportet facere?

Iup. Cum devolaris in Nemeam, (illic uspiam Argus pa-
scit) eum interfice: Io per pelagus in Aegyptum abdu-

λον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ σά-
ξέτω τοὺς πλέοντας.

Estam Iſin fac. In poſterum ſit Dea ibi incolentibus, Nilum
exundare faciat, ventos immittat, & fervet navigantes.

IV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΓΑΝΥΜΗΔΟΣ.

ΖΕΥΣ. **Α**ΓΕ, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν) E
Φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με
ἔχοντα, οὐδ' ὄνυχας ὀξεῖς, οὐ πτερὰ, οἷος ἐΦαινόμεν
σοι πτηνὸς εἶναι δοκῶν.

ΓΑΝ. Ἄνθρωπε, οὐκ αἰτὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ κατα-
πτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ μέσου τοῦ ποιμνίου; πῶς
οὖν τὰ μὲν πτερὰ ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη
ἀναπέφηνας;

ΖΕΥΣ. Ἄλλ' οὔτε ἄνθρωπος, ὃν ὄρῃς, ὦ μεῖράκιον,
οὔτε αἰτὸς, ὃ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν θεῶν οὗτός εἰμι,
πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας ἐμαυτόν.

IOVIS ET GANYMEDIS.

Iup. **A**GE, Ganymedes, venimus enim, quo oportebat,
osculare me iam, ut ſcias, non amplius roſtrum aduncum
habere me, neque ungues acutos, neque alas, qualis vi-
debar tibi volucris ſpecie.

Gan. Tu, homo, non aquila modo eras, cumque de-
volaffes, rapuiſti me a medio grege? quomodo igitur alae
iſtae tibi defluerunt, tuque iam alius evaſiſti?

Iup. At neque homo ſum ego, quem vides, adoleſcen-
tule, neque aquila; ſed omnium rex Deorum hicc ſum,
commode mutata forma.

ΓΑΝ. Τί Φῆς; σὺ γὰρ ὁ Πάν ἐκεῖνος; εἴτα πῶς σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐδὲ λάσιος εἶ τὰ σκέλη;

ΖΕΥΣ. Μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ Θεόν;

ΓΑΝ. Ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔστηκε· σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναι μοι δοκεῖς.

2 ΖΕΥΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα, οὐδὲ βαμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕοντος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπᾶς ποιῶντος;

ΓΑΝ. Σὺ, ὦ βέλτιστε, Φῆς εἶναι, ὃς πρώην κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὃ ποῖαν τὸν ψόφον, ὃ τὸν κριὸν ὃ πατὴρ ἔθυσεν; εἴτα τί ἀδικήσαντά με ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν Θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες.

ἰ Ὁ Πάν) Ὡς ποιμὴν ὁ Γα- Πάνα· οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τι-
νυμῆδης μόνον ἡγάγατο Θεὸν τὸν μᾶσιν. V.

Gan. Ain, tu enim es Pan iste? at quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque hirta crura?

Iup. Eumne tu solum putas Deum?

Gan. Sane; atque adeo sacrificamus ipsi integrum hircum ad speluncam adductum, ubi stat dedicatus: tu autem plagiararius aliquis esse mihi videris.

Iup. Dic mihi, Iovisne non audivisti nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluentis, tonantis, & fulgura mittentis?

Gan. Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudisti in nos multam grandinem, qui habitare superne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem pater mactavit? Et cuius admitti reum me furripuisti, rex Deorum? oves quidem lupi forte iam discerpserunt, in desertas impetu facto.

ZETΣ. Ἐτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτω γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν;

ΓΑΝ. Τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάρξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἰδην τήμερον;

ZETΣ. Οὐδαμῶς· ἐπεὶ μάτην αἰτὸς εἶην ἀντὶ Θεοῦ γεγενημένος.

ΓΑΝ. Οὐκοῦν ἐπιζητήσει με ὁ πατήρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὐρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.

ZETΣ. Πῶ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε;

ΓΑΝ. Μηδαμῶς· ποτῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνούμαι σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν δὲ τὸν τριετή, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νόμην.

ZETΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστι, καὶ ἀπλοῖκός, 3 καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἐτι. ἀλλ', ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάβου αὐτῶν, τοῦ ποι-

Iup. Etiamne tibi cura est ovium, qui immortalis factus hic nobiscum futurus es?

Gan. Quid ais? tu non devehes me iam in Idam hodie?

Iup. Neutiquam: alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiissem.

Gan. At requirer me pater, & indignabitur non invento, plagasque postmodum accipiam, qui gregem reliquerim.

Iup. Ubi autem ille te videbit?

Gan. Nequaquam [hic manere velim;] desidero enim iam patrem: quod si deduxeris me, polliceor tibi & alium ab eo hircum iri immolatum, pretium scilicet mei recepti: habemus autem trimum istum grandem, qui dux est gregi ad pastionem.

Iup. Quam apertus puer est & simplex, ipsumque illud plane puer adhuc! At, Ganymedes, ista quidem omnia va-

μνίου, καὶ τῆς Ἰδῆς. σὺ δὲ, ἥδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολ-
λὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρί-
δα· καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ,
καὶ νέκταρ πῖν. τοῦτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐ-
τὸς παρέξεις ἐγχείων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος,
ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι
ποιήσω κάλλιστον, καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ.

ΓΑΝ. Ἦν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί
μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἡλικιάται ἦμεν.

ΖΕΥΣ. Ἐχεις καὶ νταῦθα τὸν συμπαιζόμενόν σοι τοῦ-
τον Ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάρρει
μόνον, καὶ Φαῖδρος ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπόθει τῶν κάτω.

4 ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαί-
νειν δεήσει καὶ νταῦθα;

ΖΕΥΣ. Οὐκ' ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τοῦ νέκτα-
ρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου.

lere iube, atque obliviscere gregis & Idae: tu quippe, ete-
nim iam coelestis es, multum hinc bene facies patri pa-
triaeque: pro caseo & lacte ambrosiam edes & nectar bi-
bes; hoc quidem aliis etiam nobis praebebis infusum: quod-
que maximum, non homo amplius, sed immortalis eris,
fidusque tuum apparere faciam pulcherrimum; denique
beatus eris.

Gan. Si ludere cupiam, quis mecum ludet? in Ida enim
multi aequales eramus.

Iup. Habes & hic, qui tecum ludet, Cupidinem istum,
talosque bene multos: bono animo solum esto, & hilaris,
nullumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

Gan. Quo autem vobis utilis sim? hiccine etiam pasto-
rem agere oportebit?

Iup. Minime, sed vinum temperabis, nectari praeficie-
ris, curamque geres convivii.

ΓΑΝ. Τοῦτο μὲν οὐ χαλεπὸν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχεῖν τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισσύβιον.

ΖΕΥΣ. Ἴδού, πάλιν οὗτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἶεται· ταυτὶ δ' οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔΦην, τὸ νέκταρ.

ΓΑΝ. Ἥδιον, ὦ Ζεῦ, τοῦ γάλακτος;

ΖΕΥΣ. Εἴση μετ' ὀλίγον, καὶ γευσάμενος οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα.

ΓΑΝ. Καμῆσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἡλικιώτου Ἑρωτος;

ΖΕΥΣ. Οὐκ· ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνῆρπασα, ὥς ἅμα καθεύδοιμεν.

ΓΑΝ. Μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἡδίων σοι καθεῦδειν μετ' ἐμοῦ;

ΖΕΥΣ. Ναὶ, μετὰ γε τοιούτου, οἷός ἐῖ συ, Γανύμηδες, οὕτω καλός.

Gan. Id quidem haud arduum: etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, & scite porrigere cymbium.

Iup. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, & hominibus se ministraturum putat: atqui coelum hoc est, bibimusque, ut dixi, nectar.

Gan. Suaviusne, Iuppiter, lacte?

Iup. Scies paulo post, & eo gustato porro non desiderabis lac.

Gan. Ubi autem cubitum ibo nocte? an cum aequali Cupidine?

Iup. Non: sed eapropter te furripui, ut una dormiamus.

Gan. Tu quippe solus non possis, sed iucundius tibi dormire mecum?

Iup. Utique cum tali quidem, qualis tu es, Ganymedes, tam pulcher.

5 ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος;
 ΖΕΥΣ. Ἐχει τὶ θέλκτρον ἡδῦ, καὶ μαλακώτερον
 ἐπάγει αὐτόν.

ΓΑΝ. Καὶ μὴν ὅγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδον-
 τι, καὶ διηγέιτο ἔωθεν, ὡς ἀΦεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον
 στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φθεγγόμενος μετα-
 ξυ ὅποτε καθεύδοιμι ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπε με
 κοιμηθῆσόμενον τὰ πολλά. ὦρα δὴ σοι, εἰ διὰ τοῦτο, ὡς
 Φῆς, ἀνῆρπασάς με, καταθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ
 πράγματα ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς
 στρεφόμενος.

ΖΕΥΣ. Τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυ-
 πνήσαιοι μετὰ σοῦ. Φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις,
 καὶ περιπτύσσων.

ΓΑΝ. Αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ
 καταφιλοῦντος.

ΖΕΥΣ. Εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐ-

Gan. Quid tandem ad fomnum te iuvabit forma?

Iup. Habet aliquod delinimentum suave, fomnumque
 molliorem inducit.

Gan. At pater fane mihi succensebat una dormienti, at-
 que enarrabat mane, quemadmodum eius intervertissem
 fomnum volutando, calcitrando, & voce, interea dum dor-
 miebam, missa: quare ad matrem ablegabat me plerum-
 que dormitum. Curandum enim vero tibi, si idcirco, ut
 ais, furripuisti me, ut deponas iterum in terram: cetero-
 quin negotium habebis vigilando: incommodabo enim tibi
 continuo corpus versans.

Iup. Hoc ipsum a te mihi suavissimum accidet, si vigi-
 lavero tecum: usque enim deosculabor te & amplexabor.

Gan. Tu videris: ego fomnum capiam vel te dissuaviente.

Iup. Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc autem ab-

τὸν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ πίνοντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἶνοχό-
σοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

duc ipsum, Mercuri, & ubi hauserit immortalitatis potum,
reduc vinum nobis ministraturum, postquam docueris
prius, quomodo porrigere deceat scyphum.

V.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. **Ε**Ξ οὗ τὸ μεράκιον τοῦτο, ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον, 1
ἀπὸ τῆς Ἰδῆς ἀρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἐλαττόν μοι
προσέχεις τὸν νοῦν.

ΖΕΥΣ. Καὶ τοῦτο γάρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς ἤδη,
ἀΦελῆς οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ἄμην ταῖς γυ-
ναιξὶ μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὅποσαι ἂν ὁμιλήσω-
σιν ἐμοί.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέποντα σε- 2
αυτῶ, ὅς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ
τὴν νόμῳ γαμετὴν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χου-
σίον, ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. **E**x quo adolescentulum illum, Iuppiter, Phrygium
ab Ida raptum huc subduxisti, minus me curas.

Iup. Illumne etiam, o Iuno, aemularis, tam simplicem
& nulli plane molestum? equidem opinabar in mulieres so-
las difficilem esse te, quaecunque consueverint tecum.

Iun. Ne ista quidem recte facis, nec digna tua persona,
qui omnium Deorum cum dominus sis, relicta me legiti-
ma uxore in terram descendis moechaturus, in aurum, vel
Satyrum taurumve mutatus: attamen illae tibi saltem in

μὲν σοι καὶ ἐν γῇ μένουσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τοῦτ' παιδίον
 ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὦ γενναιότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ
 ἡμῶν νῦν ἐπὶ κεφαλῇ μοι ἐπαχθέν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λό-
 γῳ· οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων, καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα
 ἥτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαιστος διακονούμενοι· σὺ δὲ καὶ
 τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ Φιλή-
 σας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὁρώντων, καὶ τὸ Φιλημά-
 σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο εὐδὲ διψῶν πολλά-
 κισ αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον,
 ἔδωκας ἐκεῖνῳ καὶ πίνοντος ἀπολαβὰν τὴν κύλικα,
 ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἐπὶ,
 καὶ ἐνθα προσήρμωσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα καὶ
 Φιλῆς. πρῶτῃ δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
 ἀποθέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κεραυνὸν ἐκάθητο ἀστρα-
 γαλίζων μετ' αὐτοῦ, πῶγωνα τηλικούτον καθευμένος.
 πάντα οὖν ὁρῶ ταῦτα, ὥστε μὴ οἶον λαμβάνειν.

terra manent: verum Idaeum istum puerum rapuisti & huc
 evolasti, generosissime Deorum: & nobiscum nunc habi-
 tat, supra caput mihi inductus, at pincerna verbo. Tanta-
 ne tibi erat pincernarum penuria: defecerunt scilicet de-
 lassati Hebe & Vulcanus ministrando: & tu sane calicem
 non aliter accipere soles ab eo, quam osculo prius dato
 in omnium conspectu: ac suavium tibi suavius est necta-
 re: ideo ne sitiens quidem saepe poscis bibere: interdum
 etiam degustato solum poculo, praebere soles ipsi: cum-
 que biberit, receptum calicem, quantum in eo reliquum est,
 educis, unde & ipse bibit, quaque parte applicuit labia,
 ut & bibas simul & osculeris. Nuper enim vero rex &
 omnium pater, positus aegide ac fulmine, sedebas talis cum
 eo ludens, qui tantam barbam promittis. Ista video equi-
 dem cuncta, ut nihil sit, cur putes te latere.

ΖΕΥΣ. Καὶ τί δεινόν, ὦ Ἥρα, μεῖράκιον οὕτω καλόν 3
μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ
τῷ Φιλῆματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἦν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ
καὶ ἅπαξ Φιλῆσαι σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότε-
ρον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι.

ΗΡΑ. Παιδεραστῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω
μανεῖην, ὥς τὰ χεῖλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ
Φρυγί, οὕτως ἐκτεθλυμμένῳ.

ΖΕΥΣ. Μὴ μου λοιδοροῦ, ὦ γενναιοτάτῃ, τοῖς παι-
δικαῖς. οὕτως γὰρ ὁ Φηλυδρίας, ὁ Βάρβαρος, ὁ μαλθα-
κός, ἡδῖαν καὶ ποθεινότερος. οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ
σε παροξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἴθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησθ' 4
γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἶνοχόον τούτον ἐμπαροινεῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἑδεῖ τὸν σὸν υἱὸν
8 Ἐκτεθλυμμένῳ) Ἐκλύτῳ καὶ ἀπαλῷ, ἢ μαλακῷ, ἀσπληγῇ. V.

Iup. Et quid tantum in eo criminis est, Iuno, si ado-
lescentulum ea forma inter bibendum perbassem, & dele-
cter utrisque, osculo ac nectare? immo si permisero ipsi
vel semel osculari te, iam non amplius vitio mihi vertes,
quod anteferendum nectari arbitrer suavium.

Iun. Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, sermones:
at mihi ne contigerit usque eo insanire, ut admoveam la-
bia molli huic Phrygi tamque effeminato.

Iup. Ne tu conviciis incesse, optima, meos amores: hic-
ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis: sed tem-
pero verbis, ne te magis irriterem.

Iun. Utinam & uxorem illum ducas mea quidem gratia:
memento tamen, quam indigna propter istum pincernam
in me admittas.

Iup. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat
tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace

οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἦκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγρην ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους Φιλήσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως Φιλήσεις ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατηθαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτέος αὐθις ἐς τὴν Ἰδὴν καθαρὸς γὰρ, καὶ ροδοδάκτυλος, καὶ ἐπίσταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπομα, καὶ ὁ σε λυπεῖ μάलिστα, καὶ Φιλεῖ ἥδιον τοῦ νέκταρος.

- 5 HPA. Νῦν καὶ χάλος, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾶς ὀρών αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἢ Ἰδὴ ἀνέβρεψε· πάλαι δὲ οὐχ ἐώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπινθήρες, οὐδ' ἡ κάμιμος ἀπέτρεπόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ.

venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, & eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque interest, ut hic a poculis minister magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, & roseo digitorum nitore, & scite porrigit poculum, quodque te maxime urit, osculatur nectare suavius.

Iun. Nunc & claudus, o Iuppiter, est Vulcanus, & digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, & fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulchrum comatulum istum Ida enutrivit: dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus avertabant te, quin biberes ab eo.

ΖΕΥΣ. Λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, καὶ μοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυπούσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὠραίου δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοεῖται· σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκάστη δις Φίλει με, καὶ ὅτε πλήρῃ ὀρέγοις, καὶ αὐτὴς ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιβι· οἰμῶζεται γὰρ, ἣν τις σε λυπεῖν ἐβέλῃ.

Iur. Angis, Iuno, temet ipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graveris a puero formoso accipere poculum, tibi filius vinum ministret: at tu, Ganymedes, soli mihi praebe calicem, & ad singulos his suaviare me, cum plenum porrigis, cumque iterum a me recipis. Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim, si quis tibi molestiam afferre voluerit.

VI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΤΟΝ Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν τινα ἰτὸν τρόπον ἡγῇ;

Ἰ Τὸν Ἰξίονα) Ἰξίον Λαπίθης τὸ γένος ὦν ἡγάγετο Δίαν τὴν Οἰονέας. Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἔδνα συνεσκεύασατο· ὄρυγμα γὰρ ποιήσας, καὶ γεμίσας πυρὸς, ἐνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἐμελλον αὐτὸν τιμαρῆν. Ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἠλέησεν αὐτόν· καὶ λαβὼν ἰδίῳ ἱερῷ ἀφῆκε μεταδιδούς αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. Οὗτος δὲ ἀκόλαστος ὦν ἡράσθη

Ἥρας, ἡ ἀνήγγειλε τῷ Δίῳ. ὁ δὲ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπειχάσατο νεφέλῃ τῇ Ἥρα, ἣ μίγνυται Ἰξίῳ, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ' οὗ Ἴπποχένταυροι. Ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς καὶ ὑποπτέρῳ τροχῷ ὤπασεν τὸν Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι διὰ ἀέρος μαστιζόμενον καὶ λέγοντα, Χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας. V.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. Ixionem istum vides, o Iuppiter: qualem moribus esse putas?

Lucian. Vol. II.

Наукова б-бліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
імені І. І. Мечникова

ZETΣ. Ἄνθρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἡρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν.

ΗΡΑ. Ἀλλ' ἀνάξιος ἐστὶ, ὑβριστής γε ὢν ὥστε μηκέτι συνέστω.

ZETΣ. Τί δὲ ὑβρίσῃ; χρὴ γάρ, οἶμαι, καὶ με εἰδέναι.

ΗΡΑ. Τί δ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό τοιοῦτόν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε.

ZETΣ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο καὶ μᾶλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχειρήσῃ μῶν οὖν ἐπέρα τινά; συνήμην γὰρ ὅποιόν τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

2 ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμὲ, οὐκ ἄλλην τινά, ὦ Ζεῦ, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡγνόουν τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφείρα ἐς ἐμέ· ὃ δὲ καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ ἔποτε πιῶσα παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν καὶ λαβὼν,

Iup. Commodum hominem, atque ad hilaritatem convivii factum: non enim nobiscum verfaretur, si quidem indignus esset symposio.

Iun. Indignus fane; quippe iniuriae gravis auctor: quare nobiscum amplius ne sit.

Iup. Quam tandem iniuriam fecit? oportet enim, ut arbitror, me quoque certiore fieri.

Iun. Quid autem aliud? at pudor impedit, ne dicam; tale facinus est ausus.

Iup. Et eam quidem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia fuerit conatus. An igitur aliquam tentavit? etenim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud, quod eloqui refugas.

Iun. Immo me ipsam, non aliam quandam, Iuppiter, iam dudum. Primum equidem ignorabam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic autem & gemebat, & sublacrimebatur: si quando, ut biberam, traderem Ganymedi poculum, tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-

ἐφίλει μεταξὺ, καὶ πρὸς τοὺς ὀφθαλμοὺς προσῆγε, καὶ αὖθις ἀφεώρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρωτικά ὄντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἡδούμεν λέγειν πρὸς σέ, καὶ ἄμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσενηκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, καὶ προκυλινδούμενον, ἐπιφραξάμεν τὰ ἄτα, ὥς μὴδὲ ἀκούσαιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλθὼν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέ- 3
χρη τῶν Ἑρας γάμων; τοσοῦτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου Φιλάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποίησαμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πίνοντες ὅμοια ἡμῶν, καὶ ἰδόντες οὐράνια κάλλη, καὶ οἷα οὐποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν

que poculum osculabatur interea, oculis admovebat, atque iterum intuebatur in me. Illa iam intelligebam amatoria esse: & diu quidem me pudebat haec apud te dicere, putabamque cessaturum hominem ab infania. At postquam blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego destituenſ illum adhuc in lacrimis & pedibus advolutum, obturatis auribus, ne audirem contumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indicatura: tu autem vide, quomodo virum ulciscaris.

Iup. Siccinē infandus ille in memet ipsum, & ad Iunonis usque concubitus? adeone inebriatus fuit nectare? verum nosmet eorum causa sumus, & ultra modum amantes hominum, qui convivas etiam eos adscivimus. Ignoscendum igitur ipsis, si hausto pari atque nos potur, visſique coelestibus formis, quales nunquam spectarunt in terra, desiderarunt frui illis amore tacti: amor autem vio-

τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.

ΗΡΑ. Σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστί· καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει, τῆς ρίνός, Φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγήταί σοι· καὶ ἀλλάττη ραδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἥ σοι τὸν Πειρίθου ἐτεκεν.

4 ΖΕΥΣ. Ἐτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιζα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου· σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἔρᾳ, καὶ ὡς Φῆς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει.

ΗΡΑ. Τί, ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μή τι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπῃς.

lentum quiddam est, neque hominibus solum imperat, sed & nobismet ipsis aliquando.

Iun. In te quidem valde dominium hicce exercet, teque agit ac fert, nāso, ut aiunt, trahens: & tu sequeris ipsum, quocunque ducat, mutarisque facile in quamcunque iusserit formam: atque omnino possessio ludusque amoris es profecto: etiam nunc Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui eius uxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi Pirithoum peperit.

Iup. Tunc etiamnum recordaris eorum, si quid ego lusi in terram descendens? at scinne, quid mihi de Ixione videatur? punire quidem nequaquam ipsum, neque extrudere symposio; inurbanum enim: quandoquidem vero amat, &, ut ais, plorat, & intolerabilia suffert.

Iun. Quid porro, Iuppiter? nam metuo, ne quid flagitiosum tu quoque dicas.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' εἶδalon ἐκ νεφέλης πλα-
σάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον,
καὶ κεῖνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἶκος, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρα-
κατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· οὕτω γὰρ παύσaiτο ἀνιά-
μενος, οἷη βίης τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας.

ΗΡΑ. Ἄπαγε, μὴ ὤραισιν ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν
ἐπιθυμῶν.

ΖΕΥΣ. Ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ
πάθοις δεινὸν ἀπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων
συνέσται;

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλῃ ἐγὼ εἶναι δοῶ, καὶ τὸ αἰ-
σχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλῃ ποτὲ
Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλῃ· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξ-
απατηθήσεται.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοι εἰ-

6 Ἄπαγε, μὴ ὤραισιν) Σεσολοί- τῇ συνθεία, Μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἔτη,
κίσται μὲν Ἀττικῶς. ὠφείλε γὰρ, Μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι. V.
μὴ ἄρας ἴκοιτο· ἐστὶ δὲ τοῦτο τὸ ἐν

Iup. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxeri-
mus ipsi tibi simile, postquam solutum fuerit convivium
(vigilat autem, ut credi par est, prae amore) acclinemus
iuxta ipsum: sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit,
se, quod concupierat, adeptum esse.

Iun. Apage: pessime pereat, ut qui rem supra suam for-
tem affectet.

Iup. Sustine tamen, o Iuno: quid enim ad te mali redun-
dabit ab isto figmento, si cum nebula fuerit Ixion congressus?

Iun. At nebula ista ego esse videbor, & turpe illud in
me patrabit ob similitudinem.

Iup. Nihil dicis: neque enim nebula unquam Iuno fiat,
nec tu nebula: Ixion tantum decipietur.

Iun. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, glo-

σιν, αὐχήσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγῆσεται ἅπασιν, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεπτρος εἶναι τῷ Διὶ. καὶ πού τάχα ἔραν με Φήσειεν αὐτοῦ, οἱ δὲ πιστεύουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλη συνῆν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ἣν τι τοιοῦτον εἶπῃ, ἐς τὸν ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθεῖς, συμπερινεχθήσεται μετ' αὐτοῦ αἰεὶ, καὶ πόνον ἄπαιστον ἔξει, δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

riabitur forte, ubi in terram venerit, & narrabit omnibus, se Iunonem iniisse, in eodemque, quo Iovem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse.

Iup. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotaeque miser alligatus circumagetur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris.

Iun. Non enim grave hoc quidem ob iactantiam.

VII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

ΗΦΑΙ. ΕΩΡΑΚΑΣ, ὦ Ἀπολλον, τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθέν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀπαβησόμενον;

ΑΠ. Ἐκεῖνό γε Φῶ βρέφος, ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα

APOLLINIS ET VULCANI.

Vulc. **V**IDISTIN', Apollo, Maiæ filiolum modo editum? quam pulcher est, arridetque omnibus, & iam patet aliquid, quod magni boni spem facit.

Ap. Illum ego dixero infantem, Vulcane, aut infi-

αἰγαθόν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ;

ΗΦΑΙ. Καὶ τίνα ἀν ἀδικῆσαι δύναίτο ἀρτίτοκον ὄν;

ΑΠ. Ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τριαιναῖαν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς 2 σπαργάνοις;

ΑΠ. Εἶσθι, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον.

ΗΦΑΙ. Καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη.

ΑΠ. Τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν;

ΗΦΑΙ. Πάντα, ὦ Ἀπολλων.

ΑΠ. Ὅμως ἐπίσκειψαι ἀκριβῶς.

ΗΦΑΙ. Νῆ Δία, τὴν πυράγραν οὐχ ὀρώ.

ΑΠ. Ἀλλ' ὅψαι αὐτὴν που ἐν σπαργάνοις τοῦ βρέφους.

gne bonum, qui Iapeto fit senior, quantum ad astutiam?

Vulc. Eccui male facere possit recens natus?

Ap. Roga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut Martem; illius enim eduxit clam vagina gladium: ne me ipsum dicam, quem exarmavit arcu & sagittis.

Vulc. Haec iste recens natus, qui vix movere se poterat in fasciis?

Ap. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit.

Vulc. Atqui iam accessit.

Ap. Quid ergo, cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periit?

Vulc. Cuncta, Apollo.

Ap. Tamen inspice diligenter.

Vulc. Ita me Iuppiter amet, forcipem non video.

Ap. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis.

ΗΦΑΙ. Οὕτως ὁξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

- 3 ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη σταμύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθές δὲ προκαλεσάμενος τὸν Ἑρωτα κατεπάλαισεν εὐθύς, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλκων τὰ πόδε' εἶτα μεταξὺ ἐπαινούμενος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἐκλείψε, προσπτύξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νικῇ· τοῦ Διὸς δὲ γελαῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, καί κεῖνον αὖν ὑφείλετο.

ΗΦΑΙ. Γοργόν τινα τὸν παῖδα Φῆς.

ΑΠ. Οὐ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.

ΗΦΑΙ. Τῷ τούτῳ τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

- 4 ΑΠ. Χελάνην που νεκρὰν εὐράν, ὄργανον ἀπ' αὐτῆς

1 Ἐν τῇ γαστρὶ) Εὐστάθιος Ὀδυσσ. Γ. λόγος ἐστὶ, φησὶ, τὸν Ἑρμῆν, ἐκ γενετῆς συγκληρωθῆναι τὴν κλεπτικὴν, ὡς τῆς μητρὸς Μαίας συλλουμένης, αἷς ἠθελεν ἐκείνη, ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. G.

3 Ἦδη σταμύλα καὶ ἐπίτροχα) Πολύκομψα, πιθανὰ, εὐτράπελα, ἀπατητικά. τὸ ἐπίτροχα, ὑπείγμένα ταχέως. V.

14 Χελάνην) Τούτου μέμνεται καὶ Νικάνδρος ἐν τοῖς Ἀλεξίφαρμάκοις. G.

Vulc. Tamne acutis est manibus, ac si in utero mediatatus fuerit artem furandi?

Ap. Non tu illum audivisti iam loquentem argutula quaedam & volubilia: quin & ministrare nobis vult: heri vero provocatum Cupidinem luctando deiecit statim, nescio quomodo subducens pedes: tum interea dum laudabatur, Veneris cestum furripuit, illum amplexae ob victoriam; Iovis autem ridentis sceptrum, &, nisi gravius esset fulmen, multumque ignem haberet, illum quoque furripuisset.

Vulc. Agilem quendam & alacrem puerum narras.

Ap. Non hoc tantum, sed & iam musicum.

Vulc. Id quo indicio colligere potes?

Ap. Testudinem alicubi mortuam cum invenisset, instru-

συνεπήξατο· πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγάσας,
ἔπειτα κολλάβους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς,
καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελωδεῖ πάντῳ γλαφυ-
ρὸν, ὃ ἩΦαιστε, καὶ ἐναρμόνιον, ὡς καὶ αὐτῷ Φθο-
νεῖν τὸν πάλαι κιθαρίζειν ἀσχοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα,
ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περι-
εργίας ἄχρι τοῦ ἄδου κατίσι, κλέψων τὴν κακείθεν δη-
λαδῇ. ὑπόπτερος δ' ἐστί· καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται
θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ἣ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατὰγει
τοὺς νεκρούς.

ΗΦΑΙ. Ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.

ΑΠ. Τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν πυράγρην.

ΗΦΑΙ. Εὖγε ὑπέμνησας ὥστε βαδιόυμαι ἀποληψό-
μενος αὐτὴν, εἴ που ὡς Φῆς εὐρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

² Κολάβους) Τὰ τῶν χορδῶν τῇ τὰς τῆς κιθάρας νευράς. V.
ἐπιτόνια. V.

³ Μαγάδιον) Ἡδύ, κοῖλον, σφόν,
² Καὶ μαγάδα) Σανὶς τετράγω-
νος, ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ' ἑαυ-
ἐμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρόν· ταῦτα
σημαίνει τὸ γλαφυρόν. V.

mentum ex ea musicum compegit: manubriis enim adapta-
tis, iugo addito, tum claviculis infixis, & asserculo suppo-
sito, fidesque intendens septem, canit valde tenerum quid-
dam, o Vulcane, & concinnum, ut egomet ipsi invidiam,
qui dudum arte pulsandae citharae exerceor. Praeterea di-
cebat Maia, illum ne noctu quidem manere in coelo, sed
curiositatis ergo usque ad inferos descendere, nempe fura-
turum aliquid inde etiam: alis autem est instructus: & vir-
gam quandam sibi confecit mirabili virtute praeditam, qua
animas ducit, deducitque mortuos.

Vulc. Hanc ipsi donavi, ludicrum ut esset.

Ap. Proinde reddidit tibi mercedem forcipem [furto sub-
latum.]

Vulc. Recte sane admonuisti: quare ibo ad eum recu-
perandum, sicubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

VIII.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙ. ΤΙ με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἤκω γὰρ, ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δύο μῖα πληγῇ διατερεῖν.

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἥφαιστε· ἀλλὰ διέλε μου τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκῶν.

ΗΦΑΙ. Πειρᾷ μου, εἰ μέμνη; πρόσταττε δ' αὖν τάληβες, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι.

ΖΕΥΣ. Διαιρεθῆναί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν πρῶτον ὀργιζομένῳ πειράσῃ μου· ἀλλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μὴδὲ μέλλειν ἀπολλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἱ μου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν.

ΗΦΑΙ. Ὅρα, ὦ Ζεῦ, μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ἄξυς

VULCANI ET IOVIS.

Vulc. QUID me, Iuppiter, oportet facere? venio enim, ut iussisti, securim habens acutissimam, etiam si lapides opus sit uno ictu diffecare.

Iup. Recte sane, o Vulcane. At tu divide meum caput in duas partes deiecta securi.

Vulc. Tentasne me, an insaniam? Quin impera vere, quod vis tibi fieri.

Iup. Divide mihi calvariam: quod si morem non gesseris, non nunc primum iratum experiere me. Sed vide, ut ferias omni animi contentione, neque cuncteris: pereo enim prae doloribus, qui meum cerebrum convellunt.

Vulc. Vide, Iuppiter, ne mali quid faciamus: acuta enim

γὰρ ὁ πέλεκυς ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀναιμωτὶ, οὐδὲ κατὰ τὴν
Εἰλείθυϊαν μαϊώσεται σε.

ΖΕΥΣ. Κατένευκε μόνον, ὦ Ἥφαιστε, θαρρῶν. οἶ-
δα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον.

ΗΦΑΙ. Ἄκων μὲν, κατοίσω δέ τί γὰρ χρὴ ποιεῖν,
σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος; μέγα, ὦ Ζεῦ,
κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· εἰκότως γοῦν ὄξύθυμος ἦσθα,
τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν, καὶ
ταῦτα ἔνοπλον· ἥπου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελή-
θεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾶ, καὶ πυρρίχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα
τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ· καὶ τὸ μέ-
γιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βρα-
χεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς.
ὥστε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν.

1 Τὴν Εἰλείθυϊαν) Ἡ τῶν τικτου-
σῶν θεῶν. V.

8 Ὑπὸ τῇ μήνιγγι) Τοῦ ἐγκε-
φάλου ὑμένι. V.

10 Πυρρίχίζει) Ἐνοπλος ὀρχί-
ζει. V.

14 Ἐγγυήσας ἡδὲ αὐτήν) Ἡδὲ
κατὰ γάμου κοιναίαν συνάψας μοι
αὐτήν. V.

securis est, & non sine sanguine, neque ad Lucinae mo-
rem tibi obstetricabitur.

Iup. Incute modo, Vulcane, audacter: ego enim novi,
quid conducatur.

Vulc. Invitus quidem, sed tamen feriam: quid enim ali-
quis faciat, te iubente? Quid hoc? puella armata? Ma-
gnum, o Iuppiter, malum habuisti in capite: merito igitur
iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana vir-
ginem vivam nutries, idque armatam: profecto castra,
non caput clam nobis habuisti. Haec vero saltat, inque ar-
mis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, & fu-
rore concitatur: quodque maximum est, formosa admo-
dum ac matura exstitit brevi: caesia quidem, sed ornat hoc
etiam ipsum galea. Quare, o Iuppiter, obstetriciam mer-
cedem redde illa virgine mihi desponsa.

ΖΕΥΣ. Ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω.

ΗΦΑΙ. Τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν.

ΖΕΥΣ. Εἰ σοι ῥάδιον, οὕτω ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρεῖς.

Iup. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor.

Vulc. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt: iamque ipsam corripiam.

Iup. Si tibi hoc facile, ita fac: novi tamen, quae fieri nefas sit, te appetere.

IX.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΟΣ. ΕΣΤΙΝ, ὦ Ἑρμῇ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει, Φημί. ἄκαιρον γὰρ, ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι.

ΠΟΣ. Μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν;

NEPTUNI ET MERCURII.

Nept. ΕΣΤΝΕ, Mercuri, nunc convenire Iovem?

Merc. Nequaquam, Neptune.

Nept. Attamen, adesse me, renuntia ipsi.

Merc. Ne molestus sis, inquam: non opportunum enim; atque adeo visere non licet eum in praesentia.

Nept. Num Iunoni dat operam?

ERM. Οὐκ' ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστί.

ΠΟΣ. Συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον.

ERM. Οὐδὲ τοῦτο· ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός.

ΠΟΣ. Πόθεν, ὦ Ἑρμῇ; δεινὸν γὰρ τοῦτο Φῆς.

ERM. Αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιοῦτόν ἐστι.

ΠΟΣ. Ἄλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα.

ERM. Τέτοκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἄπαγε, τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ἄν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμαιεν αὐτῷ ἡ γαστήρ ὄγκον τινά.

ERM. Εὖ λέγεις· οὐ γὰρ ἐκεῖνη εἶχε τὸ ἔμβρυον.

ΠΟΣ. Οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐθις, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν· τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.

ERM. Οὐκ' ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύνει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος.

Merc. Minime: sed longe aliud quiddam est.

Nept. Intelligo: Ganymedes intus.

Merc. Neque hoc: at ipse sane non optime valet.

Nept. Unde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras.

Merc. Pudet eloqui, tale est.

Nept. At non decet apud me quippe patrum.

Merc. Peperit iam modo, Neptune.

Nept. Apage: illene peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius uterus tumoris ullius.

Merc. Recte ais: neque enim ille habebat foetum.

Nept. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Minervam: puèrperum enim habet caput.

Merc. Neutiquam: sed in femore ferebat ex Semele infantem.

ΠΟΣ. Εὖγε ὁ γενναῖος, ὥς ὅλος ἡμῶν κυφορεῖ καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

2 ΕΡΜ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτη συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν.

ΠΟΣ. Εἴτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῇ, ἀντ' ἐκείνης;

ΕΡΜ. Καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, οἷσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἤκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπίσθῃ, καὶ ἤκειν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διασθίρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελεῖς ἔτι αὐτῶ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρόν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν τρίτῃ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

Nept. Euge, ut bonus ille totus nobis uterum gestat, & in omni parte corporis! at quænam est Semele?

Merc. Thebana, Cadmi filiarum una: illam congressus gravidam fecit.

Nept. Tum peperit, Mercuri, eius vice?

Merc. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Iuno (nosti gravem eius aemulationem) inducit ad petendum a Iove, cum tonitribus ac fulminibus ut veniat ad se. Cum morigeratus accessit fulmen habens, succensus est testum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me iubet, exfesto utero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, perficisso femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc tertio iam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet.

ΠΟΣ. Νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐς τὴν Νύσσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἀμφότερα, τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁδὲ ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἐοικεν. ἄπειμι δ' οὖν ὕδαρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἶσων, καὶ τάλλα ποιήσαν, ὅς' ἂν νομίζηται, ὥσπερ λεχοῖ.

Nept. Ubinam nunc infans est?

Merc. In Nyssam ablatum tradidi Nymphis educandum, imposito Dionysi nomine.

Nept. Ergo utrumque Dionysi istius & mater & pater est hicce?

Merc. Ita quidem videtur. At abeo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tanquam puerperae.

X.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

ΕΡΜ. Ω ἭΛΙΕ, μὴ ἐλάσῃς τήμερον, ὃ Ζεὺς Φησι, ἢ μηδὲ αὐριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἐνδον μένε· καὶ τὸ μεταξύ μία τις ἔστω νύξ μακρὰ, ὥστε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὠραι αὖθις τοὺς ἵππους, σὺ δὲ σβέσῃς τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ μακροῦ σεαυτόν.

MERCURII ET SOLIS.

Merc. SOL, ne currum egeris hodie, Iuppiter ait, nec cras, neque perendie; sed intus mane: idque temporis intervallum una esto nox longa. Quare solvunto Horae iterum equos: tu restingue ignem, teque recrea quiete post longum tempus.

ΗΛ. Καινὰ ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παραγγέλλων. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι τῶν ὁρῶν, κατὰ μοι ἄχθεται, καὶ τὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέγνωκεν;

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοιοῦτον· οὐδ' ἐς αἰὲς τοῦτο ἔσται. δέϊται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι οἱ τὴν νύκτα.

ΗΛ. Ποῦ δὲ καὶ ἔστιν, ἢ πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι;

ΕΡΜ. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυῶνος γυναικὸς, ἣ σύνεστιν.

ΗΛ. Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἰκανὴ νύξ μία;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς. τεχνῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν, καὶ πολὺαθλον θεόν. τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον.

2 ΗΛ. Ἀλλὰ τελεσιουργεῖται μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. Ταῦτα δ' οὖν, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου, (αὐτοὶ

16 Αὐτοὶ γὰρ) Γράφεται, μόνον γὰρ. V.

Sol. Infolita haec, o Mercuri, atque inusitata nuntians ades: sed numquid de via aberrare visus sum in cursu, & extra limites equos agere, idque mihi succenset, & propterea noctem triplo maiorem die facere constituit?

Merc. Nihil quidem tale: neque semper illud erit: sed ita nimirum usus est, ut noctem sibi fieri produciorem velit.

Sol. Ille autem ubi est, aut unde missus tu, ut haec mihi nuntiares?

Merc. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryonis uxore, cum qua una est.

Sol. Scilicet illam amans: tum porro non satis est una nox?

Merc. Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo congressu magnum & multis certaminibus insignem Deum: is talis ut una nocte absolvatur, fieri non potest.

Sol. Quin ergo, quod bene vortat, consummato. At illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Saturni, (fumus au-

γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν) οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, οὐδ' ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλλαγμένον οὐδέν. οὐδ' ἂν ἐκοινῶνσέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυστήνου γυναικοῦ ἕνεκα χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον δὲ τὴν ὁδὸν, ἀτριβῇ μένουσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ' ἀνθρώπους ἀθλίας ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν. τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ καθοδοῦνται περιμένοντες, ἐστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζῳφῷ.

ΕΡΜ. Σιώπα, ᾧ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσης τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὑπνον, ἀπαγγελῶ καί κείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, τὴν μὲν σχολῇ προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνῳ μὴ ἀνίεναι.

16 Μὴ ἀνίεναι) Γράφεται, μὴ ἀνεῖναι. V.

tem foli sine arbitris) neque secubabat ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in lectum ibat: sed dies erat dies, & nox itidem pro mensura sua exacta ad anni tempestates; insolens vero, aut praeter ordinem mutatum nihil; nec unquam ille rem habuisset cum mortali femina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta sunt fursum deorsum vertenda: minus agiles fiunt equi quiescendo; via difficilior, non terenda quippe per continuos tres dies; homines interea misere in caligine degent: hos scilicet fructus capient ex Iovis amoribus, sedebuntque expectantes usque dum ille perficiat athletam, quem dicis, inter longas istas tenebras.

Merc. Tace, Sol, ne infortunium tibi afferant isti sermones. Ego vero ad Lunam properans & Somnum, renuntiabo iis etiam, quae Iuppiter mandavit; illa quidem ut

Lucian. Vol. II.

C

τοὺς ἀνθρώπους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγενημένην.

lente progrediatur, Somnus autem ne remittat homines, ignoraturos nempe tam longam exstitisse noctem.

XI.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

ΑΦΡ. **Τ**Ι ταῦτα, ὦ Σελήνη, φασὶ ποιεῖν σε; ὁπότ' αὖ κατὰ τὴν Καρίαν γένη, ἰστάναι μὲν σε τὸ ζεύγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ;

ΣΕΛ. Ἐράτα, ὦ Ἀφροδίτη, τὸν σὸν υἱὸν, ὅς μοι τούτων αἴτιος.

ΑΦΡ. Ἐα. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν ἐς τὴν Ἰδὴν κατὰγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλίου, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάτῃ

VENERIS ET LUNAE.

Ven. **Q**UID ista, Luna, dicunt facere te? cum adversus Cariam veneris, sistere te bigas, & despectare in Endymionem dormientem sub divo, quippe venatorem; aliquando etiam descendere ad ipsum ex media via?

Lun. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi horum causa.

Ven. Hem, ille insolenter iniuriosus est: en, in me matrem qualia designavit, nunc in Idam deducens Anchisae Ilienensis gratia; alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescentulum, quem cum & Proserpinae amabilem fecit, ex

ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώ-
μενον· ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοι-
αῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα, καὶ τὴν Φά-
ρετραν, περαιορήσειν δὲ καὶ τὰ πτερὰ ἥδη δὲ καὶ πλη-
γὰς αὐτῷ ἐνέτεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σανδαλῷ· ὁ δὲ οὐκ
οἶδ' ὅπως τοπαραυτίκα δεδιώς, καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλί-
γον ἐπιλέλησται ἀπάντων. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ
Ἐνδυμίων ἐστίν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν.

ΣΕΛ. Ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς, ὦ Ἀφροδίτη, δο-
κεῖ, καὶ μάλιστα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας
τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ εἰκόντια,
ἥδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφα-
λὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ
περικειμένῃ· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει
τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα. τότε τοῖνυν ἐγὼ ἀΨοφήτῃ
κατιούσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν
μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταραχθεῖν οἶσθαι τί ἂν οὖν σοι λέ-

dimidia parte mihi furripuit meos amores. Atque adeo fae-
pe comminata fui, nisi desistat talia facere, me confractu-
ram esse eius arcus & pharetram, immo etiam circumci-
suram alas: quin iam plagas ipsi intentavi in nates sanda-
lio: is autem nescio quo pacto, in praesentia quidem vi-
mefactus & supplex, post paulo oblitus est omnium. At
dic mihi, pulcherne Endymion est? malum enim hoc ma-
xime solatio mitigetur.

Lun. Mihi quidem sane pulcher, o Venus, videtur: tum-
que maxime, quando subiecta super rupem chlamyde dor-
mit, sinistra tenens iacula ex manu paene defluentia; dex-
tra verò circa caput sursum reflexa admodum decet fa-
ciem ambiens: ipse vero somno solutus efflarum recipro-
cat ambrosium illum halitum. Tunc ergo sine ullo strepi-
tu delapsa, summisque pedum digitis innixa, ne expérge-

γοιμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

factus subito conturbetur; rem nosse: quid ergo tibi porro dicam, quae consequuntur: hoc tantum, dispereo amore.

XII.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

1 ΑΦΡ. **Ω** ΤΕΚΝΟΝ Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις καθ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ· ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλάττων ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ· τὴν Σελήνην δὲ καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, τὸν Ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις, ἐπιλελησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θάρρων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ, ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη, καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μενράκιον ἐκεῖνο πο-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. **O** FILI Cupido, vide, qualia facis: non ea, quae in terra contingunt, dico, quaecunque homines inducis, ut in se quisque aut alii in alios admittant; sed etiam quae in coelis: qui Iovem quidem multas in formas conversum identidem exhibes, eum mutans in quodcunque tibi commodum videtur, Lunam deducis ex coelo, Solem apud Clymenen commorari nonnunquam cogis oblitum cursus ordiendi: nam quae in me genitricem committis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed tu, audacissime, Rheam etiam ipsam iam vetulam & matrem tot Deorum impulisti, ut puerum amet, Phrygiumque istum adolescentulum appe-

θεῖν· καὶ νῦν ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη τοὺς
λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας, ἅτε μα-
νικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἰδὴν περι-
πολοῦσιν· ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἀττῇ· οἱ Κορύβαν-
τες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ὁ δὲ,
ἀνείς τὴν κόμην· ἔεται μεμνηνὼς διὰ τῶν ὀρῶν· ὁ δὲ, αὐ-
λεῖ τῷ κέρατι· ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ἐπικτυ-
πεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν
τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα, δέδια τὸ τοι-
οῦτο ἢ τὸ μέγα σὲ κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε
ἢ Ρέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὔσα, κελεύσῃ τοὺς
Κορύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ τοῖς
λέουσιν παραβαλεῖν ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα.

ΕΡΩΣ. Θάρρει μήτηρ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς 2
ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα,
καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς· οἱ δὲ, σαίνουσί

tat. Nunc illa furit opera tua; iunctisque leonibus & af-
fumptis in comitatum Corybantibus, qui scilicet fanatici sint
& ipsi, sursum deorsum Idam circumvagantur, haec ulu-
latus edens ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit
sibi ense cubitum, ille effusa coma fertur furiatus per mon-
tes, alius tibiam inflat adunco cornu, alius bombum ex-
citat pulso tympano, aut increpat cymbalo: & in summa,
tumultus furorisque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco
igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum
malum peperit, ne quando plane in furorem acta Rhea,
vel dixerō potius mentis suae compos iubeat Corybantas
comprehensum te discerpere, aut leonibus obiicere: ista
timeo, in periculo te versantem videns.

Cup. Bono esto animo, mater, quandoquidem & leoni-
bus ipsis iam familiaris sum, & saepe consensio eorum
tergis, prehensaque iuba tanquam habenis eos rego: illi

με, καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι εἰς τὸ στόμα, περιλιχνη-
σάμενοι ἀποδοῦναι μοι· αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν
ἐκείνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἀττῇ;
καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς
δὲ μὴ ἐφίσθε τῶν καλῶν· μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιάσθε τού-
των. ἢ θέλεις σὺ, ὦ μήτηρ, αὐτὴ μνηστὴ ἔρᾶν, μήτε σὲ
τοῦ Ἀρεως, μήτ' ἐκείνον σοῦ;

ΑΦΡ. Ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἀπάντων. ἀλλὰ
μεμνήσῃ μου ποτὲ τῶν λόγων.

vero adulantur mihi, & manum acceptam in os desamben-
tes restitunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem illa
otium agat, adversum me ut quidquam conetur tota in
Attide occupata. At porro quid ego delinquo, si osten-
dam pulchra, qualia sunt? vosmet autem ipsae desiderio
tenemini pulchrorum: eorum ergo ne me infimuletis: hoc-
cine vis, mater, ut non amplius ames neque ipsa Martem,
nec ille te?

Ven. Quam mirificus es & superior omnibus! sed erit,
cum recordabere dicta mea.

XIII.

ΔΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΖΕΥΣ. ΠΑΥΣΑΣΘΕ, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡράκλειε,
ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γάρ
ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ συμποσίου τῶν θεῶν.

IOVIS, AESCULAPII ET HERCULIS.

Iup. CESSATE, Aesculapi & Hercules, rixantes inter
vos quasi homines: indecora enim haec, & aliena convi-
vio-Deorum.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ταυτονὶ τὸν Φαρμακέα προκατακλίνεσθαι μου.

ΑΣΚ. Νῆ Δία, καὶ ἁμείνων γάρ εἰμι.

ΗΡΑ. Κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιοῦντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεαν αὐθις ἀθανασίας μετείληφας;

ΑΣΚ. Ἐπιλέλῃσαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ;

ΗΡΑ. Οὐκ οὐν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῖν· ὅς Διὸς μὲν υἱός εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς τιμωρούμενος. σὺ δὲ ριζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης, νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην. 2

12 Καὶ ἀγύρτης) Ἐπαίτης, φιλοκερδής. V.

Herc. Et tu velis, o Iuppiter, istum veneficum supra me accumbere?

Aesc. Sic fane decet: etenim melior sum.

Herc. Quo in genere, attonite? ideone, quod te Iuppiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti.

Aesc. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagrassē, qui mihi exprobres ignem.

Herc. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Iovis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, & in homines iniuriosos animadvertendo: tu vero praefectas herbarum radices colligis, & circulator es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad imponenda medicamenta, qui vile tamen nihil praestiteris.

Aesc. Recte narras: nam iniusta tibi flammae vestigia sa-

ὅτε πρῶν ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος
τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο, τοῦ πυρός.
ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε
ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδία, πορφυρίδα ἐνδεδικώς, καὶ παίο-
μενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ, ἀλλ' οὐδὲ
μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα.

ΗΡΑ. Εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα
εἴσῃ, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός
σε, ρίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μὴδὲ τὸν
Παῖήονα ἰάσασθαί σε, τὸ κρανίον συντριβέντα.

ΖΕΥΣ. Παύσασθέ, Φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε
ἡμῖν τὴν ξινουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς
τοῦ συμποσίου· καί τοι εὐγνώμον, ὦ Ἡρακλῆς, προ-
κατακλίνεσθαί σου τὸν Ἀσκληπίον, ἅτε καὶ πρότερον
ἀποθανόντα.

6 Τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα) καὶ Κρεοντιάδης. V.
Μεγάρων· τέκνα τοῦ Ἡρακλέους, 12 Τὴν ξινουσίαν) τὴν εὐα-
χίαν. V.
Ἰούλης, Θηρέμαχος, Δημοκρίτων

navi, quando nuper huc ascendisti femustus, ab utrisque
corrupto corpore, tum tunica, tum deinde igne. Ego ve-
ro si nihil aliud, neque servivi, quemadmodum tu, neque
carminavi lanam in Lydia purpuream vestem indutus, ictus-
que ab Omphale aureo fandalio: sed neque atra bile per-
citus interfeci liberos & uxorem.

Herc. Nisi desieris conviciari mihi, confestim scies, quam
tibi non multum profutura sit immortalitas: etenim subla-
tum te proiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne Paeon
quidem ipse mederi tibi possit, cranio contrito.

Iup. Finem, inquam, altercandi facite, & non contur-
bate nobis consuetudinis iucunditatem: sin, ambos ego
ablegabo vos foras a convivio. Enimvero aequum est, Her-
cules priorem decumbere Aesculapium, ut qui prior etiam
obierit.

XIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ERM. ΤΙ σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλον;

ΑΠ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.

ERM. Ἀξίον μὲν λύπης τὸ τοιοῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι;

ΑΠ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου.

ERM. Τέθνηκε γὰρ, εἶπέ μοι, ὁ Ὑάκινθος;

ΑΠ. Καὶ μάλα.

ERM. Πρὸς τίνας, ὦ Ἀπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέραστος ἦν, ὥς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκείνο μενίδαιον;

ΑΠ. Αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον.

ERM. Οὐκοῦν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλον;

ΑΠ. Οὐκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκούσιον ἐγένετο.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. QUID contracto vultu es, Apollo?

Ap. Quia enim, Mercuri, parum ex sententia mihi procedunt res amatoriae.

Merc. Dignum certe moerore tale negotium! tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc?

Ap. Nequaquam; sed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium.

Merc. Interitne, dic, quaeso, mihi, Hyacinthus?

Ap. Maxime.

Merc. A quo, Apollo? & quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum iuvenem?

Ap. Meum ipsius hoc est facinus.

Merc. Num ergo te furor agitavit, Apollo?

Ap. Haud sane: sed infortunium quoddam involuntarium accidit.

ERM. Πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι τὸν λόγον.

2. ΑΠ. Δισκεῖν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτός, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ Φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸν δίσκον ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε Φέρων αὐτὸν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε ρυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐθύς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξεύσας, Φεύγοντι ἐπισπόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους· τῷ παιδί δὲ καὶ τάφον ἐχυσάμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος ἄνθος

1 Τὸν λόγον) Τὸν τρόπον. G.

4 Ἀμελούμενος δὲ... ἐγὼ...)
Οὐχ οὕτως ἐποίησεν· προτίθεις γὰρ εὐθείαν τὴν γενικὴν ἐπέφερε· οὕτως Ὀμηρος B. σκόπελοι ὁ μὲν οὐρανὸν κυρτὸν ἰκάνει. Ἡ ἐν ὑπερβατῷ οὕτω νοητέον τὴν σύνταξιν· ἀμελούμενος δὲ ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ζητεῖται, διὰ τί οὐκ εἶπεν, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ καὶ φαιδν, ἕτε Ἀπτικὴ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εὐθείαν παραλαμβάνειν. G.

6 Ὁ δὲ ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον) Ἀπτὶ, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. Ἀπτικὴ γὰρ συνήθεια τοῦτο, ἀντὶ γενικῆς εὐθείαν περιλαμβάνειν. V.

7 Ἐνέσεισε) Ἐνέσεισας ἐφόνευσεν αὐτόν. G.

10 Ἐπισπόμενος) Ἐπισπόμενος ἀντὶ τοῦ ἐλκόμενος ὡς μέγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάσμαι· ἐπισπόμενον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντα, ὥσπερ ἐκταῦθα, μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἐπισμαι· ἔστι δὲ ποιητικόν· ἐντάσσεται δὲ γενικῇ. V.

Merc. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

Ap. Discum tractare discebat, egoque una cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat iamdudum & ipse, sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum proicio, ut solebamus, discum in altum; Zephyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in caput puero impegit, quam poterat vehementissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis manaret multus, & puer statim emoreretur. At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis immisissis, fugientem persecutus usque ad montem; puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi discus illum deiecit; atque a sanguine florem submittere ter-

ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἡδίστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐ-
ανθέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γράμματα ἔχον,
ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρα σοι ἀλόγως λελυπηῆσθαι
δοκῶ;

ERM. Ναὶ, ὦ Ἀπολλων* ἡδεις γὰρ θνητὸν πεποιο-
μένος τὸν ἐρώμενον* ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

3 Ἐπαιανίζοντα) Ἐπιθρήνοντα, ἐπιτραγωδοῦντα. G.

ram feci suavissimum, Mercuri, & floridissimum omnium
florum, qui praeterea literas habet luctum super mortuo
testantes. Num tibi sine ratione tristitia videor affectus?

Merc. Utique, Apollo: noras enim, qui mortalis esset,
te tibi nactum fuisse amatum: quare ne graviter feras eo
mortuo.

XV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ERM. ΤΟ δὲ καὶ χαλὸν αὐτὸν ὄντα Ἡφαιστον, καὶ ἰ
τέχνην ἔχοντα βάνανσαν, ὦ Ἀπολλων, τὰς καλλίστας
γεγαμηκέσαι, τὴν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν;

ΑΠ. Εὐποτρία τις, ὦ Ἑρμῆ* πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ
θαυμάζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ, καὶ μάλι-
στα ὅταν ὀρῶσιν ἰδρᾶτι ρεόμενον, εἰς τὴν κάμινον ἐπικε-

5 Εὐποτρία) Εὐτυχία. V.

MERCURII ET APOLLINIS.

Merc. ΕΤ quale tandem, claudum istum Vulcanum, & ar-
tis opificem illiberalis, Apollo, pulcherrimas in matrimo-
nio habere Venerem & Gratiam!

Ap. Fati quaedam felicitas, o Mercuri: neque tamen id
non demiror, qui pati possint consuetudinem eius, maxi-
me quando vident fudore manantem, in fornacem pronum

κυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα.
καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ
Φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι.

ΕΡΜ. Τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίσ-
τῳ Φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἀπολλων, καὶ κιθάριζε,
καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει Φρόνει, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ,
καὶ τῇ λύρᾳ· εἴτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θεοί, μόνοι καθ-
ευδήσομεν.

2 ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτός εἰμι εἰς τὰ
ἐρωτικά, καὶ δύο γούν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα,
τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν ἀποδιδράσκει με,
καὶ μισεῖ, ὥστε εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ
συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκεί-
νων στεφάνους ἔχω.

ΕΡΜ. Ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' οὐ χρὴ
αὐχεῖν.

9 Ἀναφρόδιτος) Ἀνδρὲς καὶ ἀνεπίχαρις. V.

atque intentum, multam fuliginem in facie habentem: at-
tamen talem amplectuntur, osculantur & una cubant.

Merc. Illud & ipse indignor, Vulcanoque invideo. Iam
tu capillos come, Apollo, & citharam pulsā, & superbius
ob pulchritudinem effer te, atque ego ob palaeasticum cor-
poris habitum, & artem lyrae temperandae; tum ubi cu-
bitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

Ap. Ego quidem & alias invenustus sum in rebus ama-
toriiis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi
Daphnen & Hyacinthum, haec aufugit me & odio habet
usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse;
ille autem disci iactu interiit: & nunc illorum vicem co-
ronas habeo.

Merc. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet
gloriari.

ΑΠ. Οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡΜ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλον, ἐκείνη μὲν αὐτῶ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ οὐρανῷ· ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλά, καὶ κείνου ἔρα, ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκίως τούτου μέλει.

ΑΠ. Καὶ ταῦτα οἶε τὸν Ἡφαιστον εἰδέναι;

ΕΡΜ. Οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναίτο, γενναῖον ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν· ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς.

ΑΠ. Οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθηςόμενος εἶναι.

Ap. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse: Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

Merc. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit; Venus in coelo: quae praeterea circa Martem est occupata plurimum, eumque amat; ideoque parum ipsam fabri ferrarii cura tangit.

Ap. Haec tu putas Vulcanum scire?

Merc. Sane: sed quid efficere possit, cum strenuum videt iuvenem, eumque militem: quare quiescit, sibi que temperat; nisi quod minatur, vincula se quaedam machinatum adversus illos, & oppressurum irretitos in lecto.

Ap. Nescio: at equidem optaverim is esse, qui sit capiendus.

XVI.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

1 ΗΡΑ. **Κ**ΑΛΑ μὲν γὰρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διί.

ΛΗΤ. Οὐ πᾶσαι, ὦ Ἥρα, τοιούτους τίπτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν.

ΗΡΑ. Ἄλλ' οὗτος μὲν ὁ χολός, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῶν τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγχε, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς· οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρενικὴ πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπέλθουσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθλῆι ξενοκτονῶσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρός εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς

IUNONIS ET LATONAE.

P *Iun.* **P**ULCHROS enimvero, Latona, & tu liberos peperisti Iovi.

Lat. Non omnes, Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulcanus.

Iun. Sed hic claudus tamen utilis est, quippe artifex optimus, & adornavit nobis coelum, & Venerem duxit, ab eaque observatur. De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra modum & montana; ac denique in Scythiam profecta nemo nescit quales cibos capiat hospitibus interfecit, atque imitata Scythas ipsos, qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae se fert, cuncta se scire, & iaculari, & cithara ludere, & medicum agere, & vaticinari: tum

μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὥς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου· πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι· πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος· αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐράμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὥς Φεύξεται αὐτὸν ἡ Δάφνη, καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὁρῶ καθότι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

ΛΗΤ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενοκτόνος, καὶ ὁ 2 ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὁρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κιθαρίζῃ ἐν τῷ συμπόσιῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων.

6 Καταγοητεύεσθαι) Ἀπατᾶσθαι. V. 7 Τερατευόμενος) Ψευδολογούμενος, ἢ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθεύόμενος. V.

constitutis officinis artis divinandi Delphis, Clari & Didymis, frustratur consules, obliqua & ambigua in utramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, ut arguatur error. Inde quidem durescit; plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat, se occisurum esse delicias suas disco; nec praedivinavit fore, ut fugeret ipsum Daphne, idque tam pulchrum & bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nioben praestare videaris.

Lat. Isti quidem liberi, hospitum interfecitrix & mendax vates, non me fugit, quem tibi dolorem afferant conspecti inter Deos; tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in convivio, admirationi est omnibus.

ΗΡΑ. Ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκεῖνος θαυμάσιος, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατὰ σοφισθεῖς ἄβλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἀλούς· ἡ δὲ καλή σου παρθένος οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθεν ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας· ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐδὲ τὰς τεκούσας ἐμαιοῦτο, παρθένας γε καὶ αὐτὴ οὔσα.

ΛΗΤ. Μέγα, ὦ Ἥρα, φρονεῖς, ὅτι ζύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο ὑβρίζεις ἀδελῶς· πλὴν ἀλλ' ὅψομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ὅπότεν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατή, ταῦρος ἢ κύκνος γενόμενος.

Iun. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marfyas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, ut, postquam comperit, se visam esse ab Actaeone, verita, ne iuvenis evulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, neque parturientibus obstetricaturam fuisse, virgo si modo foret.

Lat. Arroganter, o Iuno, te effers, quia coniux es Iovis, cumque eo regnum tenes; propterea contumeliam facis perlicenter: at videbo te post paulo iterum lacrimantem, cum te Iuppiter relicta in terram descenderit, tauri cygnive sumta specie.

XVII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. **Τ**Ι γελαῖς, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι γελοιώτατα, ὦ Ἀπολλων, εἶδον.

ΑΠ. Εἰπέ οὖν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελαῖν.

ΕΡΜ. Ἡ Ἀφροδίτη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβών.

ΑΠ. Πῶς; ἡδὺ γὰρ τι ἔρεϊν ἔοικας.

ΕΡΜ. Ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευνεν αὐτούς· καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεῖς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ᾤετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγέννητο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐ-

9 Παρὰ) Γρ. περὶ τὴν εὐνὴν. G.

APOLLINIS ET MERCURII.

Ap. **Q**UID rides, Mercuri?

Merc. Quia scilicet maxime ridicula, Apollo, vidi.

Ap. Quin narra, ut & ipse re audita una tecum possim ridere.

Merc. Venus concumbens cum Marte constricta est, & Vulcanus vinxit eos captos.

Ap. Quo tandem modo? nam facetum quiddam dicturus videris.

Merc. Iampridem, opinor, ista cum sciret, venabatur eos; circaque lectum vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis, postquam abierat ad caminum, operi scilicet erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbitrabatur: verum conspicit eum Sol, & indicium defert ad Vulcanum. Ubi autem ascenderunt lectum, intraque casses recepti in opere erant, ibi circumquaque implicantur ipsis vincula, &

Lucian. Vol. II.

D

τοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκεῖνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνῇ οὔσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη· ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειράτο, καὶ ἤλπιζε ῥῆξεν τὰ δεσμά· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέτευσεν.

2 ΑΠ. Τί οὖν; ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος;

ΕΡΜ. Οὐδέπω, ἀλλὰ συγκαλέσας τοὺς θεοὺς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφοτέροι· κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθρίῳσι, καὶ τὸ θεῖον ἡδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μόνονοιχί αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον.

ΑΠ. Ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου;

ΕΡΜ. Μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χρητὰ ληθές εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς.

supervenit repente Vulcanus. Illa vero, etenim erat nuda, non habebat quemadmodum obtegeret sese pudibunda: Mars primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes evadendi sit nulla, supplicabat.

Ap. Quid ergo? absolvit eos Vulcanus?

Merc. Nondum; sed convocatis Diis spectandum praeber adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatiq̃ue demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sanę iucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum.

Ap. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii?

Merc. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, invidebam Marti non solum adulteranti formosissimam Deam, sed & alligato cum ea.

ΑΠ. Οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ;

ΕΡΜ. Σὺ δ' οὐκ ἂν, ὦ Ἀπολλόν; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι γάρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖξῃ ἰδὼν.

Ap. Tune ergo vinciri te patereris ea mercede?

Merc. Tu nolles, Apollo? propius accede tantum & vide: magnus eris mihi Apollo, nisi, cum videris, idem optabis.

XVIII.

ΗΡΑΣ ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ. ΕΓΩ μὲν ἡσχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱός, Θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μίτρα μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ ραινομένης γυναιξὶ συνῶν, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ἔλως παντὶ μάλλον ἑοικώς, ἢ σοὶ τῷ πατρί.

ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε ὁ Θηλυμίτρης, ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον, ὦ Ἥρα, τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ

7 Πάνυ μάλλον) Πανί. V. Ερ. παντί. G.

IUNONIS ET IOVIS.

Iun. ME quidem puderet, Iuppiter, talis filii, tam feminei & corrupti ebrietate; qui mitra revinctam gerat comam, plurimum cum furibundis mulieribus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana tibiaeque & cymbala choreas agens, atque omnino cuivis similior, quam tibi patri.

Iup. Atqui hicce mitra feminea redimitus, mollior mulieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit, incolentesque Tmolium cepit, & Thracas sibi subiecit; sed & adversus

τοὺς Θράκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλά-
 σας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς τε ἐλέφαν-
 τας εἴλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα
 πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπή-
 γαγεῖ καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα,
 καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων, ὡς
 Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι
 αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμαρῆσατο,
 ἢ καταδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας
 ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὅρῳ ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ
 οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρὸς; εἰ δὲ παῖδιά καὶ τρυφὴ πρόσ-
 εστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς Φθόνος· καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό
 τις οἷος ἂν νήφων οὗτος ᾦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

- 2 HPA. Σύ μοι δοκεῖς ἐπαινέσασθαι καὶ τὸ εὔρεμα
 αὐτοῦ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα, ὅρῳ οἷα
 οἱ μεθύσθοντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὑβριν
 2 Στρατηγικῷ) Γράφεται στρατῷ. V. 7 Ἐνθεάζων) Ἐνθουσιῶν. G.

Indos raptō muliebri isto exercitu elephantos in potesta-
 tem redegit, & regione tota potitus est, regemque pau-
 lulū resistere ausum captivum abduxit: & ista quidem
 omnia perfecit saltans simul & choreas ducens, thyrsis usus
 hederaceis, ebrius, ut ais, & furore concitus. Tum si quis
 in animum induxit maledicere ipsi, contumeliis in sacro-
 rum initia iactis, ab eo quoque poenas expetiit, vel liga-
 tum obstringens palmitibus, vel ut discerperetur efficiens
 a matre tanquam hinnulus. Viden' ut virilia sint ista, atque
 haud indigna patre? Si vero lusus & lascivia simul adsint,
 nihil est ea in re, quod invidiam faciat; inprimis si quis
 reputet, qualis sobrius hicce foret, ubi isthaec facit ebrius.

Iun. Tu mihi videris laudaturus etiam inventum eius vi-
 tem & vinum; idque tamen videas, qualia perpetrent ine-
 briati titubantes atque ad iniuriam versi, & plane furentes

τραπόμενοι, καὶ ὅλως μεμνηνότες ὑπὸ τοῦ πότου· τὸν γοῦν Ἰκάριον, ὃν πρῶτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ζυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις.

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν τοῦτο Φῆς· οὐ γὰρ οἶνος ταῦται, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνη, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν ζυμπωτῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας, ὦ Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

Ἰ Τὸν γοῦν Ἰκάριον) Ἐκτειναν ὅθεντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπὸ ὡς φαρμακείᾳ· ἐνόμισαν γὰρ μεθύ- ἔχειν. V.

a potu. Icarium ergo, cui primo donavit palmitem, ipsi compotatores interemerunt concisum ligonibus.

Iur. Nihil hoc ad rem, quod dicis: non enim vinum ista, neque Bacchus facit; sed potus immoderate sumtus, & ultra quam deceat ingurgitari mero: qui vero bibendi modum servat, hilarior & suavior existit; neque eiusmodi, quale Icario contigit, quidquam designaverit in ullum compotatorem. At tu adhuc aemulari videris, Iuno, & Semeles meminisse, ut quae crimineris Bacchi pulcherri- mas dotes.

XIX.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

ΑΦΡ. **Τ**Ι δήποτε, ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς ἱ κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶν, τὸν Ἀ-

VENERIS ET CUPIDINIS.

Ven. **Q**UID est enimvero, Cupido, quod alios quidem Deos debellaris omnes, Iovem, Neptunum, Apollinem,

πόλλω, τὴν Ῥέαν, ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνῃς δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δᾶς, κενὴ δ' οἰστῶν ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἀτόξος εἶ, καὶ ἀστοχος;

ΕΡ. Δέδια, ὦ μήτερ, αὐτὴν· Φοβερά γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὅποταν οὖν ἐντεινόμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτὴν, ἐπισείουσα τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ τοξεύματα ἐκ τῶν χειρῶν.

ΑΦΡ. Ὁ Ἄρης γὰρ οὐ Φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφ᾽ ὧπλισας αὐτόν, καὶ νενίκηκας.

ΕΡ. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεται με, καὶ προσκαλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφοράται αἰεὶ, καὶ ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτῃν, πλησίον ἔχων τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἰ μοι πρόσει, Φησὶ, νῆ τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπεύρασα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον

14 Τῷ δορατίῳ σε διαπεύρασα) Προσπακουστὸν τὸ διαφθερῶ ἠθικῶς ἄμα καὶ ἀφελῶς. V.

Rheam, me quoque matrem; a sola vero abstineas Minerva, & in illa igne careat tibi fax, vacua fit sagittis pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, & collineandi sis imperitus.

Cup. Metuo, mater, eam: nam formidabilis est & torva, atque admodum virilis: quando igitur intento arcu aggredior ad eam, quassata crista perterrefacit me, & contremisco, defluuntque tela meis de manibus.

Ven. At Mars nonne terribilior erat? & tamen exarmasti ipsum, ac vicisti.

Cup. At iste ultro admittit me, atque invitat: Minerva contra semper suspiciosa torve me intuetur; factumque iam adeo, ut ego sic praetervolarem, propius admota face; illa confestim, si ad me accedis, inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum, aut pede correptum in Tarta-

ἐμβαλοῦσα, ἡ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπείλησε· καὶ ὁρᾷ δὲ ὄριμν, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει πρόσωπόν τι Φοβερόν, ἐχίδναις κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια· μορμολύττεται γὰρ με, καὶ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦΡ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς Φῆς, καὶ 2 τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ Φοβηθεῖς τὸν κεραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ κἀκεῖναι λόφους ἐπισείουσι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσιν;

ΕΡ. Αἰδοῦμαι αὐτάς, ὧ μῆτερ· σεμναὶ γὰρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι Φροντίζουσι, καὶ περὶ ᾧδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.

ΑΦΡ. Ἐὰ καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις;

ΕΡ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶοντε.

rum iniiciam, aut ipsa dilaceratum pectus dabo. Multa eiusmodi est interminata: tum porro acerbum videt, habetque ad pectus faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo: territat enim me, & cum eo oculos converto, in fugam propellor.

Ven. At expavescis Minervam, ut ais, & Gorgonem; idque tu, qui non formidaris fulmen Iovis. Musæ vero cur tibi sunt invulneratae, & extra teli iactum positæ? an & illae cristas concutiunt, & Gorgonas ostendunt?

Cup. Revereor illas, mater: nam venerandæ sunt, & semper quiddam commedantur, & cantu distinentur; atque ipse adfesto saepius illis delinitus carmine.

Ven. Age, mitte & istas, quia verendæ: at Dianam quid est, cur non vulneres?

Cup. In summa, ne consequi quidem illam licet fugien-

Φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὀρέων· εἴτα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτα ἤδη ἔρα.

ΑΦΡ. Τίνος, ὦ τέκνον;

ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν. ἐπεὶ τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον.

ΑΦΡ. Οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον ἐτόξευσας.

tem semper per montes: tum etiam sibi proprium quendam amorem iam amat.

Ven. Cuius, fili?

Cup. Venationis & cervorum, hinnulorumque, ut capiat persecuta, & sagittis configat; tota denique huic rei est intenta: ceteroquin fratrem eius arcitenentem & ipsum, ac longe iaculantem.

Ven. Scio, nate, quid velis: frequenter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θ Ε Ω Ν Κ Ρ Ι Σ Ι Σ .

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΗΡΑ, ΑΘΗΝΑ, ΑΦΡΟΔΙΤΗ,
ΠΑΡΙΣ ἢ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

ΖΕΥΣ. ΕΡΜΗ, λαβὼν τοῦτ' ἡμῶν, ἄπιθι ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα τὸν Βουκόλον, (νέμεται

4 Λαβὼν τοῦτ' τὸ μῆλον) Καλὸν τὸ μῆλον τῶν Διὸς χερῶν δέχου.
Ἄπιθι τοίνυν σὺν Θεαῖς πρὸς τὸν Πάριν. G.

DEARUM IUDICIUM.

IUPPITER, MERCURIUS, IUNO, MINERVA, VENUS,
PARIS aut ALEXANDER.

Iup. Αἰσέρο, Mercuri, ἴστο pomo, abi in Phrygiam ad Priami filium boum pastorem, (pascit autem Idae mon-

δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλλίστη ἐστί· τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὦρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστὴν· ἐγὼ δὲ ἀπωθῆναι τὴν διαίταν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἴ γε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυῖας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μῖα τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρυξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστί, καὶ Γανυμήδους τούτου ξυγγενὴς, τᾶλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, οὐκ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιστήσειας ἡμῖν δικαστὴν, θαρρῶσα βαδιῶμαι πρὸς

tis in Gargaro) ipsique die: Te, Pari, iubet Iuppiter, quandoquidem formosus ipse es, & sapiens in rebus amatoriis, sententia Deabus lata pronuntiare, quae illarum pulcherrima sit: certaminis autem praemium victrix recipiat pomum. Iamque commodum est, ut ipsaemet abeat ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, ut qui ex aequo vos amem, & si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, ut alia ne dicam, necesse, uni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sum iudex: iuvenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, & Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex & montanus: neque illum quis indignum censuerit eiusmodi spectaculo.

Ven. Equidem, o Iuppiter, etiamsi vel Momum ipsum imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae

τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μαμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον.

ΗΡΑ. Οὐδ' ἡμεῖς, ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν.

ΖΕΥΣ. Ἡ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θύγατερ, συνδοκεῖ; τί Φῆς; ἀποστρέφῃ, καὶ ἐρυθρίασ; ἔστι μὲν ἴδιον, τὸ αἰδέσθαι γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρθένων· ἐπινεύεις δὲ ὅμως· ἅπιτε οὖν, καὶ ὅπως μὴ χαλεπήνῃτε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημένοι, μηδὲ κακὸν ἐντρέψῃτε τῶ νεανίσκῳ. οὐ γὰρ οἶόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

3 ΕΡΜ. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι· καὶ θάρρεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἔστι καλός, καὶ τᾶλλα ἐρωτικός, καὶ τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος· οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς.

9 Καὶ ὅπως) Σκοπεῖτε. V.

ostentationem: quid enim ille mei reprehenderit? attamen oportet illis quoque placere hominem.

Iun. Nec nos, Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si permiffum fuerit arbitrium; sed accipimus istum, quicumque sit, Parin.

Iup. Tibine, nata, eadem placent? quid ais? faciemne avertis & erubescis? est hoc quidem proprium, ut verecundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen annuis: abite ergo: at ne quid acerbius indignemini iudici, quae victae eritis, nec malum inferatis iuveni: fieri quippe non potest, ut aequae sitis pulchrae omnes.

Merc. Proficiscamur recta in Phrygiam, ego viae dux, vos autem non lente sequimini me: bonoque estote animo; novi Parin, iuvenis est formosus, praeterea amori deditus, & ad talia diiudicanda inprimis idoneus; is sane non male ius dixerit.

ΑΦΡ. Τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν καὶ πρὸς ἐμοῦ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικαστήν· πότερα δὲ ἀγάμος ἐστὶν οὗτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν;

ΕΡΜ. Οὐ παντελῶς ἀγάμος ἐστὶν, ὦ Ἀφροδίτη.

ΑΦΡ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἱκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος· ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνας δ' οὖν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς;

ΑΦΡ. Ἄλλως ἡρόμην.

ΑΘ. Παραπρεσβεύεις, ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ κεινο- 4
λογούμενος.

ΕΡΜ. Οὐδὲν, ὦ Ἀθηνᾶ, δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν· ἀλλ' εἰρετό με, εἰ ἀγάμος ὁ Πάρις ἐστίν;

ΑΘ. Ὡς δὴ τί τοῦτο πολυπραγμονοῦσα;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα. Φησὶ δ' οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες, ἤρετό με.

Ven. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iustum nobis esse iudicem: utrum vero innuptus est, an uxor aliqua cum eo vivit?

Merc. Haud omnino innuptus est, o Venus.

Ven. Quid ais?

Merc. Est cum eo, ut arbitror, Idaea quaedam mulier, com-moda quidem facie, at rustica, & valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges?

Ven. Nullo consilio certe rogabam.

Min. Heus tu, iniquum agis legatum, privatim cum ea sermones communicans.

Merc. Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vobis obfit: scilicet rogabat me, innuptusne esset Paris?

Min. Quid ita tandem hoc curiose sciscitata?

Merc. Nescio: ait autem, se, quod casu in mentem venerat, non de industria rogasse me.

ΑΘ. Τί οὖν ἀγαμός ἐστιν;

ΕΡΜ. Οὐ δοκεῖ.

ΑΘ. Τί δὲ τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος;

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας.

ΑΦΡ. Ὅραῖς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτὰ με ἤρετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἷου μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτῃ
5 κατὰ τὸ ἀπλοῦν ἀπεκρινάμην. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδὴν ὁρῶ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ

Min. Quid ergo? caelebs est?

Merc. Haud putem.

Min. Quid porro? bellicarumne rerum studio tenetur, & gloriae cupidus est, an totus bubulcus?

Merc. Ea de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi quod coniicere licet iuvenem expetere, horum ut sibi facultas fiat, & velle fane se primum esse in proeliis.

Ven. Viden'? nihil ego criminor, neque infimulo te, quod cum ea privatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est.

Merc. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est, quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, & circiter ex adverso Phrygiae fumus: quin

ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.

HRA. Ποῦ δέ ἐστιν; οὐ γὰρ καί μοι φαίνεται.

ERM. Ταύτῃ, ᾧ Ἥρα, πρὸς τὰ λαῖα σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευράν, οὗ τὸ ἀντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὄρᾳς.

HRA. Ἄλλ' οὐχ ὄρῳ τὴν ἀγέλην.

ERM. Τί Φῆς; οὐχ ὄρᾳς βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐ-
τωσί δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καὶ
τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταβέοντα, καλαύροπα ἔχοντα,
καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀγέλην;

HRA. Ὅρῳ νῦν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν.

ERM. Ἄλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ἐπὶ
τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες βαδίζομεν, ἵνα μὴ δια-
ταράξωμεν αὐτὸν ἀνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι.

HRA. Εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ κατα-

9) Καλαύροπα) Καλάβρο-φ. ἐστὶ ὑπόσκαμπος, ἣν ἀφιάσιν ἐπὶ τὰ τῆς
ποιμενικῇ ῥάβδος, μικρὸν ἐκατέραθεν ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. V.

etiam Idam video, Gargarumque totum accurate; & nī fallor, ipsum vestrum iudicem Paridem.

Iun. Ubi vero est? necdum enim mihi apparet.

Merc. Illac, Iuno, ad sinistrum respice; non ad summum montem, sed iuxta latus, ubi antrum & gregem vides.

Iun. Atqui non video gregem.

Merc. Quid ais? non tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium ex mediis rupibus prodeuntes, & quendam ex scopulo decurrentem, qui pedum habeat, & repellat, ne protenus dissipetur armentum?

Iun. Video nunc, siquidem is est.

Merc. Is adeo ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si videtur, positis vestigiis incedamus, ne conturbemus eum desuper ex improvviso devolantes.

Iun. Commode dicis; atque ita faciamus. Quandoqui-

βεβήκαμεν, ὥρα σοι, ὦ Ἀφροδίτη, προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ· σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶκος, ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθούσα πρὸς Ἀγχίστην.

ΑΦΡ. Οὐ σφόδρα, ὦ Ἥρα, τούτοις ἄχθομαι τοῖς σκάμμασιν.

6 ΕΡΜ. Ἀλλ' οὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἦρα τοῦ μεираκίου τοῦ Φρυγός, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὅποτε ἤδη ἐν τῷ αἰετῷ ἦν, συμπαριπτάμεν αὐτῷ, καὶ συνεκούφιζον τὸν καλόν. καὶ εἰ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας αὐτὸν ἀνῆρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυχε συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος δὲ ὀπισθεν αὐτοῦ ὁ Ζεὺς, κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δακῶν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-

dem autem degressi fumus, tui iam muneris, Venus, praeire teque ducem praebere nobis viae: etenim te par est peritam esse loci, quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen.

Ven. Non admodum, Iuno, istis commoveor cavillationibus tuis.

Merc. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Iuppiter amabat adolescentulum Phrygem: tum saepiuscule huc veni, ab eo demissus ad invisendum puerum: cumque iam ab aquila veheretur, iuxta simul volabam, allevabamque pulchellum: quin, si quidem memini, ab ista rupe illum furripuit: hic tum forte fistula ludebat ad gregem; devolans autem pone eum Iuppiter valde leviter unguibus amplexus, & oris, quam in capite gerebat, tiaram morsu prehensens tollebat puerum turbatum, cerviceque reflexa

ταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεστραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον· ἀποβελήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ θεοῦ. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς οὕτως πλησίον, ὥστε προσεῖπώμεν αὐτόν. Χαῖ· 7
ρε, ὦ βουκόλε.

ΠΑΡ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ἂν δεῦρο ἀφῆξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; οὐ γὰρ ἐπιτήδεια ὀρεοπολεῖν, οὕτω γε οὔσαι καλαί.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ γυναῖκες εἰσὶν. Ἦραν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηναίαν, καὶ Ἀφροδίτην ὄρας, καὶ μὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρίᾳς; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ οὐδέν· κελεύει δὲ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, Φησί, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γυνῶσιν ἐπιτρέπω· τοῦ δ' ἀγῶνος τὸ ἄβλον εἶση ἀναγνούς τὸ μῆλον.

ΠΑΡ. Φέρ', ἴδω τί καὶ βούλεται· Ἡ ΚΑΛΗ, Φησί,

3 (Ὁ διαιτητὴς) Χαῖς δικαστηρίου κριτής. G.

in ipsum respicientem: tunc ego fistulam tuli; abiicerat eam prae timore. At enim arbiter hicce prope adest: quare alloquamur eum. Salve, boum pastor.

Par. Et tu sane, iuvenis: quis autem huc advenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma.

Merc. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Minervam & Venerem intueris, meque Mercurium misit Iuppiter. At quid trepidas & palles? quin tu omnem metum pone: incommodi nihil est. Iubet autem te Iuppiter, iudicem fieri harum pulchritudinis: quandoquidem enim, inquit, & ipse formosus es, & doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc pomum.

Par. Cedo, videam, quid tandem velit: FORMA PRAE-

ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν οὖν, ᾧ δέσποτα Ἑρμῇ, δυνηθεῖν ἐγὼ
 θνητὸς αὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι
 παραδόξου θέας, καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ
 γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν·
 τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ὅποτέρᾳ ἢ καλλιῶν, καὶ
 δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ
 8 τὴν τέχνην. Αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίαις καλαί, καὶ οὐκ
 οἶδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέραν μεταγά-
 γοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι
 ῥαδίως, ἀλλ' ἐνθα ἂν ἀπερείσῃ τοπρῶτον, τούτου ἔχεται,
 καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κείνο
 καλὸν ὀρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παρα-
 λαμβάνεται· καὶ ὅλως περικέχυται μοι τὸ κάλλος αὐ-
 τῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ
 αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλω βλέπειν δύναμαι τῷ σώ-
 ματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδοῦς

STANS, ait, ACCIPIAT. At quomodo, domine Mercuri, pos-
 sim ego mortalis omnino, & rusticus, iudicem agere ad-
 mirandi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco conve-
 niat? haec enim talia diiudicare delicatulorum potius & ur-
 banorum hominum: de me autem, quae capella capellam
 forma praestet, item iuvenca iuvencam aliam, id quidem
 forte iudicaverim ex arte. Hae vero omnes perinde pul-
 chrae, & fane nescio, quo pacto ab una quis ad alteram
 traducat visum abstractum: non enim vult abstinere facile;
 sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque praesens
 probat: quod si ad aliud transierit, id aequè pulchrum vi-
 det, atque immoratur, & a proximis abripitur: atque ad-
 eo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum,
 totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quem-
 admodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar
 ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si tribuam pomum.

τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε, ταύτην μὲν εἶναι συμ-
βέβηκε τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα· ταύτας δέ,
θυγατέρας· πᾶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα· πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀναδύναι πρὸς τοῦ
Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑΡ. Ἐν τούτῳ, ὦ Ἑρμῆ, πείσαι αὐτάς, μὴ χαλε- 9
πῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων
τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν.

ΕΡΜ. Οὕτω φασὶ ποιήσκειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαι-
νεῖν τὴν κρίσιν.

ΠΑΡ. Πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο
δὲ πρῶτον εἰδέναι βούλομαι, πότῃ ἐξαρκέσει σκοπεῖν
αὐτάς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκρι-
βὲς τῆς ἐξετάσεως;

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ· καὶ πρόσ-
ταττε ὅπῃ καὶ θέλεις.

Huc porro accedit, haec ut sit Iovis foror & coniux, illae
filiae: quæ ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio?

Merc. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfu-
gias a Iove iussus.

Par. Unicum illud, Mercuri, fac sibi persuadeant, ut
ne infensae sint in me, quae inferiores discefferint ambae,
sed solum oculorum hunc esse putent errorem.

Merc. Ita aiunt se facturas: curandum tibi nunc, ut per-
agas iudicium.

Par. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud
autem primum scire volo, utrum fatis erit spectare illas,
sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explore exa-
men habeatur?

Merc. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua
fieri velis.

ΠΑΡ. Ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι.

ΕΡΜ. Ἀπόδυτε, ᾧ αὐταὶ σὺδ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἀπεστράφην.

10 ΑΦΡ. Καλῶς, ᾧ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ τῷ βωῶπις εἶναι μέγα Φρονῶ, ἐπίσης δέ εἰμι πάντα καὶ ὁμοίως καλή.

ΑΘ. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃς, ᾧ Πάρι, πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόθῃται, (Φαρμακίς γάρ ἐστι) μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ· καίτοι γε ἔχρην μὴδ' οὕτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἐταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν.

ΠΑΡ. Εὖ λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ καὶ ἀπόθου.

ΑΦΡ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ Ἀθηναίαν τὴν κόρυν ἀφελούσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δικαστὴν φαβεῖς; ἢ δέδιας μή σοι

Par. Qua velim? nudas intueri volo.

Merc. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me aversum.

Ven. Optime, Pari: equidem prima vestes ponam, ut discas, me non folas habere ulnas candidas, neque eo, quod grandes mihi sint oculi, efferri: namque aequaliter sum tota, & similem in modum pulchra.

Min. Ne prius illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposuerit, (est enim venefica) ne te fascinet eius opē: quin etiam haud oportebat ita exornatam adesse, neque tot fucatam pigmentis, quasi revera meretricem quandam, sed nudam formam exhibere.

Par. Recte monent de cestro: atque ergo depone.

Ven. Quid igitur nec tu, Minerva, galea detracta nudum caput ostendis, sed quatis cristas, ac iudicem territas? num metus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam con-

ἐλέγχεται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ Φοβε-
ροῦ βλεπόμενον;

ΑΘ. Ἴδού σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφ' ἧται.

ΑΦΡ. Ἴδού σοι καὶ ὁ κεστός.

ΗΡΑ. Ἄλλ' ἀποδυσάμεθα.

ΠΑΡ. ὦ Ζεῦ τεράστιε τῆς θεάς, τοῦ κάλλους, ἡ
τῆς ἡδονῆς; οἷα μὲν ἡ παρθένος; ὥς δὲ βασιλικὸν αὐτῇ
καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός;
ὥς δὲ ὄρᾳ ἦδε ἡδέως; καὶ γλαφυρόν τι καὶ προσαγω-
γὸν ἐμειδίασεν· ἀλλ' ἦδη μὲν ἄλις ἔχω τῆς εὐδαιμονίας·
εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ἰδίᾳ καθ' ἐκάστην ἐπιδεῖν βούλομαι,
ὥς νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι
καὶ ἀποβλέψω, πάντη τὰς ὄψεις περισπᾶμενος.

ΑΦΡ. Οὕτω ποιῶμεν.

ΠΑΡ. Ἀπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περίμενε.

ΗΡΑ. Περιμένω. καὶ πειδάν με ἀκριβῶς ἴδης, ὥρα

ferat caesium illud oculorum, si absque illo galeae terro-
re spectetur?

Min. Ecce tibi, cassis haec est demta.

Ven. Ecce tibi, cestus quoque.

Iun. At exuamur.

Par. Iuppiter prodigialis! quod spectaculum, quae for-
ma, quanta voluptas! qualis haec virgo! quam regium
ista & verendum resplendet, vereque dignum Iove! haec
autem ut suaviter intuetur! immo etiam festivum quiddam,
atque illecebrosus subrisit. Iamque ego quod satis est ha-
beo felicitatis. At, si placet, seorsim singulas etiam inspicere
volo: nam nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
potissimum oculos convertam quaquaversum visu distracto.

Ven. Ita faciamus.

Par. Recedite ergo vos ambae: tu, Iuno, resta.

Iun. Resto: verum postquam me diligenter inspexeris,

σοι καὶ τ' ἄλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ τὰ δῶρα
τῆς Ψήφου τῆς ἐμῆς. ἦν γάρ με, ὦ Πάρι, δικάσης εἶναι
καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας δεσπότης.

ΠΑΡ. Οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα· πλὴν ἄλλ'
12 ἄπιθι, πεπράξεται γὰρ ἄπερ ἂν δοκῇ. Σὺ δὲ πρόσθι,
'Αθηνᾶ.

ΑΘ. Παρέστηκά σοι. κατὰ ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης
καλὴν, οὔποτε ἦττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρα-
τῶν· πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι.

ΠΑΡ. Οὐδέν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμου καὶ μάχης·
εἰρήνη γὰρ, ὡς ὄρας, ταῖν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ
Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή· θάρ-
ρει δὲ, οὐ μειονεκτήσεις γὰρ, καὶ μὴ ἐπὶ δώροις δικά-
ζωμεν· ἀλλ' ἐνδοθὶ ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν, ἱκανῶς
γὰρ εἶδον· τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός.

hoc aliud etiam tibi atque etiam est considerandum, an
placeant tibi dona, quae praemium tribuam calculi pro me
lati. Siquidem me, Pari, iudicaveris esse forma praeestan-
tem, universae eris Asiae dominus.

Par. Non donorum spe nostra constant: iamque recede: fi-
ent in hac lite finienda, quae videbuntur. Accede tu, Minerva.

Min. Adsum tibi: at hoc, quae? si me, Pari, pro-
nuntiaris formosam, nunquam inferior abibis ex pugna,
sed perpetuo victor: bellatorem enim te, & victorias re-
portantem reddam.

Par. Nihil, Minerva, opus mihi est bello ac pugna;
nam pax, uti vides, nunc quidem obtinet Phrygiam &
Lydiam, belloque nullo infestatur patris imperium. At
bono esto animo: nequaquam ius tuum imminuetur, etiam-
si donorum spes nos iudices minime commoveat. Sed in-
due iam vestes, atque impone galeam; fatis enim vidi. Ve-
nerem adesse tempus.

ΑΦΡ. Αὐτὴ σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καθ' ἐν 13
 ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκάστῳ
 τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκου-
 σον· ἐγὼ γὰρ πάλαι ὀρώσά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν,
 ὅποιον οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακα-
 ρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα
 τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστν
 ζῆν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ
 σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναινο τοῦ σου
 κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ
 μὲν τοι ἄγροικόν τινα καὶ χωρίτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἰδὴν
 αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργόθεν,
 ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λάκαιναν, οἷα περ ἢ Ἑλένη ἐστὶ, νέα,
 καὶ καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὸ δὴ μέ-
 γιστον, ἐρωτικὴ. ἐκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε,
 εὖ οἶδ' ἐγὼ, πάντα ἀπολιπούσα, καὶ παρασχῶσα

Ven. En adsum prope: quin tu specta singulas partes cu-
 rate, nihil praetercurrens, verum immoratus unicuique
 membrorum. Si lubet autem, formose, & isthaec ex me
 audi. Ego sane iam dudum, cum te viderem iuvenem &
 pulchrum, qualem haud scio an alium Phrygia nutriat,
 beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso,
 quod non, relictis scopulis istisque rupibus, in urbe vivas,
 sed corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fru-
 ctum capias ex montibus? quidve iuuet honesta species tua
 boves? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agre-
 stis alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mulieres,
 sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut Corintho, vel La-
 caenae, qualis Helene, aetate integra, pulchra, nullaque
 parte inferior me, quodque maximum est, amatoriae ne-
 quitiae perita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
 bus relictis, seque in tuam potestatem dedita, sequetur, &

ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἔψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ
σὺ ἀκήκοάς τι περὶ αὐτῆς.

ΠΑΡ. Οὐδέν, ὦ Ἀφροδίτῃ· νῦν δὲ ἡδέως ἀν' ἀκού-
σαιμί σου, τὰ πάντα διηγουμένης.

14 ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκείνης τῆς
καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος γενόμενος.

ΠΑΡ. Ποία δέ τις τὴν ὄψιν;

ΑΦΡ. Λευκὴ μὲν, οἴαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγεννημένην·
ἀπαλὴ δέ, ὡς ἐν ὥῳ τραφεῖσα, γυμνάς τὰ πολλὰ,
καὶ παλαιστικὴ· καὶ οὕτω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε
καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄωρον
ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὲν ἄλλ' ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατ-
έστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν
ἀπῆντησαν, προεκρίβη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν γέ-
νους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξομαι τὸν γάμον.

ΠΑΡ. Πῶς φῆς; τὸν τῆς γεγάμημένης;

una tecum habitabit. Omnino autem fieri non potest, quin
inaudiveris aliquid de ea.

Par. Nihil quidquam, o Venus: at nunc perlibenter au-
dixerim ex te cuncta denarrante.

Ven. Est filia Ladae, illius formosae, ad quam Iuppiter
devolvavit in cycnum mutatus.

Par. Qualinam facie?

Ven. Candida, qualem decet esse ex cycno natam: tum
mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque luctae & pa-
laestrae dedita: quin tanto studio expetita, ut bellum etiam
propter eam exstiterit, Theseo immaturam adhuc rapiente.
Enimvero postquam ad florem aetatis pervenit, omnes
Achivorum principes ad illam sibi despondendam conve-
nerunt: praelatus est Menelaus ex Pelopidarum gente. Si
tu velis, ego tibi perficiam has nuptias.

Par. Quid ais? nuptias iam nuptae?

ΑΦΡ. Νέος εἶ συ, καὶ ἄχραικος· ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα δρᾶν.

ΠΑΡ. Πῶς; ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ Θέαν δὴ τῆς Ἑλ- 15
λάδος, καὶ πειδᾶν Ἀφίκη ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὅψεται
σε ἡ Ἑλένη· τούντεῦθεν δὲ ἐμὸν ἂν εἴῃ τὸ ἔργον, ὅπως
ἐρασθήσεταιί σου, καὶ ἀκολουθήσει.

ΠΑΡ. Τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ,
ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθέλῃσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ
συνεκπλεῦσαι.

ΑΦΡ. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὼν
δύω καλῶ, Ἴμερος καὶ Ἔρως· τούτω σοι παραδώσω
ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένῳ. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως
παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐραῖν· ὁ δ'
Ἴμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἐστίν, ἡμερτόν
τε θήσει, καὶ ἐράσιμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα δεή-

Ven. Scilicet iuvenis es rudis & rusticus: ego quippe
novi, ut conveniat ista facere.

Par. At quomodo? etenim velim & ipse scire.

Ven. Tu quidem peregrinaberis ad lustrandam nimirum
Graeciam: tum ubi perveneris Lacedaemonem, videbit te
Helena: exinde iam mearum fuerit partium curare, ut
amore capta te fectetur.

Par. Id ipsum incredibile esse mihi videtur, ut, deserto
marito, animum inducat, cum homine barbaro & pere-
grino navigationi se dare.

Ven. Bonum animum habe istius quidem rei causa: na-
ri mihi sunt duo, pulcherrima forma, Himerus & Eros:
utrosque tibi tradam duces viae futuros. Et Cupido qui-
dem se totum insinuabit in eam, cogetque mulierem ama-
re: Himerus autem tibimet ipsi circumfusus, quod scilicet
ipse est, desiderabilem te faciet atque amabilem. Egomet

σομαι καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν· καὶ οὕτως ἅπαν-
τες αὐτὴν ἀναπέισομεν.

ΠΑΡ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφρο-
δίτῃ· πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως
καὶ ὁρᾶν αὐτὴν οἶμαι, καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος,
καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυ-
ναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ.

16 ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν
προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρί-
σει. πρέπει γὰρ καὶ με νικηφόρον ὑμῖν συμπαρῆναι, καὶ
ἐορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάν-
τα γὰρ ἔκαστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον
τούτου τοῦ μήλου πρίασθαι.

ΠΑΡ. Δέδοικα μὴ μου ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν.

ΑΦΡ. Βούλει ἐπομόσῳμαι;

10 Κἀμὲ κατηφόρον) Φιλόχορος
ἐν Β' Ἀτθίδος φησὶν, ὅς, Ἐριχθό-
νιου βασιλεύοντος, πρῶτον κατέστη-
σαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι φέρειν

τὰ κατὰ τῇ Θεᾷ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο
τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε Πανα-
θηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομ-
παῖς. V.

etiam una adero, ac rogabo Gratias, ut nos comitentur:
atque ira omnes certe Helenam permovebimus.

Par. Quorsum ista evadent, non liquet, Venus: attamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto videre illam mihi videor, & navigo recta in Graeciam, redeoque compos mulieris, idque me male habet, quod nondum haec omnia facio.

Ven. At tu ne prius ames, Pari, quam mihi conciliatrici & pronubae gratiam retuleris sententia secundum me data: decet enim me victricem vobis una adeste, ac festum agere simul nuptiarum & victoriae meae: omnia quippe licet tibi, amorem, formam & nuptias pro isto pomo comparare.

Par. Metuo, ne me negligas post iudicium,

Ven. Vin' iusiurandum interponam?

ΠΑΡ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν.

ΑΦΡ. Ὑπισχνούμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτήν, καὶ ἀδίξεσθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἴλιον καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα.

ΠΑΡ. Καὶ τὸν Ἑρῶτα, καὶ τὸν Ἴμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις;

ΑΦΡ. Θάρρει, καὶ τὸν Πόβον καὶ τὸν Ὑμέναιον πρὸς τούτοις παραλήψομαι.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμβανε.

Par. Neutiquam: sed promitte denuo.

Ven. Recipio enimvero tibi Helenam me tradituram esse uxorem, eamque porro te secuturam esse, atque Ilium ad vos profecturam: ipsa ego adero, & adiutrix ero ad haec omnia.

Par. Etiam Amorem & Himerum & Gratias adduces?

Ven. Ne dubita: Pothum & Hymenaeum insuper assumam.

Par. Quin ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu accipe.

XXI.

ΑΡΕΩΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΡ. ἮΚΟΥΣΑΣ, ὦ Ἑρμῇ, οἷα ἠπέιλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά καὶ ἀπίθανα; ἣν ἐβελήσω, Φησιν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ'

MARTIS ET MERCURII.

Mars. AUDISTIN', o Mercuri, qualia minitatus fit nobis Iuppiter, quam superba & absurda? Si voluero, inquit, ego ex coelo catenam demittam: vos inde suspensi

ἦν ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζοιτό με, μάτην
 πονήσετε· οὐ γὰρ δὴ καβελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι
 ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα,
 καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωρίῳ. καὶ τᾶλλα
 ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν καθ' ἐν' ἀπάν-
 των ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθεῖν·
 ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ καταβαρῆσειν
 αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν προσλάβω-
 μεν, οὐκ ἂν πεισθεῖν.

2 EPM. Εὐφήμει, ὦ Ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ
 τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς Φλυαρίας.

AP. Οἶε γὰρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν,
 οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὁ γοῦν
 μάλιστα γελοῖον ἐδόξε μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπει-
 λῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ
 οὐ πρὸ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ

si detrāhere me magna vi contenderitis, frustra laborabi-
 tis; non enim profecto detraxeritis. Ego contra si volue-
 ro fursum attrahere, non vos solum, sed & terram simul
 ac mare adducta in sublime tollam: & cetera, quaecun-
 que ipsemet audivisti. Ego autem, si singulos compares,
 omnibus fortiolem esse & validiorem, infitias non iverim:
 sed una iunctis tot Diis superiorem esse, ut pondere no-
 stro ne deducere quidem eum valeamus, et si terram & pon-
 tum assumserimus, haud sane mihi persuaferim.

Merc. Bona verba, Mars: non enim tutum eloqui talia,
 ne quid etiam mali redundet ad nos ab ista garrulitate.

Mars. Num tu putas ad omnes me promiscue haec di-
 cturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse no-
 veram? Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi
 audienti inter illas minas, non possim reticere ad te: me-
 mini equidem non ita diu, quando Neptunus, & Iuno,

ἡ Ἀθηναῖα ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ξυυδῆσαι αὐ-
τὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς
ὄντας· καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν
αὐτῶ σύμμαχον Βριάρεων ἐκατόγχειρα ὄντα, καὶν ἐδέ-
δετο αὐτῶ κεραυνῶ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ
ἐπῆει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ.

ERM. Σιώπα· εὐφῆμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ
λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

& Minerva seditione mota fructisque infidiis voluerunt
eum vincere comprehensum, quam varios in colores fue-
rit mutatus prae metu, idque trium tantummodo: quod ni
Thetis miserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum cen-
timanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine ac
tonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin
riderem magniloquentiam eius.

Merc. Face: fave linguae: nam tutum haud est nec tibi
loqui, nec mihi audire talia.

XXII.

ΠΑΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΑΝ. **Χ**ΑΙΡΕ, ὦ πάτερ Ἑρμῆ.

ERM. Νῆ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. Οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὃν τυγχάνεις;

ERM. Καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ;

PANIS ET MERCURI.

Pan. **S**ALVE, pater Mercuri.

Merc. Immo & tu quoque: sed quomodo sim ego tuus
pater?

Pan. Non tu Cyllenius es Mercurius?

Merc. Ita sane: at quo pacto filius meus es?

ΠΑΝ. Μοιχιδίός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵ-
γα. ἐμὸς γὰρ πᾶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην,
καὶ πῶγωνα λάσιον, καὶ σκέλη δίχληλα, καὶ τραγι-
κὰ, καὶ οὐρανὺν ὑπὲρ τὰς πυγὰς;

ΠΑΝ. Ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ
υἱὸν, ὦ πάτερ, ἐπινειδίστον ἀποφαίνει· μᾶλλον δὲ σεαυ-
τὸν, ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδοποιεῖς· ἐγὼ δὲ ἀναίτιος.

ΕΡΜ. Τίνα δὲ καὶ Φῆς σου μητέρα; ἥπου ἔλαθον
αἵγα μοιχεύσας ἔγωγε;

ΠΑΝ. Οὐκ αἵγα ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σε-
αυτὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέραν ἐβιάσω.
τί δακῶν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἀπορεῖς;
τὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην.

ΕΡΜ. Εἴτα τί παθοῦσα ἐκείνη ὦντ' ἐμοῦ τράγω σε
ὅμοιον ἔτεκεν;

Pan. Per adulterium fum ex amore tibi natus.

Merc. Profecto hirco prius aliquo adulterante capram:
meus enim qui fieri potest, ut sis cum cornibus, & naso
tali, & barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis, &
cauda super nates?

Pan. Quidquid in me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium,
o pater, probris ac dedecore afficis: quin potius temet ipsum,
qui tales gignis & procreas; ego vero culpa vaco.

Merc. At quam tu tandem dicis matrem tuam? numquid
imprudens in capra stuprum commisi?

Pan. Non capram quidem stupraſti; sed fac, ut in me-
moriam redeas, si forte in Arcadia puellae ingenuae vim
intulisti: quid commorſo digito quaeris, multumque hae-
ſitas? Icarium filiam inquam, Penelopen.

Merc. Et quid tandem est rei, quod, cum illa mihi debe-
ret, hirco te similem peperit?

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἔρῳ· ὅτε γάρ με ἐξέ- 2
πεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν σου,
ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἢ Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα
δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν τὸν Μαΐας καὶ Διός. εἰ
δὲ κερασφόρος καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖται σε·
ὁπότε γάρ μοι συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τράγω· ἑαυτὸν
ἀπείκασεν, ὡς λάβοι· καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος ἀπέβης
τῷ τράγω.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον. ἐγὼ
οὖν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς
ὢν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω
παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν οὐ κατασχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μου- 3
σικός τε γάρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ καπυρόν· καὶ ὁ
Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖ-
ρον καὶ διασώτην πεποίηκέ με· καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ τοῦ
χοροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεάσαιό μου, ὅποσα περὶ

Pan. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi. Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater quidem tua, inquit, ego sum Penelope Spartana: at patrem scito Deum habere te Mercurium Maiæ & Iovis filium: quod autem cornutus, hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se affimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis evaseris hirco.

Merc. Sane commemini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, & ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

Pan. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, & fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: immo sodalem & thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod

Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήση. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶν δὲ καὶ Ἀθηναίους συμμαχήσας, οὕτως ἡρίστευσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἐριστεῖον ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθης, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τοῦ Πανὸς ὄνομα.

4 EPM. Εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πᾶν, ἤδη; τοῦτο γάρ, οἶμαι, καλοῦσί σε.

ΠΑΝ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μῖα.

ΕΡΜ. Ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις.

ΠΑΝ. Σὺ μὲν σκώπτεις· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Οἶσθα οὖν ὅ, τι χάριση, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτοῦντί μοι;

fi greges meos spectes, quotcunque circa Tegeam & per Parthenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut virtutis praemium attributa sit mihi, quae sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges, quantum ibi Panis sit nomen.

Merc. At, quaeso, dic mihi, duxistin' iam uxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellant.

Pan. Neutiquam, pater: sum enim lascivior aliquantulum; nec contentus sum una, quacum rem habeam.

Merc. Capras videlicet inis.

Pan. Tu quidem irrides: ego vero & Echo & Pityn in eo, & cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis atque observor.

Merc. Scin' igitur, quid mihi gratificabere, fili, iam primum petenti a te?

PAN. Πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἰδῶμεν ταῦτα.

ERM. Καὶ πρόσθι μοι, καὶ ΦιλοΦρονοῦ πατέρα δὲ ἔρα μὴ καλέσης με, ἀκούοντός γε τινός.

Pan. Impera, pater: nos autem viderimus ista.

Merc. Et accede ad me, & comitate blanda complectere: patrem vero vide ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΝΤΣΟΥ.

ΑΠ. **Τ**Ι ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρίους, ὦ Διόνυσε, ἀδελ-
Φοὺς εἶναι Ἑρῶτα, καὶ ἙρμαΦρόδιτον, καὶ Πρίαπον,
ἐνομοίους ὄντας τὰς μορφάς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα;
ὁ μὲν γὰρ πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ
μικρὰν περιβεβλημένος, ἀπάντων ἄρχων· ὁ δὲ Φῆλυς,
καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. οὐκ ἂν δια-

3 Καὶ Πρίαπον) Ὁ Πρίαπος
ὑπερμέγεθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ
ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος ὄν.
Γινέσκει φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι τὸν
Διόνυσον, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου
δῆθεν Πρίαπου καλουμένου. Ἄλλοι
μὲν Διονύσου μὲν υἱὸν, μητὴρ δὲ ἢ
Ἀφροδίτης ἢ Διώνης. Μυασίας δὲ
ὁ Παταρεὺς Ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρία-
πον λέγει. Ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης
υἱὸν, ἢ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς λειμῶνας

ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῶν μηδεὶν αἰδοῦ
ἐχομένη. εἶχε γὰρ, φασὶ, γλῶσσαν
μεγάλην, καὶ γαστέρα καὶ αἰδοῖον
λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ, ὅτι σημαίνει
τὸ ἀγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν
γλώσσης καὶ γαστρός καὶ μίξεως
ἀμεμπτον ἔξει τὸν βίον. V.

Τὸ δὲ αἰδοῖον αὐτοῦ ὑπὲρ ἡμιό-
λιον τοῦ λοιποῦ σώματος γενέσθαι
φασί. C. M.

APOLLINIS ET BACCHI.

Ap. **Q**UID autem dicamus? eademne matre natos, Bac-
che, fratres esse Cupidinem, Hermaphroditum & Priapum,
dissimiles plane forma, & vitae instituto? etenim hic quidem
undiquaque pulcher arcum trahat, & potentia non medio-
cri circumdatus omnibus imperat: iste muliebris, semivir,
& ambigua facie; haud plane dignoscas, ephebus sit an vir-

κρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος· ὁ δὲ καὶ πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.

ΔΙΟ. Μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἀπολλον' οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες διάφοροι γεγενημένοι· ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσην, ἡ δὲ θήλειαν, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται.

ΑΠ. Ναί· ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν· τοξόται γὰρ ἄμφω.

ΔΙΟ. Μέχρι μὲν τόξου τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλον' ἐκεῖνα δὲ οὐχ ὅμοια, ὅτι ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύβαις· σὺ δὲ μαντεύῃ, καὶ ἰᾶς τοὺς κάμνοντας.

ΑΠ. Οἶε γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύβαις, ἥγε καὶ παρεσκεύασται, ἣν τις Ἑλλήν ἀφίκηται ποτὲ ἐς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυστατομένη τὰς σφαγὰς;

2 ΔΙΟ. Εὖγε ἐκεῖνὴ ποιῶσα. Ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγέσομαι, πράγν' ἐν Λαμ-

go: ille vero etiam ultra decorum virilis, Priapus inquam.

Bac. Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim Venus huius discriminis causa, sed patres inter se dispares: ubi sane eodem geniti patre saepius ex uno utero hic masculus, illa femina, quemadmodum vos, nascuntur.

Ap. Profecto: sed nos tamen similes, & eadem studia tractamus, quippe ambó arcus usu periti.

Bac. Usque ad arcum, eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident, quod Diana hospites mactet apud Scythas; tu autem vaticineris, & fanes aegrotos.

Ap. Putanne sororem delectari Scythiis, quae ita se iam compararit, ut, si quis Graecus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo navi, averfata caedes.

Bac. Iure quidem illa merito. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper

ψάκω γενόμενος, ἐγὼ μὲν παρήειν τὴν πόλιν, ὁ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς που μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος αἰδοῦμαι δὲ λέγειν.

ΑΠ. Ἐπεῖρα σέ;

ΔΙΟ. Τοιούτον ἔστι.

ΑΠ. Σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΔΙΟ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα;

ΑΠ. Εὖγε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως συγκνωστὸς γάρ, εἰ καλὸν σε οὕτως ὄντα ἐπεῖρα.

ΔΙΟ. Τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ἐπὶ σέ ἄν, ὦ Ἀπολλων, ἀγάγοι τὸν πείραν· καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὡς καὶ νήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρήσῃ.

ΑΠ. Ἄλλ' οὐκ ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

Lampfaci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem cum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in convivio fatis vino rigati, tum nocte admodum media infurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere.

Ap. Tentabat te.

Bac. Rem tenes.

Ap. Tu autem quid ad haec?

Bac. Quid aliud quam risi.

Ap. Laudo, quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulchrum tentavit.

Bac. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat periculum: tu enim formosus & comatus; ut vel sobrius te Priapus adoriatur.

Ap. At cavebit, Bacche, ne sollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

XXIV.

ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

ΕΡΜ. ^οΕΣΤΙ γάρ τις, ὦ μήτερ, ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀβλιώτερος ἐμοῦ;

ΜΑΙ. Μὴ λέγε, ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μὴδέν.

ΕΡΜ. Τί μὴ λέγω, ὅς τοσαῦτα πρᾶγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἔωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ καὶ διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετήσαντα ἑκαστα, παρστάναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκοιμημένον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἶνοχόον ἦκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μὴδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλ-

MERCURII ET MAIAE.

Ε ^οEST NE enim aliquis, mater, in coelo Deus miserior me?

Mai. Ne dixeris, Mercuri, tale quidquam.

Merc. Ne dixerim, qui tot negotia sustineo solus, lassitudine confectus, inque tot ministeria distractus? mane quidem mox atque surrexi, everrere sympodium oportet, & postquam intravi concionem, tum ordine disposui singula, apparere Iovi, & perferre quoquo versus nuntios ab eo sursum deorsum indies ingens spatium emetientem: cumque rediero adhuc pulverulentus, apponenda est ambrosia: prius vero quam recens emtus ille pincerna veniret, ego etiam nectar infundebam. Quod autem omnium est molestissimum, ne nocte quidem dormio solus Deorum;

λὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτῳ ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν 2 ἐκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾄδου εἰσὶν. ἐμοὶ δὲ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα καὶ κείνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱοί, ἐκ γυναικῶν δυστήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται Ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἀτλαντος διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἔφ' ἣν πέπομφέ με ὀφόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὐτῷ ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην· εἴτ' ἐκεῖθεν ἐς Βοιωτίαν, Φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγό-

sed oportet me tunc quoque Plutoni umbras deducere, defunctosque prosequi, & adesse ad tribunal. Mihi scilicet non satis sunt, quae de die facio, cum in palaestris verfor, in concionibus praecōnem ago, rhetoras edoceo, sed praeterea quae ad mortuos spectant administranda sunt mihi in tot partes obeundas diviso. Atqui Ladae liberi alternis uterque in coelo & apud inferos degunt: mihi autem singulis diebus & haec & ista sunt facienda. Alcmenae & Semelae filii, ex mulieribus misellis procreati, epulantur curarum expertes: ego Maia Atlantis filia natus ministro illis. Quin immo iam modo venientem me Sidone a Cadmi filia, ad quam me miserat visurum, quid agat puella, antequam respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem Danaën: tum inde in Boeotiam, inquit, profectus in transitu Antiopam vise. Iamque plane confectus animum despondi: atque adeo, si mihi facultas foret, perlibenter equidem

ρευκα ἤδη. εἰ γὰρ μοι δυνατόν ἦν, ἠδέως αὖν ἡξίωσα πεπράσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες.

ΜΑΙ. Ἐὰ ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφοις, σόβει ἐς Ἀργος, εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐράωντες.

postulaverim vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem serviunt.

Mai. Mitte ista, fili: oportet enim cuncta morigerari patri te iuvenem. Nunc igitur, ut missus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram & bilem proclives sunt, qui amant.

XXV.

ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

Ι ΖΕΥΣ. ΟΙΑ πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κάκιστε; ἀπώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μεираκίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειος ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψα-

IOVIS ET SOLIS.

Iup. Q UALIA patraſti, Titanum pessime! perdidisti quae in terris sunt omnia, adolescentulo insipienti concredito curru; qui haec exussit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: utque paucis dicam, nihil est, quod non conturbarit, & confuderit: ac nisi animadversa re deiecissem illum fulmine, ne reliquiae

νον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν
ἡνίοχον καὶ διΦρηλάτην ἐκπέπομφας.

ΗΛ. Ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ· ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ
ἐπεΐσθην νῦν πολλὰ ἱκετεύοντι· πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλ-
πισα τηλικούτου γενήσεσθαι κακόν;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἤδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγ-
μα, καὶ ὥς, εἰ βραχύ τις ἐκβαίῃ τῆς ὁδοῦ, οἷχεται
πάντα; ἡγνῶεις δὲ καὶ τῶν ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ
συνέχειν ἀνάγκη τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀΦη-
νιάζουσιν εὐθύς· ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν,
ἄρτι μὲν ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά,
καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίστε, καὶ ἄνω καὶ κάτω
ὅλως ἔμβα ἐβούλοντο αὐτοί· ὁ δὲ οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρή-
σαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἡπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο 2
ἀντεῖχον ἐπιπολὺ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλα-
9 Ἀφηνιάζουσιν εὐθύς) Τοὺς χαλινοὺς ἀποβρίπτουσι. V.

quidem hominum restarent: talem nobis optimum illum
aurigam, & currus agitatore[m] emisisti.

Sol. Peccavi, Iuppiter: sed ne acerbius feras, si morem
geffi filio multum supplicanti: unde enim sperare potui tan-
tum fore mali?

Iup. Non tu sciebas, quanta indigeret accurat[i]one haec
res, & si quis tantillum evagetur a via, actum esse de
omnibus? ignorabasne porro equorum animos, utque de-
ceat continere summa vi fraena? si quis enim relaxet, ha-
benas aspernantur statim: quemadmodum videlicet istum
quoque distulerunt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra,
interdum etiam in contrariam, quam quo cursus ferebat,
partem; tum sursum & deorsum, ac plane quo vellent
ipsi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

Sol. Isthaec equidem omnia noram, ac propterea reni-
tebar diu, nec committebam ipsi mei currus agitationem.

σιν' ἔπει δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυ-
μένη μετ' αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπε-
θέμεν, ὅπως μὲν χρή βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅποσον δὲ
ἐς τὰ ἄνω ἀφέντα ὑπερενεχθῆναι, εἶτα ἐς τὸ κάτω
αὐτῷ ἐπινεύειν, καὶ ὥς ἐγκρατὴ εἶναι τῶν ἡνίων, καὶ
μὴ ἐφίεσθαι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος
ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν)
ἐπιβὰς τοσούτου πυρὸς, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχα-
νὲς, ἐξεπλάγη, ὥς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὥς ἤσθοντο
οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ
μειρακίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα
ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιώς μὴ ἐκ-
πέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη
ἔχει τὴν δίκην, καὶ μοι, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

3 ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν

Postquam tandem instando expugnavit & lacrimis, & ma-
ter Clymene una cum eo, permisi currum ut conscende-
ret, & monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu
consistere, quousque sursum immixtis habenis in sublimē
ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compo-
tem esse habenarum, ac minimum concedere animis equo-
rum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per re-
ctam viam ageret. Hic vero, quippe puer, cum conscen-
derat tantum ignem, & prospexerat in profundum immen-
se patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem,
ubi senserunt non adesse me, qui currum insitens rege-
rem, contempto adolescentulo, praecipites extra viam rue-
runt, & gravia ista fecerunt: at Phaëthon, habenis e ma-
nu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arre-
ptam tenebat antygem. Sed & ille iam, quam meruit, ha-
bet poenam, & mihi, Iuppiter, fatis est supplicii luctus.

Iup. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen

οὖν συγγνώμην ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἢν τι ὅμοιον παρανομήσης, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ, ὅπόσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρῶδέστερος. ὥστ' ἐκεῖνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θάπτετ' ἔτι ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵνα περ' ἔπεσεν ἐκδιφρευθεὶς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύουσαι, καὶ αἵχειραι γιγνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει· σὺ δὲ συμπηξάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπται) ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἀπάντων.

ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experire, quantum igne tuo fulmen sit magis ignitum. Illum ergo forores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, & populi fiant ob huncce casum. At tu refecto curru (infractus enim est temo eius, alteraque rotarum contrita) cursum redordire subiunctis equis. Ut tamen memor sis horum omnium.

XXVI.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠ. ΕΧΕΙΣ μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς.

ΕΡΜ. Ὁ μὲν χθές ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν, οὗτος δὲ Πολυδεύκης.

APOLLINIS ET MERCURII.

Ap. POTIN ut mihi dicas, Mercuri, uter Castor sit horum, aut Pollux? nam equidem, ut discernam eos, non est.

Merc. Heri qui nobiscum fuit versatus, is Castor erat: hic, Pollux.

ΑΠ. Πᾶς διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ.

ΕΡΜ. Ὅτι οὗτος μὲν, ὦ Ἀπολλον, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἰχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὅποσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτράβη, τῷ Ἰάσони συμπλέων· ἄτερος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθάρως ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον.

ΑΠ. Ὡνησας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τά γε ἄλλα πάντα ἴσα, τοῦ ὧυ τὸ ἡμίτομον, καὶ ἀστήρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Καστορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τοῦ Πολυδεύκου ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δήποτε οὐκ ἄμφω ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

2 ΕΡΜ. Ὑπὸ Φιλαδελφίας τοῦτο ποιούσιν· ἐπεὶ γὰρ

Ap. Quo pacto dignoscis? similes enim.

Merc. Eo quod hic, Apollo, habet in facie vestigia vulnerum, quae accepit ab adversariis pugilatu certans; ea maxime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus, quando Iasoni focius navigabat: alter autem nihil tale praefert, sed purus est atque integra facie.

Ap. Gratum inprimis fecisti, qui me docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta sunt paria, ovi dimidium segmentum, eique addita superne stella, iaculum in manu, & equus utrique albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

Merc. Fraternalis amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Ladae filiorum,

ἔδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν.

ΑΠ. Οὐ ξυνετὴν, ὦ Ἑρμῆ, τὴν νομὴν, εἴγε οὐδ' ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν, οἶμαι, μάλιστα πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς Φθιτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίην διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὢν, ἡ δὲ Ἀρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινὰ τέχνην, ἡ θεοῖς ἢ ἀνθρώποις χρησίμην, οὗτοι δὲ τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ἢ ἀργοὶ εὐωχῆσονται, τηλικούτοι ὄντες;

ΕΡΜ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἂν που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας.

ΑΠ. Ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

alterum immortalem esse, inter se diviserunt eo pacto ipsi immortalitatem.

Ap. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: qui enim hoc fieri possit, cum hic apud Deos, iste apud defunctos per vices sit? Attamen, sicuti ego vaticinor, Aesculapius medetur, tu luctari doces exercitator in hoc genere optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque Deorum singuli habent artem quandam, aut Diis, aut hominibus utilem, quid hi nobis operis facient? an inertes epulabuntur tam grandi natu?

Merc. Neutiquam, illis haec est mandata provincia, ut ministrant Neptuno; & obequitare decet pelagus, & sic ubi nautas hieme vexatos viderint, confidere in ea navi, illaque vectos fervare.

Ap. Bonam, Mercuri, & salutarem narras artem.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

ΔΩΡ. ΚΑΛΟΝ ἔραστὴν, ὦ Γαλάτεια, Φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμερηνέναι σοί.

ΓΑΛ. Μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνες γὰρ υἱὸς ἐστίν, ὁποῖος ἂν ᾖ.

ΔΩΡ. Τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν ἄγριος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονόφθαλμος, οἶε τὸ γένος ἀνῆσαι ἂν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν;

ΓΑΛ. Οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ, ὡς Φῆς, ἄγριον ἀμορφὸν ἐστίν· ἀνδρῶδες γάρ· ὅ, τε ἀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδέστερον ὀφῶν, ἢ εἰ δύο ἦσαν.

Ἡ Ἐνάλιος διάλογοι εἰς, ἐν οἷς τὰ ἐν τῇ θαλάσῃ μυθεύμενα διαπαίξει. G.

DIALOGI MARINI.

DORIDIS ET GALATEAE.

Dor. PULCHRUM amatorem, ὁ Galatea, aiunt, Siculum istum pastorem, infanire in te.

Gal. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim filius est, qualiscunque sit.

Dor. Quid ergo? si vel Iovis ipsius filius ferus adeo & hirtus videretur, quodque omnium est maxime deforme, unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse ad formam?

Gal. Neque hirtum illud eius, &, ut ais, ferum omni plane pulchritudine destituitur, est enim virile: & oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent.

ΔΩΡ. Ἔοικας, ὦ Γαλάτεια, οὐκ ἔραστήν, ἀλλ' ἐράμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν.

ΓΑΛ. Οὐκ ἐράμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδιστικὸν 2
τοῦτο οὐ Φέρω ὑμῶν· καί μοι δοκεῖτε ὑπὸ Φθόνου αὐτὸ
ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπιάς παιζού-
σας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡϊόνος ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἴτ-
νης, καθὼ μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης αἰγια-
λὸς ἀπομνηκύνεται, ὑμᾶς μὲν οὐδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ
δ' ἐξ ἀπασῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἢ καὶ μόνῃ ἐμοὶ ἐπεΐ-
χε τὸν ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιά· δεῖγμα γὰρ ὡς
ἀμείνων εἰμι, καὶ ἀξιεράστος· ὑμεῖς δὲ παρώφθητε.

ΔΩΡ. Εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν καλὴ ἔδοξας,
ἐπίφθονος οἷε γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαι-
νέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον; καὶ τοῦτο, οἶμαι, ὅτι
ζυνήθης ἐστὶ τυρῶ καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ ὅμοια
τούτοις ἡγεῖται καλά. Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ὅπότ' ἂν ἐβε- 3

Dor. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum ha-
bere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

Gal. Haud certe amatum: verum illam nimiam oppro-
brandi libidinem vestram non fero: quin mihi videmini ex
invidia illud facere, quia pascens aliquando, cum a spe-
cula ludentes nos videret in litore, ad imos pedes Aetnae,
qua parte inter montem & mare longe litus protenditur,
vos ne adspexit quidem; ego contra ex omnibus ipsi pul-
cherrima sum visa: ideoque soli etiam mihi adiecit ocu-
lum: illa vos pungunt; indicio enim sunt, me forma me-
liorem esse, & amore dignam: at vos despectae fuistis.

Dor. Tu si pastori & lumine defecto pulchra fuisti visa,
ideo te talem putas, cui invideamus? atqui quid aliud in
te laudare potuit, quam candorem tantummodo? hanc,
opinor, ob causam, quod afflueverit caseo & lacti: cuncta
igitur his similia ducit pulchra. Ceterum ubi volueris disce-

λήσης μαθεῖν, οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέ-
τρας τινὸς, εἵποτε γαλήνη εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε
σεαυτὴν οὐδὲν ἄλλο ἢ χροῖαν λευκὴν ἀκριβῶς· οὐκ ἐπαι-
νεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύθημα.

ΓΑΛ. Καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἢ ἀκράτως λευκὴ ὅμως ἐρα-
στὴν καὶ τοῦτον ἔχω· ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἢν τινα ἢ ποιμήν,
ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς ἐπαινεῖ· ὁ δὲ Πολύφημος τάτε
ἄλλα καὶ μουσικός ἐστι.

4 ΔΩΡ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠκούσαμεν αὐτοῦ ἄδον-
τος, ὅποτε ἐκώμασε πρῶην ἐπὶ σέ· Ἀφροδίτη Φίλη,
ὄνον ἂν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἷα;
κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρα-
τα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνά-
ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελώδει
ἄμουσόν τι, καὶ ἀπῶδον, ἄλλο μὲν αὐτὸς βῶων, ἄλλο

14 Κόλλοπι) Ἥλω τῆς κιθάρας. V.

re, qualis tibi fit facies, a rupe quadam, si quando tran-
quillum fuerit mare, prona in aquam despectans, contem-
plare temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam ex-
quisite: illud autem non laudatur, nisi enitescat candori
immixtus rubor.

Gal. Atqui illa ego mere candida tamen amatorem vel
istum habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor, five
nauta, seu portitor laudet. Polyphemus autem & aliis re-
bus excellit, & musicus est.

Dor. Tace, Galatea; audivimus illum canentem, quan-
do comessatum ibat nuper ad te: ita mihi Venus fit pro-
pitia, ut asinus aliquis rudere fuit visus: tum ipsa lyra
qualis! cranium cervi nudum carnibus; cornua quidem
quasi manubria erant, quibus cum iugum addidisset, at-
que alligasset nervos, quos nulla clavicula tetenderat, mo-
dulabatur agreste quiddam & absonum, dum aliud ipse vo-

δὲ ἡ λύρα ὑπήχει· ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ᾄσματι. ἡ μὲν γὰρ Ἥχῃ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλην, οὕτω λάλος οὔσα, βρυχαμένῳ· ἀλλ' ἠσχύνετο, εἰ Φανείῃ μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδὴν, καὶ καταγέλαστον. ἘΦερε δὲ ὁ ἐπέρastos ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεικότα. τίς οὐκ ἂν Φθονήσείῃ σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιοῦτου ἐραστοῦ;

ΓΑΛ. Οὐκοῦν σὺ, Δωρὶ, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζων ἄμεινον ἐπιστάμενον.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐραστὴς μὲν οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέρastos εἶναι. τοιοῦτος δὲ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἔστι, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος, ὥς Φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῶῃς αὐτοῦ.

ciferaretur, aliud lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem risum poteramus in amatorio isto cantico: nam Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellet, tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si visa fuisset imitari asperum cantum & ridiculum. Immo ferebat etiam amabilis iste in ulnis ludicrum, ursae catulum, hirsutia sibi plane similem. Quis non invideat tibi, Galatea, talem amatorem?

Gal. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiorrem scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat.

Dor. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudivorus, ut aiunt, & cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eveniat, tuque mutuum ames illum.

II.

ΚΥΚΛΩΠΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

1 ΚΥΚ. Ω ΠΑΤΕΡ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταρά-
του ξένου· ὃς μεθύσας ἐξετύφλωσέ με, κοιμαμένῳ
ἐπιχειρήσας.

ΠΟΣ. Τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε;

ΚΥΚ. Τὸ μὲν πρῶτον Οὔτιν' ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ
δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζε-
σθαι ἔφη.

ΠΟΣ. Οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον· ἐξ Ἰλίου
δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐ-
θαρσῆς ὢν;

2 ΚΥΚ. Κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνα-
στρέψας, πολλοὺς τινας, ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς
παιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα (πέ-
τρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης) καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα,

CYCLOPIS ET NEPTUNI.

Cyc. **P**ATER, qualia sum passus ab illo scelerato ho-
spite, qui, cum inebriasset, excaecavit me dormientem
aggressus.

Nep. Quis ista, Polypheme, est ausus?

Cyc. Initio semet Urin appellitabat: at postquam effugit,
extraque teli iactum erat, Ulyssēm sibi nomen esse dixit.

Nep. Novi, quem dicas, Ithacensem illum: ex Hio do-
mum revehebatur. Quomodo tamen ista patravit, qui haud
valde forti sit animo?

Cyc. Deprehendi in antro a pastu reversus aliquam mul-
tos. infidiantes nimirum gregibus: ubi autem opposui ia-
nuae operculum, (hoc faxum mihi est ingens) ignemque

ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τίνας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὐτίς, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν Φάρμακόν τι ἐγχείας, ἡδὺ μὲν, καὶ εὖοσμον, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ ταραχαδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐδὺς ἐδόκει μοι περιφέρεισθαι πτόντι, καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο, καὶ οὐκ ἔτι ὅλως ἐν ἑμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπᾶσθην. ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ὃς οὐκ ἐξέθο- 3
ρες μεταξὺ τυφλούμενος. ὁδ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέ-
φυγεν; οὐ γὰρ ἂν εἴ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν
πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας.

13 Ἐξέθορες) Ἐξεπύδηςας. G.

feci, succensa, quam ferebam arbore a monte, id agere videbantur, ut absconderent sese. Tum ego correptos eorum quosdam, ut aequum erat, commanducavi, quippe latrones: ibi vaferrimus ille sive Utis, sive Ulysses, dat mihi bibere medicamentum infusum, suave quidem, & odoris boni, sed idem infidiosissimum ac turbulentissimum: etenim cuncta statim videbantur mihi circumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sursum deorsum vertebatur, nec amplius omnino apud me eram; denique in somnum devolutus sum. Ibi ille, raso ad acuendum veste, & ambusto insuper, lumine me privavit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

Nep. Quam tu altum obdormivisti, fili, qui non exilueris, dum oculus effodiebatur. Ulysses autem quo pacto efugit? nam, ut mihi quidem certo persuadeo, non potuit amovere petram a ianua.

ΚΥΚ. Ἄλλ' ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξίοντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνῃ παρὲς τὰ πρόβατα εἰς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῶ, ὅποσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

4 ΠΟΣ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαβεν ὑπεξελθάν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν.

ΚΥΚ. Συνεκάλεσα, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλευόντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι Οὔτις ἐστὶ, μελαγχολᾷν οἰθέντες με, ἄχοντο ἀπίοντες. οὕτω κατεσοφίσάτο με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠγίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατήρ, Φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταιί σε.

ΠΟΣ. Θάρσει, ὦ τέκνον, ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτόν, ὥς μάθῃ ὅτι, εἰ καὶ πῆρῳσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι

Cyc. Immo ipse abstuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam cum confedissem iuxta ianuam, venabar manibus expansis, solas praetermittens oves ad pastum, praecipiensque arieti, quaecunque par erat illum facere pro me.

Nep. Intelligere mihi videor, sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros Cyclopas quanto poteras clamore advocasses adversum eum.

Cyc. Convocavi, pater, & venerunt: sciscitanti autem infidiatoris nomen, ubi ego dicebam Utin esse, atra me bile percitum ducentes confestim abierunt: sic me circumventum detestabilis ille decepit nomine: quodque maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato mihi oculi damno, ne pater quidem, inquit, Neptunus sanabit te.

Nep. Bonum animum habe, fili; ulciscar ipsum, ut discat, quamvis caecitati oculorum mederi non possim, fortunam

αδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων, τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσσεστι· πλεῖ δὲ ἔτι.

tamen navigantium, ut fervem eos aut perdam, in mea esse potestate: navigat autem adhuc.

III.

ΑΛΦΕΙΟΥ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΠΟΣ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνος τῶν ἄλλων ἐμ-
πεσὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὥς
ἔθος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν δια-
χυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστῶς, καὶ γλυκὺ
φυλάττων τὸ ρεῖθρον, ἀμιγῆς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπέιγῃ,
οὐκ οἶδ' ὅπου βύθιος ὑποδύς, καθάπερ οἱ λάροι καὶ ἐρω-
διοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψειν που, καὶ αὐθις ἀναφαίνειν
σεαυτόν.

ΑΛΦ. Ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Πόσειδον,
ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις.

ALPHEI ET NEPTUNI.

Nep. **Q**UID hoc est rei, Alphee? solus aliorum illapsus
in pelagus nec commisceris falo, ut quidem mos est flu-
viis omnibus, nec requiescis te diffusus; sed per mare con-
cretus, ac dulci fervato liquore, non permixtus praeterea
purusque properas, nescio quo pacto in profundum te de-
mergens, ut gaviae solent & ardeae: & videris emerfu-
rus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus.

Alph. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare
ne arguas: amore captus enim & tu fuisti saepius.

Lucian. Vol. II.

G

ΠΟΣ. Γυναῖκος, ὦ Ἀλφεῖε, ἢ νύμφης ἔρᾶς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς;

ΑΛΦ. Οὐκ· ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον.

ΠΟΣ. Ἡ δέ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ρεῖ;

ΑΛΦ. Νησιῳτὶς ἐστὶ Σικελικὴ Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν.

2 ΠΟΣ. Οἶδα οὐκ ἄμορφον, ὦ Ἀλφεῖε, τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγῆς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν Φαινόμενον ἀργυροειδές.

ΑΛΦ. Ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι.

ΠΟΣ. Ἀλλ' ἀπίθι μὲν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἶπε, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν;

ΑΛΦ. Ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περίεργα ἔρωτῶν.

Nep. Mulierem, Alphee, an nympham amas? anne magis Nereidum ipsarum unam?

Alph. Nequaquam; sed fontem, Neptune.

Nep. Hic tamen ubi terrarum tibi fluit?

Alph. Insularis est Siculus: Arethufam vocitant.

Nep. Novi fane non invenustam, Alphee, Arethufam: immo enim est pellucida, puroque solo scaturit, & aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea.

Alph. Ut tu vere nosti fontem Arethufam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero.

Nep. At abi, & esto felix in amore. Immo istud etiam mihi expone; ubi Arethufam vidisti tu, qui Arcas es, cum illa sit Syracusis?

Alph. Festinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando.

ΠΟΣ. Εὖ λέγεις· χῶρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυναυλία μίγνυστο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδαρ γίνεσθε.

Nep. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; cumque emerferis a mari, mutua conspiratione miscetor fonti, & unam in aquam coite.

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

MEN. Ἀλλὰ ὕδαρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐςλέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ.

ΠΡΩΤ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ.

MEN. Εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται γὰρ πρὸς σέ, γοήτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρῶντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνώμενος.

ΜΕΝΕΛΑΙ ΕΤ ΠΡΟΤΕΙ.

Men. **A**t aquam te fieri, o Proteu, haud improbabile; quippe marinum; & arborem, id quoque ferri potest: quin in leonem quando mutaris, ne id quidem plane extra fidem est: verum, si & ignis fieri possit, qui in mari habitat, id valde admiror, ac minime credo.

Pro. Ne mireris, Menelaë: nam ita res est, fio.

Men. Vidi ipse equidem: sed videre mihi, quod pace tua dictum velim, praeftigias quasdam admoveere huic rei, oculosque fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis.

2 ΠΡΩΤ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεαυγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα ἑμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, Φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὦ γενναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴη γὰρ, εἰ ὀρᾶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόσσεστιν.

MEN. Οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεύ.

ΠΡΩΤ. Σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς οὐδὲ πολὺ-
πουν ἑωρακέναι πάποτε, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθύς οὗτος εἰδέναι.

MEN. Ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺπουν εἶδον. ἃ πάσχει δέ, ἠδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ.

3 ΠΡΩΤ. Ὅποια ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφῦς ἔχῃται κατὰ τὰς πλεκτάνας, ἐκεῖν ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν χροάν, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὥς ἂν λάβῃ τοὺς ἀλίεας,

Pro. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifestis re-
fideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas
memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, id-
que negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quaedam
species ante oculos consistens, tum tu, ubi ignis factus fue-
ro, admove mihi, vir fortissime, manum: probe scies, vi-
dearne solum talis, an facultas etiam urendi tunc mihi adfit.

Men. Non tutum est hoc experimentum, o Proteu.

Pro. Tu quidem mihi, Menelaë, videris polypum vi-
disse nunquam, quaeque huius piscis sit natura, ignorare.

Men. Immo polypum vidi: at naturam eius libenter di-
dicerim a te.

Pro. Ad quamcunque petram accesserit, aptaveritque
acetabula, & agglutinatis haeserit cirris, illi similem se red-
dit, mutatoque colore scopulum imitatur, ut fallat pisca-

μὴ διαλλάττων, μηδὲ Φανερός ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' εἰ-
κὼς τῷ λίθῳ.

MEN. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδοξότε-
ρον, ὦ Πρωτεύ.

ΠΡΩΤ. Οὐκ οἶδα, ὦ Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πι-
στεύσεις, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν;

MEN. Ἰδὼν εἶδον· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τεράστιον, τὸν
αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

tores nihil diversus, proptereaue nec conspicuus, sed pla-
ne similis isti lapidi.

Men. Ista narrant: tuum autem illud multo est incredibi-
lius, Proteu.

Pro. Nescio profecto, Menelaë, cui sis alteri fidem ha-
biturus, quam tuis ipsius oculis denegas.

Men. Videndo sane vidi: sed res est portentosa, idem
ut ignis & aqua fiat.

V.

ΠΑΝΟΠΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

ΠΑΝ. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθὲς, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἐρίς
παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλή-
βη ἐς τὸ συμπόσιον;

ΓΑΛ. Οὐ ξυνειστιάμην ὑμῶν ἔγωγε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν
ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάτ-

PANOPES ET GALENES.

Pan. V IDISTIN', Galene, heri, qualia designarit Eris
inter coenam in Thessalia, quod non & ipsa fuerit vocata
ad convivium?

Gal. Equidem haud una vobiscum fui: Neptunus enim
instit me, Panope, nullis fluctibus agitatam ac tranquillum

τειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἐρις μὴ παροῦσα;

PAN. Ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμψθέντες. ἡ Ἐρις δ' ἐν τοσούτῳ λαβοῦσα πάντας, ἐδυνήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίαν δὲ κροτούντων, ἢ τῶ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μούσαις ἀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλον τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον, ᾧ Γαλήνη ἐπεγέγραπτο δὲ, Ἡ ΚΑΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδούμενον δὲ τοῦτο, ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἤκε ἔνθα Ἡρα τε, καὶ Ἀφρο-
2 δίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο. Καίπειθ' ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπήσαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιεῖντο ἐκάστη, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὰς, καὶ ἄχρι χειρῶν προῦχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος, αὐ-

interea servare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat?

Pan. Theris & Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite & Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canentibus adhiberent animum) impulit in convivium malum quam pulcherrimum, aureum totum, Galene: erat inscriptum, PULCHRA ACCIPIAT: id autem provolutum quasi de industria pervenit, ubi Iuno, Venus & Minerva decumbabant. Tum eo Mercurius subiato postquam perlegit inscripta, nos quidem Nereides conticuimus: quid enim oportebat facere, Deabus praesentibus? at hae sibi quaeque vindicabant, suumque esse malum contendebant: quin etiam, nisi Iuppiter diremisset eas, ad manus res pervenisset. Ille tamen, Ipse quidem, inquit, iudicium non interponam ea

τὸς μὲν οὐ κρίνω, Φησι, περὶ τούτου, (καίτοι ἐκείναι αὐ-
τὸν δικάσαι ἤξιον) ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδὴν παρὰ τὸν Πριά-
μου παῖδα· ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὴν καλλίονα, Φιλό-
καλος ἂν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς.

ΓΑΛ. Τί οὖν αἱ θεαὶ, ὦ Πανόπη;

ΠΑΝ. Τήμερον, οἶμαι, ἀπίασι πρὸς τὴν Ἰδὴν.

ΓΑΛ. Καί τις ἔξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν
τὴν κρατοῦσαν;

ΠΑΝ. Ἦδη σοι Φημι, οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς
Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μή τι πάνυ ὁ διαιτητὴς
ἀμβλυώτῃ.

de re; (quamquam hoc ut faceret, istae magno opere la-
borarent) abite vero in Idam ad Priami filium, qui certe
noverit dignoscere pulchriorem formarum elegans specta-
tor; neque is profecto iudicaverit male.

Gal. Quid ergo Deae, Panope?

Pan. Hodie, puto, petunt Idam; & aliquis affuturus
erit mox, qui nuntiet nobis victricem.

Gal. Iam nunc tibi dico, non alia vincet, Venere qui-
dem certante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum acie.

VI.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ,
ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΤΡΙΤ. Ἐπὶ τὴν Λέροναν, ὦ Ποσειδόν, παραγίγνεται
καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν
τι χρῆμα· οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω παῖδα ἰδάν.

TRITONIS, AMYMONES ET NEPTUNI.

Tri. AD Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum
virgo, res plane pulcherrima: haud equidem scio formo-
siozem me puellam vidisse.

ΠΟΣ. Ἐλευθέραν τινὰ, ᾧ Τρίτων, λέγεις, ἢ Θεράπαινά τις ὑδροφόρος ἐστίν;

ΤΡΙΤ. Οὔμενον· ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ, μία τῶν πενήκοντα καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοῦνομα· ἐπυθόμην γὰρ, ἥτις καλοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσόμενας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς.

2 ΠΟΣ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἄργους εἰς Λέρναν;

ΤΡΙΤ. Μόνη· πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος, ὥς οἶσθαι ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὑδροφορεῖν.

ΠΟΣ. Ὡ Τρίτων, οὐ μετρίως με διετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Ἰωμεν· ἥδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ σχεδὸν που κατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν ἐστὶν ἰούσα εἰς τὴν Λέρναν.

5 (Ὁ Δαναὸς δὲ) Τούτων τῶν πενήκοντα πατήρ. V.

Nep. Ingenuamne dicis, Triton, an famula quaedam est ad aquam ferendam?

Tri. Nequaquam; sed Danaï istius filia, una quinquagenarum & ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum & quomodo vocetur, & genus. Danaus autem durius habet filias, & ad opus suis manibus faciendum instituit, atque etiam mittit aquam hausturas: ad cetera porro ministeria condocet, ut impigrae sint.

Nep. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam?

Tri. Sola: valde autem siticulosum est Argos, ut nosti: atque adeo necesse est semper aquam eo ferre.

Nep. Non tu, Triton, mediocriter me conturbasti, cum persecutus es, quae spectant ad puellam: quare adeamus ad eam.

Tri. Eamus: iam enim tempus est aquisitionis; & fere, ni fallor, in media versatur via petens Lernam.

ΠΟΣ. Οὐκοῦν ζεύξον τὸ ἄρμα· ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ δελφινά μοι τινὰ τῶν ὠκεῶν παράστησον· ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα.

ΤΡΙΤ. Ἰδού σοι οὕτως ὁ δελφίνων ὠκύτατος.

ΠΟΣ. Εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου, ὦ Τρίτων. καὶ περὶ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρνην, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που, σὺ δ' ἀποσκοπεῖς ὅπότε ἂν αἰσθῇ προσιοῦσαν αὐτήν.

ΤΡΙΤ. Αὕτη σοι πλησίον.

ΠΟΣ. Καλὴ, ὦ Τρίτων, καὶ ὠραία παρθένος· ἀλλὰ 3 συλληπτέα ἡμῖν ἐστίν.

ΑΜ. Ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ θεῖου ἐπιπεμφθῆναι· ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα.

ΤΡΙΤ. Σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστίν.

Nep. Itaque iunge currum: aut illud quidem longam habet moram, subdere equos iugo, & currum apparare: quin tu potius delphinum mihi aliquem ex velocioribus adducito: equitans enim in eo provehar celerrime.

Tri. Ecce tibi istum delphinorum ociffimum.

Nep. Bene: avehamur; tu vero iuxta adnata, Triton. Postquam pervenerimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco: tu prospecta; cumque senseris adventantem illam.

Tri. Haec ipsa tibi prope adest.

Nep. Pulchra, Triton, & floreus virgo: omnino comprehendenda nobis est.

Amy. Mi homo, quo me correptam ducis? plagiarius es, & videris in nos ab Aegypto patruo immissus esse: quare invocabo patrem.

Tri. Tace, Amymone: Neptunus hic est.

ΑΜ. Τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καβέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἢ ἀθλία καταδύσα.

ΠΟΣ. Θάρρει, οὐδὲν δεινὸν πάθῃς· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπάνυμόν σοι ἀναδοῦναι ἐάσω ἐνταῦθα, πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τοῦ κλύσματος· καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὕδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

7 Οὐχ ὕδροφορήσεις) Κατεκρίθησαν γὰρ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, ἐν ἁλὸς ὕδροφορεῖν

εἰς τετρημένον πῖθον, ἀνθ' ὧν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμοκλήτρους ὄντας διεχρήσαντο οὐκ ἐν δίκῃ. V.

Amy. Quid mihi Neptunum dicis? quid vim affers mihi, homo, inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.

Nep. Bonum animum habe: nullum incommodum patieris: immo etiam fontem tui nominis emicare faciam ibi, percussa tridente hac petra, prope maris aestum: tu vero felix eris, sororumque sola non feres aquam mortua.

VII.

ΝΟΤΟΥ ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

ΝΟΤ. ΤΑΥΤΗΝ, ὦ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκώρησεν ἀλοὺς ἔρωτι;

ΖΕΦ. Ναὶ, ὦ Νότε· οὐ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς

3 Διεκώρησεν) Ἐξεπαρθένευσεν, οἷον ἐδιδέτεμε. G.

ΝΟΤΙ ΕΤ' ΖΕΡΗΥΡΙ.

Not. ILLAM ergo, Zephyre, iuvenecam, quam per pelagus in Aegyptum Mercurius ducit, Iuppiter vitiauit amore captus?

Zeph. Ita est, Note: neque tunc tamen erat iuvenca,

ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάνυ εἰώρα ἐρῶντα τὸν Δία.

NOT. Νῦν οὖν ἐτι ἐρᾷ τῆς βοός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα· καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἐπεμίψε· καὶ ἡμῖν προσέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἔστ' ἂν διανήξεται, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν.

NOT. Ἡ δάμαλις θεός;

ΖΕΦ. Καὶ μάλα, ὦ Νότε· ἄρξει τε, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινα, ὃν τινα ἂν ἡμῶν ἐβέλη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν.

NOT. Θεραπευτέα τοιγαροῦν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινα γε οὔσα· νῆ Δία εὐνοστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο.

ΖΕΦ. Ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξέγευσεν ἐς τὴν γῆν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὲν τετραποδιστὶ βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὐδὶς ἐποίησε;

fed filia fluvii Inachi: nunc Iuno talem fecit eam, aemulatione fervida, quod vehementer videret amare Iovem.

Not. Igitur etiam nunc amat illam vaccam?

Zeph. Plane: ideoque in Aegyptum eam misit, ac nobis praecepit, ne fluctibus agitaremus mare, donec transierit, ut partum ibi enixa (uterus enim iam tumet) Dea fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

Not. Haec iuvenca ut Dea fiat?

Zeph. Omnino, Note: & praeceperit, ut Mercurius narravit, navigantibus, nosque erimus in eius potestate, ut quemcunque nostrum voluerit, emittat, aut prohibeat flare.

Not. Colenda igitur, o Zephyre, iam quippe domina.

Zeph. Profecto: magis enim benevola nobis ira reddatur. At ecce iam traiecit, atque evasit in terram: viden', ut non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcherrimam iterum effecerit?

NOT. Παράδοξα γοῦν ταῦτα, ὧ Ζέφυρε· οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐπέραστος κόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίου κυνοπρόσωπος γεγένηται;

ΖΕΦ. Μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκείνος εἶδε τὰ πρακτέα.

Not. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, & pro iuvene caninam faciem sumferit?

Zeph. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciverit, quid sit faciendum.

VIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

ΠΟΣ. Εἴτε, ὧ Δελφῖνες, ὅτι αἰὲ Φιλάνθρωποι ἐστέ καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· οὐδὲ περιεΐδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον.

NEPTUNI ET DELPHINUM.

Nep. RECTE vero, Delphines, quod semper amantes fitis hominum; etenim olim Inus filium ad Isthmum detulistis exceptum, cum a Scironiis faxis cum matre incidere in mare; tuque nunc citharoedum illum ex Methymna postquam dorso sublevasses cum ipso habitu citharoedico & cithara, enatasti ad Taenarum, neque neglexisti male nautarum scelere pereuntem.

ΔΕΛΦ. Μὴ θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώ-
πους εὖ ποιῶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες
γενόμενοι.

ΠΟΣ. Καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς
καταναυμαχήσας μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον,
ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. πῶς δ' οὖν τὰ κατὰ
τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛΦ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ 2
πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλου-
τήσας παρὰ τοῦ τυράννου ἐπεθύμησε, πλεύσας οἰκαδὲ
ἐς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον· καὶ ἐπι-
βάς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πο-
λὺν ἄγων χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ
Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ
(ἡκροῶμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σκάφει) ἐπεὶ
ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλα-
βόντά με, καὶ ἄσαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἑμαυτῷ, ἐκόν-

Del. Ne mireris, Neptune, si hominibus benefacimus;
ex hominibus quippe ipsi in pisces versi.

Nep. Immo equidem accuso Bacchum, qui vobis proe-
lio navali victis formam mutavit, cum decuisset in potesta-
tem redigere tantum, quo pacto alios sibi subiecit. At quo-
modo, quae ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

Del. Periander, opinor, delectabatur eo, & saepius ar-
cessabat ob artis excellentiam: hunc autem nactum a ty-
ranno divitias desiderium cepit domum redeundi Methy-
mnam ad ostentandas opes. Quare conscensa vectoria na-
vicula maleficorum hominum, ut prae se tulit multum fer-
re se auri & argenti, ubi medium Aegaeum tetigerunt,
insidiantur ipsi nautae. Tum ille, (auscultabam enim omnia
adnatans navigio) quandoquidem id vobis constitutum est,
inquit, at ornatu sumto, decantatoque lessio sponte finite

τα εάσατε ρίψαι ἑμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἤσε πάνυ λιγυρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτόν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον.

ΠΟΣ. Ἐπαινῶ τῆς Φιλομουσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

me proiicere memet ipsum: mox citharoedi habitum indutus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quasi statim plane periturus. Ego autem susceptum impositumque dorso ferens enatavi ad Taenarum.

Nep. Equidem laudo te ob studium illud musices: dignam enim mercedem reddidisti ipsi auditaе cantionis.

I X.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΠΟΣ. ΤΟ μὲν στενὸν τοῦτο, εἰς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβοῦσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων.

ΝΗΡ. Μηδαμῶς, ὦ Ποσειδὸν· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ

N E P T U N I E T N E R E I D U M.

Nep. FRETUM illud angustum, quo puella delapsa est, Hellepontus ab ea vocetur: cadaver autem vos, Nereides, acceptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a regionis incolis.

Ner. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago,

ἐπιπνύμῳ πελάγει τεβάσθω· ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν οἴ-
κτιστα ὑπὸ τῆς μητρυαῖς πεπονθυῖαν.

ΠΟΣ. Τοῦτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐ θέμις. οὐδ' ἄλ-
λως καλὸν ἐνταῦθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ Ψάμμῳ αὐ-
τὴν, ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῃσιν τε-
βάσεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ,
ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσεται, καὶ ἐμ-
πεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διακομένη εἰς τὸ πέλα-
γος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν
θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης.

ΝΗΡ. Ἀλλὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένους
τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ.

ΠΟΣ. Οὐκ ἔχρην οὕτω πονηρὰν οὔσαν· ἀλλὰ τῷ Διὶ 2
νύσῳ ἀχαριστεῖν, ὦ Ἀμφιτρίτη, οὐκ ἄξιον.

ΝΗΡ. Αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ
κρίου; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται;

cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quae
miseranda fuit a noverca passa.

Nep. Id quidem, Amphitrite, fas non est; neque porro
decorum isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod
dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae mandabi-
tur: id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post
paulo eadem & Ino patietur, praeceptque cadet ab Atha-
mante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua par-
te protenditur ad mare, gerens praeterea filium in ulnis.

Ner. Sed illam quoque servare nos oportebit, gratifican-
tes Baccho: nam nutrix praebuit illi mammas Ino.

Nep. Haud oportebat tam malam: sed Baccho gratiam
illam negare, Amphitrite, non aequum est.

Ner. Helle vero, quae factum est, ut deciderit ab ariete,
cum frater eius Phryxus absque periculo vehatur?

ΠΟΣ. Εικότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἐπείληπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος.

ΝΗΡ. Οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ;

ΠΟΣ. Ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῶ τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Nep. Et merito quidem: nam iuvenis est, ac potest sustinere se adversus motus celeritatem: illa autem prae insolentia, cum incendisset vehiculum prorsus inusitatum, & prospectasset in profundum immenso patens, obstupefacta, aestuque simul aëris correpta, & vertigine ex violentia volatus, e manibus amisit arietis cornua, quae hactenus prehensa tenuerat, & defluxit in mare.

Ner. Non oportebat matrem Nephelen auxilium ferre cadenti?

Nep. Oportebat: sed fatum multo Nephete potentius.

X.

ΙΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΙΡΙΣ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ἐπινήχουσθαι συμβέβηκε. ταύτην, φησὶν ὁ Ζεὺς, στῆσον ἤδη, καὶ ἀνά-

IRIDIS ET NEPTUNI.

Ir. **I**NSULA ista errans, Neptune, avulsa a Sicilia, testis fluctu adhuc narat: eam ipsam, ait Iuppiter, e vestigio

Φηνον, καὶ ποιήσον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βε-
βαίως μένειν, στηρίζας πάνυ ἀσφαλῶς· δεῖται γὰρ τι
αὐτῆς.

ΠΟΣ. Πεπράζεται τοῦτο, ὦ Ἴρι. τίνα δὲ ὅμως παρ-
έξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ μηκέτι πλέουσα;

ΙΡΙΣ. Τὴν Λητὴν ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀποκυῖσθαι· ἤδη γὰρ
πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.

ΠΟΣ. Τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ
μὴ οὗτος, ἀλλά γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέξασθαι
δύναίτο τὰς αὐτῆς γονάς;

ΙΡΙΣ. Οὐκ, ὦ Ποσειδόν· ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ μεγά-
λῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν
ὠδίνων ὑποδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτός ἐστιν·
ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟΣ. Συνήμι. στήθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδουθι αὖθις ἐκ
τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μένε,

constitue, inque lucem profer, & fac iam ut conspicua
in Aegaeo medio stabilisque maneat, firmata immotis ra-
dicibus: non enim nullus erit eius usus.

Nep. Iamiam factum erit, Iri: verumtamen quem prae-
bebit ipsi usum in lucem educta, neque amplius innatans?

Ir. Latonam in ea insula oportet partum deponere: iam
nunc enim male a doloribus habet.

Nep. Quid ergo? non idoneum est coelum, in quo pa-
riat? hoc si minus, at tota saltem terra nonne excipere
possit Latonae partus?

Ir. Minime, Neptune: nam Iuno iureiurando gravi ob-
strinxit terram, ne praeberet Latonae commodam parien-
do sedem: iam isthaec insula iurata non est, quippe non-
dum conspicua.

Nep. Rem teneo. Consiste, insula, atque emerge iterum
ex profundo, nec porro sub undis ferare; sed fixa manes,
Lucian. Vol. II.

καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορθμεύσατε τὴν Λητὴν εἰς αὐτήν· καὶ γαλήνῃ ἅπαντα ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρί. σὺ δὲ ἀπάγγελε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρεπῇ. ἔστηκεν ἡ Δῆλος· ἡκέτῃ ἡ Λητὴ καὶ τικτέτω.

ac fuscipe, fortunatissima, fratris liberos binos, pulcherrimos Deorum. Vos, Tritones, transvehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla. Draconem vero, qui nunc velut oestro exagitat illam territans, infantes, mox atque nati fuerint, ulciscuntur, ac poenas expetent pro matre. Tu renuntia Iovi, omnia esse parata: constitit Delus; veniat Latona & pariat.

XI.

ΞΑΝΘΟΥ ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΞΑΝΘ. ΔΕΞΑΙ με, ὦ Θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα· κατὰσβεσόν μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ. Τί τοῦτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυσεν;

ΞΑΝΘ. ἩΦαιστος. ἀλλ' ἀπὴνθράκωμαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω.

ΘΑΛ. Διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ;

XANTHI ET MARIS.

Xanth. **R**ECIPE me, Mare, gravia passum; restingue mea vulnera.

Mar. Quid hoc est rei, Xanthe? quis te exussit?

Xanth. Vulcanus: immo torrefactus sum plane ego miser, & ferveo.

Mar. Quam vero ob causam tibi iniecit ignem?

ΞΑΝΘ. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θετίδος· ἐπεὶ γὰρ Φονεύον-
 τα τοὺς Φρύγας ἰκέτευσα, ὁδ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς,
 ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλέησας
 τοὺς ἀβλίους ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς Φοβηθεὶς
 ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν. Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε 2
 γὰρ πλησίον που ἂν, πᾶν ὅσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ
 ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ εἵποθι ἄλλοθι, Φέρων ἐπῆλθέ μοι·
 καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὥπτησε δὲ
 καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας· αὐ-
 τὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας μικροῦ θεῖν ὅλον
 ξηρὸν εἰργασται. ὁρᾷς δ' οὖν, ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν
 ἐκκαυμάτων.

ΘΑΛ. Θολερὸς, ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰκός· τὸ
 αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θερμὴ δὲ, ὡς Φῆς, ἀπὸ
 τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάνθε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν
 ὥρμησας, οὐκ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ᾔην.

Xanth. Ob filium Thetidis: cum enim occidentem Phry-
 gas supplex adirem, atque ille tamen iram non remitte-
 ret, quin etiam cadaveribus obstrueret mihi flumen, mise-
 ratus infelices irrui tanquam undis merfurus, quo territus
 abstineret se a virorum caede. Ibi tum Vulcanus, (forte
 enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, &
 quodcunque in Aetna, & ficubi uspiam collecto, imperum
 in me fecit, incenditque ulmos ac myricas; tum quoque
 affavit infelicissimos pisces & anguillas: ipsum vero me
 cum efferverefecisset, parum abest, quin totum aridum red-
 diderit. Vides igitur, quomodo sim affectus ab istis incen-
 dii notis.

Mar. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut par erat:
 sanguis a cadaveribus; aestus, ut ais, ab igne. Neque id
 immerito, Xanthe, qui in meum nepotem irruisti, non ve-
 ritus nec cogitans Nereidis esse filium.

ΞΑΝΘ. Οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς
Φρύγας;

ΘΑΛ. Τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος
υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

Xanth. Non decebat ergo misericordia tangi vicinorum
meorum Phrygum?

Mar. Et Vulcanum non decebat misericordia tangi Achil-
lis, qui Thetidis esset filius?

XII.

ΔΩΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

Ι ΔΩΡ. ΤΙ δακρύεις, ᾧ Θέτι;

ΘΕΤ. Καλλίστην, ᾧ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν
ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέφος
αὐτῆς ἀρτιγέννητον ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας,
ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς
ἀποσπᾶσθωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν, ὥς ἀπόλοι-
το ἡ ἀθλία, καὶ αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος.

ΔΩΡ. Τίνος δ' ἔνεκα, ᾧ ἀδελφῇ, ἐπεὶ ἔμαβες ἀκρι-
βῶς ἅπαντα;

DORIDIS ET THETIDIS.

Dor. QUID lacrimare, Theti?

Thet. Formosissimam, Dori, vidi puellam in cistam a pa-
tre coniectam, tum ipsam, tum infantem eius modo na-
tum: iussit autem pater nautas sublatam arcam, ubi lon-
ge a terra processerint, demittere in mare, ut intereat mi-
sera & ipsa & infans.

Dor. Quam ob causam, foror, quandoquidem didicisse
accurate videris omnia?

ΘΕΤ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς καλλίστην οὔσαν ἐπαρθένευεν, εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν. εἶτα τὸ μὲν ἀληθές οὐκ ἔχω εἰπεῖν· Φασὶ δ' οὖν τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ' αὐτήν· δεξαμένην δ' ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ, ἄγριός τις καὶ ζηλότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπό τινος μεμοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει ἐς τὴν κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

ΔΩΡ. Ἡ δὲ τί ἔπραττεν, ᾧ Θετί, ὁπότε καθίετο; 2

ΘΕΤ. Ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ᾧ Δωρί, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην· τὸ βρέφος δὲ παρητεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύουσα καὶ τῷ πάππῳ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. ὑποπίμπλαμαι αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνημονεύουσα αὐτῶν.

2 Ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον.) Ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. V.

Thet. Acrisius pater eius forma praestantem servabat virginem, ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum porro quid revera sit factum, dicere non habeo: aiunt tamen, Iovem in aurum mutatum fluxisse per tectum ad eam; quae, recepto in sinum defluente Deo, gravida fit facta. Hoc cum sensisset pater, ferus aliquis & aemulatione fervidus senex, aegerrime tulit; & ab aliquo adulteratam suspicatus immittit in arcam partu modo edito.

Dor. Illa vero quid faciebat, Theti, quando demittebatur?

Thet. Pro se quidem tacebat, Dori, aequo animo ferens sententiam: at infantem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacrimis avo ostendens illum pulcherrima specie: is autem ignarus malorum etiam arridebat ad mare. Complentur iterum oculi lacrimis ista repetenti.

ΔΩΡ. Καμὲ δακρύσαι ἐποίησας. ἀλλ' ἤδη τεθνήσκιν;

ΘΕΤ. Οὐδαμῶς· νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβατὸς ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐτοὺς φυλάττουσα.

ΔΩΡ. Τί οὖν οὐχὶ σώζομεν αὐτὴν, τοῖς ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπασαντες σώσουσι δηλονότι.

ΘΕΤ. Εὖ λέγεις, οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὃν καλόν.

Dor. Et me ad lacrimas provocasti. Verum num mortui iam sunt?

Thet. Neutiquam: natat enim haecenus arca circa Seriphum, vivosque eos custodit.

Dor. Quid itaque non fervamus eam, & piscatoribus iniicimus in retia Seriphiis istis? hi nimirum extractam servabunt.

Thet. Recte mones: ita faciamus: ne enim intereat nec ipsa, nec infans tam formosus.

XIII.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

ΕΝΙΠ. ΟΥ καλὰ ταῦτα, ὦ Ποσειδὸν· εἰρήσεται γὰρ τὰ ληθές· ὑπελθὼν μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ὥρετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρέϊχεν ἑαυτήν.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ

NEPTUNI ET ENIPEI.

En. **N**ON bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, vitiaſti puellam: at illa putabat, a me haec se fuisse passam; ideoque praebebat sese.

Nep. Etenim, Enipeu, fastosus eras & tardus, qui puel-

βραδύς, ὃς κόρης οὕτω καλῆς Φοιτάσης ὁσημέραι παρὰ σέ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη ἐνίοτε, εὐχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν.

ENIP. Τί οὖν; διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὸν ἔρω- 2
τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι,
καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶ, ἀφελῇ κόρην οὔσαν.

ΠΟΣ. Ὅψε ζήλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρό-
τερον ὢν. ἡ Τυρῶ δὲ οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ
σοῦ διακεκορῆσθαι.

ENIP. Οὐ μένουν· ἔφης γὰρ ἀπὶ ὧν ὅτι Ποσειδῶν
ἦσθα· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τοῦτο
ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, καὶ περιστή-
σας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἅμα,
συνῆσθα τῇ παιδί ἀντ' ἐμοῦ.

Iam tam pulchram ventitantem quotidie ad te, pereuntem
amore despiceres, atque etiam laetareris aegre faciendo.
Illa interim ad ripas tuas moesta oberrabat, atque ingressa
imo, & se lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero
fastidiosum te gerebas erga illam.

En. Quid ergo? propterea ne oportebat te praeripere
meum amorem, & simulare Enipei personam pro Neptu-
no, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam?

Nep. Sero nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius
superbe sprevisi: nihil autem Tyro mali contigit, cum
putabat virginitatem suam a te imminui.

En. Haud ita fane: dixisti enim, cum abires, te Neptu-
num esse; quod & maximum in modum illam pupugit:
ea quoque in me iniuria redundavit, quod tu vicem meam
gaudia tunc ferres; & circumiecto purpureo fluctu, qui
vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me.

ΠΟΣ. Σὺ γὰρ οὐκ ἔθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

Ner. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

ΤΡΙΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΤΡΙΤ. ΤΟ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφείως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέβηκε.

ΝΗΡ. Ὑπὸ τίνος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς, καθάπερ δέλεαρ προβεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιῶν, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως;

ΤΡΙΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἴστε, οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος ἐσώσατε, οἰκτεῖρασθαι αὐτούς.

ΙΦ. Οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γεναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν.

ΤΡΙΤ. Οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος.

TRITONIS ET NEREIDUM.

Tri. Cetus ille vester, Nereïdes, quem in Cephei filiam Andromedam immisistis, nec puellam laesit, ut arbitramini, & ipse iam interiit.

Ner. A quo, Triton? an Cepheus, tanquam esca proposita virgine, interemit adortus, inque infidiis locatus cum multa manu?

Tri. Non: at novistis, opinor, Iphianassa, Perseum Danaës filium, quem cum matre in cista proiectum in mare ab avo materno servastis, eorum misertae.

Iph. Novi, quem dicas: credibile est eum iam iuvenem esse, ac valde strenuum, pulchrumque aspectu.

Tri. Hic interfecit cetum.

ΙΦ. Διατί, ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σῶστρο ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν.

ΤΡΙΤ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐστάλη 2 μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἄθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν.

ΙΦ. Πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός.

ΤΡΙΤ. Διὰ τοῦ ἀέρος· ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν, ὅπου διητῶντο, αἱ μὲν ἐκάθευδον, οἶμαι, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν ὥχετ' ἀποπτάμενος.

ΙΦ. Πῶς ἰδὼν; ἀθέατοι γὰρ εἰσιν· ἢ ὅς ἀν' ἰδῇ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι.

ΤΡΙΤ. Ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα· τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον· ἢ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπί-

Iph. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis praemia nobis talia exsolvere ipsum decebat.

Tri. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est adversus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem pervenit in Libyam, ubi erant.

Iph. Quomodo, Triton, solus? an & alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via.

Tri. Per aërem: nam alis eum Minerva instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit.

Iph. Quo tandem pacto conspiciens? eas enim intueri nefas est: sin, quicumque viderit, nihil aliud amplius postea videat.

Tri. Minerva clypeum praetendens, nam talia enarrantem eum audiavi Andromedae, & Cepheo postmodum, Minerva, inquam, in clypeo resplendente, velut in spe-

δος ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου, παρέσχευ
 αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβόμενος τῇ
 λαιᾷ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
 πην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέ-
 3 γρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν
 παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πε-
 τόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέ-
 τρας προβλήτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην,
 ὧ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἐνερθε
 τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτεῖρας τὴν τύχην
 αὐτῆς, ἀνθρώπα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν
 δὲ ἄλλους ἔρωτι, ἔχρην γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοή-
 θεῖν διέγνων. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φοβερόν,
 ὥς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεα-
 νίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην, τῇ μὲν καθικνεῖται·
 τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γοργόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ

15 Πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην) Κόπτειν προκειμένην, ἐτοίμην. V.

culo, exhibuit ipsi videndam imaginem Medusae: tum Per-
 feus, correpta laeva manu coma, inspectans in imaginem,
 dextraque harpen tenens defecuit eius caput, & ante quam
 expergefierent sorores evolavit. Ubi vero ad hanc mari
 praetensam Aethiopiam accessit, iam prope terram volans
 Andromedam conspicatur expositam in petra quadam pro-
 minente clavis affixam, pulcherrimam Dii! demissis capil-
 lis, feminudam multum infra mammas: ille primum mise-
 ratus fortunam eius, sciscitabatur causam supplicii; tum
 sensim amore captus (oportebat enim servari puellam)
 opem ferre constituit. Ubi vero cetus irruebat valde ter-
 ribilis, quasi devoraturus Andromedam, superne pendens
 iuvenis, capuloque promptam habens harpen, hac manu
 ictus demittit, illa, Gorgone monstrata, in lapidem verte-

τέθηκε γοῦν, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε
τὴν Μέδουσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑπο-
σχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδῇ κατιοῦσαν ἐκ τῆς
πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὖσης. καὶ νῦν γαμῇ ἐν τοῦ Κηφέως.
καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς Ἄργος ὥστε ἀντὶ θανάτου γάμον
οὐ τὸν τυχόντα εὔρετο.

NHP. Ἐγὼ μὲν οὐ πάντῳ γεγονότι ἄχθομαι· τί 4
γὰρ ἡ παῖς ἠδίκηε ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει
τότε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;

ΔΩΡ. Ὅτι οὕτως ἀν' ἡλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
τηρ γε οὔσα.

NHP. Μηκέτι μεμνήμεθα, ὦ Δωρὶ, ἐκείνων, εἴ τι
βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ
ἡμῖν τιμωρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρω-
μεν οὖν τῷ γάμῳ.

bat: inde cetus igitur interiit, & obriguerunt eius plerae-
que partes, quae quidem viderant Medusam. Perseus au-
tem, solutis vinculis virginis, porrecta manu sustentavit
suspensio pede degredientem ex rupe lubrica; & nunc nu-
ptias celebrat in Cephei aedibus, abducetque illam Argos:
adeo ut pro morte Andromeda connubium non vulgare
invenerit.

Ner. Equidem non admodum, quod factum est, gravi-
ter fero: nam quid puella nocebat nobis, si quid mater su-
perbius aliquando loquebatur, viderique volebat forma
nos anteire?

Dor. Immo sic doluisset ob filiam amissam, quippe mater.

Ner. Ne ultra meminerimus, o Dori, istorum, si quid
barbara mulier supra sortem suam effutierit: satis enim
nobis poenarum dedit filiae periculo consternata. Laetemur
ergo nuptiis.

XV.

ΖΕΦΥΡΟΥ ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

Ι ΖΕΦ. ΟΥ πάποτε πομπήν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες, ὦ Νότε;

ΝΟΤ. Τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν;

ΖΕΦ. Ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι.

ΝΟΤ. Παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργαζόμεν' ἐπέπνευσα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παρὰ τῆς χώρας οὐδὲν οὖν οἶδα, ὦν λέγεις.

ΖΕΦ. Ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες;

ΝΟΤ. Ναί· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν;

⁵ Ὡς Ζέφυρος τὴν πομπὴν) Πομπὴ ἢ πρόπεμφις, καὶ ἡ πέμφις παρὰ Θουκυδίδου. γ.

ZEPHYRI ET NOTI.

Zeph. **N**UNQUAM equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo sum & flo: tu autem nonne vidisti, Note?

Not. Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut quanam erant, qui ducerent?

Zeph. Iucundissimo spectaculo caruisti, quale nullum videas in posterum.

Not. Scilicet ad Rubrum mare operam navabam: immo etiam flando percurri partem Indiae, quanta mari contingitur eius regionis: nihil ergo eorum novi, quae dicis.

Zeph. At tu Sidonium Agenorem vidisti?

Not. Sane; Europae patrem: quid tum postea?

ΖΕΦ. Περὶ αὐτῆς ἐκεῖνης διηγέσομαί σοι.

ΝΟΤ. Μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην.

ΖΕΦ. Οὐκοῦν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἀκουσον. Ἡ μὲν Εὐρώπη κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡϊόνα 2 παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπῆς, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡϊόνας, καὶ ἐμυκάτο ἡδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, ὁρμαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτήν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσῶν· ἡ δὲ πᾶν ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαίᾳ μὲν εἶχετο τοῦ κέρατος, ὥς μὴ ἀπολισθάνοι· τῇ ἐτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε.

15 Ἠνεμωμένον) Ἀνέμῳ πεπληρωμένον. G.

Zeph. De illa ipsa narrabo tibi.

Not. Num hoc, Iovem esse amatorem iamdudum puellae? istuc equidem olim compertum habebam.

Zeph. Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta, iam nunc audi. Europa descenderat ad litus ludibunda, aequalibus assumtis comitibus: ibi Iuppiter, tauro cum se affimilasset, una ludebat, pulcherrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, & vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Iuppiter ad mare festinavit ferens illam; iamque natabat illapsus. Europa vero mirifice perculsa eo negotio, laeva apprehenderat cornu, ne deflueret; altera vento agitatum peplum continebat.

3 NOT. Ἦδὺ τοῦτο θεάμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες καὶ ἔρω-
τικόν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπαμένην.

ΖΕΦ. Καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδία παραπολὺ, ὦ
Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ
τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη λείαν παρείχεν ἑαυτήν. ἡ-
μεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ
μόνον τῶν γιγνομένων, παρηκολουθοῦμεν· ἔρωτες δὲ πα-
ραπετώμενοι μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν, ὥς ἐνίοτε ἄκροισ
τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος, ἡμμένας τὰς δαδάς
φέροντες, ἦδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύ-
σαι παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπικροτοῦσαι, ἡμί-
γυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῶν Τριτάνων γένος, καὶ εἴ τι
ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περι-
εχόρευε τὴν παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρ-
ματος, παροχυμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων,
προῆγε γεγηθὼς, προσδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ.

Not. Iucundum illud spectaculum, Zephyre, vidisti, &
amatorium, nantem Iovem, portantemque dilectam.

Zeph. Immo quae postea consequuntur iucundiora mul-
to, Note: nam pelagus statim fluctibus vacavit, flustro-
que ad se attracto laeve sedatumque se praeuit: nos au-
tem omnes quietem agentes, nihil aliud quam spectatores
solum eorum, quae fiebant, assestabamur. Amores porro
iuxta volantes paululum supra mare, sic ut nonnunquam
summis pedibus delibarent aquam, accensas faces ferentes
canebant simul hymenaeum: Nereides vero emerfae ade-
quitabant in delphinis applaudentes, feminudae pleraeque:
tum etiam Tritonum genus, & si quod aliud non terrificum
visu marinorum, cuncta choreas ducebant circa puellam.
Neptunus quidem consensu curru, assidentem lateri Am-
phitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat na-

ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ
κόγχης κατακειμένην, ἄνθη παντοῖα ἐπιπάττουσαν τῇ
νύμφῃ. Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. 4
ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο·
ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην
εἰς τὸ Δίκταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὀρῶσαν·
ἡπίστατο γὰρ ἤδη, ἐφ' ὃ, τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόν-
τες, ἄλλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διεκυμαίνομεν.

NOT. Ὡ μακάριε Ζέφυρε τῆς Θέας. ἐγὼ δὲ γρύ-
πας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους εἰδών.

6 Διχταῖον) Σπήλαιον ἐν Κρήτῃ νότος ἀπὸ τῆς Λιβύης πνέει, ἐν τῇ
οὕτω καλούμενον. V. οἰχοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. V.

10 Μέλανας ἀνθρώπους) Ὁ γὰρ

tanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in con-
cha decumbentem, flores omnigenos inspargentem spon-
fae. Haec a Phoenicia usque ad Cretam sunt facta. Post-
quam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius
exstabat, sed prehensa manu Iuppiter abduxit Europam in
Dictaeum antrum rubore suffusam deiecitque oculis, iam
enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos
impetu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

Not. Te beatum, Zephyre, spectaculo: at ego gryphas
interea, & elephantos & nigros homines videbam.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

I.

ΔΙΟΓΕΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΣ.

Ι ΔΙΟΓ. Ω ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΣ, ἐντέλλομαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα ἀνέλθῃς (σὸν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀναβιβῶναι αὐρίον) ἢν που ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα (εὐροῖς δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους Φιλοσόφων καταγελῶντα) εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἰκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἡκειν

Ι Νεκρικοὶ Διάλογοι) Ἐν τούτοις τοῖς διαλόγοις διαπαίξαι βούλεται τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ τοῦ ἄδου λεγόμενα καὶ διὰ τοῦτο Νεκροὺς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγόμενους, ὅθεν καὶ Νεκρικοὺς αὐτοὺς ἀνέμασε. *** Πολυδεύκην) συνέβη τὸν μὲν Κάστορα, ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητὸν τὸν δὲ Πολυδεύκην, ὡς ἐκ Διὸς, ἀθάνατον. Ὅτε οὖν ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ, ἐλυπήθη ὁ Πολυδεύκης καὶ ὁ Ζεὺς ἐλέησας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ὥστε τοὺς δύο ζῆν μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν. Πολυδεύκης) Ἀμφω μὲν ἦσθιν υἱοὶ Διὸς Δίδυμοι ἐκ Λή-

δας τῆς Λακαίνης, θνητότητα καὶ ἀθανασίαν τῷ κεκληρωμένοι· ὑπερβολὴ δὲ φιλοστοργίας μὴ ἂν ἐκτὸς ἀλλήλων διάγειν προηρημένοι· μὴ δὲ εἴσιν, τὸν δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαραρρέειν, ἀνεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τοῦ γένους ὑπερήμεροι, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώντων περιπολεῖ. ἄλλως τε καὶ συ ἀνθρώποις, ὡς ὁ μῦθος φησὶ, κατακεχωρισμένοι. Ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς Πολυδεύκην λο ὡς ὤθηεν αὐτοῦ τὸ τμηκάδε λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον περινοστεῖν. V.

MORTUORUM DIALOGI.

DIOGENIS ET POLLUCIS.

Diog. O Pollux, mando tibi, simulatque ad superos escenderis, (tuum enim est, opinor, in vitam redire cras) sicubi videris Menippum canem, (inveneris autem illum Corinthi ad Craneum, aut in Lyceo, altercantes inter se philosophos deridentem) ut dicas ad eum, Te, Menippe, iubet Diogenes, si tibi fatis, quae super terram geruntur,

ἐνθάδε πολλῶ πλείω ἐπιγελασόμενον· ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῃ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν· καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους· καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ· καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πῆραν ἤκειν θέρμαν τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὔροι ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον κείμενον, ἢ ὧν ἐκ καθαரசίου, ἢ τι τοιοῦτο.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἀπαγγελῶ ταῦτα, ὦ Διόγενης· ὅπως 2
δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὅποῖος τίς ἐστι τὴν ὄψιν;

ΔΙΟΓ. Γέρων, Φαλακρὸς, τριβάνιον ἔχων πολύθυ-

10 Ἰο Ἑκάτης δεῖπνον) Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ πᾶν τριόδῳ, καθάρσια τυχόν τῶν ζῴων. τινὲς δὲ ἀμὰ καὶ ἀκατασχεύαστα. Τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀνείτο, ἔργῳ δὲ τῶν

ἀπορούντων εἰς εὐπορίαν. τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων ἐκ τούτων σιτίσαιο; Ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν δεῖπνων τούτων Μένιππος ἀμὰ φαγὼν ἀὰ τέθνηκεν ἀπεπτήσας τούτῳ, διακαμαδεῖ αὐτόν. V.

funt derisa, venire huc multo plura irrisurum: illic etenim in ambiguo tibi risus erat, illudque in ore multum, Quis enim omnino novit, quae post vitam sint confectura? hic vero non defines bona fide ridere, veluti ego nunc: & maxime quidem, ubi videris divites istos, & satrapas, & tyrannos, tam humiles, nulloque insigni distinctos. ex solo eiulatu dignoscendos, eosque esse molles & ignavos, quando recordantur rerum superarum. Ista dic ipsi, atque insuper, ut impleta lupinis multis pera veniat, & si quam repererit in trivio Hecates coenam iacentem, aut ovum iustrale, aut tale quiddam.

Pol. At ista renuntiabo, Diogenes: ut autem noverim accuratissime, qualis est facie?

Diog. Senex, calvus, pallium habens multifore, omni

ρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀναπεπταμένον, καὶ ταῖς ἐπιπτύ-
χαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον· γελαῖ δ' αἰ, καὶ ταπολλὰ
τοὺς ἀλαζόνας τούτους Φιλοσόφους ἐπισκώπτει.

ΠΟΛ. Ῥάδιον εὑρεῖν ἀπὸ γε τούτων.

ΔΙΟΓ. Βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντεῖλωμαί
τι τοὺς Φιλοσόφους;

ΠΟΛ. Λέγε· οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς παρεγγύα
ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρατα φύου-
σιν ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦτα
ἅπορα ἐρωτᾶν διδάσκουσι τὸν νοῦν.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσου-
σι, κατηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν.

ΔΙΟΓ. Σὺ δὲ οἰμῶζειν αὐτοῖς παρ' ἐμοῦ λέγε.

ΠΟΛ. Καὶ ταῦτα, ὦ Διόγενης, ἀπαγγελά.

3 ΔΙΟΓ. Τοῖς πλουσίοις δὲ, ὦ Φίλτατον Πολυδεύκιον,

vento apertum, & applicatis pannorum affumentis varium:
ridet autem semper, & ut plurimum illos arroganter men-
daces philosophos illudit.

Pol. Facile est eum invenire ab istis quidem indiciis.

Diog. Vinne vero, ad ipsos illos mandem quiddam phi-
losophos?

Pol. Licet: neque hoc quidem grave mihi fuerit.

Diog. Ergo in summa serio ipsis denuntia, ut desinant nu-
gari, de rebus universis rixari, cornua generare sibi mutuo,
& eiusmodi perplexas interrogatiunculas docere iuvenes.

Pol. Sed me indoctum & disciplinae expertem esse di-
cent, qui audeam incusare sapientiam eorum.

Diog. Tum tu plorare illos a me iube.

Pol. Et haec ipsa, Diogenes, referam.

Diog. Divitibus autem, suavissime Pollucule, nuntia ist-

ἐπαγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ τάλαντοῖς συντιθέντες, εὖς χρη' ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν μετ' ὀλίγον;

ΠΟΛ. Εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε, Μεγίλλω τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ χαροπὰ, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρυθρὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐτι ἐστίν, ἢ νεῦρα εὐτονα, ἢ ὥμοι καρτεροί· ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, Φασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους.

ΠΟΛ. Οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς καὶ ἰσχυροὺς.

ΔΙΟΓ. Καὶ τοῖς πένησιν, ὦ Λάκων, (πολλοὶ δ' εἰ- 4
σι, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν

4 Ἐνὰ ὀβολὸν ἔχοντας ἤκειν) ματι τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ γαῦ-
Ἐτίθεσαν γὰρ Ἕλληνες ἐν τῷ στό-
λοι δὴθεν τοῦ Χαράνοιο. V.

haec a nobis: Quid, o vani, aurum custoditis? quid autem vosmet ipsi cruciatis, rationem ineuntes usurarum, & talenta super talentis componentes, quos oportet uno obolo instructos huc venire paulo post?

Pol. Et illa dicentur ad eos.

Diog. Immo etiam formosulis illis ac robustis dicito; Megillo Corinthio & Damoxeno luctatori, apud nos nec flavam comam, nec grate torvos & nigricantes oculos, nec florem in facie amplius adesse, aut nervos intentos, humerosve validos; sed omnia, quod aiunt, una Myconus, crania nuda pulchritudine.

Pol. Ne ista quidem molestum erit exponere apud pulchros & robustos.

Diog. Porro pauperibus, o Lacon, nam sunt sane multi, & graviter ferentes illam rem, misereque deplorantes

ἀπορίαν) λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰστορίαν· καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς ταῦτα, εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκκελύσθαι αὐτούς.

ΠΟΛ. Μηδέν, ὦ Διόγενες, περὶ Λακεδαιμονίων λέγει· οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε· ἀ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελά.

ΔΙΟΓ. Ἐάσωμεν τούτους, ἐπεὶ σοι δοκεῖ· σὺ δὲ οἷς προεῖπον ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

inopiam, dic, ne lacrimas neque eiulatum edant, enarrata, quae hic obtinet, conditionum aequalitate; idque etiam eos esse visuros, qui istuc in vita sunt divites, nihilo meliores se. Et Lacedaemoniis tuis ista, si videtur, meo nomine exprobra, dicitoque, moribus solutis eos a pristina feveritate descivisse.

Pol. Cave, Diogenes, de Lacedaemoniis quidquam dixeris; equidem non patiar: quae vero ad alios mandasti, renuntiabo.

Diog. Mittamus istos, quoniam ita tibi videtur: at tu, quibus ante dixi, perfer mandata mea.

II.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Ἡ ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι ΚΡΟΙΣ. ΟΥ Φέρομεν, ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὲ τὸν κύνα παροικούντα· ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς μετοικήσομεν εἰς ἕτερον τόπον.

PLUTO, SEU CONTRA MENIPPUM.

Croes. NON ferimus, o Pluto, Menippum istum canem iuxta nos habitantem: quare aut illum aliquo abire coge; aut nos migrabimus in alium locum.

ΠΛΟΥΤ. Τίδ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὢν;
 ΚΡΟΙΣ. Ἐπειδὴν ἡμεῖς οἰμῶμεν, καὶ στένομεν,
 ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὔτοσι, τοῦ
 χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ
 δὲ, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελά, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράπο-
 दा καὶ κατάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν· ἐνίοτε δὲ καὶ
 ἄδων ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγὰς καὶ ὅλως, λυ-
 πηρός ἐστι.

ΠΛΟΥΤ. Τί ταῦτα φασὶν, ὦ Μένιππε;

MEN. Ἀληθῆ, ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεν-
 νεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας· οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιώναι κα-
 κῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἐτι μέμνηνται, καὶ περι-
 ἔχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς.

ΠΛΟΥΤ. Ἄλλ' οὐ χρή· λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν
 στερούμενοι.

4 Ἐγὼ δὲ Κροῖσος) Λυδὸς ὁ ὁ Σαρδανάπαλος. V.
 Κροῖσος· Φρύξ ὁ Μίδας· Ἀσσύριος 12 Περιέχονται) Ἀντέχονται. G.

Plut. Quid autem vobis mali facit, qui perinde ac vos
 sit mortuus?

Croes. Quando nos ploramus & gemimus, istorum remi-
 niscentes, quæ supra affuerunt, Midas hicce auri, Sarda-
 napalus iste multae luxuriae, ego vero thesaurorum, ir-
 ridet, & conviciatur, mancipia nos & purgamenta piacu-
 laria vocitans: interdum etiam cantando obturbat nostros
 gemitus: in summa, molestus est.

Plut. Quid ista dicunt, Menippe?

Men. Vera, Pluto: odi enim eos, quippe ignavos &
 perditissimos, quibus non fatis fuit vivere male, sed &
 mortui recordantur, ac mordicus retinere cupiunt res su-
 peras: gaudeo propterea, dum dolore eos afficio.

Plut. At non oportet: dolent enim non parvis rebus
 privati.

MEN. Καὶ σὺ μαυραίνεις, ὦ Πλούταν, ὁμόψηφος ἂν τοῖς τούτων στεναγμοῖς;

ΠΛΟΥΤ. Οὐδαμῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐβελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς.

2 MEN. Καὶ μὴν, ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὥς οὐδὲ παυσομένου μου ἔνθα γὰρ ἂν ἦτε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ καταδων, καὶ καταγελῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;

MEN. Οὐκ· ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιούντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντροφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαρὸν οἰμῶζετε, πάντων ἐκείνων ἀφρημένοι.

ΚΡΟΙΣ. Πολλῶν γε, ὦ θεοὶ, καὶ μεγάλων κτημάτων.

ΜΙΔ. Ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ.

Men. Tunc etiam deliras, Pluto, qui calculum adicias eorum suspiriis?

Plut. Neutiquam: sed nolim equidem seditionem vos movere.

Men. Atqui, pessimi Lydorum & Phrygum & Assyriorum, ita vobiscum statuite, me nullo pacto esse desitutum: quocunque enim iveritis, persequar aegre vobis faciens, occinens ac deridens.

Croes. Istaec nonne contumelia est?

Men. Non est: sed ista, quae vos faciebatis, dignos, qui adoraremini, vos gerentes, liberis hominibus insultantes, mortisque omnino immemores. Ideo ergo plorate, omnibus istis spoliati.

Croes. Multis, Dii, magnisque possessionibus.

Mid. Quanto quidem ego auro!

ΣΑΡΔ. Ὅσῃς δ' ἐγὼ τρυφῆς.

MEN. Εὖγε οὕτω ποιεῖτε· ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ ΓΝΩΘΙ ΣΑΥΤΟΝ πολλάκις συνείρων, ἐπάσομαι ὑμῖν. πρέπον γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδόμενον.

Sard. Et ego quanta luxuria!

Men. Euge, ita institute: lamentamini quidem vos: ego vero illud NOSCE TE IPSUM, saepius ingeminans occinam vobis; belle enim deceat istiusmodi gemitibus adcantatum.

III.

MENIPΠΙΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

MEN. ΣΦΩ μέντοι, ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντις δοκεῖτε· καὶ οἱ μάταιαι τῶν ἀνθρώπων Θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι.

2 Ὡς Τροφώνιος) Τροφώνιος οὗτος, ἔρωτι τοῦ παρ' Ἑλλήσι νομισθῆναι Θεός, σπῆλαιόν τι ζεφῶδες ὑπελθὼν λιμὴν ἐκείσε διεσθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέστρεψεν. Οἱ δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ σπηλαίῳ μαντείας χάριν ἐσιόντες ἐξήρχοντο ἀπυρριζόμενοι τὰς ψυχάς, καὶ ἀμειδίως διετέλουν. καὶ ἀχροὶ καὶ δύσκολοι τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς χρόνον· ἀφ' οὗ ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία κατὰ τῶν τραχὺ τῷ ἦθος ἐχόντων καὶ δυσεντεύχων καὶ δυσπροσιτῶν, ἐς Τροφώνιου μεμάνευται. V. Τροφώνιος ἦν πάνυ φιλό-

δοξος ποιήσας οὖν ἐν Λεβαδείᾳ τῆς Βοιωτίας ὑπόγειον οἶκημα, εἰσέλθων ἐμάντευτο· καὶ λιμαρχονθεὶς ἀπέθανεν· ἐγκατοιχῆσαν δὲ δαιμόνιον τι τὰς μαντείας ἐτέλει. Εἰσέρχοντο οὖν ἐντὸς οἱ χρησόμενοι, ἔχοντες ἐν ταῖν χερσίν ποτῖνα, ἵνα τοὺς ἐκεῖ ἐμφίλῃ χαροῦσιν ὕψει διδόντες, μηδὲν ὑπ' αὐτῶν δυσχερὲς πάσχασιν. G. Τροφώνιος καὶ Ἀμφίλοχος ἥρωες ὄντες ἐμάντευοντο· λέγουσι δὲ ὅτι οἱ τόποι, ἐν οἷς ἐτάφησαν, ἐπέμειναν μαντευόμενοι. G.

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

Men. Vos autem, Trophoni & Amphiloche, mortui cum sitis, nescio quo pacto templis estis honorati, vatesque videmini, & vani mortales Deos esse vos arbitrantur.

ΤΡΟΦ. Τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκείνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν;

MEN. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἑτερατεύεσθε, ὥς τὰ μέλλοντα προειδότες, καὶ προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομένοις.

ΤΡΟΦ. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἰδείῃ, ὅ, τι αὐτῷ ἀποκριτέον ὑπὲρ αὐτοῦ· ἐγὼ δὲ ἥρως εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, ἢν τις κατέλθοι παρ' ἐμέ. σὺ δ' εἰσας οὐκ ἐπιδημηκέναι Λεβαδείᾳ τοπαράπαν· οὐ γὰρ ἠπίστευες σὺ τούτοις.

2 MEN. Τί Φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναῖς γελοίως, μάζαν ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου, ταπεινοῦ ὄντος, ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ ἂν ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρως ἐστίν; ἀγνωῶ γάρ.

9 Λεβαδεία) Τόπος, ἐν ᾧ ἔμαντευετο Τροφόνιος. G.

12 Ταῖς ὀθόναῖς) Τοιούτῳ γὰρ ἔχραντο τρόπον οἱ μαντεύομενοι εἰς

Τροφονίου. G.

14 Νεκρὸς εἶ) Παρὰ ὑπόνοιαν. Ὁφελον γὰρ λέγειν, ὅτι μαντεύει, εἶπεν, νεκρὸς εἶ. G.

Amph. Quid ergo? nosne in causa fumus, si prae dementia isti talia de mortuis opinentur?

Men. At non opinarentur, nisi & vivi vos tales praestigias prae vobis tulissetis, quasi futura praesciretis, & praedicere possetis rogantibus.

Troph. Menippe, Amphilochoz hicce sciverit, quid sibi respondendum sit pro se. Ego vero heros sum, & oracula reddo, si quis descenderit ad me: haud sane videris unquam invisisse Lebadiam: non enim fidem negares istis.

Men. Quid ais? ergo, nisi Lebadiam adiero, ornatufque linteis ridicule, offam manibus tenens irrepséro, per os depressum, in specum, nequeam scire te mortuum esse, quemadmodum nos, sola praestigiarum fraude diversum? Verum, per artem divinandi, quid autem heros est? ignoro enim.

ΤΡΟΦ. Ἐξ ἀνθρώπου τι καὶ Θεοῦ σύνθετον.

MEN. Ὁ μήτε ἀνθρώπος ἐστίν, ὡς Φῆς, μήτε Θεός· καὶ συναμφοτέρον ἐστι. νῦν οὖν ποῦ σου τὸ Θεοῦ ἐκείνου ἡμίτομον ἀπελήλυθε;

ΤΡΟΦ. Χρᾶ, ὦ Μένιππε, ἐν Βοιωτία.

MEN. Οὐκ οἶδα, ὦ Τροφώνιε, ὅ, τι καὶ λέγεις· ὅτι μέντοι ὅλος εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρᾶ.

Troph. Ex homine quiddam & Deo compositum.

Men. Quod neque homo sit, ut ais, neque Deus; sed simul utrumque. Nunc igitur quo tua ista Dei dimidia pars abiit?

Troph. Oracula edit, Menippe, in Boeotia.

Men. Non capio, Trophoni, quid tandem dicas: at te quidem totum esse mortuum, accurate video.

IV.

ΕΡΜΟΤ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜ. ΛΟΓΙΣΩΜΕΘΑ, ὦ πορθμεῦ, εἰ δοκεῖ, ὅποσα μοι ὀφείλεις ἤδη, ὅπως μὴ αὐθις ἐρίζωμέν τι περὶ αὐτῶν.

ΧΑΡ. Λογισάμεθα, ὦ Ἑρμῆ· ἀμεινον γὰρ ὠρίσθαι περὶ αὐτῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον.

ΕΡΜ. Ἀγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν.

MERCURII ET CHARONTIS.

Merc. **R**ATIONES ineamus, Portitor, si videtur, quantum mihi iam debeas, ne quid denuo litigemus super istis.

Char. Ineamus fane, Mercuri: melius enim, certi quid esse definitum ea de re, minusque habet molestiae.

Merc. Ancoram tibi mandanti attuli comparatam quinque drachmis.

ΧΑΡ. Πολλοῦ λέγεις.

ΕΡΜ. Νῆ τὸν Ἀιδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην, καὶ τροπατήρα δύο ὀβολῶν.

ΧΑΡ. Τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο.

ΕΡΜ. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον.

ΧΑΡ. Καὶ τούτους προστίθει.

ΕΡΜ. Καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγότα, καὶ ἥλους δε, καὶ καλώδιον, ἀφ' οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ἄξια ταῦτα ὠνήσω.

ΕΡΜ. Ταῦτά ἐστιν, εἰ μὴ τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ' οὖν ταῦτ' ἀποδώσειν φῆς;

3 Τροπατήρα) Τροπατήρ ὁ κατ-
έχων τὴν κἀπὴν δεσμός. V.

5 Καὶ ἀκέστραν) Ἀκέστρα ἡ βελόνη ἢ μείζων, ἣν νῦν σακχαράφιον
καλοῦσι, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἥτοι
συρράπτειν τὰ διεργαγύτα τῆς ὀβί-
νης τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασίν, ἐπεὶ
καὶ ἡγήτρια καὶ ἡπύτις, καὶ ἀκέ-
στρια καὶ ἀκεστρίς οὗς νῦν ράπτας

καλοῦσι. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὡς οἱ πα-
λαιοὶ γυναῖξιν ἐχρῶντο εἰς ταύτας
τὰς ἐργασίας. V.

9 Τὴν ὑπέραν) Ὑπέρα τὸ τοῦ
κέρως τοῦ ἰστοῦ σχοινίου, ᾧ ἀνίσταται
καὶ διατείνεται γέγονε δὲ καὶ ἀπὸ
τούτου παροιμία ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν
ἀφένταν, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατοῦν-
των. V.

Char. Magno dicis.

Merc. Per Plutonem, ipsis quinque drachmis emi; & strophum alligando remō binis obolis.

Char. Pone quinque drachmas & binos obolos.

Merc. Et acum ad velum farciendum: quinque obolos omnino persolvi.

Char. Et hos adscribe.

Merc. Tum ceram, qua oblinantur navigii patentes rimae, & clavos itidem, & funem, unde hyperam conficisti; duabus drachmis haec cuncta.

Char. Euge, vili ista quidem pretio sumfisti.

Merc. Haec sunt; nisi quid aliud nos praeteriit in computatione: quando igitur ista te redditurum ais?

ΧΑΡ. Νῦν μὲν, ὦ Ἑρμῆ, ἀδύνατον. ἦν δὲ λοιμός τις, ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδάναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθμία.

ΕΡΜ. Νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.

ΧΑΡ. Οὐκ ἔστιν ἄλλως, ὦ Ἑρμῆ. νῦν δ' ὀλίγοι, ὡς ὄρας, ἀΦικνεῦνται ἡμῖν εἰρήνη γάρ.

ΕΡΜ. Ἀμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ, ὦ Χάραν, οἷσθα οἷσι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεω, καὶ τραυματαῖαι οἱ πολλοί· νῦν δὲ ἡ Φαρμάκωπαις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανῶν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγενεῖς, οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν διὰ χρήματά ἤκουσιν ἐπιβουλευόντες ἀλλήλοις, ὡς εἴκασιν.

2 Ἀθρόους) Ἀθρόων τινῶν κατελθόντων. V.

Char. Nunc quidem id, Mercuri, fieri non potest: quod si pestis aliqua, aut bellum huc demiserit confertos, licebit tunc lucri quiddam inde capere in maiore turba fraudantem portoria.

Merc. Ergo nunc ego confidebo, pessima quaeque precatus evenire, ut fructum ex iis percipiam.

Char. Aliter non datur, Mercuri: nunc autem pauci, ut vides, adveniunt nobis: est enim pax.

Merc. Praestat ita se rem habere, etiamsi nobis protendatur a te debitum. Veteres tamen illi, o Charon, nosti quales advenirent, strenui omnes, sanguinis pleni & faucii plerique: nunc autem vel veneno quis a filio sublati, aut ab uxore, aut ex luxu tumefactus ventre & cruribus: pallidi quippe omnes & ignavi, neque similes istis: eorum autem plurimi propter opes veniunt insidiati sibi invicem, ut quidem videntur.

ΧΑΡ. Πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν οὐδ' ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἀμαρτάνειν πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

Char. Valde scilicet expetendae sunt.

Merc. Proinde neque ego videri possum peccare, qui paulo acerbius flagitem debita a te.

V.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΛΟΥΤ. ΤΟΝ γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ὃ παῖδες μὲν οὐκ εἰσιν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηράωντες, πεντακισμύριοι;

ΕΡΜ. Ναί, τὸν Σικυώνιον Φῆς. τί οὖν;

ΠΛΟΥΤ. Εκείνον μὲν, ὃ Ἑρμῇ, ζῆν ἕασον ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἶόντε ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν νέον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κατὰσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας.

ΕΡΜ. Ἀποπον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον.

PLUTONIS ET MERCURII.

Plut. SENEM nosti, illum, inquam, valde provectum aetate, divitem Eucratem, cui liberi quidem non sunt, hereditatem vero qui venentur quinquaginta mille.

Merc. Sane: Sicyonium illum nempe dicis: quid autem?

Plut. Eum, Mercuri, vivere sine, ad nonaginta annos, quos vixit, admensus totidem alios, siquidem fieri possit, & plures etiam. Verum adulescentes eius, Charinum iuvenem, Damonem & ceteros detrahe per ordinem omnes.

Merc. Alienum plane videri queat hoc tale.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ δικαιοτάτον. τί γὰρ ἐκεῖ-
νοι παθόντες εὐχονται ἀποθανεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημά-
των ἀντιποιοῦνται οὐδὲν προσήκοντες; ὃ δὲ πάντων ἐστὶ
μιαρώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι ὅμως θεραπεύ-
ουσιν, ἔνγε τῷ Φανεράῳ καὶ νοσοῦντος, ἃ μὲν βουλευόν-
ται, πᾶσι πρόδηλα· θύσειν δὲ ὅμως ὑπὸ σπινθύνῃ, ἢ
ραΐσῃ· καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἢ κολακεία τῶν ἀνδρῶν.
διὰ ταῦτα ὁ μὲν ἔστω ἀθάνατος· οἱ δὲ προαπίτωσαν αὐ-
τοῦ μάτην ἐπιχανόντες.

ΕΡΜ. Γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ὄντες· πολλὰ 2
καὶ κεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτούς, καὶ ἐπελπίζει·
καὶ ὅλως, αἰεὶ θανόντι εἰκῶς ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν
νέων. οἱ δὲ ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διηρημένοι βόσκονται,
ζωὴν μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσ-

8 Προαπίτωσαν) Προαπέρχων-
ται. V.

11 Ἐπελπίζει) Ἀπατᾶ καὶ εἰς
ἐλπίδας ἀγει ἢ ἐμβάλλει. G.

Plut. Neutiquam; sed iustissimum: quam enim illi tan-
dem ob causam optant obire eum, aut bonis eius sibi vin-
dicandis inhiant, nulla generis propinquitate coniuncti?
Quod autem omnium est flagitiosissimum, talia cum optent,
tamen eum observant in propatulo quidem; & quando ae-
grotat, quæ consilia agitent, omnibus sunt manifesta: ne-
que tamen eo minus se hostia facturos esse pollicentur, si
melius habuerit: & plane varia quaedam est & versuta ho-
minum istorum adulatio. Propterea hic quidem esto immor-
talis, illi vero ante eum abeant frustrata inhiatione decepti.

Merc. Ridicula patientur, male subdoli qui sunt: mul-
tum & ille perbellè deludit eos, & spe vana læstat: immo
etiam semper moribundo similis valetudine est multo quam
iuvenes firmiore; hi vero iam sorte inter se divisa securi
pascuntur, vitam beatam sibi adscribentes.

Plut. Ergo igitur hic exuto senio, tanquam Iolaus, re-

περ' Ἰόλεως, ἀνηβησάτω· οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων,
τὸν ὄνειροποληθέντα πλούτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη
κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες.

ΕΡΜ. Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων· μετελεύσομαι γάρ
σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἓνα ἐξῆς· ἐπτα δέ, οἶμαί, εἰσι.

ΠΛΟΥΤ. Κατάσπα· ὁ δὲ παραπέμψει ἕκαστον, ἀν-
τὶ γέροντος αὐθις πρωθήβης γενόμενος.

1 Ἰόλεως) Ὁ τοῦ Αἰαντος πατήρ
τοῦ Λοκροῦ, ὃς ἰστορεῖται ὑπὲρ γη-
ρας τελευτήσαι. G.

4 Ἀμέλησον, ὦ Πλούτων) Τὸ
ἐν τῇ συνθείᾳ, ὑπόμενον. V.

pubescat: illi autem a media spe, somniatis opibus relictis,
detrussi iam veniant mali male mortui.

Merc. At tu securo sis animo, Pluto: arcessam enim iam
tibi eos singulos ordine: septem, opinor, sunt.

Plut. Detrahe: ille autem singulos prosequetur, pro se-
ne denuo primæ pubertatis iuvenis factus.

VI.

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

1 ΤΕΡΨ. ΤΟΥΤΟ, ὦ Πλούτων, δίκαιον, ἐμὲ μὲν τε-
θνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐννεή-
κοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι;

ΠΛΟΥΤ. Δικαιότατον μὲν οὖν, ὦ Τερψίων, εἶγε ὁ
μὲν ζῇ μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων· σὺ δὲ

TERPSIONIS ET PLUTONIS.

Terps. I STANE res, o Pluto, iusta, ut ego vita discedam
triginta natus annos, ubi, qui nonaginta superavit, senex
Thucritus vivit adhuc?

Plut. Iustissima quippe, Terpsion, siquidem hic vivat

παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον.

ΤΕΡΨ. Οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις;

ΠΛΟΥΤ. Καινὰ, ὦ Τερψίων, νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρῆσασθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν ἀποβήσκειν· τὸ δὲ ἄλλως ἢ Μοῖρα καὶ ἡ Φύσις διέταξεν.

ΤΕΡΨ. Οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἐξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτὸν ἀναστρέφεσθαι δὲ μηδαμῶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπὲρ-γῆρων, ὀδόντας τρεῖς ἔτι λοιποὺς ἔχοντα, μόγις ὁρῶντα, οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν τὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς μεστὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ἐμψυχόν τινα τάφον, ὑπὸ τῶν νέων καταγελά-

neminem optans emori amicorum; tu contra per omne tempus insidiabaris ipsi, avide expectans hereditatem.

Terps. Non enim oportebat, qui senex esset, neque amplius uti divitiis ipse possit, abire vita, locumque cedere iunioribus?

Plut. Tu quidem, o Terpsion, novae legis es auctor, ut is, qui amplius divitiis uti nequeat ad voluptatem, moriatur: hoc autem secus a Fato & Natura constitutum est.

Terps. Quin illam igitur incuso iniquae constitutionis: nam conveniebat hanc rem ordine quodammodo fieri, senior ut prius abiret, & deinceps qui aetate proximus esset, nullo autem pacto rationem in contrarium verti, neque in vita remanere decrepitum, cui dentes tres admodum sint residui, vix videntem, servulis quatuor corpore curvato innixum, qui pituita nasum, gramiis oculos habeat oppletos, nihil amplius suave sentiat, animatum quod-

μενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλλίστους, καὶ ἐρῶμεν εστάτους
νεανίσκους· ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε· ἢ τὸ τελευταῖον
εἰδέναι ἐχρῆν, πότε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕκαστος,
ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐπίους ἐθεράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροι-
μίας, Ἡ ἄμαξα τὸν βούν πολλάκις ἐκφέρει.

3 ΠΛΟΥΤ. Ταῦτα μὲν, ὦ Τερψίων, πολὺ συνετώτερα
γίνεται, ἢ περ σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες ἄλλο-
τρίοις ἐπιχαίνετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόντων εἰσποι-
εῖτε φέροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνετε,
πρὸς ἐκείνων κατορυπτόμενοι· καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
λοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσω γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ἀποθανεῖν
εὐχέσθε, τοσούτω ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ὑμᾶς αὐ-
τῶν. καινὴν γὰρ τινὰ ταύτην τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν
καὶ γερόντων ἐρῶντες· καὶ μάλιστα εἰ ἀτεκνοὶ εἶεν. οἱ δὲ
ἐντεκνοὶ ὑμῖν ἀνέραστοι. καί τοι πολλοὶ ἤδη τῶν ἐρωμένων

2 Ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε) ποταμῶν χαροῦσι πηγαί· ἐκ γὰρ
Παροιμία ἐστὶ λεγομένη, ὅτε τὰ ἐν- τῶν πηγῶν οὐδέποτε ἄνω, κάτω δὲ
ἀντία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, Ἄνω μᾶλλον χαροῦσι. V.

dam sepulcrum, ab adolescentibus derisum, dum interea
moriuntur formosissimi robustissimique iuvenes: hoc uti-
que perinde est, quasi in caput flumina recurrant. Saltem
denique sciendum erat, quando quisque senum esset obitu-
rus, ne frustra quosdam observarent: nunc autem quod
proverbio vulgatur, Currus bovem saepe effert.

Plut. Illa quidem, Terpsion, multo sapientius gubernan-
tur, quam tu putas. Quae, malum, causa vos impellit, ut
alienis inhiatis, & orbis senibus vosmet adoptandos omni-
bus obsequiis ingeratis? propterea merito risum debetis ab
iis defossi; resque illa plerisque iucundissima accidit: nam
quantum illos obire optatis, tantum omnibus est gratum,
si vos ante moriamini. Novam profecto illam artem excogi-
tastis, vetularum & senum amorem, tum maxime, si prole
careant: nam quibus liberi sunt, illi amore vestro vacant.

συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν τοῦ ἔρατος, ἣν καὶ τύχῳσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι δορυφορήσαντες· ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἔστι δίκαιον, κρατοῦσι πάντων· οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσφυγέντες.

ΤΕΡΨ. Ἀληθῆ ταῦτα Φῆς. ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πό- 4
σα κατέφαγεν, αἰεὶ τεθνήξασθαι δοκῶν; καὶ ὅποτε ἐσίοιμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι, καθάπερ ἐξ ὧν νεοτὸς ἀτελής, ὑποκράζων, ὥστ' ἔγωγε, ὅσον αὐτίκα οἰόμενος, ἐπιβῆσιν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὥς μὴ ὑπερβάλλοιτό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ· καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ Φροντίδων ἀγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἷτια γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ Φροντί-

6 Ἀποσφυγέντες) Καταγελοσθέντες. V.

Quamquam multi iam eorum, qui non amantur, intellecta vestri amoris calliditate, etsi liberos habeant, illos odifese se fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur: verumtamen in testamentis excludi solent, qui iam olim satellitum more fuerant sectati; liberi autem & natura, sicuti iustum est, potiuntur omnibus: isti vero infrendunt dentibus emuncti.

Terps. Vera sunt, quae dicis: ecce enim Thucritus a me profecta quot dona consumsit, semper mox morituro similis, & quando intrarem, altum gemens, ex imoque petore, quasi ex ovo pullus imperfectus, crocitando suspirans. Ego autem, qui non dubitarem, quin iamiam inscensurus esset sandapilam, mittebam multa, ne me superarent aemuli amatores magnitudine munerum; ac plerumque ex curis insomnis iacebam dinumerans singula, disponensque: immo haec ipsa mihi mortis exstitit causa, insomnia, in-

δες· ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιὼν, ἐφειστήκει
θαπτομένῳ πρῶην ἐπιγελαῶν.

5 ΠΛΟΥΤ. Εὖγε, ὦ Θούκριτε, ζώης ἐπιμήκιστον,
πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελαῶν· μηδὲ πρό-
τερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κό-
λακας.

ΤΕΡΨ. Τοῦτο μὲν, ὦ Πλούταν, καὶ ἐμοὶ ἡδιστόν
ἦδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεβνήζεται Θουκρίτου.

ΠΛΟΥΤ. Θάρρει, ὦ Τερψίαν· καὶ Φείδων γὰρ, καὶ
Μέλαντος, καὶ ὅλως ἅπαντες προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ
ταῖς αὐταῖς Φροντίσιν.

ΤΕΡΨ. Ἐπαινῶ ταῦτα. ζώης ἐπιμήκιστον, ὦ Θού-
κριτε.

quam, & curae : hic vero, tanta mihi esca deglutita, ad-
flabat, cum terrae mandarer pridie, multo cum risu.

Plut. Euge, Thucrite, vitam producas quam longissime,
divitiis simul abundans, & tales deridens; neque ante tu
quidem moriaris, quam fueris persecutus omnes istos adu-
latores.

Terps. Id quidem, o Pluto, & mihi iam gratissimum erit,
si etiam Chariades ante Thucritum sit moriturus.

Plut. Bono sis animo, Terpsion; etenim & Phidon, &
Melantus, & plane cuncti eum praevertent sub iisdem cu-
ris huc deducti.

Terps. Ista laudo: vitam producas quam longissime, Thu-
crite.

VII.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ΖΗΝ. ΣΥ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου, πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγών, ἀπεπνίγην, οἷσθ'· παρῆς γὰρ ἀποθνήσκοντί μοι.

ΚΑΛ. Παρῆν, ὦ Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν παράδοξόν τι ἐγένετο· οἷσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα.

ΖΗΝ. Τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον, ὦ σε τὰ πολλὰ ἤδην συνόντα;

ΚΑΛ. Ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μάλιστα ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον· πριάμενος γὰρ Φάρμακον ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιόδω-

ZENOPHANTAE ET CALLIDEMIDAE.

Tu autem, o Callidemide, quomodo mortem optiisti? me quidem, cum parasitus essem Diniae, & plus quam fatis erat ingurgitasset, fuisse suffocatum nosti: aderas enim mihi morienti.

Cal. Aderam, Zenophantes: de me vero, prorsus quidam praeter opinionem evenit. Nec tu, credo, non nosti Ptoeodorum senem.

Zen. Orbum illum, ac divitem, quocum te plerumque noveram una esse?

Cal. Illum ipsum semper observabam, promittentem, me relicto herede, se moriturum. Cum autem illa res in longissimum protraheretur, Tithonumque senex annis excederet, compendiosam quandam viam ad hereditatem excogitavi: emto nimirum veneno induxi servum a poculis,

ρος αἰτήσῃ πιεῖν (πίνει δ' ἐπεικῶς) ζωρότερον ἐμβαλόντα εἰς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδῶναι αὐτῷ· εἰ δὲ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπαμοσάμην ἀφήσῃ αὐτόν.

ZHN. Τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γάρ τι παράδοξον ἑρεῖν εἰκας.

2 ΚΑΛ. Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἦκομεν, δύο ἤδη ὁ μειρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τὴν μὲν τῷ Πτοιოდῶρῳ, τὴν ἔχουσιν τὸ Φάρμακον, τὴν δ' ἑτέραν ἐμοὶ, Σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ Φάρμακον, Πτοιოდῶρῳ δὲ τὸ ἀΦάρμακτον ἐπέδωκεν· εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός· τί τοῦτο; γελάς, ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἐταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελαῖν.

ZHN. Ἀστεῖα γάρ, ὦ Καλλιδημίδη, πέπονθας. ὁ χέρων δὲ τί πρὸς ταῦτα;

ΚΑΛ. Πρῶτον μὲν ὑπεταράχῃ πρὸς τὸ αἰφνίδιον· εἰ
1 Ἐπεικῶς) Πάνυ. G.

simulatque Ptoeodorus petisset bibere, (bibit autem copiose) largius infusum in calicem paratum ut illud haberet, porrigeretque ipsi: hoc si fecerit, adiuravi me ipsum manumissurum.

Zen. Quid ergo factum? aliquid enim valde inopinatum narraturus videris.

Cal. Postquam ergo loti adsumus, duos iam puer calices in promptu habens, alterum pro Ptoeodoro veneno infectum, pro me alterum, errore deceptus nescio quo pacto mihi venenatam, Ptoeodoro veneni puram potionem tradidit. Tum hic quidem hausit; ego e vestigio porrectus iacebam supposititium illius vice cadaver. Quid autem? riden', ο Ζηνοφάντες? atqui non decebat sodalem virum irridere.

Zen. Quippe festivum hoc, Callidemide, tibi contigit. Senex vero quid ad ista?

Cal. Primum quidem nonnihil est conturbatus ad casum

τα συνείς, οἶμαι, τὸ γεγεννημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς, εἰά γε ὁ οἰνοχόος εἵργασται.

ΖΗΝ. Πλὴν ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἤκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.

repentinum: tum, re, ut puto, cognita, & ipse ridebat ob ea, quae servus a poculis patrasset.

Zen. Enimvero neque tu ad compendiarium istam debueras te convertere: venisset enim tibi hereditas via regia tutius, etsi paulo tardius.

VIII.

ΚΝΗΜΩΝΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜ. ΤΟΥΤΟ ἐκέينو τὸ τῆς παροιμίας, Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα.

ΔΑΜ. Τί ἀγανατεῖς, ὦ Κνήμων;

ΚΝΗΜ. Πυνθάνη ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα κατασοφισθεῖς ὁ ἄβλιος, οὗς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα σχεῖν τὰ μὲν παραλιπῶν.

ΔΑΜ. Πῶς ταῦτ' ἐγένετο;

ΚΝΗΜ. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα

CNEMONIS ET DAMNIPPI.

Cnem. Hoc illud est, quod proverbio dicitur, Hinnulus leonem.

Dam. Quid indignaris, o Cnemon?

Cnem. Tu, quid indigner, rogas? heredem invitus reliqui, arte circumventus miser, iis, quos volebam maxime mea possidere, praeteritis.

Dam. Quinam illud accidit?

Cnem. Hermolaum illum valde divitem colebam spe mor-

ἐθεράπευσον ἐπὶ θανάτῳ καὶ κεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θερα-
πείαν προσίετο. ἔδοξε δὴ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέ-
σθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοι-
πα τὰ μὲν πάντα, ὡς καὶ κεῖνος ζηλώσειε, καὶ τὰ αὐτὰ
πράξειε.

ΔΑΜ. Τί οὖν δὴ ἐκεῖνος;

ΚΝΗΜ. Ὅ, τι μὲν οὖν αὐτὸς ἐνέγραψε ταῖς ἑαυτοῦ
διαθήκαις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθανον, τοῦ τέ-
γους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ νῦν Ἑρμόλαος ἔχει τὰ μὲν,
ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἀγκίστρον τῷ δελέατι συγ-
κατασπάσας.

ΔΑΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἀλῖέα
ὥστε σόφισμα κατὰ σαντοῦ συντέθεικας.

ΚΝΗΜ. Ἐοικαὶ οἰμῶζω τοιγαροῦν.

tis: neque ille illibenter obsequium admittebat. Illud insu-
per videbatur mihi callidum esse, si proferrem testamentum
in publicum, quo illum scripseram heredem bonorum meo-
rum omnium, ut ille vicissim me aemularetur, idemque
faceret.

Dam. Quid igitur ille?

Cnem. Quid suis quidem in testamenti tabulis scripserit,
ignoro. Ego sane repente sum mortuus, testis mihi in ca-
put incidente. Et nunc Hermolaus habet mea, quasi lupus
quidam marinus hamo simul cum esca deorsum abrepto.

Dam. Neque hoc tantum, sed & ipso te piscatore. Ita-
que dolos adversum te instruxisti.

Cnem. Ita quidem videor, proptereaquo gemo.

IX.

ΣΙΜΥΛΟΥ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

ΣΙΜ. **Η**ΚΕΙΣ ποτὲ, ὦ Πολύστρατε, καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τῶν ἑκατὸν βεβιωκώς.

ΠΟΛ. Ὅκτῳ ἐπὶ τοῖς ἑννεήκοντα, ὦ Σίμυλε.

ΣΙΜ. Πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ, ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέθανον.

ΠΟΛ. Ὑπερήδιστα, εἰ καὶ σοὶ παράδοξον τοῦτο δόξει.

ΣΙΜ. Παράδοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενὴς, ἀτεκνός τε προσέτι, ἡδεδῆσθαι τοῖς ἐν τῷ βίῳ ἐδύνασο.

ΠΟΛ. Τὸ μὲν πρῶτον ἅπαντα ἐδυνάμην· ἔτι καὶ παῖδες ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖκες ἀβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ οἶνος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ.

SIMYLI ET POLYSTRATI.

Sim. **A**DVENIS aliquando tandem, Polystrate, tu quoque ad nos, cuius aetas, opinor, prope ab annis centum abfuit.

Pol. Octo annos supra nonaginta vixi, Simyle.

Sim. Quemadmodum autem istos post me triginta annos traduxisti? nam ego, cum tu admodum septuagenarius esses, obii.

Pol. Supra quam dici potest suavissime, quamquam hoc tibi plane mirum videbitur.

Sim. Mirum enimvero, si tu vetulus & imbecillus, & praeterea liberis carens, delectari fructu vitae potuisti.

Pol. Primum omnia poteram: deinde aderant etiam pueri formosuli sane multi, & mulieres tenerrimae, & unguenta, & vinum fragrans, & mensae vel Siculis delicatiores.

ΣΙΜ. Καινὰ ταῦτα· ἐγὼ γάρ σε πάνυ Φειδόμενον ἠπιστάμην.

ΠΟΛ. Ἄλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων τὰγαθαί· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθὺς ἐπὶ θύρας ἐΦοίτων μάλα πολλοί· μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα.

ΣΙΜ. Ἐτυράνησας, ὦ Πολύστρατε, μετ' ἐμέ;

ΠΟΛ. Οὐκ' ἄλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους.

ΣΙΜ. Ἐγέλασα· ἐραστὰς σὺ τηλικούτος ἂν, ὁδόντας τέτταρας ἔχων;

ΠΟΛ. Νῆ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει· καὶ γέροντά με, καὶ Φαλακρόν, ὡς ὄρας, ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα ὑπερήδοντο θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν ὅν τινα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψαι.

ΣΙΜ. Μῶν καὶ σὺ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδί-

¹⁵ Ὡσπερ ὁ Φάων) Ὁ Φάων, ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐπεὶ γέραν ἦν, ὡς λέγουσι, γέραν ἂν διεβίβασε μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον. V. τὴν Ἀφροδίτην· καὶ ἡ Ἀφροδίτη

Sim. Nova narras: equidem te valde parcum cognoveram.

Pol. At affluebant mihi, vir optime, ab aliis haec comoda. Summo mane statim ad ianuas salutatum ventitabant frequentes: tum postea omnis generis dona afferiebantur, ex quocunque terrarum angulo praestantissima.

Sim. An regnasti, Polystrate, post meum obitum?

Pol. Neutiquam: verum amatores habebam ingenti numero.

Sim. Ridere libet: amatores tu ea aetate, dentes quatuor habens?

Pol. Ita me Iuppiter amet, primarios quidem civitatis: illi me vetulum, & uti vides, calvum, lippum praeterea, & senili mucro fluentem, mirifica voluptate colebant; isque eorum erat beatus, quemcunque solum adspicerem.

Sim. Num & tu, ut Phaonem ferunt, Venerem ex Chio

την ἐκ Χίου διεπόρθημευτας, εἴτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιεράστον;

ΠΟΛ. Οὐκ' ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν, περιπόθητος ἦν.

ΣΙΜ. Αἰνίγματα λέγεις.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὕτως παλὺς ὢν, ὃ περὶ τοὺς ἀτέκνους καὶ πλουσίους γέροντας.

ΣΙΜ. Νῦν μαθήσῃ σου τὸ κάλλος, ὦ Φαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν.

ΠΟΛ. Ἀτὰρ, ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλυνκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινας ἐνίοτε· οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ Φιλοτιμίας.

ΣΙΜ. Τέλος δ' οὖν πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημάτων;

ΠΟΛ. Ἐς τὸ Φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον

transvexisti, quae tum tibi optanti dederit esse iuvenem & pulchrum denuo, atque amabilem?

Pol. Haudquaquam; sed vel talis summe desiderabar.

Sim. Aenigmata loqueris.

Pol. Atqui manifestus est amor hicce tam frequens, qui orbis senibus & locupletibus insidiatur.

Sim. Nunc intelligo tuam illam, vir admirande, pulchritudinem, ab aurea scilicet Venere profectam.

Pol. Verum, o Simyle, non paucos ab amatoribus fructus cepi, tantum non adoratus ab iis. Quin saepe superbius aspernabar, & excludebam eorum nonnullos aliquando: hi vero contendebant inter se, & alius alium praecedere conabantur studio & obsequiis erga me.

Sim. Ergo tandem quod consilium de tuis possessionibus iniisti?

Pol. Palam singulos illorum heredes me relicturum esse

ἀπολιπεῖν ἔφασκον· ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώ-
τερον παρεσκεύαζεν ἑαυτόν· ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθή-
κας ἐκείνας ἔχων κατέλιπον, οἰμᾷζειν ἅπασι Φράσας.

4 ΣΙΜ. Τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔσχον;
ἦπου τίνα τῶν ἀπὸ τοῦ γένους;

ΠΟΛ. Οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώνητόν τινα τῶν μεира-
κίων τῶν ὑπαικίων Φρύγα.

ΣΙΜ. Ἀμφὶ πόσα ἔτη, ὦ Πολύστρατε;

ΠΟΛ. Σχεδὸν ἀμφὶ τὰ εἴκοσι.

ΣΙΜ. Ἦδη μανθάνω ἅτινά σοι ἐκεῖνος ἐχαρίζετο.

ΠΟΛ. Πλὴν ἀλλὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληρονο-
μεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος, ὃν ἤδη καὶ αὐ-
τοὶ οἱ ἄριστοι θεραπεύουσιν. ἐκεῖνος τοῖνυν ἐκληρονόμησέ
μου· καὶ νῦν ἐν τοῖς εὐπατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπέζυρη-
μένος μὲν τὸ γένειον, καὶ βαρβαρίζων· Κόδρου δὲ εὐγε-

15 Κόδρου) Κλέανθος Πύλιος ἀν-
ἀπὸ Πύλου (ἡ ἡσος δὲ αὐτὴ τῆς Πε-
λοποννήσου) εἰς Ἀθήνας ἐλθὼν πο-
λίμου καταλαβόντος, καὶ μονομά-

χησε Ξάνθα τῷ Βοιωτῷ ὑπὲρ Ἀθη-
ναῶν ἐπὶ μισθῷ τῇ βασιλείᾳ τῶν Ἀ-
θηναίων· καὶ νικήσας ἐβασίλευσε.
Τούτου δὲ υἱὸς ὁ Κόδρος. G.

ditabam: credebant scilicet, eoque magis ad adulationem
se comparabant: at alias istas veras testamenti tabulas me-
cum servans reliqui, plorare iussis omnibus.

Sim. Quem ultimae scriptum heredem habuerunt? num-
quid aliquem genere propinquum?

Pol. Nullo modo; sed recens emtum quendam adolescen-
tulum forma commendabilium Phrygem.

Sim. Quid aetatis circiter, Polystrate?

Pol. Annos admodum viginti natum.

Sim. Iam teneo, quae tibi ille gratificaretur.

Pol. Vel sic tamen multum illis dignior, qui heredita-
tem cerneret, quantumvis barbarus, & nequam; quem ipsi
iam optimates affectantur. Is igitur heres meus fuit, &
nunc summo loco natis annumeratur ille mento raso deli-

νέστερος, καὶ Νιρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσεώς συνεώ-
τερος λεγόμενος εἶναι.

ΣΙΜ. Οὐ μοι μέλει, καὶ στρατηγησάτω τῆς Ἑλλά-
δος, εἰ δοκεῖ· ἐκεῖνοι δὲ, μὴ κληρονομίῳσαν μόνον.

catulus, & barbare loquens, qui tamen Codro nobilior,
Nireo formosior, Ulyxe prudentior esse perhibetur.

Sim. Nihil hoc ad me: vel imperator sit Graeciae, dum-
modo ne isti hereditatem capiant.

X.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

ΧΑΡ. **Α**ΚΟΥΣΑΤΕ, ὡς ἔχει ἡμῖν τὰ πράγματα. μι-
κρόν μὲν ὑμῖν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον καὶ ὑπόσταθρόν
ἐστὶ, καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ, καὶ ἦν τραπῇ ἐπὶ θάτερα,
οἰχήσεται περιτραπέν· ὑμεῖς δὲ τοσούτοι ἅμα ἦκετε,
πολλὰ ἐπιφερόμενοι ἕκαστος. ἦν οὖν μετὰ τούτων ἐμ-
βῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοήσετε· καὶ μάλιστα ὁπό-
σοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε.

CHARONTIS ET MERCURII, ET MORTUORUM
DIVERSORUM.

Interlocutores

CHARON, MERCURIUS, MORTUI, MENIPPUS, CHARMOLEUS,
LAMPICHUS, DAMASIAS, PHILOSOPHUS, RHETOR.

Char. **Α**USCULTATE, quo statu nostrae sint res: par-
vula vobis, ut videtis, est scaphula, & nonnihil vetustate
labefacta, rimisque crebris perfluit: si inclinaverit in alteru-
tram partem, pessum ibit everfa: vos autem tot simul ad-
venitis multis onusti sarcinis singuli. Cum istis itaque re-
bus si ingressi fueritis, metuo, ne postmodum poeniteat,
vos maxime, qui nare non novistis.

NEK. Πῶς οὖν ποιήσαντες εὐπλόησομεν;

ΧΑΡ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ περὶ τὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἡϊόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδὲνα παραδέχασθαι αὐτῶν, ὅς ἂν μὴ φίλος ᾖ, καὶ τὰ ἐπιπλά, ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλάν. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθρην ἐστὼς διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων.

2 EPM. Εὖ λέγεις· καὶ οὕτω ποιήσωμεν. Οὐτὰς τίς ὁ πρῶτός ἐστι;

MEN. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πῆρα μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον ἐς τὴν λίμνην ἀπερρίφθων. τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν.

EPM. Ἐμβαίνει, ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἀριστε, καὶ τὴν

6 Ἐπιπλά) Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς ἄγγειος. V. Τὰ εὐαφρότατα τῶν σκευῶν, οἷον ἐπιπόλαιος κτήσις, καὶ κτημάτων παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. ὅση δύναμις πλοῖζεσθαι, ἀλλ' οὐκ G.

Mort. Quid ergo facto opus est, ut prospera navigatione utamur?

Char. Equidem dicam: nudos ingredi oportet, supervacuis istis omnibus in litore relictis: vix enim vel sic ceperit vos navicula haec vectoria. Tibi autem, Mercuri, curae erit, exinde neminem eorum ut admittas, qui non fuerit onere vacuus, & supellestilem, ut dixi, deposuerit. Ad scalam itaque navalem adstans dispice eos, ac recipe, nudosque scapham conscendere cogito.

Merc. Recte mones; eoque modo faciamus. Hicce primus quis est?

Men. Menippus ego: ecce vero pera mihi, Mercuri, baculusque in paludem sumto abiecta: pallium autem recte feci, qui mecum ne tulerim quidem.

Merc. Inscende, Menippe, virorum optime, primamque

προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλαῖ, ὡς ἐπι-
σκοπῆς ἅπαντας. Ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; 3

ΧΑΡΜ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ἐπέραστος οὐ τὸ
Φίλημα διτάλαντον ἦν.

ΕΡΜ. Ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη
αὐτοῖς Φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ
ἐπὶ τῶν παρεῖων ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει κα-
λῶς, εὐζωνος εἰς ἐπίβαινε ἤδη. Ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὐ- 4
τοσι, καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ἂν τυγχάνεις;

ΛΑΜΠ. Λάμπιχος, Γελῶων τύραννος.

ΕΡΜ. Τί οὖν, ὦ Λάμπιχε, τοσαῦτα ἔχων πάρει;

ΛΑΜΠ. Τί οὖν; ἐχρὴν, ὦ Ἑρμῇ, γυμνὸν ἤκειν τύ-
ραννον ἄνδρα;

ΕΡΜ. Τύραννον μὲν οὐδαμῶς, νεκρὸν δὲ μάλα ὥστε
ἀπόθου ταῦτα.

ΛΑΜΠ. Ἰδοὺ σοι ὁ πλοῦτος ἀπέρριπται.

9 Ὁ βλοσυρὸς) Καταπληκτικός. G.

fedem habe iuxta gubernatorem in alto, ut inspicias omnes;
Pulcher hicce quis est?

Charm. Charmolaus Megaris, amabilis ille, cuius oscu-
lum binis talentis aestimabatur.

Merc. At enim exue formam, & labia cum ipsis oscu-
lis, & comam promissam, ruborisque florem genis infiden-
tem, cutemque totam. Recte habet: accinctus es: iam in-
gredere. Tu vero cum purpurea veste & diademate, vultu
truculentus, quis tandem es?

Lamp. Lampichus Geloorum tyrannus.

Merc. Quid ergo, Lampiche, tot rebus instructus ades?

Lamp. Quid autem? decebatne, Mercuri, nudum venire
virum tyrannum?

Merc. Haud quidem tyrannum, sed mortuum omnino:
quare depone ista.

Lamp. En tibi divitiae sunt abiectae.

ERM. Καὶ τὸν τύφον ἀπόρριψον, ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπεροψίαν· βαρῆσει γὰρ τὸ πορθμεῖον συνεμπέ-
σόντα.

ΛΑΜΠ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ διάδημα ἑασόν με ἔχειν,
καὶ τὴν ἐφεστρίδα.

ERM. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Εἶεν. τί ἔτι; πάντα γὰρ ἀφῆκα, ὡς ὀρᾷς.

ERM. Καὶ τὴν ἀμώτητα, καὶ τὴν ἀνοσίαν, καὶ τὴν
ὑβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἄφες.

ΛΑΜΠ. Ἴδού σοι ψιλός εἰμι.

5 ERM. Ἐμβαινε ἤδη. Σὺ δὲ ὁ παχύς, ὁ πολύσαρ-
κος, τίς εἶ;

ΔΑΜ. Δαμασίας ὁ ἀθλητής.

ERM. Ναὶ ἔοικας, οἶδα γὰρ σε πολλάκις ἐν ταῖς
παλαιίστραις ἰδών.

5 Ἐφεστρίδα) Τὸ ἐπὶ τοῖς ἱμα- χλαμύδα καὶ πόρση καλούμενον.
τίς ἐπὶ βλημα, ἥτοι μανδύς· καὶ G.

Merc. Praeterea fastum abiice, Lampiche, & despectio-
nem aliorum: onerabunt enim naviculam, si tecum simul
inciderint.

Lamp. At faltem diadema sine me retinere, amiculumque
purpureum.

Merc. Neutiquam: verum & ista mitte.

Lamp. Fiat: quid porro? nam, uti vides, cuncta dimisi.

Merc. Etiam crudelitatem, & amentiam, & contumeliam,
& iram, ista, inquam, omnia dimitte.

Lamp. Ecce me tibi plane nudum.

Merc. Ingredere nunc scapham. Tu autem obesus, car-
nium mole gravis, quis es?

Dam. Damafias athleta.

Merc. Ita sane videris: novi enim, ut qui te saepe vide-
rim in palaestris.

ΔΑΜ. Ναὶ, ὦ Ἑρμῆ· ἀλλὰ παράδεξάί με γυμνὸν ὄντα.

ΕΡΜ. Οὐ γυμνὸν, ὦ βέλτιστε, τοσαύτας σάρκας περιβεβλημένον· ὥστε ἀπόδυθι αὐτάς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερβείς μόνον· ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους ἀπορρίψον, καὶ τὰ κηρύγματα.

ΔΑΜ. Ἴδού σοι γυμνός, ὡς ὄρᾳς, ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκροῖς.

ΕΡΜ. Οὕτως ἄμεινόν ἀβαρῇ εἶναι, ὥστε ἔμβαίνει. Καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦτον ἀποθέμενος, ὦ Κράτων, καὶ τὴν 6 μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυφὴν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε, μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα· κατάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν, καὶ εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφάς, μηδὲ, ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν, λέγε· βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονεύμενα.

13 Πόλις ἀνεκήρυξεν) Ὡς εὐεργέτην δηλονότι. G.

Dam. Sic est, Mercuri: at tu me recipe nudum.

Merc. Haudquaquam nudum, vir optime, qui tot car-nibus obtegaris: quamobrem istas exue, ceteroque de-merfurus scapham vel altero tantum pede imposito. Immo etiam coronas istas abiice, & praeconia.

Dam. Ecce me tibi vere nudum, ut vides, ceterisque mortuis aequalem pondere.

Merc. Sic praeftat esse levem: itaque naviculam conscen-de. Tu quoque divitiis positus, o Crato, & mollitie insu-per, ac luxuria, nec tecum porta tegumenta funebria, nec maiorum dignitates: relinque vero & genus & gloriam, & si quando civitas publico te praeconio decoravit bene meritum, & statuarum inscriptiones: nec quod magnum monumentum tui honoris causa exaggerarint dicito; gra-vant enim ista vel commemorata.

ΚΡΑΤ. Οὐχ ἐκὼν μὲν, ἀπορρίψω δέ τί γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι;

7 ΕΡΜ. Βαβαί. σὺ δὲ ὁ ἑνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις;

ΣΤΡΑΤ. Ὅτι ἐνίκησα, ᾧ Ἑρμῇ, καὶ ἡρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με.

ΕΡΜ. Ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον· ἐν ἄδου γὰρ εἰρήνη, 8 καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει. Ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπὸ γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκῶς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαβὺν πᾶγωνα καθευμένος;

MEN. Φιλόσοφός τις, ᾧ Ἑρμῇ μᾶλλον δὲ γόης, καὶ τερατείας μεστός· ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὅφει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῶ ἱματίῳ κρυπτόμενα.

ΕΡΜ. Κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρᾶτον· εἴτα καὶ ταυτὶ πάντα. ᾧ Ζεῦ, ὅσῃν μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζεις, ὅσῃν δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτή- 3 ὁ ἑνοπλος) Ὅτι στρατηγός. G.

Crat. Invitus equidem, abiiiciam tamen: nam quid faciam?

Merc. Papae: tu autem in armis totus quid tibi vis? aut quo tropaeum illud geris?

Strat. Quia yici, Mercuri, belloque res praeclaras gessi, & praemiis me civitas honoravit.

Merc. Mitte humi tropaeum: in orco pax, nihilque armis opus erit. Ille vero severus, de habitu quidem, fastumque praefereus, superciliis arrectis, in meditando defixus quis est, iste qui prolixam barbam demisit?

Men. Philosophus aliquis, Mercuri: quin potius incantator, & prodigiorum plenus: idcirco istum quoque exuere se iube: videbis enim multa & ridicula sub pallio abscondita.

Merc. Depone tu habitum primum; tum ista omnia. Iuppiter! quantam inanem ostentationem gerit, quantam incitiam, & rixandi libidinem, & vanam gloriam, quaesio-

σεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλήν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕβλους, καὶ μικρολογίαν· νῆ Δία καὶ χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δέ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργήν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν· οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόβου, καὶ τὸν τύφον, καὶ τὸ οἶσθαι ἀμείνῳ εἶναι τῶν ἄλλων. ὥς εἶγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἂν σε;

ΦΙΛ. Ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπεὶ περ οὕτω κελεύεις.

MEN. Ἀλλὰ καὶ τὸν πάγονα τοῦτον ἀποθέσθω, ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον, ὥς ὄρα· πέντε μνῶν τρίχες εἰσὶ τοῦλάχιστον.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· ἀπόβου καὶ τοῦτον.

ΦΙΛ. Καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

9 Πεντηκόντορος) Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν καπηλατουμένη. V.

nes impeditas, disputationes spinosas, & sententias perplexe involutas: immo etiam inutilem laborem valde multum, nugaeque non paucas, & quiscquillas, ac minutas disceptationunculas: quin & per Iovem nummulos istos aureos, & praeterea suaviter vivendi voluptatem, impudentiam, iram, luxum & molliem; neque enim me fallunt, quantumcunque studiose praetegas ea. Tum porro mendacium depono, atque inflatam arrogantiam, eamque de te opinionem quasi melior sis aliis: etenim si cum istis omnibus conscendas, quae te quinquaginta remorum navis accipiat?

Phil. Depono igitur ista. quandoquidem ita iubes.

Men. At barbam istam quoque deponat, Mercuri, gravem sane & hirtam, ut vides: quinque minas pili minimum pendunt.

Merc. Recte mones; & istam remove.

Phil. Quis autem erit, qui detondeat?

Lucian. Vol. II.

L

ERM. Μένιππος ούτοσὶ, λαβὼν πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπη τῇ ἀναβάβρᾳ χρησάμενος.

MEN. Οὐκ, ὦ Ἑρμῆ, ἀλλὰ πρίονά μοι ἀνάδος· γελοιότερον γὰρ τοῦτο.

ERM. Ὁ πέλεκυς ἱκανός.

MEN. Εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. βούλει μικρὸν ἀφέλωμαι καὶ τῶν ὀφρύων;

ERM. Μάλιστα· ὑπὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐπῆρκεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ ἀνατείνων ἑαυτόν. τί τοῦτο; καὶ δακρύεις, ὦ κάβαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀποδειλιάς; ἐμβηθὶ δ' οὖν.

MEN. Ἐν ἐτι τὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει.

ERM. Τί, ὦ Μένιππε;

§ Τὴν κινάβραν) Κινάβρα, ἡ τῶν πᾶν τῶ πάντας σιαίνειν· ἴσως δὲ καὶ κινάβραν λέγει τὴν πύραν. V.

Merc. Menippus ille, capta securi nautica, praecidet eam pro codice ufus scala navali.

Men. Minime, Mercuri: verum ferram mihi porrige: nam hoc quidem magis ridiculum.

Merc. Securis est fatis idonea. Euge; homini nunc quidem similibus evasisti, deiectis ibi fordibus hircinis.

Men. Vinne paulum etiam demam de superciliis?

Merc. Omnino: super ipsam enim frontem ea sustulit; nescio cuius rei gratia sese tam superbe erigens. Quid hoc? etiam lacrimaris, scelerate, & ad mortem expavescis? quin ocius incende.

Men. Unum adhuc gravissimum sub ala tenet.

Merc. Quidnam, Menippe?

MEN. Κολακείαν, ὦ Ἑρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσασαν αὐτῷ.

ΦΙΛ. Οὐκοῦν καὶ σὺ, ὦ Μένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ γενναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γούν τῶν ἄλλων γελάς.

ERM. Μηδαμῶς· ἀλλὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφά γε καὶ πάνυ εὖφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κατάπλουν χρήσιμα. Καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ, ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τσα- 10
αὐτὴν ἀπεραντολογία, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ παριστάσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βάρη τῶν λόγων.

RHT. Ἦν ἰδοῦ, ἀποτίθεται.

ERM. Εὖ ἔχει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια, τὴν ἀποβάθραν ἀνελώμεθα, τὸ ἀγκύριον ἀνεσπᾶσθω· πέτασον τὸ ἰστίον, εὐθύνε, ὦ πορθμεῦ, τὸ πηδάλιον· εὖ πάθωμεν.

10 Καὶ βαρβαρισμούς) Ἐν σχήματι προφερομένων τῶν λόγων χάριτος ἔνεχεν ὥς τὸ, οἱ δὲ δύο σκαπελοὶ, καὶ τὰ παραπλήσια. V.

Men. Adulationem, Mercuri, quae multum in vita utilitatis ipsi attulit.

Phil. Quin tu igitur, Menippe, depone mentis & linguae libertatem, illudque doloris expers & generosum, ac risum: tu nimirum solus reliquorum rides.

Merc. Neutiquam: quin potius ista retine, quippe levia, portatuque facilia, & ad hancce navigationem percommoda. Tu vero, Rhetor, pone verborum futilem illam & infinitam affluentiam, opposita, paria paribus aequata, comprehensiones sententiarum, barbarismos, ceteraque orationum pondera.

Rhet. Ecce enimvero, pono.

Merc. Bene habet, solve itaque retinacula: scalam nauticam attollamus: ancora subducatur: expande velum: dirige, portitor, clavum. Bene nobis fit. Quid ploratis,

11 Τί οἰμώζετε, ὦ μάταιοι, καὶ μάλιστα ὁ Φιλόσοφος
σὺ, ὁ ἀρτίως τὸν πώγωνα δεδημένος;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ Ἑρμῇ, ἀθάνατον ἄμην τὴν ψυχὴν
ὑπάρχειν.

MEN. Ψεύδεται· ἄλλα γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν.

ERM. Τὰ ποῖα;

MEN. Ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελεῖ δειπνα, μηδὲ
νύκτωρ ἐξιὼν, ἀπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κε-
φαλὴν κατειλήσας, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυ-
πεῖα· καὶ ἑῷθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ ἀρ-
γύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν.

ΦΙΛ. Σὺ δέ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών;

MEN. Πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέ-
12 σαντος μηδενός. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, οὐ κραυγὴ τις
ἀκούεται, ὥσπερ τινων ἀπὸ γῆς βοῶντων;

ERM. Ναὶ, ὦ Μένιππε, οὐκ ἀφ' ἐνός γε χώρου·

² Δεδημένος) Πεπορημένος. V. 9 Χαμαιτυπεῖα) Πορνεία. V.
inepti, tuque maxime, philosophe, cuius iam modo barba
fuit evastata?

Phil. Hoc scilicet, Mercuri, quod immortalem opina-
bar animam esse.

Men. Mentitur: nam alia sunt, quae credas eum pungere.

Merc. Qualia?

Men. Quod non amplius coenabit apparatus coenas, ne-
que de nocte egressus, clam omnibus, palliolo caput ob-
volutus, circumibit in orbem lupanaria; nec summo ma-
ne decipiens iuvenes sapientiae praetextu argentum acci-
piet: haec urunt eum.

Phil. Tu autem, Menippe, non doles te mortuum esse?

Men. Egone, qui festinavi ad mortem citante nemine.
Verum interea dum caedimus sermones, nonne clamor ali-
quis auditur tanquam a terra vociferantium?

Merc. Sane, Menippe, neque ab una tantum regione:

ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες ἄσμενοι γε-
λῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
αὐτοῦ συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ παῖδια
νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κακεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων βάλλε-
ται ἀφρόνοις τοῖς λίθοις· ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα
ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα ἐπὶ
Κράτῳ τούτῳ. καὶ νῆ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κω-
κύουσα ἐξάρχει τοῦ Θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμα-
σίᾳ· σὲ δὲ οὐδεὶς, ὦ Μένιππε, δακρύει, καὶ ἡσυχίαν
δὲ κεῖσθαι μόνος.

MEN. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλί- 13
γον ὠρυομένων οἰκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυ-
πτομένων τοῖς πτεροῖς, ὅπῃ τ' ἂν συνελθόντες θάπτωσί με.

ERM. Γεννάδας εἶ, ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπε-
πλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον,
εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες· ἐγὼ δὲ καὶ ὁ πορθμεὺς ἄλλους
μετελευσόμεθα.

etenim hi in concionem coëuntēs laeti rident cuncti ob Lam-
pichi mortem: eiusque uxor comprehensa tenetur a mulie-
ribus, & infantes teneri pariter & ipsi a pueris impetuntur
largis lapidibus: alii Diophantum rhetorem laudant Sicyo-
ne, qui funebri oratione cohonestat exsequias huius Crato-
nis. Atque etiam profecto Damasiae mater gemitus ciens
praeit lessum cum feminis in funere Damasiae: te vero
nullus, o Menippe, lacrimis prosequitur, quieteque ia-
ces solus.

Men. Nequaquam; sed audies canes iam iam miserabiliter
ululantes mei causa, corvosque flebilem in modum alis con-
crepantes, quando frequentes sepelient me.

Merc. Fortem te praestas, Menippe. Sed quoniam in por-
tum appulimus, vos abite ad tribunal, recta illac progressi:
ego vero & portitor alios arcessemus.

MEN. Εὐπλοεῖτε, ὦ Ἑρμῆ· προΐαμεν δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλετε; πάντως δικασθῆναι δεήσει· καὶ τὰς καταδίκας Φασὶν εἶναι βαρείας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ λίθους. δειχθήσεται δὲ ὁ ἐκάστου βίος.

Men. Prospera fit vobis navigatio, Mercuri. Nos autem pedem promoveamus: quid ergo vos amplius cunctamini? omnino iudicium subire oportebit: & poenas aiunt esse graves, rotas, vultures, faxa. Exponetur autem palam uniuscuiusque vita.

XI.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΚΡΑΤ. ΜΟΙΡΙΧΟΝ τὸν πλούσιον ἐγίνωσκεις, ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς ὀλκάδας ἔχοντα; οὐ ἀνεψιὸς Ἀριστέας, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὢν, τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο εἰάθει ἐπιλέγειν, Ἡ μὲν ἀνάειρ, ἡ ἐγὼ σε.

ΔΙΟΓ. Τίνος ἔνεκα, ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλλήλους;

ἢ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο) Ὀμηρος εἰσάγει παλαιότητας Ὀδυσσεῖα καὶ Αἴαντα· φησὶν οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσεῖα, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε. Αἰνιττεται οὖν ὁ Λουκιανὸς διὰ τοῦ

στίχου, ὡς τοῦ Ἀρισταίου λέγοντος, ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε· τουτέστιν, ἢ προκόμισόν με, ἢ προκομίζω σε. V.

CRATETIS ET DIOGENIS.

Crat. MOERICHUM opulentum illum noras, Diogenes, illum divitiis affluentem, domo Corinthium, cui multae erant onerariae naves, cuius consobrinus Aristaeas, & ipse dives, Homericum illud solebat dictitare, Aut tu tolle me, aut ego te.

Diog. Quid ita, Crates?

ΚΡΑΤ. Τοῦ κλήρου ἕνεκα ἐκάτερος, ἡλικιωῖται ὄντες· καὶ τὰς διαθήκας εἰς τὸ Φανερόν ἐτίθεντο, Ἀριστεάν μὲν ὁ Μοίριχος, εἰ προαποθάνοι, δεσπότην ἀΦιεῖς τῶν ἐαυτοῦ πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀριστεάς, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ ἐβεράπευον ἀλλήλους ὑπερβαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ. καὶ οἱ μάντις, εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσγε Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν Ἀριστεῖ παρέιχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοίριχῳ. καὶ τὰ τάλαντα ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖνον ἔρρεπε.

ΔΙΟΓ. Τί οὖν πέρας ἐγένετο, ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι 2 γὰρ ἄξιον.

ΚΡΑΤ. Ἀμφω τεθνήσκειν ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας· οἱ δὲ κληροὶ εἰς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιήλθον, ἀμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέ-

Crat. Mutuis obsequiis captabant alter alterius hereditatem aetate aequales: & testamenti quidem tabulas in propatulo proponebant, Aristeas Moerichus, si prius decederet, domino relicto suorum omnium; Moericho vicissim Aristeas, si ante eum abiret: haec quidem in testamento erant scripta: illi vero observabant sese invicem, antecedere alter alterum adulatione conantes. Vates etiam, five ab astris coniectarent futura, five ex somniis, five Chaldaeorum imbuti disciplina, quin & ipse Pythius modo Aristeae tribuebat victoriam, modo Moericho; lancesque nunc ad istum, mox ad illum vergebant.

Diog. Quem ergo exitum res habuit, Crates? est enim audire operae pretium.

Crat. Ambo mortem obierunt eodem die; hereditates autem ad Eunomium & Thrasyclem inopinato pervenerunt, utrosque cognatos, nullo unquam mentis praesagio divi-

σθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν.

- 3 ΔΙΟΓ. Εὖ ἐποίησαν. Ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἤμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων· οὔτε πώποτε εὐξάμεν Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ· (εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ κοτίνου ποιησάμενος) οὔτε, οἶμαι, σὺ, ᾧ Κράτης, ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ κτήματα, καὶ τὸν πῖθον, καὶ τὴν πῆραν χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν.

ΚΡΑΤ. Οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει· ἀλλ' οὐδὲ σοὶ, ᾧ Διόγενες. ἃ γὰρ ἔχρην, σὺ τε Ἀντισθένης ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶ μείζω καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς.

1 Εἰς Κίρραν) Κατ' ἀντικρὺ Κίρρας ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ ἡ Σικυών. Ἡ δὲ Κίρρα ὅρις ὅζου κατὰ τὴν Φακίδα. V. ὅπου γυν τὸν χρυσὸν φασὶ C. addunt.

2 Τῷ Ἰάπυγι) Ἀνέμφ. G.
4 Εὖ ἐποίησαν) Ἀντὶ τοῦ ἔπαθον, Ἀπτικῶς. G.
7 Ἐκ κοτίνου) Ἐξ ἀγριελαιίου. V.

nantes haec ita fore. Moerichus enim & Aristeas cum Sicyone traicerent Cirrham, medioque cursu in obliquum Iapygem incidissent, eversa navi perierunt.

Diog. Bonum factum. Verum nos, quando in vita eramus, nihil tale cogitabamus de nobis invicem: neque unquam optavi Antisthenem emori, ut hereditatem nancisceretur eius baculi: habebat autem admodum robustum, quem ex oleastro ipse confecerat. Neque tu, puto, Crates, cupiebas heres esse, mortuo me, bonorum, dolii, peraeque choenices lupinorum duos habentis.

Crat. Quippe nihil mihi istis erat opus: at nec tibi, Diogenes: quam enim decebat, tu ab Antisthene adeptus es hereditatem, ego a te, multo maiorem graviorisque momenti, quam Persarum imperium.

ΔΙΟΓ. Τίνα ταῦτα Φῆς;

ΚΡΑΤ. Σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παρρησίαν, ἐλευθερίαν.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, μέμνημαι τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ' Ἀντισθέλους, καὶ σοὶ ἐτι πλείω καταλιπών. 4

ΚΡΑΤ. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομῆσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον.

ΔΙΟΓ. Εἰκότως· οὐ γὰρ εἶχον, ἔνθα δέξαντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρύηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαβρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐταὶ παρθένοι, ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον ὁδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐΦύλαττον.

13 Στέγειν οὐ δυναμένου) Δέχεσθαι, βαστάζειν. V.

Diog. Quae tu bona dicis?

Crat. Sapientiam, frugalitatem parvo contentam, veritatem, loquendi fiduciam, animi libertatem.

Diog. Memini profecto eas me opes accepisse ab Antisthene, tibiue etiam ampliores reliquisse.

Crat. At ceteri non curabant eiusmodi possessiones, neque nos affectabatur talis hereditatis spe; siquidem aurum omnes inhiarent.

Diog. Quippe: neque enim habebant, ubi recondere accepta a nobis talia bona, diffuentes prae luxu, veluti rupta vetustate marsupia. Proinde si quis vel immitteret in eos sive sapientiam, sive libertatem loquendi, sive veritatem, excidebat protinus & diffuebat, cum fundus ingesta continere nequiret; quale quiddam accidit Danaï filiabus istis, quae in perforatum dolium haustam aquam infundunt: aurum vero dentibus unguibusque & omni machina custodiebant.

ΚΡΑΤ. Οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔχομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον· οἱ δὲ ὀβολὸν ἔξουσιν κομίζοντες· καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

Crat. Propterea nos quidem habebimus hic quoque nostras divitias: hi autem obolum scilicet apportabunt, eumque ad portitorem usque tantum.

XII.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ,
ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

ΑΛΕΞ. ΕΜΕ δεῖ προκεκρίσθαι σου, ὦ Λίβυ· ἀμείνων γάρ εἰμι.

ΑΝ. Οὔμενον, ἀλλ' ἐμέ.

ΑΛΕΞ. Οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω.

ΜΙΝ. Τίνες δ' ἐστέ;

ΑΛΕΞ. Οὗτος μὲν Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος· ἐγὼ δὲ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου.

ΜΙΝ. Νῆ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφοτέροι· ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῶν ἡ ἔρις;

L U C I A N I S C I P I O .

ALEXANDER, HANNIBAL, MINOS, SCIPIO.

Alex. ΜΕ par est praeponi tibi, Afer: melior enim sum.

Han. Neutiquam; verum me.

Alex. Ergo Minos causam disceptet.

Min. Quinam estis?

Alex. Hic Hannibal Carthaginienſis: ego Alexander Philippi filius.

Min. Profecto clari utrique: sed qua de re orta vobis lis est?

ΑΛΕΞ. Περὶ προεδρίας· Φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γε-
γενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐγὼ δέ, ὥσπερ ἅπαντες
ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ
ἐμοῦ Φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια.

MIN. Οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶ-
τος ὁ Λίβυς λέγε.

AN. Ἐν μὲν τούτῳ, ὦ Μίνως, ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα 2
καὶ τὴν Ἑλλάδα Φανὴν ἐξέμαθον ὥστε οὐδὲ ταύτη πλεόν
οὗτος ἐνέγκαιτό μου. Φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου
ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες ὅμως ἐπὶ μέ-
γα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δυνάμιν τε περιβαλλόμενοι,
καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς· ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμή-
σας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὑπαρχὸς ὢν τῷ ἀδελφῷ,
μεγίστων ἡξιώθην, ἄριστος κριθεῖς καὶ τοὺς γε Κελτί-
βηρας εἶλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν Ἑσπερίων,
καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβάς, τὰ περὶ τὸν Ἡριδανὸν ἄ-

Alex. De primae sedis iure: fert enim hicce se praestan-
torem exstitisse imperatorem me. Ego vero, quemadmo-
dum omnes norunt, non illi solum, sed cunctis fere, qui
ante me fuerunt, aio me praestitisse belli peritia.

Min. Ergo per vices uterque dicat: tu prior, Afer, cau-
sam tuam age.

Han. Id quidem unum, Minos, me iuvat, quod hic loci
Graecum etiam sermonem edidicerim, ut ne hac quidem
parte prae me quidquam habeat praecipui. Eos autem po-
no maxime laude dignos esse, quotcumque cum initio ni-
hil essent, tamen ad magnum potentiae fastigium processer-
unt, per se opibus comparatis, aptique imperio habiti.
Ego itaque cum paucis transgressus in Hispaniam, cum pri-
mum sub fratris auspiciis militassem, summae rerum prae-
fui, belli peritissimus iudicatus. Exinde Celtiberos in pote-
statem redegi, Gallos occidentales devici, superatisque ma-

παντα κατέδραμον, καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην, καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προϋχούσης πόλεως ἦλθον· καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μίας ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν μεδίμοις ἀπομετρήσαι, καὶ τοὺς ποταμούς γεφυρᾶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἀρμῶνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε Θεὸς εἶναι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς μητρὸς διεξιὼν, ἀλλ' ἄνθρωπος εἶναι ὁμολογῶν, στρατηγῶις τε τοῖς συνετατάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ στρατιώταις τοῖς μαχιματάτοις συμπλεκόμενος· οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίου καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας πρὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμήσαντι παρα-
 3 δίδοντας εὐδὺ τὴν νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν ἠύξησε, καὶ παραπολὺ ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύχης ὀρμῇ. ἐπεὶ δ' οὖν ἐνίκησέ τε, καὶ τὸν ὀλεθρον ἐκείνον Δαρεῖον ἐν Ἰσσοῦ τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκρά-

13 Πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν) τοῦ πολέμου λαβὼν, ἢ κατεργάσω,
 Ἀλλὰ καὶ σὺ, Λίβυ, Ἀμίλκα τοῦ εἰργάσω. V.
 καὶ Βάρκα πατρὸς τὴν παρασκευὴν

gnis montibus, quae circa Padum sunt, omnia sum depopulatus, & sedibus emovi tot urbes; campestre Italiae subieci; ad suburbia usque primariae urbis perveni; tot interfeci uno die, ut annulos eorum modis sum mensus, inque fluviis cadaverum pontes struxerim. Haec omnia gessi, qui neque Ammonis filius dicebar, neque Deus esse videri volebam, nec somnia matris fabulabar; sed me hominem esse fassus, cumque ducibus prudentissimis comparatus, & cum militibus pugnacissimis congressus: non Medos Armeniosque debellans prius aufugientes, quam aliquis insequatur, & audenti statim cedentes victoriam. Alexander autem, cum patrum imperium suscepisset, id auxit & multis partibus ampliavit usus secundo fortunae impetu: at postquam vicit illum nullius pretii Darium, atque ad Issum &

τησεν, ἀποστὰς τῶν πατρῶων προσκυνεῖσθαι ἡξίου, καὶ ἐς δίαιταν τὴν Μήδικὴν μετεδιήτησεν ἑαυτὸν, καὶ ἐμιαί-
 Φόνει ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς Φίλους, καὶ συνελάμβαν-
 εν ἐπὶ θανάτῳ. ἐγὼ δὲ ἤρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος, καὶ
 ἔπειδ᾽ ἐμετεπέμπετο, τῶν πολεμίων μεγάλῳ στόλῳ ἐπι-
 πλευσάντων τῆς Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα, καὶ ἰδιώ-
 την ἑμαυτὸν παρέσχον, καὶ καταδικασθεὶς ἤνεγκα εὐ-
 γνωμόνως τὸ πρᾶγμα. καὶ ταῦτ' ἔπραξα Βάρβαρος ὢν,
 καὶ ἀπαιδέυτος παιδείας τῆς Ἑλληνικῆς· καὶ οὔτε Ὀ-
 μηρον, ὥσπερ οὗτος, ῥαψωδῶν, οὔτε ὑπ' Ἀριστοτέλει
 τῷ σοφιστῇ παιδευθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ χρη-
 σάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημὶ
 εἶναι. εἰδ' ἔστι καλλίων οὗτοσσι, διότι διαδήματι τὴν κεφα-
 λὴν διεδέδετο, Μακεδόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά· οὐ
 μὴν διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξειεν ἂν γενναίου καὶ στρατηγι-

Ὁ Βάρβαρος ὢν... καὶ οὔτε Ὀ- δρος μέγα ἐπὶ τῷ ἀπὸ στόματος ἀεὶ
 μηρον...) Ἐφρόνει γὰρ Ἀλέξαν- προφέρειν τὴν Ἰλιάδα Ὀμήρου. V.

Arbelis superior fuit, pertaesus patrii moris adorari vole-
 bat, atque in Medicam illam & effeminatam vivendi ratio-
 nem degeneravit: tum impie trucidabat inter convivia ami-
 cos, comprehendebatque ad mortem ducendos. Ego con-
 tra praefui aequo iure patriae, atque ubi me domum ar-
 cessibat, hostibus magna classe adortis Africam, e vesti-
 gio parui, meque privatum praebui: condemnatus tuli ani-
 mo moderato casum. Haec feci barbarus & expers discipli-
 nae Graecae, neque Homeri, prout hicce, carmina reci-
 tando decantans, nec sub Aristotele sophista doctrinis im-
 butus, at sola usus natura bona. Haec sunt, quibus ego
 Alexandro praestare me fero: ille autem si pulchrior est,
 quia diademate caput habet revinctum, apud Macedonas
 ista forte maiestatem habent; attamen idcirco praeferendus
 non existimetur viro strenuo, atque artibus imperatoriis in-

καὶ ἄνδρὸς, τῇ γνώμῃ πλεον ἥπερ τῇ τύχῃ κεχρημένον.

MIN. Ὁ μὲν εἴρηκεν οὐκ ἀγεννῆ τὸν λόγον, οὐδ' ὡς Λίβυν εἰκὸς ἦν, ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δὲ, ὦ Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦτα Φῆς;

4 ΑΛΕΞ. Ἐχρῆν μὲν, ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν' ἰκαυῇ γὰρ ἡ Φήμῃ διδάξαι σε, οἷός μιν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷός δὲ οὗτος ληστής ἐγένετο· ὅμως δὲ ὅρα, εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα· ὅς νέος ἂν ἔτι παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς Φονέας τοῦ πατρὸς μετῴθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων ἀγαπᾶν ἀρχεῖν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγήσάμενος, εἰ μὴ ἀπάντων κρατῆσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν· καὶ ἐπὶ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μά-

13 Ἀγαπᾶν ἀρχεῖν) Κατέχειν ἀρκείσθαι. V.

struſto, qui ſollerti prudentia plus, quam fortuna fuerit uſus.

Min. Hic certe dixit maſculam orationem, nec qualem ab Afro exſpectaſſes, pro ſe: tu, Alexander, quid ad illa reſpondeſ?

Alex. Nihil oportebat, Minos, homini tam audaci: ſatis enim te fama docuerit, qualis ego rex, hic contra qualis fuerit latro: vide tamen, an parvo intervallo illum ſuperarim, qui iuvenis adhuc ad rerum adminiſtrationem aggreſſus imperium turbatum continui, & percuſſores parentis ſupplicio ſum ultus: tum percuſſis Thebanorum excidio Graecis, dux eorum ſuffragiis lectus indignum exiſtimavi, ſi ſoli Macedonum regno incubans contentus eſſem imperio a patre mihi relicto: ſed univerſum mente terrarum orbem complexus, intolerandumque putans, niſi omnium forem dominus, paucis mecum ductis militibus invaſi Aſiam; ad Granicum magno proelio fui ſuperior; Lydiaque capta,

χῆ· καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν καὶ Φρυγίαν,
 καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν αἰεὶ χειρούμενος ἦλθον ἐπὶ Ἴσσον,
 ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων.
 Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νε- 5
 κρὺς ἐπὶ μιᾷς ἡμέρας κατέπεμψα. Φησὶ γοῦν ὁ πορθ-
 μεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχε-
 δίας διαπηξάμενους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν διαπλεῦσαι.
 καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ἄξιόν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ τὰ ἐν
 Ἀρβήλοις διηγῆσομαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸν Ὠκεανὸν ὅρον ἐποίησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς
 ἐλέφαντας αὐτῶν εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχειρῶσάμην· καὶ
 Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ὑπερβὰς τὸν
 Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλη ἵππομαχίᾳ· καὶ τοὺς Φίλους
 εὖ ἐποίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἡμυνάμην. εἰ δὲ καὶ θεὸς
 ἐδόκουν ταῖς ἀνθρώποις, συγγνωστοὶ ἐκείνοι, παρὰ τὸ
 μέγεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι πιστεύσαντες

Ionia & Phrygia, in summa proxima quaeque subiiciens
 perveni ad Iffum, ubi Darius exspectabat cum immensa co-
 piarum multitudine. Exinde, Minos, vos non praeterit;
 quot vobis mortuos uno die huc demiserim: portitor qui-
 dem affirmat, non suffecisse ipsis tunc cymbam, sed ratibus
 iunctis multos eorum traiecisse. Equidem ista agebam ipse
 me ante alios periculis offerens, vulnerarique pulchrum
 ducens. Et ne tibi, quae Tyri sunt gesta, quaeque Arbelis,
 enarrem, ad Indos usque penetravi, Oceanumque limitem
 feci imperii, elephantos eorum cepi, Porum subegi: Scy-
 thas etiam, minime contemnendos viros, transgressus Ta-
 naïm magna devici equestri pugna: amicis benefeci, inimi-
 cos ultus sum. Quod si Deus etiam videbar hominibus, ve-
 niam illi merentur, ob magnitudinem rerum gestarum tale

6 περὶ ἐμοῦ. Τὸ δ' οὖν τελευταῖον, ἐγὼ μὲν βασιλεύων ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν Φυγῇ ἂν παρὰ Προυσία τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ ἄξιον ἦν πανουργότατον, καὶ ὠμότατον ὄντα· ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν Ἰταλῶν, ἑὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχυρί, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοις· νόμιμον δέ, ἢ προφανές οὐδέν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν τρυφὴν, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ, οἷα ἐπαίει ἐν Καπύῃ, ἐταίραις συνῶν, καὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ Θυμασίος καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ εἰ μὴ, μικρὰ τὰ Ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ τὴν ἑὼ μᾶλλον ἄρμῃσα, τί ἂν μέγα ἔπραξα, Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι Γαδεύρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἔδοξε μοι ἐκεῖνα, ὑποπτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογούντα. εἰρήκα. σὺ δέ, ὦ Μίνως, δικάζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα.

7 ΣΚΗΠ. Μὴ πρότερον, ἢν μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης.

9 Καθηδυπαθῶν) Εἰς ἡδονὰς καταναλίσκων. V.

quiddam de me sibi persuadentes. Denique ego regnans diem obii: hicce patria extorris apud Prusiam Bithynum, ut dignum erat fraudulentissimum crudelissimumque hominem. Nam quomodo superarit Italos, mitto dicere; non fortitudine sane, sed malitia, perfidia & dolis; nihil autem in proeliis iustum atque apertum. Quandoquidem vero mihi exprobravit luxuriam, oblitus mihi videtur, qualia fecerit Capuae, meretriculis affixus, & belli opportunitates in deliciis disperdens. Ego autem nisi, parvifactis orbis occidui rebus, in Orientem irruissem, quid grande praestitissem Italia incruente capta, Libyaeque, & cunctis ad Gades usque subactis? at illae partes bello mihi dignae non videbantur, ut quae ultro iam metu iugum subirent, ac dominum fateantur. Dixi: tu, Minos, iudica: haec enim ipsa de multis sufficiunt.

Scip. Ne prius tamen, nisi de me quoque audiveris.

MIN. Τίς γὰρ εἶ, ᾧ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὦν ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις.

MIN. Τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς;

ΣΚΗΠ. Ἀλεξάνδρου μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ' Ἀννίβου ἀμείνων· ὃς ἐδίωξα νικήσας αὐτὸν, καὶ Φυγεῖν καταναγκάσας ἀτίμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος οὗτος, ὃς πρὸς Ἀλεξάνδρον ἀμιλλᾶται, ᾧ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ, ὁ νενικηκώς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιώ;

MIN. Νῆ Δί' εὐγνώμονα Φῆς, ᾧ Σκηπίων ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος, μετ' αὐτὸν δὲ, σὺ· εἶτα, εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὦν.

Min. At quis tu, virorum optime, aut unde domo dicturus eris?

Scip. Italus Scipio, imperator, qui fregi Carthaginem, Afrosque devici magnis proeliis.

Min. Quid igitur porro tu dices?

Scip. Alexandro quidem me concedere, verum Hannibalem anteire, ut qui victum illum pepuli, fugamque turpem capeffere coëgi. Quomodo non impudens igitur hicce, qui cum Alexandro contendat, cui ne ego quidem Scipio, qui eum superavi, comparari fustineo.

Min. Ita me Iuppiter amet, aequum loquere, Scipio; quare primo quidem loco ponatur Alexander; tu illi secundus esto: postea, si videtur, Hannibal, ne ipse quidem facile contemnendus.

XIII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

ΔΙΟΓ. **Τ**Ι τοῦτο, ὦ Ἀλέξανδρε; καὶ σὺ τέθνηκας, ὥσπερ καὶ ἡμεῖς ἅπαντες;

ΑΛΕΞ. Ὅρᾳς, ὦ Διόγενης; οὐ παράδοξον δέ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον.

ΔΙΟΓ. Οὐκοῦν ὁ Ἀμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν; σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα;

ΑΛΕΞ. Φιλίππου δηλαδή; οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἀμμωνος ὢν.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγοντο, δράκοντα ὀμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ· εἴτα οὕτω σε τεχθῆναι; τὸν δὲ Φίλιππον ἐξηπατήσθαι, οἰόμενον πατέρα σου εἶναι.

ΑΛΕΞ. Καὶ γὰρ ταῦτα ἤκουον, ὥσπερ σὺ νῦν δὲ ὁρᾷς.

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

Diog. **Q**UID hoc, Alexander? & tu mortuus es perinde atque nos omnes?

Alex. Res apparet, Diogenes: nec valde mirandum, si homo natus mortem obii.

Diog. Igitur Ammon mentiebatur, te praedicans suum esse filium, cum tu interea Philippi fores.

Alex. Quippe Philippi: neque enim Ammone genitus decessissem.

Diog. Atqui etiam de Olympiade similia quaedam ferebantur, draconem cum ea rem habere & conspici in lecto; tum ita te fuisse prognatum, Philippum vero deceptum, qui opinaretur se tibi patrem esse.

Alex. Et ego non secus ista, quam tu, audiebam: nunc

ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ἔλεγον.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ τὸ ψεύδος αὐτῶν οὐκ ἄχρηστόν σοι, ὦ Ἀλέξανδρε, πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο· πολλοὶ γὰρ ὑπέπτηsson θεὸν εἶναί σε νομίζοντες. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, 2
τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας;

ΑΛΕΞ. Οὐκ οἶδα, ὦ Διόγενες· οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς· ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων Περδίκκα τὸν δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν ἀλλὰ τί γελᾷς, ὦ Διόγενες;

ΔΙΟΓ. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην, οἷα ἐποίει ἡ Ἑλλάς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν ἀρχὴν κολακεύοντες, καὶ προστάτην αἰρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ τοὺς βαρβάρους· ἐνιοὶ δὲ καὶ τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιβέντες, καὶ νεῶς οἰκοδομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκοντος υἱῶ. Ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακεδόνες ἐθαύσαν; 3

video, nihil veri nec matrem, neque Ammoniorum vates dixisse.

Diog. Verum mendacium eorum non inutile tibi, Alexander, ad res gerendas fuit: multi enim metu succumbebant, Deum esse te rati. At cedo mihi, cui illud tantum imperium reliquisti?

Alex. Nescio fane, Diogenes: nam nihil, antequam morerer, mandavi quidquam de eo, nisi hoc solum, quod animam agens Perdiccae annulum tradidi. Interea tu quid rides, Diogenes?

Diog. Quid scilicet aliud, quam in memoriam revocavi, qualia faceret Graecia, te suscepto iam modo imperio adlati, praefectumque capientes & imperatorem adversum barbaros: nonnulli etiam duodecim Diis adiungebant, templeque & sacra faciebant tanquam serpentis filio. At quae so, ubi te Macedones sepeliverunt?

ΑΛΕΞ. Ἐτι ἐν Βαβυλῶνι κείμεαι τρίτην ταύτην ἡμέραν· ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος ὁ ὑπασπιστής, ἥν ποτε ἀγάγῃ σχολὴν ἀπὸ τῶν Θορύβων τῶν ἐν ποσὶν, ἐς Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν με θαΐφειν ἐκεῖ, ὡς γενοίμην εἰς τῶν Αἰγυπτίων Θεῶν.

ΔΙΟΓ. Μὴ γελάσω, ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν καὶ ἐν ἄδου ἔτι σε μωραίνοντα, καὶ ἐλπίζοντα Ἄνουβιν, ἢ Ὅσιριν γενέσθαι; πλὴν ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ὦ Θεοτάτε, μὴ ἐλπίσης· οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν τινα τῶν ἀπαξ διαπλευσάντων τὴν λίμνην, καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ στομίου παρελθόντων· οὐ γὰρ ἀμελής ὁ Αἰακός, οὐδ' ὁ Κέρβερος εὐ-
 4 καταφρόνητος. Ἐκεῖνα δὲ ἠδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σοῦ, πῶς Φέρεις, ὅπότε ἂν ἐννοήσης ὅσῃν εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν ἀφῆξαι, σωματοφύλακας, καὶ ὑπασπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ χρυσὸν τοσούτον, καὶ ἔθνη προσκυνῶντα καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ

16 Καὶ τὰ μεγάλα θηρία) Τούς ἐλέφαντας λέγει. V.

Alex. Etiamnum Babylone iaceo tertium istum diem: promittit autem Ptolemaeus fatelles, si quando otium agat a turbis, quae nunc urgent, se in Aegyptum me delatum humaturum ibi, ut unus fiam Aegyptiorum Deorum.

Diog. Non ego rideam, Alexander, cum te video in Orco quoque desipientem, sperantemque fore, ut Anubis aut Osiris evadas: at tu tamen ista, divinissime, ne speres: fas enim non est, sursum redire quemquam eorum, qui semel traiecerunt hanc paludem, & citra ostium illud sese penetrarunt; neque enim Aeacus est negligens, nec talis Cerberus, quem facile contempnas. Istud autem perlibenter didicerim a te, quo animo feras, cum cogitando percenses, quanta felicitate in terra relictā huc adveneris; corporis custodes inquam, satellites, satrapas, auri tantum numerum, populos adorantes, Babylonem, Braetra, imma-

μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν· καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα ἐμπεπορπημένον· οὐ λυπεῖ ταῦτά σε ὑπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δακρύεις, ὦ μάταιε; εὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσεν μὴ οἰεσθαι βέλβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης;

ΑΛΕΞ. Σοφὸς ἀπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτό-
 τος ὢν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα
 μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν, ὡς δὲ κατεχρήτο
 μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν
 ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὄν τὰ γαβροῦ,
 ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὖ καὶ
 τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖται εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτοὶ
 λαμβάνων. γόης, ὦ Διόγετες, ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης.
 πλὴν ἀλλὰ ταῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας.

nes belluas, honorem, & gloriam; idque praeterea, insignem esse curru vestum, religatum taenia candida caput, purpuream vestem fibula substrictam gerentem: non illa te pungunt mentem subeuntia? Quid lacrimaris, inepte? nonne ista te docuit sapiens Aristoteles non putare certa, quippe fortunae dona?

Alex. Sapiens omnium iste adulatorum perditissimus? me solum sine ad Aristotelem quae spectant scire, quam multa petierit a me, quales literas miserit, quam fuerit abusus meo doctrinarum ambizioso studio, dum blande assentatur, laudatque nunc ob pulchritudinem, quasi & illa pars sit boni; nunc ob res gestas & divitias: etenim illud etiam esse bonum ducebat, ut nullo pudore deterritus oblatas a me opes acciperet: praestigiator, Diogenes, plane, & mirus artifex. Illum adeo percepi fructum ex eius sapientia, ut

τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς ἐκείνοις, ἃ
κατηριθμήσω μικρῶ γε ἔμπροσθεν.

6 ΔΙΟΓ. Ἄλλ' οἶσθαι ὁ δράσεις; ἄκος γάρ σοι τῆς λύ-
πης ὑποθήσομαι· ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται,
σύ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε·
καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ
τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀνιῶμενος. καὶ γὰρ καὶ
Κλεῖτον ἐκεῖνον ὀρᾷ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολ-
λοὺς ἐπὶ σὲ ὀρμῶντας, ὡς διασπᾶσθαι, καὶ ἀμύνειν-
τό σε, ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σύ ταύτην
βάδιζε, καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

7 Καὶ γὰρ Κλεῖτον) Τὸν σαμα-
τοφύλακα, ὃν μεταξὺ εὐαχούμενον
τῇ δέρας διέπειρε. Καλλισθένην δὲ

τὸν φιλόσοφον, ὃς λέοντι συγκαθ-
ερχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη. V.

doleam amissis, quasi maximis bonis, rebus illis, quas de-
numeraſti paulo ante.

Diog. At ſcin' tu, quid facias? remedium enim tibi do-
loris ſuggeram, quandoquidem hicce loci helleborus non
nascitur. Tu ergo Lethes aquam ore patulo ductam bibe,
iterumque bibe & ſaepius: ſic enim defines propter Ari-
ſtotelis bonorum amiſſionem dolore cruciari. Verum &
Clitum illum video, & Calliſthenem alioſque multos in te
irruentes, ut diſcerpant, atque ulciſcantur iniurias a te il-
latas. Quare tu alteram illam viam ingredere, & bibe ſae-
pius, ut dixi.

XIV.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

1 ΦΙΛ. ΝΥΝ μὲν, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γέ-

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

Phil. NUNC fane, Alexander, infutias haud iveris, te fi-

νοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι· οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμ-
μωνος γε ὢν.

ΑΛΕΞ. Οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν, ὦ πάτερ, ὡς Φιλίπ-
που τοῦ Ἀμύντου υἱὸς εἰμι· ἀλλ' ἐδεξάμην τὸ μάντευ-
μα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἴομενος εἶναι.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι τὸ παρέχειν
σεαυτὸν ἐξαπατηθῆσόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν;

ΑΛΕΞ. Οὐ τοῦτο· ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν
με, καὶ οὐδεὶς ἐτι ἀνθίστατο, οἴομενοι θεῶ μάχεσθαι·
ὥστε ῥᾶον ἐκράτουν αὐτῶν.

ΦΙΛ. Τῶν ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων ἀνδρῶν, ὅς 2
δειλοῖς αἰεὶ συνηνέχθης, τοξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ
γέρρα οἰσύναια προβεβλημένοις; Ἑλλήνων κρατεῖν ἔργον
ἦν, Βοιωτῶν καὶ Φωκέων καὶ Ἀθηναίων· καὶ τὸ Ἀρκά-

12 Συννέχθης) Συναναστρέφης.
V.

ibid. Τοξάρια) Ἀκόντια. V.

ibid. Καὶ πελτιδία) Μικρὰ ἀσπι-
δίσκια. V. τετράγωνα. G.

ibid. Καὶ γέρρα) Περσικὰ μὲν

ἐστὶν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα κατα-
χρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν τὸ σκέπα-
σμα, εἴτε δερμάτινον, εἴτε καὶ ἄλλης
τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο. V. μι-
κρὰ ἀκόντια. G.

13 Οἰσύναια) Εἶδος ἱτέας. G.

lium esse meum: nequaquam enim mortuus fores, liqui-
dem Ammonis esses.

Alex. Nec ipse ignorabam, pater, me Philippi Amynta
nati filium esse: sed interpretabar in meam partem oracu-
lum, conducibile ratus ad res gerendas.

Phil. Quid ira? conducibile tibi videbatur praeberē te-
met decipiendum a prophetis?

Alex. Non illud dico: sed barbari stupore perculsi me for-
midabant, nullusque amplius resistebat, arbitrati cum Deo
se pugnare.

Phil. At quos tu devicisti bello vinci dignos viros, qui
cum ignavis semper manum conferuisti, qui arcus, peltas
minutas, scuta denique viminea prae se proiciunt? Grae-
cos superare labor erat, Boeotos, Phocenses, & Athenien-

δαν ὀπλιτικόν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἡ-
λείων ἀκοντιστάς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστικόν, ἢ
Θράκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ Παίονας χειρώσασθαι,
ταῦτα μεγάλα. Μήδων δέ, καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
δαίων, καὶ χρυσοφόρων ἀνθρώπων καὶ ἄβρων, οὐκ οἶ-
σθα, ὡς πρὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόντες
ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας ὑπομενάντων ἐλθεῖν ἐκείνων,
ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι Φυγόντων.

3 ΑΛΕΞ. Ἄλλ' οἱ Σκύβαι γε, ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν
ἐλέφαντες οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ
διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προδοσίαις ἀνούμενος τὰς νίκας,
ἐκράτουν αὐτῶν οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχό-
μενος εἰψυσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα.
καὶ τοὺς Ἕλληνας δέ, τοὺς μὲν ἀναιματὶ παρέλαβον
Θηβαίους δὲ ἴσως ἀκούεις ὅπως μετήλθον.

10 Οὐ διασπᾶσαι) Οὐ διασχί- στάσεις ἐνέβαλεν ἐν ταῖς πόλεσιν.
σας ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων V.

fes: tum Arcades gravis armaturae, Theffalum equitatum,
Eleorum iaculatores, Mantinenfium cetratos milites, aut
Thracas, Illyrios, quin etiam Paeonas subiicere, hoc prae-
clarum: Medos autem, Persas & Chaldaeos, auro nitentes
homines ac molles, non meministi ante te a decem illis mil-
libus, qui cum Clearcho in Persidem sunt profecti, esse su-
peratos, cum ne manus quidem gradumque conferre susti-
nerent, sed antequam telum ad eos perveniret, in fugam
se darent.

Alex. Attamen Scythae, pater, & Indorum elephantū
haud sane contemnendi; quos equidem non factione moti
divisos, nec emta prodicione victoria, superavi tamen: ne-
que peieravi unquam, promissamve fidem fefelli, aut perfu-
dum aliquid designavi vincendi causa. Graecos porro, hos
sine sanguine mihi adiunxi; Thebanos autem forte inaudi-
visti quibus suppliciiis sum persecutus.

ΦΙΛ. Οἶδα ταῦτα πάντα. Κλείτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε. Σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβα- 4 λὼν, κἀνδυν, ὡς Φασι, μετενέδυσ, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἡξίους· καὶ, τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμὸν τὰ τῶν νενικημένων. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἐν ἐπὶ ἤνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὗσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης· βασιλικὰ γὰρ ταῦτα.

ΑΛΕΞ. Τὸ Φιλοκίνδυνον δὲ, ὦ πάτερ, οὐκ ἐπα- 5 κείς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλασθαι εἰς

5 Κἀνδυν) Ἰμάτιον. V.

Δύσανδρον. V.

9 Ἄνδρας) Καλλισθένην καὶ

16 Ὀξυδράκαις) Ἐθνος. V.

Phil. Novi isthaec omnia: Clitus enim renuntiavit mihi, quem tu spiculo traiectum inter coenam trucidasti, quia me ad tuas res gestas comparatum laudare instituerit. Tu praeterea Macedonica chlamyde proiecta, mutato, ut aiunt, in candyn Perficam habitu, & tiaram rectam capiti imposuisti, & adorari a Macedonibus, ab hominibus liberis volebas, quodque omnium erat maxime ridiculum, aemulabare mores devictorum: nam omitto dicere, quae alia perpetraris, dum in eandem caveam cum leonibus includis eruditos viros, nuptiasque tales celebras, & Hephaestionem ultra modum diligis: id unicum laudavi tantummodo relatum, abstinuisti te a Darii uxore formosa, eiusque matre, & natarum curam habuisti: haec enim regia sunt.

Alex. Ad pericula vero subeunda promptum animum, pa-

τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τσαῦτα λαβεῖν τραύματα;

ΦΙΛ. Οὐκ ἐπαινῶ τούτο, ὦ Ἀλέξανδρε' οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώσκεισθαι ποτὲ τὸν βασιλέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ· ἀλλ' ὅτι σοι τοιοῦτο ἥκιστα συνέφερε· θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τραθείης, καὶ βλέποιν σε Φοράδην τοῦ πλέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ρέομενον, οἰμάζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἢ τοῖς ὀρώσι· καὶ ὁ Ἀμμων γόης καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο, καὶ οἱ προφῆται κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὀρών τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχῶντα, δέομενον τῶν ἱατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ, ὁπότε ἤδη τέθηκας, οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας, ὀρώντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη καὶ ἐξωδηκότεα κατὰ νόμον σω-

8 Ἀμμων) Οὗτα Ζεὺς παρὰ Λί-
βιν· πρὸς τούτον Ἀλέξανδρος χρη-
σμὸν δεσφόμενος ἤλθε, καὶ ἤκουσε,

Υἱὸς μὲν εἶ. G.
14 Μυδῶντα) Ἐχρέοντα, σιστη-
μένον. V.

ter, non laudas, nec quod in Oxydracis primus defluerim intra murum, totque acceperim vulnera?

Phil. Non laudo, Alexander: non quod pulchrum esse non putem etiam vulnerari aliquando regem, & pro exercitu pericula suscipere; sed quod tibi tale inceptum minime conducebat: Deus enim cum videbare, si quando vulnerareris, viderentque te portatum proelio efferri, cruore manantem, ingemiscentem vulnere, haec utique ridendi materies erat futura spectantibus, & Ammon impostor, falsusque vates arguebatur; prophetae vero adulator. Et quis non risisset, si videret Iovis filium animo deficientem, implorantem medicorum operam? Nunc vero, cum iam mortuus es, non tu censeres multos esse, qui simulationem divinitatis istam acerbioribus iocis proscindant, cum vident cadaver Dei porrectum, putrescens iam ac tumidum ex lege corporum omnium? Praeterquam quod illa, quam di-

μάτων ἀπάντων; ἄλλως τε καὶ τὸ χρήσιμον, ὃ ἔφης, Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥαδίως, πολὺ σε τῆς δόξης ἀφηρεῖτο τῶν κατορθουμένων· πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν.

ΑΛΕΞ. Οὐ ταῦτα Φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ὅ ἀλλ' Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καίτοι τὴν Ἀορνὸν ἐκείνην, οὐδ' ἐτέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην.

ΦΙΛ. Ὅρας ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἀμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνῶσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῆς ἤδη νεκρὸς ὢν.

cebas, Alexander, utilitas, quasi eam ob causam facili victoria potireris, multum tibi detraxit gloriae rerum egregie gestarum: nihil enim non videbatur minus & infra dignitatem, quod a Deo fieri videretur.

Alex. Non ista de me sentiunt homines, sed cum Hercule & Baccho comparant: quin immo Aornum, illam inaccessam avibus rupem, cum neuter illorum ceperit, ego solus subegi.

Phil. Viden', ista te tanquam Ammonis filium dicere, qui Herculi & Baccho equiparas te ipsum? nonne te pudeat, Alexander, nec factum dedisces, teque ipse cognosces, & iam intelliges te mortuum esse?

XV.

ΑΧΙΛΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ANT. Οἷα πρώην, Ἀχιλλεῦ, πρὸς τὸν Ὀδυσσεά τ

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

Ant. QUAELIA pridie, Achilles, ad Ulysses a te sunt di-

σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου· ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τοῖν
 διδασκάλων Ἀμφοῖν, Χείρωνός τε καὶ Φοῖνικος; ἡρωώ-
 μην γὰρ, ὁπότε ἔΦης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὦν θητεύ-
 ειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων, ὃ μὴ βίотος πολὺς εἴη,
 μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν
 ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχον-
 τος Φιλόζων ἴσως ἔχρην λέγειν· τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν
 Φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἀπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ
 αὐτοῦ διανοεῖσθαι πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς
 τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ· ὅς, ἔξον ἀκλεῶς ἐν τῇ
 Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἐκὼν προείλου τοῦ
 μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον.

2 AX. ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτα
 τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγ-
 νοῶν, τὸ δύστηνον ἐκείνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου· νῦν
 δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελής, εἰ καὶ ὅτι μά-

eta de morte, quam humilis animi minimeque digna utrif-
 que praeceptoribus Chirone & Phoenice! auscultabas enim,
 quando didictabas, malle te in terra vitam degentem merce-
 nariam operam praestare cuipiam inopum, cui victus co-
 pia non abundet, quam omnibus imperare mortuis: ista
 abiectum aliquem ignavumque Phrygem, ultra quam de-
 corum sit, vitae cupidum forte fas erat proloqui; at Pelei
 filium, heroum omnium promptissime se periculis offeren-
 tem tam demissa de se cogitare pudendum plane, & multi-
 modis discrepans a rebus in vita gestis; ut qui, cum lice-
 ret inglorium in Phthiotide diuturnumque regnum possidere,
 ultro praetulisti coniunctam cum pulchra laude mortem.

Ach. Nestoris fili, tunc equidem inexpertus rerum infe-
 rarum, ignarusque, utrum ex duobus praestaret, miseram
 istam gloriolam anteponebam vitae: nunc vero iam tan-
 dem intelligo, illam esse infructuosam, quidquid etiam fu-

λίστα οἱ ἄνω ραΐσῳ δῶσουσι· μετὰ νεκρῶν δὲ ὁμοτιμίᾳ· καὶ οὔτε τὸ κάλλος ἐκεῖνο, ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς παρέστιν, ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες· καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν· ἰσηγορία δὲ ἀκριβῆς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἡμῖν κακὸς, ἥδε καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιά, καὶ αἰχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν.

ANT. Ὅμως τί οὖν ἂν τις πάθοι, ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦ- 3
τα γὰρ ἔδοξε τῇ Φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας.
ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιάσθαι τοῖς δια-
τεταγμένοις. ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σὲ
ἔσμεν οἷδ'· μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται
πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγ-
ματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡ-
ρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς
ἀνδρας, οἱ οὐκ ἂν, οἶμαι, δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς

peri garriant, inter mortuos autem aequalia honoris iura:
neque forma illa, Antiloche, nec robur adest; sed iacemus
omnes sub eadem caligine similes, & nulla parte alter ab
altero diverſi: neque Troianorum umbrae pertimeſcunt me,
neque Achivorum obſervant; verum aequalitas iuris exacta,
mortuique ſimiles, ignavi fuerint an fortes. Iſta me torquent,
& graviter fero, qui mercenariam vitam non agam.

Ant. Attamen quid facias, Achilles? hoc enim ita viſum
fuit naturae, ut omnino moriantur omnes. Quamobrem
legi obtemperandum eſt, neque oportet gravari iuſſa: at-
que etiam vides, ſodalium quot circa te ſimus; Ulyſſes au-
tem iamiam aderit omnino: affert quippe ſolarium ſocietas
rei malae, & quod eam non ipſe ſolus perpetiaris. Vides
Herculem & Meleagrū, alioſque viros admirandos, qui,
puto, non cupiant ſurſum in vitam redire, ſi quis eos emi-

ἀναπέμψειε θητεύοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν.
 4 AX. Ἐταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις· ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως
 ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾶ· οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκα-
 στον· εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χεῖρους ἐστὲ, καθ' ἥσυ-
 χίαν αὐτὸ πάσχοντες.

ANT. Οὐκ, ἀλλ' ἀμείνους, ὦ Ἀχιλλεῦ· τὸ γὰρ
 ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρώμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν,
 καὶ ἀνέχεσθαι δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλω-
 μεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

ferit mercedem merituros apud inopes pauperculosque ho-
 mines.

Ach. Qualis fodalem decet, est haec admonitio: me ta-
 men nescio quomodo memoria rerum per vitam actarum
 angit; ni fallor, & vestrum unumquemque: quod si mi-
 nus fatemini, tanto peiores estis, qui taciti eodem dolore
 afficiamini.

Ant. Minime, sed meliores, Achilles: nullum enim esse
 proloquendi fructum videmus: filere igitur, & ferre ac to-
 lerare casum constitutum est nobis, ne risum insuper de-
 beamus, quemadmodum tu, talia optantes.

XVI.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

1 ΔΙΟΓ. ΟΥΧ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὔμενον ἄλλος,
 μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ρόπαλον, ἡ λεοντῇ, τὸ
 μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἴτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς

DIOGENIS ET HERCULIS.

Diog. **N**ON Hercules est hicce? haud sane alius, me Her-
 cule: arcus, clava, leonina pellis, statura; plane ipse Her-
 cules est. Et diem obiit supremum, Iovis filius qui sit?

ᾧ; Εἰπέ μοι, ᾧ Καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς Θεῷ.

ΗΡΑ. Καὶ ὀρθῶς ἔθυσες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς Θεοῖς σύνεστι, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην· ἐγὼ δ' εἰδῶλον εἰμι αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Πῶς λέγεις εἰδῶλον τοῦ Θεοῦ; καὶ δυνατόν ἐξ ἡμισείας μὲν τινα Θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει;

ΗΡΑ. Ναί· οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ.

ΔΙΟΓ. Μανθάνω. ἄντανδρόν σε τῷ Πλούτῳ παρ- 2 ἔδωκεν ἀντ' ἑαυτοῦ· καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ.

ΗΡΑ. Τοιοῦτό τι.

ΔΙΟΓ. Πῶς οὖν ἀκριβὲς ᾧ ὁ Αἰακὸς οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα;

ΗΡΑ. Ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς.

Quaeso te, pulcherrimis victoriis inclite, mortuusne es? at ego tibi in terris sacra faciebam, tanquam Deo.

Herc. Merito quidem: etenim ipse verus Hercules in coelo cum Diis versatur, & habet formosam pedibus Heben: ego autem eius sum simulacrum.

Diog. Quomodo ais? simulacrum Dei? fierine potest, ut aliquis dimidia parte sit Deus, mortuus altero dimidio?

Herc. Plane: non enim ille mortuus est; sed ego eius effigies.

Diog. Rem teneo: te vicarium Plutoni tradidit pro se; tuque nunc eius vice mortuus es.

Herc. Sic fere se res habet.

Diog. Quī ergo factum, ut, quantumvis diligentissimam curam adhibeat, Aeacus non animadverterit te non esse istum, & receperit suppositum Herculem huc advenientem?

Herc. Exacte scilicet similis eram.

ΔΙΟΓ. Ἀληθῆ λέγεις· ἀκριβῶς γὰρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί· σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἶδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς.

3 ΗΡΑ. Θρασύς εἶ, καὶ λάλος· καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμέ, εἴσῃ αὐτίκα, οἷου θεοῦ εἶδωλόν εἰμι.

ΔΙΟΓ. Τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον· ἐγὼ δὲ τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἀπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι, πρὸς τοῦ σοῦ Ἡρακλέους, ὅποτε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ καὶ τότε εἶδωλον ὦν; ἢ εἰς μὲν ἤτε παρὰ τὸν βίον· ἐπεὶ δ' ἀπεθάνατε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἶδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ἄδου πάρει;

ΗΡΑ. Ἐχρῆν μὲν μὴδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες ἐρεσχελοῦντα· ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἀκουσὼν ὅπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέβνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν· ὁ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς.

Diog. Vera loqueris: exacte quidem, ut ille ipse effes: cave ergo, ne res contra cadat, tuque sis Hercules, illud autem simulacrum duxerit Heben apud Deos.

Herc. Audaculus es, & loquax: quod si non destiteris cavillari me, iam senties, qualis Dei sim simulacrum.

Diog. Arcus quidem expromptus, & ad manum: sed ego quid te metuam semel mortuus? Verum dic mihi per tuum illum Herculem, cum is vivebat, aderaſne ipſi tunc etiam eius effigies? an potius unus eratis in vita; postquam vero mortem obiſtis, ſegregati, ille ad Deos evolavit, tu ſimulacrum, ut par erat, huc ad inferos adveniſti?

Herc. Ne respondere quidem oportebat homini de induſtria ludos facienti: hoc tamen accipe: quidquid Amphitryonis in Hercule erat, mortuum eſt, idque omne ſum ego: quod autem Iovis erat, in coelo inter Deos agit.

ΔΙΟΓ. ΣαΦῶς νῦν μανθάνω· δύο γὰρ, Φῆς, ἔτεκεν 4
ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμ-
Φιτρυωνί, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός· ὥστε ἐλελήθετε δίδυ-
μοι ὄντες ὁμομήτριοι.

ΗΡΑ. Οὐκ, ὦ μάταιε· ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν.

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἔστι μαθεῖν τούτο ῥάδιον, συνθέτους δὲ
ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἵπποκένταυρός τις
ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος καὶ θεός.

ΗΡΑ. Οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖ-
σθαι ἐκ δυῶν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον
ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διός, τὸ
δὲ θνητὸν ἐμὲ παρὰ τοῖς νεκροῖς;

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς 5
ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα· νῦν δὲ ἀσώματον εἶ-
δωλον εἶ· ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν
Ἡρακλέα.

Diog. Plane nunc intelligo: duos, inquis, peperit Alcme-
na sub idem tempus Hercules, hunc ex Amphitryone con-
ceptum, illum ex Iove: quippe nobis latuerat, geminos
esse vos eadem matre prognatos.

Herc. Neutiquam, inepte: is ipse ambo eramus.

Diog. Haudquaquam est ad intelligendum facile, duos
esse Hercules, eosque in unum conflatos: nisi forte quasi
Hippocentaurus aliquis eratis, in unum coaliti homo &
Deus.

Hera. Non ergo omnes sic tibi videntur componi ex bi-
nis, anima & corpore? quid igitur impedit, quo minus
anima sit in coelis, quae erat ex Iove, ego autem mortalis
illa pars apud mortuos?

Diog. Sed optime Amphitryoniades, per ista commode
dixisses, si corpus fores: nunc incorporeum es simulacrum;
adeo ut periculum sit, ne triplicem iam conficias Herculem.

HPA. Πῶς τριπλοῦν;

ΔΙΟΓ. Ὡς πᾶς· εἰ γὰρ ὁ μὲν τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γίνεται. καὶ σκόπει, ὅν τινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τῷ σώματι.

HPA. Θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής· τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις;

ΔΙΟΓ. Διογένους τοῦ Σινωπέως εἶδωλον. αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὀμήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψυχρολογίας καταγελῶν.

10 Ψυχρολογίας) Ἦτοι Ψευδολογίας. G.

Herc. Quid ita triplicem?

Diog. Hunc fere in modum: si unus aliquis in coelo sit, alter tu scilicet, qui nobiscum verfaris, illius simulacrum, tum corpus in Oeta iam in cineres solutum, tria nimirum ista habentur: atque adeo vide, quem tertium patrem inventurus sis corpori.

Herc. Te hominem audacem & sophistam! quis tandem es?

Diog. Diogenis Sinopenfis umbra: ipse autem non profecto inter Deos immortales, sed cum manium praestantissimis versor, Homerum tamque frigidas eius fabulationes deridens.

XVII.

MENIPPΟΥ ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

1 MEN. ΤΙ κλάεις, ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρη, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐστῶς;

MENIPPI ET TANTALI.

Men. Quid ploras, Tantale? quidve temet ipse commiseraris ad lacum adstans?

TAN. Ὅτι, ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους.

MEN. Οὕτως ἀργὸς εἶ, ὥς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νῆ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί;

TAN. Οὐδέν ὄφελος, εἰ ἐπικύψαιμι· Φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ, ἐπειδὴν προσιόντα αἰσθεταιί με· ἦν δέ ποτε καὶ ἀρύσσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ θάνατον βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος, καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαρρύνει οὐκ οἶδ' ὅπως αὐθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου.

MEN. Τεράστιόν τι πάσχεις, ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέη τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις· ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που τέθραπται, ὅπερ καὶ πεινῆν καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ πῶς ἂν ἔτι ἡ διψῶς, ἢ πίνοις;

TAN. Τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασις ἐστὶ, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὔσαν.

MEN. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω πιστεύσομεν, ἐπεὶ Φῆς 2

Tant. Quia, Menippe, enecor siti.

Men. Itane piger es, ut ne corpore quidem inclinato bibas, five magis etiam hauriendo cava manu?

Tant. Nihil iuvat, si pronus procumbam: fugit enim aqua, ubi accedentem me fenserit: quod si quandoque hausero, orique admovero, simul ac rigavi extrema labia, statim per digitos dilapsa nescio quomodo iterum destituit siccam manum meam.

Men. Portentosum quiddam tibi contingit, Tantale. Verum dic mihi, quid tantopere indiges potu? etenim corpus non habes: quin illud in Lydia alicubi humatum est, cui & esuriendi & sitiendi facultas inerat: tu vero iam anima quo tandem pacto amplius aut sitias aut bibas?

Tant. Ea ipsa re constat supplicium meum, ut siti afficiatur anima mea velut corpus.

Men. Sed id quidem ita esse credemus, quandoquidem ais

τῷ δίφῳ κολάζεσθαι. τί δ' οὖν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέ-
διας, μὴ ἐνδεία τοῦ ποτοῦ ἀποθάνης; οὐχ ὁρῶ γὰρ ἄλλον
μετὰ τοῦτον αἶδην, ἢ θάνατον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον.

TAN. Ὅρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν μέρος τῆς
καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν μηδὲν δεόμενον.

MEN. Ληρεῖς, ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ
δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γέ ἐλλεβόρου νῆ Δία, ὅστις
τοῦναντίον τοῖς ὑπὸ τῶν λυττῶντων κυνῶν δεδηγμένοις
πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος.

TAN. Οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον, ὦ Μένιππε, ἀναίνομαι
πιεῖν, γένοιτό μοι μόνον.

MEN. Θάρρει, ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ, οὔτε ἄλλος
πίεται τῶν νεκρῶν ἀδύνατον γάρ· καίτοι οὐ πάντες, ὥς-
περ σὺ, ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ
ὑπομένοντος.

9 Οὐ τὸ ὕδωρ) Ἀπὸ γὰρ λυττῶντος κυνὸς δαχθεὶς δειλιά τὸ ὕδωρ. G.
fitim tibi poenam esse impositam: quid tamen hinc tibi mo-
lesti accidet? an metuis, ne inopia potus moriari? equidem
non video alium post huncce orcum, aut mortem, qua fun-
cti hinc alterum in locum migremus.

Tant. Recte tu quidem loquere: at illud ipsum est pars
poenae, ut desiderem bibere nullius potus indigus.

Men. Ineptis, Tantale, & revera potu indigere videris,
mero scilicet, ita me Iuppiter amet, helleboro, qui con-
traria ratione atque illi, quos rabiosi canes momorderint,
affectus sis, non aquam sed fitim abhorrens.

Tant. Ne helleborum quidem, Menippe, renuo bibere:
hoc mihi modo contingat.

Men. Bono esto animo, Tantale: nam nec tu, neque
alius quisquam bibit mortuorum: hoc enim fieri nequit.
Haud omnes sane, quemadmodum tu, ex inflicta poena
fitiunt, aqua eos fugiente.

XVIII.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

MEN. Ποῦ δὲ οἱ καλοὶ εἰσιν, ἢ αἱ καλάι, ᾧ Ἑρμῇ; ἰ
ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα.

ERM. Οὐ σχολὴ μοι, ᾧ Μένιππε· πλὴν κατ' ἐκείνο
αὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιὰ, ἔνθα Ὑάκινθος τέ
ἐστὶ, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς,
καὶ Τυρὸς, καὶ Ἑλένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρ-
χαῖα κάλλη πάντα.

MEN. Ὅστ' αὖ μόνον ὁρῶ, καὶ κρανία, τῶν σαρκῶν
γυμνά, ὅμοια τὰ πολλά.

ERM. Καὶ μὴν ἐκείν' ἐστὶν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ
θαυμάζουσι, τὰ ὅστ' αὖ, ᾧ σὺ ἔοικας καταφρονεῖν.

MEN. Ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δειξόν· οὐ γὰρ αὖ δια-
γνοίην ἔγωγε.

3 Νέηλυν ὄντα) Νέηλιν, ὁ νεώστ' ἐλθόν. V.

MENIPPI ET MERCURI.

Men. **U**BI autem pulchri sunt & pulchrae, Mercuri? viae
ducem te mihi praebe, quippe hospiti & novo advenae.

Merc. Otium mihi non est, Menippe: attamen eo respi-
ce, quasi ad dextram: ibi Hyacinthus est, & Narcissus, &
Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda; sum-
matim, vetustae formae omnes.

Men. Ego ossa tantum video & crania carnibus nudata,
similia pleraque.

Merc. Atqui illa sunt, quae omnes poëtae admirantur,
ossa, quorum tu contemptum prae te ferre videris.

Men. Attamen Helenam mihi monstra: etenim ego qui-
dem non dignoverim.

ERM. Τούτῃ τὸ κρανίον ἢ Ἑλένη ἐστίν.

2 MEN. Εἴτα αἱ χίλιαι νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν
ἐξ ἀπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἑλ-
ληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι
γεγόνασιν;

ERM. Ἄλλ' οὐκ εἶδες, ὦ Μένιππε, ζῶσαν τὴν γυ-
ναῖκα; ἔφησ γὰρ ἂν καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι. Τοῦδ' ἀμ-
φι γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν· ἐπεὶ καὶ τὰ
ἄνθη ξηρὰ ὄντα εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βα-
φὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δοῖται· ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ
ἔχει τὴν χροῖαν, κάλλιστα ἐστίν.

MEN. Οὐκοῦν τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, θαυμάζω, εἰ μὴ
συνέεισαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρ-
νίου, καὶ ῥαδίως ἀπανθῶντος ποιοῦντες.

ERM. Οὐ σχολή μοι, ὦ Μένιππε, συμφιλοσοφεῖν

7 Καὶ σὺ ἀνεμέσσητον εἶναι) Ὅμηρος,
Οὐ νέμεσις Τρώας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς
Τοῦδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. V.

Merc. Istud cranium est Helena.

Men. Et mille navium classis propter illud instructa fuit
ex tota Graecia, totque ceciderunt Graeci & barbari, ur-
biumque tantus numerus internecione periit?

Merc. At non vidisti, Menippe, mulierem vivam: scili-
cet ipse dixisses non indignum fuisse nec vitio vertendum,
talem ob feminam multum tempus aerumnas pati: enimve-
ro flores arefactos si quis intueatur amisso colore, forma
nimirum ipsi carere videbuntur; at quando florent, colo-
remque nativum habent, pulcherrimi sunt.

Men. Atqui illud, Mercuri, demiror, non intellexisse
Achivos de re tam brevis aetatis tamque facile deflorescen-
te se laborare.

Merc. Otium mihi non est, Menippe, philosophari te-

σοι. ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν. ἐγὼ δὲ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

cum: quare delecto loco, ubicunque velis, iace prostrato corpore: ego vero alios mortuos iam arcessam.

XIX.

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ
ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ΑΙΑΚ. **Τ**Ι ἄγχεις, ὦ Πρωτεσίλαε, τὴν Ἑλένην προσ-
πεσών;

ΠΡΩΤ. Ὅτι διὰ ταύτην, ὦ Αἰακὲ, ἀπέθανον, ἡμι-
τελῇ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, χήραν τε τὴν νεόγα-
μον γυναῖκα.

ΑΙΑΚ. Αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ὑμᾶς ὑπὲρ
τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ Τροίαν ἤγαγεν.

ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις· ἐκεῖνόν μοι αἰτιατέον.

MEN. Οὐκ ἐμὲ, ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιοτέρον τὸν
Πάριον, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα παρὰ πάντα τὰ

ΑΕΑΚΙ, ΠΡΟΤΕΣΙΛΑΙ, ΜΕΝΕΛΑΙ,
ΑC PARIDIS.

Aeac. **Q**UID strangulas, o Protesilaë, Helenam, impetu
in eam facto?

Prot. Quod propter eam, Aeace, interii, imperfecta do-
mo relicta, & vidua, quae modo fuerat nupta, uxore.

Aeac. Incusa igitur Menelaum, qui vos talis mulieris
causa in Troiam duxit.

Prot. Bene mones: is ergo mihi reus est agendus.

Men. Non ego, vir optime, sed iustius Paris, qui mei
hospitis uxore praeter omne ius ac fas rapta se proripuit:

δίκαια ᾤχετο ἀρπάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνου, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρβάρων ἄξιός ᾔγχεσθαι, τοσούτοις θανάτου αἴτιος γεγενημένος.

ΠΡΩΤ. Ἀμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν, ᾧ Δύσπαρι, οὐκ ἀΦήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν χειρῶν.

ΠΑΡ. Ἀδικὰ ποιοῶν, ᾧ Πρωτεσίλαε, καὶ ταῦτα ὁμό- τεχον ὄντα σοὶ ἐρωτικός γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, καὶ τῷ αὐτῷ θεῷ κατέσχημαι· οἶσθα δέ, ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγει, ἔνθα ἂν ἐθέλῃ καὶ ἀδύνα- τόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ.

2 ΠΡΩΤ. Εὖ λέγεις. εἴθε οὖν μοι τὸν Ἐρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατόν ἦν.

ΑΙΑΚ. Ἐγὼ σοὶ καὶ περὶ τοῦ Ἐρωτος ἀποκρινοῦμαι τὰ δίκαια. Φήσει γὰρ αὐτὸς μὲν τοῦ ἐραῖν τῷ Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴτιος, τοῦ θανάτου δέ σοι οὐδένα ἄλ- λον, ᾧ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυτόν· ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογά-

hic enim non a te solo, verum ab omnibus Graecis ac barbaris dignus est strangulari, ut qui tot hominibus mor- tis exstiterit causa.

Prot. Ita quidem praestat; atque adeo te, inominate Pari, non dimittam unquam e manibus.

Par. Iniusta feceris, Protefilaë, idque in eum, qui ar- tem eandem ac tu colit; nam & ipse sum deditus amori, ab eodemque Deo occupatus: scis autem involuntarium esse quiddam, Deumque aliquem nos agere, quocunque velit, cui non possit resisti.

Prot. Vera dicis. Utinam ergo mihi Amorem hic com- prehendere detur!

Aeac. At ego apud te causam Amoris etiam agam: dixe- rit enim, amandi se Paridi fortasse exstiterisse causam; mortis vero tibi neminem alium, Protefilaë, quam temet ipsum, qui oblitus novae nuptae uxoris, ubi appellebatis ad Troa-

μου γυναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρώαδι, οὕτω Φιλοκινδύνως καὶ ἀπονενοημένως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δοξῆς ἐρασθεῖς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀποβάσει ἀπέθανες.

ΠΡΩΤ. Οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ σοι, ᾧ Αἰακὲ, ἀποκρινοῦμαι δικαιοτέρα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἰτίας, ἀλλ' ἡ Μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ἐπικεκλῶσθαι.

ΑΙΑΚ. Ὁρῶς. τί οὖν τούτους αἰτιά;

dem, tam audacter & desperate ante alios exsiluisti gloriae cupiditate ductus, ob quam primus in escensu occubuisti.

Prot. Enimvero pro me tibi, Aeace, respondebo aequiora: non enim ego istorum causa, sed fatum, fatalisque staminis ab initio vitam hominum temperantis necessitas.

Aeac. Recte. Quid igitur istos accusas?

XX.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

ΜΕΝ. ΠΡΟΣ τοῦ Πλούτωνος, ᾧ Αἰακὲ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾧδου πάντα.

ΑΙΑΚ. Οὐ ράδιον, ᾧ Μένιππε, ἅπαντα. ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη, μάνθανε· οὕτοσιν μὲν ὅτι Κέρβερός ἐστιν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τούτον, ὅς σε διεπέρασε· καὶ τὴν

2 Πρὸς τοῦ Διονύσου) Ἐν ἄλλῃ, ibid. Περιήγησαι) Εἰς λεπτόν
Πρὸς Πλούτωνος. G. διήγησαι. V.

ΜΕΝΙΠΠΙ ΕΤ ΑΕΑCΙ.

Men. PER Plutonem, Aeace, quaeso comes mihi monstra, quae in Orco sunt, omnia.

Aeac. Haud pronum est, Menippe, omnia: quaecunque tamen praecipua summatim percurri possunt, discite: hunc esse Cerberum nosti, portitoremque illum, qui te trans-

λίμνην, καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη εἰώρακας ἐστῶν.

MEN. Οἶδα τὰυτα, καὶ σέ, ὅτι πυλωρεῖς· καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἑρινῦς· ταύς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάσαις δεῖξον, καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν.

ΑΙΑΚ. Οὗτος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδομενεὺς πλησίον, ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων.

2 MEN. Βαβαῖ, Ὅμηρε, οἶά σοι τῶν ῥαψωδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται ἀγνωστα, καὶ ἄμορφα, κό-
νις πάντα, καὶ λῆρος πολὺς, ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρη-
να. οὗτος δὲ, ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι;

ΑΙΑΚ. Κυρὸς ἐστίν. οὗτος δὲ Κροῖσος, καὶ παρ' αὐτῷ Σαρδανάπαλος· ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας· ἐκεῖνος δὲ Ξέρξης.

MEN. Εἶτα σέ, ὦ κάβαρμα, ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε ζευ-

2 Καὶ τὸν βασιλέα εἶδον) Τὸν Πλούτωνα. V.

4 Ἐνδόξους) Ἐπισήμους. G.

13 Σαρδανάπαλος) Λέγεται Σαρ-
δανάπαλος κατὰ τινὰς μὲν Ἑρμα-
φρόδιτος, κατὰ τινὰς δὲ τρυφερό-
τατος. V.

vexit: & lacum & Pyriphlegethontem iam vidisti, quando haec loca intrabas.

Men. Scio ista, & te custodem esse portae infernalis: regem porro vidi & Erinnyas. Verum homines mihi veteres illos ostende; atque inprimis eorum insignes.

Aeac. Hic Agamemnon; ille Achilles; iste propius aliquanto Idomeneus: tum Ulysses, deinde Ajax, & Diomedes, & praestantissimi Graecorum.

Men. Papae, Homere, qualia tibi eximia carminum tuorum decora humi iacent abiecta, ignota, infœmia, pulvis cuncta, nugaeque magnae, imbecilla vere capita! Hicce autem, Aeace, quis est?

Aeac. Cyrus est: hic autem Croesus; atque apud eum Sardanapalus; qui super istos, Midas: ille vero Xerxes.

Men. Et te, purgamentum hominis, horrescebat Grae-

γνῶντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὄρων πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι τὸν Σαρδανάπαλον δὲ, ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρης ἐπίτρεψον.

ΑΙΑΚ. Μηδαμῶς· διαβρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν.

MEN. Οὐκοῦν ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι.

ΑΙΑΚ. Βούλει σοὶ ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς;

3

MEN. Νῆ Δία γε.

ΑΙΑΚ. Πρῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστί.

MEN. Χαῖρε, ὦ Εὐφορβε, ἢ Ἀπολλον, ἢ ὅ, τι αὐτὸν ἐθέλης.

ΠΥΘ. Νῆ καὶ σύ γε, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μῆρός ἐστί σοι;

ΠΥΘ. Οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἰδῶ εἴτι σοι ἐδώδιμον ἢ πῆρα ἔχει.

cia iungentem Hellepontum, perque montes navigare desiderantem? Qualis autem & Croesus est! at Sardanapalo, Aeace, ut alapam in caput impingam, permitte mihi.

Aeac. Neutiquam: diffringes enim cranium ipsius molle ac muliebre.

Men. Enimvero conspuam omnino effeminatum istum.

Aeac. Vin' tibi demonstrem etiam sapientes?

Men. Ita per Iovem.

Aeac. Primus hicce tibi Pythagoras est.

Men. Salve, Euphorbe, aut Apollo, aut quocunque nomine velis appellari.

Pyth. Sane tu quoque, Menippe.

Men. Non tibi aureum femur amplius est?

Pyth. Non quidem: verum age videam, si quid tibi ad edendum paratum pera habet.

MEN. Κυάμους, ᾧ ἔγαθέ· ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον.

ΠΥΘ. Δος μόνον· ἄλλα παρὰ νεκροῖς δόγματα.
ἔμαθον γὰρ, ὥς οὐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ το-
κῆων ἐνθάδε.

4 ΔΙΑΚ. Οὗτος δὲ Σόλων ὁ Ἐξηκестίδου, καὶ Θαλῆς
ἐκεῖνος· καὶ παρ' αὐτοῦς, Πιπτακὸς καὶ οἱ ἄλλοι· ἑπτὰ
δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς.

MEN. Ἀλυποι οὗτοι, ὦ Αἰακὲ, μόνον καὶ Φαιδρὸν
τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ πλέως, ὥσπερ ἐγκρυφίας ἄρ-
τος, ὁ ταῖς Φλυκταίαις ὅλος ἐξηνθηκώς, τίς ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Ἐμπεδοκλῆς, ὦ Μένιππε, ἡμῖε Φθός ἀπὸ
τῆς Αἴτης παρῶν.

MEN. ὦ χαλκόπου βέλτιστε, τί παθὼν σαυτὸν ἐς
τοὺς κρατῆρας ἐνέβαλες;

ΕΜΠ. Μελαγχολία τις, ὦ Μένιππε.

MEN. Οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος,

3 ὧς οὐδ' ἂν ἴσον χύαται) Κυάμους, βουλευταὶ βουλὰς κατεσκευάζον. V.
ψήφους, αἱς χράμενοι οἱ παλαιοὶ 10 Ἐξῆσθηκας) Ἐκβράσας. G.

Men. Fabas, optime, quae quidem edules tibi non sunt.

Pyth. Praebe tantum: alia sunt apud mortuos decreta: etenim didici nihil hic esse simile fabis & capitibus parentum.

Aeac. Hicce autem Solon Execestidae filius, & Thales ille, iuxtaque eos Pittacus ceterique: septem vero sunt cuncti, uti vides.

Men. Hi trititiae immunes, Aeace, foli ceterorum, atque hilares. Iſſe vero cinere plenus velut ſubcinericus panis, qui puſtulis totus effloruit, quis eſt?

Acac. Empedocles, Menippe, qui semicoctus huc advenit.

Men. O optime tu, aereis indute calceis, quid causae fuit, cur ipse te in Aetnae crateras immitteres?

Emp. Atra quaedam bilis, Menippe.

Men. Nullo pacto; sed vana gloria, & superbiae tumor,

καὶ πολλὴ κόρυζα· ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐταῖς κρη-
πίσιν οὐκ ἀνάξιον ὄντα. πλὴν ἀλλ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα
ᾤνησεν· Ἐφωράβης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκράτης δέ, ὦ Αἰακὲ,
ποῦ ποτε ἄρά ἐστιν;

ΑΙΑΚ. Μετὰ Νέστορος καὶ Παλαμήδους ἐκεῖνος λη-
ρεῖ τὰ πολλά.

MEN. Ὅμως ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε
ἐστίν.

ΑΙΑΚ. Ὅρᾳς τὸν Φαλακρόν;

MEN. Ἄπαντες Φαλακροὶ εἰσιν· ὥστε πάντων ἂν εἴη
τοῦτο τὸ γνῶρισμα.

ΑΙΑΚ. Τὸν σιμὸν λέγω.

MEN. Καὶ τοῦθ' ὅμοιον· σιμοὶ γὰρ ἅπαντες.

ΣΩΚ. Ἐμὲ ζητεῖς, ὦ Μένιππε;

MEN. Καὶ μάλα, ὦ Σώκρατες.

ΣΩΚ. Τί τὰ ἐν Ἀθήναις;

MEN. Πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τά-

1 Κόρυζα) Μαρία· τῶν γὰρ ἀνοήτων ἐκ τῶν ῥινῶν μύξαι πρέχουσι. G.

& multa stultitia: haec te scilicet exustulaverunt cum ipsis
crepidis haud indignum: attamen nihil te callidum commen-
tum iuvat; patuit enim, esse te mortuum. Socrates vero,
Aeace, ubi tandem est?

Aeac. Cum Nestore & Palamede ille nugatur plerumque.

Men. Vellem tamen eum videre, sicubi hic esset.

Aeac. Viden' istum calvum?

Men. Omnes utique sunt calvi: idque adeo omnium fue-
rit indicium.

Aeac. At simum istum dico.

Men. Hoc etiam perinde simile: cuncti enim simi.

Socr. Mene quaeris, Menippe?

Men. Maxime, Socrates.

Socr. Quid agitur Athenis?

Men. Multi juvenum philosophari se praedicant: & ha-

γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό
τις, ἄκροι Φιλόσοφοι.

ΣΩΚ. Μάλα πολλοὺς εἰώρακα.

MEN. Ἀλλὰ εἰώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ Ἀ-
ρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου·
ὁ δὲ τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθάν.

ΣΩΚ. Περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν;

MEN. Εὐδαίμων, ὦ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἴ τί γε
τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεγε-
νησθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι, καὶ ταῦτα (δεῖ γὰρ,
οἶμαι, τὰληθές λέγειν) οὐδὲν εἰδότα.

ΣΩΚ. Καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς· οἱ δὲ
εἰρωνείαν ὦντο τὸ πρᾶγμα εἶναι.

6 MEN. Τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ;

ΣΩΚ. Χαρμίδης, ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ
τοῦ Κλεινίου.

6 Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) 15 Ὁ τοῦ Κλεινίου) Ἀλκιβιά-
Διογυσίου λέγει, πρὸς οὗς Πλάτων δης. V.
ἐπορεύετο. G.

bitus quidem atque incessus si spectaverit aliquis, summi
philosophi.

Socr. Valde multos vidi.

Men. At vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus,
atque ipse Plato: ille unguentum spirans; hic colere Sicu-
los tyrannos edoctus.

Socr. De me vero quid sentiunt?

Men. Felix, Socrates, es homo ista quidem parte: omnes
adeo te admirabilem existimant virum fuisse, & cuncta sci-
visse, idque (est enim, ut puto, veritas dicenda) nihil
scientem.

Socr. Equidem affirmabam hoc ipsum apud eos: illi me-
ram ironiam interpretabantur factum meum.

Men. Quinam hi circa te sunt?

Socr. Charmides, Menippe, & Phaedrus, Cliniaque filius.

MEN. Εὖγε, ὦ Σώκρατες, ὅτι καὶ ἀνταῦθα μέτει τὴν
 σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν.

ΣΩΚ. Τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλη-
 σίον ἡμῶν κατάνεισο, εἰ δοκεῖ.

MEN. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ, καὶ Σαρδανά-
 παλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. εἴκαι γοῦν οὐκ
 ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων.

ΑΙΑΚ. Καὶ γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν
 λάβῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει, ὦ Μένιππε.

MEN. Ἀπιθί· καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ, ὦ Αἰακέ.

Men. Bene factum, Socrates, ut qui & hicce colas ar-
 tem tuam, neque despicias pulchros.

Socr. Nam quid aliud iucundius agam? Verum prope nos
 recumbe, si videtur.

Men. Nequaquam: ad Croesum enim & Sardanapalum
 abeo proxime illos habitaturus: videor equidem non pa-
 rum rifurus plorantes eos audiens.

Aeac. Iamque ego abeo, ne quis mortuorum clam no-
 bis effugiat: plura in posterum vives, Menippe.

Men. Abi modo: haec enim ipsa sunt fatis, Aeace.

XXI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

MEN. Ω ΚΕΡΒΕΡΕ, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι, κύων
 καὶ αὐτὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς, οἷός ἦν ὁ Σω-
 κράτης, ὅποτε κατῇι πρὸς ὑμᾶς· εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα

MENIPPI ET CERBERI.

Men. CERBERE, nam cognatus sum tibi, quippe canis
 & ipse, dic mihi per Stygem, qualis esset Socrates, quan-

μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπικῶς Φθέγγεσθαι, ὅπῳ ἐθέλοις.

ΚΕΡΒ. Πόρρωθεν μὲν, ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν· καὶ τοῦτ' ἐμΦῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐβέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυψεν εἰς τὸ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, καὶ γὰρ ἐτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κανεῖῳ κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδιὰ ὠδύρετο, καὶ παντοίως ἐγένετο.

2 ΜΕΝ. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος;

ΚΕΡΒ. Οὐκ· ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἐώρα, κατεβρασύνετο, ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὃ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσωνται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως,

3 ὦ Μένιππε... Γρ. ὦ Μένιππε, ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον. Ὅντως τὸ κείμενον. Γ.

do descendebat ad vos: par est, te Deum scilicet non latrare solum, sed & humano more loqui, cum velis.

Cerb. E longinquo, Menippe, omnimodis videbatur constanti & imperterrito vultu accedere, neque valde reformidare mortem, idque ipsum significare iis, qui extra ostium stabant, velle. Verum postquam se demisit intra hiatum infernae domus, & vidit caliginem, atque ego cunctantem adhuc cicutae morfu correptum detraxi pede, sicut infantes ciulabat, suos liberos deflebat, in omnesque formas mutabatur.

Men. Ergo subdolanus erat hic homo sophista, nec revera contemnebat mortem?

Cerb. Minime: sed ubi necessariam animadvertit, audacter sese offerebat, quasi scilicet non invitus subiturus, quod omnino oportebat pati, ut eum admirarentur spectatores.

περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ
στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι· τὰδ' ἐνδοθεν, ἔλεγχος
ἀκριβής.

MEN. Ἐγὼ δὲ πᾶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα;

KEPB. Μόνος, ὦ Μένιππε, ἀξίως τοῦ γένους, καὶ
Διογένης πρὸ σοῦ· ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι ἐσῆεите, μηδ'
ᾠθούμενοι, ἀλλ' ἐβελούσιοι, γελῶντες, οἰμώζειν παραγ-
γεῖλαντες ἅπασιν.

In summa de omnibus quidem eiusmodi dicere possim, Us-
que ad ostium audaces ac fortes: ubi intus penetratum est,
documentum timoris manifestum.

Men. Ego vero quomodo tibi descendisse visus sum?

Cerb. Solus, Menippe, ut dignum erat genere, ac Dio-
genes ante te; quia non coacti intrabatis, neque impulsī,
sed voluntarii, ridentes, plorare iubentes cunctos.

XXII.

ΧΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡ. Ἀποδοσ, ὦ κατάρατε, τὰ πορβμία. I

MEN. Βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον, ὦ Χάρων.

ΧΑΡ. Ἀπόδος Φημί, ἀνθ' ὧν σε διεπορβμευσάμεν.

MEN. Οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος.

2 Ἀπόδος) Ἀπόλυε, solve. G.

CHARONTIS, MENIPPI, ET MERCURII.

Char. REDDE, scelerate, portorium.

Men. Vociferare, si id tibi adlubescit, Charon.

Char. Redde, inquam, pro eo, quod te transvexi.

Men. Haud acceperis ab eo, qui non habet.

Lucian. Vol. II.

O

ΧΑΡ. Ἐστὶ δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων;

MEN. Εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα· ἐγὼ δὲ οὐκ ἔχω.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν ἄγξω σε νῆ τὸν Πλούτωνα, ὃ μισαρεῖ, ἢν μὴ ἀποδώς.

MEN. Καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον.

ΧΑΡ. Μάτην οὖν ἔση πεπλευκῶς τοσοῦτον πλοῦν.

MEN. Ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.

2 ΕΡΜ. Νῆ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτί-
νειν τῶν νεκρῶν.

ΧΑΡ. Οὐκ ἀποστήσομαί σου.

MEN. Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορβμεῖον πα-
ράμενε· πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβῃς;

ΧΑΡ. Σὺ δ' οὐκ ἦδεις ὥς κομίζειν δέον;

10 Ὑπερεκτίνειν τῶν ν.) Ὑπὲρ τῶν νεκρῶν διδόναι. G.

Char. Estne aliquis, qui obolum non habeat?

Men. An alius aliquis, haud scio: de me vero, non habeo.

Char. Enimvero fauces tibi praecludam, detestande, nisi dederis.

Men. Ego contra baculo tibi percussum dissolvam cra-
nium.

Char. Frustra igitur navigaveris tam longam naviga-
tionem.

Men. Mercurius pro me tibi solvat, qui me tradidit tibi.

Merc. Per Iovem, belle mecum agatur, si mortuorum
etiam vice solvendum mihi sit.

Char. Missum te non faciam.

Men. Quod ad istam quidem rem attinet, vel subducto
navigio affiduus esto flagitator: attamen quod non habeo,
qui tandem accipias?

Char. Tu nesciebas, obolum esse tibi apportandum?

MEN. Ἦδεν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν;

XAP. Μόνος οὖν αὐχῆσεις προῖκα πεπλευκέναι;

MEN. Οὐ προῖκα, ὦ βέλτιστε· καὶ γὰρ ἤντηλσα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν.

XAP. Οὐδέν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμῖα· τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ· οὐ γὰρ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

MEN. Οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον.

XAP. Χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω.

MEN. Μὴ ἐνόχλει οὖν.

XAP. Δεῖξον τί ἐν τῇ πῆρᾳ ἔχεις.

MEN. Θέρμους, εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης τὸ δεῖπνον.

XAP. Πόθεν τοῦτον ἡμῖν, ὦ Ἑρμῇ, τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ ἐλάλει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβατῶν ἀ-

Men. Sciebam equidem, nec tamen habebam: quid ergo? propterea ne oportebat non mori?

Char. Solus igitur gloriabere gratis te navigasse?

Men. Non gratis, vir optime: etenim antliam duxi, & remum, & unus omnium vectorum non plorabam.

Char. Nihil ista faciunt ad portorium: obolum persolvere te decet: neque enim fas est aliter fieri.

Men. Quin ergo me rursus abduc in vitam.

Char. Pulchre sane; ut plagas insuper eapropter ab Aea-co accipiam.

Men. Ergo desiste negotium facessere.

Char. Ostende, quid in pera geras.

Men. Lupinos, si lubet, & Hecatae coenam.

Char. Unde istum nobis, Mercuri, canem adduxisti? & qualia fabulabatur inter navigandum, vectores omnes

πάντων καταγελῶν, καὶ ἐπισκώπτων, καὶ μόνος ἄδων,
οἰμωζόντων ἐκείνων.

ERM. Ἀγνοεῖς, ὦ Χάρων, ὅποιον ἄνδρα διεπόρθη-
σας; ἐλεύθερον ἀκριβῶς, κούδειός αὐτῷ μέλει. οὗτός
ἐστίν ὁ Μένιππος.

XAP. Καὶ μὴν ἂν σε λάβω ποτέ.

MEN. Ἄν λάβῃς, ὦ βέλτιστε· δῖς δὲ οὐκ ἂν λάβοις.

deridens, & iocis incessens, solus cantans iis gementibus.

Merc. Nescis, Charon, qualem virum transvexeris? li-
berum exacte, quique neminem curet. Hicce est Menippus.

Char. At si te unquam prehendero.

Men. Si prehenderis, vir optime: bis quidem me non capias.

X X I I I.

ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

ΠΡΩΤ. Ω ΔΕΣΠΟΤΑ, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε
Ζεῦ, καὶ σὺ, Δῆμητρος θυγάτηρ, μὴ ὑπερίδητε δέξιν
ἐρωτικὴν.

ΠΛΟΥΤ. Σὺ δὲ τίνας δέῃ παρ' ἡμῶν; ἢ τίς ὢν τυγ-
χάνεις;

ΠΡΩΤ. Εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφίκλου, Φυλά-
κιος, συστρατιώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος ἀποθα-

PLUTONIS ET PROTESILAI.

Prot. O domine, & rex, nosterque Iuppiter, & tu Ce-
reris nata, ne spreveritis petitionem amatoriam.

Plut. Quid tibi vis a nobis fieri? aut quis tandem homo es?

Prot. Sum Protesilaus Iphicli filius, Phylacius, commi-
lito Achivorum, quique primus eorum, qui ad Ilium ve-

νών τῶν ἐπ' Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀφθεῖς πρὸς ὀλίγον ἀνα-
βιῶναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα, ὦ Πρωτεσίλαε,
πάντες νεκροὶ ἐρώσι· πλὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχη.

ΠΡΩΤ. Ἀλλ' οὐ τοῦ ζῆν, Αἰδωνεῦ, ἐρῶ ἔγωγε, τῆς
γυναικὸς δέ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ καταλο-
πῶν, ὠχρόμην ἀποπλέων· εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀπο-
βάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς γυναι-
κὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με, ὦ δέσποτα, καὶ βούλομαι
καὶ πρὸς ὀλίγον ὀφθεῖς αὐτῇ καταβῆναι πάλιν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ἔπιες, ὦ Πρωτεσίλαε, τὸ Λήθης ὕδωρ;

ΠΡΩΤ. Καὶ μάλα, ὦ δέσποτα· τὸ δὲ πρῶγμα ὑπέρ-
ογκον ἦν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκοῦν περίμενον ἀφίξεται γὰρ ἐκείνη
ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀνελθεῖν δεήσει.

nerunt, interii: oro autem, ut, accepto in breve tempus
commeatu, in vitam redire mihi liceat.

Plut. Istum amorem, Protefilaë, omnes mortui amant:
quo tamen eorum nemo potiatur.

Prot. Equidem non vivendi, Pluto, amore teneor, sed
uxoris, quam novam nuptam adhuc in thalamo dereliqui,
conscensaque navi me proripui: deinde miser, dum in li-
tus exponimur, Hectoris manu cecidi. Exinde amor uxo-
ris non mediocriter me contabefacit, domine: velimque vel
paululo tempore conspectus ab eâ descendere denuo.

Plut. Non tu bibisti, Protefilaë, Lethes aquam?

Prot. Maxime, domine: sed amor meus vim Lethaci li-
quoris vehementiae magnitudine vincebat.

Plut. Quin ergo mane atque exspecta: aderit illa aliquan-
do; neque tu, ut ad superos evadas, necesse habebis.

ΠΡΩΤ. Ἄλλ' οὐ Φέρω τὴν διατριβὴν, ᾧ Πλούτων' ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἷσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἔστιν.

ΠΛΟΥΤ. Εἴτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον;

ΠΡΩΤ. Οἶμαι πείσειν καὶ κείνην ἀκολουθεῖν παρ' ὑμᾶς ὥστε ἀνθ' ἑνὸς δύο νεκροὺς λήψῃ μετ' ὀλίγον.

ΠΛΟΥΤ. Οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα, οὐδὲ ἐγένετο πώποτε.

3 ΠΡΩΤ. Ἀναμνήσω σε, ᾧ Πλούτων' Ὀρφεὶ γὰρ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, καὶ τὴν ὁμογενῇ μου Ἀλκηστίν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι.

ΠΛΟΥΤ. Θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ἂν καὶ ἄμορφον τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ Φανῆναι; πῶς δὲ καὶ κείνη προσήσεται σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; Φοβήσεται γάρ, εὖ οἶδα, καὶ Φεύξεταί σε καὶ μάτην ἔση τσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς.

Prot. At non fero moram, Pluto: amore nimirum & tu ipse iam captus fuisti, & novisti, quale sit amare.

Plut. Et quid te iuvabit unum diem reviviscere, cum post paulo sis eadem lamentaturus.

Prot. Puto me persuasurum ipse, ut comes me sequatur ad inferos: atque adeo pro uno duos mortuos recipies brevi.

Plut. Ista fieri fas non est; neque facta fuerunt unquam.

Prot. At faciam, ut reminiscare, Pluto: nam Orpheo eandem istam ob causam Eurydicen tradidistis, & consanguineae meae Alcesti com meatum dedistis Herculi gratificati.

Plut. Tune voles cranium ita nudum & forma destitutum in conspectum formosae tuae sponsae venire? quomodo autem admittet te, quem dignoscere nequeat? immo perterrefiet, fat scio, teque fugiet; & frustra tam longam ad superos viam relegeris.

ΠΕΡΣ. Οὐκοῦν, ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴαται, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὴν ἐν τῷ Φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ, καθιζόμενον ἐν τῇ ράβδῳ, νεανίαν εὐθύς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ παστοῦ.

ΠΛΟΥΤ. Ἐπεὶ Περσεφόνη συνδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐθις ποιήσον νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο μίαν λαβῶν ἡμέραν.

1 Οὐκοῦν) Τῆς Περσε- τεσίλαου. G.
φόνης ὁ λόγος δευμένης ὑπὲρ Πρω- 4 Παστοῦ) Θαλάμου. G.

Prof. Quin tu, marite, huic etiam incommodo medere, Mercurioque manda, ut, postquam luci redditus erit Protefilaus, eum potenti virga contactum iuvenem statim efficiat pulchrum, qualis erat ex thalamo nuptiali.

Plut. Quoniam hoc Proserpinae quoque placer, duc illum ad superos iterum, Mercuri, & redde sponsum. Tu, Protefilæ, memineris, unius diei accepisse te comteatum.

XXIV.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

ΔΙΟΓ. Ω ΚΑΡ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς;

ΜΑΥΣ. Καὶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν, ὦ Σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευσα Καρίας μὲν ἀπάσης, ἥρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων, καὶ ἡσους δὲ τινὰς ὑπηγαγόμεν, καὶ ἄχρι Μι-

DIOGENIS ET MAUSOLI.

Diog. **T**u Car, ob quam rem magnum spiras, omnibusque nobis praeferri postulas?

Maus. Primum ob regnum, Sinopenfis, ut qui rex fuerim Cariae universae, imperaverim etiam Lydorum nonnullis, insulas quasdam subegerim, & Miletum usque pro-

λήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς Ἰωνίας καταστρεφόμενος. καὶ καλὸς ἦν καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός· τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ μνήμα παμμέγεθες ἔχω ἐπικείμενον, ἥλικον οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς καλλὸς ἐξησκημένον, ἵππων καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, οἷον οὐδὲ νεῶν εὐρὴ τις ἀν' ῥαδίως. οὐ δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέγα φρονεῖν;

2 ΔΙΟΓ. Ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου;

ΜΑΥΣ. Νῆ Δί' ἐπὶ τούτοις.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ', ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὴν εὐμορφίας περὶ, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρανίον προτιμηθεῖν ἀν' τοῦ ἐμοῦ· Φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά· καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφηρήμεθα, καὶ τὰς ῥίνας ἀποσε-

gressus pleraque Ioniae debellarim. Deinde, quia pulcher eram & magnus, belloque strenuus. Tum, quod maximum est, quia Halicarnassi monumentum ingens habeo mihi impositum, quantum mortuus alius nemo; sed neque ita in speciem elegantissimam expositum, equis virisque exactissime assimilatis ex lapide pulcherrimo, quale ne templum quidem facile quis invenerit. Non tibi videor iure ob ista superbius efferi?

Diog. Ob regnum, inquis, & formam, & pondus sepulcri?

Maus. Omnino ob ista.

Diog. Sed, formosè Mausole, neque robur illud amplius, nec forma tibi adest. Quare si capiamus iudicem de pulchritudine, dicere nequeas, cur tuum cranium anteponendum sit meo: utraque calva & nuda: dentes perinde nobis prominent, oculis fumus spoliati, naresque fimas gerimus. De

σιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἀλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ Φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὥς δὴ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστὶ· σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοΦερεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος.

ΜΑΤΣ. Ἀνόνητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα, καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης;

ΔΙΟΓ. Οὐκ ἰσότιμος, ὦ γενναϊότατε· οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμάζεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾗτο· Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρνασσῶ ἐρεῖ ἐαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς καὶ ἀδελφῆς κατεσκευασμένον· ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος εἰ καὶ τινα τάφον ἔχει, οὐκ αἶδεν· οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου· λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς

sepulcro autem, pretiosisque istis lapidibus, Halicarnassensibus forte conducant ad ostentandum, & ambitiosius ad peregrinos iactandum, ingens aliquod aedificium esse scilicet penes se. Tu autem, vir optime, non video, quo tibi monumentum profit; nisi hoc dixeris, te maius quam nos gestare pondus tantis lapidibus oppressum.

Mat. Infructuosa igitur ista mihi fuerint omnia, & pari honore aequabitur Mausolus ac Diogenes?

Diog. Non pari, vir praestantissime: haudquaquam. Mausolus etenim lamentabitur, recordatus eorum, quae in terra praefecto fuerunt, in quibus felicitatem esse sitam ducebat: Diogenes contra deridebit ipsum. Et ille monumentum quidem suum Halicarnassi memorabit ab Artemisia uxore simul & forore constructum. Diogenes autem corpusculi sepulcrum aliquod an habeat, est nescius, siquidem nihil eam rem curavit: verum perpetuam sapientissimis viris sui com-

βίον βεβιωκώς ὑψηλότερον, ὡς Καρῶν ἀνδραποδωδέσασ-
τε, τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιότερῳ χαρίῳ κατ-
εσκευασμένον.

memorationem reliquit, quippe qui viri vitam vixerit subli-
miorem tuo, Carum abiectissimum mancipium, monumen-
to, inque tutiore loco conditam.

X X V.

ΝΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

Ι. ΝΙΡ. Ἰδοὺ δὴ Μένιππος οὗτος δικάσει, πότερος εὐμορ-
φότερός ἐστιν. εἰπὲ, ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δοκῶ;

MEN. Τίνες δὲ καὶ ἐστέ; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ
τοῦτο εἰδέναι.

NIP. Νιρεὺς, καὶ Θερσίτης.

MEN. Πότερος οὖν ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος ὁ Θερσί-
της; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.

ΘΕΡΣ. Ἐν μὲν ἤδη τοῦτ' ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον διαφέρεις, ἡλίκον σε Ὀμηρος ἐκεῖ-

10 Ὀμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς) Ὁ- ὕμνησε διαφερόντως εἰς κάλλος μετὰ
μυρὸς γὰρ τὸν ἐκ Σκύμνης Νιρέα γὰρ Ἀχιλλέα. V.

NIREI, THERSITAE, ET MENIPPI.

Nir. ECCE enim, Menippus hicce iudicabit, uter sit for-
mosior. Dic, Menippe, non pulchrior tibi videor?

Men. Quinam estis? nam prius, opinor, illud scire com-
modum est.

Nir. Nireus & Therfites.

Men. Uter ergo Nireus, uter Therfites? nondum enim
hoc manifestum.

Thersf. Iam unum hoc in rem meam teneo, quod similis
sim tibi, & nihil tantopere praecellas, quantum te Ho-

νος ὁ τυφλὸς ἐπήνεσεν, ἀπάντων εὐμορφότατον προσει-
πών· ἀλλ' ὁ Φοξὸς ἐγὼ, καὶ Ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ἐφά-
νην τῷ δικαστῇ. ὅρα σὺ δέ, ᾧ Μένιππε, ὃν τινα καὶ εὐ-
μορφότερον ἡγῇ.

NIP. Ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ Χάροπος, ὃς κάλ-
λιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον.

MEN. Ἀλλ' οὐχὶ καὶ ὑπὸ γῆν, ὡς οἶμαι, κάλλιστος 2
ἦλθες· ἀλλὰ τὰ μὲν ὅσῃ ὅμοια, τὸ δὲ κρανίον ταύτῃ
μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ τοῦ Θερσίτου κρανίου, ὅτι
εὐθρυπτον τὸ σόν' ἀλαπαδὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ οὐκ ἀν-
δρῶδες ἔχεις.

NIP. Καὶ μὴν ἔρου' Ὀμηρον, ὅποῖος ἦν, ὅποτε συνε-
στράτευον τοῖς Ἀχαιοῖς.

MEN. Ὀνειράτά μοι λέγεις· ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ
νῦν ἔχεις· ἐκεῖνα δὲ οἱ τότε ἴσασιν.

NIP. Οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότερός εἰμι, ᾧ
Μένιππε;

2 Ψεδνὸς) Μαδάρς, ἀραιόθριξ. V. 10 Ἀλαπαδὸν) Ἀσθενές. V.
merus iste caecus laudavit, omnium formosissimum appel-
lans: sed ille ego, cui caput in-aeutum desinens, & rari
crines, nihilo inferior visus sum iudici. Expende vero, Me-
nippe, quemnam formosiores ducas?

Nir. Me certe filium Aglaiae & Charopis, qui pulcher-
rimus homo sub Ilium veni.

Men. Non quidem sub terram, ut puto, pulcherrimus
venisti; sed ossa similia; cranium autem ea re sola nimi-
rum discernatur a Therstae cranio, quod fractu facile fit
tuum: molle enim illud & minime virile geris.

Nir. Veruntamen sciscitare Homerum, qualis essem,
cum inter Achivos militabam.

Men. Somnia mihi narras: ego quippe, quae conspicio,
& nunc habes; ista, qui tunc vixerunt, noverint.

Nir. Non ego hicce sum formosior aliis, Menippe?

MEN. Ούτε σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμόρφος· ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἄδου, καὶ ὅμοιοι ἅπαντες.

ΘΕΡ. Ἐμοὶ μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Men. Nec tu, neque alius est formosus: nam aequo iure in Orco versantur, & fimiles omnes.

Thers. Mihi quidem hoc suffecerit.

XXVI.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

† MEN. Ἦκουσα, ὦ Χείρων, ὡς Θεὸς ὢν ἐπιθυμῆσαι ἀποθανεῖν.

ΧΕΙΡ. Ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας, ὦ Μένιππε· καὶ τέθηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος.

MEN. Τίς δέ σε ἔρωσ τοῦ θανάτου ἔσχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος;

ΧΕΙΡ. Ἐρῶ πρὸς σέ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἐπὶ ἡδῦ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας.

MEN. Οὐχ ἡδῦ ἦν, ζῶντα ὁρᾶν τὸ Φῶς;

ΧΕΙΡ. Οὐκ, ὦ Μένιππε· τὸ γὰρ ἡδῦ ἔγωγε ποικί-

MENIPPI ET CHIRONIS.

Men. AUDIVI, Chiron, te, quamvis Deus fores, cupivisse mori.

Chir. Audivisti vera, Menippe: & mortem, ut vides, obii, cum immortalis esse potuissem.

Men. Quid est, cur te cupido mortis tenuerit, rei plerisque non amabilis?

Chir. Dicam ad te hominem haud insipientem: non erat amplius iucundum frui immortalitate.

Men. Non iucundum erat vivum videre lucem?

Chir. Non, Menippe: etenim iucundi naturam ego qui-

λόν τι καὶ οὐχ ἀπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι· ἐγὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτός, τροφῆς· αἱ ὥραι δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑκάστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα πατέρα πατέρω· ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ αἰεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μετασχεῖν ὅλως τὸ τερπνὸν ἦν.

MEN. Εὖ λέγεις, ὦ Χείρων· τὰ ἐν ἄθου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἤκεις;

XEIP. Οὐκ ἀηδῶς, ὦ Μένιππε· ἡ γὰρ ἰσοτιμία πάντῃ δημοτικόν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον, ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ· ἄλλως τε οὐδὲ διψῆν, ὥσπερ ἄνω, οὐτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἀπάντων ἐσμέν.

MEN. Ὅρα, ὦ Χείρων, μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ.

XEIP. Πῶς τοῦτο φῆς;

dem varium esse quiddam & non simplex ducō: cum autem semper viverem, fruererque rebus iisdem, sole, luce, alimentis; tum & tempestates anni eadem, &, quae fierent cuncta, per seriem singula velut alterum alteri adhaerens sequerentur, exsatiatus sum iis: non enim in eo, quod semper idem est, sed in perpetua rerum mutatione posita est voluptas.

Men. Vere, Chiron. At quo animo hunc rerum statum, qui est in Orco, fers, ex quo iis praelatis huc advenisti?

Chir. Non illibenter, Menippe: est enim aequus & par inter omnes honoris gradus res valde popularis, nihilque tantopere differt, in luce verferis, an in tenebris: porro nec sitire, quemadmodum supra, nec esurire necesse est; sed istorum omnium haud indigemus.

Men. Vide tamen, Chiron, ne tecummet ipse pugnes, & in orbem tibi sermo redeat.

Chir. Quid ita?

MEN. Ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦ-
τὸν ἐγένετό σοι προσκορὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα προσ-
κορῇ ὁμοίως ἂν γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν γε ζητεῖν
τινα καὶ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον.

XEIP. Τί οὖν ἂν πάθοι τις, ὦ Μένιππε;

MEN. Ὅπερ οἶμαι καὶ Φασί, συνετὸν ὄντα ἀρέσκε-
σθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφό-
ρητον οἶεσθαι.

Men. Nimirum si eorum, quae in vita sunt, par semper
& idem status satietatem tibi pepererit, hic etiam, cum
sit similis rerum conditio, perinde tibi pariat, oportebit-
que migrationem quaerere aliquam etiam hinc in aliam vi-
tam, quod opinor fieri nequit.

Chir. Quid ergo faciat aliquis, Menippe?

Men. Scilicet quod, puto, vulgo dicunt, ut is, qui sit
prudens, acceptis fruatur, contentusque sit praesentibus, ni-
hilque eorum tale existimet, quod tolerari nequeat.

XXVII.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

ΔΙΟΓ. ΑΝΤΙΣΘΕΝΕΣ, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγο-
μεν ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσον-
τες, οὐχ ὄμενοι τοὺς κατιόντας, οἳ τίνας εἰσι, καὶ τί ἕκα-
στος αὐτῶν ποιεῖ;

ΔΙΟΓΕΝΙΣ, ΑΝΤΙΣΘΗΝΙΣ, ET CRATETIS.

Diog. ANTISTHENES & Crates, otium agimus: quare
quid vetat, quo minus abeamus recta ad descensum Aver-
ni ambulaturi, visurique eos, qui deorsum veniunt, qua-
les tandem sint, & quid eorum unusquisque faciat?

ANT. Ἀπώμεν, ὦ Διόγενες. καὶ γὰρ ἂν τὸ θάμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὄραν, τοὺς δὲ ἱκετεύοντας ἀφεθῆναι· ἐνίους δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ ὅμως ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον.

KPAT. Ἐγὼ γοῦν καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅποτε κατήειν, κατὰ τὴν ὁδόν.

ΔΙΟΓ. Διήγησαι, ὦ Κράτης· ἔοικας γάρ τινα παγγέλοια ἐρεῖν.

KPAT. Καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῖν· 2 ἐν αὐτοῖς δ' ἐπίσημοι, Ἰσμηνόδαρος τε ὁ πλούσιος ὁ ἡμέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑπαρχος, καὶ Ὀροίτης ὁ Ἀρμένιος. ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδαρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ ληστῶν παρὰ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα, οἶμαι, βαδίζων, ἔστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χερσὶν εἶχε· καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνά, ἃ κατελελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ

16 Ἀνεκαλεῖτο τῆς τόλης) Καὶ αὐτὸν ἠτιάτο τῆς τόλης. G.

Ant. Eamus eo, Diogenes: etenim spectaculum fuerit iucundum, hos eorum lacrimantes videre, illos supplicantes, ut dimittantur, quosdam aegre descendentes, & quamvis in caput proturbet Mercurius, tamen resistentes, & supino corpore renitentes sine ulla proficiendi spe.

Crat. Ego enimvero persequar vobis, quae vidi, cum descenderem, per viam.

Diog. Narra, quaeso, Crates: nam videre quaedam per-ridicula dicturus.

Crat. Et alii quidem multi una nobiscum descendebant, & in iis insignes Ismenodorus ille dives noster, & Arfaces Mediae praefectus, & Oroetes Armenius. Ismenodorus ergo (nam trucidatus erat a latronibus iuxta Cithaeronem, Eleusinem, ut puto, iter faciens) gemebat, vulnusque in manibus habebat: tum infantes parvulos, quos reliquerat, voce ciebat, suamque ipsius incusabat audaciam, qui, ubi

ἑαυτῷ ἐπεμέμεφετο τῆς τόλμης, ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλ-
λων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθεράς χωρία πανέρημα ὄντα
ὑπὸ τῶν πολέμων, διαδεύων, δύο μόνους οἰκέτας ἐπήγε-
το· καὶ ταῦτα, Φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
3 τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. Ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς
γὰρ ἦδη, καὶ νῆ Δι' οὐκ ἄσμενος τὴν ὄψιν, ἐς τὸ βαρ-
βαρικὸν ἤχβeto, καὶ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ
ἡξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι· καὶ γὰρ ὁ ἵππος
αὐτῷ συνετεβήκει, μίᾳ πληγῇ ἀμφοτέροι διαπαρέντες
ὑπὸ Θρακὸς τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς
τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ ἡ-
λαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ τῶν ἄλλων προῦπεξορμήσας·
ὑποστάς δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσείεται
τὸν Ἀρσάκου κοντόν· αὐτὸς δὲ ὑποβείς τὴν σάρισσαν αὐ-
τόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον.

4 ANT. Πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μίᾳ πληγῇ τοῦτο
γενέσθαι;

9 Ἀμφοτέροι διαπαρέντες) Ἀπὸ τοῦ, ἀμφοτέρων διαπαρέντων. G.

Cithaeron erat superandus, Eleutherisque loca proxima bel-
lis prorsus evastata transeunda, binos tantum servos secum
duxerit; idque cum phialas quinque aureas & cymbia qua-
tuor secum haberet. Arfaces autem iam aetate provecta,
& fane non illiberali facie, barbaricum in morem indigna-
batur; aegreque ferebat se pedibus ire, ac postulabat equum
sibi adduci: simul enim cum eo equus obierat, dum uno
ictu uterque caderent perfossi a Thrace quodam peltasta in
congressu cum Cappadoce ad fluvium Araxem. Etenim Ar-
faces in hostem ferebatur, ut narrabat, longe ante alios
provectus: Thrax autem impetum excipiens pelta, submis-
so corpore, amolitur Arfacae contum: tum ipse e vestigio
obiecta sarissa eum simul & equum transfigit.

Ant. Quì potest, Crates, uno ictu hoc confici?

ΚΡΑΤ. Ῥᾶστα, ὦ Ἀντίσθενες· ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαινεν εἰκοσάπηχόν τινα κοντόν προβεβλημένος· ὁ Θραξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσσει τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ στέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπεύραντα· διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπᾶξ ἄχρις ὑπὸ τὴν πυγὴν. ὁρᾷς οἷόν τι ἐγένετο; οὐ τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡξίου ἵππευς κατιέναι. Ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδε, καὶ οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πᾶσχουσι δ' αὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκωνθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροποδῇ μόνις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστα-

4 Τῇ σαρίσει) Λόγχι Μακεδονικῇ. G.

7 Ἐς τὸν βουβῶνα.) Βουβὸν περὶ τὴν γαστέρα τέπος. V.

Crat. Facillime, Antisthenes: hic enim irruebat, viginti cubitorum conto proiecto; Thrax vero, postquam pelta demovit ictum, sic ut cuspis eum praeteriret, tum genu nixus excipit sarissa praelata impetum, & vulnerat equum sub pectus, qui prae ardore, cursusque vehementia semetipso in telum induebat: eadem Arfaces opera transfoditur per inguen penitus usque sub ipso nates. Vides, quid, quoque modo acciderit, non viri, sed equi potius facinus. Attamen moleste ferebat, pari se cum aliis esse loco, volebatque eques descendere. Oroetes autem privatae fortunae homo, pedibusque debilis admodum, ne stare quidem humi, nedum ingredi poterat: accidit autem hoc ipsum plane Medis omnibus, cum descenderint ab equis; ut qui per spinas incedunt suspensis pedibus, vix progrediuntur. Quare cum prostratus iaceret, nullaue machina surgere vellet,

Lucian. Vol. II.

P.

σθαι ἤθελεν, ὁ βέλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον· ἐγὼ δὲ ἐγέλων.

6 ANT. Καὶ γὰρ δέ, ὅτε κατήειν, οὐδ' ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλλοις· ἀλλ' ἀφείς οἰμῶζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προκατέλαβον χάραν, ὡς ἂν ἐπιτηδείως πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν δέ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε καὶ ἐναυτίων· ἐγὼ δὲ μάλα ἐτερπύμην ἐν αὐτοῖς.

7 ΔΙΟΓ. Σὺ μὲν, ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθενης, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων· ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανειστής, ὁ ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ Ἀκαρνὰν, ξιναγὸς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατήεσαν· ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ Φαρμάκων ἀποθανόν· ὁ δὲ Λάμπις, δι' ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας ἀποσφάξας ἑαυτὸν· ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῶ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λε-

9 Βλεψίας τε ὁ δανειστής. Γρ.

Βλεψίας δὲ ὁ δανειστής. G.

10 Ξιναγὸς) Ὁ ξένος στρατιώ-

τας ξυνάγων καὶ μισθῶν αὐτοὺς εἰς

τὸν πόλεμον. V. Ὁς μισθῶ τοὺς

στρατιώτας συνάγει. G.

14 Ἀπεσκληκέναι) Κατεξηρά-

σθαι. V.

optimus Mercurius in humeros sublatum portavit usque ad Charontis cymbam: ego vero ridebam.

Ant. At ego, cum descenderem, ne immiscui quidem me ceteris, sed relictis plorantibus illis, ubi accucurreram ad cymbam, ante alios occupavi locum, quo commode navigarem: in traiectu vero hi quidem lacrimabantur & nau-seabant, ego contra valde oblectabar iis.

Diog. Tu Crates, tuque Antisthenes istiusmodi naῦτι fuistis itineris socios: mecum Blepsias danista ex Piraeo, Lampis Acarnan mercenarii militis praefectus, & Damis ille dives Corintho una descenderunt: Damis scilicet per filium veneno sublatum; Lampis ob amorem Myrtii meretricis vi sibi illata: Blepsias autem fame miser dicebatur extabuiffe; idque satis indicabat, ut qui pallidus mirum in

πτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον Φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καίπερ εἰ-
δὼς, ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι· εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι
αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες, ἔφην, ὑπ'
αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐ-
τὸς, ἐννενηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτ-
ταρας ὀβολοὺς παρείχες. σὺ δὲ, ὦ Ἀκαρνάν, (ἔστενε
γὰρ κακῆϊνος, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτιά) τί αἰτία τὸν
ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὐ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε
ἔτρεσας, ἀλλὰ Φιλοκινδύνως ἡγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων.
ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπι-
πλάστῳ, καὶ στεναγμῶν ἐάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ
Βλεψίας αὐτὸς ἑαυτοῦ κατηγόρει. Φθάσας πολλὴν τὴν
ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προστήκουσι
κληρονόμοις, εἰς αἰὲ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν
ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπῶλὴν παρέσχον τότε στέ-
νοντες. Ἄλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν' ἀποβλέ- 8

modum, atque attenuatus exactissime conspiceretur: ego
vero, quamquam scirem, exquirebam, quo pacto obiisset.
Tum Damidi accusanti filium, Atqui non iniusta passus es,
inquam, ab eo tu, qui talenta cum possideres admodum
mille, inque luxu ipse viveres nonaginta natus annos, octo-
decim annorum iuveni quatuor obolos praebebas. Tu ve-
ro, Acarnan, (gemit enim & iste, dirisque Myrtium
prosequatur) quid infimulas amorem, non temet ipsum?
qui hostes nunquam exhorruisti, sed periculi securus proe-
lium inibas ante alios, a vulgari meretricula, lacrimisque
fictis & suspiriis captus es vir tam fortis. Nam quod ad
Blepsiam attinet, se ipsum accusabat primus multae dementi-
ae, quod opes custodiret nulla sibi necessitudine iunctis
heredibus, sempiternum se victurum ineptissimus ille pu-
tans. Mihi enimvero non vulgarem delectationem praebe-
runt tunc gementes. Sed iam ad Orci ostium sumus: con-

πειν χρή καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους.
 βαβαί· πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύον-
 τες πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ
 πάνυ γεγηρακότες ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἄρα τὸ Φίλτρον
 9 αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; Τοῦτον οὖν τὸν ὑπέργηρων ἔρεσθαι
 βούλομαι. τί δακρύεις τηλικούτος ἀποθανών; τί ἀγα-
 νακτεῖς, ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα γέρων ἀφίγμενος;
 ἦπου βασιλεὺς ἦσθα;

ΠΤΩ. Οὐδαμῶς.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ σατράπης;

ΠΤΩ. Οὐδὲ τοῦτο.

ΔΙΟΓ. Ἄρα οὖν ἐπλούτεις, εἴτα ἀνιά σε τὸ πολλὴν
 τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνάναι.

ΠΤΩ. Οὐδὲν τοιοῦτον· ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
 τὰ ἐννεήκοντα· βίον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὀρμιάς

13 Ἀπολιπόντα) Γρ. τον. ἀλλ' ἔτη μὲν ἐγεγόνειν ἀμφὶ
 Ἀπολείποντα ἵεναι. οὐδὲν τοιού- τὰ ἐννεήκοντα. G.

rui et oportet & prospicere e longinquo venientes. Papae:
 multi sane diversique, & omnes lacrimarum pleni praeter
 istos recens natos & infantes: quin & valde senes lamen-
 tantur. Quid hoc? num quis incantatis veneficiis inductus
 eos tenet vitae amor? Illum equidem aetatis provectissimae
 hominem interrogare volo. Quid lacrimare id aetatis mor-
 tuus? quid indignaris, optime: idque senex cum huc ad-
 veneris? an forte rex eras?

Mend. Haudquaquam.

Diog. At certe satrapa?

Mend. Neque istud.

Diog. Num ergo divitiis affluebas? idque adeo dolorem
 tibi creat, quod, multo luxu relicto, mortem obieris.

Mend. Nihil tale: sed annos quidem attigi propemodum
 nonaginta: vitam vero inopem calamo piscatorio ac linea

εἶχον, ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ὢν, ἄτεκνός τε, καὶ προσ-
ἔτι χωλὰς, καὶ ἀμυδρὸν βλέπων.

ΔΙΟΓ. Εἴτα τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες;

ΠΤΩ. Ναί· ἡδύ γὰρ ἦν τὸ Φῶς· καὶ τὸ τεθνάναι δει-
νόν, καὶ Φευκτέον.

ΔΙΟΓ. Παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μαιρακιδεύῃ πρὸς
τὸ χρεῶν· καὶ ταῦτα ἡλικιωτῆς ὢν τοῦ πορθημέως. τί οὖν
ἂν τις ἐτι λέγοι περὶ τῶν νέων, ὅποτε οἱ τηλικούτοι Φι-
λόζωοι εἰσὶν; οὓς ἐχρῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὥς τῶν ἐν
τῷ γήρα κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίωμεν, μὴ καὶ τις
ἡμᾶς ὑπιδῇται ὥς ἀπόδρασιν βουλευόντας, ὁρῶν περὶ
τὸ στόμιον εἰλουμένους.

7 Τὸ χρεῶν) Εἰμαρμένον. V.

sustentabam insigniter egenus, prole carens, praeterea clau-
dus, hebetique visu.

Diog. Tum tu talis vivere sustinuisti?

Mend. Sanequam: iucunda quippe erat lux; mori contra
grave ac fugiendum.

Diog. Deliras, senex, & iuveniliter atque inepte fato ad-
versaris, cum tamen annis ipsum Charontem aequas. Quid
iam dicat aliquis de iuuenibus, ubi id aetatis homines vi-
tam amplexantur, quos oportebat confectari mortem, tan-
quam senilium malorum remedium? Verum abeamus, ne
quis nos suspectos habeat fugae cogitatae, dum videt circa
hoc ostium obversantes.

XXVIII.

MENIPΠΟΤ ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΤ.

MEN. Ω ΤΕΙΡΕΣΙΑ, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι

MENIPPI ET TIRESIAE.

Men. T I R E S I A, caecusne sis, non amplius dignoscere fa-

διαγνῶναι ῥάδιον· ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα
κενά· μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν· τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν
εἰπεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέν-
τοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφοτέρω ἐγένου μόνος, ἀνὴρ
καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοι-
γαροῦν εἶπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράβης ἡδίνος τῶν βίων,
ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος;

ΤΕΙΡ. Ἀμείνων ἦν παραπόλῃ, ὦ Μένιππε, ὁ γυναι-
κεῖος ἀπραγμονέστερος γάρ. καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀν-
δρῶν αἱ γυναῖκες· καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς,
οὔτε παρ' ἐπαλξιν ἐστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρε-
σθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι.

2 ΜΕΝ. Οὐ γὰρ ἀκήκοας, ὦ Τειρεσία, τῆς Εὐριπί-
δου Μηδείας, οἷα εἶπεν οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς
ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον
ὑφισταμένας; ἀτὰρ εἶπέ μοι (ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς

cile: cunctis enim nobis perinde oculi sunt vacui: solum
restant oculorum cava loca. Ceterum dicere nequeas, uter
Phineus sit, an Lynceus. Iam vatem fuisse, & utrumque
te solum, marem ac feminam, ex poëtis audivisse memi-
ni. Per Deos itaque te obtestor, expone mihi, utrum ex-
pertus fueris suavius vitae genus, cum mas fores, an
femina?

Tir. Potior erat magno intervallo, Menippe, vita femi-
nini sexus, quippe magis negotiorum experts: tum domi-
nantur in viros mulieres, neque eas bello vacare necesse
est, neque ad murorum pinnas stantes excubare, neque in
concionibus altercari, neque in iudiciis versari.

Men. Non tu audivisti, Tiresia, Euripidae Medeam, qua-
lia dixerit deplorans muliebrem secus, tanquam miseram, at-
que intolerandum ex puerperiis dolorem sustinentes. Ve-
rum dic mihi, (nam admonuerunt me isti Medearum iambi)

Μηδείας ἰαμβεῖα) καὶ ἔτεκες ποτὲ, ὅποτε γυνὴ ἦσθαι,
ἢ στεῖρα καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ;

TEIP. Τί τοῦτο, ᾧ Μένιππε, ἐρωτᾷς;

MEN. Οὐδὲν χαλεπὸν, ᾧ Τειρεσία. πλὴν ἀποκρι-
ναι, εἴ σοι ῥαδίον.

TEIP. Οὐ στεῖρα μὲν ἦμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως.

MEN. Ἰκανὸν τοῦτο· εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβου-
λόμην εἰδέναι.

TEIP. Εἶχον δηλαδὴ.

MEN. Χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μό-
ριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μασθοὶ ἀπετάκη-
σαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πάγωνα ἐξήνεγκας;
ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης;

TEIP. Οὐχ ὅρῳ, τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα· δοκεῖς
δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο.

4 Ἀπόκρινε) Ἀντὶ τοῦ διαχωρίζε. V.

peperistine aliquando, cum mulier eras, an sterilis & par-
tus expers degisti in illo vitae statu?

Tir. Quid illud, Menippe, rogitas?

Men. Nihil explicatu difficile, Tiresia: quin responde, si
tibi promptum.

Tir. Haud sterilis eram, neque tamen peperī.

Men. Satis est: nimirum an matricem habuisses, vole-
bam scire.

Tir. Habebam scilicet.

Men. Temporis autem tractu tibi matrix evanuit, pars
muliebris obstructa fuit, mammae emarcuerunt, & virile
membrum succrevit, barbamque protulisti, an statim ex fe-
mina masculus evasisti?

Tir. Non video, quid tibi velit quaesitum illud: nisi quod
videre mihi non credere haec ita fuisse facta.

MEN. Οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν, ὦ Τειρεσία, τοῖς τοιούτοις· ἀλλὰ καθάπερ τινα βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε δυνατόν ἐστιν, εἴτε καὶ μὴ, παραδέχεσθαι;

3 ΤΕΙΡ. Σὺ οὖν αὐδὲ τάλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὅπότ' ἂν ἀκούσης ὄρνεια ἐκ γυναικῶν ὅτι ἐγένοντό τινες, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα;

MEN. Ἦν που κακείναις ἐντύχω, εἴσομαι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ, ὦ βέλτιστε, ὅποτε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἑμμαντεύου τότε, ὥσπερ καὶ ὕστερον; ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἑμάβης εἶναι;

ΤΕΙΡ. Ὅραίς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέλυσά τινα ἐκ τῶν θεῶν, καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπῆρυσά με· ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφορὰν.

MEN. Ἐπὶ ἔχῃ, ὦ Τειρεσία, τῶν ψευσμάτων; ἀλ-

² Βλάκα) Εὐθύην, ἀνόητον· εἰρη- ἀχρήστου δὲ οὕτως, ὡς μηδὲ κύνα
ται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλοῦρι, αὐτῷ χρῆσθαι. V.

Men. Videlicet, Tiresia, non decet diffidere talibus, sed velut insulsum, re non explorata, fierine possint, necne, probare.

Tir. Tu ergo nec cetera credis ita fuisse facta, quando audis aves ex mulieribus exstitisse, aut arbores aut feras; sicuti Aëdona, Daphnen, aut Lycaonis filiam?

Men. Illis si quando forte obviam venero, cognoscam, quid dicant: tu autem, vir optime, cum mulier eras, tunc etiam vaticinabare, quemadmodum postea, an simul vir & vates esse didicisti?

Tir. Ecce enim ignoras, quae ad me spectant, omnia; me scilicet litem Deorum quandam diremisse; tum ut Iuno me visu privaverit, Iuppiter autem mitigaverit, arte vaticinandi donata, calamitatem illam.

Men. Adhuc tu, Tiresia, affixus haeres mendaciis? Ve-

λα κατὰ τοὺς μάνεις τοῦτο ποιεῖς· ἔθος γὰρ ὑμῶν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

rum hoc quidem solemni vatum more facis: soletis enim vates nihil fani & veri proloqui.

XXIX.

ΑΙΑΝΤΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜ. Εἰ σὺ μανεῖς, ὦ Αἴαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἢ ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτία τὸν Ὀδυσσεά; καὶ πρῶην οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἤξιώσας ἄνδρα συστρατιώτην καὶ ἐταῖρον, ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίων παρήλθες.

ΑΙΑΣ. Εἰκότως, ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γὰρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντέξετασθεῖς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις.

ΑΓΑΜ. Ἡξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκοντὶ κρατεῖν ἀπάντων;

ΑΙΑΣ. Ναὶ, τάγε ταιᾶτα· οἰκεία γὰρ μοι ἦν ἡ

ΑΙΑCIS ET AGAMEMNONIS.

Agam. Si tu furore actus, Ajax, temet ipse interemisti, nosque omnes destinaras, quid incusas Ulyxen? & nuper ne adspexisti quidem eum, quando Tiresiam interrogatum veniebat, neque alloqui dignum habuisti commilitonem & sodalem, sed superbe grandi passu incedens praeteriisti.

Ajax. Et merito, Agamemnon: is enim mihi furoris causa fuit solus, mecum qui se composuerit in armorum iudicio.

Agam. Volebasne adversarium habere nullum, & sine pulvere ac certamine vincere omnes?

Ajax. Sane, hac quidem in parte: nam generis iure ad

πανοπλία, τοῦ ἀνεψιοῦ γε οὔσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι, πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ Λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἤξιον εἶναι, καὶ ἐπιτηδεϊότερος ἔχειν τὰ ὅπλα.

2 ΑΓΑΜ. Αἰτιάω τοιγαροῦν, ᾧ γενναῖε, τὴν Θέτιν, ἣ, δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα ἐς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐτά.

ΑΙΑΣ. Οὐκ' ἀλλὰ τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη μόνος.

ΑΓΑΜ. Συγγνώμη, ᾧ Αἴαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης, ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει· ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς.

ΑΙΑΣ. Οἶδα ἐγὼ, ἥτις μου κατεδίκασεν· ἀλλ' οὐ

me pertinebat tota haec armatura, quippe patruelis. Et vos ceteri multo praestantiores detrectastis certamen, & controversiam mihi praemiorum nullam movistis. Verum Laërtæ filius, quem ego saepe servavi in periculo versantem, ne concideretur a Phrygibus, meliorem se ferebat & magis idoneum, qui possideret arma.

Agam. Accusa itaque, vir fortissime, Thetin, quae, cum oporteret hereditatem armorum tibi tradere, quippe cognato, in medium allata proposuit.

Aiax. Minime; sed Ulyxen, qui contra me solus illa sibi vindicavit.

Agam. Venia dignum, o Aiax, si homo cupiditate tactus fuerit gloriae, gratissimae rei, cuius causa quisque nostrum pericula subire non refugit: quin vero superavit te, idque Troianis iudiciis.

Aiax. Equidem scio, quaenam me condemnaverit: sed

Θέμις λέγειν τι περὶ τῶν Θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεά μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην, ὦ Ἀγάμεμνον· οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηναῖ τοῦτο ἐπιτάττοι.

fas non est dicere quidquam de Diis. Ulyxen enimvero ut non oderim, impetrare a me nequeo, Agamemnon, et si hoc vel ipsa Minerva praecipiat.

XXX.

ΜΙΝΩΟΣ ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

MIN. Ο ΜΕΝ ληστής οὗτος Σώστρατος ἐς τὸν Πυρι-
φλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω· ὁ δ' ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χι-
μαίρας διασπασθήτω· ὁ δὲ τύραννος, ὦ Ἑρμῇ, παρὰ
τὸν Τιτυὸν ἀποταθῆις, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ
αὐτὸς τὸ ἦπαρ· ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἅπιτε κατὰ τάχος
ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοι-
κεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον.

ΣΩΣΤ. Ἀκουσον, ὦ Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω
λέγειν.

MIN. Νῦν ἀκούσω αὖθις; οὐ γὰρ ἐξελέλεγξαι, ὦ
Σώστρατε, πονηρὸς ὢν, καὶ τοσούτους ἀπεκτονάς;

MINOIS ET SOSTRATI.

Min. HIC quidem latro Sofstratus in Pyriphlegethontem
iniiciatur: ille sacrilegus a Chimaera dilaceretur: iste ty-
rannus, Mercuri, iuxta Tityum porrectus a vulturibus
praecordia tondeatur. At vos probi abite quantocius ad
Elysium campum, Beatorumque insulas incolite, pro eo,
quod iusta feceritis per vitam.

Sofl. Audi, Minos, si tibi iusta videar dicere.

Min. Nunc audiam iterum? nonne enim tu convictus es,
Sofstrate, maleficii, totque homicidiorum?

ΣΩΣΤ. Ἐλήλεγμαι μὲν· ἀλλ' ὅρα, εἰ δικαίως κο-
λασθήσομαι.

ΜΙΝ. Καὶ πάνυ, εἵ γε ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δύναιον.

ΣΩΣΤ. Ὅμως ἀπόκριναί μοι, ᾧ Μίνως βραχὺ
γάρ τι ἐρήσομαί σε.

ΜΙΝ. Λέγε, μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς ἄλ-
λους διακρίνωμεν ἤδη.

2 ΣΩΣΤ. Ὅποσα ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἐκὼν
ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὑπὸ τῆς Μοίρας;

ΜΙΝ. Ὑπὸ τῆς Μοίρας δηλαδή.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν καὶ οἱ χρηστοὶ ἅπαντες, καὶ οἱ
πονηροὶ δοκοῦντες ἡμεῖς, ἐκείνη ὑπηρετοῦντες, ταῦτα
δρῶμεν.

ΜΙΝ. Ναὶ, τῇ Κλωθοῖ, ἢ ἐκάστῳ ἐπέταξε γεννη-
θέντι τὰ πρακτέα.

ΣΩΣΤ. Εἰ οὖν τις ἀναγκασθεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύ-

Soft. Sum sane convictus: considera tamen, an iuste sup-
plicio sim afficiendus.

Min. Omnino; siquidem dare meritas poenas iustum est.

Soft. Quin ergo responde mihi, Minos: nonnihil enim
rogare te volo.

Min. Loquere, dum ne prolixa, ut & de aliis iudicium
iam reddamus.

Soft. Quaecunque egi in vita, utrum sponte mea egi,
an fatali stamine destinata mihi fuerant a Parca?

Min. A Parca videlicet.

Soft. Nempe igitur probi omnes, malique qui videmur
nos, illi ministrantes haec facimus.

Min. Prorsus, Clothoni quippe, quae unicuique nato in-
iunxit, quae facienda forent.

Soft. Si quis ergo occiderit aliquem necessitate adactus

σειέν τινα, οὐ δυνάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμενος, εἶον δῆμιος, ἢ δορυφόρος, ὁ μὲν δικαστῇ πεισθεὶς, ὁ δὲ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ Φόνου;

MIN. Δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν τυράννον· ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξέφος αὐτό· ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο, ὄργανον ὄν πρὸς τὸν θυμὸν, τῷ πρώτῳ παρασχάντι τὴν αἰτίαν.

ΣΩΣΤ. Εὖγε, ὦ Μίνως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ παραδείγματι. ἦν δέ τις, ἀποστείλαντος τοῦ δεσπότου, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ ἀργυρον κομίζων, τίνι τὴν χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀναγραφτέον;

MIN. Τὸν πέμψαντα, ὦ Σώστρατε· διάκονος γὰρ ὁ κομίσας ἦν.

ΣΩΣΤ. Οὐκοῦν ὄρῃς, πῶς ἀδίκᾳ ποιεῖς κολάζων 3 ἡμᾶς ὑπηρετάς γενομένους, ὧν ἡ Κλωθὰ προσέταπτε, καὶ τούτους τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχει τις ἂν, ὡς ἀντιλέγειν

ab alio, cui contradicere non potuerit vi compulsus, velut carnifex aut fatelles, ille iudici morem gerens, hic tyranno, quem reum ages caedis?

Min. Nimirum iudicem aut tyrannum: nihil certe minus, quam ipsum ensen; is enim administer est, utpote instrumentum libidinis, illi, qui primum intulit caedis causam.

Soft. Perbene, Minos, qui uberius illustres & cumulatius exemplum meum. Si quis porro, mittente domino, ipse veniat aurum argentumve apportans, utri gratiae habendae, beneficiumque acceptum erit ferendum?

Min. Mittenti, Sostrate; quippe minister tantum erat, qui portavit.

Soft. Non tu iam vides, quam iniusta facias, qui nos ad supplicium condemnes ministros eorum, quae Clotho imperabat; illos contra praemiis & honore afficias, qui administrarunt aliena bona? illud enimvero dicere quis ne-

δυνατὸν ἦν τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις.
 MIN. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν καὶ ἄλλα οὐ
 κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλ-
 λά σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ λη-
 στῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστῆς τις εἶναι δοκεῖς. ἀπό-
 λυσον αὐτόν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ
 μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾶν τὰ ὅμοια διδάξης.

queat, refiti potuisse rebus, quae summa cum necessitate
 imperabantur.

Min. Sostrate, multa videas alia non ex ratione fieri, si
 rem accurate explores. Verum tu quidem eum propositae
 quaestionis fructum feres, ut non latro solum, sed & so-
 phista videre. Solve illum, Mercuri; poenaeque liber esto.
 At cave, ne alios quoque mortuos similes interrogatiun-
 culas proponere doceas.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

VARIAE LECTIONES

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 5. l. 16. Αὐτοῦ) αὐτῷ I. Pag. 7. l. 8. Οὐ πτερὰ) οὐδὲ πτερὰ I. Pag. 8. l. 12. Ἡμῶν) ἡμῖν sola F. ἡμῶν ex P. quoque notatur. Porro I. ὁ πρόην καταχέας ἡμῶν non male, ead. Ὑπεράνω) Ita S. A. Reliquae ὑπὲρ ἄνω. Pag. 10. l. 3. Ἐδῆ) ἔδῃ & πῆ notatur ex P. l. 6. Ἀθάνατος) ἀλλὰ θεὸς ἀθ. I. Pag. 11. l. 3. Γάλακτος) καὶ γάλ. I. quod restitui volebat Solanus. l. 15. Γανύμηδες) ὦ Γαν. I. Pag. 12. l. 8. Τὰ πολλὰ) ὡς τὰ π. I. Pag. 13. l. 17. Ἡ σάτυρος) Deest in edd. prioribus: habet sola I. Pag. 14. l. 1. Ἰδαῖον) εἰκαῖον P. L. l. 3. Ἡμῖν) Defuit in prioribus edd. συνοικεῖ ἡμῖν ἐπὶ κ. P. συνοικεῖ ἡμῖν νῦν. marg. A. i W. νῦν ἡμῖν G. συνοικεῖν ἡμῖν I. l. 11. Ὑπόλοιπον) ἐπίλοιπον I. ead. Αὐτὸς) ὁ παῖς I. Pag. 16. l. 6. Ἡδέως ταῦτα) Ἡρα. ἡδῶ ταῦτα. Z. G. marg. A. i W. sed personis non mutatis. l. 7. Ἐμπρέπει) ἔπρεπε G. Pag. 17. l. 7. Δέιδιθι) δεῖδιθι marg. A. i W. Pag. 18. l. 8. Ὅσον καὶ αἰσχροῖς) ὅσων καὶ αἰσchrῶν. L. Pag. 21. l. 14. Ἐξαπατηθήσεται) ἐξαπατήσεται B. i. B. 2. Pag. 22. l. 6. Συμπεριεχθήσεται) Ita recte utraque B. In ceteris vitiose συμπεριεχθήσεται. l. 20. Προσγεῶ) προσμειδιᾷ L. Pag. 23. l. 5. Τοῦ) ἐκ τοῦ L. l. 8. Ἐκινεῖτο) ἔστηκε τὸ P. ἔστηκε τὸ I. Pag. 24. l. 6. Ὑφέλκων) ὑφελῶν G. L. l. l. 8. Τὸ σκηπτρον) ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκηπτρον F. I. In P. ἦλθεν ἐπὶ non exstitit. Pag. 25. l. 2. Κολλάβους) καλάμους priores edd. καλάβους P. καλάβους Schol. κολλάβους G. L. margo A. i W. ubi & μαγάδα pro μαγάδιον. Pag. 26. l. 4. Μῖα πλ. διατεμ.) Haec notantur in Exc. P. μῖα πληγῇ διατεμεῖν) γρ. διακόψαι. | λίθον | διατεμεῖν. l. 7. Εἰ μέμνη) ἢ μέμνης L. Pag. 27. l. 1. Ἀναιμωτί) ἀναίμοσι F. & veteriores edd. in margine A. i W. notatur ἀναιμωτί. Aldus. l. 5. Τί γὰρ χρὴ π.) τί γὰρ οὐ χρὴ marg. A. i W. l. 8. Ὑπὸ τὴν μήνιγγα) Scholiast. V. τῇ μήνιγγι. Pag. 29. l. 9. Ἐπείσημαινεν) ἐπείσημινεν P. I. marg. A. i W. Pag. 31. l. 7. Ὅσ' ἂν) ὅ ἂν A. P. margo A. i W. Pag. 32. l. 2.

Lucian, Vol. II.

Q

Παραγγέλων) Priores edd. παραγγελῶν. Sola F. παραγγέ-
λων. l. 16. Αὐτοί) Schol. V. notat variam lectionem μόνοι.
Ea est in L. I. Pro ἐσμέν margo A. i W. ἰσμέν. Pag. 33. l. 1.
Παρά) Ita F. I. V. 2. S. A. Reliquae περί. H. Steph. Thef. T.
II, p. 293, etiam παρά. l. 8. Μένουσαν) Sic scribitur in A.
P. L. I. V. 2. marg. A. i W. Ceterae μὲν οὖσαν. l. 10. Τοιαῦ-
τα) τοιούτων P. L. l. 15. Ἐπέστειλε) Ita G. L. I. V. 2. marg.
A. i W. In reliquis edd. ἀπέστειλε. l. 16. Ἀνέναι) In aliis
scribi ἀνέναι notatur a Schol. V. Pag. 35. l. 10. Ὑποβαλλ-
μενος) Hunc in modum P. L. margo A. i W. Priores edd. ἐπι-
βαλλ. l. 14. Περικειμένη) ἐπικειμένη L. Pag. 38. l. 6. Ἡ) ἢ L.
Pag. 40. l. 1. Διεσθαρμένος τῷ σώματι) Th. Mag. Διεσθορός τὸ
σῶμα. Posterius etiam L. Pag. 41. l. 7. Οἰβάλου) Sic recte L. P.
S. A. marg. A. i W. Reliquae edd. Οἰβάδου. Pag. 42. l. 1. Τὸν
λόγον) τὸν τρόπον I. l. 5. Ὑπεροφίαν) Post ὑπεροφίαν inferit G.
ἐβούλευσε. l. 6. Τοῦ Ταύγετου) Sic invenitur in L. I. B. 1. 2. S.
A. marg. A. i W. Ceterae edd. τὸ Ταύγετον. Pag. 43. l. 3.
Ἐπαιάζοντα) ἐπαιανίζοντα C. l. 15. Αὐτὸν ὄντα) ὄντα τὸν I.
Pag. 44. l. 6. Εὐεξία) εὐγλωττία L. Pag. 45. l. 6. Ἀρη) Ita sola
P. Reliquae omnes Ἀρη, quod prave mutatum a Bourdelo-
tio. Quam varie flectatur Ἀρης, monet Sylburgius ex Lafcari
Not. ad Clenard. p. 572. Pag. 47. l. 8. Φονεύσει) χονεύσει marg.
A. i W. quod ego, quale sit, non intelligo. Pag. 49. l. 13.
Ἐγεγέννητο) ἐγέννητο F. In sequentibus edd. recte emenda-
tum. Pag. 51. l. 1. Δεδείσθαι) δεδεῖσθαι omnes edd. exce-
ptis I. & V. 2. l. 14. Παντὶ) πάντῃ C. quod vitiose scriptum
pro ea lectione, quam reperit Schol. V. Πανί. Pag. 52. l. 2.
Στρατιωτικῶ) στράτῳ C. & Schol. V. l. 7. Ἐπεχείρησε) F.
ceteraeque edd. excepta sola P. ἐπεχείρησε. l. 14. Ἐπαινέσε-
σθαι) Ita F. quod merito reduxit S. cum priores vel vitiose
ἐπαινέσθαι vel male ἐπαινέσθαι exhiberent. Mox εὐρημα so-
la P. Ceterae omnes damnatum a Thoma scribendi modum
nuntur. Pag. 53. l. 1. Τραπόμενοι) τρεπόμενοι al. marg.
A. i W. l. 10. Εἰ γε) ἢ γε L. marg. A. i W. ἢ τε P. Pag. 54.
l. 1. Πέαν) Ἡραν pleraeque edd. Πέαν P. L. I. V. 2. marg. A. i
W. l. 16. Διαπείρω) F. διασπείρω. sic & V. Pag. 55. l. 1. Αὐ-
τὴ) αὐτὴ C. Pag. 56. l. 2. Ἡδὴ) Deest in I. V. 2. l. 6. Καὶ)
Omissa vocula in B. 2. P. l. 17. Θεῶν Κρίσις) Ἡ κρίσις τῶν
τρίων θεαινῶν, Ἡρας, Ἀθηνᾶς καὶ Ἀφροδίτης O. Pag. 57. l. 1.
Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρω) Deficit in O. l. 8. Νενικηκίας) Ita
O. V. 2. S. A. In ceteris edd. prave νενικυίας. l. 12. Τούτου)
τουτοῦ L. Pag. 58. l. 3. ΗΡΑ) καὶ Ἀθ. O. l. 8. Ἐπινεύεις)

ἐπινεύσεις *I.* *l.* 10. Κακὸν) κακὸν ἔργον ἐντρ. *I.* *pag.* 59. *l.* 1. Πρὸς ἐμοῦ) πρὸ *O. P. I.* *l.* 2. Πότερα) πότερον *O.* *l.* 9. Ἡρώμην) ἠρώμην *H. i.* *l.* 10. Κοινολογούμενος) κοινωλ. *edd. primae:* in *B.* 2. & posterioribus bene correctum. *l.* 13. Εἰρητο) ἤρητο *O.* Poëticam formam omnes *edd.* servant. *pag.* 60. *l.* 3. Τί δὲ) τί δαὶ *O.* fatis commode. *l.* 10. Καὶ) Abest ab *O. pag.* 61. *l.* 2. Ποῦ) Sic in *O. L. Edd.* omnes habuerunt ὅπου. *l.* 7. Οὐτωσί) οὐτοσί *O.* *l.* 9. Καλαύροπα) καλάβρ. *O. P.* *l.* 12. Ἄλλ' ἐκεῖνος) Ἐκεῖνος ἄλλ' ἐπ. πλ. γῆς ἐσμέν *G. L.* *l.* 15. Καταβεβήκαμεν) Priores *edd.* κατεβεβ. *pag.* 62. *l.* 7. Ἄλλ' οὖν) Omittunt *O. P. I.* Ego cum ceteris *edd.* retineo. *l.* 14. Αὐτοῦ) αὐτοῦ *O. P. L. marg. A. i W.* Placet vulgata. *l.* 16. Δακὸν) ἔχων *O. P. L. marg. A. i W.* *pag.* 63. *l.* 2. Ἀποβεβλήκει) ἀπεβεβλ. *P.* *l.* 8. Ἐπιτήδειαι) ἐπιτήδαι *F.* in ceteris emendatum. *ead.* Ὀρεοπολεῖν) ὄρεωπ. *O.* *l.* 15. Τὸ ἄθλον) τὸν ἄθλον omnes *edd.* priores: τὸ *O. L. I.* *pag.* 64. *l.* 6. Δάμαλιν) Priores *edd.* δάμαλις. Δάμαλιν *O.* & *marg. A. i W. l. 11.* Ἐπ' ἄλλο) Priores *edd.* ἐπ' ἄλλω. *pag.* 65. *l.* 6. Πείσαι) πείσον *O. L.* *l.* 9. Οὕτω) οὐ *O. I.* *pag.* 66. *l.* 3. Ἀπεστράφην) ἀποστραφείην *O. P. I. marg. A. i W. l. 6.* Τῷ) τὸ *F.* *l.* 7. Καλῇ) Post hanc vocem interferit *ed. I.* sola: Πα. ἀπόδύθι καὶ σὺ ὧ Ἀφροδίτῃ. *l.* 8. Ἀποδύσῃ) ἀποδύσης *P. I. l. 14.* ΠΑΡ.) Ἐρ. *marg. A. i W. pag.* 67. *l.* 5. Ἀποδυσώμεθα) ἀπεδυσάμεθα *marg. A. i W. l. 7.* Αὐτῇ) αὐτῇ *marg. A. i W. l. 9.* Ὡς δὲ ὄρᾳ ἥδε ἥδεως) ὥς δὲ ὄρᾳ ἥδε ἥδεως *I.* sed in *V.* 2. plane scriptum est ὄρᾳ. *l.* 16. Περιμένω) περιμενῶ *marg. A. i W. pag.* 68. *l.* 1. Σοὶ καὶ τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. Quod reposui, est totum in *O.* & *G.* nisi quod hic aberat τὰ ante δῶρα. *l.* 10. Ἀθινᾷ) ὧ Ἀθινᾷ *O.* *l.* 14. Ἐπίθου) ἐπίθες *O. pag.* 69. *l.* 3. Μελῶν) μερῶν *O.* Nihil est frequentius in *Codd.* horum vocabulorum confusione. *l.* 12. Ἀργῶθεν) Cunctae priores *edd.* Ἀργῶθεν. Ἀργῶθεν in *O.* *l.* 16. Εὐ) Addidi, quod in omnibus *edd.* defuit, ex *O.* *pag.* 70. *l.* 9. Γυμνὰς) γυμνῇ *O.* *l.* 15. Δέ) δὴ *P.* *pag.* 71. *l.* 4. Ὡς) Nullae *edd.* habuerunt: sequendam putavi auctoritatem *O.* *l.* 12. Δύω) δύο *H. i. l. 13.* Ὀλως) ὄλος *O.* *pag.* 72. *l.* 1. Ἀκολουθεῖν) συνακολουθεῖν *O.* *l.* 2. Ἀναπέισομεν) ἵνα πείσωμεν. *P. marg. A. i W. l. 3.* Ταῦτα) Priores *edd.* τάχα. Ταῦτα itidem in *marg. A. i W. l. 10.* Πρέπει γὰρ) πρέπει γὰρ ἂν *P.* πρέπει γὰρ ἂν *I. V. 2.* *ead.* Νικηφόρον) κληφόρον εἶναι ὑμῖν π—. *G. P.* νικητιφόρον vitiose *I. l. 13.* Τούτου) τουτουῖ *O.* *l.* 14. Ἀμελήσεις) ἀμελήσης *O.* quod magis usitatum. *l.* 15. Βούλει) βούλει οὖν *I. V. 2.* βού-

λει τέ σοι. O. Pag. 73. l. 7. ἄξεις) ἔξεις O. l. 8. Πόθον) Πει-
 θῶ A. 1 W. ead. Πρὸς) ἔτι πρὸς O. l. 10. Διδῶμι τὸ μῆλον) δι-
 δῶμι σοι τὸ μ. l. V. 2. Quod sequitur ἐπὶ τούτοις λαμβ. deest
 in O. Pag. 74. l. 1. Βιάζησθε) Ita l. & V. 2. Reliquae βιάζε-
 σθε. minus recte. l. 7. Καταβαρήσειν) καταπονήσειν l. Pag. 75.
 l. 1. Ἐπεβούλευσαν) ἐπεβούλευον l. Pag. 76. l. 1. Ἐξ ἔρωτος)
 ἔξ αίρετος l. notaturque in margine A. 1 W. l. 6. Ὅσα) ἐπόσα
 P. l. V. 2. A. 1 W. l. 7. Ἀποφαίνει) ἀποφαίνεις P. l. V. 2. A. 1
 W. l. 9. Ἡπου) μήπου C. Pag. 77. l. 6. Συνῆν) συνεῖν l. l. 12.
 Παρὰ) Ita Fl. B. 1. & 2. P. S. περὶ male l. Ald. Fr. H. Wech.
 Pag. 78. l. 4. Ἡρέθη) ἠρέθη F. ἠρέθη A. 1. l. V. 2. l. 11. Ταῖς)
 ταῖς οὖν l. V. 2. ead. Ἐπιβαίνεις) ἐπιχειρεῖς A. P. l. marg.
 A. 1 W. l. 13. Πίτνι) Πυθοῖ A. P. l. l. Pag. 79. l. 1. Ἡμεῖς)
 Hic praefigebatur in margine A. 1 W. Ἐρ. ea persona mox
 deleta: tum ἰδῶμεν. In P. εἰδ. l. 13. Διακρίναις) διακρίνειας
 C. Atticorum more: διακρίνας F. Pag. 80. l. 10. Ξενοκτε-
 νεῖ) Ita recte V. 2. S. A. In F. A. l. P. fuit ξενοκτενεῖ. Pag. 81.
 l. 4. Μέσας νύκτας) μέσας τὰς νύκτας l. V. 2. l. 14. Καὶ νή-
 φοντα ἄν σοι) νήφοντά σοι ἔτι τὸν Πρ. l. νήφ. σοι ἄν τὸν Πρ. V. 2.
 Pag. 82. l. 4. Μὴδὲν) μὴδὲ ἓν τι l. peius ἓν τι V. 2. Pag. 83.
 l. 9. Οἱ μὲν . . . υἱοὶ) Ita B. 2. reliquae omnes ὁ μὲν Ἀ. καὶ Σ.
 υἱός. Ferri poterat, καὶ ὁ μὲν Ἀλλ. υἱός καὶ Σ. Pag. 87. l. 8.
 Γὰρ καὶ) δὲ F. Pag. 88. l. 8. Διδάξας) δειξας F. quod nisi
 Mff. auctoribus mutandum non fuerat.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς) σκοπῆς O. L. l. 6. Πρό-
 πῶσι) ποσὶ O. l. 12. Ἐνδεῖ τὴν ὄψιν, καλὴν) Ita P. Post ὄψιν F.
 καὶ ἔδ. Priores edd. ἐνδεῖ καλὴν τὴν ὄψιν. Pag. 92. l. 4. Ἐπι-
 πρέπη) ἐπιπρέπει O. l. 6. Κἄν τοῦτον ἔχω) ἔχω τοῦτον. O. Pro
 κἄν l. & marg. A. 1 W. καί. l. 7. Ὅ δὲ) ὁ δὲ γε O. Pag. 93.
 l. 4. Βρυχωμένῳ) Cunctae edd. βρυχομένῳ male: est enim a
 βρυχάομαι. Pag. 94. l. 14. Ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ δύρα τὸ πῶ-
 μα) ἐπεὶ δὲ ἐθηκα τῇ δύρα τὸ πῶμα. Sic priores edd. Pag. 95.
 l. 6. Ἐπιβουλότατον) Ita G. P. l. V. 2. ἐπιβουλευτότατον prio-
 res edd. l. 10. Γε) Deest in P. Pag. 96. l. 2. Καθίσας) καθήσας
 F. cuiusmodi typorum peccata in ea ed. occurrunt plura, ut
 in initio huius dialogi μεθήσας pro μεθύσας, non digna fane,
 quae commemorentur. l. 13. Οὐδ' ὁ πατήρ) Od. I, 525: Ὡς
 οὐκ ὀφθαλμὸν γ' ἴησεται οὐδ' Ἐροσίχθων. Pag. 97. l. 11. Ὅπου)

ἔποι I. V. 2. Pag. 98. l. 9. αὐτῶν) αὐτὰς I. V. 2. marg. A. 1 W. quod praetulero. l. 12. Παρ' ἐκείνην) ἐκείνην I. V. 2. A. 1 W. Reliquae edd. vitiose ἐκείνης. Pag. 99. l. 2. Ξυναναμίγνυσο) Ξυναναμίγνυσο. C. P. Pag. 100. l. 5. Προσένεγκέ μοι) προσένεγκά μοι A. 1. I. V. 2. S. l. 7. Κάειν) Ita vetustae edd. eaque reperitur in Xenophonte scribendi ratio: vid. H. Stephan. Thes. T. II, p. 174. P. male καεῖν. S. καίειν. Pag. 106. l. 4. Πάθης) μὴ πάθης F. Pag. 107. l. 3. NOT.) In F. A. 1. I. Ζεφ. ea persona mox omissa: errorem manifestum sequentes edd. correxerunt. Pag. 108. l. 1. Ταῦτα) ὁρῶ ταῦτα P. Pag. 109. l. 4. ΠΟΣ. καὶ μέφορμ.) Haec, omisso Neptuni nomine, praecedentibus annectuntur in P. ideoque mox in eodem: ὅτι ἡμᾶς καταν. l. 6. Πῶς δ' οὖν) Ποσ. πῶς δ' οὖν P. L. Pariter C. fed neglecto Ποσ. quod secuti sumus: priores edd. ὅπως γοῦν. l. 14. Ἐγένοντο) Ἐγένοντο F. I. V. 2. In ceteris edd. ἐγένετο: illud praefendum duxi. Pag. 110. l. 6. Φιλομουσίας) φιλοτιμίας F. notatumque in margine A. 1 W. l. 14. ΝΗΡΗΙΔΩΝ) Νηρηίδων omnes edd. excepta I. ubi Ἀμφιτρύτης: repositum hoc etiam in A. 1 W. Pag. 111. l. 5. Ἐρην) Ita G. P. I. V. 2. S. A. marg. A. 1 W. In ceteris edd. ἔρως. ead. Τρωάδι ἐν τῇ Χερ.) Ita priores edd. verum Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χ. G. P. l. 6. Παραμύθιον ἔσται) παρ. οὐ μικρὸν ἔσται G. P. fuggerunt: quod non negligendum videbatur. l. 11. Χαρισαμένους) χαρισαμένους G. P. L. marg. A. 1 W. quod reddidi pro χαρισάμενος priorum edd. Pag. 112. l. 1. Δύναται) δυνατός G. P. L. l. 4. Θάμβει ἅμα σχεθεῖσα) Θάλλπει G. tum συσχεθεῖσα G. P. A. 1 W. l. 6. Ἐπείληπτο) Priores edd. ἀπείληπτο. ἐπείλ. P. notaturque in marg. A. 1 W. l. 23. Ἀποσπασθεῖσαν) τὴν ἀποσπ. G. Pag. 113. l. 15. Ἀνάδυθι) ἀνίθι P. Pag. 114. l. 5. Αὐτίκα μέτεισι) εὐθέως μετελεύσεται B. l. 7. Εὐτρεπῇ) εὐπρεπῇ priores edd. praeter B. 2. quae recte εὐτρεπῇ, quemadmodum in G. L. ead. Ἡ Λητὼ) ἡ Λήτω ἥδη καὶ P. Pag. 115. l. 13. Θολερὸς) θολερῶς P. L. I. V. 2. A. 1 W. in qua mox pro θέρην notatur θέρη, quod quid sibi velit ignoro: θέρη tamen itidem in L. l. 14. Φῆς) ἔφης P. Pag. 116. l. 17. Ἐπεὶ) εἶπε, ἐπεὶ B. Pag. 117. l. 10. Καθίετο) Priores edd. καθίκετο. l. 14. Ἐμειδία) ὑπεμειδία G. P. ἐπεμ. L. Pag. 119. l. 6. Προαρπάσαι) Ita G. Priores edd. προσαρπάσαι. Pag. 120. l. 1. Σὺ γὰρ) καὶ, σὺ γὰρ C. Pag. 121. l. 4. Τοῦτον τῷ βασιλεῖ) τοῦτον deest in P. l. 5. Ἐνθα ἦσαν) Ex G. P. Desunt in prioribus edd. lidem Codd. mox ἢ καὶ τινὰς ἄλλους. Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν) ἰδεῖν ἐς P. Pro ἰδεῖν I. εἰς: sed verbum ἰδεῖν incuria credo praetermissum.

l. 6. Ταύτην Αἰθιοπίαν) τῆς Αἰθιοπίας P. Pag. 123. l. 7. NHP.)
 1Φl. l. 10. ΔΩP.) Ante fuit in edd. TP. sed P. habuit, omi-
 fa persona, πλὴν ὅτι οὕτως quod ferri posset. Pag. 124.
 l. 10. Τὶ καὶ μέρος) δὲ καὶ μέρος τι P. l. 12. Εἶδες) οἶδας A. 1
 W. Pag. 126. l. 12. Αἱ πολλὰ) τὰ πολλὰ P. L. l. 15. Παρ-
 οχουμένην) Ita P. L. quod probavi. Priores edd. παροχούμε-
 νός τε. Pag. 127. l. 7. Ἐφ' ὃ, τι) ἐφ' ὅτῳ L. Schol. V.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 6. Ἡ ἐν Λυκείῳ) εἰληθεροῦντα P. γρ. quam acces-
 sionem, si plures Codd. confirment, non adsperner. Pag. 129.
 l. 2. Τὸ) P. obf. in quibusdam Codd. deesse. l. 12. Ἀπαγγε-
 λῶ) ἐπ. B. 2. vitiose. Pag. 131. l. 9. Ἡ μελ.) εἰσι μελ. P. In
 enotando erratum suspicor, & hoc pertinere ad φασί, quod
 paulo post sequitur. l. 11. Φασί) εἰσι L. Pag. 132. l. 10. Ἀπ-
 ἐνεργαί) ἀπένεργε O. Nihil interest, utrum probes. Similis
 variatio p. 100 l. 5. l. 22. ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ) καὶ Μένιππος
 C. Πλούτωνος καὶ Κροίσου O. l. 25. Μετοικήσωμεν) Ita O.
 B. 2. W. St. Edd. reliquae μετοικήσωμεν. Pag. 133. l. 4. Ἐγὼ
 δὲ) Κροίσος addit O. & Schol. l. 7. Οἰμωγὰς) συμφορὰς O.
 Male. vide Necyom. § 18. Pag. 135. l. 10. ΑΜΦΙΔΟΧΟΥ)
 Deest in O. F. Pag. 136. l. 8. Κατέλθοι) κατέλθῃ O. Pag. 137.
 l. 3. Σοὺ τὸ θεοῦ) Σοὶ τὸ θεῶν O. Tolerari potest, si refingas,
 σοὶ τὸ θεῶν ἐκείνο ἡμ. l. 7. Ὀλος) ὅλως O. Haec saepenumero
 in Codd. confunduntur, ut diiudicari fere nequeat, utrum
 auctor dederit. l. 18. Ὀρίσθαι) In hoc reponendo secutus sum
 consensum O. P. L. idemque notatum reperi in margine A. 1
 W. Accedit priscarum edd. una litera deficiens ὀρίσαι, quod
 S. mutaverat in ὀρίσαι. Pag. 138. l. 4. Πέντε) ε. F. hic tan-
 tummodo. l. 9. Ἡλως) Vitiose F. ἥλος. l. 11. Ὠνήσω) Ita O.
 B. 2. W. P. S. Veteres edd. depravate ὀνήσω. Pag. 139. l. 9.
 Ὀφλημα) ὀφείλημα O. l. 10. Ἀνάπλεω) ἀνάπλεοι P. V. 2. I.
 margo A. 1 W. quod minus Atticum. Ἀνάπλεω F. A. H. ut
 saepe scribitur in Codd. Pag. 141. l. 1. Οὔμενον) οὔμενον F.
 Pag. 142. l. 7. Προθήβης) προθήβης post F. aliae quaedam edd.
 Recte I. V. 2. W. S. A. Pag. 144. l. 8. Ἐπιχαίετε) Ita G.
 P. L. & I. Reliquae edd. ἐπιχαίρετε. Pag. 145. l. 1. Συνιέντες)
 Ita G. C. P. ἀνέντες F. Reliquae edd. συνέντες. l. 4. Δορυφορή-
 σαντες) δωροφορήσαντες P. S. A. l. 6. Ἀποσμυγνέντες) κατα-
 γελασθέντες G. P. L. Pag. 147. l. 8. Τὸν ἀτεκνον, τὸν πλαῦ-

σιον) τὸν γέροντα, τὸν ἄτεκνον, τὸν πλούσιον. *Zην. ᾧ σε δεῖς. P. l. 10. Ὑπισχνούμενος) Ὑπισχνούμενον P. l. 11. Ἐπ' ἐμοὶ) ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ. I. Pag. 149. l. 5. Εἰ καὶ) καὶ deest in G. l. 15. Ἀκούσιος) ἀκούσιως L. ἀκούσιον F. & P. Ceterae ἀκούσιος, quas secutus sum. l. 16. Ὁ ἀθλίος) ἀθλίως G. L. quod non spernendum. Pag. 150. l. 10. Ἀγμιστρον) ἀγμιστρον veteres edd. prout saepe in membranis haec vox exaratur. Pag. 152. l. 3. Ἐπέρρει) Ex G. L. Cunctae edd. ὑπέρρει. Pag. 154. l. 12. Αὐτοὶ) αὐτῶν P. Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ ΔΙΑΦ.) Hae voces, ut res postulabat, ex G. sunt defumptae. l. 11. ΧΑΡ.) Ἐρμῆς O. ead. Ἡμῖν) Exstat in O. omnes edd. ὑμῖν. Pag. 156. l. 1. ΝΕΚ.) Ἐρμ. O. ead. Εὐπλοήσομεν) εὐπλοήσωμεν O. l. 4. Δέξαιτο) δέξοιτο O. l. 7. Ἀποβάθραν) ἐπιβάθραν C. L. l. 13. Ἀπερρίφθων) Ex O. C. P. & W. Idem notatum in A. 1 W. Priores ἀπορρίφθων. l. 18. col. 1. Ὅσα) ὅση Exc. G. C. & V. Pag. 157. l. 9. Ὁ βλοσυρὸς) ἀλουργὸς G. L. Βλοσυρὸς pleraeque edd. recte S. alterum σ detrahit. Pag. 158. l. 1. Τύφον) πλοῦτον O. male. Pag. 159. l. 7. Ἀληθὺς) Deest in O. l. 14. Εὐεργέτην δηλονότι.) Scholii loco habent C. Pag. 160. l. 3. Βαβαί) Defuit in O. l. 5. ΣΤΡΑΤ.) Ita I. V. 2. Νεκρὸς G. P. l. 7. Ἐν γῇ) ὑπὲρ γῆς P. l. 16. Ἀλαζονείαν) Sic IV. P. S. vetustae edd. ἀλαζονίαν. l. 17. Κενοδοξίαν) καινοδ. O. Pag. 161. l. 4. Γε) Abest in O. l. 6. Λέληθε) λελήθας O. quod minime reiiciendum. l. 9. Ἐμβαίνοις) ἐμβαίνης O. idque verum puto. Prope accedit F. ἐμβαίνης, cuius vice reliquae omnes ἐμβαίνοις. l. 13. Μνῶν τρίχες εἰσι) μναὶ εἰσι τρίχες C. P. L. μνῶν τριχῶν εἰσι O. F. Forte fuerit a Luciano, πέντε μναὶ εἰσι τριχῶν et si nec repudiandum sit τρίχες. Pag. 162. l. 2. Ἀποκόψει) ἐπικόψει L. ead. Ἐπικόπτω) ἐπικόπτω G. P. A. 1 W. ubi praeterea notatum, Ἐπικόπτω forsan legendum. l. 8. Βούλει) Με. βούλει. P. l. 11. Ἐπῆρκεν) ὑπῆρκεν O. ead. Ἀνατείνων) ἀνατείνειν O. prave. Pag. 163. l. 1. Κολακίαν) Ex O. Edd. omnes κολακίαν. l. 6. Γε.) Sic O. Cunctae edd. γάρ. quod si retineretur, deleri omnino debebat ὄντα. l. 12. Ἦν ἰδού) ἦν ἰδεῖν P. εἶναι, ἰδού B. 2. quod sine dubio editoris. l. 14. Ἀνελώμεθα) ἐλώμεθα O. Ortum ex simili praecedentis vocabuli terminatione vitium. Pag. 165. l. 8. Γυναιξίν) ταῖς γυναῖξιν margo A. 1 W. l. 12. Ὀρυσόμενον) ὀρυσώμενον O. F. quasi ab ὀρυσάσθαι. Pag. 166. l. 2. Πάντως) Defuit in edd. Addidimus ex G. C. P. sententiae plenius instruendae causa. Pag. 167. l. 7. Εἴτε) οὔτε I. οἴτε margo A. 1 W. l. 9. Ἀριστέϊ) Ἀριστέα G. L. ed. Steph. Pag. 170. l. 8. ΣΚΗΠΙΩ-*

ΝΟΣ) Sola P. Σκιπ. Pro Μίνως F. Μίνωος, ut supra ἐμβαίνης pro ἐμβαίνης. Pag. 171. l. 6. Ὁ Δίβυς) Sic omnes edd. excepta P. quae ὁ Δίβυ praefert. l. 9. Ἐνέγκαιτο) I. typorum vitio ἐνέγκατο. l. 12. Ὀλίγων) Depravate H. & P. ὀλίγων. l. 16. Ἀπαντα) Priores edd. ἅπαντας, excepta W. In margine A. 1 W. τοὺς π. τὸν Ἡ. ἅπαντας notatum reperi. Pag. 172. l. 15. Καὶ) Per errorem in I. & V. 2. exprefferunt eam figuram, quae ἐς designat. Pag. 174. l. 12. Οὐκ ἤξισα) καὶ οὐκ ἤξ. I. Pag. 175. l. 12. Εἶλον) εἶχον Schol. l. 16. Παρὰ) πρὸς L. Pag. 176. l. 2. Ὡν) Defuit in B. 2. P. l. 8. Ἐταίραις) ἐτέραις solemni labe I. V. 2. H. S. A. Pag. 177. l. 8. Σκηπίων) Hoc solo loco Σκιπίων I. V. 2. l. 9. Αὐτὸν) ἐμαντὸν P. vitiose. Pag. 178. l. 3. Καὶ) Ex O. In ceteris Codd. atque edd. deest. l. 11. Βλέπεσθαι) κλέπεσθαι O. l. 12. Ἐξηπατήσθαι) Ita recte O. Emendandum erat cunctarum edd. vitium, ut Grammaticae legibus satisfaceret. l. 13. Πατέρα σου) παρ' ἐαυτοῦ σε εἶναι O. Pag. 179. l. 4. Γὰρ) δ' ὑπεπτ. O. l. 8. Τι) τινη O. quod placet. l. 15. Καὶ νεὸς οἰκοδομοῦμενοι) οἰκοδομοῦντες σοι νεὸς O. Pag. 180. l. 6. Καὶ) Adiungendum videbatur ex O. l. 7. Ἀρουβιν) Hunc in modum O. Edd. omnes Ἀρρουβιν. l. 8. Γενέσθαι) γενήσεσθαι O. Utrumque probum. Dial. XI, οὐδ' ἐπώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. l. 10. Ἐς τὸ εἶσω) Ita recte O. P. I. V. 2. margo A. 1 W. Reliquae edd. εἰς τὸν εἶσω. Pag. 181. l. 1. Ἐπίσημον εἶναι ἐλαύνοντα) Bene F. & V. 2. fine distinctionis nota, quam ceterae edd. assumserunt. l. 5. Βέβαια) F. solemni errore βαιβαία. l. 11. Ἐς) O. πρὸς, & mox ἐπὶ τὰς πράξεις. utrumque male, & contra Graeci sermonis scriptorisque nostri usum. l. 15. Πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε) O. ἀλλὰ καὶ τοῦτό γε. quod probo. Pag. 182. l. 1. Ἐκείνοις) Ea voce, quam O. praebuit, Lucianum auxi. l. 9. Ὀρμῶντας) I. ὀρῶντας. quod, nisi hypothetarum errori sit adscribendum, Francini παραδιόρθωσις est. l. 14. col. 1. Καλλισθένην) C. interponunt hic Κλειτοσθένην, mendose; nam ibidem & Καλλισθένην comparet. l. 26. A. K. Φ.) Verso ordine O. Φ. καὶ A. Pag. 183. l. 12. Πελτάρια) Scholiast. πελτίδια. Etymol. p. 712, v. 18, ἀσπιδίσκια μικρὰ πελτάρια λεγόμενα. Pag. 184. l. 1. Θετταλήν) G. P. L. Θετταλικήν. Alterum amat Noster: Θεσσαλὰς τινὰς ῥῥῆας, Δ. E. I. l. 3. Παίονας) Sic pleraque vetustae: perperam H. P. Παίονας. l. 11. Διασπῆσας) G. P. & Scholiast. διασπάσας. utrumque aequè commodum, ut quid Lucianum auctorem habeat diiudicare sit difficile. Pag. 185. l. 10. Τοιούτους) P. τοσοῦτους. Pag. 186.

l. 3. Εἶναι οἶμαι) Ο. οἶμαι εἶναι. l. 4. Τοιοῦτο) Ο. τὸ τοιοῦτο· recte. l. 6. βλέπειεν) Sic O. V. 2. S. A. vitiose in ceteris βλέπειεν. Pag. 187. l. 1. Τὸ χρήσιμον ὁ) Ο. τοῦτο ὁ χρήσιμον ἔφης· unde Solanus fingebat, τοῦτο ὁ χρ. ἔφης. l. 7. Ἄσπον) G. P. L. Ἄσπονιν. Pag. 188. l. 16. Ὅτι μάλιστα) Ita W. ὁτι μάλιστα F. quomodo solent eiusmodi voculae in vetustis Codd. & antiquis edd. scribi. Reliquae edd. ὁ, τι μάλιστα. Pag. 190. l. 8. Δέδοκται) Ex G. W. neque aliter H. Stephan. edi iussit. Edd. reliquae perperam δέδοται. l. 9. Τοιαῦτα) Sola I. ταῦτα. l. 23. Λεοντή) Sic F. eo tantum peccans, quod i subscribat, & H. Stephan. Accentum reliquae corruperunt λεοντή. Pag. 192. l. 3. Παρὰ) A. 1. H. 1. περὶ vitiose. l. 7. ΔΙΟΓ.) Bourdelotius in P. personam Diogenis transfulerat ad ἐγὼ δέ. Nos ordinem reliquarum edd. omnium sumus secuti. ead. Τόξον) G. O. ξύλον. l. 8. Τεθνεώς) Ο. τεθνηκώς. l. 10. Παρὰ) Sic O. F. I. V. 2. H. St. Ceterae περί. l. 14. Ἐπίτιδες) Ο. P. οὕτως. Iungi possent, οὕτως ἐπίτιδες. Pag. 193. l. 2. Ὑπ') Ο. ἐπ'. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτός) Ο. οὐ γὰρ αὐτοί. F. οὐ γὰρ αὐτός. l. 10. Ψυχῆς καὶ) Ο. ψυχῆς τε καί. Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἴτῃ) Ο. P. ἐλύθη. l. 6. Καὶ ὃν) Ο. ὃν καί. l. 10. Σύνειμι) Ο. Σύνων, & mox καταγελῶ. ead. Ψυχολογίας) Hoc pro ψευδολογίας, quod in plerisque edd. est, reddidi ex G. O. C. P. I. & V. 2. Pag. 195. l. 1. Ἀπόλλωλα) Ἀπόλλωλα F. l. 6. Ἀρύσωμαι) Ἀρύσαιμι P. I. minus commode. l. 8. Αὐθις) Deest in O. l. 10. Τί γὰρ) τί δέ O. Pag. 196. l. 3. Εἰς) ἢ O. P. I. Pag. 197. l. 4. Μοί) Priorae edd. μέν. O. μοί, quod probavi repetitum in huius dialogi fine, atque alibi saepe. l. 5. Αὐτὸ) Abest ab O. 2. & F. ead. Τέ ἐστι) κεῖται O. 3. Pag. 200. l. 15. Ἄλλον) Deficit in O. Pag. 201. l. 4. ΠΡΩΤ.) Omissa fuerat haec personae notatio in F. & A. verum in ceteris & A. i W. margine recte restituta. l. 14. ΜΕΝ. ΚΑΙ ΑΙΑΚ.) Additur Πυθαγόρου καὶ Σωκράτους in B. 2. l. 15. Πλούτωνος) Διονύσου C. absurde. ead. Περιήγηςαι) διηγῆσαι O. perperam. Pag. 202. l. 4. Ἐπισήμους) ἐνδόξους O. C. P. Prioris interpretatio. l. 12. Καὶ παρ' αὐτῶ) ὁ δ' ὑπὲρ αὐτὸν I. O. (αὐτῶν) Ita notavit Solanus, & mox pro τούτους ex P. αὐτόν. Apparet in his aliquid esse turbatum. Pag. 203. l. 12. Ἐθέλης) ἐθέλεις O. Pag. 204. l. 3. Ἴσον) εἰσι O. vitiose. l. 10. Ταῖς φλ.) τὰς φλυκταίνας O. P. margo A. i W. quod ferri posset a Codd. probatum: malo tamen vulgatum propter ὅλος. Pag. 205. l. 2. Ἀνάξιον) P. L. I. margo A. i W. In F. ceterisque edd. ἄξιον reclamante sensu. l. 17. Τάγε) τά τε I. Pag. 206. l. 3. ΣΩΚ. μάλα πολλοὺς ἐώρακα. ΜΕΝ. ἀλλὰ

ἑώρακας &c.) In prioribus edd. excepta *I.* ordine continuo : ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τὰ δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι. Re-
stitutam lectionem plane praeferunt *O. I. & P.* nisi quod ἑω-
ρας in eo fit pro ἑώρακας. Plenius etiam *G.* ἄκροι φιλόσοφοι
μάλα πολλοί. Σωκ. μ. π. ἑώρακα. Μεν. ἀλλὰ ἑώρακας. *l. 10.*
Καὶ ταῦτα) Prioribus edd. πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. *Pag. 207.*
l. 1. Μέτει) μεγίστην ἀσκεῖς *O.* margo *A. i W.* *Pag. 208. l. 3.*
Παντάπασιν) Deest in *O. C. l. 4.* Ἀτρέπτω) ἀτρέπτω *P. ead.*
τῷ πρ.) Voculam τῷ habent *O. C. & F. P.* in ceteris edd. de-
ficit. *ead.* Προσιέναι) προσιέναι *O. L.* omittis, si recte capio
Solani annotationem, καὶ οὐ πᾶν δεδιέναι quod uti sper-
nendum non est, modo nostram emendationem sequaris, sic
iamdudum nonnihil a librariis hoc in loco fuisse turbatum
non obscure demonstrat. *Pag. 209. l. 16.* ΚΑΙ Μ.) *X. M.* καὶ
Ἑρμοῦ *P. l. 17.* Πορθμία) πορθμεῖα *O. 3. F.* *Pag. 210. l. 5.*
Σου) σε *G. L. l. 10.* Ὀναίμην) ὀναίμην *O. 3.* ἐναίμην *P. L.* ὀνα-
μην margo *A. i W.* *Pag. 211. l. 5.* Ἐπελαβόμεν) συνεπελ.
O. 2. non male. *l. 6.* Ἐπιβατῶν) ἀδυρομένων addit *O. 2.* Non
probo onus orationis inutile. *l. 7.* Πορθμία) πορθμεῖα *O. 3. P.*
Ostendunt vel πορθμεῖα, vel πρὸς τὸν πορθμεῖα. *l. 11.* Προσλά-
βω) παραλάβω *O. 2.* prave. *l. 12.* Μὴ ἐνόχλει οὖν) τὸν μὴ δ-
τιοῦν κεκτημένον μάτην *O. 2.* Non absurde videatur accedere,
praesertim ob ea, quae Charon subiicit. *Pag. 212. l. 19.*
Φυλάκιος) Φινάκιος *O.* Φυλακῆσιος margo *A. i W.* *Pag. 213.*
l. 4. Τύχη) τύχοι *O.* Hoc genus saepissime variant librarii.
l. 15. Περιμεινον) παράμεινον *O.* & mox κἀκείνη. *Pag. 214.*
l. 6. Λήφει) λήφει *O.* quae est Attica forma raro scriptoribus
inferioris aetatis, nisi librariis fidem derogemus, usitata pro
λήφει. *l. 15.* Προσῆσεται) Ita *O. P. L.* In edd. fuit προσέσεται.
Pag. 218. l. 8. Εὐμορφότερος) Ita *O.* Prioribus edd. excepta *W.*
εὐμορφότερος. Idem ter in sequentibus huius dialogi emenda-
tum est vitium. *l. 13.* Πότερος οὖν) Secutus sum *O.* In omni-
bus edd. οὖν secundo πότερος erat subiectum. *Pag. 219. l. 3.*
Ὅρα σὺ δὲ) Sic *G. P. L.* Ante in cunctis edd. fuit, ὥρα δέ σοι.
Pag. 220. l. 3. Μὲν καὶ) *O.* interponit, ἐμοὶ μὲν οὖν καὶ, quod
non sperno. *Pag. 221. l. 8.* Ἀφ' οὗ) In margine *A. i W.* no-
tatur: Legendum forte ἐφ' οὗ quod nullius pretii. *l. 14.* Περι-
στῇ) περιπέση *P. L.* margo *A. i W.* Multo praestatur vulgata.
Pag. 223. l. 9. Ἐρεῖν) ἑώρακέναι *C. P.* quod recepta lectione
non commutaverim. Evanuerant in aliquo Codice literae τοῦ
ἐρεῖν restituit librarius verbum, quod convenire loco puta-
ret. *l. 12.* Ὀροίτης) *A. P. L.* margo *A. i W.* Ἠρώδης. *l. 13.*

Ἰσμινόςδωρος) Μηνόςδωρος P. male: alterum hominem Thebanum decet, quippe Boeotorum proprium ab Ismeno flumine. Pag. 424. l. 3. Ἐπήγετο) ὑπήγετο prave Mf. Bourdel. l. 14. Αὐτός) Adscivi, quod Graevius ex Mf. notavit. Priores edd. οὗτος. Pag. 225. l. 11. Ὀροίτης) Ἡρώδης A. L. Pag. 226. l. 10. Πειραιῶς) Πίσσης A. P. L. margo A. 1 W. absurde. Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοι) ἀποθάνοιεν L. l. 15. Παρέσχον τότε) Ita F. & W. Reliquae peius παρέσχοντό τε. Pag. 228 l. 13. Τεθνάναι) ἰέναι C. l. 17. col. 1. Ἀπολείποντα ἰέναι) Corrupti Codicis varia lectio. Pag. 229. l. 8. Λέγοι) Omnes edd. λέγει excepta B. 2. quam secuti sumus. Pag. 230. l. 1. Ὀμοίως) Ita G. P. L. l. & margo A. 1 W. Ceterae edd. ὅμοια. Porro vereor, ut recte notaverit Bourdelotius scripti Codicis lectionem, κενὰ μόναι χῶραι forte, κενὰ μόναι δὲ αἱ χ. l. 8. ΤΕΙΡ. ἀμείνων ἦν) O. F. ὁ γυναικεῖος. ἀμείνων ἦν. T. παραπολὺ &c. quam lectionem, demta distinctione, non mirabor, si quis praeferendam putet. Pag. 231. l. 6. Ὀμως) ὅλως O. P. L. Causa non est, cur placeat. l. 11. Ἀπετάκησαν) Edd. priores ἀπετάθησαν. Pag. 232. l. 5. Ὅτι) Ex C. P. Defuit in prioribus edd. Pag. 233. l. 7. Ἐμέλλησας) ἐμέλλησας F. P. S. Vitiosius ἐμέλλισας P. A. 1. V. I. H. Fr. W. Reposui ex Cod. Gr. ἐμέλλησας. neque aliter margo A. 1 W. l. 15. Δέ) δὴ B. 2. Pag. 234. l. 2. Ἀπείπασθε) O. ἀπείπατε. Pag. 236. l. 6. Ὅπως) ὥς P. Pag. 237. l. 6. Τῷ πρώτῳ) Ante haec inserit P. τὸν θυμὸν· δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀναθεῖναι τῷ πρώτῳ παρ. l. 13. Ποιῖς) ποιῶν φανῇ, εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὕ. γ. ὧν ἡ K. π. τιμήσεις δὲ τούτους τοὺς δ. B. Quae talia sunt, ut Lucianum auctorem habuisse non difficulter credas.

A N N O T A T I O N E S

IN DIALOGOS DEORUM.

Pag. 1. l. 7. Κείρεσθαι τὸ ἦπαρ) Eleganter adhibetur hic verbum κείρεσθαι, tonderi, quia fingitur iecur Promethei deglutitum a sexdecim vulturibus interdiu, crevisse noctu in pristinam molem: quemadmodum attonsi crines iterum crescunt. Vid. Prometh. in Verb. § 5. CLER. Locutio in hac re consensu scriptorum quasi propria. Vid. If. Voss. ad Catull. p. 126, qui huius loci meminit. Dion Chrys. p. 92 B. κείρεσθαι τὸ ἦπαρ ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ. Gregor. Nazianz. Stelit. II, pag. 110, & Schol. Eleganter Phot. Ep. 82, Κείρουσιν οἱ παλαιοὶ λόγοι Προμηθεῖ τὸ ἦπαρ ἀετὸν ἐφιστῶντες τὸν κείροντα. Nost. in Iov. Conf. § 17. Virginem Trapeiam apud inferos hoc supplicio affecit Sil. Ital. XIII, 839: — *tondetur praecordia rostro Alitis* —. HEMST.

ead. l. 9. Τὸ πῦρ ἔκλ.) Ἐν κοίλῳ νάρθηκι apud Hesiod. Theog. v. 567. Ἐ. καὶ Ἡ. v. 52. Servius in Virg. Ecl. VI, facula adhibita ad rotam solis. LEED.

ead. l. 10. Ἄ μὲν γὰρ ἐμὲ ἔξηπ.) Brevis repetitio capitum accusationis Promethei. Vid. Hygin. in Astr. Poët. II, 15; ex cuius verbis facile intelligas, quod scribit hic Lucian. COGN.

Pag. 2. l. 1. Τοσοῦτον χρόνον) Aeschylus dicit in Prometheus, Prometheus aliquot annorum millia Caucaso affixum fuisse. COGN. Annos triginta Hyginus tradit, Fab. LIV & CXLIV. SOLAN.

ead. l. 7. Μηνύσω πάνυ ἀναγκ.) Interpone τὴν μηνύσω τὴν πάνυ ἀναγκάϊον. HEMST.

Pag. 3. l. 1. Παρὰ τὴν Θέτιν) Ovid. Metam. I hoc vaticinium attribuit Proteo; sed Lucianus hic videtur Aeschyli poetæ & aliorum sequi sententiam. COGN.

ead. l. 4. Μηδὲν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης) Proteum apud Ovidium praedicere, prolem Thetidis patre fore potentiorum; apud Lucianum Prometheus ista Iovi mantinari, (sic enim loqui maluit summus antiquariae dictionis affectator) Themis.

dem apud Lactantium, observat Dausq. Annot. ad Q. Calabrum p. 70. Vide porro, si tanti est, Barth. Adv. LII, c. 13. Apollodor. III, p. 233 ed. Salm. *Ἐνιοὶ δὲ φασιν Διὸς ὁρμῶντος ἐπὶ τὴν ταύτης συνουσίαν εἰρηκέναι Προμηθέα, τὸν ἐκ ταύτης αὐτῷ γεννηθέντα οὐρανοῦ δυναστεύσειν.* HEMST.

ibid. Τῇ Νηρηΐδι) Id est, Θέτιδι. GUYET.

ead. l. 10. Σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος) Aquila ab Hercule iam pridem occisa, vinctus tamen manebat Prometheus. SOLAN.

Pag. 4. l. 1. Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ) Sic D. D. VII, τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. BOURD. Respicit ad id, quod habet Hesiod. Theog. v. 120, ubi Amorem antiquissimum Deorum facit: vide, quae ibi notavimus. CLER. Ἰαπετοῦ) Quippe qui ex Chao cum Tellure natus, quae mater Coeli, a quo Iapetus. Hesiod. Theog. 116. Alibi tamen Noster Veneris filium facit Θ. Δ. XXIII, & passim. Idem nascentem Mercurium exhibens, quem τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον dicit, addit Θ. Δ. VII, ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ. SOLAN. Elegantissimum est Cupidinis apud Longum II, p. 34, de se suaque aetate testimonium, quod conferri meretur. Hesych. Ἰαπετός, ἐπὶ διασυρμῷ πρεσβύτερος ἀρχηγός. legendum paene credo, Ἰαπετοῦ πρεσβύτερος, ἐπὶ διασυρμῷ, ἀρχαῖος. nisi reliquiae sint istae confusae luculentioris explicationis, quales superesse solas saepe contingit in hoc Lexicographo. De senibus & iam delirantibus per contumeliam ponitur. Aristophan. Nub. v. 994, & Suid. in Ἰαπετός. Eustath. ad Od. Ep. 1528, οἱ λίαν πρεσβύται Τίθωνοι ἐσκώπτοντο, ὡς καὶ ἀπὸ Ἰαπετοῦ καὶ Κρόνου οἱ αὐτοὶ Κρόνοι τε καὶ Ἰαπετοί. Synes. Ep. IV, p. 181 A. ὁ Ἰαπετός Ἀμάραντος. Vid. Moer. Attic. in Ἰαπετός ἀντὶ γέρον. Ad astutiam & calliditatem, quae multis annorum experimentis colligitur, Noster retulit: simul autem ad ea respicit, quae veterum Theologia de Amoris origine, Deorum vetustissimi, tradidit. Antagoras apud Diogen. L. IV, 26, Ἡ σε θεῶν τὸν πρῶτον ἀειγενέων Ἔρος εἶπω. Vid. Excerpta praestantissimi Wolfii ex Damascio de Princ. p. 256, 257. HEMST.

ead. l. 9. Σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν) Sic D. D. XVI. Inde Iupiter πολύμορφος, Dial. Ven. & Cup. XII, & Dicafter. & locis innumeris huius operis. BOURD.

ibid. Κύκνον) Isocr. Ἑλ. p. m. 327, κύκνος δὲ γενόμενος εἰς τοὺς Νεμέσεως κόλπους κατέφυγε. De Leda notus est, quam ut addam. Addit idem, αἰεὶ δὲ μετὰ τέχνης ἀλλ' οὐ μετὰ βίας θηρόμενος. V. Anthol. I, 38: Ζεὺς κύκνος, ταῦρος, σάτυρος, χρυσός, δι' ἔρωτα Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης. SOLAN.

ibid. Ἀετὸν) Bis, primo ut Ganymedem in coelos porteret; secundo ut Afterien in coturnicem versam secum abriperet. Vide Ovid. Met. X, f. 4, & VI, f. 2. LEED.

ead. l. 11. Μαγγανεύειν) Μαγγανεία, γοντεία. Suid. μάγγανα, γοντεύματα. Hesych. μαγγανεύειν, γοντεύειν. Schol. Aristoph. ad Plut. p. 35. SOLAN.

Pag. 5. l. 1. Πῶς οὖν &c.) De Branchio notat Iungerm. ad Long. pag. 236, ex hoc loco, praeterea monens in ed. Basil. male hic impressum esse πῶς εἶναι pro πῶς οὖν, quomodo, inquit, non hercle semel tantum ibi peccatum est. HEMST.

ibid. Ὁ Βράγχος) Quem hic Apollinis amasium Lucianus, a Statio filium dici audio. Interfectum templo & divinitate donavit: Alex. ab Alex. VI, 2. SOLAN.

ead. l. 3. Κομήτην) Iul. Poll. lib. 2, cap. de Tonforib. Philostr. Heroic. & lib. 1 Anthol. Apoll. Rhod. lib. 2. *Intonsus Deus* pro Apolline. Propert. Ecl. II, lib. 3. Stat. de Coma Earini. Horat. atque illi χρυσοὶ βόστρυχοι. Aelian. ποικ. cap. 21 l. 1. Id. D. D. XVI, & Pseudom. haec notissima. BOURD.

ead. l. 6. Καθειμένος βόστρυχους) Sic post, βαδὼν πώγωνα καθειμένον. Piscat. § 11. vide Brod. BOURD.

ead. l. 7. Τῇ μίτρᾳ) Sic Dial. Iun. & Iovis. Virg. 4 Aen. Senec. Herc. fur. μίτρα κοσμὸς γυναικῶν. leg. D. D. XVIII. Σηλυμπίτης. Long. lib. I. BOURD. Tegmen hoc capitis parum virile habitum, vel inde constat, quod a Iunone inter ea recensetur, quae indicio erant, Bacchum luxu perditum & effeminatissimum esse, Θ. Δ. XVIII. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσίδας) V. Const. Lex. v. & Pollucem. SOLAN.

ibid. Εὐρυθμα βαίνει) Ut antea dixi alibi. BOURD.

ead. l. 16. Αὐτοῦ) Lege αὐτῶν, & refer ad mulieres, de quibus antea, & quas questus est Iuppiter a se non nisi multis artibus falli posse. Alioqui nihil est, quo referatur αὐτοῦ: nam non antecessit ἔρως. CLER. Si αὐτοῦ abesset, sensus nihil damni pateretur: nunc facile fero, & positum intelligo pro τοῦ ἔρῳς ἐπιτυγχάνειν τοῦ ἔρῳς, votis atque amoris fructu potiri. Ἐπὶ τοῦτοῖς αὐτοῖς, sub hac ipsa conditione. Antonin. Liber. c. 23, Ἐρμῆς δὲ δώσειν ἐπὶ τοῦτοῖς ὑπέσχετο. paulo aliter in fine praecedentis dialogi. HEMST.

in Schol. l. 1. Φινάλην) Φιάλη in V. Pro κύριον lege κυρίως. vid. Poll. VI, 98. HEMST.

Pag. 6. l. 6. Τῷ τράπῳ) Id est, τίνι an τίνι scribendum? GUYET. Fefellit Guyetum accentus, quem si demas, ipsum est illud τίνι, quod scribi volebat. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ' Ἡρα) Iunoni id iterum adscribit Lucianus ἐν. Δ. VII. Ovidius aliter, apud quem Iuppiter ipse Iunonis metu Io in vaccam mutat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἔστω δὲ) Sic Dial. Noti & Zeph. BOURD.

ibid. τὸν Νεῖλον ἀναγέτω) Vide Men. cap. 9, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμεθα. & Baif. 50, 1. Noster etiam Ἀλεξ. c. 44 πλοίου ἀναγομένου usurpat. Sed vox ἀνάγειν apud nullum, quod quidem sciam, de hac re usurpata invenitur. Certe non apud Plutarchum de Plac. Phil. IV, 1, aut Herodotum, de Nili incremento scribentes. Virg. Aen. IX, 31, Cum refluit campis & iam se condidit alveo. SOLAN. Nihil est quaerendum, praeterquam quod interpretes dederunt, attollere Nilum: efficere, ut Nilus exundet: rarior quidem usus, sed qui cum ingenio linguae Graecae prorsus congruit. Nili ἀναβάσει vel ἀναχύσει Isin praeesse voluerunt Aegyptii; immo lacrimis eius, quando Osiridem plorat, auctum fluvium exundare. Pausan. X, p. 881: καὶ τῶν ἐπιχωρίων πολλοῖς ἐστὶν εἰρημένα, ὥς τὰ αὐξοντα τὸν ποταμὸν καὶ ἄρδειν τὰς ἀρούρας ποιοῦντα δάκρυά ἐστι τῆς Ἰσίδος. HEMST.

Pag. 7. l. 1. Ἀναγέτω) Id est, regat. GUYET.

ibid. τοὺς ἀνέμους ἐπιτεμπέτω) Memini, cum placeret ἀποτεμπέτω, ventos sive procellas & tempestates avertat: ἀνέμους ita sumi notum est. Nunc vulgatam lectionem probō: ventos secundos ac ferentes immittat. Ἐπιτέμπειν de Diis in utramque partem usurpatur; velut apud Xenoph. Symp. p. 522, v. 13. Ἡρα ἐπιτέμπει ἀνέμους Schol. Apoll. Rh. in Arg. lib. IV. ὁρμας ἀγαθὰς ἐπιτέμπειν Dion. Chryf. p. 13 C. θεοὶ &c. ἐνείρους μοὶ ἐπιτέμπουσιν Long. Pastor. IV, pag. 145. Contra δὲ πολλὰ καὶ κινδύρους ὁ θεὸς ἐπιτέμπει τοῖς ἀδικοῦσι Lyf. pag. 105, v. 9. θεῶν δίκας ἐπιτεμπόντων τοῖς ἀδικοῖς Zaleuc. Prooem. LL. apud Stob. p. 279. Demosth. in Timocr. p. 792 A. Sic Hecate vel Empusa φάσματα dicitur ἐπιτέμπειν, Dion. Chryf. p. 73. Hesych. in Ἐμπουσα. Schol. Apoll. Rh. ad III, 860. hinc quemadmodum ἀποτομπαί, sic & ἐπιτομπαί, malorum morborumve immisiones, quorum causas genii maleficis hominumque inimicis adscribebant: eo pacto intelligendum in Dioscor. Noth. pag. 476 G. 478 E. quae utraque verbis iisdem leguntur in eo poeta de Vir. Herb. quem post Aldum recentavit I. A. Fabric. B. G. III, c. 26, v. 22, 165. ibi, quid sibi velint interpretis pompae, nemo, credo, facile capiet. Iam non obscurum est, quemadmodum Isis ἀνέμους ἐπιτέμπειν dici possit: nam ad illius quoque curam & tute-

Iam, qui in mari periclitabantur, pertinere sunt existimati: hinc tot votivae tabellae in Ifidis templis. Schol. Iuven. ad Sat. XII, 17: *Antiquitus enim solebant, qui naufragio liberati essent, pro voto pingere tabellas, & in templo Ifidis ponere.* HEMST.

ibid. Σωζέτω τοὺς πλεόντας) Sic D. D. XXVI. BOURD.

ead. l. 8. Οὐδὲ πτερὰ) Ex l. est. Reliquae οὐ. SOLAN.

ead. l. 16. Πρὸς τὸν καιρὸν) *Ad tempus* interpretes. Intelligi voluit Lucianus, opportune, utilitatisque meae serviens, ut hac aquilae figura celatus te raperem in coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν vel πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, *commode dicere atque ut temporis ratio postulat*: paulo diversum πρὸς τοὺς καιροὺς πο-
λιτευσθαι, ἀρμόττεσθαι, *tempori servire.* HEMST.

Pag. 8. l. 1. Ὁ Πᾶν ἐκεῖνος) Panem arripuit Lucianus ut pastorum tutelarem Deum, quem propterea Ganymedes ipse pastor pro Deorum principe & rege habet, alios scilicet ad se suaeque vitae conditionem parum pertinere existimans. At Pan an unquam & quam religiose sit cultus in Phrygia, praesertim eo tempore, cui haec fabula rapti Ganymedis debet illigari, nescire me profiteor: neque tamen contendo, necessarium fuisse, ut in hisce ludicris omnes verisimilitudinis rationes Lucianus observaret. Hirco sibi fieri ab Atheniensibus testatur Pan in Bis Accus. § 10: ἐπιλέξαμενοι πράγον ἐνορχιν δούουσι. *Mox ἐνθα ἔστηκεν, ubi statua eius est collocata.* SOLAN.

ead. l. 2. Σύριγγα οὐκ ἔχεις) In Dial. Pan. & Mercur. in Bacch. in Bis accus. Cetera ex Orpheo Hymno Panis. Longus lib. 2. Achill. Tat. lib. 7. BOURD.

ead. l. 5. Ἐνορχιν) Ex Theocrit. qui ἐνόρχαν dixit: ex eo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Τὸ σπήλαιον) De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis Acc. tangit Long. l. 2. Aristoph. Achill. Tat. l. c. BOURD.

ibid. Ἀνδραποδιστὴς) Qui liberum hominem pro servo vendit, vel servum alienum tanquam suum. Xenoph. ἀνδραποδιστὰς ἐαυτῶν ἐπικαλεῖ τοὺς λαμβάνοντας τῆς ὀμιλίας μισθόν, διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἶναι διαλέγεσθαι, παρ' ὧν ἂν λάβοιεν τὸν μισθόν, id est, *suae libertatis venditores vocat* &c. COGN.

ead. l. 9. Βωμὸν εἶδες) Graeci Iovem Ὀμβριον venerati sunt; ut testatur Strabo & Pausanias; & Ὑέτιον, ut Arrianus & Phurnutus. Latini *Pluvium* verterunt. Tibullus: *Arida nec pluvio supplicat herba Iovi.* Seneca lib. Nat. Qu. IV hoc carmen Ovidio tribuit. COGN. Huius arae meminit Homer. Iliad. 9: *Γάργαραν, ἐνθα δὲ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις.* BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Γάργάρῳ) Ab Homero mutuatur, qui saepe Iovem in Gargaro Idae montis vertice collocat. Il. Θ, 47: Ἰδὴν δ' ἴκανεν πολυπίδακα, μητέρα θηρῶν, Γάργαρον, ἔνθα δὲ οἱ τέμμενος βαιμός τε θυεῖς· adde E, 292, 352, O, 152. Indidem hausit Epicharmus in fabula Troibus, Ζεὺς ἀναξ ναίων Γάργαρ' ἀγάννιφα· locus est apud Macrobi. Saturn. V, c. 20, ubi multa de Gargaris. Aram Iovis autem in Gargaro fuisse, praeter Homerum testatur etiam Plutarch. de Flum. p. 44: Παράκειται δ' αὐτῷ (Scamandro) ὄρος Ἰδὴ, τὸ πρότερον δὲ ἑκαλεῖτο Γάργαρον, ὅπου Διὸς καὶ Μητρὸς θεῶν βαιμαὶ τυγχάνουσι. Familiare poëtis cognomen Iovis ab Ida ductum: Ἰδαίῳ Κρονίῳ Il. Ω, 291. Porro Iuppiter πάντων τῶν γιγνομένων κατὰ οὐρανὸν κύριος, ὁμβρῶν τε καὶ βροντῶν καὶ κεραυνῶν καὶ τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων, ut Diodor. ait V, p. 234 C. quas sui muneris partes non infimas cum ad Ganymedem commemorat hominum pater & rex, iterum eius personae rationem habet: illas enim coeli mutationes agricolae solent & pastores maxime curare. Nota Iovis epitheta Ἰέτιος, Βρονταῖος, Ἀστεροπαῖος vel Ἀστεροπητῆς· de primo dixerunt, hoc Luciani loco adducto, Brod. Miscell. II, c. 21, Gataker. ad Marc. Antonin. V, § 7, Bergler. ad Alciphron. III, Ep. 35. HEMST.

ead. l. 12. Ὑπεράνω) Ita S. & A. At reliquae ὑπὲρ ἄνω, ut & Ἐρμ. c. 61. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνῆρπασας, ὃ βασιλεὺς τῶν θεῶν) Ita recentiores plerique: aliter Homer. Iliad. γ, v. 234, Τὸν καὶ ἀνῆρσεισαντο θεοὶ Διὶ οἶνοχοεῦειν· ut observavit Schol. Apoll. Rh. ad III, 115. nec multum discrepat auctor Hymn. in Vener. v. 209, Ὅππῃ οἱ φίλον ὕδον ἀνῆρπασε θεσπὶς ἄελλα. Echemenes in Creticis non a Iove Ganymedem, sed a Minoë fuisse raptum tradidit, Athenaeo teste XIII, p. 601 F. auctorem ergo Cretenses honestiorem facinori videri possunt inscripsisse; nam Plato sane fabulam ab iis manasse aperte fatetur de LL. I, p. 776 E. πάντες δὲ δὴ Κρητῶν τὸν περὶ τὸν Γανυμήδη μῦθον καταγορεύμεν, ὥς λογοποιῶσάντων τούτων· verum intercedunt Chalcidenses, nec tanti decoris privilegium eripi sibi patiuntur, discitantes παρ' αὐτοῖς ἀρπασθῆναι τὸν Γανυμήδη ὑπὸ τοῦ Διὸς, καὶ τόπον δεικνύντες Ἀρπάγιον καλοῦσι, ἐν ᾧ καὶ μυσταῖς διάφοροι πεφύκασιν, ut scribit Athenaeus, & Eustath. ad Il. E, p. 986, v. 40. Longum foret enarrare, quid quantumque veteres in hac fabula varient: de ipso Iove in aquilam mutato, quod accommodatissimum instituto suo Lucianus est amplexus, multum abest, ut res liquido constet: sunt e-

nim, qui veram aquilam, sed tamen iussu Iovis, hoc facinus perpetrassent ferant, Eratosthenes, Hyginus, alii. HEMST.

Pag. 10. l. 6. Ἀστέρα σου) Aquarium notat, quem Gany-
medem esse perhibent: licet ἄστρον κυρίως sit, non ἀστήρ A-
quarius. COGN. Brodaeus verba descripsit Cognatus e Miscell.
II, c. 21. videndus idem ad Anth. I, c. 83, Ep. 4. De Aquario
figuram Ganymedis in coelo gerente omnes fere consentiunt.
Eratosth. Catast. c. 26. ex eo Schol. Arati ad Phaen. v. 282.
Serv. ad Aen. I, 32, inter sidera collocatus, Aquarii nomen ac-
cepit. Hygin. Poët. Astron. II, c. 29. quamquam is aliis au-
ctoribus Deucalionem & Cecropem insuper obducit insigni-
bus Aquarii nobilitatos. Clement. Hom. V, § 17: Ζεὺς τὸν
ἄετον συνεργήσαντα ἐπὶ τῇ Γανυμήδους ἀρπαγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν
Γανυμήδην ἐν Ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Perbelle Iovem imitatus
est Adrianus, tantumque sibi in sidera vindicavit iuris, ut
mortuum Antinoum, suum Ganymedem, iis infereret, fal-
tem videri vellet illius apparuisse novum sidus. Vid. Suid. in
Παιδικῇ & Kuster. HEMST.

ead. l. 11. Ἀστραγάλους) Hoc quidem oppido festive Lucia-
nus, ne scilicet fugam meditaretur e coelo Ganymedes, si
puero delicato nihil in promptu sit, quo tempus iucunde terat.
Sed Apollonius Rhodius temperare sibi non potuit, quin hoc
nobile puerorum par, Ganymedem inquam & Cupidinem,
in heroico carmine talis ludentes induceret, eo eventu, ut hic
Iapeto prior astutissima vafritie istum, quippe Phrygem, fa-
cile circumveniat, instrumentoque omni ludicro nudatum
exspoliet, Arg. III, 114. Imaginem illam, quam scitissimis sa-
ne versibus pinxerat Apollonius, coloribus expressit pictor
ille nescio quis, cuius artificem tabulam enarrat Philostr. in
Icon. p. 872. Neque hoc Olearius fugit: sed, quam ille non
vidit, maculam ex Apollonii v. 119 eluamus: Καὶ ῥ' ὁ μὲν ἦδ' ἔτι
πάνπαν ἐνὶ πλεον ᾧ ὑπὸ μαζῶν Μάργος ἔρωτος λαϊῆς ὑποῖσχανε
χεῖρὸς ἀγροστῶν istud πάνπαν, quod suis in edd. ostendunt H.
Stephanus & Hoelzlinus ne verbulo quidquam monentes, da-
ri mihi velim, qui expediat: ὑποῖσχανε suo nomine, quod
sustinet, destituitur: reddideris κόλπον, iam nihil aliud ad in-
tegritatem loci requires. In sinum sane collegerat talos victo-
ria partos Cupido, quo pertinet v. 146, Μείλια δ' ἐκβαλε
πάντα e sinu nimirum, ubi congesti erant: mox etiam v. 155
recollectos in sinum matris dicitur condidisse: ne locus dubi-
tationi relinquatur ullus, Philostratus accedat, πλήρη τῆς νέ-
κης τὸν κόλπον ἀνασείων. HEMST.

ead. l. 15. Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ) Sic apud Heliodor. lib. 7. sic fine huius Dialogi, ὡς χρὴ ὀρέγῃν τὸν σκύφον. BOURD. *Eris a cyathis* Budaeum vertisse, testatur H. Steph. Th. T. I, p. 1209. Euripid. Troad. v. 820: Μάταν ἄρ, ὦ χρυσεῖς Εἰν οἶνοχαίς ἀβρὰ βαίνων Λαομεδόντιε παῖ Ζηνὸς ἔχεις κυλίκων Πλήρωμα, καλλίσταν λατρεῖαν. argutum est illud ἀβρὰ βαίνων nam honeste catamitum & teste simul indicat: verum hoc de loco alias plura. Ἐπιδούναι & ἀναδούναι ποτήριον utrumque in usu est, sed illud frequentius. HEMST.

Pag. 11. l. 2. Κισσύβιον) Ποιμενικὸν ἔκπομα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. Schol. Theocr. Hesych. legit κισσίβιον, & interpretatur ποτήριον καὶ σκύφον. BOURD.

ead. l. 3. Μνημονεύει) Corruerunt posteriores editores, dato μνημονεύειν, cum recte priores μνημονεύει. Ecce iterum laetis ille reminiscitur, putatque se hominibus ministraturum. IENS.

Pag. 12. l. 13. Φιλὸν γὰρ διατελέσω) Iam ab initio dialogi delicatissimum Ganymedis osculum Iuppiter petiverat. Quasi facultatem explorandorum osculorum tribueret, invocatur Ganymedes in Aīta cuiuscunque poëtae venustissimo v. 35: Ἡ που τὸν χαροπὸν Γανυμήδεα πόλλ' ἐπιβαστρῆϊ Λυδίῃ ἴσον ἔχῃν πέτρῃ στόμα &c. Lucianum interpretatur Ovidius Luf. in Priap. p. 66: Quodque Iovi dederat, qui raptus ab alite sacra Miscet amatori pocula grata suo. HEMST.

Pag. 13. l. 1. Πίνοντα τῆς ἀθανασίας) Immortalitatem donare credebatur degustatum nectar aut ambrosia. De Ixione Schol. Homer. ad Od. φ. 304, γευσάμενον γὰρ αὐτὸν τῆς ἀμβροσίας οὐκ ἦν αὐτὸν ἀποθανεῖν. Apul. Metam. VI, pag. 183: Porrecto ambrosiae poculo, sūme, inquit, Psyche, & immortalis esto: vide Elmenhorst. Pricaeus ibi hunc Luciani locum attulit. Ex eo nobilis apud Pythagoreos figura: τὼν κατὰ φιλοσοφίαν θεωρημάτων ἀπολαυστέον ἐφ' ὅσον οἶον τε καὶ ἀπὲρ ἀμβροσίας καὶ νέκταρος· ἀκήρατόν τε γὰρ τὸ ἀπ' αὐτῶν ἡδὺ, καὶ δεῖον τὸ μεγάλῳ θυγῶν, δύναται τε ποιεῖν καὶ εἰ μὴ αἰδίους, αἰδίων γε ἐπιστήμονας: ita legenda sunt haec in Iamblichi Protr. pag. 4. HEMST.

ead. l. 8. Μοὶ προσέχεις τὸν νοῦν) Inter alia poni solet haec locutio in re amatoria, quando quis alteri morem gerit & obsequitur, blanditiis officiosis prolecat amoremque demereri fudet: sic maritus uxori, uxor marito προσέχειν τὸν νοῦν dicitur: verum & meretrices pari ratione atque amatores. Aristoph. Pl. v. 151; Pac. v. 983, Κἂν τις προσέχῃ τὸν νοῦν αὐταῖς. Alciph. I Ep. 32: ἔοικας κνίσαι τὸν ὑπερίδην βε-

βουλῆσθαι ὡς ἑλαττόν σοι νῦν προσέχοντα· ibi Berglerus hunc locum notat, saepeque omitti τὸν νοῦν observat. HEMST.

ead. l. 16. Τὴν νόμῳ γαμετὴν) Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege convenisset in manus: in Tim. § 17 locutio plena, ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίῳν. Δις Κατ. § 29. Δ. Ἑτ. VII, νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. Apud Athenienses autem maxime debebant observari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, ut Plato ait. Utitur hoc loco Burmannus ad Calpurn. Flacc. p. 820. HEMST.

ead. l. 17. Ἡ σάτυρος) Deerat Satyrus in vulgatis: ex I. restituiamus. Alibi saepius eodem alludit; ut supra in Prom. & in Dial. Iov. & Cup. & Z. τρ. c. 2. Ad primum locum Scholiafles de Antiopa intelligendum docet. V. & Ovid. Met. VI, 110, & Paul. I. SOLAN.

Pag. 14. l. 1. Ἰδαίον τοῦτ' ἐπιδείκναι) Aristonis Epigr. Anth. I, c. 83: Πριομένα κάλλει Γαυμηδέος εἶπε ποθ' Ἦρη Θυμοβόρου ζάλου κέντρον ἔχουσα νόμῳ. Mox ἡμῖν, quod Graevianus Codex dabat, adsciscendum duxi, quamquam nihil magnopere interfit ad sensum aut orationis elegantiam. In ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν proprietas quaedam est Graeci sermonis, seu mavis Atticae venustatis, quae sensu citius percipitur, quam verbis explanetur: solet autem in diversis orationum formis usurpari variata potestate. Cognita sunt atque expedita ὠθεῖν, ῥίπτειν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare: rarius & paulo magis reconditum illud Demosthenis adv. Phaen. p. 1024 A. ἡγνισάμενος δ' ἐγὼ καὶ μετρίῳ καὶ ἀπράγμονος εἶναι πολίτου, μὴ εὐθὺς ἐπὶ κεφαλὴν εἰς τὸ δικαστήριον βαδίζειν, gradu praecipiti, subito impetu; nullaque mora interposita. Iterum aliud est pro Cor. p. 521 A. τίνες ὡς ἀληθῶς εἰσιν, οἷς ἂν εἰκότως καὶ δικαίως τὴν τῶν γεγεννημένων αἰτίαν ἐπὶ κεφαλὴν ἀναθεῖεν ἅπαντες. His tamen consideratis, non difficili via pervenitur ad intelligendum, quid sibi voluerit Lucianus. Maligne vero ἐπαχθέν: nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν, obducere meretriculam, pellicem, superducere: unde γυναῖκες ἐπείσαντο: clarius etiam in sequentibus luno mentem suam aperit. HEMST.

ead. l. 2. Συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφ.) Omnino ex Mf. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν. Vulgo ἡμῖν omittitur. GRAEV. Συνοικεῖ ἡμῖν νῦν &c. Mf. Gr. P. vero & ed. I. ἡμῖν absque νῦν, quod in reliquis edd. exstat. Quid sit autem hic ἐπὶ κεφαλὴν, fateor me nescire: τῷ λόγῳ quid sit, dictum est supra ad Tim. c. 5. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπολαβὼν) *Auferens: ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἀρπά-
ζειν* sic ἀρπάζειν ἀπὸ τοῦ στόματος. Long. l. 3. Stat. de Glau-
cia: *Inceptas quis ab ore dapes libataque vina Auferet, & dulci tur-
babit cuncta rapina?* BOURD. Vid. Doufam ad Ovid. A. A. I,
v. 575. Tum melius mihi videtur, καὶ ἐνθα προσήρμοςας τὰ
χείλη, *ibique adaptare soles labia*, cui demum recte respondet
καὶ φίλῃς. Hoc quam paene non potuerint praeterire libra-
rii, quin mutarent, facile est cognitu: προσήρμοςας autem, ut
modo ἔδωκας, porrigere soles: aperta est, atque a multis ex-
plicata illa vis Aor. 1. HEMST.

ead. l. 12. Προσήρμωσε τὰ χεῖλη) Notabam has amoris in-
eptias ad Heliod. l. 4. Eustath. sive Eumath. de Iſimin. Agath.
in Anthol. Long. Tat. BOURD.

Pag. 15. l. 10. Θηλυθρίας) Ὁ κατακεκλασμένος, τεθλημένος
διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονήν. Θηλυθρίαί τριχοπλάσται εἰσίν. In-
terp. Aristoph. Θεσμοφ. Sic antea θηλυμίτρης. Hefych. Suid.
BOURD.

ead. l. 15. Τὸν σὸν υἱόν) Quid ita Iunoni filium Vulcanum
exprobrat, nec contumeliam simul in semet ipsum patrem
redundaturam esse sentit? Sciendum est, Lucianum hic, quod
Hesiodus aliique de Vulcano posteris persuaferunt, adopta-
re; Iunonem scilicet, cum Vulcanum conciperet, Iovi ma-
rito nihil acceptum retulisse: ideo ὑπηνέμιος, περὶ Θυσ. § 6,
ubi plura dicemus. Modo ἐμοῦ γε ἔνεκα: saepe accidit huic
particulae, ut intercideret. HEMST.

in Schol. Ἀσελγεί) καὶ ἀσελγεί Solanus. HEMST.

Pag. 16. l. 6. Ἠδέως ταῦτα) Ἀπ' ἡδέα; GUYET. Ex Ms. re-
stituendus est perturbatus in editis locus. Cum Iuppiter de-
scripsisset Vulcani fordes & squalorem, qui Diis ministrarat,
subiicitur, ἡδέως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκεῖ-
νος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem Lucia-
ni: suavia haec sunt: adeoque multum ille pocillator cohonestat
Deorum convivium. Sed Ms. Ἡρα. ἡδίω ταῦτα. Ζεὺς. οὐ γὰρ καὶ
παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Iun. suaviora haec
sunt. Iup. etenim iam olim ille pincerna non decebat convivium
Deorum. Iuno ait, suaviora haec sunt, videre obsitum fuligi-
ne Vulcanum, quam amasium pocula cum osculis marito
praebentem. GRAEV. Ἠδέως ταῦτα omnes impressi. Ms. Gr.
aliter. Sed nihil mutavimus, nisi quod interrogandi punctum
addidimus. SOLAN. Graevii Codex non magnam, nec tamen
nullam affert opem: Iunonis personam interponi debere, mi-
nime concedo. Vera Luciani manus sine dubio fuit: ἡδίω ταῦ-

τα· οὐ γὰρ; καὶ παρὰ πολὺ &c. Iovis ea sunt falsè uxorem ir-
 ridentis: *Suaviora sunt ista: nonne? atque multum interest, ut hic*
pincerna (Vulcanus nimirum praeditus ea formae commenda-
 tione, quam descripsi) *magis deceat symposium Deorum: Gany-*
medes autem iterum in Idam demittendus est, quippe mundus, & di-
gitis roseis, sciteque ministrat poculum. Usus elegans particula-
 rum οὐ γὰρ, qui veterum Graecarum haud plane expertem
 fugere non poreft, ironiam adiuvat: vid. Aristoph. Av. v.
 612, Ecclez. v. 760. saepe in Platone. Illud ἐπισταμένως ὀρέ-
 γειν apud Xenoph. K. Π. I, p. 6, est καλῶς οἰνοχοεῖν καὶ εὖ-
 σχημόνως, κομψῶς οἰνοχοεῖν καὶ καθαρίως ἐγγχεῖν, σπουδαίως
 καὶ εὖ σχημόνως πῶς προσεγγεῖν καὶ ἐνδυναίειν τὴν φιάλην.
 HEMST.

ead. l. 11. Ἡδίων τοῦ νέκταρος) Sic apud Hesiod. Scut. Herc.
 τᾶσφιν πολὺ φέρτερα δοίης. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν καλὸν κομήτην) Praeter alios de formosissima
 Ganymedis coma resciverat Callimach. Epigr. LVI: Ναρχὶ
 πρὸς εὐχαίτῳ Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ. HEMST.

Pag. 17. l. 1. Λυπεῖς, ὃ Ἡρα, σεαυτὴν, οὐδὲν ἄλλο, κᾶμοι
 &c.) Poterat sine crimine Benedictus integram servavisse in-
 terpretationem Micylli: *Aegritudine, Iuno, te ipsam afficis,*
nihil aliud; & mihi amorem eo magis incendis: quam vides teme-
re ab eo truncatam. GRON.

in Schol. col. 1. l. 2. Διόνέως) Scriptum erat Οἰονέως, quod
 sic mutavi ex Schol. Didym. ad Il. A, 268, & Il. E, 317; ubi
 pro Ἰονέως, quod ibi legitur, Barnesf. Διόνέως, ut in priore
 Scholio, reponit. SOLAN. Retinui Οἰονέως, cuius rationem
 petere licet a Munckero ad Hygin. F. 155, p. 227; ubi docet,
 quam varie Ixionis foci nomen scribatur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐνθα) Solanus huius vice substituerat ἐκεῖ, qua
 auctoritate non monens. Ἐνθα satis usitatum, praesertim ap-
 pud recentiores, pro ἐκεῖ. Si quid mutandum foret, mallet
 εἶτα. HEMST.

ibid. l. 9. Ἰερῶ) ἰβρῶ clare in Mss. legebatur. Forte emen-
 dandum διακαθαρίσας, hoc est, *lustratum dimisit*: lustratus e-
 nim fuit Ixion a Iove, ut testatur I. Tzetz. Ch. IX, Hist. 273,
 qui dicit, focerum Ixionis ab aliis vocatum Deíoneum, ab al-
 iis Eíoneum, quo forte modo hic etiam legendum. CLER. Sed
 in V. ἰερῶ non ἰβρῶ exstat. SOLAN. Pro ἰβρῶ Matth. Sladus red-
 diderat μισθῶ qua coniectura non video multum profici. Lo-
 cus sine dubio corruptus: sed iam non vacat, ut extundamus
 aliquid sincerius, unguis male mulcare. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Δε) Eam particulam merito interposuit Solanus. HEMST.

ibid. l. 7. Δήσας) Debuerat scripsisse ἐνδήσας vel προσδήσας. Paulo ante ἢ μίγνυται *E. A.* prave: correxit Solanus. HEMST.

Pag. 18. l. 1. Ἀνθρώπων εἶναι χρηστὸν, ὃ ἦρα, καὶ συμποτικὸν) Vertunt, hominem esse benignum, Iuno, & hilarem convivam. Benignitati hic nullus locus: χρηστὸς Latinis est homo commodus, facilitate morum insignis. Plaut. Mil. conviva commodus. Cicer. pro Murena: Nemo Catone proavo tuo commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis. Sic inferius in Dearum iudicio: ἰκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δέ, commoda quidem, sed rustica: ubi interpretes, sat quidem formosa. sed talia ὄσα κύνες. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit insolentes, cum sint, inepti, decori rudes. GRAEV.

ibid. χρηστὸν) Bene monuit Graevius de vocis huius potestate: sed idem iamdudum viderat Des. Herald. Anim. in Salmaf. Observ. ad I. A. & R. I, c. 8, § 6. Dion Chrys. p. 468 B. συμποτικός τις καὶ κοινὸς ἐν ταῖς τοιαύταις συνουσίαις. HEMST.

ead. l. 3. Ὑβριστής γε ὢν) Clariss. Heinf. ad Maxim. Tyr. dixi ad Petron. BOURD.

ead. l. 9. Ἐπειρά) Πειρᾶν ad venerem sollicitare, pudicitiam alienius tentare. Pindar. Π. B, 62. quem locum habebat in mente Scholiaf. Homer. ad Od. Φ, 303, ubi fabulam Ixionis narrat: Διὸς ἀκοιτὴν ἐπειράτο. Commentator antiquus in errore, quem circa verbi rationem explicandam committit, eruditus est: melius Schol. Aristoph. ad Equit. v. 514, προσβαλεῖν γυναικὶ περὶ Ἀφροδίτης. Conatus est Iunonem comprimere, Hygin. F. LXII. propius ad Graecam locutionem, Illic Iunonem tentare Ixionis ausi, Tibullus: Iunonem de stupro interpellare, Laetant. ad Stat. IV, 339; de stupri iniuria compellare, ad Theb. VIII, 50. Πειρᾶν in hac fabula familiare Graecis. HEMST.

ead. l. 15. Ὅ δέ) Forſan ὅτε δέ videntur enim id poſcere ſequentia, ταῦτα ἢ δὴ συνὴν ἐρωτικὰ ὄντα. SOLAN.

Pag. 19. l. 10. Ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν) Irati Iovis abrupta oratio. Video commode ſervari poſſe ἐπ' ἐμὲ nec tamen non praeferam eis ἐμὲ, quaſi vellet intellectum ὑβρίζει: ſic ſane ſecutus fuerit ipſe ſuum praeceptum de ὑβρίζειν τινὰ & eis τινὰ in Soloec. § 10. Paulo poſt ſi pro ὅμοια ἡμῖν legeretur ὁμέſτιοι ἡμῖν, mutatum nollem. Ὅμέſτιος & συνέſτιος θεῶν frequenter Ixion dicitur. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ δὲ ἔρως) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Long. lib. 2. Heliodor. lib. 4. & Δ. Θ. XXIII, ἀπάντων ἀρχῶν. BOURD.

Pag. 20. l. 4. Ἀγεί σε καὶ φέρει) Vix credas, interpretes, quid Lucianus voluerit, affecutos fuisse: sensus est, *te subactum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.* Ἀγεῖν καὶ φέρειν victorum est, qui caedibus ac rapinis omnia vastant: ἀνευ νόμου καὶ δίκης ἀγοντες καὶ φέροντες ἀλλήλους. Polyæn. ad alia traducitur: ἀγομένης καὶ φερομένης τῆς κεφαλῆς. Synes. Encom. Calv. Rem vidit, & locutionem vulgatissimam pluribus exemplis illustravit Erasmi. Prov. in Ἀγούσι καὶ φέρουσι. HEMST.

ibid. Τῆς ῥινός φασι ἐλκῶν) Unde ductum, haud proclive est definire: certe a feris equisve petitur. Sed ad rem ipsam illustrandam lege, si lubet, quid apud Lactantium poeta non insulsus de triumpho Cupidinis scripserit, in cuius pompa Iuppiter cum ceteris Diis ante currum triumphantis ducitur catenatus, I, 11. SOLAN. Quibus in locis occurrat apud Nonnum, annoravit Erasmus in *Naribus trahere*. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτοῦ τὴν γυναῖκα) Vid. Th. Muncker. ad Hygin. Fab. 155, p. 227. HEMST.

ead. l. 9. Πειριθοῦν) Diam Hyginus vocat, ex qua Iuppiter Pirithoum suscepit. SOLAN.

Pag. 21. l. 3. Ἀγρυπνεῖ) Structura postulat: ἐπειδὴν λυθῇ, καὶ κείνος ἀγρυπνῇ. HEMST.

ead. l. 6. Μὴ ὥραισιν ἴκοιτο) Nescio, cur mutatum: sic enim reposueram, non ὥριον. Proverb. de quo Aristophan. alii; σεσολογίσται μὲν ὥφειλε γὰρ μὴ ὥρας ἴκοιτο. Verum tamen Atticum est, & utitur Dialog. de Saltat. c. 5. Soloeicissimum notarunt Grammatici. BOURD. An scribendum? μὴ ὄναιτο τῶν ὑπὲρ αὐτοῦ. GUYET. Potestne stultius & absurdius quidquam verti, quam ista verba sunt translata? *Ne quid tempestivum consequatur, quando res, quae supra se sunt, concupiscit.* Et tamen absurdius iidem interpretes in dialogo de saltationibus, μὴ ὥραισιν ἴκοιμην, nunquam ego venustatem consequar: cum sint imprecationis formulae ex Aristophane haustae, Latini dicunt, male pereat, Diū Deaque eum perdant, qui rem supra suam sortem affectavit. Potuissent tamen, saltem Bourdelonius, haec emendare, cum If. Casaubonus δὲ πάντ' Animadv. lib. II, c. 14, in Athen. tum & in Lectionibus Theocriteis, dudum observavit elegans hoc dicendi genus, & explicarit scitissime. GRAEV. Casaubonus explicat in notis ad Athen. II, 14, cum imprecari alicui exitium vellent, & mortem anno vertente

citiozem. Alii tamen scriptores ὄρας non ὥραισι scribunt. Iterum habes Ὅρχ. c. 5, & Ἑτ. Δ. X. SOLAN. Dicturum se promissit ad hunc Luciani locum Kuhn. Obs. ad Diogen. L. II, 34; cui consilio diem supremum intervenisse credo. Bisetus etiam profert ad Lyfistr. Aristoph. v. 1036. A Casaubono dissentit D. Heinsius L. Theocr. p. 341, existimans formulam imprecandi esse desumptam a navigationibus, quia ὄραι erant navigandi tempora, & μὴ ὥραισι πλεῖν apud Comicum Lyfistr. v. 329. utrius verior habenda sit opinio, alias opportunius dicemus. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξαπατηθήσεται) Monstrum vocabuli vides (in ed. Salm.) Rectius editio Basil. ἔξαπατήσεται. Sed puto verum Luciani esse ἔξαπατηθήσεται immo sic antiquissima editio Flor. Simili mendo laborant posteriores editiones, cum mox συμπερινεχθήσεται legitur, quod conspicitur etiam in Florentina & Aldina: sola Basileensis συμπερινεχθήσεται id quod probum est. IENS.

Pag. 22. l. 6. Τροχῶ) Meminit I. Brodaeus Misc. II, c. 10. Pindarus τετράκνημον δεσμὸν vocavit, τετράκνημον τροχὸν Schol. Apoll. Rh. ad Arg. III, 62. Bene de nobis merebitur, qui ultima dialogi huius vel explicuerit, vel emendarit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀπὸ τῆς μ.) An ὑπέρ; GUYET.

ead. l. 20. Προσγελᾷ) Cito ridere fuit praefagium ingenii. Vid. Art. Crit. P. 2, Sect. I, c. X, § 12. CLER.

Pag. 23. l. 1. Ἐν τῇ πανουργίᾳ) Utilitatis εἶς vel εἰς τὴν πανουργίαν itaque scribendum puto. Ut modo μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον, sic & Xenoph. K. Π. V, pag. 76, v. 13, ὃ μέγα ἀγαθὸν σὺ τοῖς φίλοις Κύρε· similem in modum μέγα κακὸν εἶναι vel ἔρχεσθαι τινί. HEMST.

ead. l. 8. Ἐκινεῖτο) Non sollicito hanc lectionem. Aliter tamen P. & ed. I. ἔστηκε τὸ, sed tum aliter interpungendum, & post ἔστηκε punctum admirationis ponendum. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ὀξύχειρ) Poll. II, 149, ὀξύχειρ γὰρ καὶ ὀξύχειρία τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξιδι. Comicorum nomina facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse. Significat autem agili manuum mobilitate promptum: nam adunca manus interpretum, si rem spectas, possunt tolerari; si vim vocis, alienissimae sunt. Prout celeritatis manuum in plurimis rebus est usus, ita non una ratione homines dicuntur ὀξύχειρες qui manum avidam in patinas immittit Nicomacho apud

Athen. VII, p. 291 D. — δειπνῶν δὲ πᾶς Τάλλότριά γίνε-
ται ὀξύχειρ, ἢ οὐκ ἐγκρατής. Herculem hoc epitheto Theo-
critus affecit Epigr. XX, Τὸν λειοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα
quod vix est, ut heroum maximi dignitatem aequet. Ὀξύ-
χειρίαν ἀρχισταῖς & pantomimis Pollux tribuit IV, 97; ἡ-
φοπαίκεταις five praestigiatoribus Sext. Empir. adv. Mathem.
II, § 39, qui τὰς τῶν θεωμένων ὁλβίαις δι' ὀξύχειρίαν κλέπτου-
σι eandem vocat εὐστροφίαν τῶν χειρῶν καὶ τὸ τάχος τῆς
κάμψεως τῶν δακτύλων Schol. Gregorii Nazianz. in Orat. de
Athanasio. Apud Philonem Iud. de Vit. Mos. p. 609 C. Aegy-
ptius operum exactor, τοὺς τὸ προσταχθὲν μὴ ἀπνευστί καὶ
ὀξύχειρά δρώντας τύπτων. Nonnihil differt illa ὀξύχειρία,
quam exercendi diuturnitate opifices acquirunt in Diogen. L.
VI, 70. Mercurium autem ὀξύχειρα venustissime pinxit Ho-
rat. I Od. 10, *Callidum quidquid placuit iocoso Condere furto* :
ibi plura, quae ad hunc dialogum faciunt. HEMST.

ead. l. 5. Προσκαλεσάμενος τὸν Ἑρώτα) Leg. προκαλεσάμε-
νος τὸν Ἑρώτα sic videtur legisse interpretes, cum transfert,
heri provocato Cupidine. Statim pro ὑφέλων τὸ πόδε Mf. ὑφε-
λὼν τὸ πόδε; quasi pedes illi furripuerit: quamvis & vulga-
tum possit ferri. GRAEV. Vel προκαλεσάμενος edendum fuit,
ut haberetur ratio Benedicti, vertentis provocato Cupidine;
vel versio retinenda fuit Micylli, heri autem vocato ad se Cupi-
dine. Sed sane verbum Graecum habet aliquid, quod a neu-
tro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut
patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' ἐκεῖνος προσίεται
μὲ καὶ προσκαλεῖται. Itaque scriptis libris obediendum. Vi-
deo simile committi in dialogo Enipei & Neptuni, dicente il-
lo διὰ τοῦτο ἔχρην σε προσαρπάσαι τὸν Ἑρώτα, ubi cum Mi-
cyllo Benedictus, propterea te mihi amorem praeripere oportebat.
In Piscatore dicunt Philosophi de Luciano, εἶοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ
ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν ubi vertunt, nam
cum iste vir iudicio velit experiri, haud absurde provocare videtur.
At in hac locutione vix est differentia inter τὰ provocare &
iudicio experiri velle: & in praecedentibus non tam provocat,
quam admonet modestiae philosophos, ne se indemnatum
occidant, atque adeo convenientius videatur προκαλεῖσθαι.
GRON. Προσκαλεσάμενος) Haec menda, sed quae tamen fal-
lere vix potest, locis compluribus infedit: restituendum erat
vel sine Mff. προκαλεσάμενος. Adstipulatur Duker. ad Thu-
cyd. V, 41. Apollod. I, p. 57, τὸν ἀρίστον αὐτῶν εἰς πυγμὴν
προσκαλεῖτο recte Faber προκαλεῖτο vel προῦκαλ. HEMST.

ead. l. 6. Ὑφέλων) Ita praeter Mf. Gr. L. & ed. I. SOLAN. Teneo vulgatam lectionem ὑφέλων, quam satis tuetur κατ-επάλλαισεν luctatorum est ὑφέλκειν τοὺς πόδας, τὰ σκέλη, ut adversarios in terram deiciant: idem & ὑποσκελίζειν, ὑποσύρειν τὰ σκέλη in illa praeclara Dioxippi cum Corrago Macedone pugna, quam describit Diodor. Sic. XVII, 615 C. subducere pedes Curt. IX, c. 7. Lubrica quoque dicuntur ὑφέλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τοὺς πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. eleganter Curt. IV, 9, 18, cum modo saxa lubrica vestigium fallerent, modo rapidior unda subduceret. Cum probata fuerit haec potestas in ὑφαιρεῖν τοὺς πόδας, deliberabimus, an scriptae lectionis rationem haberi oporteat: nam quod Graevius addit, quasi pedes illi furripuerit, mallem viro magno non excidisset: nisi quis huc pertinere censeat Senecae, pedes abstulit, Praef. lib. IV Nat. Qu. p. 743; quam metaphoram a luctatoribus esse sumtam volunt. HEMST.

ead. l. 8. τὸ σκήπτρον) In Cod. Flor. scribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκήπτρον. BOURD. Fl. & I. ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκ—. Sed venustior longe vulgata lectio. Sceptrum enim furripuit, sed sulmen utpote gravius & ignitum tenera manus auferre non valuit. P. non agnoscit ἦλθεν ἐπὶ. SOLAN. Mihi sane non constat, quid recentiores editores impulerit, ut insuper haberent, quod Florentiae fuerat impressum, ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκήπτρον, quandoquidem illa phrasis nihil habet, quod fastidiendum videatur: nam saepius ἐρχεσθαι ἐπὶ τι non consilium tantummodo aut conatum, sed effectum etiam agendi significat: quamobrem sic intellige, aggressus est sceptrum furripere, atque adeo revera furripuit. Et si iam omissum in A. i. & H. Francinus tamen in Iuntinam revocavit, dubium ex scripto Cod. an Fl. Id solum me retinuit, ne Luciano redderem, quod in P. abfuisse notatum reperiebam. HEMST.

ead. l. 14. Χελώνην) Ex hymno Homeri in Merc. (v. 47.) Vide Scalig. ad Manil. pag. 420. VORST. Oculis haec omnia subiicit Cl. Philostrati interpres ad p. 777, exhibita ex gemmis lyrae figura. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐστάθιος) P. 1870, v. 54: ᾧ (Ἐρμῇ) λόγος ἐστὶ καὶ ἐκ γενετῆς συγκεκληρώσθαι τὴν κλεπτοσύνην, ὅς τῃς μητρὸς Μαιᾶς συλλουομένης αἰς ἥβαλεν ἐκείνη, αὐτὸς ὑφελόμενος τὰ ἐκδυθέντα ἔκρυψε. Ad hanc normam ista sunt refigenda, nisi quod συλλουομένης recte scribitur. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. τὸ) Solanus τὸ δὲ ἐπίτροχα. IDEM.

ibid. l. 6. Ἀλεξιφάρμακος) v. 557. HEMST.

Pag. 25. l. 1. Πήχεις ἐναρμόσας) De partibus lyrae vide
 Dialogum Marinum I, & II. Vossium de Poëm. Cant. CLER.
 ead. l. 2. Καλάμους ἐμπήξας) Κάλαμοι sunt aerea fila, pro-
 tentia iuxta longitudinem lyrae, & quae pulsata resonabant.
 Absurde interpres vertit *calamos*: nam calami pulsati non re-
 sonant. CLER. Habes descriptionem testudinis a Mercurio in-
 ventae, ex qua lyram confecit; sed male intellectam & impe-
 ritissime versam: χελώνην που νεκρὰν εὐρὸν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς
 συνεπήξατο. Πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κα-
 λάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντείναντες ἐπὶ τὰ
 χορδαίς, μελωδεῖ πάνυ γλαφυρὸν, ὃ ἦρα ἴστε. In ed. Salmu-
 rienfi haec est istorum verborum interpretatio: *Testudinem*
mortuam alicubi nactus, ex ea compegit instrumentum. brachiis enim
adaptatis, & superinducto iugo, deinde calamis infixis, & subie-
cto hemisphaerio, & intentis inde septem chordis, elegans adeo & con-
cinnum quiddam modulatur: non sane musice. Descriptio haec
est petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur Homero,
ut olim observavit maximus Scaliger ad Manilium: sed cum
in illa queritur omisum esse τὸ καιριώτατον, dicendum enim
fuisse ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἔτι δέρμα βοείου προσαρ-
μόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, verum erat, si καλάμους scri-
pisset Lucianus, & hymni auctorem κατὰ πόδα sequen-
dum sibi existimasset. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca
lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omisisset, &
accommodasset eius descriptionem ad sui temporis mores,
locus nullus erat arundinibus in lyra. Pro καλάμους legen-
dum ex Mss. κολλάβους. Κόλλαβοι sunt paxilli, vel claviculae,
quibus fides in lyris intenduntur. Homero Odyss. Φ dicuntur
κόλλοτες. Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέφ' ἐπὶ κόλλοπι χορδῆν, Facile in-
tendit nova clavicula fides. Ubi Eustathius: κόλλο-φ ὁ παρὰ τοῖς
ὑστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται αἱ τοιαῦται χορδαί. καὶ οὐ-
τα φασὶ λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν
τῶν πρὸς τραχήλῳ τῶν βοῶν, ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν αἰῶν' quaere
ibi plura. Vides, ex calloso illo corio, quod est in cervicibus
boum & ovium, olim istos verticillos esse factos, quod tamen
negat Scaliger, qui postea conficiebantur ex lignis. Πή-
χεις vero sunt manubria. Hyginus brachia vertit: ζυγὸς vero,
sive ut aliis ζύγωμα, iugum, est transversum transillum, in
summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est li-
gneus asserculus, qui subiiciebatur fidibus, sine quibus nul-
lum illae sonum edebant; olim erat calamus, postea lignum
quadratum, quod hodie agglutinatur musicis instrumentis,

olim supponebatur, ut erudite Scaliger ostendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoribus, ubi saepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem sic vertendus est: Testudinem mortuam cum alicubi invenisset, ex ea instrumentum musicum compexit. Manubria enim adaptavit, & iugum addidit, & affixit claviculas, & subiecit afferculum, fidesque intendens septem valde tenerum & concinnum quid cecinit. Eadem omnia recenset inferius in lyra Polyphemi in colloquio Doridos & Galateae, excepto *μαγάδιον*. Αὐτὴ ἡ πικτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πῆχεις ὥσπερ ἦσαν ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῶδει ἀμουσὸν τι καὶ ἀπῳδόν. Sic legendus iste locus lepidissimus: Ipsa lyra solummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua vero erant quasi manubria, quibus cum iugum adieciisset, & fides alligasset, quas non fidiculis tendebat, agreste quiddam & absonum canebat: legendum autem οἷα, solummodo, non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλλοπι dici, qui dicitur κόλλαβος in dialogo superiore. Cranium cervi erat πικτὶς, quod in Mercurii lyra testudo; cornua vero erant πῆχεις: sed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur. GRAEV. In exemplaribus vulgatis legitur *μαγάδιον* & *καλάμους*, mendose pro *μαγάδας* & *κολλάβους*. Ita Moschop. in sua constructione locum allegat; & huius lectio magis quadrat sensui, quam usitata. Hartung. Th. Crit. T. II, p. 638. Vox *κολλάβους*, quam exhibent P. L. Gr. Mf. & Schol. quamque ego etiam ex Mf. adscriptam vidi margini vetustissimi impressi Codicis, glossema est viri quidem docti, sed ad rudem huius lyrae fabricam non satis, ut mihi quidem videtur, attendentis. Si cui tamen placeat, lirem ea de re nemini sum moturus; cetera enim satis scite descripta sunt, & ipsa artis vocabula ab artifice summo Apolline haud dubie usurpata: quod ex doctissimis Graevii notis facile perspiciet. V. etiam Marm. Ox. pag. 199. Observandum denique, Nostro *κόλλοπι* τῆς κιθάρας alibi dici. Vid. Z. τρ. c. 10. SOLAN. Quamquam *κάλαμος* olim in lyra, huc tamen nihil pertinet: praeterquam quod, si de eo loqui voluisset Lucianus, scribendum fuerat *κάλαμον ἐμπήξας*. Otto quidem Sperlingius Diff. de Fur. Sabin. Tranquill. p. 74, Lucianum melius affirmat extulisse *καλάμους ἐμπήξας*: nam erant duo calami arte iuncti, inter quos chordae ducebantur & tendebantur: sed haec dicenti sine veterum auctoritate, non aegre feret, si fidem denegemus. Κόλλαβοι contra optime conveniunt, quippe in hoc instrumento musico necessarii: error

autem plane facilis; nam litera liquida non geminata κολλάβους exarare moris erat, ut apud Thom. Magist. in Κόλοπας unde ob similitudinem β & μ, praesertim in membranarum antiquis, quam proclivi via potuerit oriri καλάμους, in aperto est positum. Verum est, Lucianum Δ. Ἐν. I, Iov. Trag. § 10, adv. Indoct. § 10, κολλόπας usurpare, quod equidem ad normam Atticam magis congruere non diffiteor: sic enim praecipit Phrynich. p. 32, Κολλάβους τοὺς ἐν τῇ λύρα εἰ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει, οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ· σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγει κολλόπας sed nihil obstat, quo minus ab ea lege, quam saepe iudicio non levitate migravit, in hoc etiam loco recesserit Lucianus; inprimis quoniam illa aetate, qua scripsit, longe frequentior erat usus τῶν κολλάβων, quam κολλόπων. Hoc vel ex ipso Phrynicho manifestum est, qui vulgatam deterioris vocabuli consuetudinem castigare necesse habuit, & ad veteris Atticis praescripta revocare: in antiquis sane scriptoribus vix unquam aliter invenias, ac κολλόπας. Plato de Rep. VII, pag. 703 B. τοὺς ταῖς χορδαῖς πράγματα παρέχοντας καὶ βασανίζοντας ἐπὶ τῶν κολλόπων στρεβλοῦντας. plura collegit eximius ille Leopardus Emend. XIX, cap. 16. sed κόλλαβος tamen, ex quacunque dialecto in usum communem venerit, notae esse satis vetustae, non pauca sunt indicia: aliunde quidem deducere non licet verbum illud in Hesychio comicum: Ἐκκολλαβήσαντα, ἐκλακέντα, ἐκφρονήσαντα. Grammatici quoque κολλάβους, quoddam est panis genus ab Aristophane aliisque memoratum, ab horum verticillorum similitudine dictos volunt: vid. Schol. ad Ran. v. 510. At in recentioribus, quique Luciani aetati fuerunt supiores, iam nihil est isto vocabulo tritius. Iamblich. de V. P. § 118, τὴν δὲ πόσιν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς βάρεσι εἰς τὴν τῶν κολλάβων ἀκῶθεν σύμμετρον περιστροφὴν. haec in Nicomacho totidem verbis exstare p. 13, monuit Kusterus: Schol. Homeri parvus ad Il. I, 187, ab eoque ne litera quidem discrepans Etymol. in Ζυγός. Athanas. in Psalm. p. 1241, ubi, quale sit ψαλτήριον, exponit: δέκα γὰρ κόλλαβοι, εἴτουν πασσάλισκοι παρὰ τὸν πῆχυν τοῦ ψαλτηρίου στρεφόμενοι ἑτερόν τε τὴν χορδὴν καὶ ἐχάλων quae paene eadem leguntur in Euthymii Zygabeni Praef. ad Psalm. p. 185, & apud plures alios. Olim autem paxillos hosce fuisse confectos de corio calloso & durato, si quid omnino Grammaticis est credendum, ambigi non potest: vid. Hesych. in Ἐκολλόπασε. Κεράσβολα vocabantur, ut idem docet, οἱ ἐν ταῖς ἀρχαῖαις λύραις κόλλαβοι.

alibi voce truncata, Κράσβοχα, κόλλαβοι δερμάτινοι atque haec ipsa est ratio, cur κόλλοπες fuerint dicti; a qua voce non alia re κολλάβους distare arbitror, quam vel pronuntian- di depravatione, vel dialecti discrimine. Hos igitur κολλάβους Luciano restitui par erat, quem vere Graevius observavit ac- commodasse lyrae descriptionem ad sui temporis mores: locum enim illum Hymni in Mercurium, cum haec scriberet, in animo fuisse Nostro mihi sane non tam compertum videtur, quam credi voluit Scaliger ad Manil. V, 319; fierique facile potest, ut de eo tum ne cogitaverit quidem: alioqui multos oportet eodem respexisse, qui in lyrae a Mercurio inventae de- scriptione parum a Luciano discedunt. Μαγάδας autem pro μαγάδιον Hartungus ex Moschopulo probat; quod Leopardus commemorans, iudicium suum non interponit: ferrem equidem, si μαγάδα, quod Scholiastes habet, scriberetur: sed nihil est, cur μαγάδιον satis usitatum repudiemus. Vide praeterea magnum illum etiam in puero Grotium ad Phaen. Arati p. 7, & ad Imag. p. 54, 55. Res ipsa de veterum lyra, eiusque tum partibus, tum pro diverso temporum intervallo differentia non tantum intricatior est, quam ut paucis expedi- di queat, sed magnorum etiam hominum erroribus insignis: neque id adeo mirandum; cum eiusmodi sit haec materia, quae non nisi lenta diuturnaue meditatione, saepe, quae prius placuerant, verso filo inductis, subigi se patiatur ac molliori. HEMST.

ibid. Μαγάδιον) Μαγάς ab aliis dicitur. V. Philostr. p. 778. Equuleum nostri vocant. SOLAN.

ead. l. 3. Ἑπτὰ χορδὰς) Consentunt omnes, Mercurium esse lyrae repertorem. Sed de numero chordarum non itidem liquet: sunt, qui dicant, primo fuisse tantum tres, sunt qui quatuor. Videat, cui libet, Macrob. Saturn. I, 19, Pol. Virg. de rerum invent. I, 15, Diod. Sic. I & V. Sentit cum Luciano Horat. I, 15: Tuque testudo resonare septem Callida nervis. LEED.

ead. l. 4. Κάμπε — καθαρίζειν) Si recte hic Lucianus, erravit Torrentius, qui in Horat. Od. 21, I, sic ait: lyra sibi concessa, Orpheum Apollo docuit; at postea, inventa a se cithara, ei lyram concessit. Aliquid autem interesse inter lyram & citharam, satis hinc liquet; sed quid id sit, laborat quidem ostendere Martinius in Lexico ad vocem lyra, at quam feliciter iudicat alius: ego ab eo in hac re parum redii instructior. LEED.

ead. l. 8. Ὑπόπτερος) Lilius Gregorius in Mercurii Syntagma scribit, vidisse se Mercurii imaginem in libro quodam

antiquitatum hoc modo effictam: filo quidem erat corporis iuvenili, facie imberbi, cum alis supra aures, nudus vero totus, praeterquam quod pallium habere videbatur, dextra marsupium continebat, quod supra caput hirci iacebat: sinistra vero caduceum praeferebat: ad pedes illius hircus & galus suberant. Vid. Macrob. COGN.

ibid. (Ἰβίδον τινὰ) De Mercurii virga Homerus Od. 5; cuius verba expressit Virgil. IV Aen. v. 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit, Dat somnos adimitque, & lumina morte resignat.* Ab aurea autem virga dictus est Mercurius χρυσόραπις. COGN.

ead. l. 9. Ψυχῶ γωγῇ) Virg. Aen. IV, 242: *Tum virgam capit: hac animas ille evocat orco Pallentes, alias sub tristia tartara mittit.* Homer. Od. E, 47. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐγὼ — ἔδωκα) Vulgo traditur, hanc virgam ab Apolline Mercurio fuisse traditam, accepta ab eo lyra. Vide Serv. in Aen. IV, 242. LEED.

in Schol. col. 1. l. 3. Μαγὰ δα) L. μαγὰ διον. Sic tamen etiam C. M. SOLAN.

ead. Σαῖς τετραγ.) Haec totidem verbis habet Suidas, ex quo emendandus est Hesychius. Vid. H. Stephani Ind. Thef. in Μαγὰς, quem nec Luciani locus praeteriit, Olearium ad Philostr. Vit. Soph. I, p. 487. HEMST.

Pag. 26. l. 7. Εἰ μέμνηται) Longoliani exemplaris ἢ μέμνηται corrigentis ingenio an vetusto Codici si tribuendum, non satis mihi patet. Quamquam sensum faciat non plane absurdum, (parum enim abesse videri potest ab infania, qui caput sibi securi diffindi postulat) minus tamen verecunde hoc a Vulcano dicatur ad Iovem: quare lectioni vulgatae lubens acquiesco. HEMST.

Pag. 27. l. 2. Μαιώσεταιί σε) Nonnulli dicunt, Iovem Thetidem a se compressam, quia metuebat sibi ab eo, quod nasceretur, absorbuisset; atque ut necesse erat gravidum factum, ad amnem Tritonem peperisse. Cui si fidem habemus, opus erat, ut venter potius, quam calvaria, divideretur. LEED.

ead. l. 5. Τὶ γὰρ χρὴ ποιεῖν) In Dialogorum Selectorum editione dederam olim, τὶ γὰρ οὐ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κ. quod postea notatum quoque reperi ad marginem A. 1 W. nihil est omnino, quod quis facere non debeat, te iubente: usitatae loquendi formulae, τὶ οὐ ποιεῖν; τὶ οὐ φέγγεσθαι ἢ λέγειν; τὶ οὐ παύσχειν; Et si sensus egregie constet, nunc tamen, quoniam nullum est in membranis subsidium, pristinam sententiam re-

texto: commodum est, quid enim aliquis faciat? id est, frustra quis tergiversetur, & imperata detrectet, te iubente. Sic, τί γὰρ ἀν καὶ πάθοι τις; O. Kr. § 9. HEMST.

ead. l. 6. Κόρη ἐνοσπλος) Fabulantur poëtae, a Iove devorata Mῆτιν, qua devorata, mox Minervam concepisse. Iuppiter, inquit Hesiodus Theog. v. 886 & seq. Metin uxorem suam, Deorum atque hominum sapientissimam devoravit, Coeli Terraeque consilio, ne quis alius Deorum imperium ei praeripere posset &c. Si cui vacat, Procli & Moschopuli hunc in locum annotata adeat. Clemens etiam, Epiphanius, Theophilus huius fabulae mentionem faciunt. Addunt, Vulcanum securi Iovis patris sui caput aperuisse, ex quo Minerva adulta & armata prodiit: a qua re κορυφαγενής dicta est. Lucanus lib. IX: *Hanc & Pallas amat, patrio quae vertice nata est.* & alius: — *Quae de patrio vertice nata Dea est.* Hoc & Lucianus ridet. COGN.

ead. l. 10. Πυρρίχιζει) Vid. Ez. Spanhem. ad Callim. H. in Iov. γ. 53. Recte Minerva vixdum nata πυρρίχιζει, Dea belatrix ἐνόπλιον ὄρχησιν saltans. Pyrrichen qui principes instituerint, non pauci memorantur, Curetes imprimis, Pyrrichus vel Cretensis Cydoniates vel Lacedaemonius, Achilles, filius eius Pyrrhus sive Neoptolemus; verum etiam Dioscuri: sed hi quidem Minerva modos praecinente. Schol. Pindar. ad Π. B, 127, inter alia non protrita: ὁ δὲ Ἐπίχαρμος τὴν Ἀθηνᾶν φησὶ τοῖς Διοσκούροις τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι paulo plenius, quam apud Athenaeum in fine lib. IV. Epicharmi locum sine dubio cogitavit Aristid. T. I, p. 26 C. Διοσκούροις δ' ὑπ' αὐτῇ (Ἀθηνᾶ) πυρρίχιζουσι ὑπ' αὐτῇ non est ipsius ductu, ut Canterus, neque sub ipsa, ut I. Meursius Misc. Lac. II, 12; sed id, quod significaverat Epicharmus, ὑπ' Ἀθηνᾶ τὸν ἐνόπλιον νόμον ἐπαυλῆσαι, tibia praecinente, modosque temperante Minerva. HEMST.

ead. l. 13. Γλαυκῶπις) Sic de Sylla Plut. p. 826 A. τὴν δὲ τῶν ὀφθαλμῶν γλαυκότητα, δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ακρατον οὖσαν, ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φοβερωτέραν ἐποίει προσιδεῖν. SOLAN.

ibid. Ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο) Male Guyerus mutat. Caesia quidem; sed ornat hoc etiam ipsum cassis: caesii oculi truculentum quiddam habent ac terribile, quod tamen bellipotentem Deam haud dedecet: hoc Grammatici spectant, quando γλαυκὸν interpretantur φοβερὸν, Γλαυκῶν, καταπληκτικόν, ἔμπυρον καὶ φοβερὸν βλέπειν, & Γλαυκῶπιν, φοβερὰν ἐν τῷ ὁρᾶσθαι, γλαυκοὺς καὶ καταπληκτικοὺς ὄπας ἔχουσαν. De Sylla

Lucian. Vol. II.

S

Plutarch. T. I, pag. 451 E. τὴν δὲ τῶν ὀμμάτων γλαυκότητα
 δεινῶς καὶ πικρὰν καὶ ἀκρατον οὖσαν ἢ χροῖα τοῦ προσώπου φο-
 βεραιτέραν ἐποίει προσιδεῖν. Poterat hic oculorum adspēctus
 cum grata pulchritudine parum videri convenire: sed torvi-
 tatem istam emendat & decoram reddit addita capiti galea,
 quam propterea deponi volebat Venus in Iud. Dear. § 5, ut
 hoc remedio careret vitio paene proximum τὸ γλαυκὸν τῶν
 ὀμμάτων utrumque Luciani locum usurpavit Nic. Heinsius
 ad Ovid. A. A. II, 659. Philostr. Iun. Icon. c. VIII, Minerva
 γλαυκὸν ὑπὸ τῆς κόρυθος ὀρώσα, ξὺν ἀρρενωπῷ τε τῷ ἡβει τὴν
 παρειὰν ἐπιφοινίττουσα. Stat. Theb. II, 715: *Diva ferox, ma-
 gni decus ingeniumque parentis Bellipotens, cui torva genis horrore
 decoro Cassis & adperso crudescit sanguine Gorgo.* Multa sunt in
 utriusque linguae poetis, quae Palladis eam speciem depin-
 gant. Fortitudinis imaginem similiter expressit, sed incultius
 & rudiore penicillo, quod aetati, qua vixit, condonandum
 est, Eustath. de Iliad. Amor. II, p. 37: ὅλη στρατιῶτις πλὴν τοῦ
 προσώπου; εἰ μὴ δ' ὅτι καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀγριωτέροισι (ἔχει
 videtur excidisse) ἢ κατὰ παρθένον ἰδεῖν κόρυς περιστράπτει
 τὴν κεφαλὴν καὶ ταύτην κατακοσμεῖ. Ceterum γλαυκῶπιν non
 Minervam solum Homerus, sed Lunam etiam Empedocles
 & poetae phyci vocarunt, cuius appellationis explicatam
 rationem legere licet apud Plutarch. T. II, p. 934 C. 929 C.
 Hos auctores libenter sequebatur philosophus in scaena Euri-
 pides, cuius, γλαυκῶπις τε στρέφεται μῆνη, protulit Schol.
 Apollon. Rh. ad I, 1281. HEMST.

ibid. Καὶ τοῦτο) Καὶ ταύτην. GUYET.
in Schol. col. 2. l. 1. Πιρρικήζει) Mutaverat etiam M. Sladus;
 & pro ὀρχίζει ὀρχεῖται hoc quidem rectius; sed alterum est
 recentioris Graecismi. HEMST.

Pag. 28. l. 6. Πάδιον οὕτω, ποίει) Haec in *Flor.* quae pre-
 se scripti Codicis vestigiis insitit, leguntur indistincte: se-
 quentes edd. nec minus interpretes οὕτω prioribus adiunxe-
 runt, cum sine dubio pertineat ad ποίει. Nota est Vulcani ad
 Minervae connubium frustra adspirantis fabula: vid. Erato-
 sthen. Catast. c. XIII, Philostr. Icon. II, c. 27. Verumtamen
 alia Minerva, omniumque prima, (quinque numerant, qui
 propius arcana priscorum numinum inspexerunt) iuncta fuit
 Vulcano, iridem vetustissimo, Coeli filio; ex eoque procrea-
 vit Apollinem illum, cuius in tutela Athenae, quas ipsa ni-
 mirum urbium antiquissimam condiderat, dicuntur fuisse:
 Cicer. de N. D. III, § 55, 59; Clem. Protr. p. 72 D. Arnob.

IV, p. 135, Augustinus. Fuere tamen, qui non uxorem Vulcani, sed filiam esse tradiderint: Iul. Firmic. de Err. Pr. Rel. p. 20; etiam Clemens, ut videtur, in Protr. p. 17 C. nisi graviore menda, quod suspicor, iste locus laboret. Praeterea securis obstetriciae operam commodasse Iovi non Vulcanum, sed Prometheum, alii scripserunt. Apollodor. I, p. 11: ὡς δ' ὁ τῆς γεννήσεως ἐνέσθη χρόνος, πλήξαντος αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν πελέκει Προμηθέως, ἢ καθάπερ ἄλλοι λέγουσι, καὶ Ἡφαίστου, ἐκ κορυφῆς ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτανος Ἀθηνᾶ σὺν ὄπλοις ἀνέθορε. Is quoque tenere se non potuit, quantacunque praeditus futuri providentia, quin ad pudicitiam Minervae viam affectaret: cuius immodestae spei crimen ad Caucasum affixus expiavit: idcirco, qui montem eum accolebant, Promethei vicem miserti, solis Iovi ac Minervae sacra facere noluerunt, cum contra Herculem liberatorem magna veneratione prosequerentur. Haec Duris Samius apud Schol. Apollon. Rh. ad II, 1253. Pindari Schol. ad O. VII, 66: Οἱ μὲν Παλαιῶν τοὶ λέγουσι ῥῖξαι τὴν τοῦ Διὸς κεφαλὴν, ὅτε Ἀθηνᾶ ἐγεννᾶτο· οἱ δὲ Ἑρμῆν· οἱ δὲ Προμηθέα. Magnum habet auctorem Prometheus & singularis ministerii testem Euripidem Ion. v. 455; quamquam enim hic locus non una macula sit foedatus, quin tamen huc referri debeat, minime dubitandum puto: longe aberrat Barnesius. Palladem autem ἑνόπλιον vel σὺν ὄπλοις ex vertice patris profuisse, Stesichoro primum affirmanti posterius crediderunt, teste Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1310. Quod si verum est, Stesichoro recentiorum oportet fuisse Orpheum illum, qui cecinit, ὅτι τὴν Ἀθηνᾶν ὁ Ζεὺς ἀπεγέννησεν ἐκ τῆς κεφαλῆς ὄπλοις λαμπομένην χαλκίῳ ἀνθος ἰδέσθαι, apud Procl. in Tim. Plat. I, p. 51. HEMST.

ead. l. 7. Ἀδυνάτων ἐρᾶς) Vulcanum tamen habuisse Minervam τὴν νόμῳ γαμετὴν, testatur oraculum Byzantinum: Νῆσος τίς ἐστὶ φυτάνυμον ἅμα λαχούσα Ἰσθμὸν ὁμοῦ καὶ πορθμὸν ἐπ' ἡπείροιο φέρουσα· Ἐνθ' Ἡφαίστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθηνῆν. BOURD. Vide Ἑρμ. cap. 51, & Eurip. pag. 728 B. SOLAN. Proverbiorum in numerum retulerunt Zenobius & Suidas, Ἀδύνατα ἐρᾶς. Apud Stobaeum inter Chilonis dicta pag. 45, Μη ἐπιθύμει ἀδύνατα. Sed ipsam hanc formulam ab Euripide sumit Noster: in Herc. Fur. v. 318, — ἄλλως δ' ἀδυνάτων ἔοικ' ἐρᾶν. Oraculum illud Byzantinum exstat in Achill. Tat. II, p. 93; qui lectus facile deteget incogitantiam Bourdelotii. HEMST.

ead. l. 19. Οὐκ ἂν ἰδοίς αὐτὸν) H. Stephan. App. de D. A. p.

198 monet, *ιδεῖν* in Attico sermone de congressu vel colloquio dici, cuius significationis manifestissimum sit hoc loco exemplum: ibi enim illud verbi *ιδεῖν* significatum alio verbo exponi, & οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν idem esse, quod οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ. In usu huius potestatis Atticis tribuendo secutus est Scholiasten Thucyd. ad IV, 125. verum Grammatici veteres nimis saepe liberaliter Atticis tanquam propria donant, quae per rationem loquendi naturalem non Graecorum tantum omnium sunt communia, sed aequae in qualibet etiam lingua possunt usurpari. Istius generis est illa *vis τοῦ ιδεῖν* neque enim aliter aut Latini suum *videre*, aut nos Belgae vernaculum eiusdem potestatis verbum ponere solemus. Vid. Dukerum ad Thucydidis locum. HEMST.

Page. 29. l. 8. Οὐκοῦν) G. Budaeus C. L. G. p. 908, cum in hoc loco prolato scripsisset, οὐκοῦν ἔλελ. addit: *Sed in hoc posteriori οὐκοῦν mihi legendum videtur περισπωμένως.* Ita sane legitur in cunctis, quas vidi, edd. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπεσήμαινεν) Hoc, an ἐπεσήμηνεν, legas, nihil interest: certius videtur reponendum esse αὐτοῦ ἢ γαστήρ. HEMST.

ead. l. 13. Τοκάδα τὴν κεφαλὴν) Ridicule vocem poëticam usurpavit. Τοκάς κόρις apud Lycophr. v. 316, qui matrem saepius sic appellat, ut Semelen Euripides — τοκάδα τὴν Διογύνοιο Βάκχου Hippol. v. 559; ex quo plura dedit exempla H. Steph. in Thef. Τοκάς λέειναι Theocrito Eid. XXVI, 21. HEMST.

ead. l. 14. Ἐν τῷ μηρῷ) Solent Phoenices ortum cuiuspiant ab alio verbis exprimere, quae sonant Lat. *egressus est ex eius femore*: quod perinde est, ac *ab eo genitus est*, vel, *ab eo est oriundus*, ut liquet ex Gen. XLVI, 26. Hinc nata fabula de Baccho Thebano a Iove ortum ducente: circumstantiae enim fictae sunt a Graeculis, ut rationem redderent locutionis, quam ignorabant. Nomen Semelae forte fuit *Zemela*, quod virginem viro maturam apud Thalmudicos sonat. CLER. Haec tradiderat Clericus ad Hesiodi Theog. v. 940. HEMST.

Page. 30. l. 8. Ζηλότυπος) Sic antea Dial. Iun. & Iov. & de Sacrif. Senec. Herc. Fur. BOURD.

ead. l. 13. Ἐμβρυον ἑπταμηνιαῖον) Consentit Cornut. de Nat. D. cap. 2: Ἐτεκε δὲ καὶ τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνιαῖον παρὰ τῆς Σεμέλης pluresque alii. Ὀκτάμηνος dicitur natus apud Stephan. & Suid. in Νάξος, tributumque a Iunone iam cum Baccho reconciliata Naxiis mulieribus, eas

folas *ὀκτάμηννα* τίττειν quamquam huius rei tam memorabilis nulla sit apud Diodorum Sic. mentio V, p. 224, 225, ubi de Baccho Naxiorum fabulas persequitur. Bacchi in lucem editi scenam in coelo Lucianus instruxit: plures alibi, & quidem valde diffitis in locis. Theocrit. Eid. XXVI, 33: *Χαίροι μὲν Διονύσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόντι Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγονίδα δῆκατο λύσας* quem locum ignorare se fatetur Burmann. ad Ovid. Metam. III, 314. potuerat didicisse ex Diodoro Sic. III, p. 140, qui poëtae in Hymnis istos versus ponit: *Οἱ μὲν γὰρ Δρακάνῳ σ', οἱ δ' Ἰκάρῳ ἠνεμοέσση Φασίν, οἳ ἐν Νάξῳ, Δίον γένος Εἰραφιώτα, Οἱ δ' ἐπ' Ἀλφειῷ ποταμῷ βαθυδιννέντι &c.* Homeri sint, an verius Herodori, sub cuius nomine duos profert Schol. Apollon. Rhod. ad II, 1215, nunc disceptare non vacat; neque etiam, rectene, an secus, veterum Scholiastarum eruditissimum magni erroris insinuat. G. Cuper. Obs. IV, p. 89. Id notandum, *Δράκονον* hic scribi, quemadmodum a Strabone & in Euphorionis Epigrammate, cum *Δράκονον* Stephanus habeat: quod ne temere cum Berkelio mutes, intercedit Nonn. Dion. IX, 16: *Καί μιν (Bacchum de femore Iovis prodeuntem) ἔσω Δρακύνιο λεχώϊον ἀμφὶ κολώνῃ Πήχεϊ κολπαθέντι λαβὼν Μαιήϊος Ἑρμῆς Ἡρόθεν πεπότητο* —. Hic etiam de patre rubentem Dionysum Mercurius excipit: eundem puerum in coelum ferens a Bathycle fuit effictus in Amyclaei throno, teste Pausan. III, p. 255. De nymphis Bacchi nutricibus Burmannus dicto loco, & inprimis, quem advocat, If. Casaub. de Satyr. Poës. p. 35. nobis enim in luculentiore materia nunc morari non lubet. HEMST.

Pag. 31. l. 2. *Ἐς τὴν Νύσσαν*) Callim. Hym. Iovis. BOURD.

ead. l. 7. *Ὅσ' ἐν*) Angl. ὕ. BOURD.

ead. l. 21. *Αἱ Ὠραί*) Ex Homero. BOURD. Hes. Θρογ. 901, Ovid. Met. II, 118. SOLAN.

Pag. 32. l. 2. *Παραγγέλων*) Flor. *παραγγέλων*, spatiolo ante λ relicto, quod alteri literae sufficiat. Legi debuit *παραγγέλων*, quamquam cunctae post primam edd. expresserint *παραγγέλων* quod quidem hoc in loco sane non est opportunum: καὶ τὰ ΤΑΤΤΑ postulat *παραγγέλων*. Porro in scriptis Codd. nihil est frequentius, quam ut altera duplicatarum omitatur. Mox recte *ἀγγέλων* tametsi in Flor. sit ibi quoque *ἀγγέλων*. HEMST.

ead. l. 11. *Ἐρῶν αὐτῆς; εἴτα οὐχ ἱκανὴ νύξ μία*) Male ordinatae sunt personae. Denuntiat nempe Mercurius Soli Iovis

nomine, ut in tres dies solitum equorum cursum sistat; opus namque Iovi esse tempus trinoctium. Rogat Sol Mercurium, ubi Iuppiter sit, vel unde ipse missus veniat. *Ex Boeotia*, inquit ille, *venio ab uxore Amphitryonis, quacum Iuppiter concumbit, amore eius captus. Et una nox non sufficit?* subiicit ille. Patet τὰ, ἐρῶν αὐτῆς, pertinere ad verba Mercurii, atque ita digerendas esse personas: EP. Ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρυῶνος γυναικὸς, ἢ σύνεστιν, ἐρῶν αὐτῆς. HΔ. Εἶτα οὐχ ἰκάνη νύξ μία; IENS. Nihil mutandum censeo. Non ignarus Sol, quam proclivis in amorem esset Iuppiter, statim ac cum femina eum esse audisset exclamat, *Aman!* Scilicet. Frigebit, si Mercurio tribuatur. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐτοὶ) L. & ed. I. μόνοι. Sed glossema pro ipso vocabulo rariore, ut fere fit, in ipsum textum receptum est. V. Ὀν. c. 34, & Ὀρχ. c. 4, Xenoph. ed. St. p. 130, 33, ubi delendum μὴ & Plat. ed. Baf. p. 142 B. SOLAN. Consuetudo loquendi formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμὲν, soli sumus & sine arbitris, qua tum potissimum utuntur, si quis liberius quiddam, quod alios, si adsint, possit offendere, sit dicturus. Vid. Aristoph. Acharn. v. 503, Thesmoph. v. 479, Plato de LL. VIII, p. 910 E. Philostr. V. A. T. VI, p. 271: Μεταστησάμενος δὲ ὁ Τίτος τοὺς παρόντας, αὐτοὶ, εἶπεν, ὦ Τυανεύ, γεγόναμεν de V. S. II, p. 618, v. 36: πύσση ἐπεὶ δὲ αὐτοὶ γενώμεθα. Αὐτὸς pro solus, seu iunctus ab aliis, etsi satis sit usitatum, est tamen, ubi fefellerit interpretes. Theocr. Eid. IV, 15: — αὐτὰ λέλειπται Τῷ —; XXVI, 2: — αὐταὶ εἴσαι, solae, sine virorum comitatu: hoc si D. Heinsio, quod alioqui satis sciebat, fuisset in promptu, verissimam lectionem non iuvisset mutatum Eid. XVIII, 12. Philostr. de V. S. II, p. 604, v. 12: ἐκλήμεθα ἐσκληθέντες οἱ μὲν παῖδες καὶ οἱ παιδαγωγοὶ μέσοι, τὰ μείρακια δὲ αὐτοί. Ita sumendum in Nigr. § 18, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ. Non aliter apud Latinos ipse. Serv. ad Aen. VIII, 682, ἀριεὲς Αἰτίου Antonium & Cleopatram ναυαλί certamine prope ipse (Agrippa) superavit. Vid. I. Fr. Gronov. de Cent. & Unc. Us. Ἀντεξήγ. II, p. 513, C. A. Dukerum ad Thucyd. III, 65; V, 60. HEMST.

Pag. 33. l. 1. Παρὰ) Mendose hic in plerisque περὶ. Fl. I. S. & A. recte παρὰ. V. Δικ. c. 37, μηδὲ μίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνώμενος παρ' ἡμῶν. Ἐτ. Δ. X absque praepositione usurpat ἀπόκοιτος. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐκοιμᾶτο) Κοιμᾶσθαι, συνεῖναι, κοινωνεῖν, καθεῖναι, verba, quibus utitur pro Latino *solere*. BOURD.

ead. l. 8. Μὲν οὖσαν) Male Angl. μένουσαν. Nullus enim sensus esset. BOURD. Μένουσαν duce Angl. Cod. & auctoritate P. L. & ed. I. accedente, correximus. In reliquis omnibus legitur μὲν οὖσαν. quod vel sine ulla auctoritate illico mutandum fuerat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπέστειλε) Scribe ex Ms. ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε, quae Iuppiter mihi mandavit. GRAEV. Genuina lectio ἐπέστειλε, quam praeter Ms. Gr. habent etiam L. & ed. I. vulgatae ἀπ— mendose. SOLAN. Idem mendum haecenus occupat Lyfidis Epistolam in fine: φαντὶ δὲ ὅτι καὶ Δαμὼ θῆρα σκοῖσα βισταλίῃ τῇ αὐτῆς θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν. lege ἐπέστειλεν. ἐπιστέλλειν ἐπιστολὴν, quod paulo ante ἐπισκάπτειν ἐπίσκαψιν. Ἐπιστολαί, ἐντολαί, ἐπιταγαί, Hesychi. Vid. Stanl. ad Aeschyl. P. V. v. 3. HEMST.

Pag. 34. l. 13. Ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα.) Aristaen. I Ep. 8: καὶ τὴν αὐτῶν ἔτρωσαν ἐκεῖνοι μητέρα. ibi vide Ios. Merc. HEMST.

ead. l. 16. Τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μετράκιον) Τὸν Ἀδωνιν. GUYET. Hic Assyrius est pro Syro: verba haec saepe miscent veteres; quod fecit in hac ipsa re Bion, cuius vide lucum Adonidis in Eid. I. CLER. Perquam eleganter Alciph. I Ep. 39: σὺ δὲ ἡμῖν μόνῃ τὸν Ἀδωνιν περιέφυγες, μήπου καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἢ Περσεφόνης παραλάβῃ. ibi Berglerus opportune hunc Luciani locum annotavit. Vid. Orphei Hymn. LV. HEMST.

Pag. 35. l. 1. Ἐξ ἡμισείας) V. Theocr. Scholiaffen. Barthius Adv. pag. 124 laudat Bionis Idyll. I, v. 54. Proserpinae fabulam tangit Ovid. Met. X, 519. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰς πυχὰς τῷ σανδ.) Sic Dial. Iovis, Herc. & Aesc. Dixerunt ad illud Perf. Solea puer obiurgabere tubra, BOURD.

ead. l. 10. Ὑποβαλλόμενος) P. & L. pro ἐπιβ. SOLAN. Ἐπιβαλλόμενος defendi poterat: sed commodius esse, quod dedimus, nemo facile diffirebitur. Noster alibi, πορφύρας ὑποβεβλημένος. Theocrit. Eid. XXVII, 53: Ἄλλ' ὑπὸ σοῦς πέπλους ἀπαλὸν νάκος ἦνιδε βάλλω. HEMST.

ead. l. 13. Ἐπικεκλασμένη) Sic de Merc. cond. c. 3. laxa cervix, Perf. sic ὄμμα κεκλασμένον. BOURD.

ead. l. 17. Οἶσδα· τί ἂν οὖν) Nullae edd. post οἶσδα distinctionem habent, nisi quod in V. 2. ἐκταραχθεῖν, οἶσδα, τί ἂν οὖν &c. Tantilla res interpretibus errandi fuit causa. HEMST.

Pag. 36. l. 11. Καθαίρεις) Dixi ad Petron. Cl. Casaubon. ad Theophr. BOURD.

ead. l. 13. Ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις) Migrare Lucianum illam Grammaticorum legem, quae discrimen ponit inter ὑβρίζειν τινὰ & εἰς τινὰ, Kusterus observat ad Aristoph. Plut. v. 900. Dicemus ad Soloec. c. 10. Par est Veneris de filio Cupidine querela in Apollon. Rh. Argon. III, 94; ubi plura sunt, quae cum Lucianeis componi merentur. HEMST.

ead. l. 14. Πέαν) Opem verrit Lactantius, quem vide I, 13. Eadem & Cybele audit & Mater Deum & Berecynthia. V. Julian. Or. V, & Sallust. in libro de Diis c. 4. SOLAN.

Pag. 37. l. 4. Ἀττι) De nomine huius non adeo consentiunt auctores. Ab Ovidio & Catullo vocatur *Atys*. Diod. Sic. III eum vocat Ἀττιν. Apud Macrobius Sat. I, 21, legas *Atinis* & *Atinē*, quasi a nominativo Ἀττις, vel Ἀττιν. Lucianus neminem, quod scimus, secutus, nominat eum Ἀττιν nisi fortasse idem etiam sit ille, cuius meminit sub eodem nomine in Achaicis Pausanias. LEED. In varia abeunt Codd. Ἀττις hic in omnibus. At mox *Fl.* rectius Ἀττι, uti recte etiam in Ἰκαρ. c. 27 in omnibus legitur, quamquam & ibi O. Ἀττιν habet. SOLAN.

ibid. Οἱ Κορύβαντες) Dixerunt ad Claudian. 1 de Rapt. Prof. BOURD.

ead. l. 5. Πῆχυν) Erasmus vertens, *penem ense defecat*, in errorem ridiculum traxit Benedictum & alios: melius huic locutioni consultum in Dea Syr. § 50, *τάμνονταί τε τοὺς πήχεας*. Cybeles & Bellonae sacrorum erat pars, ut Galli & Bellonarii brachia sibi cultris aut securiculis cruentarent. Propert. II, El. 18: *Cur aliquis sacris laniat sua brachia cultris?* Vid. Maneth. I, 244, V, 179, Senec. de Vit. Beat. cap. 27. Plura suppeditabit, si quis in re nota desideret, N. Heinf. ad Valer. Flacc. III, 234. HEMST.

ead. l. 6. Αὐλεῖ τῷ κέρατι) Antequam Pronomus invenisset αὐλοὺς εἰς ἅπαν ἁρμονίας ἔχοντας ἐπιτιμείας, triplex tibiae fuit genus, Doriae, Lydiae, Phrygiae, ut ostendit Pausan. IX, p. 734, 735. Phrygiis five τοῖς ἑλύμοις, quarum in sacris Rheae usus erat praecipuus, additum fuit κέραν ἀνανεύον, *aduncum cornu & reflexum*, teste Poll. IV, 74. Athenaeus itidem exponens Ionis illud, ἐκτύπουν ἀγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ἑυθιῶ, οὕτω λέγων, inquit, τῷ Φρυγίῳ βαρὺς γὰρ οὗτος, παρ' ὃ καὶ τὸ κέραν αὐτῷ προσάπτουσιν ἀναλογούν τῷ τῶν σαλπίγγων κώδωνι. IV, p. 185 A. Scio, nihil absurdi commissurum, qui τρέχοντα ῥυθμὸν exposuerit, *concitos, incitatos modos*: praeterea, sic digeri posse poetæ verba in iambos, ut

per metri legem *τρέχοντι ῥυθμῷ* sollicitare non sit integrum : verum , quandoquidem in laceris reliquiis , praesertim brevissimis , ratio versuum constituendorum admodum est lubrica , vix eripi mihi patiar , quin legendum putem *τρέχοντι ῥυθμῷ* , insolentiore quidem vocabulo , sed cui fulcrum supponit Nicander a Stephano etiam indicatus Ther. v. 521 , *τρέχοντι πάγῳ* quo nihil est aptius ad inconditum illum tibiae Phrygiae & gravem sonum significandum , quem adglutinatum cornu exasperabat. *Κερασφόρον αὐλὴν* dixit Aristid. Quintil. III. p. 147 , qui Lunae fuerit ob figuram falcatam confectus : καὶ τὸν κερασφόρον αὐλὴν ἀνῆλθ' αὐτῇ (σελήνῃ) τῷ μνηοειδεῖ τοῦ σχήματος παραπλήσιον ὄντα , καὶ βαρύτατον ἐπίσης προσλαμβάνομένῳ κατὰ τὴν ἐκφώνησιν· προσλαμβάνομενον autem οἱ νεώτεροι τὸν διαφέροντα τῆς ὑπάτης ἐπὶ τὸ βαρὺ ἔταξαν , ut Plutarchus ait de Anim. Procr. p. 1029 B. verum ex rei Musicae scriptoribus ista possunt accuratius cognosci. Hinc manifestum est , cur tibiae Berecynthiam vel Phrygiam appellarint *κέρας* sive cornu : Latini quidem frequentissime. Seneca Troad. v. 781 , *Revocante flexo concitos cornu modos*. Interea dum quis explanandum suscipiat , quid sit *revocare modos* , legerim equidem *reboante* ; quod quam proclivi lapsu depravari potuerit in *revoante* , *revocante* , obscurum non est. Lucret. IV. 549 , *Aut reboant raucum retrocita cornua bombum* : ubi *retrocita* non intelligo , quod voluerunt , *ultra citroque ducta* , nonnullis etiam peius interpretantibus de tuba , sed *ἀναγέυοντα* , *curvata* , *retro flexa*. Eiusmodi veterum explicatio ad marginem olim adscripta peperit , ut mihi quidem videtur , huius versiculi scripturam in quibusdam Codd. & edd. adulteratam , *Et reflexa retro dant cornua barbara bombum*. Quae conatus est If. Vossius ad Catull. p. 228 , haud scio an alios , me certe adstipulatorem non habent. Haec non parum valent ad firmanda , quae scripsit I. Fr. Gronovius Obs. I. c. 17 ad finem. Apul. de Deo Socr. p. 49 : *Aegyptia numina ferme (gaudent) plangoribus , Graeca plerumque choreis , Barbara autem strepitu cymbalistarum & tympanistarum & choraularum*. Ceraularum a Salmasio restitutum Pl. Ex. p. 87 A. verissime , ut collatus hic ipse Luciani locus evincit. HEMST.

ead. l. 7. Τυμπάνῳ) Tympanum intelligendum minus , quod manibus a saltantibus pulabatur , cuius sonus voce βόμβος recte exprimitur. Cymbalum vero fuit instrumentum constans duobus hemisphaeriis aeneis & concavis , quae collidebantur , & quorum sonitus voce κτύπος commode describi-

tur. Vide de Cymbalo dicta in Additam. ad Annot. Henr. Hammondii 1 Corinth. XIII, 1. CLER.

ead. l. 9. Δέδια τοίνυν ἅπαντα) Mirum, si hic nihil est otiose positum, & plane κίβδηλον. Mea quidem sententia scripserat Lucianus, δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, mediaque illa, ἅπαντα δέδια, pro spuris habeo, quae mala manus temere ex praecedentibus repetierit. IENS. Δέδια τοίνυν τὸ τοιοῦτο, vel, si mavis, τι τοιοῦτο, eiectis, quae sensum inutiliter onerant, legendum esse I. Iensio prorsus assentior. Ἀπομαίνεισθαι notat H. Steph. in Thes. T. II, p. 769, aliquando capi pro simplici μαίνεισθαι, & significare, furere, insanire, vel, vehementer insanire, vehementi furore esse percitum: quemadmodum in hoc Luciani loco ἀπομανείσα, furore percita, ἐκμανείσα. Secutus est eam rationem Guyetus; & merito quidem: argutius enim dicit Venus, metuo equidem, ne plane in furorem versa Rhea, aut magis etiam sui compos sanaeque menti restituta, te discerpi iubeat a Corybantibus, quam si contra orationis ordinem invertat. Ἐν αὐτῇ scribas, an ἐν αὐτῇ vel ἐαυτῇ, nihil interest; haec enim frequentissime commutantur. Praeterea languidum illud & male conglutinatum, ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὀρῶσα, vix fero: quanto rotundius, & Venere, ni fallor, dignius exhibet, ταῦτα νῦν Δία, κινδυνεύοντά σε ὀρῶ. HEMST.

ead. l. 10. Ἀπομανείσα) Id est, μανείσα. GUYET.

ead. l. 11. Ἐν αὐτῇ) Ἐν αὐτῇ, id est, ἐν ἐαυτῇ, sana. GUYET.

ibid. Κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας &c.) Queritur hic Venus cum Cupidine suo, quod ille non modo pro lubitu agat cum hominibus, sed & cum Deis; quin quod ipsam quoque Rheam verulam fecerit παιδεραστεῖν, & amore insanientem cum insanientibus Corybantibus discurrere. Propterea ait, se vereri, ne Rhea, ubi tandem mentem a furore collegerit, vel potius dum in eo furore persistat, immittat in eum Corybantes, a quibus discerpatur. Hunc praecedentium, eorumque, quae posui, verborum sensum esse puto; atque adeo videri possit excidisse τὸ, μανία, ut sit, ἔτι ἐν αὐτῇ μανία οὔσα. At ubi diligentius verba confidero, est elegans ellipsis τοῦ, μανία, quae vox ex cognato verbo praecedente ἀπομανείσα relinquitur subaudienda: plane uti in Toxaride c. 10, Καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τοῦτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους παράσχηται τοὺς φίλους, αὐτὸς τε νενικηκὸς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος. Et hic subaudiendum νίκην quasi esset, αὐτὸς τε νενικηκὸς ἔσται καὶ τὴν αὐτοῦ νίκην ἀνακηρύξει. Ac quicumque in iis superior sit,

ac meliores exhibuerit amicos, ipse victor erit pariter, ac suam praedicabit palam victoriam, pulcherrimo & gravissimo creto certamine. Pari ratione vox ὄνομα eleganter supprimitur apud Euripidem in Phoenissis v. 11: Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ ἔθετο. h. e. τοῦτο γὰρ ὄνομα πατὴρ ἔθετο id enim nominis pater imposuit. Ita apud Lucianum in Vera Hist. lib. I, c. 36, & c. 10 in Gallo, τοῦτο ἐκαλεῖτο h. e. hoc nomine appellabatur. ita & Theocriti Scholiafles ad Eid. 13, loquens de Argo navi, ait, τοῦτο γὰρ ἡ ναὺς ὀνομάζετο, h. e. ὄνομα. Deprehendo apud Latinos ipsum Livium eadem hac ellipsi utentem, dum de Gallograecis ita facit quempiam loqui XXXVIII, 17: *Hi iam degeneres sunt; mixti, & Gallograeci vere, quod appellantur.* alii forte aliter, at ego quidem id exposuerim, quod nomen, h. e. quantum ad quod nomen. Sed ellipsis haec est multo, quam plena oratio, mollior. IENS.

Pag. 38. l. 2. Ἀττὴ — ἐκείνη) V. Liv. I, 19, 58; II, 28; III, 10: ubi huius familia invenies. SOLAN.

ead. l. 3. Ὀλη) Tota: ut, totus in armis, totus venisti. Petron. BOURD.

ibid. Ἐν τῷ Ἀττῇ) Ἀττὶ Flor. supra tamen Ἀττῇ satis apparet, Ἀττὶ esse natum ex vitio scripti Codicis, unde haec editio fuit expressa. An Ἀττὶ usquam reperiatur, ignoro: nam ab Ἀττῖς frequentissime solent Ἀττιδός, Ἀττιδὶ nunquam aliter in oratione quinta Iuliani. Phot. Ep. 49: Τῷ Ἀττιδὶ μὲν σε ἀναφέρουσι, Γάλλον καλοῦντες οἱ τὰς Ἑλληνιστοφισταί. Ἀττῆς non minus usitatum: de Dea Syr. § 15. Festus Diaconi in Italia. Nicand. Alexiph. v. 8 — ὀργαστήριον Ἀττεῶν ubi vide Schol. Plutarch. Erot. p. 756 C. Ἀτταὶ καὶ Ἀδωναῖοι. neque aliter Pausan. VII, p. 566, ad quem Sylburgius de varia vocis scriptura nonnihil notat, Damasc. apud Phot. pag. 561. Laconibus eam formam Hesychius ut propriam videtur assignare. Adde I. Scaligerum ad Catulli Atyn vel Attinem, H. Stephan. Ind. Thef. in Ἀττῆς, Salmas. ad Solin. p. 37. Quod sequitur statim, ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν, meo sensu non optime concordat cum adiuncto μὴ τοῖνυν ἐμὰ αἰτίᾳ σθε τούτων. Parvo isti veteratori, si modo rationes recte colligere censeatur, sic fuerat argumentandum: *At quid ego mali committo, si ostendam pulchra, qualia sunt? ceterum vosmet ipsae utique desiderio tenemini pulchrorum: ne me ergo peragatis illius criminis.* Mens ea levissima mutatione Luciano restitui potest: ὑμεῖς δὲ μὴν, sive potius, ὑμεῖς γε μὴν ἐφίεσθε τῶν καλῶν. HEMST.

Pag. 39. l. 1. Φαρμακία) Interpretatus sum ad Petroni:
Pharmace responde: sic Θ. Κρ. c. 10. BOURD.

ead. l. 2. Προκατακλίνεσθαι μου) Interpres habet, priorem
accumbere, quasi ad tempus referatur. Malim de loco intelli-
gere, & vertere, supra me accumbere. Postea idem interpres
vertit, priore loco accumbere: dicendum fuit, superiore. CLER.

ead. l. 4. Ω ἐμβρόντητε) Acumen habet duplex vocabuli
potestas involuta: vide, quae notavimus ad Tim. § 1. Aescu-
lapii naturae leges violavit, atque adeo fecit ἂ μὴ θέμις,
quando mortuos in vitam revocabat. Ingens beneficium in
quos fuerit collatum, nam alii veterum alios ediderunt, re-
fert Apollod. III, pag. 213, & Schol. Euripid. ad Alc. v. 2;
ex quo maculas aliquot eruditis viris vel ignoratas, vel con-
tentas, eluere non ab re fuerit: apud eum ergo scribe ἀνέστη-
σε, pro ἀνέστη, τοὺς Φινείδας pro τὰς Φοινίσσας, aut, quod
prave reposuit Barnesius, τὰς Φοινίσσας: τὰς Προίτου θυγα-
τέρας pro τὰς Κροίσου θ. quas emendationes facile praeftabunt
Sext. Empir. adv. Gramm. I, p. 271, & Schol. Pindar. ad Π.
I, 96. Inter hos Tyndareus annumeratur, auctore Panyasi:
quod cum Schottum praeteriret, male versatus fuit in expli-
cando Zenobio C. I, n. 47. Vide Suidam in Ἀναβιβάζειν & Ἀλ-
σωπος. Aesculapii munere novissimus Hippolytus in Dianae
gratiam revixit: quod temerarium facinus tam indigne tulit
Iuppiter, Deorum honores stupendae artis miraculo labefa-
ctum iri metuens, ut fulmine vindicaret: neque tamen non
haud diu post placatus, Apollinique deprecanti iram donans
nepotem, ringente licet Momo, si Luciano credimus, in coe-
lestium ordinem recepit, inque astris, quamquam hoc qui-
dem inter Astronomos non plane confert, Ophiuchum vel
Anguitenentem esse iussit. Eratosth. Catast. c. VI. quem lo-
cum videtur designasse Hygin. in Poët. Astr. II, cap. 14. Ve-
rum sive Heraclitus aliquis, sive quispiam alius de Incredib.
c. 26, fabulosum illud fulmen Iovis, quo conflagravit Ae-
sculapius, febriculam interpretatur, quam scilicet tantus me-
dicus depellere non potuerit: ἱατρικὴν νικήσας καὶ ὑλάσας
αὐτὸς ὑπὸ πυρετοῦ φλεχθεὶς ὤλετο. Quid spectaverit Allatius,
illud ἱατρικὴν νικήσας vertens celebrem in medicina, neutiquam
assequor: mihi dubium non est, quin scribi debeat ἱατρικὴν
ἀσκήσας: ut in Apollod. Bibl. III, p. 213, τὴν τέχνην ἀσκήσας
ἐπὶ πολὺ. p. 227, Oenone ἱατρικὴν καὶ μουσικὴν (forte μαντι-
κὴν) ἵσκει. Mox οὐκοῦν Graevii si fuerat a vetustis membran-
is aut editionibus traditum, nihil aliud utique desiderassemus:

nunc οὐκουν cur ab hac sede, quam dudum obtinet, expellatur, nulla est causa. HEMST.

ead. l. 5. (Α μὴ θέμις &c.) Quia scilicet mortuum suscitaverat Hippolytum, a Iove fulmine percussus. V. Ὀρχ. cap. 45, & Virgil. Aen. VII, 761. Tangit iterum Noster Περ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκουν) Videtur scribendum: οὐκ οὖν ἴσα καὶ ὁμοία βεβίωται ἡμῖν; Ergone aequalia & similia sunt, quae a nobis gesta sunt in vita? GRAEV. Οὐκουν) Sic supra. Infra Dialogo sequenti. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκκαθαίρων τὸν βίον) Sic Vit. Auſt. c. 18, quo loci Cynicae sectae Deus praeses Hercules. BOURD.

ead. l. 12. Ριζοτόμος) Huius nominis tragoediam fecit Sophocles, ex qua versus citat interp. Apollon. Convicium est in medicos, qui etiam, ut hic Aesculapius, Agyrtae dicuntur. BOURD.

ead. l. 15. Ἐγκαύματα) Vide Notas ad D. M. XI. HEMST. in Schol. Ἐπαίτης) Etymol. p. 14: Ἀγύρται, λαποδύται, ἐπαίται, φιλοκερδεῖς. Uberius Suidas: Ἀγύρτης, πτωχός, ὀχλαγωγός. Ἐπαίτης φιλοκερδής, ἢ σαρφετώδης. Priora sumfit a Schol. Sophocl. ad Oedip. Tyr. v. 395. tum distinctione separanda sunt ἐπαίτης & φιλοκερδής, quemadmodum in nostro Schol. contra quod apud eum praecedat, cuius, quia nullum sensum elicere poterat, versionem praetermisit Kusterus, demta distinguendi nota sanum est ac facillimum: ὁμιλίαν, οἷαν ἐκεῖνος ἐβηράτο, πρὸς ἀγυρτεῖαν τινὰ δρασυνομένην: nam valde abhorret, ut ὁμιλία putetur ad exponendam ἀγυρτεῖαν pertinere. Ceterum istius in Aesculapium iacti ab Hercule convicii rationem non percepit Graecus Commentator: ἀγύρται inter alia sunt circulatorum vilissimum medicorum genus, verisque medicis exosum: iungit Hippocrat. περὶ ἰερ. νουσ. in initio μάχους τε καὶ καθαράς καὶ ἀγύρτας καὶ ἀλαζόνας: isto probroso nomine Aesculapium infamat Hercules. HEMST.

Pag. 40. l. 1. Διεφθαρμένος τῷ σώματι) Apud Thom. Magistrum legitur διεφθορὸς τὸ σῶμα. Cuius lectionis pars posterior τὸ σῶμα, perplacet; & omnino confirmatur a L. Cod. De priori dubito adhuc. Vide B. Pr. c. 12, & Θ. Δ. XVIII, ubi translate mollem significat. Hoc nihil ad rem, inquires. Vide ergo Παρασ. cap. 8, ubi haec verba reperies: τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαρέντας. Aut peccasse dicet Lucianum, aut hallucinatum bonum Thomam Magist.

SOLAN. Credo veram esse Thomae lectionem in Διέσθορεν. Etiam si Lucianus carpat illum usum τοῦ διέσθορα passivum in Soloec. § 3, ipse tamen non veretur saepe discedere ab strictis Articulis regulis, quas eo in libello, ut alium quendam irrideret, Sophistas & Grammaticos secutus fixerat. Τὸ σῶμα vero a male sedulis correctoribus non raro migrare iustum in τῷ σώματι ista labes mentem corrumpit sententiae Pythagoreae in Iamblichi Protr. c. II, p. 4. sic ibi legendum est ope Codicis Reinesiani: βλαβερά μάλιστα τροφὴ μὲν ἀφθονία τῷ τῷ σώμα, κτήσεως δὲ τῷ τὴν ψυχὴν διακειμένη κακῶς. Arcerium hic nihil vidisse, satis patet: propius accesserat, quippe ingenio longe praestantior, Anonymus. HEMST.

ead. l. 2. Τοῦ χιτῶνος) Ovid. Met. IX, 152, 213 & 130.

SOLAN.

ead. l. 3. Ἐδούλευσα) V. Clem. Alex. p. 15 B. SOLAN.

ead. l. 4. Παϊόμενος) Ovid. IX Heroid. SOLAN. Meminit huius loci Cresfollius Th. Rhet. V, c. 6; ubi tum de verbo παίζειν minus bene commentatur, tum Plutarchi locum, qui a Casaubono egregie fuerat illustratus ad Sueton. August. cap. 82, male tractat. HEMST.

ead. l. 6. Μελαγχ.) Eurip. & Seneca Herc. fur. SOLAN.

ead. l. 9. Μηδὲ τὸν Παῖθονa &c.) Quo spectaverit Lucianus, indicat forma vocis poetica: nimirum ad Homeri Il. E, 401, 899. Dicitur autem quasi proverbio: Apollon. Arg. IV, 1511, ille serpens, a quo percussus interit Mopsus, quemcunque dentibus modo tetigerit, eum exspirare necesse est, οὐδ' ἦν Παῖθον, εἰ μοι δέμις ἀμφιδὸν εἴπειν, Φαρμάσση — quem locum commode protulit L. Bos Obs. Crit. p. 44. Vid. Phalar. Ep. I. HEMST.

in Schol. col. I. l. 1. Τὴν γυναῖκα) Μεγάρων) Haec ita distincti, ut nomen uxoris Scholium sit. SOLAN.

ibid. l. 2. Μεγάρων) Ut edidimus, ita distinguendum esse viderat etiam Matth. Sladus: in V. male praeterea Κρεοτιάδης & Μηγάρων, quorum illud correxit, hoc retinuit E. A. Megaram cum tribus liberis scelere furentis Herculis interiisse scripsit Euripides in Tragoedia cognomine, itidemque Seneca, quamquam alias ordine rerum & scenae multum diversus: vid. Hygin. F. XXXI, XXXII, CCXLI. Alii consultius se facturos arbitrati sunt, si Megaram uxorem tanto parricidio non subducerent tantum, sed in aliud etiam matrimonium darent: ita sane Diodor. Siculus, cuius, utpote historici, fidem in fabulis vide an potius amplectendam existimes, IV, p.

153 B. 164 D. ubi Hercules τελέσας τοὺς ἀθλοὺς τὴν μὲν ἑαυ-
 του γυναῖκα Μεγάραν συνώκησεν Ἰολάω, διὰ τὴν περὶ τὰ τέκνα
 συμφορὰν ὑποπτεινόμενος τὴν ἐξ ἐκείνης παιδοποιῶν. Sed pro-
 fecto res tota est lubrica: nam Thebani ἐπιδεικνύουσι Ἡρα-
 κλέους τῶν παίδων τῶν ἐκ Μεγάρας μνήμα, οὐδὲν τι ὁμοίως τὰ
 ἐς τὸν θάνατον λέγοντες, ἢ Στῆσίχορος ὁ Ἱμεραῖος καὶ Πανύα-
 σις ἐν τοῖς Ἑπεσιν ἐποίησαν, teste Paus. IX, c. 11, qui tamen,
 non pro sua sedulitate, quid istorum poetarum in hoc gene-
 re Musae cecinerint, celatos nos voluit: is idem vero de Me-
 gara dimissa ad Diodorum accedit X, p. 870: ταύτην γυναῖ-
 κα ἔσχεν Ἡρακλῆς τὴν Μεγάραν, καὶ ἀπεπέμφατο ἀνὰ χρό-
 νον, ἅτε παίδων τε ἐστερημένος τῶν ἐξ αὐτῆς, καὶ αὐτὴν ἡγού-
 μενος (malim ἀγόμενος, vel propius ἡγόμενος) οὐκ ἐπὶ ἀμείνονα
 τῷ δαίμονι. Numerus liberorum, quos ex Creontis filia sus-
 cepit Hercules, haud sane magis constar: quatuor recenser
 Scholiastes noster; uno minus Euripid. Herc. Fur. 474, no-
 mine tamen nullum signans, quod nec Seneca fecit: ergo ci-
 tandus est Apollodor. II, p. 107, qui nos doceat, ἐξ ἧς (Με-
 γάρως) αὐτῷ παῖδες ἐγένοντο τρεῖς, Θηρίμαχος, Κρεοντιάδης,
 Δηϊοκῶν: hoc bene feceris, si restituas in Commentatore no-
 stro pro Δηϊοκῶν. Hyginus praeter Therimachum & Ophi-
 ten nullos commemorat. Iam si Pindarum Thebanum adea-
 mus, quem utique res patrias optime tenuisse credibile est, re-
 spondebit scilicet — χαλκοῦραν ὀκτὼ θανόντων, τοὺς Μεγάρως
 τέκεν οἱ Κρεοντὸς υἱούς: ibi insignis est Scholiastae veteris nota
 prolatis auctoritatibus grave scriptorum dissidium affirman-
 tis: inter alios Aeneas Argivus quatuor proponit, cum quo
 prorsus consentit Apollod. II, p. 151, ἐκ Μεγάρως δὲ τῆς Κρέ-
 οντος, Θηρίμαχος, Δηϊοκῶν, Κρεοντιάδης, Δηϊων: sic tamen, in-
 quis, ipse secum pugnat, qui modo Deïonis oblitus tres tan-
 tum ediderit: sciendum est, hoc Apollodoro saepius accide-
 re, proinde atque diversos scriptores, quos sequatur, in ma-
 nus funderit. Sed nimirum error aliquis facile subrepere po-
 tuit in tam numerosa heroum fortissimi prole, quam si colli-
 gas in unum, non familiam, sed exercitum confeceris: ita-
 que suspicari licet, Megarae filiis additum fuisse unum & al-
 terum, qui ex alia uxore fuerant procreati. Pherecydes apud
 Scholiasten Pindari Glenum nominat: is Glenus Deïanirae
 fuit filius. Schol. Sophocl. ad Trachin. v. 54: ἥσαν γὰρ αὐ-
 τῇ παῖδες ἐξ Ἡρακλέους, Ἰλλος, Κτήσιππος, Γλῆνος, Ὀλίτης:
 non aegre feret Olites, si sic scribatur, prorsus ignotus at-
 que intestabilis, suum sibi nomen restitui, idque sponsore

Diodoro IV, p. 168 D. ἐτέκνωσε δὲ καὶ ἐκ τῆς Δηϊανείρας νεωτέρους τοῦ Ἰλλου υἱούς δύο Γυνέα καὶ Ὀδίτην observant in aliis exemplaribus legi Γληνέα, quod omnino rectum est; nam Γυνέα dum quis investiget, multum erit laboris infumendum. Ceterum unius literulae discrimen apud me tanti non habetur, quin Ophiten, Oditen, & nostri Scholiastae Onyten eundem statuam. Hac occasione iuvandus est Apollodor. II, p. 151, cuius inquinatissimo loco nemo, quod sciam, hactenus opem tulit: ἐκ Δηϊανείρας τῆς Οἰνέως Ἰλλος, Κτήσιππος, Γλυκισονείτης quos duos in unum mirifico facinore librarii conflarant, seiungere nescivit interpret: expeditam illigatos: Γλῆνος vel Γλῆνευς, Ὀνείτης, nisi forte, me non invito, cum nostro Commentatore praeferas Ὀνύτης. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐνωχίαν) Matth. Sladus & Solanus εὐωχίαν. HEMST.

Pag. 41. l. 7. Τὸν Οἰβάλου) V. Philostr. Imag. p. 798. Vetusiores edd. Οἰβάδου, quod in recentioribus recte mutatum. L. etiam recte Οἰβάλου. Neque solus Lucianus Oebali filium facit. Idem enim tradunt Philostratus iunior p. 885, & Hyginus. Ovidius etiam *Oebalidem* vocat X, 196, V & XIII, 396, 588. Alii Amycli filium tradunt. V. Nicandri Scholia a Meurfio emendata, & Ioh. Tzetzi Var. Hist. I, 11, & Apollodor. III, p. 87 B. Nec audiendus Apollodorus, qui Veneris & Adonidis natum facit. AG. V, 2222. SOLAN. Quas turbas dederit vitata primarum edd. scriptura, cognoscere licet ex Regio ad Ovid. Metam. X, 196. *Hyacinthus Oebali filius*, Hygin. E. 271. ubi vide Munckerum, & I. Meursii Regn. Lacon. c. 2. Ad Mercurium autem non sine ratione dolorem amissi Hyacinthi conqueritur Apollo: nam is ipse simili plane casu Crocum, delicias suas, extinctum luxerat, versum etiam in odoratum sui nominis fruticem. Vid. Galen. περὶ συνθ. φαρμ. τῶν κατὰ τόπους lib. IX, ubi Philonis epigramma, quo medicamenti ἀνωδύνου, sive dolorem sedantis, compositionem descripsit, interpretatur: meminit etiam Aufon. Ecl. VI, 11. Ovid. Metam. IV, 283. ubi Commentatores. Perquam eleganter Martialis XIV, Ep. 173: *Fletit ab invito morientia lumina disco Oebalius Phoebi culpa dolorque puer. Cortinipotentis delicias* vocat Lucilius apud Nonium in *Contendere* p. 258: *Huncceine ego unquam* (inquam malebat D. Heinsius; quod non probo) *Hyacintho hominem cortinipotentis Deliciis contendit?* — Satis apparet, sermonem fuisse de homine quodam deformi, quem vel Lucilius, vel is, quem loquentem indu-

xit, iocose negat unquam se cum Hyacintho comparasse.
HEMST.

Pag. 42. l. 1. λόγον) Sola ed. I. hic τρόπον habet. Reliquae & ipsa Coll. λόγον, quod ut non infrequens servavimus.
SOLAN.

ead. l. 3. Ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων ἀπολούμενος Ζέφυρος &c.) Pater, in his verbis esse ἀνακλόουον, quod plane tolli potest, si, ut est in edit. Basil. ponas punctum post vocem ὑπεροφίαν. Atque ego cum illo ludebam disco. Perditissimus vero omnium ventorum Zephyrus & ipse iamdudum amabat, sed neglectus, neque ferens istud fastidium. Ego vero sursum ieci, ut solebamus; sed ille spirans ab Taygeto, discum illum in caput puero impigit. At Graevius ex Mf. post eandem hanc vocem locat ἐβούλευσε, infidiatus est: & certe id videtur requiri; sed puto vitio typothetae secus id pro ἐπεβούλευσε excusum esse. IENS.

ead. l. 4. Ἀμελούμ. « δὲ καὶ μὴ φέρων) Vides pendere sensum, & nihil esse, ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων. Sed omissa est vox, ex Mf. restituenda: ἦρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροφίαν ἐβούλευσε, ἐγὼ μὲν &c. iamdudum etiam & ipse amabat, sed neglectus & non ferens fastidium infidias struxit. GRAEV.

ibid. τὴν ὑπεροφίαν) Lenire voluit asperitatem orationis, ut videbatur, male cohaerentis, qui in Codice Graeviano interposuit ἐβούλευσε, sive potius ἐπεβούλευσε sed Luciano multum vereor, ut approbetur haec nimis officiosa diligentia, quae Apollinis indignantis impetum narrandi molesto tractu retardat. Sunt certe veterum in scriptis eiusmodi ἀνακλόουθαι satis frequentes, nonnunquam per incogitantiam oblatæ, saepe studio quaesitæ, quando ad animandam orationem ars consuetas structurae leges contemnere non reformidat. Hoc duplex genus quomodo dignoscatur, exemplis alibi docebimus. HEMST.

ead. l. 5. Ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα) Locum huic similem vis? adi Dial. Apoll. & Bacchi feu Θ. Δ. XXIII & XV, & apud Xenoph. Cyrop. IV ed. St. p. 66, 27. SOLAN.

ead. l. 6. Δίσκος) Δίσκος quid sit vide Γυμν. c. 27. VORST.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί, ἐνέσεισε) Non debuerat haec distinctio ex editione Benedicti in hanc propagari, cum priores melius καταπνεύσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε, eamque sequatur in interpretatione Benedicti. GRON. Τοῦ Ταῦγέτου saniores edd. I. B. 2. S. A. & ipse Cod. L. & Coll. Reliquae τὸ Ταῦγέτον, & ipse

Lucian. Vol. II.

T

Scholiasfes, qui ridicule ad Atticismum confugit. V. Ἰκαρ. c. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀμύκλαις) Unde oriundus Hyacinthus, vide Ovid. l. c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 5. Ὀμηρος B.) Immo Od. M, 73, quod passim in Scholiis hifce laudatur. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον) Legendum τὸ Ταῦγέτον. Dicitur enim etiam οὐδετέρως, ut docet Stephanus in Ethnicis: & observandum, hodie in Codicibus nostris legi ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. Verum mihi non constat, an Attici solerent cum praepositione ἀπὸ nominativum coniungere. Certe Grammatici magno consensu notant unicum casum, Genitivum nempe, ei coniungi. CLER. Scholiasfes in depravato haud dubio codice pro vulgato ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου legit ἀπὸ τὸν Ταῦγέτον, eamque ait Atticam esse consuetudinem, ut pro Genitivo rectus casus sumatur. Sed potius Graeca eius, ut edita sunt, ponamus, ὃ δὲ ἀπὸ &c. Quae verba oscitantem scriptorem declarant. Is casus, sive illa πτώσις non εὐθεία, sed αἰτιατικὴ foret. At vero quis apud ullum Graece scribentem invenit ἀπὸ alii, quam secundo, casui iunctum? in hoc certe Luciani loco constantissima est omnium editionum, eaque recta lectio, ἀπὸ τοῦ Ταῦγέτου. IENS. τό. C. M. τὸ & τοῦ. SOLAN.

ibid. l. 7. Ἐπισπόμενος) Ἀπὸ τοῦ ἐλκόμενον μέγα) Sic vitiiose A. & mox ἐπισπόμενον δέ: recte mutavit Solan. HEMST.

ibid. l. 11. Μικρὸν) Deest litera O, etiam in Cod. M. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἐντάσσεται) L. συντάσσεται ut ad initium Nigrini, δοτικῇ συντάσσεται nunquam aliter loquuntur veteres Grammatici. HEMST.

Pag. 43. l. 2. Γρόμματα ἐπ.) Literae ΑΙ, ΑΙ, quae cui flori inscriptae conspiciantur, nescio. Non certe in nostris hyacinthis; nisi forsā nomen antiquum novo tributum sit flori. Neque enim de nihilo haec & Αἰακίς fabula putanda est. Certe florem in silvis purpureum vidisse me memini, cuius puncta facile a poëtis literas, quas volebant, exhibere apta putata sint. Ovidius & Moschus idem narrant. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ) Salmasius, quia notae utriusque a veteribus descriptae parum consentiunt, poëtas alium ac suum habuisse hyacinthum, suum aliumque medicos & naturalis historiae indagatores, statuit: illum esse *xyrin*, *iridem agrestem*, vel *gladiolum* Latinorum: vide Plinian. Exerc. p. 860, 861, & Hyl. Iatr. c. XXII. Quidquid fere

veterum est poëtarum, literis funestis & ἐπαιαζούσαις τῷ νε-
κρῷ hunc insignem fuisse florem testantur; qua de re non
vulgaria promittit N. Heins. ad Ovid. Metam. X, 215. Pausan.
II, p. 195, Hermionenses refert annum egisse festum co-
ronatos: πλέκονται δὲ οἱ στέφανοι σφίσιν ἐκ τοῦ ἁνθους, ὃ κα-
λοῦσιν οἱ ταύτη κοσμοσάνδαλον, ὑάκινθον ἐμοὶ δοκεῖν ὄντα καὶ
μεγέθει καὶ χροῖᾳ ἔπεστι δὲ οἱ καὶ τὰ ἐπὶ τῷ θρήνῳ γράμμα-
τα. Scribi debere κοσμοσάνδαλον, patet ex Clearchi verbis
apud Athen. XV, p. 681 C. ὅρα τοὺς κοσμοσάνδαλον ἀνέυ-
ροντας Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς
ΚΟΣΜΟΝ συμπατήσαντες ἐξέτραχηλίσθησαν expedita qui-
dem structura, sed mens scriptoris mihi quidem intricatio,
cuius intellectum nihil adiuvit I. Meurs. Misc. Lac. II, 17,
non aliter variis in locis Comicorum pag. 685, & Poll. VI,
106. Ruellius etiam *cosmosandalum* posuit in Hist. Stirp. Ce-
terum, ut Plinius observat, duplex hyacinthum fabula co-
mitatur: cum Luciano multi conspirant: Lutat. ad Stat. Theb.
IV, 223, bene a Barthio restitutus; Serv. ad Virgil. Ecl. III,
106, hoc insuper addens, *Est autem quasi lilium rubrum desi-*
gnans primam Hyacinthi literam: ex quibus patet, unde nata
sint in Ovidii libris antiquis illa vericuli, quem modo indi-
cavi, lectionum, ut ait Heinsius, monstra. Prudent. περὶ
Στεφ. H. X, 191: *Mox flevit impuratus occisum gravi Disco, &*
dicavit florulentum subcubam. Philostratus Ep. LXI: οὐκ εἶδες
οὖν Ὑάκινθον; οὐδ' ἐστεφανώσω τοῦ τραύματος; quorum ver-
sione novissima vix est, ut quidquam ineptius fingi possit:
& an non eum amoris vulnere coronam meruisse putas? longe aliud
spectabat Philostrati sophisticum acumen: Non tu vidisti er-
go *Hyacinthum*? nec capiti corollas aptasti ex eo flore, qui de vul-
nere prodiit & sanguine *Hyacinthi*? Haud pauciores ab Aiakis
cruore in ense Hectoreum incumbentis ortum esse confir-
mant: testis luculentus, pro aliis etiam, Euphorion versibus
egregiis, quos Theocriti Scholiastae referimus acceptos
ad Eid. X, 28: Πορφύρεν ὑάκινθε, σὲ μὲν μία φάτις αἰοιδῶν
Ῥοιτεῖρα ἀμάθοισι δεδουπότος Αἰακιδᾶο Εἵαρος ἀντελλεῖν γε-
γραμμένα κοκκύνουσιν hunc in modum e membranis corrupta
verba Casaubonus expolivit Lect. Theocr. c. XI, a cuius
emendatione quare diversus abierit Salmastius Exerc. Plin. p.
733 B. nihil excogitare possum aliud extra syllabam primam
in φάτις productam: ratio parum idonea: nam si vel maxime
nisi non corripere, in proclivi erat reponere φημῖς,
cuius vicem subierit adscriptum interpretandi causa φάτις.

Verum enimvero rarior utrique unius voculae intellectus obstitit, ne sensum Euphorionis haberent exploratum; quod Casaubonus distinguendo, Salmasius certioribus etiam argumentis patefecit ad Solin. pag. 880 F. etenim εἶαρ hic non *ver*, quemadmodum illi sunt arbitrati, sed *sanguinem* indicat: Cypriae dialecto vox propria; vid. Hefych. in *Εαρ, Εἶαρ, *Ἡαρ, *Ἡεροπότης, *Ἰαρα, *Ἰαροπότης, & Fragm. Callimachi Bentl. n. CCI, CCXLVII, Oppian. Halieut. II, 618, & Schol. quae tamen potestas ceteroquin Salmasium ipsum non fugiebat Plin. Exerc. p. 906, ubi Scaliger immerito castigatur. Iam sententia, ni fallor, versuum est planissima: illud eximium & vere poetici coloris, γεγραμμένα κωλύσαν, *ipsis* *literarum* *notis* *luctum* *gemitumque* *prodentem*. Porro fabulam utramque cum reperiret Ovidius, ingeniose coniunxit Metam. X, 208, XIII, 397. deinde secuti sunt eum Servius, aliique Grammatici. HEMST.

in Schol. Ἐπιθρήνοντα) Ἐπιθρηνοῦντα: alterum ne Graecum quidem. HEMST.

ead. l. 15. Τὸ δὲ καὶ χαλὸν &c.) Initium dialogi tam abruptum, & ab illa Lucianea sermonis ordiendi expedita facilitate abhorrens, ut parum absit, quin intercidisse nonnulla statuam: nam aliud quidem colloquium utriusque numinis reperio nullum, cum quo commode connecti posse videatur. Ἡφαιστον apposuisse aliquem suspicor in margine, ut, de quo sermo haberetur, indicaret: postmodum illa vox, quemadmodum saepe fieri solet, in contextum migravit. Si quis ab exemplo Dial. II & XXIV, quamquam eorum diversa est ratio, defensionem paret, tum certe parvula mutatione lectionem vulgarem adiutam malim: Τὸν δὲ καὶ χαλὸν ὄντα τὸν Ἡφαιστον &c. HEMST.

ibid. ὄντα τὸν) Edd. pleraeque αὐτὸν ὄντα, absque τὸν. Optime, mea quidem sententia, I. quam expressimus. SOLAN.

ead. l. 17. Τὴν Χάριν) Hoc est, maximam natu trium Charitum, seu Gratiarum, quam poetae collocarunt Vulcano propter opera eius χαρίεντα, *elegantia*. CLER.

in Schol. Ἀπ.) ἀτυχία) Pravo usus est Codice; utrobique enim erratur. Εὐπ. εὐτ. scribendum fuit, & ita in Exc. legitur. SOLAN.

Pag. 44. *l.* 2. Καὶ ὁμῶς τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι) Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexti cum verbis praecedentibus, quae accusativum & possunt & habent, quasi & ipsum gau-

deret eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita scilicet aliquando solet unus casus poni, ad quem verba sequentia, diversum licet casum postulantiā, sint referenda: inque eo iterum cum Graecis conveniunt Latini. Ita apud Livium XXXIX, cap. 11: *Si quid ad eas (leges) addi, demi, mutarive vellet, rursus ab Senatu ei postulandum fore.* Hic unum addi potest proprie ad τὰ, ad eas referri: apud eundem XXXV, c. 19, *odi odioque sum Romanis.* Apud Ciceronem quoque in Verrina c. 54 dicitur Timarchides, Verrinae nequitiae satellites, in Sicilia omnium adversarios, omnium inimicos diligenter cognoscere, colloqui, attentare. Certe τὸ colloqui, quod hic cum eodem, quo cognoscere & attentare, casu construitur, proprie aliter construendum foret, ut notum est. IENS.

ead. l. 7. τῇ λύρῃ) Lyrae quidem, uti supra visum, (Dial. VII) inventor Mercurius. Sed Musicen inter praecipuas eius dotes, coram Apolline, numerari, minime Lucianeum est. Vid. tamen Dial. VII, & Horat. Carm. I Od. X. SOLAN.

ead. l. 9. ἀναφρόδιτος) H. Steph. Gr. L. Thes. T. I, p. 613, postquam monuerat ἀναφρόδιτον esse a Venere alienum, invenustum, positus etiam his Luciani verbis addit: *quod quidam exponunt, adversa Venere natus.* Non aliter invenustum capit venustissimus Muretus in Terent. Andr. A. I, Sc. V, 10: *rebus amatoris infortunatum & infelicem, quod Graeci dicunt ἀναφρόδιτον.* Graecus ille Samositenfis: ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτος &c. & venustas interdum est ἢ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς εὐδαιμονία. Terent. Quis me est fortunatior, venustatisque adeo plenior? ubi tamen Nonius legit vetustatis; sed falso, ut puto. Haec Muretus. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Ἐν τῇ Δήμῳ σύνοστιν) De Charite praeter Venerem Vulcano iuncta res est nota: Aglaïam ὀπλοτάτην Χαρίτων vocat Hesiod. Theog. v. 945; Thaliā nonnulli, teste Eustath. ad Il. Σ, pag. 1148. Homerus nihil aliud, quam Χάριν λιπαροκρήδεμνον, Καλὴν, τὴν ὅπως περικλυτὸς ἀμφιγυΐεις Il. Σ, 382: quod Pausanias observat IX, p. 781, ubi de Gratiis egregia multa. Vid. Cornut. de N. D. cap. 15, pag. 163; c. 19, p. 183. Verum Vulcano, Deorum haud sane formosissimo, quis tam sollicitè prospectum voluerit, (Lucianus enim non ingenium hic suum, sed alios auctores videtur secutus) ut, partito munere coniugali, five in coelo versaretur, seu Lemnum viseret, optatos tamen pulcherrimae coniugis infusus gremio amplexus inire posset, mihi non suc-

currit. Charitem etiam in Lemno ponere videtur Schol. Homer. ad II. E, 230. ibi quaesitum est apud veteres, ut in ne-
cendis ex Homero nodis mirifica quadam sunt industria, cur
Iuno Somnum conventura Lemnum a principe poetarum
adire fuerit iussa: huic molliendae difficultati inter alia plura
& forte deteriora tale remedium adhibetur: dominum esse
Lemni Vulcanum, uxorem eius Charitem; cuius germanam
Pasitheim, quae sororis in contubernio vivebat, cum So-
mnus effictum amaret, ideo scilicet, ut propius ab optatissimae
virginis aspectu abesset, in Lemno desedisse. At Homerus &
Charitem, & ipsam Vulcani officinam in coelo collocavit,
nescio quam probantibus Diis: nam fieri quidem vix potuif-
se credas, quin tantus ferramentorum malleorumque inge-
minatorum strepitus coelestium aures vehementem in mo-
dum obtuderit: quam ob rem posteriorum in eos poetarum
non vulgare constat beneficium, qui destructa Homeri ta-
berna fabрили Olympum nitidius expoliverunt, Vulcanum-
que, si quid operis moliretur, migrare iusserunt ad insulam
aliquam Aeoliam aut Lemnum, datis insuper (nam Home-
rus plane solum ad fornacem atque incudem destituerat) ae-
rumnosi laboris administris Cyclopibus. Ita Callimach. H. in
Dian. Apollon. Rh. Arg. III, Virgil. Aen. VIII. Apud eos-
dem vero cum Vulcano Venus in Olympo habitat; neque
secus, quod magis mireris, in Homeri Od. O. Illam quidem
Anacreon, vel alius Melicorum aliquis, ad Lemnios cami-
nos devocavit; sed diverso consilio, ut operam fociatam ad
Amoris tela fabricanda conferret. Mox displicet αὐτόν mal-
lem καὶ στρατιώτην ἄν. etsi non me fugiat usus aliquis τοῦ αὐ-
τοῦ haud valde dispar, de quo alibi dicam. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιμηχανήσασθαι) Perspicuum est, legendum
ἐπιμηχανήσεσθαι. IENS. Ἐπιμηχανήσεσθαι Iensii emendatio
est. In libris nostris omnibus ἐ—σασθαι legebatur. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐκ οἶδα.) Non solus Lucianus haec dicentem in-
ducit Apollinem. Gravissimus poeta Homerus Odyss. O, 336,
eadem ferme habet; eoque credo factum, ut Lucianus, qui
eum perpetuo saggillat, Dialogum XVII scripserit. Iocofior
Ovidius & a quo talia expectes l. c. & II de Arte Am. 561.
SOLAN.

Pag. 46. l. 7. Κατακεῖσθαι) Vide Ous. c. 8, & Ovid.
Met. II init. SOLAN.

ead. l. 8. Σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς) Qua fronte Lucianus
Iunonem hic inducit asserentem, Vulcanum a Venere diligi

aut coli? Similem phrasin vide Dial. XXII. SOLAN. Locutionem illustrat Bergler. ad Alciphro. pag. 120, *Διὰ χρημάτων ἐσπουδάσθην ὑφ' ὑμῶν*. Dion Chrys. Or. XXXVIII. Modo vide, an mecum malis, *χρήσιμός τε*. HEMST.

ead. l. 11. Οἷα ἐσθίει) Hoc est, quibus sacrificiis delectetur: nam sacrificia esse putabant convivia Deorum. Vide, quae monuimus ad Prometh. § 17. CLER.

ibid. Ξενοκτονούσα) Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Ovid. 3 de Ponto, Achill. Tat. lib. 8. BOURD.

ead. l. 13. Πάντα εἰδέναι) Callimach. Hym. Apoll. Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς οὐ τις τόσον ὅσον Ἀπόλλων. Apul. Florid. 1, Aristoph. in Plut. Orpheus, Homer. H. eis Ἀπολλ. BOURD.

Pag. 47. l. 1. Κλέρῳ) Vide Ἀλεξ. c. 8, & Clem. Alex. p. 9, τὸν Κλέριον, τὸν Πύθιον, τὸν Διδυμέα, τὸν Ἀμφιάρεα, τὸν Ἀπόλλω, τὸν Ἀμφίλοχον. V. Schol. Apoll. Rh. p. 128. SOLAN.

ead. l. 2. Διδύμοις) Origen. Cels. I, p. 55, 1. SOLAN.

ibid. Λοξῶ) Momus in Apollinem Δικαστῆρ. Sic in Alexand. sic in Iove Tragoed. & passim. Λοξίας Apollinis cognomen. BOURD.

in Schol. l. 2. Μυθευόμενος) Leg. μυθεύμενος. CLER. Μαντευόμενος) In ed. A. & C. M. legebatur μυθεύμενος. Ego certa coniectura ductus mutavi. SOLAN. Mihi placuit μυθεύμενος: idque omnino retinendum videbatur. HEMST.

Pag. 48. l. 2. Μαρσύας) Apul. loc. cit. Julian. Imp. Epist. ad Iambl. BOURD.

ibid. Αἱ Μοῦσαι) Vid. P. Burmann. ad Ovid. Metam. VI, 400. HEMST.

ead. l. 4. Ἀθλῖος) Addi solet articulus. nisi forte legendum ἀθλῖος, sed edd. verant, nec sequens patitur ἀδίκως. SOLAN.

ead. l. 9. Καὶ αὐτὴ οὐσα) Tantum abest, ut ornet sententiam vocabulum αὐτὴ, ut onerare potius mihi videatur. Longe dispar erit ratio, si legas ἀγνὴ quod percommodum hoc in loco. Scilicet Homerum, ut solet libenter Lucianus, tetigit: Ἀρτεμις ἀγνὴ in Odyssæa satis frequens. Dianam virginem intactam, quae puerperis assideat, & opem invocata praeferet, aequae ac Noster, rident patres Ecclesiastici, nec ad rem pertinere quidquam credunt, quod a veterum Theologis assertur, eandem esse & Lunam; quae cum sit τῆς γενέσεως ἀρχὴ, isto munere iure merito fungatur. HEMST.

Pag. 50. l. 4. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον) Talia describit Vulcani vincula Homerus Od. Θ, 275, — κόπτε δὲ δεσμούς Ἀρήϊοντος, ἀλύτους, ὅφρ' ἐμπεδον αὐτὴ μένοιεν & v. 299, Καὶ

τότε δὴ γίνωσκον, ὅτ' οὐκ ἔτι φευκτὰ πέλονται. Ideo δεσμὰ Ἠφαιστεια proverbio dicuntur, quibus expedire se nulla vi licet: ἐπὶ τῶν ἀφύκτων, inquit Suidas, adiecto Eunapii, huius enim esse recte censuit H. Valesius, insigni loco, qui imitationis Homericæ vestigia clare praeferat, ὃ δὲ τρισὶν ἅμα συγκατελιημμένος πάθεσιν ὥσπερ Ἠφαιστείσις δεσμοῖς ἀρρήκτοις, ἀλύτοις, ἔμενέ γε ἐν αὐτοῖς ἔμπεδον. Arbazacium designat, ut manifestum est ex iis, quae copiosius indidem profertur in Ἀρβαζάκιος. Huius autem subtilissimi retis nexus tam tenues, ut omnem oculorum aciem fugerent, & ab Homero cum araneae tela comparentur: ἀφανὴ δεσμὰ paulo ante Noster, & Aelian. de Anim. II, c. 30, δεσμὰ ἀφανὴ ὑπὲρ τὰ Ἠφαιστου τὰ Ὀμήρεια. HEMST.

ead. l. 9. Τὸ δῆμα ἡδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γινόμενον τὸ ἔργον) h. e. illud vero iucundissimum spectaculum mihi prope ipsum opus Venereum visum est; scilicet ferme ita hoc spectaculo delectatus fui, quam si ipse iisdem fruerer gaudiis. Sic enim hunc locum intelligendum puto, ut Mercurius verba illa (μονονουχὶ αὐτὸ γινόμενον τὸ ἔργον) ad se referat, non autem ad Venerem & Martem, quos iam ante dixerat ἐν ἔργῳ εἶναι. Nihil hic videtur intellexisse vulgatus interpres. Quae deinceps ait Mercurius, se nempe invidisse Marti istum cum Venere lusum, & sibi ista vincula, quibus cum Venere coniunctus comprehenderetur, optasse, plane conveniunt iis, quae in eodem hoc iocoso argumento habet Ovidius Metam. IV, v. 185: *Lemnius extemplo valvas patefecit eburnas, Admisitque Deos. Illi iacuerunt ligati Turpiter. Atque aliquis de Dis non tristibus optat Sic fieri turpis.* IENS.

ead. l. 10. Μονονουχὶ αὐτὸ γ. τὸ ἔργον) Poterat scribi, μονονουχὶ ἐν αὐτῷ γινόμενων τῶ ἔργῳ modo, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν nihil tamen est, cur a lectione recepta discedamus: quem sensum probarem, vertendo patefeci. Ἔργον & ἐνεργεῖν in re Venerea pervulgati sunt usus. Vid. Barth. ad Claudian. Epith. Pall. & Celer. v. 130, Keuchen. ad Seren. Samon. v. 610, Commentatores ad Petron. p. 404, Bergler. ad Alciph. p. 413. HEMST.

ibid. Γινόμενον τὸ ἔργον) Id est, coitus. GUYET.

ead. l. 14. Ἐφθόρουν τῷ Ἀρσῇ) Torus hic quidem dialogus ex Homero deformatus; sed istorum lepor vix est, ut satis intelligi possit, nisi poetam ipsum legeris Od. Θ, 335. Apollinem Deorum postremum ponit v. 323, qui ad iucundissimum spectaculum advolarint: inde Noster Mercurium fecit haec a se

iam visa Apollini narrare. Idem exemplar placuit Paulo Silentiario, nisi, quod potius existimo, vetustioris sit, Anthol. VII, Epigr. 54. In Amoribus, εὐτυχέστατος θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης. Lucianus ζυνδεδεμένοι, δεδεμένω, δεδεσθαι quae forma Thomae videtur elegantior, quam δεθεῖς, δεθῆναι. HEMST.

Pag. 51. l. 1. Οὐκοῦν καὶ δεδεῖσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ) Num ergo & vinciri te sic patereris? ocius emenda δεῖσθαι vel δεδῆσθαι. Quid enim sibi vult δεδεῖσθαι? IENS. Δεδεῖσθαι) Ex ed. I. est, cui suffragatur L. reliquae omnes δεδεῖσθαι mendose. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐγὼ μὲν) Repetit omnia huius Dialogi in Bacch. Eurip. Nonn. Ovid. alii. BOURD.

ead. l. 11. Μίτρα) Mitram gestasse viris turpe & molle censebatur, ut apud nostrum Lucianum alibi apparet. Quin & θηλυμίτρης per probum hic Bacchus vocatur. COGN.

ead. l. 14. Παντί) In veteribus Codd. πάνυ & Πανί fuisse testantur Scholia; quod ego olim amplectebam. Nunc genuinam esse scripturam παντί censeo, quia cuiusvis similem potius, quam sibi, melius videtur, quam Pani similem. SOLAN.

ead. l. 15. Θηλυμίτρης) Dicemus ad Bacch. c. 4, ubi de expeditionibus eius plura. Bellicam Bacchi virtutem enumerando victorias Iuppiter adstruit: & merito quidem; nam choereis aprior & iocis Ludoque dictus, non sat idoneus Pugnae ferebatur, Horatio teste II Od. 19, v. 25; quos tamen rumusculos parum secundos iam bello Giganteo, ubi Bacchi specie leonina testis opera fuit fortis ac minime poenitenda, discusserat. HEMST.

in Schol. Πανί) Sic videtur legisse pro παντί. Vid. Not. SOLAN. Cum in nonnullis Codd. exstiterit πάνυ μάλλον pro παντί, illud praefixi: nihil enim est ad fidem propius, quam Scholiaften notare voluisse vice τοῦ πάνυ alibi reperiri Πανί. Ed. A. τῷ πατρί) Πανί. HEMST.

Pag. 52. l. 2. Στρατῶ) Schol. & Coll. SOLAN. Nulla fuit causa, cur mutarem στρατιωτικῶν τὸ στρατιωτικὸν pro militibus aut exercitu apud Thucydidem, Diodorum, Pausaniam p. 423, Herodianum, satis familiare, ut τὸ ἵππικόν, τὸ ναυτικόν, τὸ ἑλληνικόν. HEMST.

ead. l. 9. Καταδήσας) Vid. Ovid. Met. III, Fab. 8. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐδεὶς φθόνος) Nolim vertere, non est quod invidias: non enim invidebat Iuno Baccho, sed eum reprehendebat. Verterim potius: non debet hoc ei creare invidiam, hoc

est, *odium*. Solent invidia & odium esse coniuncta; ideoque eorum affectuum nomina interdum miscentur. CLER.

in Schol. Στρατηγικῶ) Et hic aliter legit, quam hodie in Codd. nostris. SOLAN. Vix dubito, quin vitio scriptum sit pro *στρατιωτικῶ*. HEMST.

Pag. 53. l. 2. Ἰκάριον) Hygin. fab. 130. SOLAN. Icarum saepe Latini, Graeci vix aliter quam Icarium appellant: notavit H. Grotius ad Germanici Phaenom. vide Th. Muncker. ad Hygin. F. 130. Addam Aeliani locum de Anim. VII, cap. 28, ut eum interpositae negantis particulae soliusque distinctionis ope a pravis tum versione tum emendatione vindicem: *Ὅτε τὸν Ἰκάριον ἀπέκτευναν οἱ προσήκοντες τοῖς πρώτον πιούσιν οἶνον, καὶ εἰς ὕπνον ἐμπεσοῦσιν, οὐκ εἰδότες πῶ οὐ θάνατον εἶναι τὸ πρᾶχθῆν, ἀλλ' οἰκτρόν κάρον, νενόσσηκαν οἱ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοῦ Διούσσου τιμαροῦντος τῷ πρώτῳ γεωργῶ τῶν αὐτοῦ φυτῶν καὶ πρεσβυτάτῳ. Iam nihil, ut puto, in istis est, quod ulla parte lectorem impedire possit. Quantum in hac fabula narranda veteres dissideant, commemorare non videtur operae pretium. HEMST.*

ead. l. 9. Ἐπιζηλοτυπεῖν) Habet Stephanus, sed auctoritate nulla firmatum. Ex hoc loco compositum illud in Lexica pervenisse credibile est: si quis pro spurio expellendum sentiat, eum nihil morabor: nam hic quidem sine dubio legi debet *ἐπιζηλοτυπεῖν*: saepius ista particula vitiosa verbis sequentibus adhaesit: vide Hermot. § 13. neque aliter statuisse viderur Brodaeus ad Anthol. I, c. 13, Ep. 2, proferens, *ζηλοτυπεῖν εἰκας*, ὧς Ἡρα. *Εἶγε* omnium edd. non videbatur mutandum: quamvis in *A. 1 W. ἥγε* itidem notatum reperiam. HEMST.

ead. l. 10. Ἥγε) Sic L. ἥτε P. Impressi εἰ γέ. SOLAN.

ead. l. 25. Τί) Huius dialogi argumentum festivissime in Cupidine suo tractavit Georg. Sabinus, qui ad huius videtur imitationem confectus, nec minus est elegans. COGR.

in Schol. col. 1. l. 2. Μεθυσοδότης) Lege *μεθυσοδόντες*. De Icario vide Hygini Fab. 130, & Poët. Astronom. lib. II, c. 4. IENS. Idem observaverat Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 54. l. 1. Τὴν Πέαν) Insignis haec Iuntinae ed. emendatio, quam confirmant insuper P. & L. reliquae enim omnes *Ἡραν*. At Iunonis amores quis novit? Adonidem solum amasse dicitur. V. Clem. Alex. p. 15 A. SOLAN. Nullum est in fabulis Iunonis a Cupidine vulneratae vestigium: neque satis erat decorum, ut, quae virtutis castitatisque custos habeba-

tur ac praeses, telis tam noxiis pateret. Nam quod ab Eury-medonte Titane, antequam Iovi traderetur, virginem fuisse vitiatam ferunt, ex eoque furtivo congressu Prometheum exstittisse, vix uno alterove teste, atque in tam gravi crimine parum idoneo, probari potest. Si quid eius generis habuisset Iuppiter, quod ulla veri specie coniugi obiiceret, hoc scilicet ille, non parum alioquin iracundus, tacuisset, neque in hisce dialogis violati matrimonii tam saepe reus Iunonem in amores suos importunius inuestam flagitii similis exprobratione repulisset? De Adonide quod commemoratur, in Clemente reperiri non equidem recorder; & nescio, an hunc errorem festinatio pepererit: nam Protr. p. 21 B. legitur καὶ ἡ ῥα Ἀδωνίδος, nimirum Ἀφροδίτῃ illud ἡ ῥα literis isdem constans, quibus Ἥρα, minus attentum fallere videtur potuisse: quin in ipsum Iovem amati Adonidis suspicio meliore iure cadat; is enim a se impetrare non potuit, ut possessionem formosissimi iuvenis Veneri Proserpinaeque relinqueret incontroversam, si vera sunt, quae notat Schol. Theocr. ad Eid. XV, v. 86. Apud Lucianum igitur pro Iunone amplectenda fuit Ῥέα, cui iam vetulae atque emeritae Cupido pudendum in modum insultavit, ut ipse gloriatur Dial. XII. Philostr. Ep. XXXIX: οὕτω καὶ ὁ Ἀπόλλων ποιμένων ἡ ῥα, καὶ Ἀφροδίτῃ βουκόλων, καὶ Ῥέα ἀγροίκων, καὶ Δημήτρῃ τῶν τὰ ἄστυ οὐκ εἰδόντων ibi pro Ῥέα scribitur in Cod. Pal. secundo Ἥρα. Contra in Plutarcho de Fluv. c. 18, p. 59, καὶ κατ' ἀγροίκων τῇ Ῥεᾷ συγγινόμενον τὸν Δία δευσάμενος, reponendum est τῇ Ἥρᾳ, ut ex iis manifesto patet, quae traduntur p. 64. Mox si probes ἐπ' ἐκείνης, capiendum erit, quod ad illam attinet: sin malis ἐπ' ἐκείνην, vel ἐπ' ἐκείνην, adversus illam; idque convenire magis videtur. Qualem vero se pater pepererit, ab Amoris ictibus tutam, audi, quemadmodum ipsamet praedicet in Apollon. Rh. Argon. III, 32: Ἥρῃ, νῆϊδά μεν με πατὴρ τέκε τοῖο βολάων, οὐδέ τινα χρεῖω δευκτῆριον οἶδα πόθοιο. HEMST. *ead. l. 5.* Χαροπὴ) Hesych. Χαροπὸς, γλαυκὸς, ξανθὸς, φοβερός &c. GUYET.

ead. l. 6. Ἐκπλήττει) Parisiensis mutavit in ἐπι—. prave. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑφορᾶται) Eleganter Erasmus, adductis superciliis observat, utraque verbi potestate coniuncta: melius ab eo non discessisset Benedictus, qui dedit, torve semper adspicit: hoc est δριμύ ὄραν, quod paulo post sequitur. Hic autem ὑφορᾶσθαι suspexit habere, & diligenter, ne noceat, observare. Aristotel. περὶ

Z. I, c. 44, de leone: ἔστι δὲ τὸ ἦθος οὐχ ὑπόπτῃς οὐδενός, οὐδ' ὑφορώμενος οὐδέν· contra Mars Cupidinem dicitur προσίσσθαι & προσκαλεῖσθαι, tantum abest, ut ab eo cavendum sibi putet. De verbo ὑφορᾶν plura Stephanus in Thes. & nimis quidem, ut saepe solet, tenuiter. HEMST.

Pag. 55. l. 3. Πρόσωπόν τι) Id est, τὴν αἰγίδα σὺν τῇ τῆς Γοργόνης προσώπῳ. GUYET.

ead. l. 8. Αἱ δὲ Μοῦσαι &c.) Bene factum, quod Lucianus Musarum castitatem ipsius Cupidinis testimonio adiuverit, quo persuasissimum fiat, παρθένους ἀειθαλεῖς & ἀειπαρθένους, ut vocantur, revera esse. Non diffitemur, vix ullam in novenario numero reperiri, ex qua non aliquis concubitu furtivo susceptus legatur: recensuit agmen hoc vanissimus Tzet. ad Hesiod. E. καὶ H. p. 7, ex veterum Grammaticorum corruptis exemplaribus; quae alio loco dabimus emendationes: neque difficile foret hunc indicem augere. Verum, si usquam alias in fabulis antiquis, hic certe advocandum est, cuius cunei ope durissima quaeque levi negotio perrumpas, explicationis allegoricae remedium, ut tantum dedecus a choro dilectissimarum virginum amoveamus; quas utinam eorum nulli, qui se colere videri volunt, prostituere conarentur. Venustum est nescio cuius Musicii (ab aliis auctor Plato habitus) Epigramma Anthol. I, c. 7, & ad Luciani mentem accommodatum: Ἄ Κύπρις Μούσαισι, κοράσια τὰν Ἀφροδίταν τιμᾷ, ἢ τὸν Ἔρον ὑμῖν ἐφοπλίσομαι· Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ στομύλα ταῦτα. Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον. Ibi vide Brodaeum. HEMST.

ibid. Ἐξω βελῶν) Alludit ad proverbium ἔξω βελῶν, id est, extra telorum iactum, pro eo, quod est, in tuto citraque periculum. Hoc proverbium frequens est apud Lucianum in Votis, in Baccho, & in Dial. Cyclopi & Neptuni. COGN.

ead. l. 14. Τὴν δὲ Ἀρτεμιν &c.) Perpetuae virginittis decus petenti, Minerva suggerente, Dianae Iuppiter concefferat. Callimach. H. in Dian. v. 6, ubi hac de re multa notat E. Spanhemius. HEMST.

Pag. 56. l. 6. Ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς) Scribendum forte: ἔπειτα τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς αἰδοῦμαι τοξότην. GUYET. Non metuo, ne quis abripi se patiatur prava Guyeti correctione: nihil hoc loco alienius. Saepius homini, ceteroquin ingenioso ac docto, contigit, ut inter subitam legendi festinationem, re minus pensiculate considerata, emendationes plane absonas proiecerit; quas ego quidem utilius exi-

stimarem in lituris perire, quam luci donari. HEMSTERH. *ead. l. 17.* Θεῶν Κρίσις) In Ox. aliter habet titulus: ἡ κρίσις τῶν τριῶν Θεαινῶν, Ἡρας, Ἀθηνᾶς, καὶ Ἀφροδίτης. SOLAN.

in Schol. l. 1. Καλὸν &c.) Veteris esse poetæ non memini: ab eruditi lectoris ingenio profecti fuerint hi iambi. HEMST.

Pag. 57. l. 1. Τῆς Ἰδης ἐν τῷ Γάργαρῳ) Idæ montis tres numerant vertexes, qui in totidem promontoria definunt, Leætum, Gargarum vel Gargara, & Phalacram: Schol. Homer. ad Il. Θ, 48, Ξ, 284, Eustathius p. 697. Sigeum addit Schol. Nicandri ad Alexiph. v. 40, Ἰδης ἐν κνημοῖσι Φαλακράης ἐν δὲ βήσσῃς: pro quo nescio, quam recte supposuerit Pergamum five Tzetzes, five vetustior aliquis commentator ad Lycophr. v. 24. Gargarum omnium est, Homero teste, celsissimum: Γάργαρον ἄκρον Ἰδης ὑψηλῆς — Il. Ξ, 292. idque recte observat Macrob. Saturn. V, c. 20. Isto autem genere post Homerum Graeci τὸ Γάργαρον, & Epicharmus, Γάργαρ' ἀγάννισα: nam urbs antiqua, quam Leleges in eo cacumine condiderant, ἡ Γάργαρος, ut ex Alcmane probat Stephanus: vide Etymol. p. 221. verum postea, cum immodico frigore compulsi cives novam urbem in subiectam monti planitiem deduxissent, genere numeroque mutato τὰ Γάργαρα dixerunt. Ita Γάργαρον δὲ τὰ νῦν Γάργαρα πόλιν Αἰολικὴν distinguit Strabo XIII, p. 874 C. 903 C. Hesychius quidem: Γάργαρον, ἀκρωτήριον ὄρους Ἰδης, καὶ πόλις Τροίας πλησίον Ἀντάνδρου: sed valde verendum est, ne, quemadmodum in plerisque, hic etiam mutilatum acceperimus. Latini post Virgilium Gargara cacumen Idæ non minus, quam ipsam urbem appellarunt. Stat. Theb. I, 549, Gargara desidunt surgenti — ubi quæ notat Lactantius, Servio debentur ad Aen. IX, 86. Plin. H. N. V, 30. at Vibius Sequester: Gargarus in Phrygia Idæ montis cacumen: sed huius auctoritatem si parvi pendamus, nihil tamen habebit, quod queratur. Idam plerique nominant, ubi Paris iudex federit Deabus: ideo Mela I, 18, Ipse mons veteris Divarum certamine & iudicio Paridis memoratus: neque aliter fere Euripides, qui saepius eius rei meminit: Troad. v. 976, ἦλθον τρεῖς θεαὶ κάλλους περὶ Ἰδαίων εἰς κευθμῶνα. Hel. v. 23, Ὅτ' Ἰδαίαν εἰς νάπαν ἦλθ' ὁ τῆς Μαίας τε καὶ Διὸς γόνος. Androm. v. 274, & mox: ταὶ δ' ἐπεὶ ὑλοκόμον νάπος ἦλθον: tum Ἰδαίων λέπας: ridentem vero loci fontibus irrigui amoenitatem describit Iphig. in Aul. v. 1294. unde poetarum ingeniosissimus: Est locus in mediae nemorosæ vallibus Idæ. Callim. Hymn. in Lav. Pall. v. 18, Οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδᾶ φρυγέος ἐδῆ

καζεν ἔριν, ut vir fummus egregie restituit. Vid. Sil. Italic. VII, 437. Noster, qui paulo accuratius fabulae scenam in Gargaro ponit, sine dubio, quos sequeretur, vetustos habuit auctores. Strabo scribit, in recessu finus Adramytteni, qui proprie sic appellatus ab una parte Gargara urbem, ab altera promontorium ostendit Pyrrham, sitam esse Antandrum ὑπερκείμενον ἔχουσιν ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀλεξάνδρειαν, ὅταν τὰς θεὰς κριθῇναι φασὶν ὑπὸ τοῦ Πάριδος quae repetit Eustath. ad Il. Ξ, pag. 986. idem apud Stephanum ex Timothee in Ἀλεξάνδρεια. satis apparet situm huius loci a Gargaro parum discrepare. Neque de nihilo est, quod § 5 antri mentionem Lucianus facit: praeterquam enim, quod Euripidis Ἰδαίος κευθμῶν & cetera, quae protulimus, commode respondeant, antrum aliquod venerabile atque augustum ad Idam fere mediam existisse constat, ubi, credentibus accolis, Dearum litem Paris disceptaverit. Diodor. Sic. XVI, p. 565 C. μέγιστον δὲ ὑπάρχον (mons Ida) τῶν κατὰ τὴν Ἑλλάδα ἔχει κατὰ τὸ μέσον ἀντρον θεοπροπέες, ἐν ᾧ φασὶ κριθῇναι τὰς θεὰς ὑπ' Ἀλεξάνδρου. is quidem locus alius esse non potest, quam memorata Straboni Alexandria. Paululum hinc diversus abiit Coluthus in Ἑλένης ἀρπαγῇ, carmine corruptissimo simul & mutilo, v. 14, αὐταὶ γὰρ ἐθνήσασθε μολοῦσαι (tres Deas; nam ita videtur scribendum, non μολοῦσαι) Ἰδαίης Δικάρηνον ἐπὶ πρῶτῃ Φαλάκρης. ex eo cacumine caesae narrantur arbores, ex quibus classis est contexta, qua veetus Spartam petiit Alexander: propterea Φαλακρῆας κόρας argue vocavit Lycophron: verum qui sedem ibi iudicii collocaverit, alius occurrit nemo. Ceterum observat Macrobius Saturn. V, 16, nullam commemorationem de iudicio Paridis Homerum admittere: quae si fidem inveniant, tum vero suppositios haberi oportet versus eos, qui leguntur Il. Ω, 29; itaque censuisse veterum quosdam docuit Fulv. Ursinus in Virg. cum Gr. Scr. coll. pag. 196. nec sane mihi probabile videtur, ab Homero esse profectos: si enim iam tum fabula fuisset nota, quis credat, principem vatem in materia tam benigna, ubi facultatis poeticae virtus nitidissime poterat explicari, fore desidem, sic ut nusquam suis luminibus ornatam interferreret tam bellam gravissimi belli causam? Neque desunt, quas nunc quidem promere non est opportunum, plures rationes, quibus moveor, ut post Homerum celeberrimi iudicii commentum prodiisse demum credam. Exstitit inter alia multiplicis caelaturae argumenta in illa Cypseli vel Cypselidarum ar-

ca, cuius in Iunonis Eleae templo dedicatae meminit Dion Chrys. Or. X, pag. 163 B. sollicitam descriptionem exposuit Pausan. V, pag. 419, cum tali epigrammate p. 425: Ἐρμείας ὁδ' Ἀλεξάνδρῳ δεικνύσι, δαιτὴν τοῦ εἰδούς, Ἥραν καὶ Ἀθηνᾶν καὶ Ἀφροδίταν· quod si Eumelum Corinthium habeat auctorem, ut sane suspicatur Pausanias, vetustissimum esse oportet. Fabulae vero non iniucundae mentem aliter atque aliter acceperunt recentiores. Qui nomine Daretis Phrygii celatur, c. VII de fabula somnium facit, quod Paridi revera fuerit oblatum: nec secus Devonius de Bell. Troi. II, 228, in multis pessime corruptus. Dion Chrysostomus, ut philosophus, morem Socraticum, mutandis in omnes disciplinae moralis formas pro re nata fabellis, sequitur: Orat. XX, pag. 266, 267, Paridem inducit animo vacuum & inertis otii plenum, qui, dum nihil habet melius, quod agat, eiusmodi cogitationibus indulget, quae libidinem irritent, ac tandem in iuvene nobili & potente prorumpant: eandem rem longe diversa via tractat in Orat. Troica atque alibi. At si Cedrenus, Suidas in Πάριον, Malela p. 114, testes habeantur satis idonei, iam Paris erit inter antiquissimos scriptores annumerandus, quippe qui encomium Veneris Iunoni Minervaeque praelatae composuerit; itidem hymnum titulo Κεστοῦ prae scriptum: a talibus incunabulis exortam esse fabulam, his, si lubet, auctoribus crede. Ceterum Paridem ad litem Dearum finiendam lectum hi δικάστην vel κριτήν, δαιτητήν alii vocant: utrumque Noster: Lycophron v. 93, κάλλους τὸν (nisi quis malit ταῖς) θυωρίτην τριπλαῖς translatae locutionis expediendae viam nisi veteres ostendissent, minus equidem mirarer, in ea declaranda Commentatores eruditissimos non laborare tantum, sed labi. Θυωρὸς est primum mensa sacra & ministeriis divinis apta, ut Festus ait in *Anclabris*; quam in Christianorum etiam templis θυωρὸν Nicetas alique dixerunt: deinde mensa communis & amica; τὴν φιλικὴν τράπεζαν exponit Schol. Callim. ad H. in Dian. v. 134, ubi vide viri illustres observationes: hinc in Hesychio θυωρεῖσθαι, εὖωχεῖσθαι. Tum porro similiter ac τράπεζα mensariorum est, & τραπεζίτης idem, qui ἀργυρογνώμων, sic θυωρίτην ut usurparet, licere sibi voluit Lycophron. Hesychii conturbata hunc in modum repone: θυωρίτης, τραπεζίτης καὶ τοὺς ἱερεῖς καὶ μυρῆφους οὕτω, scilicet καλοῦσι. Θυωρὸν, τράπεζαν, τὴν τὰ Δῖν φυλάσσουσιν. Latine dixeris, formarum pulchritudinisque spectatorem: sicuti pecuniae spectatores dici, qui nummos probarent,

notavit Donatus ad Terentii Eun. A. III, Sc. V; tribusque modis debitum pecuniarium solvi, pensione, spectatione, quando dicitur *lectum est*, & numero, ad Phorm. A. I, Sc. 2; & *spectator veteris monetae* Symmacho III, Ep. 11, ἀργυρογνώμων παλαιού κόμματος. rem illustrat egregius non Theocriti quidem, sed suavissimi tamen Ionis poetae locus Eid. XII, 36: Λυδίη ἴσον ἔχειν πέτρῃ στόμα, χρυσὸν ὅποιον Πεύθονται μὴ φαῦλον, ἐτήτυμον, ἀργυραμοιβοί. Etymologi emendationem a Pottero prolatam Sylburgius occupavit: ego nihil mutandum arbitror, nisi ἀπὸ τῆς ἄλλης (τραπέζης) ὅτι ἐκρίνεν τὰς θεάς· nunc autem translatio ducta est ab alia mensa, nimirum nummularia: παρὰ Λυκόφρονι autem revocari debet ad superiora subiungendum voci τριπλαῖς, vel κριτήν· locum descripsit Phavorinus. Quae vero in hac fabula Lucianis vel similima, vel parumper discrepantia reperiuntur apud alios scriptores, operae non videtur studiosius annotare. HEMST.

ibid. τῷ Γαργάρω) Suidas & Stephanus Γάργαρα vocant. At Noster iterum c. 3, τὸ Γ— & Καλλ. c. 7. Vide Dial. IV, & Hom. II. Θ, 48. SOLAN.

ead. l. 3. Σοφὸς τὰ ἐρωτικά) Talem se ferebat Socrates; eoque ipso titulo propterea donatur a sectae suae philosophis, & Luciano in B. Πρ. cap. 15. Quod illi de Socrate praedicabant, ad Alexandrum dubito an malitiose traduxerit Lucianus. HEMST.

ead. l. 7. Ἐπίσης τε ὑμᾶς) Incommodum illud τε, quod servari non potest, nisi sequentia his annexa sic constituas: ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἶγε οἶόν τε ἦν, ἡδέως ἀν' ἀπάσας νεανικυίας ἰδών. Malo tamen, & mollior est medicina, τε mutare in γε, probata distinctione vulgari. Mox ὁ δὲ νεανίας οὗτος pro αὐτός. HEMST.

Pag. 58. l. 9. Ὅπως) Sub. videte. GUYET.

Pag. 59. l. 1. Πρὸς ἐμοῦ λέγ.) Attica locutio. Aristoph. Vesp. v. 645, Τὴν γὰρ ἐμὴν ὀργὴν πεπᾶ — καὶ χαλεπὸν μὴ πρὸς ἐμοῦ λέγοντι. Schol. minus accurate: ἀντὶ τοῦ μὴ ὑπὲρ ἐμοῦ μὴ ἀρέσκοντα μοι λέγοντι. Plato in Hipp. p. 1248 A. Συγχωρῶ ταῦτα· δοκεῖς γὰρ τὸν λόγον πρὸς ἐμοῦ λέγειν. HEMST.

ead. l. 4. Οὐ παντελῶς ἀγαμος &c.) Οἰνόνη Κεβρήνος τοῦ ποταμοῦ θυγάτηρ, quam, ut rem minuat Mercurius, ἐγημε Paris. Vide Apollod. III, 10, § 6. (p. m. 93 C.) LEED.

ead. l. 6. Συνοικεῖν) Utitur hoc loco Muretus Var. Lect. VI, c. 7. HEMST.

ibid. Ἰκανὴ μὲν) Supra Graevius ad Dial. VI vertit, commo-

ea quidem, sed rustica, interprete castigato, qui dederat, sat quidem formosa. Non audio: saepius enim ἰκανὸς & ἀγαθὸς praestantiam atque excellentiam notant in ea re, de qua sermo habetur: hic autem fatis est apertum, formae fieri debere mentionem: ne dicam minus congruere commodam & rusticam: formosam vero eandem esse & rusticam, nihil vetat. Oenones pulchritudinem poëtae laudant: historiam totam enarravit Parthen. Erot. c. IV. HEMST.

ead. l. 9. Ἄλλως ἠρόμην) Mox vim istius ἄλλως Lucianus ipse declarat: ἄλλως ἐπελθὼν, οὐκ ἐξεπίτηδες ἤρετό με: nullo certo consilio neque de industria. Parum recte videtur intellexisse D. Heinsius ad Hesiod. E. καὶ H. v. 344. melius Stephanus in Thef. T. I, p. 343. HEMST.

ead. l. 10. Παραπρεσβεύεις) Id est, praevaricaris. GUYET.

ibid. Κοινολογούμενος) Sic Νιγρ. c. 14, & Ἀλ. c. 25, πρὸς οὓς τισι —. SOLAN.

ead. l. 13. ἤρετο) Ox. In editis εἶρετο. SOLAN.

Pag. 60. l. 6. Καὶ τούτων ὑρέγεσθαι τυχεῖν) Haec profert Thom. Mag. in Βούλομαι. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλὰ μεταξὺ &c.) Sed inter colloquendum multum progressi iam a stellis recessimus, sive, ut non male interpretes, stellis emensi sumus. Sic loquitur etiam in Icaromenippo πᾶσι πολλὴν τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ubi Erasinus, cum plurimum nubium esset emensus. Sed Budaeus & Stephanus hunc locum suspectum habent, & aliter scripsisse Lucianum putant. Et rursus in dialogo Doridis & Thetidos: ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφῆναι ἐς τὴν θάλασσαν, postquam longe a terra provecti in altum erant. Vides hoc loquendi genus familiare fuisse Luciano. Hesych. Ἀποσπάδαντο, ἀπέστησαν. leg. ἀποσπάσαντο. GRAEV.

ead. l. 14. Ἀποσπάσαμεν) An scribendum? ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἡδὴ προϊόντες πολὺ ἀποσπᾶσθμεν τῶν ἀστέρων. GUYET. Subintellige ἑαυτούς: quasi dixisset, ἐσπάσαμεν ἑαυτούς ἀπὸ τῶν ἀστέρων, nos procul ab astris subduximus. CLER. Iniuria Budaeus & Stephanus Thef. T. III, p. 918 G. hoc verbum in Icaromenippo suspectum habuerunt. Ubi significandi rationem aperuero, res erit manifesta. Ἀποσπᾶν, avellere, distrahere, avocare: ἀποσπᾶσαι vel ἀποσπᾶσθηναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix divelli possunt ac discedere: ita capiendum esse A. A. XXI, 1, praecedentia satis confirmant: neque audiendos puto, qui Grótio obloquuntur. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione

ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque avocari se patiuntur, raro commodi causa, ut in Xenoph. K. A. II, p. 164, v. 11. Aelian. de Anim. VII, c. 6. saepius inconsiderate, sic ut periculum aliquod aut damnum gravius consequatur: Excerpta Nicolai Damasc. p. 426, ὄνον ἀγριον διώκων ἐπιπλεῖστον ἀποσπᾶται τῶν ἑαυτοῦ. Polyæn. VI, c. 16, § 4, ὥς δὲ μακρὰν ἀπεσπᾶσθην ἀχρι πελάγους διώκοντες exemplis, quorum apud historicos abundat copia, cumulandis parco. Haec in Atticis castigatissimisque scriptoribus saepe sunt usitata: verum quando ἀποσπᾶσθην simpliciter pro χωρίσθηναι, recedere, digredi ponitur, illud iam communis, quam vocant, & minus accuratae Graece loquendi formae proprium est: ita Lucas in Evang. XXII, 41, καὶ αὐτὸς ἀπεσπᾶσθην ἀπ' αὐτῶν ὥστε λίθον βολήν. veteres exponunt ἐπέστη, ἀπεχωρίσθην neque aliud est, quam interpretamentum C. Cant. lectio ἀπεστᾶθην. Eandem vim obtinuit ἀποσπᾶσαι, ubi tum intelligendum est ἑαυτὸν quod a Macedonica vel Alexandrina dialecto videtur tractum: nam apud vetustiores vix equidem reperiri putem. 2 Maccab. XII, 10, pro eo, quod vulgatur, Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπᾶσθέντων σταδίου ἐννέα, ego legendum arbitror secutus C. Alex. & ed. Compl. Ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπᾶσαντες σταδίου ἐννέα, ποιούμενοι τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν Τιμόθεον προσέβαλον Ἀραβες αὐτῷ. Inde cum progressi essent stadia novem, Iudam adversus Timotheum proficiscentem adorti sunt Arabes. pariter v. 17, ἐκεῖθεν δὲ ἀποσπᾶσαντες, unde, quae scriptori forma verbi placuerit, animadverti potest: fefellerat, ut saepe, librarios imperitos absoluti nominativi usus. Aelian. de Anim. X, 48, ὁ δὲ μετὰ διώκων &c. τῶν μὲν συνθηρατῶν ἀποσπᾶ πολὺ. Synes. Ep. 108, μένειν γὰρ ἔφασαν, καὶ ἐθέλειν μαθεῖν οἱ τινες ὄντες ἡμερῶν τοσούτων ὁδὸν ἀποσπᾶσαι τῆς χώρας ἐτολμήσαμεν. Noster de Domo: πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπᾶσαι, procul a terra in altum provehī. Itane capiendum sit, an propria virtute in Necyom. § 21, vix liquet: ὁ δὲ δὴ μὲ ἀπαγαγὼν καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπᾶσας. Ad Icaromenippum Graevius eorum, quae hic annotaverat, oblitus fuit: multo tamen absurdus ibi Iac. Gronovius arguitur. In hoc autem loco πολὺ, secus atque interpretes fecerunt, iungendum est cum ἀπεσπᾶσαμεν. HEMST. *ead. l. 16.* τὸ γάρ γερον) Rob. Stephanus in Thes. habet Gargarus masc. & vulgaris Grammatica altus Gargarus. Farnabius tamen ait Gargarus in masculino genere nusquam legi; & sane, nisi apud eos, quorum memini, auctores, ego nus-

quam reperio. Γάργυρον autem in feminino genere agnoscit Eustathius; agnoscit & Etym. Magn. Sed ea πόλις, hoc ἀκρό-
τήριον. LEED.

Pag. 61. l. 2. Ποῦ) Sic Ox. & L. At reliqui ὅπου. SOLAN.

ead. l. 9. Καλαύροπα) Mf. Ox. καλάβροπα, prave; sed ea permutatio frequens in scripris, immo & in nummis. V. Spanhem. 120, 128. SOLAN. Paridi tribuit etiam Coluthus v. 107: Ποιμενική δ' ὑπέκειτο βοῶν ἐλάτεια καλάβροπ. idem scribendi modus in Apollon. Rhod. IV, 974, ut observavit Fr. Nannius ad Nonni Paraphr. E. Ioh. XXI, 110; quem se probasse Scholiastes ostendit hanc notationem afferens, οἰνεῖ καλὴν ῥάβδον libro tamen Argon. II, 33, καλαύροπα τε τριχέϊαν. atque ita plerumque solet, & quidem emendatius. In Antonini quoque Pii nummo apud Morell. Spec. Rei Numm. T. XI, Alexander exhibetur καλαύροπα vel pedum manu gestans exactissima figura; ubi videre licet ῥοπήν illam vel καμπήν, cuius meminit Etymol. eam ob causam Grammatici exponunt ῥοπαλὸν ἐπικαμπές, perinde ac pedum Festus & Servius. Glossae veteres: Pedum, καλαύροπ, ποιμενική ῥάβδος, καγώβολος. Vid. Poll. X, 131. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλ' ἐκεῖνος) Rectius in Mf. scribitur Ἐρ. ἐκεῖνος. ἀλλ' ἐπειδὴ πλοσίον γῆς ἐσμέν. GRAEV. Scriptae lectioni, quam Graevius ponit, vulgatam longe praefero. Ἄλλ' eleganter positum, immo is ipse: tum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum καταστάντες: quandoquidem vero prope ad Paridem advenimus, in terra, si videtur, positis pedibus incedamus: ne scilicet iuvenis animo conturbetur, & plane stupefiat, si nos desuper advolantes viderit. Quae de usu nautico verbi καταστῆσαι monentur, nihil huc faciunt. HEMST.

ead. l. 13. Καταστάντες) Pro καταβάντες corrupte scriptum arbitror. Monet tamen ed. Leedes vocem esse nauticam apud Homerum: νῆα καταστῆσον Od. M, 185. quam adeo non incongruam putat Deabus, quae aethera tranabant pennis. Verum alato quidem Mercurio tribuitur a Nostro εἰρεσία τῶν πτερῶν, & Dii Deaeque alii labi sine alis, Cupidine excepto, constanter traduntur. De hac voce consule Thucyd. I, 59. SOLAN.

ead. l. 15. Καταβεβήκαμεν) Ox. Mf. ut Ienius legendum monuerat. Prave alii κατεβ—. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καλάβροπ.) Καλαύροπ. καλάβροπ. autem, ut Eὔρος pro Ἐβρος &c, sunt recentioris Graeciae β & υ inter se commutantium. Haec Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 62. l. 7. Ἄλλ' ἐγώ) Sic sine σύν Ox. P. & L. ed. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅποτε ἦδ' ἢ ἐν τῷ ἀετῷ ἦν) Dubites, utrum de Iove haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis antefendum putet, sensus erit talis: *Et cum iam mutatus in aquila lateret, ad latus eius una volabam, adiutabamque in allevando Ganymede.* series orationis favet: ὅποτε ὁ Ζεὺς ἦρα, καὶ ὅποτε ἦδ' ἢ ἐν τῷ ἀετῷ ἦν. Sic dixerit εἶναι ἐν τῷ ἀετῷ, quod Latinis est *latere in aquila, aquilae forma cellari*: idque eo probabilius, quia Ganymeden non aquila vectum veteres fecerunt, sed apprehensā coma de unguibus alitis pendentem: vide Achill. Tat. II, p. 145, & Salmasium. In Luciano cautius paululum delicias suas Iuppiter attrahat. HEMST.

ibid. Ἐν τῷ ἀετῷ) Hoc est, *in forma aquilae, ἐν σχήματι ἀετοῦ.* CLER.

ead. l. 15. Περιβαλὼν) Ἀν περιλαβὼν; GUYET.

ead. l. 16. Τιάραν) Pileum ex nummis intelligit Spanhem. 451. SOLAN.

Pag. 63. l. 2. Ἀπεβεβλήκει) Solus P. hanc scripturam agnoscit. Reliqui libri ἀποβ—, quod tuetur ed. Leedes, nosque ad H. Stephanum Append. de Dial. Att. p. 147 amandat. SOLAN. Ἀποβεβλήκει) Neglectum huius temporis augmentum, ut Iungermannus notavit ad Long. p. 214. hoc ipsum in Dion. Cass. p. 779 B. Liban. T. II, p. 12. Xenoph. K. Π. VIII, pag. 131, v. 10, ἐδεδειπνύεσαν καὶ διαπεπόμφει. In Codicibus haec variare solent. Vid. I. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 19, Duker. ad Thucyd. VII, 44. Nulla erat causa, cur Goldastus emendaret in Dositheo p. 875. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἄθλον &c.) Scribe τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἄθλον ἔση, praemium certaminis erit, non τὸν ἄθλον ut recte in initio huius dialogi scripum est. Vid. quae notavi ad Soloecistam. GRAEV. Τὸ ἄθλον L. & Ox. Mff. & ed. I. SOLAN. Festinando Graevius in errorem incidit scribens ἔση, & incogitanter interpretatus. HEMST.

ibid. Μῆλον) De quo in Dial. Gal. & Pan. seu Ἐν. Δ. V. SOLAN.

Pag. 64. l. 4. Ἀστικῶν) Ἀστυκῶν. GUYET.

ead. l. 6. Δάμαλις) Ox. δ—ν. Sed nihil opus est: quin sic, ut edi curavimus, elegantius videtur. SOLAN. Δάμαλιν adscivi ex Cod. Ox. quem casum structurae ratio postulat: δάμαλις retineri non potest, nisi αἶγα simul mutaveris in αἶξ. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπ' ἄλλω) Ἐπ' ἄλλο. GUYET. Coniecturam hanc

B. ed. secuti sumus. Reliquae ἄλλω, nisi quod in *I.* punctum sub ω deest. SOLAN. Ἐπ' ἄλλω quamquam defendi possit, non ita tamen solet Noster: ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, & saepius: quare verum est ἐπ' ἄλλο. Μοχ' παραλαμβάνεται si sanum est, tum vero fieri non potest, quin aliquid interciderit: hoc enim, & a proximis excipitur, tolerari nequit, nisi pluribus adiectis sensum fulcias. Micyllus: & semper ab iis, quae propiora sunt, seu per successionem excipitur: eum deseruit Benedictus, semperque a propioribus capitur: neutrum Luciani mentem quidquam iuvat. Cogitavi, παραρπάζεται, vel περιλαμβάνεται utrumvis certe vulgato melius: sed qui mihimet ipse nullam in partem hic satisfacio, sperandum non est, ut aliis possim. HEMST.

Pag. 65. l. 3. Θυγατέρας) De Minerva notius est; Venus e Dione suscepta. SOLAN.

ead. l. 6. Πείσον) Ox. & L. In reliquis πείσαι. SOLAN. Πείσον non admisero, antequam maiore librorum scriptorum copia firmetur: vulgatae lectionis haec videri potest explicatio; nam positum est, ut Grammatici loquuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικοῦ. Eam scribendi consuetudinem affectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti, ut patet e Lexiphane: σύ δὲ, ὦ παῖ . . . ναυστολεῖν . . . καὶ κομίζειν iterum: ἄλλ' εἰσίων . . . ἡδύνει καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν. De hoc usu infinitivi plura dabunt H. Stephanus, quamquam in hac parte, quod extemporaneae facilitati saepe debet, parum accuratus, Anim. in lib. de Dial. p. 46, 47; Aem. Portus Lex. Dor. & Ion. in Ἀπαρέμματα; Iac. Gronovius, qui merito ex Codd. Arriano restituit V, p. 210. In Dosithei sententiis Adriani § 10, ubi a Stephano fuerat, Ἀδριανὸς εἶπεν, πείσαι κριτὰς, Goldastus edidit, πείσον τοὺς κριτὰς qui, cum insuper annotat, persuaderi iudicibus, Mss. lectio ἑλληνίζει, quid sibi velit, haud plane perspicio. Optativi locum tenet etiam Infinitivus. Suidas: Ἀμαρτεῖν εἰρήκε τὸ ἀμάρτοιμι Κρατίνος Δραπέτῳ. Ποδαπὸς ὅμως εἶναι φάσκων, ὃ μείρακες, οὐκ ἂν ἀμαρτεῖν καὶ ὅλως συνήθες αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο. Versus integer Aristophaneus: pro αὐτοῖς, nisi e Grammatico decerptum credas, ubi referri poterat ad praecedentia, malim Ἀττικοῖς: vel αὐτοῖς, Comicis, quia Cratini meminerat. HEMST.

ead. l. 9. Οὐ φασι π.) Genuina haec lectio ed. *I.* Reliquae οὕτω. Vide Ἀπεκρ. c. 21, Τοξ. c. 49, & Φιλοφ. 12. SOLAN. Non est, ut multis rationem reddam, cur ed. *I.* lectionem posthabuerim. HEMST.

ead. l. 15. Σὸν ἐν εἰῇ τοῦ δικαστοῦ) Talis locutio apud Cicer. Phil. II: *tuum hominis simplicis pectus vidimus*. Vide Voss. contr. p. 127 & 138, ubi plura eiusmodi exempla. LEED.
 Pag. 66. l. 3. Ἀποστραφεῖν) Ex Mss. Ox. & P. & ed. I. re-
 posuimus, pro ἀπεστράφην, quod in reliquis legitur. SOLAN.
 ead. l. 4. ἩΡΑ. Καλῶς) Ita digerunt Fl. Ald. H. 1. I. B. 2.
 Fr. (Mss. Ox. vero post ὃ Πάρι) Recentiores mutarunt, & Venerem haec loquentem fecerunt. Et omnino fatendum, si se-
 posita Mss. Codd. auctoritate, textum pro lubitu interpolare
 liceat, stare posse eorum rationem. Veneri enim haec optime
 conveniunt; & speciem habet amorum Dea, non nimis ca-
 sta, nudam sese videri cupiens, & virgini Minervae, castae-
 que matronae Iunoni, gratiam obsequii hac in parte praeri-
 piens. Quin & his iam scriptis, video Veneri haec in P. & L.
 tribui. Ego tamen, quibus inductus rationibus Iunoni haec
 vindicem, aperiam. Iunonem a iudice impositam conditio-
 nem arripere voluit Lucianus, non solum ne derrestando iu-
 dicem vel tantillum offenderet, quem nudas videndi percu-
 pidum sentiebat; sed praecipue ut occurreret suspicioni, quam
 suboriri ex eo verebatur, quod ab oculis tantum & laeertis a
 poetis laudari se sciebat. Haec enim duo epitheta λευκώλεος
 & βοῶπις, ad quae alludit Lucianus, Iunoni apud Homerum
 saepissime tribui, nemo, qui vel leviter hunc poetam deliba-
 verit, ignorat. Iam vero si Venerem loquentem facias, perit
 iocus urbanissimus; aut, si partim asservatur, Iunonem so-
 lam petit Venus, cum in Minervam cadere non possit βοῶ-
 πης, quod Iunoni, ut & λευκώλεος, proprium est. Si ea mens
 Luciano fuisset, γλαυκῶπις scripsisset, quod Minervae pro-
 prium epithetum est. SOLAN. Impetrare a me non potui, ut
 personarum ordinem, qui in postremis edd. apparet, temere
 mutarem. Haec commodè Veneri videntur adscribi, quae
 iam supra ioco acerbiorè a Iunone tacta, opportunitatem ulci-
 scendae iniuriae occasionem non praetermittit, atque adeo
 rivalem ea in re pungit, ex qua maxime videbatur dolitura.
 Homerus autem ut Iunonem λευκώλεον solum ac βοῶπιν, sic
 Venerem frequentissime vocat καλὴν & χρυσῆν hoc ergo
 principe poetarum teste vincere poterat, se totam esse ἐπίσης
 καὶ ὁμοίως καλὴν, cum Iuno tantum ab una alteraque corpo-
 ris parte laudetur: idcirco tantopere festinat, ut se nudam
 formae spectatori praebeat conspiciendam, minus etiam,
 quam comites haud paulo castiores, pudori serviens. Deinde,
 si iam hic omnem vestitum Iuno deposuisset, quid erat cau-

fae, cur mox Minervae Venerisque rixas interrumpens diceret, ἀλλ' ἀποδυσόμεθα; Quare vix dubito, quin illud ed. Iuntinae, ἀπόδυθι καὶ σὺ, ὦ Ἀφροδίτη, minime sit genuinum, ideo nimirum inferrum, quia, si praecedentia Iunoni tribuas, ut sane factum in vetustis edd. subsequens Minervae sermo nihil habebat, quo pertinere posset. Porro receptae lectioni cur praeponi debeat ἀποστραφεῖν, non video: hoc ait Mercurius, ecce autem, ego me iam, ne oculos meos emissitios vereantur, averti. HEMST.

ead. l. 5. Μὴ μόνως ἔχω τὰς ὀλένας λευκὰς) Ut scil. Iuno, quae Homero semper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. GRAEV. Respicit facete ad epitheta perpetua, quibus Homerus utitur, cum de Iunone aut Minerva loquitur. Vocatur enim Iuno λευκώλενος Ἥρη, & βοῶπις πότνια Ἥρη. Sic postea Minervae obicit τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων, quia γλαυκῶπις ab Homero perpetuo vocatur. Tales Homericis temporibus pingebantur hae Deae. CLER.

ead. l. 7. Ὁμοίως καλή. Ἀφρ. Μὴ πρότερον &c.) Locus hic pessime a librariis interpolatus est. Sic autem recte habebit: καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Ἀθην. Μὴ πρότερον. Exciderant nomina personarum Paridis ac Minervae, & illud Paridis verbum Καὶ σύγε. MARCIE. Hic aliqua excidisse autumat Th. Marcilius, nempe responsum Paridis ante verba Palladis, quibus iuberet & Venerem exui, Καὶ σύγε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. At sincera sine his Luciani verba; immo haec inculcata turbarent sensum. Primo enim iam dixerat Venus, καὶ πρώτη γε ἀποδύσασθαι. Deinde non potuit Paris Veneri dixisse, καὶ σύγε ἀπόδυθι, nisi iam alia, vel Pallas, vel Iuno, fuisset exuta; quod clarum est. IENS. Verba haec, Παρ. ἀποδ. καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη, uti Marcilio, nescio quo pacto, suboluerat, in ed. I. reperiuntur, in reliquis omissa. Ut ut sit, genuina sunt, & vere Lucianea. Iam enim exferunt vires suas illecebrae Veneris, & impetu quodam ad nudam videntam fertur iuvenis. Cessabat autem odiose Venus, aegre, ut videtur, cestum dimissura. Homerum qui non versarit, neque in hisce salibus & iocis, neque fere in plerisque huius scriptoris opusculis, centesimam quamque leporum partem intelliget. Vide, quae ille de cestus potentia canat II. E, 214. At si non nisi monitus huiusmodi allusiones perspicias, iterum dico, pereunt tibi praecipuae Luciani gratiae. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδτὴν ἀποδύσθ) Micyllus & Benedictus, ne prius ipsam exueris: quae versio stare non potest, nisi probaveris ed.

I. ἀποδύσης nam ἀποδύσασθαι ne ponatur pro ἀποδύσω, ver-
tat ratio linguae Graecae. Legendum omnino vel αὐτὴν ἀπο-
δύσῃ, ne prius ipsa se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσης, ne tu prius
illam vestes ponere iubeas: alterutrum certissimum est: prius et si
malim, cessi tamen auctoritati P. & I. HEMST.

ead. l. 9. Κεστὸν) Vide Eustath. ad Il. E, 214. SOLAN.

*ead. l. 17. Ἡ δὲ δίας μὴ σοι ἐλέγχῃται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμ-
μάτων ἀνευ τοῦ φοβεροῦ βλέπομενον*) Vertunt: An vereris, ne
tibi obiiciat caeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi
prae se ferendo adspicitur. Davus sum, non Oedipus; aenigma
Latinae versionis non expedio: sed si licet Davus, scio ta-
men, nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus:
Non metuis, ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, si sine illo,
quo metum incutis, videantur: τὸ φοβερόν vocat κόρυδα, qua
φοβεῖν δικαστὴν illam velle Venus ait. Putabant autem, τὸ
γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea: superius in dialo-
go Vulcani & Iovis, γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο
καὶ κόρυς: sine illa caecos oculos Minervam dedecere. GRAEV.

Pag. 67. l. 1. Τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμ.) Ad Dial. VIII pluribus
explicui. Attulit hunc locum Brodaeus ad Anth. II, c. 9, Ep.
2. Iure quidem Graevius interpretes castigavit; sed in verbo
ἐλέγχῃται & hic & illi male rem gesserunt. Intelligendum
est, num metuis, ne tibi arguatur & deforme appareat caeruleum il-
lud oculorum demta casside inspectum? Saepe tamen Pallas ultro
nativae formae fiducia galeam posuit, quando a bello va-
cans laetioribus epulis intererat: talem ad Pelei nuptias misit
Coluthus, alique. Vid. Sil. Italic. VII, 460. HEMST.

ead. l. 7. Αὐτὴ) Sic lego, non ut in libris est αὐτή. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς δὲ ὄρῳ ἢ δὲ ἡδέως) Sic hunc locum, foedissime
in vulgatis edd. corruptum, restituimus. Quid enim est, quae-
so, quod omnes infidet, ὄρῳ δὲ ἡδέως, sine ἡδέ, quod I. suppe-
ditat? In eo I. non sum secutus, quod ὄρῳ pro ὄρῳ habet.
Plaudent, sat scio, quibus elegantiae placent: neque monen-
di, unamquamque trium Dearum ab aliquo sibi proprio lau-
dari; aut quomodo festinantes aut oscitantes librarii voces,
quarum sonus cum praecedentis verbi sono convenit, flagi-
tiosa negligentia soleant omittere. De ἡδέως ὄρῳ, vide Eurip.
Iph. in Aul. p. 183 C. Interpres Gallicus ita emendandum esse
acute vidit. SOLAN. Iam pridem ante visam ed. I. scripturam
conieciavi, ὄρῳ δὲ ἡδέ ἡδέως: neque enim dubitandum vide-
batur, quin haec ad Venerem spectarent, cuius proprium est
μειδίαν φιλομειδῆς Ἀφροδίτη. Nolui tamen refragari lectioni

productae, quae tum eodem redit, tum scripto Codice forte nititur. HEMST.

ead. l. 16. Ὥρα σοι καὶ τὰλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι δῶρα τῆς νίκης ἐμῆς) Mf. Ὥρα σοι καὶ τὰλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι καὶ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. non est respuenda haec scriptura: vide, an non pulchra etiam tibi sint praemia suffragii mei, quod scilicet pro me tuleris. GRAEV. Eruditius est, quod duo Codd. largiuntur, quam ut a librariis interpolatoribus proficisci potuisse credas: quamobrem tanquam Luciano dignum reponere non dubitavi. Ψήφος ἐμὴ, suffragium mihi secundum & favens: quemadmodum enim Latinis meus, tuus, sic apud Graecos aliquando ἐμὸς, σὸς usurpantur. Qui sensum viderat, haud absurde νίκην exposuit: nam id agebat sane Iuno, ut sibi proposito praemio suffragium Paridis emeret, causaeque superior abiret: haec interpretatio, quippe faciliior intellectu, pulsa lectione vera, sed paulo abstrusiore, locum eius occupavit. Graevius adstipulatur, in eo tantum lapsus, quod ὥρα non improbaverit: prorsus obstat huic lectioni legitima structurae norma; neque hoc, si diligentius attendisset, virum magnum fugere potuerat. Εἰ καλὰ σοι est, an utilia tibi sint, rebusque tuis convenient, quod interpretes fefellit. Eadem a Deabus oblata Paridi praemia commemorantur etiam ab Euripide Troad. v. 925. HEMST.

Pag. 69. l. 1. Αὐτὴ σοι ἐγὼ) Αὐτὴ scribatur an αὐτῇ, parum refert: in multis enim αὐτὸς & οὗτος commutantur. Saepè tamen solent, οὗτος σοι ἐγὼ, vel, οὗτός τοι ἐγὼ, quam loquendi proprietatem annotavit, hoc etiam loco non neglecto, Iac. Gronovius ad Arrian. H. Ind. p. 350, n. 53. apud eum inprimis formula familiarissima: inter alia c. 35, ἡμεῖς δὲ οὗτοι ἀγγελοι τῆς σωτηρίας αὐτῶν ἦκομεν. ibi Gronovius e Mff. profert αὐτοί. HEMST.

ead. l. 12. Ἀργῶθεν) Ἀργῶθεν. Idem Menagius notaverat. GUYET. Perperam legitur in omnibus editionibus ἢ Ἀργῶθεν, pro Ἀργῶθεν. recte sic scribitur ἐν Ἐπισκοποῦσι. GRAEV. Ἀργῶθεν recte O. In reliquis Ἀργῶθεν. SOLAN.

ead. l. 16. Εὐ) O. solus habet illud εὐ. SOLAN.

Pag. 70. l. 6. Γενόμενος, ποία δὲ τις τὴν ὄψιν) Excidit Paridis personae notatio: scilicet fuisse, γενόμενος; Παρ. ποία δὲ τις. MARCIL.

ead. l. 7. Παρ. ποία δὲ τις) Haec in vetustis edd. ordine continuo legebantur: primus Bourdelotius, vel ab se, vel monitorem Marcilium secutus, distinxit, atque ista, ποία δὲ τις

τὴν ὄψιν, Paridi assignavit: probo factum cum Benedicto. Exclamationi quidem Veneris Helenae formam laudantis locus hic est nullus: tum scribi potius debuerat, οἷα δέ τις τὴν ὄψιν. HEMST.

ead. l. 9. Γυμνὰς τὰ πολλὰ καὶ παλαιστικὴν) Lucianus alludit hic ad instituta Lacedaemoniorum, apud quos puellae nudaе cum adolescentibus exercebantur. Sed cum hoc a Lycurgo demum institutum sit diu post Troica tempora, anachronismus hic censerī potest inter ea, quae in Luciano merito carpi possint. Trecenti anni fuerunt minimum inter iudicium Paridis & Lycurgum. CLER.

ead. l. 10. Παλαιστικὴν) Vid. Ovid. XVI, 150, 250. SOLAN. Attulit hunc locum Thom. Mag. in Παλαιστικὸς, hoc, quamquam Alexis usurparit, respuendum, illud probandum docens: Phrynichus praeiuit pag. 38. Nihil quidem obstat, quominus a πάλαιστρα formetur παλαιστικός: nec tamen non maluerunt veteres a παλαιστής fingere παλαιστικός. Diog. L. VI, 4, παλαιστικὴ τέχνη. Paulan. I, p. 94, Marc. Antonin. VII, § 61. Latini contra, quippe quibus in usu fuit palæstra, nunquam palæstra vel palæstes: praeter Plautum, Ciceronem atque alios Prudent. περὶ Στεφ. H. X, 188: palæsticus ephēbus Hyacinthus Lacon, quem, inquit, vester Deus Effeminavit gymnadis licentia. De Helenes studio palæstrae meminuit etiam Propert. III, El. XII, 19. HEMST.

ibid. Οὕτω δὴ τι περισπούδατος) Quid illud τι ad sententiam conferat, haud satis assequor. SOLAN. Qui deripitur, inquit I. Fr. Gronovius ad Senec. de Ira III, cap. 23, περισπούδατος, ponitque deinceps hunc ipsum Luciani locum: id quidem recte; Helenae tamen, ut virginibus, convenit, quae περισπούδατοι, quando multi proci eas ambiciose petunt. Homericum est, ἀμφ' αὐτῇ Il. Γ, 157: τοῖσδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολλὸν χρόνον ἀλγεα πάσχειν. In οὕτω δὴ τι parum ad sententiam confert illud τι, sed Atticae tamen elegantiae nonnihil habet: pleonasmum istius voculae in similibus probat H. Stephan. App. de D. A. p. 81. Arrian. H. Ind. c. 37, ἀνάπτως οὕτω τι καρτερῇ. HEMST.

ead. l. 11. Ἄσπερον) Ὁμοφακίην. Aristaeon. ἄσπερα τὰ παρὰ καίρων τρυγώμενα. Interp. Aristoph. Acharn. dixi alibi. Habes hanc historiam Dialog. Mort. & lib. Ver. Hist. BOURD.

Pag. 71. l. 9. Βαρβάρων) Phrygi: notum. Idem Barbaricarii & Phrygiones l. 7 Cod. De palat. sacr. largit. BOURD.

ead. l. 11. Παῖδες) Ministros semper hos Veneri praefecto

fuisse tradit Hesiodus Theog. 201: Τῇ δ' Ἔρως ὠμάρτησε καὶ Ἥμερος ἔσπετο καλός. & in raptu Helenae utrumque sibi adfuisse affirmat Paris in suo cum ea sermone apud Homerum II. Γ, 442. LEED.

ead. l. 12. Δύω καλῶ) Male antea δύω καλῶ. BOURD.

ibid. Ἥμερος καὶ Ἔρως) Dixi ad illud Petron. tu desiderium, tu voluptas. Sequens Dialogus totus Homericus est. BOURD. Eratine, inquit Mart. Capella IX, p. 306, (nam minus placet utriusque Leid. Codicis Erotime,) Cypridis filia, & Himeros Cupidinis affecutor (Graecorum ὁπαδόν interpretatur) item Terpsis & famulatio Dianae concinentes gratissime intravere primum: sed puer monauliter sonabat. Post hos psallentes Pitho, Voluptas & Gratiae admixtis lyrae vocibus. Ibi Lucianum huius Dei meminisse, notat Grotius. Megaris in templo Veneris praeter ipsius Deae simulacrum, Πειθῶ καὶ ἑτέροις θεῶς, ἣν Παρήγορον ὀνομάζουσι ἔργα Πραξιτέλους. Σκόπα δὲ Ἔρως καὶ Ἥμερος καὶ Πόθος &c. apud Pausan. I, pag. 105. Pothi a Scopa facti meminit etiam Plin. H. N. XXXVI, 5, p. 634, testatus eum cum Venere & Phaethonte Samothraciae sanctissimis religionibus colli. Ceterum quod Barnesius ad Eugenis Epigr. in Anacreontem p. 367 παῖδε exponendum esse contendit non filios, sed famulos, nihil est: vide modo Cornut. de N. D. cap. 24, 25. De Himero ad Epithalamium Anacreonticum LXII, quod Anacreonti, qui recte sapit, nemo tribuat, idem Barnesius. Anonymus ille, ex quo carmen hoc protulerunt H. Stephanus & Andr. Schottus Obs. Hum. II, 61, Theodorus est Prodromus in Amaranto p. 465. HEMST.

Pag. 72. l. 1. Καὶ οὕτως ἅπαντες) Καὶ οὕτως ex O. assumimus: in impr. enim non comparet. SOLAN.

ead. l. 3. Ὅπως μὲν τάχα χωρήσει ἄδηνον, ὧ Ἀφροδίτη) Ut olim legendum conieceram, inveni postea, ut non pauca alia, in Mf. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηνον, ὧ Ἀφροδίτη, quomodo haec successura sint, obscurum est, Venus. GRAEV.

ibid. Ταῦτα) Ex ed. I. & Mf. Gr. P. L. & Ox. pro τάχα, quod in reliquis vitiose legitur. SOLAN.

ead. l. 9. Προμήστριον καὶ νυμφ.) Vox altera declarat alteram. Alias νυμφαγωγός est vir ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo ipsi pertingere nefas, e patris aedibus ducit sponfam. Sin autem tunc primum contrahit, ipsi sponso licet inde petere, sed amico sibi, in eo obeundo munere, assumpto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος dicebatur. Vide de hac re H. Steph. Suidam, & alios. LEED.

ead. l. 10. Πρέποι γὰρ ἂν &c.) Κανηφόροι virgines nobiles — Hartung. p. 658. πρέποι, pro πρέπει ex P. Cod. SOLAN. Vulgatam non movi: neque tamen damnandum, πρέποι γὰρ ἂν καὶ κἀμέ· ut in Platonis Alc. I, p. 432 C. πρέποι γὰρ ἂν που καὶ σοὶ τὸ καλῶς διαλέγεσθαι. Κανηφόρον habuit etiam Scholiaſtes: quae nulla est cauſa, cur Veneri νικηφόρῳ praeferenda videatur: huic optime reſpondet ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. Hartungus Dec. I, c. VIII, § 37, nihil aliud affert, quam Scholiaſtae Theocriti locum ad Eid. II, 66, ubi docetur, virgines vel nobiles, vel potius nupturas, τῇ Ἀρτέμιδι κανηφορεῖν ἐπὶ ἀφαιρώσει τῆς παρθενίας, ἵνα μὴ νεμεσηθῶσιν ὑπ' αὐτῆς. Hoc quid valeat ad κανηφόρον firmandam, non video. Eſſi pompam nuptialem κανηφόρος, vel etiam plures, quod ſane fieri potuit, κανηφόροι proſequerentur, cur hoc ſibi munus praeci-
puum Venus depoſcere voluiſſet, quae tandem ratio com-
moda proferetur? At multum ad eius honorem referebat, ſi
hiſce nuptiis, quas ipſa Paridi ſe conciliaturam eſſe promittit,
viſtis formae rivalibus, intereſſet νικηφόρος. Gr. Cod. lectio-
nem ita poſſis reſingere: πρ. γὰρ καὶ νικηφόρον, οἶμαι, ὑμῶν
παρεῖναι. HEMST.

ibid. Νικηφόρον) In Mſ. ſcribitur πρέπει γὰρ καὶ νικηφόρον εἶναι ὑμῶν παρεῖναι ſed vulgatam non damno. GRAEV.

ead. l. 13. Τουτουῖ) Mſ. Ox. pro τούτου. SOLAN.

ead. l. 15. Βούλει οὖν σοι) Mſ. Ox. habet τέ σοι. I. οὖν. De-
ſunt in Fl. H. & Wech. Ego hanc inde concinnavi ſcripturam.
SOLAN.

ibid. Ἐπομόσομαι) Conſpirant edd. cunſtae: nihilominus
legendum ἐπομόσομαι propter ἵνα, quod intelligitur: πάν-
τῳ γὰρ ἀμαθὲς ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἵνα, ἢ εἰάν, ἢ ἂν, ἢ ὅταν τιθέναι,
monente Thoma Magiſtro. Dial. M. X, § 8, βούλει μικρὸν
ἀφέλῳμαι καὶ τῶν ὀφρῶν. Ariſtoph. Ran. v. 420, Equit. v.
52, βούλει παραβῶ σοὶ δόρυ; Idem in Timone vitium corre-
ximus § 37. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Φιλόχρος ἐν Β. Ἀθιδος) Exc. G. β' Ἀθ-
ιδιδ' fatetur tamen ſe reperiſſe in Cod. Mſ. ἐν β' Ἀθιδιδ'. C. M.
β'. Ἀθιδιδος. SOLAN. Haec totidem verbis exſtant in Harpo-
crat. & Suid. v. Κανηφόροι. HEMST.

Pag. 73. l. 3. Ἐπ' αὐτήν) Hoc a Luciano proſectum eſſe
non credo: an ἐπακτὴν; ut Long. III, p. 81, γυναικίον ἐπα-
κτὸν ἐξ ἀστεος· immo potius ἐπὶ αὐτήν. HEMST.

ead. l. 8. Πόθον) Hunc Deum haud temere alibi reperi-
as. Conſule Euſt. Od. Λ. SOLAN.

ead. l. 24. Ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σείραν κ.) Haec mutuatur ex Homero II. Θ, 17 & seq. CLER.

Pag. 74. l. 4. συναρτήσας) Mallem fere συναρπάσας nisi exprefferit illum Homeri versum Iliad. Θ, 25, Σείρην μὲν κεν ἔπειτα περὶ ῥίον Οὐλύμποιο Διῖσάϊμην nam συναρτᾶν est συναπτειν, ut veteres exponunt. HEMST.

ead. l. 8. Κἄν τὴν Ξάλυσσαν) Pone tantum καί, diversus est usus, quando iterantur hae particulae, neque huc congruit. HEMST.

ead. l. 10. Εὐφήμει) Apul. Miles. I: Parce, inquit, in feminam divinam, ne quam tibi lingua intemperante noxam contrahas. ibi Pricaeus p. 25, & hoc ipsum & plura similia notavit. HEMST.

ead. l. 16. Ὁ Ποσειδῶν &c.) Narrat, Neptunum, Iunonem & Minervam conspirasse in Iovem, eumque constituisse in vincula coniicere, utque metu huius coitionis Iuppiter percussus in varias se formas verterit. Respicit ad Homeri locum, in Iliad. A, v. 399: Ὅππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι, Ἡρή τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Cum ipsum vincere Dii alii voluerunt, Iuno & Neptunus & Minerva. GRAEV.

Pag. 75. l. 1. Ἐπεβούλευον ξυνδ.) Ed. I. pro ἐπεβούλευσαν, quod in reliquis est. SOLAN. Opinabar olim supplendum ξυνδῆσαι αὐτὸν βουλόμενοι frustra: verbi ἐπιβουλεύειν haec structura satis est familiaris. Aristoph. Plut. v. 1112 — ταῦτ' ἐπιβουλεύει ποιεῖν Ἡμᾶς. — Demosth. in Lacr. p. 952 D. ἐπεβούλευον μηδὲν ὕγιες ποιεῖν. Aristoteles apud Schol. Theocr. ad Eid. XV, 64, τὸν Δία μυθολογεῖ ἐπιβουλεύειν τῇ Ἡρᾷ μιγῆναι perperam editur μιγῆναι. Plura suppeditabit H. Stephanus. HEMST.

Pag. 76. l. 13. Δακτὼν τὸν δάκτυλον) Hoc est, quid unguem mordet? Multi solent unguem admordere, cum quidpiam animo quaerunt, quod non possunt illico invenire. Horatius de poëta versus non facile faciente I Sat. 10: — in versu faciendo Saepe caput scaberet, vivos & roderet unguis. CLER.

ead. l. 14. Τὴν Ἰκαρίου λ. Πηνελόπην) Huius mulieris filium etiam Hyginus facit CCXXIV. Cuius Icarii filia fuerit, non reperio. Spartana erat. SOLAN. Hinc poëtis Ἰκαριῶνν. Propertio Icarioris: Quaeque terunt fastus, Icariorum, tuos, III El. 11. Icarum dicas, Icarium an Icarionem, nihil est horum, quod veterum auctoritate destituatur: maxime tamen Homero duce vulgatum Icarius. Generis origo nobilissima, quaeque vel ab Aeolo, vel altius ab Atlante, aut, si mavis, ipso Iove repe-

ti potest. Prius exponit Apollodor. I, p. 27, inter Aeoli & Enaretēs filios Perierem recensens. Ex isto Periere, qui Messenem obrinuit, & Gorgophona Persei filia natus est Icarus cum fratribus Aphareo, Leucippo & Tyndareo p. 43. notat ibi, multos non Aeoli facere filium Perierem, sed Cynortae; *διόπερ*, inquit, *τὰ περὶ τῶν Περιήρους ἐκγόνων ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ γένει δηλώσωμεν*. Praestitit fidem lib. III, p. 211, totamque gentis seriem ab Atlante, vel Taygete Atlantis filia & Iove deduxit. Verum ab iis, quae p. 215 scribuntur, *εἰς δὲ οἱ λέγοντες Ἀφάρει μὲν καὶ Λευκιππῶν ἐν Περιήρους γένεσθαι τοῦ Αἰόλου. Κυνόρτου δὲ Περιήρη· τοῦδε, Οἰβάλου· Οἰβάλου δὲ καὶ Νηΐδος νύμφης Βατείας Τυνδάρων, Ἰπποκόωντα, Ἰκαρίωνα*, quamquam neminem illa suspicio tetigerit, ne Meursium quidem in Regn. Lacon. c. III, ab iis, inquam, recidenda sunt, nisi plane fallor, *Περιήρην, τοῦδε* inseruit aliquis, quem diligentia parum felix decepit, ex praecedentibus, ubi sane *Κυνόρτου δὲ Περιήρης* sed meminisse debuerat, diversam aliorum in hoc loco commemorari sententiam, qui Aphareum & Leucippum Periere natos esse Aeoli filio referebant: his certe auctoribus Cynortae non Perieres, sed Oebalus fuit filius; itaque Paus. III, p. 203, 204. neque mirum; quippe qui simul tradant, eandem utroque Gorgophonen habuisse uxorem, teste Pausan. IV, p. 283. unde iam planius intelligitur, quod ait p. 204, *εἶναι τε Ἀφάρει τὸν Περιήρους ἀδελφὸν Τυνδάρου πρὸς μητρός*. Hac de re scriptorumque diffidio componendo quae poterant observari multo plura, lubens praetermitto. Icarus ergo seu Perieris five Oebali filius in matrimonio habuit vel nominibus diversis unam, vel plures uxores: Dorodocheē Orsilochi, aut, ex Pherecyde, Asterodiam Eurypyli filiam ipsi iungit Schol. Homer. ad Odyss. O, 16. Periboeam, νύμφην Νηΐδα (nihil erat ista aetate nympharum concubiis familiaris) Apollodorus, ex ea natos enumerans quinque masculos, unam feminei sexus Penelopen: sororem eius Iphthimen, Eumelo nuptam colligunt ex Od. Δ, 797, nescio quam recte: mihi quidem ratio constat, cur olim in Homero scriptum fuisse statuam, *Εἰδῶλον ποίησε, Μέδῃ δ' ἠΐκοιτο γυναικὶ Ἰφθίμῃ, κόυρη μεγάλῃτορος Ἰκαρίοιο*. Ulysses vero, qui inter Helenae procos nomen fuerat professus, Tyndareo mirum in modum fluctuanti pollicetur, si nuptias Penelopes sibi conciliet, tale se consilium allaturum, quod metum eius omnem ac dubitationem expediat: rem totam persequitur Apollod. III, p. 217. HEMST.

Pag. 77. l. 6. Τράγος ἐαυτὸν ἀρεῖνασεν) Ita Philargyr. ad Virgil. Ecl. II, 32, *Hic autem natus est Mercurio in arietem converso, & Penelope uxore Ulyssis*, Schol. Theocr. ad Eid. VII, 109, & Serv. ad Aen. II, 44. Sed quia non immerito paulo quis acutior miretur, quomodo pulcherrima eademque castissima Penelope adduci potuerit, ut hirco se submitteret, admodum sollerter tantae difficultati vel Nonnus vel Maximus mederi conatus est in Συναγ. Ἰστ. ad Gregorii Nazianz. Stel. I, p. 141: καὶ ἐκνοήσας αὐτὴν μαγείας εἰς ἑρῶτα αὐτοῦ ἐκίνησε, καὶ ὤχευθη ὑπὸ τοῦ τράγου· nonnihil sane Penelopes honori consultum vides, quae culpam praestare non tenetur, quam fascinata magicis artibus ac mentis non compos admittit. Pater Mercurius, ne nescias, tertius est, tertio quoque Iove natus & Maia, ut monet Cicer. de N. D. III, § 56; filius Pan, quem hic Lucianus inducit, omnium Panum ultimus: nam venerandae vetustatis multo plures exstiterunt, aliisque orti parentibus: vide modo Schol. Theocr. ad Eid. I, 3, 125, scriptorem Arg. I ad Pythion. Pindari, quorum alter ad alterum emendandum iuvat, Apollodor. I, pag. 13, Tzet. ad Lycophr. v. 772. Noster hicce cum Hercule Alcmenes filio Deorum apud Graecos agmen clauserunt, quod credere licet affirmanti Herodoto II, 145; cum contra Aegyptiorum antiquissimus esset Pan, καὶ τῶν ὀκτώ τῶν πρώτων λεγομένων θεῶν: & Herodotus quidem, qui studio vetustatis barbaris adversus Graecos saepe favisse deprehenditur, quanti Deorum huncce novissimum fecerit, haud obscure declarat c. 146, καὶ Πανὸς γε πέρι οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν (οἱ Ἕλληνες) ὅπῃ ἐτράπετο γενόμενος: mirandum sane, fabulam alias excogitandi quidvis foecundissimam hac in parte claudicare: Athenienses tamen, dummodo sit iste Pan idem, qui noster, quod dubitare nonnullos scio, quis esset quamque salutaris apud Marathonem adiutor, haud ingrati didicerunt. At grande mortis eius arcanum patuit demum sub imperatore Tiberio: cum enim ex insula Paxi audita vox esset, magnum Panem obiisse, eaque res Romam relata cunctorum animos ipsiusque Tiberii advertisset, philologi, momento gravissimae quaestionis expenso, coniectarunt, hunc esse Mercurii & Penelopes filium; ut refert Plutarch. de Orac. Defect. p. 419. Nolo sagacissimis hominibus adversari, tametsi qua fortuna, quove consilio in Paxos, Arcadia relicta, deveniret moribundus Pan, ignorare me fatear; nisi quod desertis locis, atque insulis etiam, eum valde delectatum fuisse ferant: vide Aeschyl. Pers. v. 447, &

Schol. Cur autem *κερασφόρος* fuerit & *τραγοσκελής*, commoda plane causa est, & probabilis, quam a matre acceptam Mercurio patri exponit: haec figura Aegypto iuxta & nostro Pani communis; utrumque enim *γράφουσί τε δὴ καὶ γλύφουσι αἰγοπρόσωπον καὶ τραγοσκελέα*, teste Herodoto II, 46; talemque carmine depinxit Sil. Ital. XIII, 326. Hinc Pan *δικέως* Thespidi Tragicorum vetustissimo apud Clem. Alex. Strom. V, pag. 370 D. at tu Thespidem observa quadraginta vel quinquaginta minimum annis pugnam Marathoniam praecessisse, post quam primum cognitus, & in civitatem familiamque Deorum numerosissimam ab Atheniensibus ascitus fuit Pan: vel Thespiis igitur ritus in Arcadia solemnes descriptis, vel fabulae ipsi tributae falsum nomen mentiebantur, quod voluit vir maximus. *Κεραβάτου* vocabulum ad caput Panis an ad pedes pertineat, quamque virtutem habeat propriam, valde dissentiunt Grammatici, quos lege ad Aristoph. Ran. v. 232: ego *cornipedem* reddere non verear: excidit Etymologo, quem vix est, ut intelligas, nisi reposueris pag. 504, v. 2, *Κεραβάτης*, ὃ τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὄρεων βαίνων &c. *κερώνυξ* pari ratione Dionysio Perieg. v. 995, ubi itidem nescio quid Scholiastes & Eustathius trlicantur. Plato superne glabellum fecit, qualis, inferiore saltem corporis parte obteſta, vel Penelopae placere potuisset, in Crat. pag. 280 E. Πάν αἰπόλος, διφύης Ἑρμοῦ υἱός, τὰ μὲν ἄνωθεν λείος, τὰ δὲ κάτωθεν τραχύς, καὶ τραγοειδής. Porro, si Lucianum audis, Ulyssi nullum iniuriam fecit Penelope, quippe in Arcadia virgo compressa, antequam nuberet: immo in Lyceo templum esse Panos, in quo natus asseratur, scripsit Lactant. ad Stat. Theb. II, 206. secus Herodorus sensit: nam si Πανὶ τῷ ἐκ Πηνελόπης ἐλάσσῳ ἑτεῖά ἐστι τῶν Τρωϊκῶν, ut ait II, 145, eum oportet in lucem prodiisse finito bello Troiano, dum longinquis erroribus iactatus Ulysses domo aberat: in eadem illi opinione fuerunt versati, quorum absurdam interpretationem Virgilii Georg. I, 16, profert Servius, cuius annotatio, ut intelligi possit, levi manu parumper adiuvari debet: *Nemus linquens patrum*] Pindarus Pana ex Penelope Ulyssis filium dicit: (hoc, ne credas inauditum, commemorat etiam Schol. Theocriti) unde multi patrum pro paternum accipiunt, eo quod Pan non Arcas sit, sed Ithaceſius; ut a patre, non a patria, vox haec videatur detorta. Vel, quia in Arcadia genitus. adde Serv. Daniel. ad Aen. II, 44. Iam praeterea si quis forte paulo severior Luciano, quod hunc Penelopes filium Bacchi

sodalem ac consortem faciat, minus observatae temporum rationis dicam scribat, excusationem sibi paratam habebit ex aliorum, quos sane multos laudare potest, errore simili: re enim vera Bacchi in Indiam expeditio, cui Pan interfuit furentium copiarum dux, centenis aliquot annis huius Panis nati aetatem antevertit. Sed in his scilicet fabulosis intra veniam peccare censentur, qui, dum ordinem temporis ac limites refigunt, crimen illud ingenio & lepore compensant. HEMST.

ead. l. 13. Μουσικὸς γὰρ εἰμι) Sic in Bacch. & Δικαστήρ. Copiose Nonn. Dionys. Interpr. Theocriti, & Virgil. BOURD.

ead. l. 14. Πάνυ καπυρὸν) Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in Schol. Theocrit. Idyll. 7: καπυρὸν στόμα, λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἔξοπτὰ τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεύσιν. Tangit aliam interpretationem, & haec verba Micyll. interp. In quibusdam libris legitur λιγυρὸν sed καπυρὸν verbum rusticum, ut in Longi ποιμην. εὐφημῶς autem ἐκάλεισεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἀγροικὸν τοῦ συρίγματος, ὃ ἂν γένοιτο οἶον ἐκ κεράμευ σκεύους διατεθρυμμένου. testarum sonitus. Qua de re Isaac. Casaub. ad Suet. Theod. Marcil. ad Perf. BOURD. Καπυρὸν, dulce. GUYET. Theocrit. Idyll. VII, Virgil. Ecl. II & IV. SOLAN. Πάνυ καπυρὸν γελάσας Longus habet II, pag. 34. ibi Iungermannum & Mollium hic Luciani locus non fugit: quod affertur ex Epigrammate, Nossidis est Anth. III, c. 6, Ep. 16: Καὶ καπυρὸν γελάσας παραμειβεαί. Fluctuare viros eruditos in constituenda vocis potestate minime miror, quippe quam assequi non licet, nisi primam eius vim atque originem habeas exploratam: eo ne Salmasius quidem pervenire videtur potuisse ad Ael. Spartian. p. 45. Nobis hic longioribus esse non libet. HEMST.

Pag. 78. l. 2. Ἀθηναίοις συμμ.) Quod ait Gilb. Cognatus, Pana maiore, quam humana statura, exereitui Graecorum praeiisse, (vide Homer. hymn. in Pana) nusquam alibi reperio. Lapsus fortasse memoriae est: nam id dicitur de Pane in bello Giganteo. LEED. Vide Paus. Att. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀριστεῖον) Exstat ea de re Simonidis epigramma, quod statuae illi inscriptum fuisse videtur:

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μῆδων

Τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

Pott. 306 f. & 390 f. V. & A. G. IV, 871. Innotuisse tum primum Atheniensibus docent Clem. Alex. p. 18 C. & Noster

Lucian. Vol. II.

X

Δικ. cap. 9. Μακρὰι dicebatur spelunca; vide omnino Eurip.
 Ἰω. p. 697 B. SOLAN.

ead. l. 8. Τοῦτο) Id est, Πᾶνα. GUYET.

ead. l. 9. Ἐρωτικὸς γὰρ εἰμι) Sic Pan dictus φιλοπάρθενος;
 Achill. Tat. lib. 8, & ἐρωτικὸς, Long. lib. 2. BOURD.

ead. l. 11. Ἐπιχειρεῖς) Ex A. P. & ed. I. nisi quod in hac
 mendose legitur ἐπιχορεῖς. In reliquis est ἐπιβαίνεις. Vide
 Dial. seq. finem & Epist. Div. ad Saturnum. Echo cur singa-
 tur Pana amasse, vide Polyaen. Strat. I, pag. 10. Meminit &
 Moschus apud Stob. in Grot. Flor. 247. SOLAN. Probissimam
 lectionem ἐπιβαίνεις nullus equidem mutavero cum ἐπιχει-
 ρεῖς. De Pane non aliter iocatur Mercurius, quam si totus
 foret hircus. In hac re propria sunt βαίνειν & ἐπιβαίνειν Poll.
 V, 92. Long. III, p. 79, οἱ κριοὶ ἐβαῖνον ἄλλος ἄλλην, & ἐπανα-
 βαίνειν Athen. XIII, p. 605 F. Pausan. V, p. 448. solet qui-
 dem Aristoteles ἐπιβαίνειν ἐπὶ τὴν ἵππον. sed apud alios sae-
 pius invenias ἐπιβαίνειν τὴν ἵππον vel τῇ ἵππῳ, utrumque in
 Hippiatricis: pag. 57, εἰς κακογενὲς ὄχεϊον ἐπιβῆ· inscendere
 Rei Veterinariae Scriptores. Hinc βᾶτης & ἀναβάτης idem
 qui ὀχεύτης: nam ἐπιβάτης vix usitatum credo. HEMST.

ead. l. 12. Τῇ τε Ἥχῳ καὶ τῇ Πίτνι) Hinc Pan ὀρεσσαύλου
 πόσις Ἀχῶς Anthol. IV, pag. 476, a Theaeteto dictus; ubi
 Brodaeus huius loci meminit, & praecedentium. Pinus ama-
 tae & in arborem versae fabula nihil est notius. Quod prae-
 ter ed. I. nonnulli Codd. pro Πίτνι praebent Πυθοῖ, id quidem
 quale sit, non percipio: recte iamdudum monuit Iungermann.
 ad Long. p. 215, hunc Luciani locum proferens: ubi male qui-
 dam cusi Πυθοῖ. Eundem vide p. 207. At si unius literae muta-
 tione vitiosam scripturam expoliveris Πειθοῖ, praeferenda vi-
 deri potest receptae, atque ab ipso Luciano profecta: Pitho
 sane in comitatu Magnae Deae, cuius μεγάλης θεῶς κύνα
 παντοδαπὸν Panem vocavit Pindarus apud Aristotel. Rhet.
 II, p. 111. ideoque iunguntur in re sacra faciunda. Demosth.
 Pr. Δημ. LXIII, ἐθύσαμεν δὲ καὶ τῇ Πειθοῖ καὶ τῇ Μητρὶ τῶν
 θεῶν καὶ τῷ Ἀπόλλωνι. Hermesianacti Gratiarum una Pitho,
 teste Pausania IX, p. 781. Pan vero σεμνῶν Χαρίτων μέλημα
 τέρπνον, quod ex Pindaro profert Scholiastes eius ad Π. Γ,
 139. Immo, ne de nuptiis hisce vel minimum dubitetur, Iynx
 Panis & Pithus filia: Schol. Lycophr. ad v. 309, Ἡ Ἰὺξ γυν-
 νῇ ἢν πρότερον, θυγάτηρ Πειθοῦς ἢ Ἥχους καὶ Πανός, plures
 annotavit testes Kusterus ad Suid. in Ἰὺξ. Echo, quae sibi
 ius matris iridem vindicet, nihil hic moramur. Iam suspicari

non absurdum est, librarios solemnī facinore Πειθοῖ ignotius immutasse in Πίτυι. Quae paulo post leguntur, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα, mihi sane non placent, neque adeo videntur integra. HEMST.

ead. l. 13. Πίτυι) Suid. in Pitys: Nonn. Dionys. lib. 2, Propert. lib. 1. Male in quibusdam Πυτοῖ. In Anglic. Πυθοῖ. BOURD. Pityn aiunt puellam fuisse, a Pane simul & Borea adamatam, quae quoniam Pani magis favebat, a Borea illisa in scopulum mortem obibat: at ne tota periret, Tellus ex eo, quod reliquum erat, arborem produxit, quam Latini appellant *pinum*, cuius ramos coronatus pastorum Deus gestare amat. LEED. Πυθοῖ Angl. P. L. & ed. I. Reliqui Πίτυι. SOLAN.

Pag. 79. l. 8. Τί ἂν λέγοιμεν ὁμ.) Non aptissime cohaerent: distinctione separanda censeo, τί ἂν λέγοιμεν; ὁμομητρίας ἀδελφούς εἶναι. Alioqui non absurde scribi poterat, τίς ἂν λέγοι ὁμομ. &c. De his fratribus dissimilibus vide P. Burmann. ad Ovid. Metam. IV, 288, ubi Luciani meminit: de Hermaphrodito Diodor. Sic. IV, p. 150 B. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὸν Διόνυσον) τῷ Διονύσῳ V. SOLAN. Male mutarunt in ed. A. suppleendum fuerat ex Scholio ad Iov. Trag. § 6, τὸν αὐτὸν τῷ Διονύσῳ. HEMST.

ibid. l. 7. Μητὸς ἢ Ἀφρ. ἢ Διόνης) Διόνης correxerat etiam Matth. Sladus: δὲ pro ἢ Solanus. Ego secutus sum lectionem Scholii ad Iov. Trag. Ceterum de Dione verumne sit, dubitari potest. Schol. Theocr. ad Eid. I, 21, Τὸν Πρίηπον Νύμφης Ναΐδος ἢ Χιόνης καὶ Διονύσου φασὶν υἱόν. Quid si rectius in hoc nostro Scholio pro Διόνης legatur Χιόνης; Corruptus sine dubio Strabo XIII, pag. 879 A. εἴτε τῷ λέγεσθαι Διονύσου καὶ Νύμφης τῶν θεῶν, ὁρμησάντων ἐπὶ τὸ τιμᾶν αὐτὸν τῶν ἀνθρώπων· illa τῶν θεῶν, quantumcunque interpretando mollire conetur G. Cuper. ad Marm. Ant. p. 300, orationem vitiant: nescio an melius sit futurum restituto Νύμφης τῆς Χιόνης· scabritiem verborum certe sustuleris. Venere tamen ortum esse Priapum plures ferunt; ipsique Lampfaceni, tanti numinis cultores praecipui, persuasissimum habebant, teste Pausan. IX, pag. 771. HEMST.

ibid. l. 11. Λειμῶνας) Λιμένας prima manus: mox factum λειμένας, & hinc λειμῶνας, quod in V. est. GRON. Sed vide Schol. ad Δ. Tr. ubi recte λειμῶνας. SOLAN.

Pag. 80. l. 2. Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς) Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοῖου. Dixi alibi: vocant ἀκροπόσδια de qua dictione alibi. BOURD.

ead. l. 13. Ἦν τις Ἕλληνας) Oreftis fabulam tangit, cum quo aufugit Eur. SOLAN.

Pag. 81. l. 3. Ὑποβεβρεγμένοι) Sic in Gall. βαθείας ἡδὴ ἐσπέρας ὑποβεβρεγμένος. Heliod. lib. 1 & 2. Caſaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD. Inter cognatae ſignificationis verba primo loco ponit Poll. VI, 25, ὑποβεβρέχειν, διαβερμαίνεſθαι, ſεſείſθαι μέθῃ, μεθύειν. Long. II, p. 60, γέροντες ὑποβεβρεγμένοι ibi plura Iungermann. p. 213, Luciani, in quo ſæpius occurrit, bene memor: Mollius *inverecunde*, quem plane deſcripſit Deſ. Heraldum ad Martial. I, Ep. 71, nec ſatis intellectum, ne nominare quidem fuit dignatus. Heliodoro διαβεβρεγμένοι ἡδὴ καὶ πρὸς τὸ ὑβριſτικώτερον παρεφρόμενοι, qui iam ulterius provecti vino permauerunt, V, p. 255. Eleganter Alexis loquendi modum parumper inflexit, Θαςίοις καὶ Δεσβίοις οἰναρίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχειν μέρος apud Athen. II, p. 47 D. *Thaſiis Leſbiſque vinulis, quod diei reliquum eſt, commadeſcere, ſive, quod ſupereſt diei, Thaſiis vinulis largiter hauriendis ducere.* Quae autem paulo ante praecedunt, πρῶν ἐν Λαμψάκῳ γενόμενος, ad Bacchum retulerunt interpretes, quos ſum ſecutus: de Priapo ſi quis malit intelligere, non valde refragabor; neque etiam ſi porro verendum exiſtimet, *nuper Lampraſci natus*: revera enim ea in urbe hi natum, nutritum alii Priapum tradiderunt. Vid. Schol. Apollon. Rhod. ad I, 932, Etymol. in Ἀβαρνίδα, Serv. & Philargyr. ad Virgil. Georg. IV, 111. Idem eſt, qui Bacchus, ex quorundam ſententia; Bacchi filium ex Venere ſunt qui faciant, cuius gravidæ ventrem cum manu venenata Iuno tetigiffet, hunc ſcilicet improbae naturae puerum edidit; quem tamen utcumque πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρῶν verecundæ Nymphae nunquam reformidarunt. Alias matres tribuit Schol. Theocriti ad Eid. I, 21. de patre res non minus eſt incerta: in hoc quidem dialogo nuſquam Bacchus hunc ſibi honorem vindicat. HEMST.

ead. l. 9. Τί γὰρ ἄλλο ἢ ἐγέλαſα;) V. Clem. Alex. 16 C. SOLAN.

ead. l. 10. Εὖ γε, τὸ μὴ) Scribendum eſt, εὖ γε, ὅτι μὴ χαλεπός. HEMST.

ead. l. 14. Καὶ νήφοντα) Sic Thraſo apud Ter. Ego iſtum Eunuſchum vel ſobrius. VORST.

ead. l. 15. Ἐπιχειρήσει) Sic bis antea dixit ἐπείρα. Sic Euſtath. lib. 5 Iſm. & Iſm. καὶ τι δρᾶν ἐπεχειροῦν ἐρωτικώτερον. Heliod. lib. 1, ἐπειράτο τινὸς τῶν ἀθεμίτων. Sic Latinis *tentare*,

fic Dial. XXII, ταῖς αἰξίν ἐπιβαίνεις. Cod. doctissimi Golmanni ἐπιχειρεῖς. BOURD.

Pag. 82. l. 2. Ἔστι) Hic Dialogus omnino turbatus in Mss. BOURD.

ead. l. 10. Ἡμεροδρομοῦντα) Significat Mercurius, se non meliore esse conditione, quam sint Graecorum ἡμεροδρόμοι qualis notissimus ille Phidippides, vel Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας, cuius etiam Noster meminit in libello ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγ. πτ. cap. 3. Δρομοκῆρυκας Harpocraton interpretatur ἡμεροδρόμους, iure merito propterea reprehensus ab Henr. Valesio: est enim sine dubio diversum genus, quod Lambinum etiam fugit ad Corn. Nepot. Miltiad. c. 4. Ne Livius quidem satis accurate, censente Valesio, lib. XXXI, c. 24: *speculator, hemerodromos vocant Graeci, ingens die uno cursu emetientes spatium*. Summi scriptoris verba fere usurpavi, ut Luciani mentem, quod satis erat difficile, vertendo aliquatenus assequeretur. HEMST.

ead. l. 12. Νεώνητον) Iure vocat Ganymedem, cuius rapti pretium dederat Iuppiter vel equos immortales, ut cum Homer. II. E, 265, & Apollod. II, p. 123, plerique tradunt; vel vitim auream, ut ex Cycli poëtis refert Schol. Euripid. ad Orest. v. 1392. HEMST.

ead. l. 13. Νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον) Alcaeus & Sappho huic muneri Mercurium inter Deos praefecerant, ut Athenaeus docet I, p. 39 A. X, p. 425 D. quae ab Eustathio sunt descripta ad II. γ, p. 1205, Od. I, p. 1633. Si ab hoc ministerio Mercurius abiit post Ganymedem in coelos sublatum, sibi non consentit Lucianus, quando in initio Charontis dicentem facit, γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν multo serius haec scena est acta. HEMST.

Pag. 83. l. 1. Ψυχαγωγεῖν) Hinc Mercurius ψυχαγωγός, νεκρόπομπος, ψυχόπομπος, πομπαῖος, πομπεύς: quod facere credebatur virtute virgae, de qua Dial. Deor. VII, Mortuor. XXIII. Iul. Imp. passim. Eadem virtus Plutonianae virgae, Pindar. Od. 9 Olympion. Eadem Horarum virtus: Theocr. Idyll. 15. BOURD.

ead. l. 4. Κηρύττειν) Unde id munus Mercurio assignavit tot in locis Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾅδου εἰσὶν) Non satisfacit Benedictus, *Ledaë filii alternis vicibus apud superos atque inferos versantur*; vel, ut alii, *alternis inter ipsos vicibus agitant*. Et si enim vera ista, tamen non

ad Lucianum, qui exprimere destinata tempora voluit, nempe *alternis diebus*. Quod nisi constaret, ac sic definite loqueretur, non posset infra Diogenes Polluci dicere, *σὺν γὰρ ἐστὶν οἶμαι τὸ ἀναβιβῶναι αὐρίον*, velut dubitans de certo tempore, sed certe scire se dixisset aliquando reversurum in vitam: non Mercurius Apollini, ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν *ξυγγενόμενος, ἐκείνος Κάστωρ ἦν*. Mox pessime in hac editione repetitum ex prava Salmurienfi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱός, cum sequatur *γενόμενοι εὐαχούνται ἀφρόντιδες*, & recte habeant priores οἱ υἱοί. GRON.

ead. l. 9. Οἱ μὲν Ἀλκμ. καὶ Σεμ. υἱοὶ) *B. 2.* οἱ — υἱοί, quod a Gronovio monitum. In reliquis ὁ — υἱός. Parvi refert, utro modo legas. SOLAN. Si in poeta quopiam dithyrambico verfaremur, aut ex eiusmodi carmine verba forent desumpta, tolerari posset Alcmanicum schema: nunc nihil est expeditius, quam ut eam lectionem amplectamur, quam lex orationis profae flagitat. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ νῦν ἀρτίῃ χοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέτομφέ με, ὁ βόμενον ὃ, τι πράττει ἡ παῖς) Haec non quilibet intelligat. Est enim fabula, quam tangit, non ex protritit & pervulgatis. Narrant & Iovem cum ex femore Dionysum peperisset, sublatum iussisse ad Ino-nem Cadmi filiam, Semeles sororem, perferri, & ὡς κόρην, *pro puella* ibi educari: vid. Apollod. III Biblioth. Itaque dicit Mercurius, se nunc eo missum esse a love visum, quid ageret illa puella, nimirum Dionysus. GRAEV.

ead. l. 12. Ἀπὸ Σιδῶνος) Fabulam illam, quam voluit Graevius, si tetigerit Noster, nihil est, quod prius credamus, quam illum intelligi noluisse: quae enim acies quantumvis perspicax per hanc satis planam orationem ad illud arcanum pervadat? Immo vero facile potest probari, nihil Luciano fuisse minus in mente, cum haec scriberet: apud Apollod. III, p. 171, Iuppiter enixus Bacchum Mercurio tradit, ὁ δὲ κομίζει πρὸς Ἰνὸν καὶ Ἀθάμαντα, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην atqui Athamas & Ino procul aberant Sidone, ut ex Pausania atque aliis est manifestum. Vel haec esse valde corrupta oportet, vel, quod potius credo, Lucianum memoriae vitio, dum his ludicris animum relaxat, parum attentum pro sorore Cadmi filiam posuisse. HEMST.

ibid. Τῆς Κάδμου θυγατρὸς) Ἀδελφῆς forte: id est, τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀγένορος. GUYET.

ead. l. 16. Ἀντίπην) Vide 192 C. & Not. Lyci Thebarum

regis uxor fuit Aesopi filia, vel, ut alii volunt, Nyctei. Hanc Iuppiter in Satyrum conversus gravidam fecit, quae Zethum & Amphionem ex eo compressu peperit. LEED.

ibid. Ἀπηγορεύειν) Erasmus, Benedictus, alii, quod mire-
ris, *se paritum negare, recusare*, Latine reddiderunt; quae si-
gnificatio ne unquam apud Graecos in hoc verbo haereat,
magnopere vereor. Alibi melius in ipso Luciano res est gesta:
notissima virtus verborum ἀπαγορεύειν, ἀπειπεῖν, ἀπειρηκέ-
ναι, ἀπαυδῆν, quando quis labores ac pericula sustinere nō-
quit, eorumque gravitate fatigatus & victus succumbit, ani-
mumque despondet. Praeter Lexicographos cumulum exem-
plorum collegit Petr. Faber Agon. I, c. 8. HEMST.

Pag. 84. l. 1. Ἡδεὼς ἂν ἦζ. πεπρᾶσθαι) Ut servi ob nimiam
dominorum asperitatem possint petere, ut vendantur, Anto-
ninus Pius constituit § 1 Inst. L. 2. D. De his qui sui vel alieni
iur. f. Quod antea quoque Athenis obtinuisse docet Grot.
Flor. Sparf. ad d. § 2. VORST. Athenis servo iusta de causa
πρᾶσιν αἰτεῖν licebat, & dominos iniquos ut se venderent adi-
gere. SOLAN. Servis apud Athenienses, si nimis immiti domi-
norum atque intolerabili saevitia premerentur, concessum
fuit postulata venditione dominum mutare. Hoc erat πρᾶσιν
αἰτεῖν vel αἰτεῖσθαι, teste Poll. VII, 13, qui quando monet,
ὅ δὲ ΟΙΝΤΝ φασὶ τοὺς οἰκέτας πρᾶσιν αἰτεῖν &c. ostendere vi-
detur, formulam loquendi veterem post Antonini Pii rescrip-
tum in communem usum rediisse. Cur autem Plutarch. περὶ
Δεισιδ. p. 166 D. scribat, ἔστι καὶ δούλοις νόμος ἐλευθερίαν ἀ-
πογνῶσι πρᾶσιν αἰτεῖσθαι, καὶ δεσπότην μεταβάλλειν ἐπιει-
κέστερον, mihi quidem non satis expeditum, qui parum vi-
deam, quid eo pertinere possit consequendae libertatis despe-
ratio; nisi forte δούλους τὴν ἐλευθερίαν ἀπογνόντας ampliore
paulo sensu capiamus servos crudelitate dominorum atque
iniuriis eo redactos, ut de libertate omnino desperent, atque
ob intolerabilem saevitiam vendi cupiant. Inter leges Atticas
ex hoc solo loco S. Petitus p. 178 reposuit; praetermisit, stu-
dione an temere, I. Meursius in Themide: Plutarchus certe
non aliter loquitur, quam de re sui temporis & nota & usita-
ta, parique modo Philo Iud. de Vit. Contempl. p. 892 C. The-
rapeutae, ut quiete fruantur, non mutant urbes, ὥσπερ οἱ πρᾶ-
σιν αἰτούμενοι παρὰ τῶν κεκτημένων ἀτυχεῖς ἢ κακὸδούλοι,
(Noster appellat κακῶς δουλεύοντας. Eunap. in Aedes. p. 81.)
δεσποτῶν ἀπαλλαγὴν οὐκ ἐλευθερίαν ἑαυτοῖς ἐκπορίζοντες: ad
accuratius examen ista revocare nunc quidem non lubet. Lu-

ciani meminit ad Pollucem Kuhnium, & Th. Marcilius ad § 1. Inffit. *de his qui sui vel al. i. f.* ipsius rei If. Cafaub. ad Sueton. Iul. Caes. c. 2, Fabrottus ad Theophil. HEMST.

ead. l. 6. Ὁξύχοι οἱ ἐρώντες) Sic in Contemp. c. 1. Cetera huius Dialogi pete Catapl. c. 1. BOURD.

ead. l. 14. ΔΙΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.) Binos, qui sequuntur, dialogos, quos longe hinc in volumen secundum primae edd. dimoverant, recte posteriores in hanc commodam sedem revo-
carunt: ordo scriptorum Luciani in vetustis Codd. ab edito multum diversus. Si quis nec Bavium odit & Maevium amat, illum legere iubeo descriptam Phaëthontis fabulam apud Nonnum Dionys. lib. XXXVIII. utilius opera Manilio dabitur I, 733. taceo Lucretium V, 208, ubi Lambinus adeatur, & ingenium Ovidii hac in parte plus etiam solito luxurians. Tragici tam diligenter in hoc fuerunt argumento versati, ut ab iis fabulae notitiam esse petendam moneat Schol. Homer. ad Od. P, 208, ubi vide Barnesium. Proclus ad Tim. Plat. p. 33, 34, fabulam, five, ut ait, historiam Phaëthontis φυσικῶς & φιλοσόφως explanavit. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Ἀναβιβασάμενος) Scheffer. de Re Vehic. I, 17, p. 232, posito Luciani loco hunc in modum pergit: *Micyllus ita vertit*, In currum impositum submonui, quo pacto oporteret insistere viae. *Verum ἀναβιβασάμενον non est impositum; nec ad Phaëthontem refertur, sed ad Solem. Quare mallem:* tollens vero ipsum in currum &c. *Philostratus pro eo usurpavit ἀναδέμενον.* Non miror censuram iniquam hominis quidem docti, & de re literaria bene meriti, sed qui Graeci praesertim sermonis indolem habebat minime perspectam. Alia quaedam huius dialogi tangit p. 221, 212, 224. *Ἐς ἄρμα ἐσβιβάσαι* Herodot. I, 60. *ἀναβιβάσαι τοὺς παῖδας ἐπὶ ἵππους*, cap. 63. Plato Πολ. V, pag. 662. *ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὰς ἀπὸ τῶν τέκνων καὶ γυναῖκας*. Apollod. III, p. 197. *ἀναβιβάξεν ἐπὶ τὸν τρόχον τοὺς ἀπογραφέντας*, Andocid. de Myst. p. 6. sed horum exempla sunt obvia. Illud in interpretibus, opinor, iustius reprehendere licet, quod *βεβηκέναι* dederint *viae* *insistere*, cum sit, *firmiter* certoque gradu *nixum consistere*, illum corporis statum componere, qui ab equis animosis & fraena mordentibus non facile turbetur: *ἐστῆκέναι βεβαίως* Aristidi T. III, p. 427 A. Ita non tantum *εὖ βεβηκέναι* a Graecis, verum & *βεβηκέναι* per se sumitur, hinc *ἐν γόνασι βεβηκώς*, genibus innixus: *ἀνὴρ βαρὺς* vel *ἐδραῖος καὶ βεβηκώς*, *σεμνοπρεπὴς τὴν ἀρχαίαν καὶ βεβηκώς*, *μόνιμος καὶ βεβηκυῖα μάχη*, *σύνθεσις ἀξιωματικὴ καὶ αὐ-*

στηρὰ καὶ στιβαρὰ καὶ βεβηκυῖα· ἡ κεφαλὴ ἐβεβήκει ἐπ' αὐχένος, eiusque generis apud optimos scriptores multo plura; quorum potestas genuina saepe in versionibus obscurata delitescit. HEMST.

ead. l. 8. Τοσοῦτον) Par. mendose τοσοῦτον. SOLAN.

ead. l. 13. Αὐτὸς εἶχετο τῆς ἀντυγος) Micyllus, iugum curtus: hoc ferre non potuit Benedictus, substituens, gyrum rotarum. Credo Phaëthontem metu occaecatum, & quid ageret in miserrimo casu nescium, eo manus admovisse, unde vitae periculum erat manifestum. Quid ἀντυξ esset, ignorarunt: exponit Schol. Homer. ad Il. E, 262: — ἐξ ἀντυγος ἦνία τεινῶν) Ἐξάρως (lege ἐξάρως) τὰς ἠνίας τῆς τοῦ ἄρματος περιφέρειας λέγει δὲ τοῦ κύκλου τοῦ παραπεπηγῆτος ἐν τῷ ἄρματι πρὸς τὸ ἀνατείνειν (nihil haëtenus succurrit melius, quam πρὸς τὸ ἠνία τείνειν, quod ab Homero sumtum) τῷ ἐπιβάτῃ v. 728, ubi poeta magnifice describit coelestem Iunonis currum — δοῖαι δὲ περίδρομοι ἀντυγες εἰσὶ, quæ scilicet τὸν δίφρον vel fellam curulem superne ambient: Schol. αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματος αἱ παραπεπηγυῖαι τὰ ἐπὶ τοῦ δίφρου ἡμικύκλια, ὅθεν καὶ τὰ ἠνία ἐξάρπτονται αἱ περιφέρειαι τοῦ ἄρματιοῦ δίφρου. Eadem ἐπιδιφριάς, ad quam Rhesi equos Homerus alligavit Il. K, 475. ibi quoque e Scholiis eximendum est leve vitium, Etymologo duce. Ἐξ ἐπιδιφριάδος πυμάτης) Ἐκ τοῦ ἐσχάτου μέρους τοῦ ἄρματιοῦ δίφρου τῆς περιφέρειας, ἢ (scilicet περιφέρεια) prave legitur δ, quasi pertineret ad μέρος) καὶ ἀντυξ καὶ ἐπιδιφριάς καλεῖται. Est ergo ἀντυξ orbiculus summae curuli fellae additus eamque cingens; sed proprie tamen eius cacumen aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad utrumque latus, cui, si consistere currum oporteret, habenae circumligari possent. Euripid. Hippol. v. 1188, Μάρπτει δὲ χερσὶν ἠνίας ἀπ' ἀντυγος. vid. Scholiast. σχιστὰν ἀντυγα vocat in Rhes. v. 1373. Hinc iam patet, non aliam Phaëthonti fuisse causam, cur ἀντυγα missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιδως, inquit Lucianus, μὴ ἐκπέσῃ. Plus una vice vocabulum occurrit apud Nonnum in eiusdem casus enarratione: sed istius quidem hominis auctoritati nihil tributum volo, qui non tantum voces inauditas & ridiculas ipse fingit ac componit, sed veteres etiam perlicenter in aliam longe, quam olim fuerint usurpatae, significandi ditionem migrare iubet. De ἀντυγι perquam ieiune I. Scheffer. R. V. I, c. 7, p. 74. Porro in Luciano, quamquam sententia sit perspicua, orationem onerare mihi videntur οἱ μὲν

& αὐτός. Multa similia Diodor. Sic. IV, pag. 210 A. & verbis propemodum iisdem: τὸν μὲν Φαέθοντα ἐλαύνοντα τὸ τέθριππον μὴ δύνασθαι κρατεῖν τῶν ἡνίων, τοὺς δὲ ἵππους καταφρονήσαντας τοῦ παιδὸς ἐξενεχθῆναι τοῦ συνήθους δρόμου. Eius generis, si hoc ageremus, aut eorum usus aliquis appareret, magna proferri poterat copia. HEMST.

Pag. 87. l. 7. Ἐπὶ τῷ πάθει) Dederant interpretes, *prae dolore*: parum accurate. Πάθος est ipsius Phaëthontis fulmine icti praecipitaeque casus. Pausan. I, p. 10: καὶ σφίσι (Γαλάταις) διὰ τῆς χάριος ῥεῖ ποταμὸς Ἡριδανός, ἐφ' ᾧ τὰς θυγατέρας τοῦ Ἡλίου ὁδύρεσθαι νομίζουσι τὸ περὶ τὸν Φαέθοντα τὸν ἀδελφὸν πάθος. Rem describit Apollon. Rh. IV, 507: Ἐνθα ποτ' αἰθαλάνετι τυπείς πρὸς στέρνα κεραυνῷ Ἡμιδαῖς Φαέθων πέσεν &c. hunc si contuleris, statim apparebit, unde fuerit translatus Varronis Atacini versus, quem Quintilianus servavit I. O. I, c. 5, p. 56: Cum te flagranti deiectum fulmine Phaethon. Plura Noster περὶ τοῦ Ἠλέκ. ubi nonnulla dicemus. HEMST.

ead. l. 19. ΑΠΟΛ. ΚΑΙ ΕΡΜ.) Hic Dial. ex Theocrito, ut & seq. totus fere est in his Dialogis Theocritus. BOURD.

Pag. 88. l. 2. Ὅτι οὗτος μὲν &c.) Pollucem intelligit; sic enim Homerus canit Iliad. Γ, 237: Κάστορά δ' ἱππὸδάρμον, καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Adde Plut. 863, & Od. Δ, 229, & Nostrium Ἐρωτ. 16. ἑτερημέρους vocat Hom. Odyss. Δ, 302. SOLAN.

ead. l. 3. Τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων) Caestuum cicatrices Terullianus dixit de Spectac. c. 23, & propius caestuum vestigia, de quibus ad lib. de Pall. notavit Salmaf. p. 306. nam caestuum vulnera egregie Plinio restituta H. N. XXI, c. 19, a I. Fr. Gronovio, sunt recentia, quae cicatricem nondum duxerunt: ibi hunc ipsum Luciani locum vir summus, quamquam haud plane commodum, protulit. Sunt autem ἵχνη & vestigia vulnerum aut flagellorum vel aperta & adhuc cruore manantia, ut in Livio II, 23, ostentare tergum foedum recentibus vestigiis verberum; vel iam sanata & cicatricibus obducta; quemadmodum Alexander apud Macedonas gloriatur: οὐδὲ ὄπλον τί ἐστιν ἢ ἐκ χειρὸς ἢ τῶν ἀφιεμένων οὕγε οὐκ ἵχνη ἐν ἑμαυτῷ φέρω Arrian. A. A. VII, pag. 286. Eleganter Augustin. Epist. XLVIII: Quasi vero si quisquam vir fortis pro patria dimicans multa adversa vulnera exciperet, & peritissimo medico, qui haec ita curare valeret, ut cicatrices nullae apparerent, ipse potius diceret, sic se velle sanari, ut magis essent in corpore suo vestigia vulnerum, tanquam tituli gloriarum. Utrovis modo sumere licet in Poll.

VIII, 79, ἔχων ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἰχνη τῶν πληγῶν, τὰ σημεῖα τῆς ὕβρεως, τὰ δείγματα &c. Aeschin. in Ctesiph. p. 84, v. 22, de Demosthene: τὰ τῶν κονδύλων ἰχνη τῶν τοῦ Μειδίου ἔχειν ἐτι φανερά. Saepius etiam de verberum flagellorumque notis, quae mancipiis haerent inustae. Plato in Gorg. p. 357 C. μαστίγιας αὖ εἰ τις ἦν, καὶ ἰχνη εἶχε τῶν πληγῶν οὐλὰς ἐν τῷ σώματι ἢ ὑπὸ μαστίγων ἢ ἄλλων τραυμάτων. Petron. c. 126, p. 600, matronae, quae flagellorum vestigia osculantur. Venuste Zeno apud Diogen. L. VII, 23, τῶν γνωρίμων τινὸς παιδάριον μεμωλωτισμένον θεασάμενος, πρὸς αὐτόν, Ὁρῶ, ἔφη, σου τοῦ θυμοῦ τὰ ἰχνη· sic ἰχνη τινὰ καὶ μώλωπες, iunguntur ab Arriano Epict. II, 18, pag. 224. Noster quoque in Catapl. § 24, ἰχνη καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων στίγματα praecefferunt. Haec tamen non impediunt, quo minus iuxta cum eruditissimis viris Cuiacio & Schultingio Ulpianum in Fragm. Tit. I, § 11, corruptum existimem, loquendique modum, quibus vestigia scripta fuerunt, tolerari non posse. Castoris & Pollucis similitudinem formae celebrarunt veteres: ideo Devonius etiam de Bell. Troi. II, 177, noverat alter Cum Pol-
luce error —. In tabulis tales & statuis fingeantur. Aelianus apud Suid. in Διόσκουροι νεανῖαι μεγάλοι, γυμνοὶ τὰς παρειὰς ἐκάτεροι, ὅμοιοι τῷ εἶδος· ubi γυμνοὶ τὰς παρειὰς, quibus nulla genas lanugo vestit. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπὸ τοῦ Βεβρ. Ἀμύκου) Quidam Castorem a Lyræo occisum tradidere. V. Theocr. Idyll. XXVII, vel XXII. Cogn. 23. Val. Flacc. Argon. IV, *Siratum Bebryciis Amycum suspexit arenis*. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸ δοῦ τὸ ἡμίτ.) De pileo intellige. SOLAN. Cum singularem in enumerandis Dioscurorum insignibus ac ministeriis curam Lucianus adhibuerit, alienum non videbitur, si nos eius exemplo invitati, quaedam paulo saltem reconditiora promamus: nam Meursianae diligentiae sectatori iusti voluminis materia suppeteret. Pileos intelligi τοῦ δοῦ τὸ ἡμίτομον, quod primo loco ponit Lucianus, quibus Castores utebantur, in aperto est positum, indeque Catullum appellasse *pileatos fratres*: figura sane pileorum dissectum per medium ovi putamen referebat. Hinc remedium est Apuleio petendum Metam. X, p. 254, *Castor & Pollux, quorum capita cassides obatae stellarum apicibus insignes contegebant*: tu si scripseris *ovatae*, quemadmodum *ovata species* Plinio H. N. XV, 21, & XXXV, 1, ut *ovatus esset Numidicus*, suam manum agnoscet Afer, & lubens suis auctoribus donabit membranarum *orbatae*; vetu-

starum edd. *aeratae*; Brantii, *iubatae*: ingerebat C. Fl. ipsam veritatem, quam tamen unius solum literae solemnī mutatione obscuratam, Elmenhorstius, nescio quo pacto ad *obbam* delatus, expedire non potuit: atque haec tam plana videtur emendatio, ut, quin aliis itidem in mentem venerit, vix dubitem. * Castores autem Spartani iure pileos insigne patrium gestabant: ovi similitudinem quid credibilius est, quam ab eorum fabulosis natalibus, quos Homerus quidem ignorat, certe nusquam commemorat, fuisse derivatam? vide Tzetz. ad Lycophr. v. 506, ὦν ὀστράκου στροβίλος ἐν τετραμήνῳ κόρσιν σκεπάσει — qui locus vetat, ne cum Portero in versu 89 Κελυφάνῳ στροβίλου (ita legendum puto) ὀστρακομένην, interpretando de cochlea cogitemus: ὀστρακα poëtis, ut Grammatici veteres docent, vel ova, vel ovorum testae: Hefych. ὀστράκων Ἀπτήνα, τυτθόν, ἄρτι γυμνὸν ὀστράκων ἂν τὶ τοῦ ὤων, τινὲς δὲ κελύφων· eo modo constituendus est hic Aeschyli, quod ex Photii Lexico didicimus, locus, neque aliter existimasse Salmasium pateret, si genuinam summi viri manum operi suscepto longe impar Schrevelius fuisset affecutus. Haec etiam causa, cur ova per se Dioscurus, ut notum, indicarent. Tertull. de Spect. c. 8. in Hippodromo Constantinopolitano locus τοῖς τοῦ Διὸς ἀνακείμενος κούροις, ἐνθα καὶ νῦν οἱ καμπτήρες (καμπτοὶ ediderat Douza) δηλοῦσι τὰ τῶν ἐφόρων γυαρίσματα διὰ τῶν ἐπικειμένων ὤων τοῖς χαλκοῖς ὀβελίσκοις, teste Codino in Orig. Const. p. 6 B. Immo, ne miraculi fides apud posteros ullam in partem laboraret, in Leucippidum templo Spartaе ovum erat a lacunari suspensum, taeniis, quippe res facerrima, velatum: εἶναι δὲ φασιν ὤων ἐκεῖνο, ὃ τεκεῖν Λήδαν ἔχει λόγος· nimirum ad aetatem usque Pausaniae perduraverat vivacissimus ille cortex, III, p. 247. Verumtamen eam ab ovo sumtam rationem invertit prorsus Is. Vossius ad Catull. pag. 91, fabellam natalium exinde videri confictam statuens, quod toti ex ovo dissecto, id est, ex pileolis, quae gestant, prodire videantur. Sane subtilissimum eum fuisse fabellarum confarcinatorem oportet, qui ab initio tam tenui processerit ad commentum originis mirificae penitus singulare. Iam quod ibidem affirmat, apud Spartanos pileum non libertatis tantum, uti apud Romanos & Macedonas, sed & nobilitatis fuisse indicium, id quidem leve, at minus tamen accuratum: fefellerunt virum magnum Excerpta

* Vidit hunc errorem scripturae, sustulitque Cl. Salmaf. Plin. Exerc. p. 392 E.

Sorani de Vit. Hippocrat. qui pileatum in multis simulacris Hippocratem ideo conspici testatur, quia pileus sit παράσημον εὐγενείας, non secus quam in Ulysse: atqui Spartanorum haec εὐγένεια omnium erat communis atque eadem, non familiae cuiusdam aut gentis propria: pileo distinguebantur ab Hilotibus, quos κυνὴν gestare voluerant: similiter Schol. Aristot. ad Rhet. I iungit ἐλευθερίαν καὶ εὐγένειαν ἐν Λακεδαιμόνι τὸ κομᾶν, inquit, σημεῖον ἐλευθερίας καὶ εὐγενείας. Pileis Castorum ovatis impositus ἀστήρ ὑπεράνω talem ornatum pulchre nummi praeferunt, quos ex ditissima soceri mei Jac. Wildii nominis bibliotheca iam olim depromptos iterari iussit ad Sext. Empir. p. 558 I. Alb. Fabricius. Si causam quaeras, ipsa rationum, quae reddi possint, copia rem primo aspectu liquidam offuscant. Stellulas, quae in gravissimo tempestatis furore transra navium & antennas persultant, prosperi cursus salutare praenuntias, Castorumque numini sacratas, Διοσκούρους appellarunt: Hesych. Διόσκουροι, ἀστέρες οἱ τοῖς ναυτιλλομένοις φαινόμενοι: feruntur quoque in Lyfandri navi conspectae, cum ad pugnam illam memorabilem, vel potius victoriam, qua res Atheniensium attritae conciderunt, prodiret: Plutarch. T. I, pag. 439: ἦσαν δὲ τινες, οἱ τοὺς Διοσκούρους ἐπὶ Λυσάνδρου νεὼς ἐκατέρωθεν, ὅτε τοῦ λιμένος ἐξέπλει πρῶτον ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἀστὲρ τοῖς οὐρανὸν ἐπιλάμψαι λέγοντες: quod adeo non spreuit, virtutis suae adversum censuit Lyfander, ut in rei bene gestae memoriam Delphis dedicaret χρυσοῦς ἀστέρας τῶν Διοσκούρων, qui omine sinistro paulo ante Leuctricam cladem diffugerunt, eodem teste Plutarcho T. I, p. 443, T. II, p. 397 F. Hinc fratres Helenae lucida sidera; gemina Ladae sidera; Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες Callimacho Δ. Π. v. 25; & quod inusitatus, stella pro Tyn-
daridis apud Ovid. in Ib. v. 514, modo locus iste vitio careat. Neutiquam abhorret, ut praecipui muneris insigne capitibus impositum ostentarent. Nec tamen non stella videri potest signum ἀποθεώσεως honorumque divinorum, quos, si Apollodoro constat fides apud Clem. Strom. I, pag. 322 B. adepti sunt anno tertio & quinquagesimo, postquam in Deorum ordinem adscriptus fuit Hercules. Referat aliquis, nec minore iuris specie, ad originem a Iove ductam, quem sunt, qui tradiderint assumpta stellae forma Ledam vitiasse: obviam raro fabulam discimus ab auctore Homil. Clem. V, § 13. Iupiter ἀστὴρ γενόμενος Κάστορα καὶ Πολυδεύκην ἐξέφηνεν: ne vero testem in tanto miraculo solitarium graveris, Tzetzen

adiungam, five magis Scholiaſten Lycophronis antiquum ad v. 88, 511: ἐκ τῆς Λήδας ἐγεννήθησαν Κάστωρ μόνος καὶ Πολυδεύκης, ἐν ἀστέρος μορφῇ μιγέντος αὐτῇ Διός. quid iam propius, quam ut parentem ſtella designet? Verum alio ducunt, & arcanum nobis abſtruſius recludunt ipſi veteres: dignus eſt, quem audiamus, Sext. Empir. IX, § 37. ut Hercules, inquit, Thebanus in priorum Herculum, ſic Tyndaridae ſeſe in priſcorum nomen & titulos Dioſcurorum inferuerunt: καὶ τοὺς Τυνδαρίδας δὲ φασι τὴν τῶν Διοσκούρων δόξαν ὑπελθεῖν πάλιν νομιζομένων εἶναι θεῶν: hic, quae ſaepe ſibi viciffim nocent, voculae ſunt commutatae; legendum enim πάλαι. Deinde vetuſti ſapientes ſupernum huius univerſi infernumque hemiſphaerium dixere Διοσκούρους: idque adeo poëtam, in cuius adyto ſapientiae, quidquid ipſi fuerint commenti, nullo negotio reperiunt, ſubindicaffe, cum eos ἐτεριμέρους vocat Od. A, 302. cum his ferme conſpirat Philo Iud. de Decal. p. 752 B. καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων ἐκάστου τὰς ἐπωνυμίας μυθογράφοι παρέδοσαν (perperam ediderunt μυθογράφοις: ſic autem vocat poëtas, praefertim Orphicos) οἱ πρὸς ἀπάτην ἀκοῆς εὐτετεχναſμένα πλάσματα ſυνυφαίνοντες ἐδόξαν περὶ τὴν τῶν ὀνομάτων δέσιν κεκομφεῦσθαι, τότε οὐρανὸν εἰς ἡμιſφαίριον τῷ λόγῳ διχῇ διακείμενους, τὸ μὲν ὑπὲρ γῆς, τὸ δ' ὑπὸ γῆς Διοσκούρους ἐκάλεσαν, τὸ περὶ τῆς ἐτεριμερίας αὐτῶν προſτερετεύσαντες διήγημα: eum in modum ex C. Mf. poſtrema cum D. Hoefchelio ſunt legenda ad Phrynich. p. 111; neque alio ſpectat Euripidis Scholiaſtae locus ad Oref. v. 465, ubi poſtquam expoſuerat, quomodo Pollucis precibus inductus Iuppiter Caſtori quoque tribuerit immortalitatem, eoſque παρ' ἡμέραν ζῆν ἀμφοτέρους, addit, οὓς καὶ ἀλληγοροῦσιν εἰς ἡμέραν καὶ νύκτα. Verum eſt, priſcos ſeu Theologos, five philoſophos, iuſtorum coeli motuum, quod eorum pace dixerim, haud quaquam peritos, in hemiſphaeria diviſiſſe mundum bina, quae alii fixa & ſtabilia, Iovis Plutonisque regnū diſcreta, in quibus orbis ſuos ſidera conficiant, alii rotatione volubili circumacta crediderunt: utrovis pacto nihil admodum obſtat, dummodo per utrumque axis verticem diſſecta ponas, quo minus Dioſcurorum, quos ſapientes illi vocarunt, ἐτεριμερίαν alternasque vices animo informes. Iulianus tamen Orat. IV, pag. 147, cuius locus Euſtathium non fugit ad Homer. p. 410, 1686, nihil hanc rationem eo valere contendit, opinionemque illam exagitat tanquam inanem atque ex Theologis perverſe intellectis hauſtam: in eius ex-

plicanda mente, quam intricatiorem & maculis aliquot pravae lectionis insuper obscuratam Petavius certe non percepit, operam haud abutemur: nunc satis est ad rem nostram, si hoc quoque teste Empirici fides affirmetur. Ab Orphicorum autem haec emanasse scriptis eo minus est dubitandum, quod illi mundi figuram esse statuerunt ovatam, ὠοειδῆ, ut praeter alios Achill. Tatius docet in Isag. pag. 127 B. 130 C. quomodo hemisphaerium ingentis illius ovi erit ἡμίτομον: nam primigenium istud ovum, rerum omnium originem, quod eadem sacerrimorum hominum secta venditavit, quamvis huc pertineat, prudens omitto: illud potius observandum videtur, Alexidis venustissimi iocum in Athen. lib. II, p. 60 A. B. minus patere, nisi eorum, quae modo tradidimus, adiuumento aditus aperiatur. Sextus porro, ut eo redeamus, πῖλους, ait, τ' ἐπιτιθέασιν αὐτοῖς, καὶ ἐπὶ τούτοις ἀστέρας, αἰνισσόμενοι τὴν ἡμισφαίριον κατασκευὴν. Ergo Ladae filiorum in pileis cur stellae micuerint, frustra quaerimus, si haec iam olim insignia Dioscurorum veterum sibi vel ipsi vindicarent, vel liberali poetarum dono acceperint. Et sane alios ante Tyndaridas exstitisse Dioscuros, ex Cicerone manifestum est de N. D. III, § 53, quem locum dubito an hunc in modum distingui oporteat & legi: *Primi tres, qui appellantur Anaces Athenis, ex Iove Rege antiquissimo & Proserpina nati, Tritopates (vel Tritopatores) Zagreus, Eubuleus, Dionysus, Tritopatreus*, quod vulgatur, unius fuisse nomen, induci non possum, ut credam: de Tritopatoribus autem, quos restituendos esse auguror, quique Athenis eximia religione culti, quam diversae fuerint sententiae, demonstrat insignis Suidae locus in Τριτοπάτορες: similia plane, sed paulo brevius, in Etymologo: emendationi vero stabiliendae quae faciunt plura, nunc praetereo. Eosdem fuisse Tritopatoras, qui θεοὶ μεγάλοι, Samothracae, Corybantes, Cabiri, ut liquido affirmare non sustineo, ita suspicari licet: ἀνάκων vel ἀνάκτων commune nomen: refert Pausan. X, p. 896, Amphissenenses ἀγειν τελετὴν Ἀνάκτων καλουμένων παιδῶν quinam hi sint, parum ait constare, dum nonnulli Dioscuros, alii Curetas, alii, qui supra ceteros sapere sibi videantur, Cabiros putant: horum orgia qui celebrant sacerdotes, eximie nominari Ἀνακτοτελέστας, ostendit Clem. Protr. pag. 12 C. Ea res utcunque definiatur, hoc tamen est satis exploratum, θεοὺς μεγάλους Samothracum, sive Cabiros, iam diu ante quam Tyndaridae nascerentur, & dictos fuisse Διοσκόρους, & existimatos. Notus in pu-

blicum Philonis Byblii, quem Eusebius servavit, locus Praep. Evang. p. 36 A. 37 D. 39 C. ibi nascuntur ἐκ τοῦ Σίδουκ (Σάδουκον vel Σάδοκον appellat Damascius apud Phot. pag. 573. Σανδόκον Apollodor. III, p. 239.) Διόσκουροι, ἢ Κάβειροι, ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκες· eosdem in honore fuisse non vulgari apud Atticae regionis incolas, multis indicis deprehendi potest; nam Κεφαλῆσιν, ut docet Pausan. I, p. 77, οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα· μεγάλους γὰρ σφᾶς οἱ ταύτη θεοὺς ὀνομάζουσι· iam vero per pagos quae colebantur numina, fuisse vetustissima nobis compertum est. Idem illud antiquitatis Graecae penu Methapum testatur Atheniensem καὶ Θηβαίους τῶν Καβείρων τὴν τελετὴν καταστήσασθαι V, pag. 281. Apud Gruter. p. 319 Insc. 2 Gaii mentio reperitur Acharnensis ἱερέως γενομένου θεῶν μεγάλων Διοσκόρων Καβείρων. Unde autem hic cultus Cabirorum ad Atticos pervenerit, facile potest investigari, si vera sunt, ut equidem arbitror, quae scribit Herodot. II, 51, Πελασγος, Ἀθηναίοισι συναίκοις γενομένους ἐν τῇ χώρῃ, initia Deorum Samothracum instituisse primos: fieri sane vix potuit, quin Atheniensibus, cum quibus tanto tempore vixerunt, eadem impertiverint sacra, quae postea nescio quis error traduxit ad Tyndaridas; eorum profecto in Hymnis Orphicis, qui vetustioris Theologiae disciplinam continent, ratio habetur nulla: nam quod in Εὐχῇ v. 21 legitur, καὶ μεγάλους σωτῆρας ὁμοῦ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα, falluntur, qui ad Castoras trahunt: quales σωτῆρες intelligendi sint, declarat Hymnus in Curetas XXXVII, ubi — κόσμου σωτῆρες ἄγαυοί, Οἱ τε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες Κινδύρους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων· illaque inprimis observanda. Κουρήτες, Κορύβαντες ἀνάκτορες, εὐδύνετοί τε, Ἐν Σαμοθράκῃ ἀνάκτες, ὁμοῦ Ζηνὸς κόροι αὐτοί. Πνοιαὶ ἀένεοι, Ἰνχοτρήφοι, ἀεροιδεῖς, Οἱ τε καὶ οὐράνιοι Δίδυμοι κληῖζεσθ' ἐν Ὀλύμπῳ. Verum ne Samothraciae quidem, quam optimo titulo videbantur tenere, possessionem Cabiris integram Tyndaridae reliquerunt; opinione saltem vulgi, quam velut compertam secutus est Ovid. I Trist. X, 45: Vos quoque, Tyndaridae, quos haec colit insula, fratres, Mite, precor, duplici numen adeste vide: forte etiam Plutarch. in Aemil. p. 267 F. Perseus Macedoniae rex victus διέπλευσεν εἰς Σαμοθράκην, καὶ διαφεύγων ἐπὶ τοὺς Διοσκούρους ἰκέτευεν· quamquam in hac historia sub initium lib. XLV Livius nullum Samothracum Deorum nomen, siue rem incertam tutius in medio relinqui censens, siue religione deterritus, commemoret; nisi quis in

eam suspicionem veniat, Dioscuros c. 6 librariorum opera in Deos abiisse: *fortunam Dioscurosque, quorum in templo erant, nulla ope supplicem iuvantes, accusans.* Attamen istam vulgi persuasionem merito repudiat Varro de L. L. IV, p. 17: *Nam neque, quas Ambracia* (nondum cur scriptura verus mutari debeat, rationem invenio *) *ante portas statuit duas virileis species aeneas, Dei magni; neque, ut vulgus putat, hi Samothraces Dii, qui Castor & Pollux.* Non solos autem Cabiros, sed Castores etiam Magnos Deos inscriptiones praebent, & saepius usu venit, ut vix, utri sint intelligendi, discernere queas; quemadmodum apud Clitorios quod sanum esse memoratur *Διοσκούρων, καλουμένων δὲ θεῶν μεγάλων*, a Pausan. VIII, p. 639. Sed Cabiris ne in coelo quidem per Tyndaridas effelicuit quietis, nihilque propius est factum, quam ut de signo Geminorum coloni veteres proturbati plane deiicerentur: adfuērunt iniustae causae auctores sane graves, Eratosth. Catast. c. X, quem Hyginus paene interpretatur Poët. Astron. II, c. 22, & Caesar Germanicus: ut Tertullianum, Isidorum & alios momenti minoris praeteream. Qui pro Diis Samothracibus propugnent, illi longe quidem pauciores, at, si pondus testium non numerum aestimes, minime spernendi, Onomacritus, si ve quis alius Orphicorum Hymnorum scriptor placeat, & Nigidius, Astronomiae veteris consultissimus, apud Schol. German. quibus Ampelium adiungo lib. Mem. c. III, sed ut in transitu vix digno beneficium tamen dentae maculae conferam: *Gemini, qui Samothraces nominantur esse*, (haec eius aetati in barbariem vergenti condonanda est Latinitas) *quorum argumentum nefas est pronuntiare praeter eos (aliis praeter eos; nisi malis praeter eis, hoc est, praeterquam iis, quomodo non raro solent Latini recentiores) qui initiis praesto sunt: iuvit nos Schol. Germanici, ex quo fere descriptum illud Ampelii caput corrigi pluribus in locis potest.* Nos hac vice cum Tyndaridis actione legitima non experiemur, pro tempore contenti, si fatis fuerit probatum, nullam in se temeritatis culpam suscepisse Sextum Emp. qui dicere non veritus sit raptos ab iis honores alienos. Nunc ad insignia Luciano commemorata revertimur. Spicula praeferunt itidem nummi & monumenta lapidum: de equis albis notatum est a I. Davisio, viro doctissimo, ad Cicer. de N. D. II, 2, p. 105, huius etiam loci non

* Mutanda est, si Servium ducem sequimur ad Aen. III, 12, qui Varronem testem citat, ex quo praeterea legendum foret *ante portum statuit*. Vide G. Cuperi Obs. IV, 9, p. 103.

oblito. Equos iis a Mercurio distributos Stefichorum docere prodit Tertull. de Spect. c. 9. plenius ex eodem vate, & nominibus quatuor equorum additis, Etymol. & Suidas in Κύλλαρος, qui sibi collati mutuam operam praeſtant: in illo pro Ἦρεν δ' Ἐξάλιθον, quo nomine nullum equum noverit antiquitas tota, repone δὲ Ἐάνθον, ſponſore Philargyrio, qui pro Grammatico ſatis arroganter ſcribit ad Georg. III, 89, *poetas Graeculos fabulari*, Xanthum & Cyllarum equos Neptunum Iunoni dediſſe, illam Caſtori & Polluci. Verba Polyaeſni, quia vitio carere non videntur, producam: is Ariſtomenem cum facinoris ſocio, ut Lacedaemonios mentita ſpecie falleret, ſuſſiſſe Caſtorum habitus refert II, c. 31, § 4, λευκῶν ἵππων ἐπέβησαν ἄμφω, καὶ ταῖς κεφαλαῖς περιεθιγάτην χρυσοῦς ἀστέρας: perſpicuum eſt, deficere vocabulum aliud, cui convenire proxime debeat περιτιθέναι: nam κεφαλαῖς περιτιθέναι ἀστέρας, quamvis ξίφος περιεζῶσθαι me non fugiat, plane durum eſt: ſam ſi πῖλους interiungas, ταῖς κεφαλαῖς πῖλους περιεθιγάτην καὶ χρ. ἄ. reſerit in vado; ſicut Homer. II. M, 320 — ἔδουσί τε πῖονα μῆλα οἶνον τ' ἔζαιτον — de quo genere plura docet Euſtath. p. 907. confirmat ſimilis Pauſaniae locus, ubi, quod hic Ariſtomeni eiufque amico, Meſſenjis Gonippo & Panormo tribuitur lib. IV, p. 344. Philo Iud. L. ad C. p. 1003, πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἐλάμβανε, ὁπότε ἀσκαῖτο εἰς Διοσκούρους: neque ſolet aliter Polyaeſnus, πῖλιον κεφαλῇ περιθέμενος VI, c. 12. Porro ſalutaris eorum, quam navigantibus praeſtiterunt, cura, ut eſt quidem illa, praeſertim apud poetas, cognitiffima, ſic tamen, unde ad eos quamve ob cauſam defluerit, parum conſtat. Initio ſciendum eſt, eandem obiſſe Deos Samothracas provinciam: praeter Hymnum Orpheum, cuius ſupra meminimus, Apollonium Rh. I, 918, eiufque Schol. plena teſtatur tot tabulis votivis Samothracia, quas Diagoras ille Melius, homo ſapiens, irridebat, aſpernatus tam futile divinae providentiae documentum. Quid ergo? an denuo Caſtoras imminuti Cabirorum iuris reos tenemus? Hac quidem in parte ſuccurrit aliquantum Diodor. Sic. IV, p. 172 A. & tanti criminis invidiam deprecatur: operae pretium eſt rem memoratu dignam cognoscere. Cum orta tempeſtate Argonautae ſummo verſarentur in discrimine, Orpheus dicitur ſolus initiatus ποιήσασθαι τοῖς Σαμοθραξὶ τὰς ὑπὲρ τῆς ſωτηρίας εὐχάς: εὐθὺς δὲ τοῦ πνεύματος ἐνδόντος, καὶ δυοῖν ἀστέρων ἐπὶ τὰς τῶν Διοσκούρων κεφαλὰς ἐπιτεσόντων, omnes ſtupore deſixos divinitus exiſtimaffe praefentiſſimum periculum eſſe de-

pulsum: διὸ καὶ τοῖς ἐπιγινόμενοις παραδοσίμου γενομένης τῆς περιπετείας αἰετὸς τοὺς χειμαζομένους τῶν πλεόντων εὐχὰς μὲν τίθεσθαι τοῖς Σαμοθραξί, τὴν δὲ τῶν ἀστέρων παρουσίαν ἀναπέμπειν εἰς τὴν τῶν Διοσκούρων ἐπιφάνειαν: id quidem a posteris non adeo fuit observatum, quin plerique oblitterata velut Samothracum Deorum memoria, ad Dioscuros preces ac vota solos allegarent. Narrationem vero, quam sine dubio Diodorus ex vetusto quodam expeditionis Argonauticae scriptore hausit, amplectitur etiam Valer. Flacc. I, 570. is enim, quandoquidem prior Varro Atacinus Apollonium paene de verbo ad verbum verterat, ut non ex Quintiliano tantum, *alieni operis interpretem* eum appellante, sed pluribus etiam iudiciis, iisque certissimis, exploratum habemus, alios sibi, quorum imitatio celebri argumento novitatis gratiam conciliare poterat, auctores delegit. Strabo discrepat I, p. 83, ideoque τοὺς Διοσκούρους ἐπιμελητὰς τῆς θαλάσσης λεχθῆναι, καὶ σωτήρας τῶν πλεόντων, statuit, quod primi longas navigationes instituisent: addit insuper Ampelius, *eos principes mare tutum a praedonibus praestitisse*: nimirum uterque secutus est illorum auctoritatem, qui, cum merito post fabulas latere rerum veteri memoria gestarum ordinem putarent, non una rate Argonautas, sed classe instructissima maria prius inaccessa perlustrasse arbitrantur: ab his pelagi tentandi rudimentis ausos fuisse Graecos nobilem illam in Troiam expeditionem suscipere. Hygini fides si potior est, Neptuno debent Dioscuri honestissimae curae beneficium: nam equos, quibus utuntur, donavit, & dedit potestatem naufragis saluti esse: quod sane non potest non verissimum videri; quis enim credat invito vel inconsulto Neptuno tantum in mare ac tempestates cuiquam potuisse iuris concedi? Paulo tamen aliter Serv. ad Georg. I, 12: *Castor & Pollux, quia eorum velocissimae stellae sunt, equos in tutela habere dicuntur*. Verum Isocrates, ut quaesitissimis Helenam suam encomiis excoleret, forori Tyndaridas acceptum referre voluit, non solum quod Deorum in numerum sint adscripti, sed huius etiam administrandae provinciae decus p. 218 B. Helena iam divinos honores adepta πρῶτον μὲν τοὺς ἀδελφοὺς ἡδὲ κατεχομένους ὑπὸ τῆς πεπραμένης εἰς θεοὺς ἀνήγαγε βουλομένη δὲ πιστὴν ποιῆσαι τὴν μεταβολὴν, οὕτως αὐτοῖς τὰς τιμὰς ἐναργεῖς ἔδωκεν, ὥστ' ὁρῶμένους ὑπὸ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ κινδυνεύοντων σῶζειν, οἵτινες ἂν εὐσεβῶς αὐτοὺς ἐπικαλέσωνται. Haec ille; poëtis tamen, quorum fingendi licentiam ferme superavit, iratis, Euripide certe, in cuius Hel. v.

1680, Castores, quam ipsi a Iove iam fuerant consecuti, forori promittunt immortalitatem: neque fecus in Orest. v. 1637 & 1690 Helenam in coelum subvehit Apollo Κάστορι τε Πολυδεύκει τ' ἐν αἰθέρος πτυχαῖς Σύνθακον ἐσομένην ναυτίλοις σωτήριον, & Σὺν Τυνδαρίδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς Ναύταις μεδέουσαν θαλάσσης. A reliquis Euripidem diffidere, notat Scholiastes: "Ὅτι ἡ Ἑλένη τοῖς χειμαζομένοις κατὰ θαλάτταν ἐπήκοος ἐστὶ κατὰ Εὐριπίδην σεσημειώται ὁ μέντοι Σωσίβιος ἔμπαινον οἶεται οὐκ εὐμενῶς αὐτὴν ἐπιφαίνεσθαι. Equidem haud sane commemini, an quisquam praeterea Helenam in hac cura fratribus affociarit: quin contra dirum eius fidus, quando solitarium apparet, navigantibus esse perniciosissimum scribit Solin. c. 1, nec nisi menstruo cruore solo averti posse: prius a Plinio confirmatur H. N. II, 37, alterum non dixerim an ab ullo alio. Stat. Theb. VII, 791: *Non aliter caeco nocturni turbine Cori Scit peritura ratis, cum iam damnata sororis Igne Therapnaei fugerunt carbasia fratres. merentur adscribi, quae Lutatius observat: Quia nautae, cum stellam Helenae viderint (quae Urania dicitur *, cuius tanta est vis incendii, ut malum cavet, & navis ima pertundat, ut etiam si aes sit, hoc calore solvatur) ergo si haec stella navi infederit, sciunt se nautae sine dubio perituros: contra Castorum sidera sunt navigantibus salutaria. Ad eum Papinii locum Barthio Euripidis emendandi conatus male successit. Ergo minime dubitandum, quin navis in mari deprensa Dioscurorum tutius, quam Helenae, praesidio committatur: credere fas est oculato testi, & philosopho quidem Maximo Tyrio ad finem Dial. XXVII: εἶδον δὲ καὶ Διοσκόρους ἐπὶ νεῶς, ἀστέρας λαμπροὺς, ἰθύνοντας τὴν ναῦν χειμαζομένην. Tragicus autem, fabulae in quamcunque formam vertendae libertatem sibi vindicans, ut scenae ferviret, Helenae munus tribuere non fuit veritus, cuius alibi ne verbo quidem usquam fecerat mentionem; cum de solis tamen Tyndaridis saepissime testetur: vide Electr. v. 1241. egregie Chorus v. 992: — βροτῶν ἐν ἁλὶ ῥοθίοις Τιμὰς σωτήρας ἔχοντες, exquisita loquendi formula, quae aliud quiddam indicat, quam vulgatum illud τιμὰς ἰσοθέους ἔχειν: ut enim Sacas Xenophonteus K. Π. I, p. 6, τιμὴν ἔχει προσάγειν τοὺς θεομένους Ἀστυάγους, sic & Διὶ τιμὰς ἔχειν dicuntur, munus aliquod obire ad hominum utilitates*

* Praeter Lutatium meminit Olympidorus historicus in Photii Bibl. p. 112, v. 14, & philosophus ad Aristot. Μετεωρ. I, f. 4 b. Τούτους δὲ τοὺς τυφᾶνας καὶ σίφανας καλοῦσι διὰ τὸ καὶ ὕδωρ πολλάκις ἀνασπᾶσαι καλοῦσι δὲ αὐτὴν καὶ οὐρανίαν ἰδιατικῶ ὀνόματι.

comparatum, quo diligenter administrato cultum eorum demereantur: non aliter in Isocrate, τιμὰς ἐναργεῖς διδόναι, Aristotele Polit. VII, c. 16, θεῶν ἀποθεράπεια τῶν εἰληχότων τὴν περὶ τῆς γενέσεως τιμὴν multum ab hac elegantia capienda interpretes abfuerunt. Quam itaque noster irrifor vocat ἀγαθὴν καὶ σωτήριον τέχνην, illae sunt Scenico philosopho τιμαὶ σωτῆρες βροτῶν σωτῆρες autem τιμαὶ fimiliter, atque χθονὶ σωτῆρα κακῶν in Med. v. 360, νυμφαὶ σωτῆρες Sophocl. Phil. v. 1467, λωβητῆρες Ἐρινύες Antig. v. 1086. ubi vide Schol. Ceres μαστῆρ Carcin. apud Diodor. Sic. V, p. 201 A. in Alexandri Aetoli versu apud Macrobian. Saturn. V, c. 22, ὧπιον βλητῆρα ὀϊστῶν malim prae eo, quod Salmasius dedit βλήτειραν ὀϊστῶν, etsi mollius hoc ad aures accidat: addenda est praeclara Ios. Scaligeri observatio ad Manil. V, 632, cuius vestigia pressit dicam an suppressit Salmas. ad Ov. Simm. p. 246. A procuratore navigantium tam utili σωτῆρες eximie dicti sunt Castores, ut iam pridem est observatum: Sext. Empir. IX, § 86, τοὺς Διοσκούρους ἀγαθοὺς τινὰς εἶναι δαίμονας, σωτῆρας εὐσέλμων νεῶν ubi, qui quidem obtuso non fit sensu, & parum exercitato, vetusti poetae verba facile quis odorabitur. Neque hic solum, sed saepius alibi, quando de Dioscuris fit sermo, loca vatum antiquorum adhiberi deprehendes, quae, quantumcunque eos, qui supersunt, excusseris, frustra quae- ras: velut in Plutarch. T. II, p. 1103 C. μήτε τοὺς Διοσκούρους αὐτοὺς ἀφίξεσθαι ἐπερχόμενον τε μακάροντας βίαιον πόντον, ὠκείας τε ἀνέμων ῥιπὰς in Aristide T. I, p. 83, ubi Asclepiadas celebrat, quorum de genere humano merita consistunt non minora, quam Castorum, Διοσκούροις ἰσομοίρους, οἱ πολλὰς μὲν ἤδη τρικυμίας κατεπαύσατε, πολλοὺς δὲ καὶ στυλιννοὺς λαμπτήρας ἐν τε νήσοις καὶ κατ' ἡπείρον ἀνήψατε: utrobique vestigia se produnt orationis ligatae, & supra sermonem pedestrem surgentis. Quin etiam Grammatici, homines in nugis acuti, Graecum Pollucis nomen eo trahunt: id enim continere πολὺ δεῦκος, multam dulcedinem suavitatemque beneficiorum, quae ab iis & viventibus & dein coelestium ordini adscriptis ad mortales permanarint: ista memorantem Apollonii Scholiasten ad I, 1037, Etymologus excerpfit in Ἀδευκής. Verum ne quis ita existimet, nullo delectu quibuscumque hominibus, modo implorarentur, adiutores praesto fuisse Castoras; immo probis, ut par erat, iustisque solis operam navabant: Schol. Pindar. ad N. I, 103, δοκοῦσι γὰρ ἐπιφανόμενοι κατὰ τὸ πέλαγος σώζειν τοὺς δίκαιους: quod si cui levior hu-

ius Grammatici videatur auctoritas, audiat ipsos Dioscuros, Euripide interprete, in Electr. v. 1350: Διὰ δ' αἰθερίας στείχοντε πλακὸς τοῖς μὲν μυσαροῖς οὐκ ἐπαρήγομεν· οἷσιν δ' ὕσιον καὶ τὸ δίκαιον φίλον ἐν βίῳ, τούτους χαλεπῶν ἔκλυοντες μόχθων σώζομεν. Neque porro nimium erant faciles, nec virium suarum in quotidianis periculis inconsulto prodigi; sed ad incitas plane redactos oportebat, & merfa paene navi fundum petentes, qui salutarem eorum opem essent experturi: quapropter vocat eos Ἀνθρώπων σωτήρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἑόντων Theocrit. Eid. XXII, 6, & 17, Ἀλλ' ἐμπις ὑμεῖς τε καὶ ἐκ βυθοῦ ἔλκετε νῆας· αὐτοῖσι ναῦταισιν οἰόμενοι θανέσθαι, quod omnino videtur Horatius imitari voluisse IV Od. VIII, 31: *Clarum Tyndaridae fidus ab infimis Quassas eripiunt aequoribus rates*. Propius etiam ipsum sacrificii genus, quod in mare porrici moris erat ad auxilium eorum implorandum, descripsit Homeridarum aliquis Hymn. XXXII. Hinc ducta figura historiae veritatem Libanii obumbravit in Paneg. Iul. p. 176 B. ὅτε δὴ τῆς θαλάσσης ἀναταραχθείσης ἐκ πνευμάτων συκοφαντικῶν, καὶ σκάφους τοῦ μὲν καταδύντος, τοῦ δὲ περικλυζομένου, καὶ τοῦ κύματος ὑπὲρ τῶν τοίχων αἰρομένου (interpres mirifice: *fluente iam muros superante*: lege ὑπὲρ τὸν τοίχον, *fluente iam latius navis superante*) Διοσκούρους ἀνωθεν ἐκ κοινοῦ βουλευτηρίου πέμψαντες ἐξήρπασαν τοῦ κλυδωνίου τὸ πλοῖον, quae ex rerum gestarum monumentis illustrare tempus nos vetat: alterum potius addam Libanii locum p. 624 B. qui, antequam intelligi possit, sanandus est hunc in modum: Ἰσμεν δὴ καὶ τοὺς Διοσκόρους, οἷς ἂν ὥσιν εὐμενεῖς, μέχρι λιμένων παραπέμποντας αὐτούς τε καὶ τὸν γόμον· ἀλλ' οὐ τοῦ μὲν ῥύονται κλυδώνος, τῷ δὲ προίενται, interpres, qui sentinam errorum paucis virtutibus excusare nequit, non versionem hic, sed monstrum peperit. sententia Libanii talis: novimus etenim & Castoras, quibus sint propitii, ad portus usque proficere & ipsos & navim mercibus oneratam; non autem eos solent ex hoc fluctu liberare, isti mergendos permittere. Inde causa nobis est comperta, cur abscessus, quas medici παρωτίδας appellant, cum sub ipsis auribus post graves morbos oriuntur, salutis praenuntios, Διοσκούρους etiam dixerint; nam qui rationem a numero repetunt, & gemellos interpretantur, longe aberrare certum est. Galen. Op. Ιατρ. Παρωτίδες εἰσὶ παρὰ τοῖς ὠσιν ἀποστήματα· ταῦτα ἐνίοι Διοσκούρους ἐκάλεσαν· ἐπὶ πυρετοῖς γινόμεναι τὰ πολλὰ τῶν πυρετῶν ἀπαλλάσσουνσι. Hoc est βιβλίον illud ἱατρικόν, unde usum illum vocis Δίοςκουροι medicum annotavit Eustath. ad

Il. Γ, p. 410, non Cassius, ut visum fuit Ioh. Meursio Misc. Lacon. I, p. 21. Prorsus autem perverse Dioscuris additum fuisse nomen *παρωτίδων* sibi persuasit If. Vossius ad Catull. p. 289; quamquam hoc quidem leve est peccatum atque ignoscibile prae eo, quod commisit G. Cuperus in Harpocr. p. 148, haec scribens: *Quin & παρωτίδες, i. e. anguli oculorum, qui aures spectant, vel forte tegmen, quo aures muniebant pugiles, quod ex auctoribus & statuis eleganter illustrat eruditissimus Fabretus, quia Pollux pugilatu & caestibus spectatus fuit, Διόσκουροι vocantur*: in quibus ea, quae monui, nihil inesse fani satis demonstrant. Illud insuper non videtur praetereundum, fieri non raro, ut, cum stellae Castorum ab antiquis commemorantur, Grammatici vix expediant, utrum, quae per transtra navium & antennas adhaerent, sint intelligendae, an Gemini: sic fluctuare videas commentatores Horatii veteres ad I Od. III & XII, lib. III Od. XXIX, 64. Pro geminis facit Germanicus: *Sunt Gemini, quos nulla dies sub Tartara misit, Sed coelo semper nautis laetissima signa Ledaeos statuit iuvenes pater ipse Deorum*. Denique nonnihil Achilli debent Castores, qui particulam occupatissimae curae in se derivari fuerit passus: eos saltem, qui prope insulam Achilleam tempestate iactati laborabant, in fidem suam recepit, iisdemque, quibus illi, signis numen praesens indicare non fuit dedignatus. Audiamus Arrianum testem gravissimum Per. P. E. p. 14, qui, dum in Achillis insulae descriptione liberalissime versatur, haec inter alia instituto nostro minime aliena prodit: *οἱ δὲ καὶ ὕπαρ λέγουσι φανῆναι σφίσιν ἐπὶ τοῦ ἰστοῦ, ἢ ἐπ' ἄκρῳ τοῦ κέρως τὸν Ἀχιλλέα, καθάπερ τοὺς Διοσκούρους· τόσον δὲ μόνον τῶν Διοσκούρων μείον ἔχειν τὸν Ἀχιλλέα, ὅσον οἱ μὲν Διόσκουροι τοῖς πανταχοῦ πλωοῦσιν ἐναργεῖς φαίνονται, καὶ φανέντες σωτήρες γίνονται· ὁ δὲ τοῖς πελάζουσι ἤδη τῇ νήσῳ*. Non dissimilis exstat Maximi Tyrii locus Diff. XXVII; cum quo si Philostratum contuleris Her. c. XVI, operae non poenitebit: Arriani ad Maximum iam meminerat D. Heinsius. Ceterum de stellulis istis salutaribus, quae Castorum apud Graecos, postmodum apud Pontificios Sanctorum nominibus insigniri meruerunt, naturalibusque earum causis multa subministrat Fromond. Meteorol. II, c. 2. Haec paulo uberius tradere visum fuit, ut curas iuveniles expolirem: nec fraudi mihi fore spero, si in eadem denuo palaestra desudarim, in qua iam ante viri literarum laude praestantes, L. Bisciola Hor. Subf. IV, 16, G. Ioh. Vossius de Orig. & Progr. Idol. Raph. Fabrett. ad Column.

Trai. Ez. Spanhem. ad Callimach. aliique plures exerceri voluerant. HEMST.

ead. l. 14. Ἐξ ἡμισείας) Hic Fl. distinguit, quasi iungi deberent à sequentibus separata οὐκ ἄμφω, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας; parum commodè. Notissimus est Homeri locus Od. Δ, 302, sed in cuius intellectu veteres discrepant: sunt, qui diebus alternis stationem coeli inferorumque inter se mutasse Castorem ac Pollucem arbitrantur; atque ita fere Latini poëtae. Virgil. Aen. VI, 121. Ovid. Fast. V, 717, Quod mihi das uni, coelum partire duobus: mox, Dixit, & alterna fratrem statione redemit. signate Silius Ital. XIII, 804, de Scipione, quem veteres heroas spectatum ad inferos miserat: Victuram hinc cernit Ledaëi Castoris umbram; Alternam lucem peragebat in aethere Pollux: ubi vide Drakenborch. idem paene voluit IX, 295, sed, quo vitio nunquam laborat, molesto atque intricato dicendi genere mentem vix expediens: Alternusque animae mutato Castore Pollux. ingenio Minucius Felix indulgit, breviter, ut solet, compacta sententia, Castores alternis moriuntur, ut vivant. meminit huius opinionis Eustathius, eamque tanquam minus probabilem repudiat: ἑτέροι, inquit, οὐ πάνυ πιθανῶς νοοῦντες. Alii utrosque simul Castores per dierum vices alternasse statuunt vitae mortisque conditionem: hi magno se auctore tueri possunt Pindaro N. I, 103, quamquam alio ducat, sed perperam, Benedicti paraphrasis: observat ibi Scholiastes, Lyricorum principem περίπεπτωκέναι τοῖς ἐν τῇ Νεκρομαντείᾳ λεγομένοις περί τῶν Διοσκούρων & prolatis poëtae versibus, ὥστε κατὰ μὲν τὸν ΔΙΕΣΚΕΥΑΚΟΤΑ παρ' Ὀμήρῳ παρ' ἡμέραν αὐτοὺς ἀποθνήσκειν &c. quae nunc quidem, tametsi nodos habeant vindice non indignos, aliorum industriae commissa diligentius perscrutari non iuvat: accedit Apollod. III, p. 219, Ζεὺς ἀμφοτέροις παρ' ἡμέραν καὶ ἐν θεοῖς εἶναι καὶ ἐν θνητοῖς ἔδωκε. Parvus Homeri Commentator iudicium suum non interponens utriusvis explicationis lectori potestatem fecit: Ἑτερήμεροι) παρ' ἡμέραν ἀμφοτέροι, ἢ μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες; modo tamen has partes fuerat secutus: ὥστε παρ' ἡμέραν ἀμφοτέρους ὅτε μὲν ἐν Ὀλύμπῳ διατρίβειν, ὅτε δὲ ἐν Αἰδωνέως. Fuere viri docti, quos diffidum illud antiquorum non perspectum in errorem impulit. Subscribere priori sententiae Samosatensis Noster idcirco debuit, ne sub Apollinis persona irridendae partitionis acumen amitteret. Similiter ac Lucianus ἐνεῖμαντο τὴν ἀθανασία, Schol. Homeri νεύμασθαι πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν ἀφθαρσίαν. Fraternal illam animorum con-

iunctionem Castoris ac Pollucis multi celebrarunt: Pindarum & Ovidium inter se si comparēs, hic quem fuerit imitatus, non amplius ambiguum erit: ita versatur in eadem re Philo περὶ Ἀρ. καὶ Πρ. p. 1004 A. ut Iudaeum haud ferme agnoscas. Alio spectat elegans Alcibiadis dictum apud Aelian. V. H. XIII, 38. HEMST.

Pag. 89. l. 10. Οὗτοι δὲ τί π. ἡμῖν) Invectum videtur illud δὲ ab iis, qui non intelligebant, haec ordine orationis perpetuo superioribus esse annectenda; pendent enim ab isto initio, πλὴν ἄλλὰ, ὥσπερ ἐγὼ &c. οὗτοι τί ποιήσουσιν ἡμῖν; ubi patet, vacare prorsus δὲ malit tamen aliquis δὴ, quod, quia commode ponitur, neque ego repudio. Munus Dianae virginis obstericium haud sane iocis, & asperioribus quidem, caruit. Noster pro amore, quo numina Gentilium prosequeretur, singulari Iunonem ipsam fecit hoc in negotio false ridentem D. XVI; neque patres Ecclesiastici praeterire potuerunt, quin officium, intactae puellae parum, ut videbatur, decorum perfringerent. Attamen modo nata nihil egit prius, quam hoc ipsum, quasi salutarem artem in utero fuisset commeditata. Apollodorum audi I, p. 13: Latona γεννᾷ πρώτῃν Ἀρτέμιν, ὃφ' ἥς μαιωθεῖσα ὕστερον Ἀπόλλωνα ἐγέννησε. quantum eo nomine forori debuerit Apollo, accurate Libanius exposuit T. II, pag. 662 A. verbo quidem lectissimo, προεκτρέχει μὲν Ἀρτεμὶς τοῦ Ἀπόλλωνος, ne eius, quae puerperis opem esset iatura, difficilem fuisse partum credas: non dissentit Servius tum aliis in locis, tum ad Ecl. Virgilio IV, 10, ubi Lucinam accipit Dianam, advocato Terentio, cuius est in Andr. A. III, Sc. 1, Iuno Lucina fer opem: in Comoedia Graeca Menander ibi posuerat Ἀρτέμιν, testibus Donato & Eugraphio. Haec adeo visum fuit observare, ut, si forte, succurram Tatiano istis in verbis § 12, p. 31, quae ad Lucianea valde congruunt: Ἀφροδίτῃ δὲ γάμον πλοκαῖς ἤδεται μάγος ἐστὶν Ἀρτέμιν. Σεραπεύει δ' Ἀπόλλων. Dianam magam fando quis audivit? Hecaten si scripsisset, nihil erat, quod nos moraretur: quamvis enim pro eadem utramque Theologi veteres habeant, multum tamen abest, ut munia longe disparata poetae alique scriptores confundant: simili modo Dianam etsi Lunam interpretentur, fuitne tamen unquam repertus, qui Dianam Endymionis amore captam dixerit? Non me fugit, quorsum tendat Gisb. Cuperus in Inscr. & Marmor. illustr. p. 270; sed ego, ut quidem mihi videor, meliorem a Tatiano gratiam iniho, si suum Dianae munus reddam, proque maga secundis

torius antiquitatis suffragiis obstetricem esse iubeam : μαῖα δ' ἔστιν Ἀρτεμις· causa corruptelae proxima recentioribus literarum γ & ι pronuntiatio, quo mendi genere vix dici potest, quot adhuc veterum loca laborent; ut in Hesychio, Παῖον, ἀσφαλές, βέβαιον· pro Πάγιον· Λοῖα, ἐλέθρια· pro Λοίγια· ἦγε & ἦτε, ἀγών & αἰών in membranis saepe commutata : ἐργαλας nullius pretii vocabulum in Apollon. Rh. I, 1132, pro ἐριώλας, quod usurpat ipse IV, 1778. Sed exemplis parco. HEMST.

IN DIALOGOS MARINOS.

Pag. 90. l. 4. Ἐπιμεμνημένοι σοι) Commode Lucianus eam locutionem adhibuit, quae gravissimi amoris, furorique proximi vim contineat : nam vetustus ille Polyphemus, ut testis est Theocrit. Eid. XI, 10, qui hoc in genere auctoritatis est inprimis luculentae, cum Galateam amaret, Ἥρατο οὐτι ῥόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις (tueri lectionem illam ut possis, blanditur tamen D. Heinsii σελίνους, quae & praecedentibus aptius conveniunt, & personae Cyclopi) Ἄλλ' ὁλοαῖς μαρναῖς —. Ergo recte quadrat ἐπιμεμνημένοι τῇ Γαλατείᾳ. Usus verbi frequentissimus & Homero notus Il. Z, 160. perinde ac περιμαίνεσθαι τινὰ vel τινί, ἐμμαίνεσθαι, περιμανῶς, ἐπιμανῶς, ἐμμανῶς ἔχειν. Luciano Doris una Nereidum, in quo sequitur Homerum Il. Σ, 45. aliis eodem nomine Oceani filia, Galateae mater : At mihi, cui pater est Nereus, quam caerulea Doris Enixa est — Ovid. Metam. XIII, 742, consentiens cum Hesiodo. Fabulae, cuius in Homero & Euripidis Cyclope nulum exstat vestigium, auctorem Philoxenum tradidit Duris (Θούρις editur) apud Schol. Theocr. ad Eid. VI, 7. Polyphemus διὰ τὴν εὐβοσίαν τῶν δρεμμάτων καὶ τοῦ γάλακτος πολυπλήθειαν Galateae sanum ad Aetnam dedicarat : rationem eius rei cum Philoxenus Cytherius in Siciliam delatus, ad Dionysium exputare non posset, finxit Polyphemum ἐργᾶν τῆς Γαλατείας· certe Galateam istius poetae drama, sive Cyclopem veteres laudant, quod unum fuerit opus, an duplex ac diversum, disquirendi locus non est : vide Athen. I, pag. 6, 7, ubi narratiunculam invenies haud inficetam de Philoxeno ad mulum in mensa appositum in aurem loquente. Porro, quemadmodum Euripides & Noster, sic cuiuscunque ordinis scriptores Polyphemum ad Aetnam collocare solent : hoc ab Homero prorsus abhorret, si Cluverium audimus, qui multis con-

tendit, in opposito Siciliae latere sub Eryce monte Cyclopas confedisse: eum vid. Sic. Ant. II, c. 15. HEMST.

ead. l. 5. Δωρι) Nymphae nomen, filiae Oceani, & uxoris Nerei. Hesiod. in Theog. Interdum pro ipso mari accipitur. Virg. Ecl. X: *Doris amara suam non intermisceat undam.* COGN.

Pag. 91. l. 5. Ἀπὸ τῆς σκοπῆς) Mss. L. & Ox. & ed. I. rectius, quam quod in reliquis σκοπιᾶς. SOLAN. Σκοπή & σκοπιὰ tam pari sunt atque eadem prope potestate, ut ubi membranae diffentiunt, quod in his vocibus fieri saepius animadverti, utra fuerit a scriptoribus profecta, discernere non liceat. Σκοπή & ipse prospectus apud Nostrium in Ἐπισκ. & specula, unde acies oculorum quaquaversum emitti possit: τις τῶν ὀφθαλμοῦντων ἀπὸ τινος σκοπῆς. Strab. VI, p. 409 C. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, κατιδεῖν Plutarcho frequens: ita verbum σκοπιωρεῖσθαι in Aristoph. Vesp. v. 360 Hermippum expungere, monet Scholiastes. Neque tamen Luciano ignotum, minusve usitatum σκοπιᾶ: apud Platonem eiusque imitatores ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς proverbii habitum accepit, de quo commodius alibi dicitur: Anyta Anth. VI, c. XXIV, Ep. 6, Φριξοκόμα τόδε Πανὶ καὶ Αὐλίαςιν θέτο Νύμφαις Δῶρον ὑπὸ σκοπιᾶς (melius erit ὑπὸ σκοπιᾶ vel σκοπιᾶν nisi forte malis ἐπὶ σκοπιᾶ) Θεόδωτος οἰονόμος. Theocrit. Eid. IX, 7, & Schol. Propius etiam accedit, quod Eid. I, 69, Αἴτνης σκοπιᾶν usurpet, περιφραστικῶς, ait Scholiast. ἀντὶ τοῦ τὴν ὑψηλὴν Αἴτνην quomodo Dionysius Perieg. σκοπιᾶν Ἐρυμάνθου, Ἀρακύνθου. Haec mihi ratio constitit, cur Fl. plurimarumque edd. scripturam non putaverim postponendam. Descriptio τῶν προπύλων τῆς Αἴτνης protentique iuxta litoris vera locique naturae conveniens: Αἴτνης παρωρείας dixit Philippus Thessal. in Epigr. apud Salmaf. ad Solin. p. 73. HEMST.

ead. l. 6. Ἐν τοῖς πρόποσι) Ut in Tim. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, & alibi. BOURD.

ead. l. 9. Ἐμοὶ) Abundat. SOLAN.

ead. l. 10. Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾶ) Heliod. lib. 1. BOURD.

ead. l. 12. Ἐνδεῖ τὴν ὕψιν) Voces illas, quia Codd. addicebant, sedem commutare iussi. Vel in ordine vulgato ἐνδεῖ iungendum erat ad τὴν ὕψιν nam ἐνδεῖς per se positum nullius hic est usus. Paulo ante, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὄρων, ἢ εἰ δὴ ἡσαν. HEMST.

ibid. τὴν ὕψιν) Mf. Ox. & P. τὴν ὕψιν non cum καλὴ coniungunt, sed cum praecedenti ἐνδεῖ, quod probarem, nisi vulgatam tuerentur plurima alia apud nostrum loca; ut mox &

supra 3. κρ. c. 7, & ιστ. β, c. 36, εἰκ. c. 3, & καλλ. c. 10. ex quibus constat, familiarem hanc Luciano phrasin, quam & ideo hic servatam volui. Sic etiam Polyaeus Strat. VIII, p. 602 C. τὴν ὄψιν ἀστεῖαι. Iuntina καλὴ τὴν ὄψιν. SOLAN.

ead. l. 15. Καὶ γάλακτι) Τρόπος ἐτυμολογικὸς. BOURD.

Pag. 92. l. 1. Οἷα τυγχάνεις οὔσα τὴν ὄψιν) Negat quidem Servius, ex mari effigiem ullo pacto posse reddi: sed Lucianus hic aliter sentit, & in Halcyone, *Nonne vides*, inquit, *ut superiora sint serenitate conspicua, fluctibus autem sedatum mare ac tranquillum, ὁμοιον, ὡς εἰπεῖν, κατόπτρῳ, id est, speculo, ut sic dicam, consimile.* Theocrit. in Bucol. Eid. VI: Καὶ γὰρ ἔην οὐδ' εἶδος ἔχω κακόν, ὡς με λέγοντι. Ἡ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἧς δὲ γαλάνα. Καὶ καλὰ μὲν τὰ γένεια, καλὰ δ' ἐμὴν ἁμὴ κώρα &c. Quod est huiusmodi: *Nec sum tam forma turpis, quam dicor: in unda Nuper enim vidi ipse meos de litore vultus, Cum nulli flarent tranquilla per aequora venti.* Hinc illud Maronis sumtum est: — *nuper me in litore vidi, Cum placidum ventis flaret mare* —. COGN.

ead. l. 2. Εἴποτε γαλήνη εἴη) Apud Theocrit. Eid. VI, 35, Cyclops: Ἡ γὰρ πρὶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον ἧς δὲ γαλάνα. dubito, an Noster eo respexerit: modo certe, ubi nihil in Galatea, quod iure laudaret, habuisse Polyphemum asseverat Doris, praeter candorem, tum ipsum Galataeae nomen, tum illud Theocriti cogitavit Eid. XI, 20, *Λευκοτέρα παντὶς ποτιδεῖν* quod Ovidius ingenio suo magis confusus, quam imitandi successu, paulisper immutavit, *Mollior & cygni plumis & lacte coacta.* Qui Galataeae toti, eius utique lacertis convenit candor: tales pinxisse Valerium Flaccum omnino mihi persuadeo I, 135: *Hanc Panope, Dotoque soror, laetataque fluctu Prosequitur niveis pariter Galatea lacertis: Antra petens Siculo revocat de litore Cyclops:* nam quod cum Codicibus edd. habent, *nudis*, nihil aliud est, quam nudum epitheton, nullaue venustate Galataeae lacertos exornans. Tum *antra petens* ita distinxit, ut copulandum sit cum Cyclope, quod Pius satis recte explicuit: miror aliter fuisse visum N. Heinsio, viro sagacissimo. HEMST.

ead. l. 10. Ἀφροδίτη φίλη) Leg. Ἀμφιτρίτη, ut Reviv. c. 47. Cetera ex Theocr. Potuisset retineri Ἀφροδίτη: sed verius est marinas nymphas aliud dixisse. BOURD.

ead. l. 11. Οἷα;) Facili medicina, sic interpungendo, credo fanatum locum: cui geminum si requiras, adi φιλῶ. cap. 25. SOLAN. Graevius ad Θ. Δ. VII legendum esse statuit accentu

mutato, αὐτὴ δ' ἡ πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου· quod interpretatur, ipsa lyra solummodo erat cranium cervi. Vellem hinc manum vir egregius abstinuisset: diu nobis erit exspectandum, interea dum locutionem esse Graecam prober; ne dicam, parum concinne vocolam, quae propria sit poëtis, in orationem prosam intrudi. Recte, quod & ipse iam pridem videram, doctiss. Solanus sola distinctione nativum huic loco lumen reddidit. Apud Theocritum & Philostratum fistula canit Cyclops: Nafō, *Sumtaque arundinibus compacta est fistula centum*: ne scilicet ad corporis modulum longus iunctorum tot arundinum ordo non responderet; quibus tamen si vel mediocriter ludere scivit Polyphemus, artificem eum habuero non vulgarem. Citharam huic monstro tradiderat Philoxenus, teste Schol. Aristoph. ad Pl. v. 290, istiusmodi forte, qualem hic irridet Lucianus. HEMST.

ead. l. 14. Κόλλοπι) Id est, *clavicula*. GUYET.

ead. l. 15. Ἄλλο δ' ἡ λύρα ὕπ.) V. Anacr. Od. I. SOLAN.

Pag. 93. l. 6. Ἀθύρματα ἄρκτου σκύλακα) Vid. Paul. Leopard. Emend. II, c. 6. Ἀθύρματα non tantum catuli Melitaei, atque eius generis animalia oblectamenti causa delicatius habita, sed & Deorum ἀθύρματα, quibus sibi consecratis delectari putabantur. Polyphemi formam urfi decebant, ludicrum venustissimum; ingenium, quod eos non sibi, sed dominae Galataeae fervaret. Apud Theocrit. Eid. XI, 41: — τρέφω δέ τοι ἑνδεκα νέβρω, Πάσας ἀμνοφόρας, καὶ σκύμνω τέσσαρας ἄρκτων. In Ovidii Metam. XIII, 834, perquam facete: *Inveni geminos, qui tecum ludere possint, (expressit ἀθύρματα) Inter se similes vix ut dignoscere possis, Villosae catulos in summis montibus ursae; Inveni, & dominae, dixi, servabimus istos.* Unum urfi catulum, quem in ulnis ferret, sufficere putavit Lucianus, suos sine dubio secutus auctores. Tum καὶ minus opportune positum: scripserat Noster, κατὰ τὸ λάσιον &c. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus; neque diffitetur ipse apud Theocritum, Αἱ δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ δοκέω λασιώτερος ἦμεν. Illum ego verficulum ab ea sede, quam in edd. mihi saltem visis occupat, retractum immigrare iubeam post versum tertium & trigesimum, ubi melius sententiae serviat: nam quo loco nunc haeret, viciniam plane conturbat. In Philostrati Cyclope Icon. II, c. 18, multa sunt similia. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τράγοι; HEMST.

ibid. Ἄρκτου σκύλακα) Vide omnino Theocritum Id. XI, 41. Sed & totum perlege venustissimum poematum huc ap-

prime faciens. Ovid. Metamorphoseon XIII, 834. SOLANUS.

ead. l. 14. Κινάβρας ἀπόζων) Sic philosophus Lucianus κινάβραν ἀποθέμενος Dial. M. X, § 8. Sic κινάβρας ἀπόζοντα, Dial. ἑταιρ. Κινάβρας, δυσωδίω τῶν τράγων. Hesych. Interpr. Aristoph. ad illud Plut. Αἰγῶν τε κινάβρων τῶν μέλη, vult etiam κινάβραν esse τῶν μαχαλῶν δυσωδίαν. Valle sub alarum trux habitare caper. κινάβρας. Catull. BOURD.

Pag. 94. l. 2. Ω πάτερ) Hic Dial. ex Homero. BOURD.

ead. l. 7. Ἐξω ἦν βέλους) In tuto, citraque periculum. Hoc proverbium frequens est apud Lucianum in Vor. in Baccho, in Dial. Ven. & Cupidinis. COGN.

ead. l. 14. Ἐπεὶ δὲ ἔθνηκα) Lege, ut bene Codex antiquus prae se fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ δύρα τὸ πτῶμα. Dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλεύτοτος, scribit ἐπιβουλότατος: sic & apud Synes. ἐπιβουλότατα: sed alibi quoque apud Lucianum hoc vocabulum occurrit, nusquam, si recte memini, ἐπιβουλεύτός: sed ἐπίβουλος non infrequens est Graecis scriptoribus. GRAEV. Restituendam putavi Gr. Cod. lectionem tum alias ob causas, tum propterea maxime, quod illud ἐπιτιθέναι Homericum sit Od. I, 240, Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπέθηκε θυρὸν μέγαν ὑψὸς αἰέρας: mox, πέτρην ἐπέθηκε θυρῶν v. 313, Ῥηϊδίας ἀφελὼν θυρὸν μέγαν. αὐτὰρ ἔπειτα Ἀφ' ἐπέθηχ', ὥς εἴτε φαρέτρῃ πῶμ' ἐπιθείη. Ἐπιτιθέναι de claudenda ianua Graecis usitatum, τιθέναι non item. Τὸ πῶμα (in πτῶμα non ipsas membranas, sed Graevii manum aberrasse suspicor) quod ad exitum antri fuit admotum, θυρὸν poëta vocat, qua de voce, quae postmodum in aliam longe significanti ditionem migravit, multa Grammatici. HEMST.

Pag. 95. l. 6. Ἐπιβουλότατον) Agnoscunt hanc scripturam ed. I. Mf. Gr. & P. sic scribitur etiam sub Tim. c. 33. In vulgatis ἐπιβουλεύτοτατον. utrumve apud Xenoph. legitur, nempe ἐπιβούλευτος, Cyrop. VIII, p. 130, 37, & 388, 24, δυσ-επιβ—. SOLAN. Quem tibicinem vocī ἐπιβουλεύτοτατον solum supposuerat H. Stephanus, intervertunt libri veteres offerendo ἐπιβουλότατον. Est quidem in compositis ἐπιβούλευτος per sane quam familiare: Xenoph. K. Π. VIII, p. 130, v. 37, ὥς εὐεπιβουλευτοτέρας ταύτης οὔσης (τῆς ἀριστερᾶς χειρός: 1^η π. p. 561, v. 42, δυσεπιβουλευτότεροι εἰσὶν ἀφανεῖς ὄντες: de Agef. p. 388, v. 24, ubi cumalata videas eiusmodi vocabula: νομίζων ἐν τῷ τοιοῦτῳ τό, τε ἀτρεμὲς καὶ ἀνεκπληκτότατον καὶ ἀθορυβητότατον καὶ ἀναμαρτητότατον καὶ δυσεπιβουλεύτοτατον εἶναι. Synes. de Regn. pag. 13 A. τίς δὲ ἰδιότης καὶ μικρὰ

πράττων ἀδεέστερός τε καὶ ἀνεπιβουλευτότερος ἐκείνου βασιλέως &c. Verum extra compositorum hanc formam simplex ἐπιβουλεύτος reperire non dabitur; quod in quamplurimis aliis usu venit. Si quis δορυβητής, ἁμαρτητής, quorum in Xenophonte composita vidimus, ostenderit, illi per me licebit in Lucianum revocare ἐπιβουλεύτοτατον. Interim nihil alienum me facturum existimavi, si certissimae fidei verbum scriptori nostro redderem. In Tim. cap. 56, τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλούτος. Stob. e Dione Chryf. διαβολὴ κακὸν καὶ ἐπιβουλότατον. Idem Or. X, p. 144 D. ὡς ἔχθιστον καὶ ἐπιβουλότατον. HEMST.

ead. l. 10. Ἀποξύνσας τὸν μοχλὸν) Ex Budaeo H. Steph. in Th. L. Gr. T. II, pag. 1134: Ἀποξύνω, extenuo, derado, acuo. Lucianus, ὁ δὲ ἀποξύνσας τὸν μοχλὸν καὶ πυρώσας γε προσέτι, κατετύφλωσέ με καθεύδοντα. Quibus addit de suo, sed videndum est, an ἀποξύνω possit etiam pro ἀποξύνω accipi, id est, acuo: quidni? modo potestate secundaria, deradendo, quemadmodum in lignis fieri debet, exacuo. Vereor tamen, quamquam lectioni vulgatae controversiam non moveo, ne Lucianus reliquerit ἀποξύνσας ab Homero sumtum Od. I, 326, — ἀποξύναι δ' ἐκέλευσα: mox: — ἐγὼ δ' ἐθώσα παραστάς Ἄκρον, ἄφαρ δὲ λαβὼν ἐπυράκτεον ἐν πυρὶ κηλέω. Euripid. Cycl. v. 455, Ὁν φασγάνῳ τῷ δ' ἐξαποξύνσας ἄκρον εἰς πῦρ καθίσσω —. Illud Homeri ἐθώσα Scholiastes interpretatur, ἀπώξυνα: tum ἐπυράκτεον, ἐπύρου ἐν τὸ δαλὸν ποτῆσαι. Distinctionem, quae perperam in nonnullis edd. posita Benedictum deceperat, recte collocavit Budaeus: ceterum unde promiserit κατετύφλωσε, quod in earum edd. quas tractamus, nulla comparet, equidem ignoro: Stephanus certe verbum istud compositum, tametsi probae notae, in Thesauro nusquam recensuit. HEMST.

ibid. Μοχλὸν) Palo. Virgil. Aen. III: — & telo lumen terebramus acuto. COGN.

ibid. Πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλ.) Καὶ πυρώσας γε προσέτι, ἐτύφλ. Exacuto veste & praeterea igne succenso. Sic est interpungendum & vertendum. CLER.

Pag. 96. l. 2. Καὶ καθίσας) Usque ad μὴν aberant a Mf. BOURD.

ead. l. 6. Μανθάνω ὅπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν) Sic inepte distinguit haec editio ex Salmurienfi; at debebat μανθάνω, ὅπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἔλ. GRON. Haec interpunctio, qua Fl. caret, a posterioribus est profecta: si quid esset in ea momenti, debuerat scribi, μανθάνω ὅπ' ἐκείνων, ex iis, quae narras, intelligo.

Ut Gronovius voluit, ita plane V. 2. & ferri potest ὑπ' ἐκεῖ-
νοῖς, scilicet προβάτοις sed potius habuero ὑπ' ἐκείνῳ, nimi-
rum κριῶ, ut Homero, cuius paene verba Lucianus expressit,
sit contentaneum: vid. Odyss. I, 444. Nonnus sive Maximus
Συναγ. 1στ. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 172: διέδρασε
δὲ μεθύσας τὸν Κύκλωπα, καὶ τυφλώσας αὐτὸν, καὶ ὑπὸ τὸ ἔ-
ριον ἐνὸς κριῶ κατακρεμάσας ἑαυτὸν, καὶ ἐξελθὼν σὺν τῷ κριῶ
οὕτως ἀπέδρα. HEMST.

Pag. 97. l. 1. Το σῶζειν αὐτ. καὶ ἀπολλύναι) Haec male co-
haerent, & subaeratum quiddam tinnunt; neque adeo dubi-
to, quin primum in margine a studioso lectore adpicta deinde
perreperint in contextum orationis. Laborant itidem ἐπ' ἐ-
μοὶ πρόσσεστι si scriptum foret, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ
ἐστὶ, mea in manu ac potestate fortuna navigantium est, nihil ultra
desideraremus. Ἐμοὶ πρόσσεστι, abiecto ἐπὶ, satis quidem Grae-
cum, verum ad sententiam huius loci neutiquam opportu-
num: nec fieri tamen potuisse non credas, ut ex utraque le-
ctione varia vulgaris illa fuerit conflata. Nihil tamen expeditius
arbitror, quam ut πρὸς ortum putetur ex πάντως, cuius
in vetustis libris tale est scripturae compendium πτως. Ergo
vel genuinum erit, vel Luciano saltem non indignum: τὰ
γοῦν τῶν πλεόντων ἐπ' ἐμοὶ πάντως ἐστὶ horum sensum ut ex-
planaret, addidit aliquis, τὸ σῶζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύναι,
quae nunc dilucide patet quam sint nullius pretii, si quadratae
orationi intericiantur. HEMST.

ead. l. 6. Τί τοῦτο &c.) Hic secutus est poëtarum fabulas,
qui Arethusam venatricem Dianae comitem fuisse tradunt,
ab Alpheo adamatam; cui cum ille vim adhibere pararet, ea-
que effugere non posset, Dianae miseratione in fontem sui
nominis esse conversam, occultissimisque meatibus & per
subterraneos cuniculos, ne amatoris undis pollueretur, in Si-
ciliam usque fugisse, tandemque in ea parte Syracusanae ur-
bis, quae Ortygia dicitur, magna aquarum vi erupisse, Al-
pheumque amatae Nymphae desiderio eodem esse infecutum.
Virgil. III Aen. — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occul-
tas egisse vias subter mare, qui nunc Ore, Arethusa, tuo Siculis
confunditur undis.* Verum haec fabulosa esse constat, cum Al-
phei aquae nusquam absorbeantur, ut docet Strabo lib. VI,
eiusque ostium manifeste videatur inter Ichthyn promonto-
rium & Haliartum oppidum. Ceterum fabulam Alphei & A-
rethusae refert Ovid. Metam. V, & Lucanus eius meminit in
III: — *Populisque per aequora mittens Sicaniis Alpheus aquas —*

Silius Ital. lib. XIII: *Hic Arethusa suum piscoso fonte receptat Alpheon, sacrae portantem signa coronae.* Sed longe venustissime Papinius in Epith. Stell. & Viol. v. 203: — *Tumidae sic transfuga Pisae Annis in externos longe flammatus amores Flumina demerso trahit intemerata canali, Donec Sicanios tandem perlatus anhelato Ore bibat fontes. Miratur dulcia Naïs Oscula, nec credit pelago venisse maritum.* COGN. Mirum est, quod de Alpheo flumine narrat Achill. Tat. lib. 1: ὅταν οὖν ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτῇ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δίνους τοῦ ποταμοῦ καθίσσιν ἄλλος ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἐρωμένην κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ἕδνα ποταμοῦ. BOURD. Multa notari poterant, quae diligentiam aliorum effugerunt; sed contenti erimus indicio Ph. Cluverii, qui Sic. Ant. pag. 156, 157, quidquid fere ad hanc fabulam a veteribus est traditum, pro solita sedulitate studiose collegit. Quae plurimis est Arethusa, Dianam nonnulli dixerunt: insignem enimvero temeritatem fluvii cum maximis minime comparandi, qui tam nobiles nuptias & supra sortem suam sperare fuerit ausus! Vide Schol. Pindar. ad N. A., 1. quod si habuisset in promptu Fulv. Ursinus in Virgil. cum Gr. Scr. C. p. 275, cavisset sibi, ne Telesillae versum apud Hephaest. pag. 36, Ἄ δ' Ἀρτεμις, ὃ κέρας, φεύγοισα τὸν Ἀλφείον, mutatum ireret in Ἄ δ' Ἀρέθουσα, ὃ κέρας. Ἀλφειώα vel Ἀλφειούσα Dianae cognomen, de quo If. Casaubon. Anim. ad Athen. VIII, c. 7. HEMST.

ibid. Ἀλφειῶ) Alpheus fluvius in Elide Peloponnesi regione, per quam funditur, quem Pausanias lib. V tradit occultis meatibus subter mare labi, & in Arethusam Siciliae fontem desinere. Suidas multo luculentius eiusdem fluminis naturam, cursum & αὐξησιν describit. COGN.

ead. l. 7. Οὐτε ἀναμίγνυσαι &c.) V. Philostr. Imag. p. 812, & Pausan. Ἡλιακ. oraculum Apollinis in eam rem afferentem p. 153. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐτε ἀναπαύεις) Ex ed. Salm. male distinctum puto οὐτε ἀναπαύεις, σεαυτὸν διαχυθεῖς, cum rectius non distinguatur ab Bourdelotio. Neque sane id potest notare neque diffusis aquis te ipsum cohibes; nam qui se diffundit, quomodo is se cohibet? sed diffusus te reficis. Ludit enim in notione & Graeci verbi διαχυθῆναι & Latini diffundere, nempe pro exhilarare. Quae tota est elegantia huius loci. GRON. Gronovio remittimus acumen illud quaesitum in διαχεῖσθαι, quod si Luciano potuisset in mentem venire, multo minus eliminata forent, quam nunc sunt, eius scripta. Non alia τοῦ διαχεῖσθαι est po-

teffas, quam quae Geographis, ubi de fluminibus in mare labentibus habetur sermo, familiarissima. Strab. VI, p. 416 B. de hoc ipso Alpheo: τό, τε διὰ τοσούτου πόνου συμμένειν τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μὴ διαχεόμενον τῇ θαλάττῃ &c. παντελῶς μυθῶδες. V, p. 325 C. Padus διαχεόμενος εἰς πολλὰ μέρη κατὰ τὰς ἐκβολάς. Tum συμμένειν in Strabone, quod Luciano ξυνεστηκέναι ἀμιγῆς itidem, cum de Alpheo loquuntur, frequens: ἐντεῦθεν δὴ κεν κατὰ γῆς ρεῖθρον μέχρι τῆς Σικελίας ἀμιγῆς τῇ θαλάττῃ διασᾶζον τὸ πότιμον ὕδωρ. Strabo. Liban. T. I, p. 4 A. φυλάττων ἀμιγῆς καὶ ἐν θαλάττῃ τὸ ρεῖθρον. perquam elegantem orationis figuram hinc traxit T. II, p. 345 A. qui Ionen in Syria condiderunt Argivὶ μετ' εὐδαιμονίας ἀπάσης ὥκουν ἐν μέσῃ τῇ βαρβάρῃ πόλιν Ἑλλάδα, παρεχόμενοι καὶ τηρήσαντες τὸ ἦθος καθαρὸν ἐν τοσαύτῃ νόσῳ τῇ κυκλῷ, κατὰ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ νενικηκότα μῦθον, ὃς ἐκ Πελοποννήσου πρὸς Σικελίαν ἄγει τὸν ποταμὸν διὰ θαλάσσης μέσης ἀπομιγῇ πρὸς τὴν θαλάτταν. HEMST.

ead. l. 11. Οὐκ οἶδ' ὅπου) Hoc Neptunum praeterire non poterat maris universi dominum: quapropter malim, οὐκ οἶδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, quae alibi proferuntur, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Mox suspectum mihi est ἐλεγχεῖ nihil in Neptuni verbis, quod criminationem ullam redoleat: tale quiddam potius requiritur, quale ad finem est huius dialogi, ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον: id enim aegre videtur ferre Alpheus, Neptunum molesto colloquio sua gaudia morari: tu me properantem, ait, certe debebat, ne interpelles; nosti mores amantium & festinationem, ut qui saepe iam eodem igne contabueris. HEMST.

ibid. Οἱ λάροι) Larum Gaza vertit gaviam, cuius mentionem facit Plinius inter maritimas & aquaticas halcyonem & mergum X, c. 32. Idem c. 74 eiusdem libri, aquaticae anates & gaviae. Λάρον Latine quidem commode reddi non posse dicit in Laro hante Erasmus. COGN.

ibid. Ἐρωδιοὶ) Aves, quarum tria genera ponuntur ab Aristot. Haec avis urinatur, sicut & λάρος. COGN.

ead. l. 12. Ἀναφαίνειν σεαυτὸν) Filum orationis persuadet omnino Lucianum scripsisse ἀναφανεῖν. Nescio ubi, sicut gaviae & ardeae, demersus in profundum, alicubi videris emersurus, teque ipsum rursus exserturus. IENS. Iensi emendationem in textum recipere visum est. SOLAN.

Pag. 98. l. 4. Ἡ δὲ τοῦ σοι γῆς αὕτη (πηγὴ) ῥέει) Manife-

stum est, quandoquidem ἡ δὲ idem significat, quod αὐτή, postremum illud redundare, orationemque satis potuisse subsistere hoc modo, ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς ῥέει; Longe tamen abest, ut hic aliquid refecandum, quamlibet redundans, arbitremur; quin istiusmodi pleonasmus & elegans & frequens est. Sic infra in Cataplo, ubi Megapenthes, ab assentatoribus suis venenato poculo interemtus, & Clotho apud inferos colloquuntur, Clotho ait, τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δευρὶ κατέπεμψε σε. Patet, τὸ ἐκεῖνο redundare: nam sine hoc sensus est plenissimus, *Ultimum enim tibi datum poculum te huc demisit*. In de Saltatione: Τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς (ὀρχήσεως) καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν ὥσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται. Et hic τοῦτο abundat: sufficit namque, si ita intelligas, *Saltationis vero florem, & fructum absolutissimum, qui nunc cum maxime ad summam perfectionem venit, oratio nostra nunc persequitur*. In de Dea Syria, Ἄλλοι δὲ, Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, τῆς δὲ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστὶ, ταύτην καὶ τόδε τὸ ἔδος εἰσασθῆαι νομίζουσι. Hic quoque redundat ταύτην: hac enim ratione constat oratio, *Alii vero Babyloniam Semiramidem, cuius sane multa opera in Asia sunt, hoc etiam templum sacrasse existimant*. Sic in Cynico: Ὑμεῖς δὲ, τῷ δι' ἀπληστίαν τε, καὶ ἀκρασίαν ἀρπάζοντι πάντα, τούτῳ μάλιστα εἰοίκατε. Omnino & hic non requiritur τὸ τούτῳ ad sensum, qui sine illo satis foret concinnus, *Vos autem maxime similes estis homini, per inexplebilem cupiditatem & intemperantiam omnia diripienti*. Quid plura ex Nostro loca adscribam? Aelianus quoque non raro eandem amat redundantiam. Sic lib. XII Ποικιλ. 19: Τὴν ποιήτριαν Σαπφῶ τὴν Σκαμανδρωνύμου θυγατέρα, ταύτην καὶ Πλάτων ὁ Ἀρίστωνος σοφὴν ἀναγράφει. Planum est, omisso τῷ ταύτην, nihil de sensu detrahi. Sic lib. XIII, c. 1, de Atalanta, φυγεῖν ἐθέλουσαν, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἂν τις αὐτὴν κατέλαβε. Si & hic simpliciter dicamus, τὸ αὐτὴν redundare, nihil necesse erit cum viris doctis vel aliam lectionem circumspicere, vel id exponere, quasi φυγεῖν ἐθέλουσαν esset Attice pro φυγεῖν ἐθέλουσης. Eodem plane modo sequitur illic non multo post, τὸ δὲ ὑπέρογκον τοῦ σώματος, οὐδὲ τοῦτο εἶχε. Sic cap. 15, καὶ Κόροιβον δὲ, καὶ Μελιτιάδην καὶ ἐκείνους ἀνόητους φασίν. — Quemadmodum Latini in usurpando per pleonasmum pronomine faciant cum Graecis, erudite ad Livii XXV, 27, docet ὁ πᾶν I. Fr. Gronovius. Cuius exemplis ex Catone. Livio, Plauto, Caesare, Suetonio, Plinio, Arnobio, adductis, haec addas licet

ex aureo purae Latinitatis flumine, Cicerone. Apud hunc in II de Orat. 63 legas, *Nummum divisorem, ut Neoptolemum ad Troiam, sic illum in campo Martio nomen invenisse.* cap. 77, *Reliquae duae, sicuti sanguis in corporibus, sic illae in perpetuis orationibus fusae esse debebunt; duae nimirum illae res, conciliare, & permovere, ut praecefferat.* Manifesto in duobus his exemplis, in altero illum, in altero illae, una cum τῷ sic, sine ullo sensus intertrimento abesse possint. Clarissime quoque τὸ haec supervacuum est in his apud eundem I de Orat. 23: *Sin autem ea, quae observata sunt in usu, ac ratione dicendi, haec ab hominibus callidis, ac peritis animadversa, ac notata, verbis designata, generibus illustrata, partibus distributa sunt, (id quod fieri potuisse video) non intelligo, quamobrem &c.* Sic redundat τὸ ea in his lib. III, cap. 13: *Tantaque insolentia ac turba verborum, ut oratio, quae lumen adhibere rebus debet, ea obscuritatem & tenebras afferat.* Ita & scriptor ad Herennium IV, 9, superfluum ponit τὸ ἰί, dum ita scribit: *Nam rerum imperiti, qui uniuscuiusque rei de rebus ante gestis exempla petere non possunt, ἰί per imprudentiam facillime deducuntur in fraudem.* Iterum Cicero bis in una periodo hac loquendi ratione utitur IV in Verrem 52: *At iam illa omitto, quae disperse a me multis locis dicentur, ac dicta sunt: forum Syracusanorum, quod introitu Marcelli purum a caede servatum est, ID adventu Verris Siculorum innocentium sanguine redundasse: portum Syracusanorum, qui tum & nostris classibus, & Carthaginiensium clausus fuisset, EUM, isto praetore, Cilicum myoparoni, praedonibusque patuisse.* Eodem modo & ibi redundat apud eundem lib. I in Verrem 22: *Cum quidem viderent socii in foro populi R. quo in loco antea, qui sociis iniurias fecerant, accusari & condemnari solebant, ibi esse palam posita ea, quae ab sociis per scelus ablata, ereptaque essent.* Nam profecto sine τῷ ibi constare haec possit oratio. Hic locus omnino est geminus eius Liviani, ad quem notabat ea, quae dixi, vir magnus. IENS. Ἡ δὲ ποῦ — αὐτῇ ρ.) Ut hanc scripturam vindicaret, multa lenius; sed non satis similia. Accedit propius, quod legitur supra, & Dial. Ven. & Cup. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Πέα, πότε ἂν ἐκεῖνη σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὖσα ἐν τῷ Ἀττῇ; sed nondum sic acquiesco. Suspicio autem, pro αὐτῇ, πηγὴ legendum. Adde Men. c. 15, τοὺς Αἰγυπτίων αὐτοὺς, qui locus mihi etiam suspectus, ut in nota videbis. SOLAN. Ἡ δὲ non est idem plane, quod αὐτῇ sic enim scribendum fuerat, ἥδε δὲ ποῦ σοι &c. Cape, quasi posuisset Lucianus, ἥ δὲ Ἀρέθουσα: sequi solet οὗτος in hoc structurae genere creberrime. Liban. in Dian. pag.

670 A. ὁ δ' ἐπιτραυμμένος τὰς τῶν φοιτητῶν εἰσόδους οὗτος εἰσὶν πῶς τότε. Noster πῶς δει' ἴστ. συγγρ. c. 5, τὸ δ' (πρᾶγμα) οἷσθ' ἂν πού καὶ αὐτὸς, ὃ ἐταῖρε, ὥς οὐ τῶν εὐμεταχειρίστων τοῦτ' ἐστι. de Lucret. οἱ δ' ἐ τοῦ μέσου βίου πολλοὶ ὄντες οὐτοι. Itaque nullus est suspitioni de vitio locus. HEMST.

ead. l. 8. Διαυγὴς τέ ἐστι &c.) Non poterat accuratius, si spectator adfuisset, quod minime negavero, Lucianus. Ad dam Senecae locum egregium ex Consol. ad Marc. c. 17: *Videbis celebratissimum carminibus fontem Arethusam, nitidissimi ac perlucidi ad imum stagni, gelidissimas aquas profundentem; sive illas ibi primum nascentes invenit, sive immersum terris flumen integrum subter tot maria, & a confusione peioris undae servatum reddidit.* Haec quin corrupta sint, nemo dubitat: ad vestigia priscæ lectionis, neque minus tamen, quam magnus I. Fr. Gronovius, timide, coniicio: *sive illas ibi primum nascens invenit, sive in ipsum penetrans flumen &c.* nam & Qu. Nat. VI, c. 8, similiter fere dixit, *Alpheum, celebratum poetis, in Achaia mergi, & in Sicilia rursus transiecto mari effundere amoenissimum fontem Arethusam.* Brevius etiam de fontis amoenitate testatur oraculum: Ἄνδρες θ' οἱ πίνουσιν ὕδωρ καλὴς Ἀρεθούσης. Nonnus Συναγ. ἴστ. ad Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 152, τὸ δ' ὕδωρ τῆς Ἀρεθούσης ἀκραιφνές τε καὶ καθαρὸν καὶ γλυκύ. Ergo merito vini postulat Athenaei locus II, p. 42 C. μόνον δ' ἀτέρμυον τῶν ἀλυκῶν τὸ τῆς Ἀρεθούσης. de quo vide Casaubonum in Anim. HEMST.

ibid. Ἄναβλύζει) Inde ἀναβλύες πηγαί. ἀναπηδᾷ, ἀναβρύει, Hesych. verb. ἀναπηδᾷ. BOURD.

ead. l. 12. Παρ' ἐκείνης) Ἐκείνην forte. GUYET. Vult haud dubie Alpheus, se ad Arethusam contendere; at verba dicunt contrarium. Apertum itaque mendum, legendumque una litera mutata, ἐκείνην. Παρὰ τίνος ἀπέρχεσθαι est venire ab aliquo, ut supra pag. 141, Παρὰ τῆς Ἀμοιτρύωνος γυναικός, scil. ἐκπεμφθεῖς. At παρὰ τινος ἀπέρχεσθαι est ire ad aliquem, ut paulo post in eodem hoc Alphei & Neptuni dialogo, Χόρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην, & passim. sic in Timone: Ἄλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ὁπόταν ἂν παρὰ τινος πεμφθεῖς ὑπὸ τοῦ Διός. In his iisdem Deorum dialogis: Ἐγὼ δ' ἐκ παρὰ τὴν σελήνην ἀπελθὼν. Κόρης οὕτω καλὴς φοιτάσης ὁσημέραι παρὰ σε. Et sexcenties alibi. IENS. Restituimus ἐκείνην, secuti ed. I. quae sola recte hanc vocem habet: reliquae enim ἐκείνης, contrario prorsus & absurdum sensu. SOLAN.

Pag. 99. l. 2. *Συναυλία μίγνυσο*) Quod Codex unus & item alter praebent *συναναμίγνυσο*, vix crediderim lectionem esse variam, sed potius vulgatae lectionis interpretamentum: *Συναυλία μίγνυσο* quin rectissimum sit nullus dubito, quippe eruditius, quam ut a Luciano non sit profectum. *Συναυλίαν* vocant *tibiaium conceptum*, τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὐλήσιν· ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, *Συναυλία* λέγεται, ut scribit Hesych. hinc apud Long. II, p. 62, αὐλῶν τις ἂν ῥήθῃ συναυλούντων ἀκούειν. Eiusmodi *συναυλίαν*, five *συμφωνίαν* τινὰ τῶν αὐλητῶν ἐν Παναθηναίοις συναυλούντων commemorat Poll. IV, 83. Strictius alioquin usurpari solet, quando choro cantanti tibiae modos attemperat choraulus, qui quidem mos apud veteres obtinebat; nam postmodum chori praecincentem tibicinem voce subsequebantur: Athen. XIV, p. 617 C. itaque est intelligendum, quod adiungitur a Polluce: οἱ δὲ τὴν συναυλίαν εἶδος προσαυλήσεως οἰονται, ὡς τὴν αὐλωδίαν· & Segm. 107. vide Henr. Vales. ad Exc. ex Diodoro Sic. p. 51. Paulo etiam discrepat Semus, qui τὴν συναυλίαν τι ποτ' ἐστὶν ἐμφανίζει hunc in modum, teste Athen. XIV, p. 618 A. ἀγὰρ συμφωνίας ἀμοιβαῖος αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ χωρὶς λόγου τοῦ προσμελωδούντος· nisi descriperit ibi, quod verius opinor, certum aliquod *συναυλίας* genus in sacris Deliis adhibitum; nam quae proferuntur, ex eius Deliade sunt deprompta: sed quae illis in verbis uberiore luce indigent, nunc ne attingere quidem animus est. Schol. ad Gregor. Nazianz. Stel. II, p. 106: *Συναυλία* ἐστὶν, ἥνικα δύο ἢ καὶ πλείους αὐληταὶ συναυλοῦσιν ἅμα, εἴτε ὅμοιον, εἴτε διάφορον, ὁ μὲν καλάμῳ, ὁ δὲ κέρατι, ὁ δὲ τῷ χαλκῷ ἐναυλεῖ. Λέγομεν δὲ συναυλίαν καὶ κιθάρας ἅμα συγκρουομένης αὐλῇ καὶ συμφθεγγομένης· haudquaquam absurde, ut eum bono duci obsecutum fuisse facile appareat: de cithara quod moner, certum est; erant enim & νόμοι κιθαριστῆρις, οἷς καὶ προσήνουν, meninitque Athenaeus τῆς τῶν αὐλῶν πρὸς λύραν κοινωνίας. Hinc pronus ad figuratam orationis formam patet aditus, cum duo pluresve in eandem rem consentiunt, ac mutuis animorum studiis conspirant: quoniam vero tibiae funebres, ideo factum, ut in communi luctu & deploratione praecipue *συναυλία* ponatur. Philostr. Icon. I, c. 11, p. 781, λέγεται γὰρ *Συναυλίαν* τοῦ θρήνου τοῖς κύκνοις ὁμολογήσαι (Zephyros.) Libanius de Nicomedia terrae motu subversa p. 207 B. νῦν ἔδει καὶ πέτραις δοθῆναι δάκρυα, καὶ ὄρνισι νοῦν εἰς *συναυλίαν* τοῦ πένθους. Synes. Ep. IV, p. 159 D. νῦν πρὸς ἐρήμοις ἀκταῖς *συναυλίαν* ὀλοφυρόμεθα. Praeiverat iis Aristoph. Equit. v.

9, — δεῦρό νυν πρόσελθ', ἵνα Ξυναυλίαν κλαύσωμεν Ὀλύμπου νόμον· ubi vide Schol. Diverſa in re Ariſtid. T. III, p. 708 B. ὥστ' ἔλσεινδον τὸ χρέμα τῆς ξυναυλίας εἶναι τοῦ τε σοφιστοῦ καὶ τῶν ἐταίρων· praeceſſerat, καὶ δῆτα ἡδὺς ἦν ὁ κορυφαῖος ἰδὼν κατ-όπιν τοῦ χοροῦ. Hefychius affirmat, ξυναυλίαν dici πᾶν πρᾶγμα διſſόν· quod ita capiendum, ſi concinant inter ſe duae res ac congruant. Lynceus apud Athen. III, p. 109 E. τοιαύτην (ὁ ἐſχαρίτης) ἐνθρυπτόμενος ἔχει πρὸς τὸν γλυκὺν ξυναυλίαν. Luciani quae fuerit mens, vertendo declaravi: nam quod priores interpretes dederant, eodem alveo cum fonte illo miſcearis, aegre, quorſum ſpectet, pervideas. Aliunde ductum ξυναυλία, cum cohabitationem & conſortium ſignificat: veluti de matrimonio Ariſtot. Pol. VII, p. 212, ὀρίſαντες χειμῶνος τὴν ξυναυλίαν ποιεῖσθαι ταύτην· Lambinum in ſυνουσίαν mutantem repudiamus: tales ξυναυλῖαι γεροντικαὶ, quas bene reſtituit Anaxandridae Caſaubonus in Athen. II, p. 48 A. Finiſſimum eſt ὁμαυλία & ὁμαυλος. HEMST.

ead. l. 7. MEN. καὶ ΠΡΩΤ.) Quare Menelaum hic cum Proteo colloquentem inducat, facile vident, qui Odyſſ. librum IV legerunt. SOLAN.

ibid. ΠΡΩΤΕΩΣ) Proteus Deus marinus, Oceani & Tethyos filius. Iliaci belli tempore, cum Aegyptus rege careret, in regem aſſumptus eſt, quem Aegyptii Cetea appellabant. Hunc artium peritum fuiſſe tradunt, Homer. Od. IV, & Virgilius item IV Georg. & in varias ſe formas vertere ſolitus; ut nunc animal, quandoque arbor aut ignis, aut aqua, aut quid aliud videretur. Quod figmentum Diodorus lib. II, ſecutus Herodotum, ad Aegyptiorum regum morem refert, quibus familiare fuit leonis aut tauri vel draconis priorem partem in capite geſtare, nec non arborem, quin ignem quoque principatus inſignia. Idem Lucianus in Comm. de Saltat. Protea illum in varias ſe demutantem rerum facies non fere alium intelligit, quam ſaltatorem eximium, ad effingendum quidquid omnino collibuiffet, veluti Empuſa, docilem. Heraclitus Ponticus diverſam his colligit allegoriam. A Proteo natum eſt adagium hoc, Πρωτέως ποικιλώτερος, id eſt, Proteo mutabilior; quod in vaſtrum & verſipellem competit. Plato in Ione: ἀλλὰ ἀτεχνῶς ὥς περ ὁ Πρωτεὺς παντοδαπὸς γίγνῃ, id eſt, ſed prorſus Protei in morem in omnem ſpeciem verteris, ſurſum ac deorſum te ipſum diſtorquens. COGN.

ead. l. 14. Εἰδὼν) Non videt tamen apud Homerum Od. Δ, 456 & ſqq. Sed v. 418 praedixerat futurum. SOLAN.

Pag. 100. l. 3. Εἰ δὲ ἀπιστεῖς) Videtur scribendum esse, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὴς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσταμένη, quod si non credis, & haec res tibi videtur falsa quaedam species, quae oculis obicitur. In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψευδές. GRAEV. Poterat enim legi ψεύδος, cuius ἐπεξηγήσεις, φαντασία τις &c. Sed nihil est causae, cur commoda verba & aperti sensus sollicitemus. Hesych. φαντασία, τὸ μὴ ὂν ἀληθές, ἀλλὰ σχῆμα τι. De Proteo, eiusque multiplici in omnes formas conversione, particulam vide Poluceae declamationis, quam Philostratus excerpfit de V. S. II, c. 12, ubi sophisticis coloribus miraculum illud Homeri pingitur. HEMST.

ead. l. 9. Πολύπου) De polypi vario ingenio meminit Plinius IX, c. 29. Praeterea Plutarch. in libello περὶ πολυφιλίας, ex Theognide: Πουλύποδος νόον ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη· id est, Mentem habeas vasti polybi, qui protinus illa, se quibus admoritur, saxa colore refert. Idem Lucianus in eo, qui περὶ Ὁρχήσεως inscribitur, ex Pindaro opinor: ποτικὸν θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων. COGN.

ead. l. 14. Ὅποιά ἂν πέτρα) Aelian. V. H. prin. Plin. IX, 19. XXX, 9. SOLAN.

ead. l. 15. Κατὰ τὰς πλεκτάνας) Differunt, si accuratius loquaris, κοτύλαι, κοτυληδόνες, acetabula, caliculi polyporum, & πλεκτάναι, πλόκαμοι, σπείραι, τρίχες, recentioribus Graecis καρρία, vel clavi, crines, cirri, pedes, brachia, flagella, ut adversus Hermolaum egregius ille Pintianus observavit ad Plin. H. N. IX, c. 29. quod prodesse potuerat N. Heinsio minus in hac re circumspicere ad Ovid. Met. IV, 267. Attamen, ubi mentio κοτυλῶν vel κοτυληδόνων obvenerit, saepe Grammatici solent interpretari πλεκτάνας. Schol. Homer. ad Od. E, 433, Luciani ad M. Έγκ. Oppiani ad Hal. II, 233, 282, 312, Hesych. opportune Eustath. ad Od. E, p. 1541: Κοτυληδόνες, αἱ τοῦ πολυπόδος πλεκτάναι ἀπὸ μέρους. τουτέστιν, ἀπὸ τῶν βραχυτάτων κοτυληδόνων, αἱ πρηνεῖς ταῖς πλεκτάναις ὑπόκεινται ὡμοίαι οὔσαι κοτυλίδις κοιλοῖς, ἀφ' ὧν καὶ παρονομάζονται· apud eum quae de polypo praecedunt, cuncta suppeditavit Athen. VII, p. 316, 317. ex eiusdem libro XI, p. 479 B. emendandum, quod habet ad II. X, p. 1182, v. 45, κοτυληδόνες αἱ ἐν ταῖς πλεκτάναις αὐτῶν ἐπιφύσεις· male vulgatur ἐπιχύσεις. Ex ista vero Grammaticorum interpretandi fere perpetua consuetudine suspicio mihi fuit oborta, fieri potuisse, ut κατὰ τὰς πλεκτάνας a margine tandem delatum fuerit in ipsa

Luciani verba: accedebat vel maxime, quod hae voces nec sensu nec structura satis viderentur constare: cur enim post ἀρμύζειν τὰς κοτύλας καὶ προσφῶντα ἔχουσιν onus illud orationis limpidae supervacuum adderetur κατὰ τὰς πλεκτάνας; aut, si addi omnino voluisset Lucianus, cur non potius structura liquidiore ταῖς πλεκτάναις extulisset? Quare, nisi quis eruditior moretur, * equidem haud intercedo, quin eo abeant, unde malum pedem intulerunt. De polypo autem qui cognoscere cupit, illi legendos suadeo Gesnerum, Aldrovandum, Rob. Constantinum in Suppl. Ling. Latin. Leon. Alлатium ad Eustathii Hexaëm. p. 100, atque alios. Ad Lucianum proxime convenit Ovidius Hal. v. 30: *At contra scopulis crinali corpore segnis Polypus haeret, & hac eludit retia fraude, Et sub lege loci sumit mutaeque colorem, Semper ei similis, quem contigit* —. ut magis etiam conveniat, parvula mutatione confici potest: *Ut sub lege loci sumat, mutetque colorem*: nimirum, *hac fraude, ut sumat* &c. HEMST.

Pag. 101. l. 7. Ἰδὼν, εἶδον) An scribendum, εἶδον, εἶδον; GUYET. *Intuitus vidi*, hoc est, cum semel vidissem, iterum vidi. Suspecta tamen mihi est haec lectio, & vera fortasse sit εἶδον, εἶδον, vidi, vidi. CLER. Agitatus inter eos, qui de stilo N. F. scripserunt, fuit hic locus. Ut Graecorum illud interpretum Exod. III, 7, ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου, repetitum a Stephano A. A. VII, 34, pure Graecum probaret Pfochenius Diatr. § 52, testem excitavit Lucianum, illum quidem in hac causa minime contemnendum. Gatakerus eo, quem sibi adversarium delegerat, eruditione maior, Diff. de N. Instr. Stil. c. IX, ita versatur in repellendo isto Luciani loco, ut facile per multas ambages circumeundo declararet, expeditum sibi non fuisse, quod recta via responderet. Quamquam eorum, qui orationem N. F. Graecam esse castigatissimam contendunt, opinio perquam mihi semper ridicula fuit vifa, haec tamen loquendi formula, etsi rarissima, quin pauculis quibusdam veterum exemplis, quae ex Xenophonte & Polybio diligentissimus Raphelius annotavit, possit confirmari, nequaquam infitiamur: nam quod in accuratissima praefatione Sylburgius ex Pausania protulit ἰδὼν οἶδα, est illud ab hoc genere sane diversum. ceterum prudenter scri-

* Moratur, atque adeo me paene retrahit doctissimus Gesnerus ita scribens: *Verba κατὰ τὰς πλεκτάνας decere opinor copiam illam Luciani, qui non satis habuit acetabula nominare; etiam cirros memoravit, quorum in articulis sedent acetabula.*

ptum iudico, quod adiecit: cuiusmodi phrasēs occurrunt etiam in Sacris literis ex Hebraïca consuetudine petitae: nam saepenumero contingit, ut locutio quaedam native Graeca a LXX interpretibus & N. F. scriptoribus, mutata paululum potestate, ad Hebraeam apte exprimendam adhibeatur: quo quidem pacto aliam utique formam induit: Luciano quidem factum rectum relinquimus suum illud ἰδὼν εἶδον. HEMST.

Pag. 102. l. 12. Ἐπελέξατο) Hunc Luciani locum Budaeus notavit in Comm. L. G. p. 660. Ab Ionibus ea potestate verbum ἐπιλέγεσθαι celebratur, adeoque in Herodoto frequens, ut Suidas in Ἐπελέξαντο. VIII, 128, Τοῖσι δὲ στρατηγοῖσι ἐπιλεξαμένοισι τὸ βιβλίον. Eum qui libenter imitatur, Pausanias saepius itidem habet IX, p. 762, de quo loco assentior Sylburgio: nec non pari significatione ἐκλέγεσθαι & ἐπεκλέγεσθαι. Ἀναγινώσκειν & ἐπιλέγεσθαι inter se commutat Dion Cass. LX, p. 665. Idem est ἀναλέγεσθαι Eunap. in Liban. p. 174, καὶ ὁ νουν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἰσεται, singula scriptorum eius qui legerit peritus iudicandi, venustatem orationis animadvertet: aberrat interpretes laudatissimus. Callimach. Epigr. XXIV: — Πλάτωνος Ἐν τῷ περὶ ψυχῆς γράμμι ἀναλεξάμενος. HEMST.

ead. l. 15. Διέστησεν αὐτὸς) Commodius αὐτὰς scribi puto, quam lectionem agnovisse videtur Benedictus: ac nisi Iuppiter ipsas diremisset. Paulo post κρίναι legas an κρίνεις, nihil prorsus interest. Tum personas esse male collocatas, eoque modo, quem Ienius approbavit, ordinandas censeo. Quid si porro formulam Atticam scriptori nostro reddamus, τήμερον εἶναι pro τήμερον οἶμαι; οἶμαι dubitationem aliquam habet, quae videtur hinc removenda, praesertim quia sequitur, καὶ τις ἥξει μετὰ μικρόν. HEMST.

Pag. 103. l. 4. Κρίναι) Mallem κρίνεις, ut D. κρ. c. 2 de eadem re, οὐκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. SOLAN.

ead. l. 5. Τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη &c.) Ita personis haec vulgo leguntur distincta. Ego vero nullus dubito, quin ab τήμερον usque ad ἥδη σοι φημί, sint omnia Panopes verba; sequentia autem Galenes esse putem, sine interrogatione. Hoc modo ergo concinnanda: Γα. Τί οὖν αἱ θεαί, ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπῆλθι πρὸς τὴν Ἰδην. καὶ τις ἥξει μετὰ μικρόν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Γα. ἥδη σοι φημί, οὐκ ἄλλη κρατήσῃ, τῆς Ἀφρ. ἀγ. Quid igitur Deae, dic Panope? Pa. Hodie, opinor, discedunt ad Idam; ac veniet quis paulo post, nuntians nobis victtricem. Ga. Immo iam affirmo tibi, nulla alia superior erit, cer-

tante Venere, quam ipsa Venus. Attentus lector existimet. Vitis personarum notatio haud dubie inde contigit, quod librarii inter Γ, quae litera Galenen, & Γ (sic enim antiqui pingebant Π) quae Panopen designabat, non rite destinxerint. IENS.

ead. l. 24. Ὑδρευσομένη) Sic solebant antiquissimi Graeci, ut constat ex Homero, puellas sub vesperam ad fontem mittere; quem morem apud Orientales etiam obtinuisse, intelligimus ex Genes. XXIV, 11, ubi vide, quae annotavimus. Quod cum ita sit, sine ratione habet postea Lucianus de Danao: Σκληραγωγεί τὰς θυγατέρας καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ ἀρυσσομένας. Atqui is omnium mos erat antiquissimis temporibus. CLER.

Pag. 104. l. 6. καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει) Leg. Sueton. August. BOURD. Antoninus I, § 5, παρὰ τοῦ τροφῆως accepisse se scribit τὸ φορέπνον, καὶ ὀλιγοδέες, καὶ αὐτουργικόν. ibi Gatakerus hunc Luciani locum profert, deque re ipsa plura commentatur. Iungi solent αὐτουργοὶ καὶ αὐτοδιάκονοι, αὐτουργία καὶ αὐτοδιακονία, quas virtutes Christianis commendat Clem. Alex. Paedag. III, c. 4. Alias αὐτουργοί, qui opus rusticum ob pauperiem ipsi faciunt. Mox commodius videtur, καὶ πέμπει ὕδωρ γὰρ ἀρυσσομένας pro τε. Quod Graevius monet, iungi debere, ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα, interpretes non praeteriit. HEMST.

ead. l. 7. Ὑδωρ) V. Apollod. XIV. SOLAN.

ead. l. 9. Μακρὰν οὕτω τὴν ὁδὸν ἐξ Ἀ. εἰς Λ.) Ad Statii Theb. I, 360, ubi operosa vehementis est procellae descriptio, Barthius notat, dicere Papinium, tempestatem hanc fuisse maximam, & multum regionis inundasse, quae Argos & Lernam simul tetigerit, loca non exiguis inter se spatiis distantia. Nihil est, ne fallaris, in Statio, quod spatium illud haud exiguum ulla ratione designet: hunc tamen addit, quasi probandi causa, Luciani locum, & tum porro: Sed pro regia puella aequatum eunte via longa non ideo sit pro tempestate: id quidem haud absurde, quod utique pro regia puella, aquam petitura, longior aliquanto via censeretur possit; quamquam id satis excusatur ea cautione, quam a moribus atque instituto Danaï desumptam Lucianus adhibet. Alioqui non tantum erat hoc intervallum, quin Antisthenes, quippe vir & philosophus, maius etiam quotidie Socratis audiendi gratia, stadia nimirum XL ex Piraeo in Afty conficeret: propius autem Argis aberat Lerna: nam, ut ait Pausan. II, p. 197, ἀπέχει δὲ Ἀργεῖων τῆς πόλεως τεσσαράκοντα καὶ οὐ πλείω στάδια ἢ κατὰ Λέρναν θάλασσα. quam

intercapedinem, spatium inter Piraeum & Afty interiectum
aequantem, occupare longis muris ad mare ductis institue-
rant Argivi bello adversus Lacedaemonios, testibus Thucy-
dide V, c. 82, 83, & Diodor. Sic. XII, p. 327 C. in quo vitio-
se legitur Ἀγίως χωρίον pro Ῥσίας. Paulum vero a mari di-
stabant ab ea parte, quae spectat in Laconicam, Lerne, ab
altera Temenium: idcirco memorat Pausanias τὴν θάλασσαν
τὴν μετὰ τὴν Τημερίου καὶ Λέρνης p. 198. Temenium autem, fi-
niente Strabone VIII, p. 566 B. ἀπέχει τοῦ Ἀργους ἑξ καὶ εἴ-
κοσι σταδίων ὑπὲρ τῆς θαλάσσης. Huic intervallo quod scri-
bit Plin. H. N. IV, 5, fere consentaneum est: Amnes, Inachus,
Erasinus, inter quos Argos Hippium cognominatum: supra lacum
Lerne a mari *cioci* pass. Ita si legas, satis huic loco consul-
tum arbitror: nam If. Vossius ad Pompon. Mel. p. 205, mea
quidem sententia labitur, & Strabonem parum concinne cum
Plinio confert: illud autem *coco* optimi, quem laudat, libri
sui, etsi foedatum, plane, quod dedimus, exhibet *cioci* P,
qui faciunt stadia XVI; haec si addideris ad stadia XXVI,
quae itidem inter Argos intererant & Temenium, proxime
prodeunt illa XL stadia, quibus a mari vel sinu Argolico re-
motum erat Argos. Lerne vero & fons, & fluvius, & palus,
vid. Th. Muncker. ad Hygin. F. 169, p. 241, & notum, ut
Pomponius ait, oppidum: Schol. Pindar. ad O. Z, 60, ἡ γὰρ Λέρ-
νη κατὰ μὲν τινὰς κρήνην κατὰ δὲ τινὰς λοχμῶδες χωρίον, ἐν ᾗ
μυθεύουσι καὶ τὴν Ἰδραν καταδεδυκέναι φασὶ καὶ τὴν Ἀβυσ-
σον κρήνην αὐτόθι εἶναι· ἕτεροι δὲ καὶ πόλιν φασίν. Quae sepa-
ravit, quasi diversas variorum de Lerne sententias, fuerant
coniungenda; nihil enim eorum non est verum. Quam vocat
Ἀβυσσον κρήνην, illa λίμνη ἐν Ἀργεὶ οὕτω καλουμένη dicitur He-
fychio: quod si nomen huius paludis cum iis compares, quae
de Ἀλκυονίᾳ λίμνῃ refert Pausan. p. 200, eandem esse liquido
constabit; nam situs accurate respondet. Porro Lerne oppi-
dum haud ignobile, in quod indictum fuerit aliquando conci-
lium Achaeorum. Plutarch. in Ag. & Cleom. p. 811 C. βου-
λομένων δὲ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τούτοις δέχεσθαι τὰς διαλύσεις,
καὶ τὸν Κλεομένην καλοῦντων εἰς Λέρναν, ὅπου τὴν ἐγκλησίαν ἐ-
μελλον ἔχειν. De virginibus Argivis ὑδροφόροις Ez. Spanhem.
ad Callimachi H. de Pall. Lav. v. 45, ubi Luciani loca non
praetermisit: virgines olim hoc opus inprimis faciebant:
Apelles pictor παρθέρον οὖσαν τὴν Λαΐδα θεασάμενος ἀπὸ τῆς
Πειρήνης ὑδροφοροῦσαν apud Athen. XIII, p. 588 C. illa iunior
est Laïs five filia, ut ratio temporum ostendit. HEMST.

ead. l. 10. Ἐξ Ἀργους ἐς Δέρναν) Longum sane iter, quod uti ex Pausania constat, (pag. 79, 21) XL milliarium erat: quod hic ridet Lucianus. De πολλοῦ. Ἀ. videant, quibus hae res cordi sunt, doctissimum Ez. Spanhemium ad Callim. pag. 577 & sqq. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἀργος) Homericum. BOURD. Homerus Iliad. δ, v. 171. Vide ibi scholia, quae Didymo tribuuntur, qui ostendit, Argos non esse siticulosum, & aliter hoc vocabulum esse accipiendum, cuius varias significationes notat, uti & Strabo lib. VIII, unde videtur ille Scholiastes sua hausisse. GRAEV.

Pag. 105. l. 1. Οὐκοῦν ζεύξον τὸ ἄρμα &c.) Male hic locus habitus est & a librariis, & ab interpretibus, qui sic eum transtulerunt: Proinde currum iunge: vel an hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerrime provehar. Sed dele interrogationis notam. Affirmat enim Neptunus, hoc moram iniicere, si currus iungatur. Dein σὺ δὲ ἀλλὰ, est saltem, ut apud Aristoph. Νεφέλ. — σὺ δ' ἀλλὰ τούτων Λέξόν τι τῶν νεωτέρων. Sic autem verte: Iunge itaque currum, aut si hoc longiorem moram affert, equis imponere iugum, & currum apparare, saltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar. GRAEV.

ead. l. 3. Σὺ δὲ ἀλλὰ) Priorum interpretatione praestat Graevii versio: neque tamen ira placuit, quin emendanda videretur. Quod monuit de σὺ δὲ ἀλλὰ, sumtum a Devario; quod ut forte locum habeat, nam aliter etiam capi potest in Aristoph. Neb. v. 1372, hic certe non fuit admittendum. Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando Imperativis praepositur, perquam est familiaris, & in Nostro frequens. HEMST.

ibid. Δελφίνα) Philostratus de eadem re aliter pag. 774: ἐν ταῦθα δ' ἰπτόκαμποι τὸ ἄρμα ἔφουδροι τὰς ὀπλὰς, καὶ νευστικοί, καὶ γλαυκοί, καὶ νῆ Δία ὅσα δελφίνες. SOLAN.

ead. l. 7. Εὐγε ἀπελαύνωμεν) Distingue, εὐγε ἀπελαύνωμεν. bene. abeamus. Sic superius perperam distinguitur καὶ πρὸς τὰ ἀλλὰ, παίδευε ἄδκνους εἶναι αὐτάς. delendum enim comma: sententia enim est, ἄδκνους πρὸς τὰ ἀλλὰ. Leve hoc quidem, sed tamen in omnibus editionibus depravate legitur. GRAEV.

ead. l. 9. Σὺ δ' ἀποσκόπει, ὅπότ' ἂν &c.) Male sunt conglutinata & structura renitente, ἀποσκόπει ὅπότ' ἂν αἰσῶν. tu disiunge: ἀποσκόπει ὅπότ' ἂν &c. vel etiam potius interfere

καὶ ἀποσκόπει, καὶ ὁπότε ἂν αἴσθῃ &c. posterius membrum ne integrum efferret Neptunus, in causâ fuit Triton interpellans. hoc scilicet ille voluerat: *tu vero speculator & observa; atque ubi senseris illam adventare, ne me statim monere intermittas*: interea videt Triton Amymonen iam prope adesse, ac mox, sine non expectato, Neptuni sermonem intercipit. Hoc saepius in istis dialogis est factum, & rationem imitatur eorum, qui familiarius inter se colloquuntur; ut Dial. XIV, ἐπεὶ δ' ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν. eo in loco imperfecta verba Tritonis interrumpit Iphianassa. Ἀποσκόπειν *e* longinquo prospectare observandi causa: Nost. N. Δ. XXVII, ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκόπειν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. Polyæn. IV, 6, § 9, διέτριβεν ἀποσκοπῶν τὴν τοῦ πελάγους κίνησιν etiam, *manum ad frontem obtendere*, ut acutius in longinquum prospicias, nec multo lumine offundaris, quem *visum umbratum* eleganter dixit Sil. Ital. XIII, 342. Vide Ios. Scaligerum ad Priap. p. 195, & iisdem veterum locis, nec pluribus, adductis ingratum eius reprehensorem Salmasium ad Flav. Vopisc. p. 500. HEMST.

ead. l. 15. Αἰγύπτου τοῦ δ.) Danaus fratrem fugiens in Graeciam appulerat navi, quae prima ibi conspecta est. Hygin. 277. Plin. VII, 46. Ratibus enim antea solis utebantur. Vide Marm. Ox. p. 157, & Baif. p. 11. SOLAN.

Pag. 106. l. 4. Οὐδὲν δεινὸν πάθης) Vix me continui, quin ex *Fl.* revocarem μή: sic enim solent, etiam Noster in Ἀναβ. § 16, *ἄρρεῖτε: οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἀδίκον*: unde simul liquet, minime opus esse isto πάθοις. Ἀναδούναι, ἀνείναι: πηγὴν, ὕδατα, quae itidem dicuntur ἀναδοθῆναι, ut, ἐν Σικελίᾳ φασὶν ἀναδοθῆναι τῷ Ἡρακλεῖ τὰ δερμὰ λούτρα, usus sunt tritissimi: Lucian. Δ. Θ. XIV, ἀπὸ τοῦ αἵματος ἀνθος ἀναδούναι τὴν γῆν ἐποίησα: quem locum si ad hunc, qui prae manibus est, componas, fieri non potest, quin suspectum sit ἑάσω: longe certe commodius erit ποιήσω, praesertim quia sequitur, *πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν*: ἔαν saepius apud Nost. sed diversa virtute: ἐκόντα ἑάσατε ῥίψαι ἑμαυτὸν ἐκείνου ζῆν ἑάσον με ἔχειν &c. De Amymone multa tradidit Ez. Spanhem. ad Callim. H. de Pall. Lav. v. 48. vide Hygin. Fab. CLXIX, & Th. Muncker. HEMST.

ibid. Πάθοις) Ita lego. Vulgatae edd. πάθης. *Fl. μὴ πάθης*. SOLAN.

ibid. Πηγὴν ἐπώνυμον) Est Amymone fons iuxta Lernam, ab Amymone Danaï filia nomen habens, cuius minerunt Plinius IV, c. 5, & Strabo lib. VIII. COGN. Vid.

Strab. VIII, 371, Plin. IV, 5, & Pausan. Cor. 79, 34. SOLAN.
ead. l. 5. Ἀναδοθῆναι) Fuit, cum mihi videretur scripsisse
 ἀναδύναι. Sic Dion Chrys. 69 A. πηγῆς ἐγγὺς ἀναδιδούσης.
 SOLAN.

ibid. Πατάξας τῇ τριαινῇ) Callim. Hym. Iovis. Πληξεν ὄρος
 σκήπτρῳ &c. BOURD. Similia finxit Callimachus H. in Io-
 vem, ubi Rhea in siticulosa tunc temporis, ut ait, Arcadia,
 fed laticibus foeta, Πληξεν ὄρος σκήπτρῳ τὸ δ' οἱ δίχα πολὺν
 διέστη, Ἐκ δ' ἔχεν μέγα χεῦμα — Percussit montem sceptro:
 at ille ei multum divisus est, & effudit magnum fluxum. Sic est ver-
 tendum, non ut vulgo, duobus locis multum discessit: nam δίχα
 διέστη est, divisus est in duas partes, non in duobus locis. Miror,
 hoc non fuisse in editione Ultraiectina emendatum. CLER.

ead. l. 7. Μόνη &c.) Scripsitne hoc praeter Lucianum alius
 quisquam? Nauplium ex eo concubitu peperit. Apollod. II,
 p. 34, & Pausan. p. 80, 24. cuius filium fuisse Palamedem qui-
 dam tradidere, quos ἀναχρονισμοῦ arguit Strabo VIII, p. 368
 D. SOLAN.

ead. l. 19. Δάμαλιν) Vide supra S. Δ. III. SOLAN.

ead. l. 20. Διεκόρησεν) Sic Dial. XIII, & f. διακορένεν τὴν
 κόρην, διαφθεῖρειν διακεκόρισται, διαπαρθενέεται. deflorare,
 devirginare, dehonestare, ut alibi dicemus. BOURD. Lucia-
 ni nomen omisit haec verba proferens H. Stephan. in Th. L.
 G. T. II, p. 375. Vid. Suid. in Διακεκορήσθαι & Διακορήσαι,
 ubi est Scholiaetae διατεμεῖν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Διεχθήσαντο) Quid sit διεχθ. ingenue
 fateor, nescio. At certissime legendum διεχρήσαντο, intersece-
 runt. Ideo nimirum quod interfecerant maritos suos, apud in-
 feros aquam in pertusum ingerere dolium debuerunt Danaï-
 des: fabula notissima. Sed & antea legendum haud dubie ὕδρ.
 εἰς τετρυπημένον πίθον, non τετριμμένον. Talis enim fertur
 Danaïdum ille πίθος, pertusus, perforatus: eademque haec vox
 τετρυπημένος vulgo de hoc dolio usurpatur; ut ab ipso Lucia-
 no in Dial. Mort. XI, αἱ τοῦ Δαναοῦ παρθένοι εἰς τὸν τετρυπη-
 μένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. IENS. In Ms. erat διεχθήσαντο, quod,
 monente cl. Iensio, mutavimus. Pro τετριμμένον f. τετρυπη-
 μένον. C. τετρήμενον. SOLAN. Etsi διεχθήσαντο Graecum sit a
 verbo διεχθάνομαι, nihilominus verissimum est Iensii διεχρή-
 σαντο. Vid. Poll. IX, 153, & Notas. Τετρημένον, quod rescrip-
 si, propius accedit, quam τετρυπημένον Danaïdum πίθος τε-
 τρημένος vulgatissimus apud veteres: Plat. in Gorg. p. 336 D.
 Aristot. Polit. VI, p. 176, Oecon. I, p. 234, Zenob. C. II, n.

6. Prov. App. Vatic. C. III, n. 31, ubi vide Schottum. Alii saepe πίθον τετραπλημένον dicunt, Schol. Euripid. ad Hec. v. 886; sed illud, si Thomae Magistro credis, Ἀττικώτερον est atque elegantius. Par ratio in ψήφοις τετραπλημέναις & τετραπλημέναις. HEMST.

Pag. 107. l. 1. (Ἡρα) Aliter, ut supra monui, Ovid. SOLAN. ead. l. 6. (Ὡς ἀποτεκούσα ἐκεῖ) Prava distinctione laborat hic locus: delebis punctis scribe, ὥς ἀποτεκούσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἦδη, θεὸς γέννεται καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθὲν, ut ibi *enixa*, *gravidam enim iam est, Dea fiat & ipsa, & quod natum erit*: nimirum Epaphus. Dein distingue: ἀρξεί δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποινά, *Præritque, Mercurius dixit, navigantibus, & nostra erit domina*. Vide & superius dialogum Iovis & Mercurii. GRAEV.

ead. l. 7. (Θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ) In coniugis loco habitatur ab Osiride Aegyptiorum rege, & post mortem culta pro Dea nomine Isis; quam singulari superstitione coluit & Germania ante receptam Christianam religionem. Huius sacra ex Aegypto Romam sunt translata, eiusque templum in campo Martio fuit. Isis capillos Memphitæ pro miraculo ostendunt. Idem Lucianus adv. Indoct. COGN.

ead. l. 9. (Ἀρξεί τε, ὁ Ἑ. ἔφη) Quam voluit Graevius, secuti sunt iam olim interpretes distinctionem: in eius notis pro τε positum video δὲ, studione an errore calami, non patet: illud certe vertendo expressit. Pro ὁ Ἑρμῆς forte malis, ὥς Ἑρμῆς, sed parum interest. HEMST.

ead. l. 13. (Ὡς Δία εὐνουστέρα) Praeponendum est ex eo, ubi mox occurrit, loco retractum Zephyri nomen: haec enim ad eius personam quin pertineant, nemo paulum attentior dubitabit. De particulis ἀλλὰ γὰρ & ἀλλὰ καὶ, quae saepe commutantur, dicemus ad initium Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῶ συνόντων. H. Sthephan. Th. L. G. T. II, p. 1052, omisit γὰρ: ἀλλ' ἦδη διεπέρασε. HEMST.

ead. l. 14. (Καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν) An sic nunc voluit loqui Lucianus, qui in dialogo sequente, καὶ νῦν σὺ ἀναλαβὼν ἐξενήξω εἰς Ταίναρον. In mercede Conductis, περιρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο. GRON. Ergo per Gronovium Luciano, quia dixerit semel iterumque ἐξενήξω, ἐξενήξαντο, usurpare vix licebit ἐξένευσε; id saltem non improbandum, quod hic solemnem confidentiam dubitandi modestia molliverit. Rectissimum est νέω, νέυσω, νένευκα: quaeque hinc manant multa, pari forma scribuntur. Plat. de

Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον· Hefych. Νευῶσιν, πλεῦσιν. Νευσόμεθα, νηξόμεθα. Νευτήρ (vel potius νευστήρ) κολουμβήτης. Νεύσιν habet Aristot. Z. I. V, c. 6, τὴν δὲ νεύσιν ἢ μὲν ἐπὶ τὸ ὀπισθεν, ἢ δὲ ἐπὶ τὸ στόμα ποιεῖται & τὰ νευστικά I, c. 1, & VIII, c. 3, ὁ καλούμενος κόραξ &c. στεγανόπους δὲ καὶ νευστικός· quae plane firmant Philostrati νευστικοὶ Ic. I, c. 8. Hinc & ἐλάαι νευσται in Lexiph. § 13, quae alias ἀλμάδες vel κολουμβάδες· ibidem § 3, ridiculus vocabulorum Atticorum confipator habet διανεύσαι ἐν τῷ ὕδατι. Themistius eleganter: τὸν μὲν δὴ ἔμμισθον σοφιστὴν μόλις πῶς ἀρα διανενεύκαμεν. Or. XXIII, p. 297 B. Suid. Διανενεύκαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐπεράνθημεν. in Hefychio restituendum, Διανεύσαι, διαπλεῦσαι, pro Διαναῦσαι. Προσένευσαν reperies apud Thucyd. III, cap. 112. Schol. προσέπλευσαν· cuius lectionis labes alios in errorem deduxit; corrigendum enim, nisi totum recidere cum Cod. Cass. malis, προσέπλευσαν, ut supra πλεῦσις ex Hefych. quod est ex usu recentiorum Graecorum, ἀναπλευσαι. Immo ipsum illud ἐξένευσσα est in Euripidis Cycl. v. 573. Ὅς ἐξένευσσα μόγισ, grandem scilicet istum calicem, quem, Ulyssē praebente, Bacchi nectare plenum Cyclops eduxerat. Hippol. v. 470, — πῶς ἂν ἐκνεύσαι δοκοῖς; ubi vide Barneium. Hefychius: Ἐκνεύσας, ἐκκολουμήσας. Παρανέαν τῷ σκάφει occurrit in seq. Dial. HEMST.

ead. l. 15. Τετραποδιστί) Hoc cur apud Suidam Kusterus malit, quam τετραποδητί, ubi locus existat pessime versus, causa est nulla: utrumque est aequè probum: posterius autem eadem forma, qua, quod saepius apud Nostrium occurrit, ἀκροποδητί. Dicitur etiam τετραποδηδόν. Aristoph. in Pac. v. 896. quae Suidas habet in eo vocabulo & Σκιάποδες, deprompta sunt e Comici Schol. ad Av. v. 1552. Vetus Sophoclis Commentator ad Philoct. v. 704: νηπίος. παῖς ἀνευ τιθίνης τετραποδηδόν βαδίζων. Apud Etymol. in Στάδιον p. 743 est τετραποδιστί τὸ πάλαι περιπατοῦντες. HEMST.

Pag. 108. l. 4. Κυνοπρόσωπος) Anubis latrator. Ov. Met. IX, 689. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅτε &c.) Sic omnes libri. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸ τῆς Ἰνουῦ π.) Melicertam. Ovid. Met. IV, 520. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπὸ τῶν Σκίρωνίδων) Hygin. F. XXXVIII, Scironis petrae: ubi vide Munckerum, qui forsā in Hygino restituendum monens, Scironides petrae, prudenter addit, quamquam non valde est neceffē: nam Marcellinus etiam lib. XIV, p.

Lucian. Vol. II.

A a

10, Scironis praerupta letalia, alique plures. Ex istis rupibus Ino se cum Palaemone filio in profunda praecipitem iaculata auxit maris numina, ut Solinus scribit c. VII. Sex passuum millibus hi scopuli porrecti & Geraneam contingebant, & Oneos montes, & rupem Molurium vel Moluridem: quare nihil est mirum, haec parum diversa commemorari loca, ex quibus Ino se praecipitarit. Stephan. Γεράνεια ὄρος μεταξὺ Μεγάρων καὶ Κορίνθου, ἀφ' οὗ ἦλθετο Ἰνὸ φεύγουσα τὸν Ἀθάμαντα. Scriptor argumenti tertii ad Isthmionicas Pindari: Ἰνὸ διὰ Γερανείας τοῦ ὄρους τοῦ Μεγαρίκου φυγούσα, καὶ σταῖσα ἐπὶ τῆς καλουμένης Μελουρίδος πέτρας ἦλθετο σὺν τῷ βρέφει εἰς τὴν ὑποκειμένην θάλασσαν rectius apud Tzet. ad Lycophr. v. 229, ἀπὸ τῆς Μολουρίδος πέτρας ἔρριψεν ἑαυτὴν &c. Simonidis epigramma protulit Holstenius ad Stephan. εἰς τινα ναυηγὸν ἐν Γερανείᾳ καὶ ταῖς Σκιρωνίσι πέτραις ναυαγῆσαντα eius in versu quarto legendum mihi persuasi, Ἀγκαυνομένης ἀμφὶ Μολουριάδος: quid enim five νῆσος Μεθουρίας, five Μεθουριάδες νῆσοι, quamquam in propinquo sitae, huc faciant, non video; cum contra Moluris opportunissime vicinae Geraneae Scironisque rupibus adhaereat. Nec Moluris solum, aut Molurias scribitur, sed etiam Μολούριον sic enim Zenob. C. IV, n. 38: μετὰ δὲ Μελικέρτου ἡ Ἰνὸ ἔρριψεν ἑαυτὴν εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλασσαν. Etymologus Leucotheam esse dictam tradidit, ὅτι ἑμμανὴς γενομένη διὰ τοῦ λευκοῦ πεδίου θέουσα, ὃ ἐστὶ περὶ τὴν Μεγαρίδα, ἑαυτὴν εἰς τὴν θάλασσαν ἔρριψεν. Quod autem dialogo sequenti Lucianus ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Κιθαειρώτος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, Ino praecipitem deiecit, intelligendum est paulo laxius: nam ipse, quem proprie vocabant, Cithaeron ad mare non pertinebat, sed orti ab eo montes Onei ad Scironidas usque rupes protendebantur. Strab. VIII, p. 582 C. ὑπέρεται δὲ τούτων ἀπάντων τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαειρώτος ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν, ἀπὸ τῆς παρὰ ταύτας ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικὴν. IX, p. 602 C. τὰ καλούμενα Ὀνεῖα ὄρη, ῥᾶχες τὴς μηχανομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαειρῶνα &c. & p. 622 B. ubi ἀπὸ τῆς ἐσπέρας ὁ Κιθαειρὸν λόγος ἐπιπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς Κρισσαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχὴ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττικοῖς ὄρεσι εἴτ' ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία, παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαίαν. Similis locus p. 631 B. Minus ergo caute Ortelius in Thef. Geogr. In mare usque porrigi videtur ex Luciani dialogo Nereuni & Nereidum. Praetereo, quae de Ino Burmannus occu-

pavit ad Ovid. Metam. IV, 525. Vid. Philostr. Ic. II, c. 16, cuius locum, in quo se mirifice nuperrimus editor implicuit, unius literulae dispendio expedire iuvat: ἡ Ἰνὸ τῆς γῆς ἐκπε-
σοῦσα, τὸ μὲν ἐαυτῆς, Λευκοθέα τε καὶ τοῦ τῶν Νηρηίδων κύκλου·
τὸ δὲ τοῦ παιδὸς, ἡ γῆ Παλαίμονι τῷ βρέφει χρήσεται. Λευκο-
θέα positum inter ἐαυτῆς & τοῦ τῶν Νηρηίδων κ. librarii prae-
termittere non potuerunt, quin eundem in casum transfer-
rent: errorem illum ornatus excoluit Olearius, regi hunc ge-
nitivum a sequente mox verbo χρήσεται affirmans: illud alienum
prorsus quasi nondum sufficeret, addit insuper: *phrasin autem*
χρήσεται Λευκοθέας vix veritas convenientius, quam, Leucotheae
fructur persona. HEMST.

ead. l. 17. Κιθάρῳδον) Nomen, si non succurrat, mox edi-
turus est. SOLAN.

ead. l. 18. Αὐτῇ σκευῇ καὶ κιθάρᾳ) Vel haec suo loco sunt
mota, retrahique debent ad ἀναλαβὼν, vel post Ταίναρον exci-
dit φέρων, quo potius animus inclinat: in ultimo dialogo, ἐξε-
νηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον Aelian. de Anim. VIII, c. 3, in si-
mili casu Coerani Parii, καὶ ἐνθα ἐξενήξαντο ὀχοῦντες αὐτόν.
Ab Herodoto, cum quo plerique veterum conspirant, in A-
rionis historia dissentit Noster, alios sine dubio secutus aucto-
res. Vid. Ios. Scaligeri Anim. in Euseb. p. 84. hymnus Ario-
nis ipsius, quem proponit vir maximus, ab Aeliano servatus
est de Anim. XII, 45. Apud Philostratum vero Ic. I, c. 19, p.
794, Ἀρίων ὁ ἐπὶ τῷ Ταίναρῳ statua est poëtae celeberrimi ae-
nea, quam in sempiternam rei mirandae memoriam ibi col-
locaverant: δηλοῖ, inquit, τοὺς δελφίνας ἐταίρους τε εἶναι τοῖς
ἀνθρώποις, καὶ ὥδῃς φίλους, καὶ οἷους παρατάξασθαι πρὸς λη-
στὰς ὑπὲρ ἀνθρώπων καὶ μουσικῆς. ut φιλομουσίαν eorum lau-
dat Neptunus in hoc dialogo, sic φιλόμουσοι saepe ab Aeliano
atque aliis dicuntur. Recte autem de delphino Arionem in
dorsum suscipiente ac sustentante ἀναλαβεῖν usurpatur vel ὑ-
πολαβεῖν infra: utrumvis verbum restitui placet Platoni de
Rep. V, p. 653 A. Οὐκοῦν καὶ ἡμῖν νευστέον, καὶ πειρατέον σώ-
ζεσθαι ἐκ τοῦ λόγου, ἢ τοι δελφινὰ τιν' ἐλπίζοντας ἡμᾶς ὑπο-
λαβεῖν ἂν, ἢ τινα ἄλλην ἀπορον σωτηρίαν· nam quod vulgatur
ἀπολαβεῖν, est illud omnino huius potestatis expers: forma-
vit, ut facile liquet, ex Arionis historia dictum proverbiale
Plato. Porro σκευὴν proprie dixit Lucianus, *ornatum*, vel, ut
Suetonius ait in Ner. c. 24, *habitum citharoedicum*: Herodot.
I, 24, ἐν τῇ σκευῇ πάσῃ &c. ἀεῖσαι mox, ἐνδύντα τε πᾶσαν
τὴν σκευὴν, καὶ λαβόντα τὴν κιθάρην. de Nerone Dio Cass. LXI,

p. 699 A. ἔστι τε ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὁ Καῖσαρ τὴν καθαρωδικλὴν σκευὴν ἐνδεδυκώς· ita Pollux ἐπιπόρπαμα exponit καθαρωδοῦ σκευὴν X, 190. HEMST.

Pag. 109. l. 6. Πῶς δ' οὖν) Coll. P. & L. In reliquis ὅπως γοῦν, minus commode. Observandum etiam, praecedentia in P. Neptuno non tribui, adeoque pro ὑμᾶς legi ἡμᾶς & hic praeponi ΠΟ. SOLAN. Lectio, quam P. & L. praebent, primum originem monstrat, unde vulgata fluxerit: cum enim scriptum fuerat, ο. πῶς δ' οὖν, omissa, quod saepenumero fieri solet in membranis, maiore litera Π, ο tandem vocalae sequenti iunctum adhaesit: quamvis autem ὅπως interdum ita positum occurrat, ut vicem τοῦ πῶς obire videatur, hic tamen longe alius est orationis contextus, quam qui eum usum recipere possit. Deinde suspicionem iniicit, aliter olim haec fuisse distincta, eum in modum scilicet, ut, quae praecedunt πῶς δ' οὖν &c. cuncta non Neptuno, sed Delphini fuerint tributa; quod satis commode potuisse fieri, nullus equidem negavero, modo illud ὑμᾶς refingas in ὅτι ἡμᾶς καταναυμαχίσας &c. Conqueri non absurde videatur Delphinus de sua suorumque fortuna, in quos Bacchus victoriae modum non statuerit: nam ceteros hostes suae potestati subiecisse contentus saevius in hosce miserrimos animadvertit, eosque figuram humanam exuere coëgit: plura garriturus erat, quippe delphin, & apud Deum sibi valde familiarem, quae nihil ad rem & Arionis historiam pertinerent, nisi Neptunus interpellasset, πῶς δ' οὖν &c. at tu prius, missis istis, quae minime curo, narra mihi, quae Arioni contigerint. Haec ut ut probabili specie blandiantur, editae tamen distinctioni litem non moveo. HEMST.

ead. l. 12. Ἐδείξε πολὺν ἄγων χρ.) Memini, qui mallet, ἔδοξε πολὺν ἄγειν χρ. Cavendum est, ne vilius hoc prae isto lectiore cuiquam placeat. Demosth. περὶ Παραπρ. p. 320 D. ἵνα ὅσα ὑμῖν ὑπεσχόμεν ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιηκώς· περὶ τοῦ Στεφ. p. 509 D. παῖδας καὶ γυναῖκας ἐφ' ὑμῖν ποιήσαντες σωφροσύνης πίστιν περὶ ὑμῶν ἔχοντες ἔδειξαν. Multa sunt eius generis, quae in usu frequenti tritis ne tirones quidem frustrantur, in rarioribus etiam exercitatos nonnunquam fallunt. Anaxandr. apud Athen. XIII, p. 570 E. — ἦν τότε καὶ Θεολύτη μαλ' εὐπρόσωπος, καὶ καλὴ Ἰπέφαιν' ἐσομένη — & se bellulam aliquando fore non obscuris indiciis patefaciebat: Dalecampius inde, quasi ὑφαίνειν pro ὑποφαίνειν legisset, aut legendum putasset, textricem Theolytam nobis concinnavit.

Arion autem, imprudenter ille quidem, ut eventus docuit, sed opes tamen parvas cupidius ostentabat, ceterosque fortunae tam laetae ignaros esse non patiebatur: eo spectat illud ἐδειξε πολὺν ἄγωνα χρυσόν· ita factum fuit, ut homines nequissimi ad facinus scelestissimum illicerentur. HEMST.

Pag. 110. l. 2. Ἐπεσεν) Cecidit: aptius dixisset εἰσεπήδησεν, infiliit. CLER.

ead. l. 6. Ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας) Ἐπαινῶ σὲ τῆς φ. vix in istiusmodi locutionibus accusativum omissum invenias. Quod F. dedit, φιλοτιμίας, commodam interpretationem neutiquam aspernatur: Laudo tuam illam studii diligentiam in Arione servando collocati: dignam enim ipsi mercedem rependisti audita cantionis suavissimae. Delphini tamen φιλομουσίαν hinc non removerim, nisi plures accedant vetusti Codd. HEMST.

ead. l. 14. ἈΜΦΙΤΡΙΤΗΣ) Sic titulum optime fecit ed. I. Reliquae ΝΗΡΗΙΔΩΝ, cum tamen Amphitrite sola loquatur. SOLAN. Nereides hunc locum iure tueri possunt: has primum Neptunus alloquitur, tum earum praecipuam suam uxorem Amphitriten, quae scilicet ceterarum nomine respondendi vices suscepit. Ita Dial. XIV Triton Nereidas, deinde ex earum numero Iphianassam compellat: in fine Doris insuper intervenit. Non aliter in extremo Timone Blepsias ceterorum omnium personam sustinet: neque ibi doctiss. Solano obtemperandum putavimus. HEMST.

ead. l. 15. Ἡ παῖς) Helle Athamantis regis Thebarum & Nepheles filia, quae una cum Phryxo fratre, novercales insidias metuens, cum, accepto a patre ariete aureo, pontum vellet trahere, magnitudine periculi conterrita in mare decidit, eique nomen fecit: quod etiam hodie ab eius nomine Hellepontum vocant eruditi. Fretum est angustum inter Propontidem & mare Aegaeum, Asiam ab Europa septem non amplius stadiorum intervallo determinans. Ovid. II Metam. Angustum circa pontum Nephelēidos Helles Laomedonteis Latonius adstittit arvis. Idem XIII Metamorph. Longus in angustum qua clauditur Hellepontus. COGN.

ead. l. 19. Τῶ ἐπώνυμῳ πελάγει) Ἐπώνυμος praeditum duplici potestate, eo magis observanda, quod saepe deluserit eruditos interpretes, vel, qui nomen ab alio trahit, vel, qui suum alteri tribuit. Utriusque virtutis exemplum praebet Aelianus; prioris H. V. XII, 44, ubi de lautumiis agit five lapicidinis Syracusanis: τὸ κάλλιστον τῶν ἐκεῖ σπηλαιῶν ἐπώνυμον ἦν Φιλοξένου τοῦ ποιητοῦ, pulcherrima earum, quae istuc erant, spelun-

ca, nomen acceperat a Philoxeno poëta, vocata nimirum Φιλοξέ-
νειον alterius H. V. II, 32, Agrigentini τὸν ἐπώνυμον τῆς πό-
λεως ποταμὸν παιδί ὠραίῳ εἰκάσαντες θύουσι male vertunt,
ipse quoque Cluverius in Sicil. p. 205, cognominem urbi flu-
vium, cum debuissent, fluvium, qui urbi iuxta conditae nomen
dedit, ut iamdudum recte notatum est a Stanleo ad Aeschyl.
VII contra Theb. v. 138. nam ab Acragante flumine, perin-
de actot aliae urbes in Sicilia, oppidum Acragas vel Agri-
gentum fuit denominatum: ita δὲ Σάρων ὁ ἐπώνυμος τοῦ πελά-
γους apud Aristid. T. III, p. 340 C. neque alia ratione Hellen
nominare licet ἐπώνυμον τῆς θαλάσσης vel τοῦ πόντου, quae
suum cum mari, in quo merfa perit, nomen communicavit.
Simili modo heroës erant decem Athenis ἐπώνυμοι τῶν φυλῶν,
de quibus Poll. VIII, 110. Harpocr. & Etymol. in V. ipsaque
Minerva ἐπώνυμος Ulpiano ad Demosth. Midianam p. 691 E.
non cognominis, ut Wolfius, neque hac appellatione propria
publice culta, ut I. Meursius existimavit A. L. IV, 5, sed qua-
si dicas auctorem nominis Athenarum, quae suum urbi nomen
impertire non fuit designata; unde & Athenienses contra
ἐπώνυμοι τῆς θεοῦ Aristidi T. I, p. 22 C. Non secus Archontes
Athenis ἐπώνυμοι vel ἐπώνυμοι τοῦ ἐνιαυτοῦ Poll. VIII, 85,
89, eorumque ἀρχὴ ἐπώνυμος, aut simpliciter ἡ ἐπώνυμος
quam formulam loquendi peropportune Graeci scriptores ad
res Romanas transtulerunt: quoniam enim Consules etiam,
ut Lucanus ait II, 645, Latios signabant nomine fastos, vel, ut
Salvian. de Gub. Dei VI, p. 122, annis nomina tribuebant, eo-
rum itidem ἀρχὴ iure merito dicta fuit ἐπώνυμος. Herodian. I,
c. 16, ἀρχαί τε ἐπώνυμοι, Consules: errorem in hac parte gra-
vem Olearii iam redarguit literarum nostrarum decus P. Wes-
selingius Obs. II, 24. Ita Salamis εὐτυχήματος μεγάλου τοῖς
Ἕλλησιν ἐπώνυμος ἐσομένη in Plutarchi Themist. pag. 116 E.
quid autem Salaminia victoria veterum in monumentis cele-
bratius? In his recte capiendis & separandis lapsus est non
Budaëus tantum C. L. G. p. 153, sed & hunc secutus H. Ste-
phanus in Thef. Nostro τὸ ἐπώνυμον πέλαγος non, ut priores
dederant interpretes, cognomine, sed quod nomen ab Helle duxit.
Longum erat faciendum, si vertendi vitia colligere foret ani-
mus: uno defungar Philonis Iudaei loco in Flacc. p. 976 D.
τοὺς ἀρχοντας, τὴν γερουσίαν, οἱ καὶ γέρος καὶ τιμῆς εἰσιν ἐπώ-
νυμοι. Gelenius: magistratus senatoresque honoratos vel ipsi ap-
pellationibus; quibus suam mentem satis liquido, non, quod
debuerat, sui auctoris explanavit: cuius acumen eo certe

tendebat, ipso τῆς γενοῦσας vocabulo, quod manaverit ἀπὸ τοῦ γένους, & reverentiam quandam dignitatis excitet, oportuisse Flaccum deterreri, ne viros honestissimos servilibus flagris conscinderet, iisque modis indigne vexaret, quibus ne vilissimos quidem abiectissimosque homines tractari fas sit. HEMST.

Pag. 111. l. 2. τῆς μητρὸς) Ino, quae Cadmi & Harmoniae filia, & Liberi patris ex Semele Iovis filii nutrix, & ideo a Iunone afflicta, cum qua Athamas Thebanorum rex secundas contraxit nuptias, postquam Nephele (ex qua iam ille Phryxum & Hellen suscepit) Liberi patris furore agitata in silvas se contulerat. Haec, ut erat, ita revera se novercam gessit, privignosque identidem apud patrem accusans eo compulit, ut consensu aureo ariete fuga sibi consulerent. Quam rem aegre ferens Iuno Athamanti Furias immisit, quae in tantam eum adederunt rabiem, ut cum Ino ad se accedentem aspiceret, hanc quidem leaenam, filios autem suos eiusdem catulos esse arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis saxo illiferit, idem in uxore exemplum editurus, nisi illa, arrepto Melicerta altero filio, una cum illo in mare se abiecisset, ubi Deorum miseratione in Deam marinam est transformata, quam Graeci quidem Λευκόθεαν, Latini autem Matutam appellant. Cicer. Tuscul. I, & lib. III de Nat. Deor. Ino Cadmi filia nonne Λευκόθεα nominata a Graecis, Matuta habetur a nostris? Melicertes autem in Palaemonem, quem nos Portunum nominamus. Hanc historiam fabulose tractat Ovid. VI Fast. & IV Metam. Pausanias in Atticis, Hyginus in Mythologiis suis cap. 1, 2, 3 & 4, Lucianus in Epigrammate quodam. COGN.

ead. l. 5. Ἐφην) Sic omnino legendum ex Mf. Gr. P. ed. I. S. & A. Sic etiam Stephanus. Edd. reliquae ἔφης, vitiose. Mox ex Gr. Mf. & P. addidimus ἢ, quod in lib. deest. V. ἐκκ. c. 12: Ἐκτορι δούσιν ἐν Ἰλίῳ, καὶ Πρ. καταντικρὺ ἐν Χερρόνῳ. SOLAN.

ibid. Ἐν τῇ Τρωάδι: ἐν τῇ Χερρόνῳ) Mf. iubet legi ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνῳ τεθάλεται, sed, ut dixi, in Troade, aut in Chersoneso mox sepeliatur: scilicet Thracica: male ἢ in editis omisum. GRAEV. Si vel nullus adfuisset Codex, separandae fuerant hic, particula saltem, regiones toto Hellesponto divisa: Hellespontus enim, ut Hesychius ait, ἢ μεταξὺ Τροίας καὶ Χερρόνῃσου θάλασσα: atque ideo saepius, ubi Troiae facta fuit mentio, commemorari videas τὴν ἀντιπέραν Χερρόνῃσον τῆς Θράκης. Auctor arg. Hecubae Euripi-

deae: ἐν Χερρόνήσῳ τῇ καταντιπέρας Ἀβύδου Xenophon non procul initio libri primi K. A. Insula primum, postea faucibus angustis Thraciae continenti affixa Chersonesi nomen habuit: Schol. Apollon. Rh. ad Arg. I, 925. descriptionem si quis desideret, exactissimam dabit Procop. de Aedif. Iustinian. lib. IV, p. 43, 44. Helle ubi praeceps ceciderit, satis accurate designat Apollodor. I, p. 39: ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὴν μεταξὺ κειμένην θάλασσαν Σιγείου καὶ Χερρόνήσου, ὧλισθεν εἰς τὸν βυθὸν ἢ Ἑλλήν· καὶ κεῖ θανούσης αὐτῆς ἀπ' ἐκείνης Ἑλλήσποντος ἐκλήθη τὸ πέλαγος. Cadaver eius in Troade sepultum an quicquam tradiderit, quod sane videtur colligendum e Luciani verbis, mihi non constat: verum Chersonesus habuit Ἑλλήν τάφον, paulo tamen longius ab eo loco, ubi merfa interiit, ad ipsam peninsulae radicem dextro latere versus Propontidem, ut ex Herodoto certum est VII, 58. nam Persarum exercitus ex Asia traiectus in Europam ἐποίητο τὴν ὁδὸν διὰ τῆς Χερσονήσου, ἐν δεξιῇ μὲν ἔχων τὸν Ἑλλήν τάφον τῆς Ἀθάμαντος, ἐν ἀριστερῇ δὲ Καρδίαν πόλιν· erat autem sita Cardia interius ad Melanem sinum. Illud autem monumentum fuerit κενόταφον aut κενήριον necesse est, si fabula fidem meretur, quae mediis Hellen fervavit in undis, Neptunoque amore capto pellicem tradidit: Eratosthenes, quem vocant, Catast. c. XIX: Ποσειδὼν δὲ σώσας τὴν Ἑλλην, καὶ μιχθεὶς ἐγέννησεν ἐξ αὐτῆς παῖδα ὀνόματι Παίονα· nuptiae foecundae, ut Deorum esse solent, plures liberos ediderunt. Hygin. Poët. Astr. II, c. 20: Sed Hellen decidisse in Hellespontum, & a Neptuno compressam Paconā procreasse complures, nonnulli Hedonum dixerunt. Schol. Germanici: Helle autem, ut aiunt, a Neptuno salvata est, & ex ea puerum Paeonem genuit. Almo pem gigantem τὸν Ποσειδῶνος καὶ Ἑλλήν τῆς Ἀθάμαντος suppeditat Stephan. in Ἀλμωπία. Tres minimum filios Helle prognatos habemus cognomines populis, qui in Thracia vicinaque Macedonia incoluerunt. Nescio, an remedium hinc Aristidi sit petendum. T. I, p. 47, ubi Neptunum refert amore captum Leucotheam habuisse secum, ὃν τρόπον (ἐρασθῆναι λέγεται) καὶ Τυροῦς τῆς Σαλμωνέως, καὶ Ἀρυμάνης, καὶ ἄλλης τινὸς καλῆς, καὶ κρύψαι γε καὶ ταύτην ὑπὸ τῷ κύματι· offensus in exactissimo scriptore tractu orationis indecoro tentabam, καὶ Ἑλλήν τῆς καλῆς· cui emendationi si quis vulgatam tamen anteposuerit, non equidem intercedo, quin iudicio suo fruatur. Antequam vero Hellesponti nomen his maris angustis inditum increbuisse, vetustius existisse Borysthenis scribit Stephanus; unde liquet,

cur Hesychius interpretetur, Βορυσθένης, ὁ Ἑλλήσποντος. Ab Helles autem casu fluxerit appellatio, quod summa conspiratione veteres amplectuntur, an hoc pro somnio fit explorandum, praelata Salmasii sententia, *Pontum Hellenicum*, aut *mare Graecum* exponentis, disputare nunc non lubet. HEMST.

ead. l. 6. Παραμύθιον) Mf. codex addit, ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ, hoc vero solatium non parvum eiecit. GRAEV.

ead. l. 8. Ἀθάμαντος) Huius imaginem Callistratus exhibet, omnium postremam p. 906. Tangit Noster ὁρχ. c. 42. SOLAN.

ead. l. 9. Τοῦ Κιθαίρωνος) Apud Callistratum Σκίρρων dicitur in vulgatis; postrema editio mutavit in Σκίρων, iubetque adire Pauf. Att. p. 43. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν υἱὸν) Melicertam, (vide ὁρχ. c. 42) qui, Deus factus, Palaemon dictus est: mater autem *Leucothoë*. SOLAN.

ead. l. 11. Χαρισάμενος) Χαρισάμενον scribe. GUYET. Dudum mihi fuit suspectus hic locus, & mihi persuaferam, legendum esse χαρισάμενον sc. σέ. Sed in Mf. postea reperi bene scribi χαρισαμένους, sc. ἡμᾶς, nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum postea dicit, illam non mereri hanc gratiam, οὐκ ἐχρῆν αὐτῷ πονηρὰν οὖσαν, notat illius novercalem malitiam in Nephelēs filios, Phryxum & Hellen. GRAEV. Legerim χαρισομένους: sed & illam nos oportebit servare gratificaturas Baccho. Nimirum nomine Nereidum loquitur Amphitrite. CLER. Omnes edd. χαρισάμενος, nisi quod St. χαρισαμένους. Nos secuti sumus Mf. Gr. L. & P. SOLAN. Χαρισάμενος) Huius omnium edd. lectionis structura claudicat, cui malo mederi voluit H. Steph. exprimens χαρισαμένους: nimium arrogassent sibi Nereides, praesente Neptuno: quare maluissim χαρισάμενον, te scil. Neptunum. Sed optimum est, quod Codd. obsecutus dedi; utrosque complectitur Neptunum & Nereidas, genere tamen, ut fieri solet, ad potiorem relato. Dial. XIV, *Perseum nostis, opinor, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς &c. ἐσώσατε οἰκτείρασαι ΑἴΤΟΥΣ*. Ino prima teneri nutrix, eadem matertera, Bacchi, cui & Athamanti marito Mercurius eum tradit de femore Iovis prodeuntem, καὶ πείθει τρέφειν ὡς κόρην: tam sollicite cavendum erat, ne furtivae prolis indicium aliquod ad Iunonem permaneret. Postquam Ino in furorem acta mare subiiisset, alio dolo fuit opus, quo misellus ille Bacchus novercalibus odiis eriperetur: Διόνυσον δὲ Ζεὺς εἰς ἔριφον ἀλλάξας τὸν Ἥρας θυμὸν ἔκλεψε: καὶ λαβὼν αὐτὸν Ἑρμῇ πρὸς Νύμφας ἐκόμισεν ἐν Νύσῃ τῆς Ἀσίας κατοικοῦσας. Haec Apollodoro narranti III, p. 171, plane consentit Ovid.

Metam. III, 313. Pherecydes scripsit, non Mercurium, sed Nymphas Dodonidas, (non aliae sunt, quam Nyseides) ad Thebas Liberum perlatum Inoni tradidisse, teste Hygin. Poët. Astr. II, 21. Inoni inquam, cum membranis meis & ed. Micylli; nam Munckeriana perperam Inoni. Hinc Orpheo non Leucothea tantum *Δρέππειρα εὐστεφάνου Διονύσου* Hymn. LXXIII, sed & Palaemon *σύντροφος Βακχεχόροιο Διονύσου* H. LXXIV. alibi alias edit, quae operam Baccho nutriciam praestiterint, de quibus nunc quidem exponere commodum non est. Verum nymphis Dodonisin gratia minime vulgaris fuit relata: nam cum senio iam paene dilaberentur, eas, exorante Baccho, Medea recoctas in pristinum aetatis florem revocavit. Tractatum fuit hoc miraculum ab Aeschilo in fabula, nisi plane fallor, Satyrica, *ταῖς Διονύσου Τροφοῖς*, ut docet Schol. in argum. Euripidis Medae, quae totidem fere verbis leguntur apud Schol. Aristoph. ad Equ. v. 1318. brevius aliquando *Τροφὸν* in Aeschyli dramatum indiculo, Hesychio, & Photii Lex. Mf. v. 'Εφιοῦσα' male I. Meursius & Stanley duas inde tragoedias concinnarunt. HEMST.

Pag. 112. l. 1. *Καὶ δύναται*) Codex *εἰκότως. νεανίας γὰρ καὶ δυνατὸς ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν.* in vulgatis καὶ δύναται. Non longe ab his repone ex eodem codice: *ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ δάμβει ἅμα συσχεθεῖσα καὶ ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως.* Percussa, & pavore simul correpta & vertigine ad volatum celerissimum: non enim natarunt Phryxus & Helle, sed per aërem sunt lati. Vid. Apollod. Bibliothec. lib. 1. In Mf. tamen pro δάμβει, scribitur etiam δάλπει, quod non probo, quamvis possemus explicare: sed συσχεθεῖσα, pro vulgato σχεθεῖσα, cunctis, fat scio, bellis hominibus arridebit. GRAEV. Δυνατὸς G. P. & L. Tangit eandem fabulam dialogo superiori. SOLAN. Δύναται teneas, an δυνατὸς, minimum refert: contra ἢ Ἑλλήμη δύναμένη ἀντέχειν κατέπεσεν εἰς τὸ ὑποκείμενον πέλαγος. Schol. Homer. ad Il. H, 86. HEMST.

ead. l. 2. *Ὀχήματος παραδόξου*) Erat enim caper volans; vide ἀστρ. c. 14, & Apollod. I, p. 16 B. SOLAN.

ead. l. 4. *Τῷ δάμβει ἅμα σχεθεῖσα*) Scio recte dici δάμβει vel ἐκπλήξει ἔχεισθαι, ut *μανίαις ἔχεισθαι* apud Platon. p. 940 D. *ἔχεισθαι χαλεπωτέρῳ δαίμονι* Anton. Liber. c. XXX, vel *συνέχεισθαι*, quemadmodum *ἐπιθυμίαις, ὀργῇ συνέχεισθαι* Admant. in Physiogn. illud etiam, recte iungi δάμβος & ἐκπλήξειν, & frequentissime quidem a recentioribus: Eunap. περὶ Πρεσβ. ἐκπλήξει καὶ δάμβει συνδεθέντες. Damasc. apud Phot.

pag. 556, v. 17, ἰδρῶσα μὲν ὑπὸ δάμβους καὶ ἐκπλήξεως. sed quorsum in hac lectione pertineat ἄμα, expedire nequeo: ista sane particula diversum quiddam postulat ab ἐκπλήξει, quod simul cum stupore tenellam virginem corripuerit. praecipitemque labi fecerit in mare. Quocirca, quod repudiavit Graevius, patrocinium istius scripturae τῷ δάλλπει non subterfugio: non quin melius aliquid extundere forte queat ingenium acutius; sed quod vulgatae saltem lectioni praeferenda videatur: δάλλπος enim interpretari licet *fervorem aëris*, qui spiritum delicatulae virginis interceptit eo facilius, quod aries impetu volatus altioris celerrimo proveheretur: nihil autem verat, quo minus Luciano licuerit hanc etiam causam plane verisimilem interponere delabentis Helles. Ut aëri aestu solis calefacto δάλλπος, sic & alia pari potestate vocabula tribuuntur, φλέγμα, καύμα, πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod suffocet, & animae meatum impediatur: opportunum ergo πνίγει, δάλλπει συνέχεσθαι. Ita commodum erit & τῷ δάλλπει, & ἄμα suum locum iure tuebitur. Similia quaedam Δ. Θ. XXV de Phaëthonte, quae comparari operae sit pretium: imprimis illud, ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχανὲς ἐξεπλάγη hoc βάθος ἀχανὲς sublimius evectam indicat, ubi radiis solaribus aërem accendi facillime veteres putabant: & quod paulo ante praecedit ἐγκρατῇ εἶναι τῶν ἡνιωῶν hic contra, ἀκρατῆς ἐγένετο τῶν κεράτων, quae vertigine correpta & spiritu suppresso manu retinere non poterat. Isocrat. Panath. p. 252 C. θρασύτερόν τε διακείμενον ἢ κατ' ἐμαυτὸν, ἀκρατῇ τε γινόμενον ἐνίων; illud extremum tam languens ut ab Isocrate fuerit profectum! quanto plenius atque etiam venustius exibat ἡνιωῶν; abreptum se rerum affluentium aestu refrænare orationem non potuisse dicit, neque ei moderari ἐμμένοντα τῇ πραότητι τῇ περὶ τὸν λόγον, ἣν εἶχεν. Porro sunt in Luciano copulanda ὑπὸ ἀνθείας ἐκπλαγεῖσα &c. Plato Theaet. p. 128 E. ἰλιγγίων τε γὰρ (ὁ σμικρὸς ἐκείνος τὴν ψυχὴν καὶ δριμύς καὶ δικανικὸς) ἀπὸ ὑψηλοῦ κρεμασθεὶς, καὶ βλέπων μετέωρος ἄνωθεν, ὑπὸ ἀνθείας ἀδημονῶν τε καὶ ἀπορών. HEMST.

ibid. ἰλιγγιάσασα) σκοτοδινοῦσα. vox Syracusana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἰλιγγιον. Interp. Aristophan. Acharn. ἰλιγγίαν τὸ ἐσκοτᾶσθαι (leg. σκοτούσθαι) καὶ δοκεῖν περιφέρεισθαι, κύκλῳ συστρέφεσθαι. Hesych. BOURD.

ead. l. 6. Ἀπείληπτο) Ἀν ἐπείληπτο; GUYET. Ἐπείληπτο P. optime, uti rescribere iubebat Hemsterhusius p. 83. SO-

LAN. Reieci vulgatum ἀπειληπτο, quia cum ratione & usu linguae Graecae pugnabat: nusquam enim ἀπολαμβάνεσθαι eum in modum accipitur, aut per linguae genium accipi potest. Stephanus itaque Th. T. II, p. 585 A. cum ad eam apprehendendi significationem stabiliendam hunc attulisset solum Luciani locum, caute addit: *Sed fortasse pro ἀπειληπτο legendum est ἐπειληπτο* nam verbum ἐπιλαμβάνομαι passivè etiam (potius dixisset *medie*, vel, verbi *medii* virtute) usurpatur pro apprehendo. Nihil est illo usu frequentius, quem satis firmant exempla ab H. Stephano producta. Noster in Εὐχ. § 4, τῶν κεραικῶν ἐπειλημμένον. Maxim. Tyr. Diff. V, ἐπιβάτης εὐκίνητος οἷος καλῶδίου ἐπιλαβέσθαι. Artapanus apud Euseb. Προπ. Εὐ. IX, Τὸν δὲ Μῶυσον & c. ἐπιλαβόμενον τῆς οὐρᾶς. Plures scribunt, Herculem in nobili certamine Acheloi τοῦ κέρατος vel θατέρου τῶν κεράτων ἐπιλαβόμενον illud defregisse. Hesych. Ἐπειλημμένη, κρατοῦσα ad hanc formam emendari debet bis in eo vitiose scriptum, semel Ἀπειλημμένη, κρατήσασα, iterum Ὑπειλημμένη, ἀντειλημμένη cuius erroris culpa, quamquam mendosos codices forte posset excusare, in ipsius tamen Hesychii caput recidit. Idem post Ἐπιλήκητος, vel potius, quod restituendum est, Ἐπιλήμητος. Ἐπειλημμένος, κατέχων, τετυχηκώς. HEMST.

ead. l. 8. Νεφέλην) Scribe Νεφέλην, Nephelen, cum in vulgatis non edatur tanquam proprium. GRAEV.

ead. l. 23. Τὴν νῆσον τὴν πλ.) Delon maris Aegaei, Cycladum omnium clarissimam, in qua Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa: de qua Cicer. III in Verr. & Virgil. III Georg. Dicta autem putatur Δῆλος ἀπὸ τοῦ δηλοῦν, quod, cum antea mari testa esset, Latonae locum ad pariendum quaerenti repente se ostenderit. COGN. Bene liber scriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. GRAEV. Locus mutilus, aut corruptus. Pro τὴν, quod habet Gr. Mf. ante ἀποσπασθεῖσαν, legendum cenfeo ἢν. SOLAN. Mutilum esse hunc Luciani locum non concedo: ne quid corrupti infideat, valde vereor. Primum ex C. Gr. τὴν ἀποσπ. libenter ascivero; apte congruunt τὴν πλανωμένην, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. Deinde avulsam a Sicilia fuisse Delum quis alius tradiderit, non recorder: de Cilicia nescio quid animo obversatur, quamquam locus scriptoris haud succurrat. Et sane multo facilius erat curfus a Cilicia eam in sedem, ubi fundata fuit Delos, quam si demta Siciliae eodem ferri itinere impeditiore debuisset: considerandum itaque, an dederit Lucia-

nus, τὴν ἀποσπασθεῖσαν τῆς Κιλικίας. Hoc scilicet tum factum, cum — τὰ πρῶτιστα μέγας θεὸς οὖρεα θεῖων Ἄσρι τριγλώχινι — Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο — Delum vero οὐκ ἐθλίψεν ἀνάγκη, Ἄλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεε — ut poëtica fide canit Callimach. H. in Del. v. 30, qui idem mox instabiles insulae errores, antequam firma radice niteretur, sed in Aegaeo mari solum ad sinum Saronicum & Euripum, commemorat. Porro diffidere mihi tantum videntur ὕφαλον ἐπινήχεσθαι, ut commode iungi non possint: est enim ἐπινήχεσθαι, in summo mari erraticam innatare, ὕφαλος autem mari mersus, vel saltem salo fluctibusque testus: unde ὕφαλοι πέτραι. Callimacho quidem licuit Delum dicere ἐπιπλεῖν, v. 36, 53, 212, ut quī, quamvis sedibus continuo mutatis vagantem, conspiciam tamen fecit: Luciano non item; nam Delos apud eum mari mersa delitescit, donec in lucem prodeat, atque insularum in ordinem defixa cogatur: ideo ἀνάφηνον & ἀναφανῆσα, & a Neptuno iubetur ἀναδύναι ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρεσθαι. Hoc incommodum amoveri potest scribendo, ὕφαλον ἔτι νήχεσθαι συμβέβηκε· neque illud ἔτι opportune poni quisquam diffitebitur; mox, καὶ μηκέτι πλέουσα· id autem idem vitii genus saepius e Luciano nobis eluendum erit. De exortu Deli repentino, prolatis Luciani verbis, agunt Brod. ad Anthol. I, c. 58, Barth. ad Stat. Theb. I, 702, Advers. XLIX, c. 5. Verbum vero inprimis opportunum ἀναφαίνειν & ἀναφανῆναι, ex quo alterum etiam Deli nomen exstitisse Ἀνάφην, ἐπεὶ δὲ ἀναφανῆσα δῆλη ἐγένετο, ἀδηλουμένη καὶ ἀφανῆς οὖσα τὸ πάλαι, prodidit Philo περὶ Ἀφθ. Κόσμου p. 960 A. sed Iudaei hominis errorem, qui Anaphen ut nomine, sic situ dissociaram, cum Delo confudit, merito castigarunt L. Holsten. ad Stephan. in Ἀνάφην, & Ez. Spanhem. ad Callimach. H. in Del. v. 53. Rhodum quoque, cuius & Philo eandem ob causam meminerat, olim infra fluctus depressam ἀναφανῆναι ὕστερον ξηρανθεῖσαν Heraclides ait. HEMST.

Pag. 113. l. 1. Δῆλον) Et inde nomen insulae, Delos. SOLAN. ead. l. 13. Ἀνώματος) Thom. Mag. in Ἀπώματος utitur hoc loco. HEMST.

Pag. 114. l. 2. Ὡ Τρίτωνες) Tritones plures. Virgil. V Aen. Tritonesque citi, Phorcique exercitus omnis. Idem X Aen. v. 210: Hunc vehit immanis Triton, & caerulea concha Exterrens freta; cui laterum tenuis hispida nanti Frons hominem praefert; in Pristin desinit alvus. Sunt, qui triremis nomen volunt esse a Tritone in ea depicta belua marina: nam & nunc quoque suum cui-

que navigio nomen inditum est. Sic Scyllam, sic Pegasum nomina navium fuisse putat Palaephatus *περὶ Ἀπίστων*, non monstra, ut poëtae fabulati sunt. Tritonem Lycophron *Νηρέως γόνον* vocat, alii, Neptuni & Amphitritae; superiori quidem corporis parte umbilico tenus humanam effigiem referentem, sed posteriori usque ad caudam esse delphinem; revera nihil aliud, quam *ἰχθυοκένταυρον*. Lycophronis enarrator citat Acesandrum quendam auctorem, Eurypylum & Tritonem Neptuni & Celaenûs liberos esse. Alii Tritonem Oceani & Tethyos faciunt, patris & Neptuni tibicinem; pro tuba concha uti, quam *buccinam* vocitatam volunt. Quidam in literas retulerunt, Tiberio Caesari quendam nuntiasse, Tritonem in specu quodam visum, auditumque concha canentem. Eadem persuasio irrepsit de Nereidibus, quae squamis in hispido corpore vestitae humanam effigiem habeant. Huiusmodi Tritones pisces velocissimos pro Diis cultos inveniri Plin. lib. IX, c. 5, gravissimis testimoniis probat; hodieque visuntur Romae imagines pleraeque. Tritonem eiusque buccinam describit Ovid. I Metam. & II. COGN.

ead. l. 5. Αὐτίκα μέτεσι καὶ τιμωρήσει) Mf. *εὐθέως μετελεύσεται καὶ τιμω*. Sequens Dial. ex Hom. II. v. Philostr. BOURD. Quod Angl. Cod. praefert, vulgatae lectionis est interpretamentum. Vid. Dukerum ad Thucyd. II, 44, & quae monui ad Somn. § 7. HEMST.

ead. l. 7. Εὐπρεπῇ) Scribe, ut olim conieci, & postea Mf. firmari didici: *πάντα εἶναι εὐπρεπῇ*, omnia esse parata: vulgo legitur *πάντα εἶναι εὐπρεπῇ*, & vertitur, *praeclare omnia se habere*: inepte. GRAEV. *Εὐπρεπῇ*) Verte: omnia, ut decet, parata esse, non, *praeclare omnia se habere*. CLER. *Εὐπρεπῇ* praeter Mf. Gr. etiam L. & St. & B2. Reliquae edd. mendose *εὐπρεπῇ*. SOLAN. *Εὐπρεπῇ* reponere vel sine membranis non fuisset veritus, cum potestatem eius vocabuli locus omnino flagitet: significat enim Neptunus, expedita esse omnia, quae Iuppiter fieri iussisset, ac parata. Xenoph. Ephes. IV, p. 58, *Ἦν δὲ πάντα εὐπρεπῇ, κάμυλοι τε πολλαί &c.* Euripid. Cycl. v. 593, — *ὡς σοὶ τὰνθάδ' ἐστὶν εὐπρεπῇ*. Antiphan. apud Athen. VI, p. 238 B. *Ἄν ἢ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐπρεπές*. Aeschines in illa multo facetissima Ep. X, καὶ ὁ λόχος ἐξ ἡμέρας ἐπὶ τὴν Καλλιρρόην εὐπρεπής. Demosth. Phil. I, p. 49 F. *εἰδὼς, εὐπρεπεῖς ὄντας ὑμᾶς*. Noster in primo Cataplo, *τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐπρεπές*. Idem vitium in Oecumenio sanatum a Billio Sacr. Obs. I, c. 21; a Iungermanno foedius etiam

corruptum in Poll. X, 76; ab aliis alibi: neque tamen eo minus locis pluribus neglectum haecenus inhaeret. Mirifice lussit in utrisque conturbandis vocibus incertus librarius error. Pro eo, quod bene vulgatur apud Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 70, ἔστω τὸ δέατρον εὐπρεπές, peius alii Codd. εὐπρεπές. In Onofandri Strat. c. VI, ἀλλ' ἅμα καὶ εἰς πορείαν ὧσιν ἐπί- δέξιοι, καὶ εἰς μάχην εὐπρεπεῖς, rectius F. Morelli liber εὐπρεπεῖς. Schol. Aristoph. ad Eq. v. 908, ἔδει γὰρ τὴν τριήρη πάντα ἔχειν πρὸς τὸν πόλεμον εὐπρεπῇ at tutius sequimur auctorem Suidam, qui praebet εὐπρεπῇ in Τριηραρχεῖν. Laudo Barnesium, qui Euripidi reddidit Iphig. in Taur. v. 245, — καὶ κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐπρεπῇ ποιοιμένη· sicut Herc. Fur. v. 497, Σὺ μὲν τὰ νέρθεν εὐπρεπῇ ποιοῦ, γύναι· & Long. Pastor. IV, p. 129, παρασκεύαζέ μοι μόνον εὐπρεπῇ τὰ γνωρίσματα. Iam verba conferamus Athenionis Comici apud Athen. XIV, p. 661 D. Τά τ' ἔνδον εὐπρεπῇ ποιεῖ λαβὼν, & Nicofratri XV, p. 685 C. — καὶ σὺ μὲν τὴν δευτέραν τράπεζαν εὐπρεπῇ ποιεῖ, num dubitabis, quin utrobique refingi oporteat εὐπρεπῇ; rametfi posteriore loco subdatur, Κόσμησον αὐτὴν παντοδαποῖς τραγήμασι. Est tamen interdum, ubi vix decernas, utrum praeponi conveniat: Aeschyl. Sept. contra Theb. v. 90, Βοῶ ὑπὲρ τειχέων Ὅ λεύκαστις ὄρνυται λάος εὐπρεπής· ita Scholiastes unus explicans, εὐπρεπής ἦτοι τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένος, ἐπὶ τὴν πόλιν τρέχων· (male πρέπων editur) alter habet εὐπρεπής. Par dubitandi ratio in Supplic. Euripid. v. 392, Στρατὸς δὲ θάσσει, κἀξετάζεται παρὸν Καλλίχορον ἀμφὶ σεμνὸν εὐπρεπὲς ὕδρ. Verum apud Athen. VI, p. 268 F. & Poll. VI, 59, praetulerim equidem in Pherecrate, Καὶ μὴν παρὴν τεμάχη μὲν ἐξωπτημένα, καταχυσματίοισι παντοδαποῖσιν εὐπρεπῇ· nusquam enim ad εὐπρεπής, quantum nunc quidem memini, dativus accedit. HEMST.

ead. l. 15. ΞΑΝΘΟΥ) Qui & Scamander. Huius imaginem exhibet Philostratus omnium primam p. 764. SOLAN.

ead. l. 18. Ξάνθε) Xanthus Lyciae amnis in campis Troianis, qui & Scamander dicitur, a colore aquae flavo dictus, qui color in Tyberi conspicitur: unde Horatius, *Vidimus flavum Tyberim*. Xanthum δινέντα nuncupat Homerus Il. Ξ & Θ, his verbis: Ξάνθου δινέντος, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεὺς. Νόσφι νεῶν ἀγαγὼν ποταμῷ ἐνὶ δινέντι, Ἐν καθαρώ. — Huius meminit Eustath. circa finem Il. B, & Strabo lib. XIV. COGN.

ead. l. 19. Ἀπηνθράκωμαι ὅλος) Lego ἀπηνθράκωμαι ὅλος. Vide initium Περ. SOLAN. Quin scribere potuerit Noster ὅλος,

minime dubium est: ita scripsisse, quis pro certo affirmabit? Vulgaram lectionem tuetur observatio I. Iensii ad Hermotimi initium. Hoc eorum in numero repono, de quibus quid auctori placuerit liquido constare non potest; veluti mox ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν nihilo foret deterius, si μοῦ legeretur. Modo ante pro τραύματα cui, paulo quidem attentiori, non veniant in mentem καύματα; tum quia praecedat κατὰσβεσον, cum quo haec vox aptissime congruit; tum quod sequatur, τίς σε κατέκαυσεν; quae cogitationem Luciani eo in vocabulo defigere fere debuisse dicas: hic certe multo probabilius illam coniecturam adhibere licet, quam fecit Cuperus in Timone cap. 2. Neque tamen eo facile descendero, ut a nostro τραύματα proficisci non potuisse contendam: ad Timonem ea notavimus, quae ab hac lectione defendenda haud prorsus abhorrent. HEMST.

Pag. 115. l. 1. Τῆς Θέτιδος) Parum commode *Thetis & mare* diverbiae fiunt. Certe Virgilius Thetidi mare tribuit: *Thetis emat omnibus undis*. SOLAN.

ead. l. 8. Μυρρίκας) Lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρρίκας. Ex Homero hausit, qui Iliad. Φ, v. 350: Καίοντο πτελέαι τε καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρρίκαι &c. Τείροντ' ἐγχελύνες τε καὶ ἰχθύες. GRAEV.

ead. l. 11. Τὸ τῶν ἐκκαυμάτων) Herculis ἐγκαύματα, quae ustulatus ab Oeta monte derulerat in coelum, sanasse se gloriatur Aesculapius Θ. Δ. XIII, § 2. Utram scribendi rationem sequaris, non ita multum refert: quamquam ἐγκαύματα proprie vocentur ἀπὸ τοῦ ἐγκαίειν notae velut igne signatae atque iniustae, ut literatis servis solet. Noster in Catapl. c. 24: καὶ τοι τί τοῦτο; ἰχθυή μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαληλιπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Τρυσίππειον Etymologus exponit ἐγκαυμα ἵππου γεγραμμένος ἐπὶ τῆς γνάθου, quale Anacreonti, vel qui personam eius mentitur, πῦρὸς χάραγμα nominatur Od. LV. Plato in Tim. p. 1045 F. ὥστε οἷον ἐγκαυμάτά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε. Chalcidius mentem philosophi reddidisse contentus verba non annumeravit: Forsque etiam quod studiosa senis & assidua relatio meraciam quandam, & inobsoletam impressit animo notam: cui lectioni non malae quidem nescio tamen an anteferenda sit, quam suppeditat Cod. Bodl. inabolitam infecerit, eo usu verbi, qui ab inficiendis lanis, unde & lanarum infectores Plinio, ductus est: certe videtur Plato loquendi formulam ab illo pingendi modo, qui ceram inurit, derivasse;

κηρογραφίαν & ἐγκαυστικήν vel κηρόχυτον γραφὴν vocant, de qua Henr. Vales. ad Euseb. de V. C. I, c. 3. hinc ἐγκαύματα ἀναθεματικά, quibus aedes ornatissime fuisse excultas Tanagrae Dicaearchus tradit B. E. p. 12, & ἐγκαυσις τῶν θυρῶν in Inscr. apud Sponium, quod Aufonio dicitur ceris inurere ianuarum limina Ep. XXVI, v. 9. Verum & medici ἐγκαύματα pustulas appellant, seu vesiculas, vi frigoris aut ignis (utriusque rei communia sunt urendi, adurendi, τοῦ καίειν & ἀποκαίειν verba) excitatas. Scholiastes ad ista Luciani Lexiph. καὶ ὅτι καύματα ἦν, notat: εἴκει τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. Φῶδας Aristophanis in Plut. v. 535, ex Apollodoro Schol. interpretatur τὰ ἐπικαύματα τὰ ἐκ πυρός, Etymol. τὰ ἐν τοῖς σκέλεσι γινόμενα ἐκκαύματα ἀπὸ τοῦ πυρός. Non aliter interpreti vetusto Nicandri ad Ther. v. 682 χιμέτλα sunt τὰ ἀπὸ κρυμοῦ γινόμενα τῶν ποδῶν ὑπεκκαύματα, quorum vice Suidas ἀποκαύματα scripsit: reperiuntur etiam ἐκκαύματα in Aristoph. Schol. ad Pac. v. 540, sed depravata, & Suida duce vertenda in ὀγκώματα. Ex his constat, utroque Luciani loco nihil ob stare, quo minus, secus atque olim arbitrabamur, prisca scriptura servetur. Sunt alioquin ἐκκαύματα cremia, coctilia, arida sarmenta, quae igni admota flammam cito concipiunt: membranarum auctoribus illa vox est reddita Polluci VII, 110, X, 110, cum prius ἐγκαύματα legerentur: neque intercedo, quin horum in locum itidem ista subiiciantur VI, 91, & apud Hesych. in Εὔσανα. In Theophrasti libro de Igne dicitur ἡλίου φῶς τῷ ἀθροισμῷ καὶ τῇ λεπτότητι διαδύμενον εἰς τὸ ἐκκαύμα: & saepius ὑπεκκαύματα, fomites igni nutriendo ac fuscitando apti: quomodo Xenophonit K. Π. VII, p. 113, v. 29, Babyloniorum fores φοίνικος πεποιημέναι, ἀσφάλτῳ δὲ ὑπεκκαύματι κεχρισμένα. Taceo Physicorum ὑπέκκαυμα aëri contiguum & gignendis ignibus accommodatum, de quo Philopon. ad c. I Genes. p. 11, 55, 186. Hinc tralatarum locutionum magna copia tum apud alios, tum apud Philonem Iudaeum in primis: τὰ τῆς ἐχθρᾶς ὑπεκκαύματα ζωπυρίσαντας, p. 905 B. HEMST.

ead. l. 13. Θολερὴς &c.) Ed. I. Θολερῶς, quod magis arridet, & confirmant P. & L. sed mox eadem sibi non satis constans θερμὸς. In P. & L. καὶ θ. non inveniri, testantur Excerpta. SOLAN. Nihil prius in mentem veniat, quam Θολερῶς & θερμῶς, scilicet διάκεισθαι quia praecessit, ὅπως διάκειμαι. Eo factum, ut, cum Θολερὸς mutare instituisent in Θολερῶς, desierint in θερμὸς, absteriti scripturae constantia: neque ulla lex ora-

tionis impediēbat Lucianum, ne structuram variaret, *Θολερὸς εἶ, ὃ Ξάνθε, καὶ Ξερμύς*. Mox ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim manifesto discrevit *Θάλατταν & Θέτιν*, cuius incogitantiae foret, hic easdem commiscere? Nihil occurrit melius, quam Cognati *υἱώνων* nam Mare Aethere & Die genita iure merito cunctarum Nereidum mater, inter quas Thetis principatum paene tenet: ideo τῇ Θέτι καὶ τῇσι Νηρηΐσι δύνοντες Herodot. VII, 191. HEMST.

ead. l. 15. Τὸν ἐμὸν υἱὸν) Achillem ex Peleo Thetidis Nereï filiae filium: ipse vero Nereus Oceani filius fuit. Fortassis legendum pro υἱὸν υἱώνων, id est, nepotem. COGN. Si Mare mater Thetidis ponatur, υἱώνων cum viro docto legamus necesse est, qui id margini codicis sui adscripserat; aut memoria lapsum Lucianum statuamus. In libris nostris certe nihil subsistit. SOLAN.

Pag. 116. l. 15. Ἀποσπάσσωσιν) Subintellige τὴν ναῦν postquam multum a terra provellet essent. CLER.

ead. l. 17. Ἐπεὶ ἔμαθες) Sic ex fide Mf. haec omnis clausula scribenda: *τίνος δ' ἔνεκα, ὃ ἀδελφὴν, εἶπε, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβοῦς ἅπαντα*. BOURD. Paene malim εἶπερ nondum enim scire potuit Doris, rem totam Thetidi fuisse compertam: neque etiam credere non licet, ex utraque lectione coniuncta exstitisse scripturam Bourdel. εἶπε, vel potius εἶπέ, ἐπεὶ. HEMST.

Pag. 117. l. 2. Ἐπαρβένευεν) In virginitate educabat: virginem servabat. Veteres Glossae: Παρβενεύω, virgino: quae vox est, ut puto, ficta, ut uno verbo Latino Graecum exprimeretur, non ex usu desumpta. CLER.

ead. l. 10. Καθεῖκτο) Interpres: Quid agebat illa, quando ingrediebatur? si Graeca sana essent, vertenda erant, quid agebat illa, quando attingebat sc. cistam. Sed refingendum ex Codice vetusto, ὅποτε καθίστο, quando immittebatur in cistam. GRAEV. Micyllus apud Basileenses & Bourdelotium, quando abripiebatur. Quod nimium: & cum haec vox vim denotat illatam, quod saepe fit in Luciano, additur secundus casus: & plane id huc non convenit. Benedictus, quando ingrediebatur. Nec sic loquitur Lucianus, etsi propius sit. Pater adscripsit, descendebat vel demittebatur. Abundat igitur litera, & lege καθίστο. GRON. Graevii emendationem amplector: quamvis succurrat & alia longe praestantior, si per Codices liceret; nempe καθεῖρκετο, ut ἔρω. c. 16. SOLAN. Lubens accepi, quod egregie suppeditabat Cod. Graev. Καθεῖρκετο temporis incommodo premitur, quod huic narrationi non convenit: quamvis utrumque ver-

bum in hac fabula Schol. Pindari usurpavit ad Π. I, 72: λα-
 θραίως τότε ἐνείρξας αὐτὴν εἰς τὴν κιβωτὸν μετὰ τοῦ παιδὸς καθ-
 ῆκεν εἰς τὸ πέλαγος. Schol. C. German. *intra arcam includens*
praecipitavit in mare. Rem persequitur ipsis propemodum Phe-
 recydis verbis Schol. Apollon. Rh. ad IV, 1091, ubi, εἰς λάρ-
 γακα αὐτὴν ἐμβιβάζει μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κλείσας καταπον-
 τοῖ. Vid. Hygin. F. LXIII, & Th. Muncker. Graeci arcam
 matre filioque foetam ad Seriphum appulerunt omnes: Latini,
 ne generis illustriissimi apud se nulla forent vestigia, ean-
 dem in Italiam deducere visum fuit, Danaënque regi nescio
 cui in matrimonium dare; qui coniuges Ardeam condiderint.
 Virgil. Aen. VII, 372, & Servius; quamquam de Ardeae pri-
 mis initiis longe diversa tradat Dionys. Halic. A. R. I, p. 57.
 Similem plane fabulam de Rhoeo Sraphyli & Chrysothemidis
 filia, cui virum Apollo fecerat, praeter alios Diodorus
 enarravit V, p. 229 C. HEMST.

ead. l. 14. Ἐμειδία) Idem codex scribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν
 θάλασσαν, *subridebat conspecto mari*, seu *alludebat ad mare*.
 GRAEV. Ἐπεμειδία G. & P. In L. vero ἐπεμειδία. In impres-
 sis ἐμειδία. SOLAN.

Pag. 119. l. 6. Προαρπάσαι τὸν ἔρωτα) Sic leg. cum editio-
 nes ostendent, διὰ τοῦτο ἔχρην σε προσαρπάσαι. Quid enim?
num te propterea praeripere meum amorem, sive puellam, quam
amabam, decebat? GRAEV. Sensus sponte deduxit interpretes
 ad προαρπάσαι, quod suo in codice Graevius reperit, an in-
 genio fuerit affectus, non satis liquido declarat: ego mani-
 festa ratione nixum reponere non dubitavi. Vide I. Gronov.
 ad Θ. Δ. VII, 3. Ceterum ista, *sive puellam, quam amabam*,
 mallem omisisset praestantissimus Graevius; nihil enim huc
 conferunt. Apud Homerum Tyro Od. Δ, 235, ubi Ulyxi ca-
 sus suos exponit, haud sane multum conqueritur de iniuria
 sibi a Neptuno facta, videturque pudibunda virgo non nimis
 indigne tulisse personae mutatae fraudem: Noster Enipeo ra-
 tionem eripere noluit, cur iustius doleret, & cum Neptuno
 expostularet. Vid. Apollod. I, p. 43, ubi, quemadmodum su-
 pra φοιτῶσιν ὁσημέραι παρά σε, similiter, καὶ συνεχῶς ἐπὶ τὰ
 τούτου ρέειν φοιτῶσα, τοῦτο αἰσχροδύρετο quod ultimum, etsi
 sagaciter cogitaverit Tan. Faber, cum eo non tentandum: sic
 & p. 27 de Iphimedia Neptuni ipsius amore capta, καὶ συνε-
 χῶς φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Poëta dixerat, καὶ ῥ' ἐπ' Ἐνι-
 πῆος πωλέσκετο καλὰ ρέειν. vim verbi Homericici explanatius
 dilatavit Lucianus, παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνου-

σα, καὶ λουομένη ἐνίοτε nam vocula postrema, quam *pravā* cunctarum edd. distinctione decepti interpretes ad εὐχετο retulerunt, cum verbo λουομένη sine controversia connecti debet: voluit Lucianus, Tyro ad ripas exsternata mente oberasse, immo praeterea fluvium ingressam fuisse; quin etiam aliquando, positis vestibus, se lavisse. Torpentem profecto, & lentum amatorem Enipeum, qui occasionem tantam, tamque optatam amiserit! non ita Neptunus, acrior in bellas; nec, qui Scamandrum simulabat, Cimon apud Aeschinem Ep. X. Vid. Aristid. Isthm. p. 47. HEMST.

ead. l. 12. Οὐ μὲν οὖν; ἔφης γὰρ ἀπιδὼν) Delenda interrogatio, & interpretandum: *Nequaquam. dixisti enim abiens.* Verrunt inscite: *Nihilne? dixisti enim abiens.* Mox ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε est, quod tu meam vicem, seu, meo loco tum voluptatem cepisti: sexcenties τὰ ἐμὰ sic accipitur apud Lucianum. GRAEV.

ead. l. 14. Περιστήσας πορφύρεον τι κύμα) Homeri paene verba ipsa fervavit Od. Δ, 242: Πορφύρεον δ' ἄρα κύμα περιστάσθην, οὐρεὶ ἴσον, Κυρτωθέν· κρύψεν τε θεὸν, θνητὴν τε γυναῖκα. ubi veteres Grammatici simpliciter, ut aliis in locis, πορφύρεον exponunt μέλαν, *nigrum ex altitudine*, quemadmodum Servius ait ad Virgil. Georg. IV, 373. paulo aliter accepit Philostratus, & ad lecti genialis ornamentum pertinere credidit fluctus colore purpureo tincti florem. vide Icon. II, c. 8, I, c. 8, p. 775, & Olearium, cui, ut est acumine plane singulari, alludere visus fuit ad Luciani locum Philostratus: sed ne graviora quidem, quae ibi commisit, tangere nunc est animus. Ἀμα in cunctis edd. annexum τῷ συνήσθα, quod isto adiumento minime indigebat, reduxi ad συνέκρυπτε. HEMST.

ead. l. 15. Πορφύρεον) *Caeruleum*: nam purpureus color saepe cum hyacinthino miscetur; cuius rei plura, eaque certissima argumenta protulit Sam. Bochart. Hieroz. P. II, lib. V, c. 10. CLER.

Pag. 120. l. 4. Νηρηίδες) Thomas Mag. utramque scribendi formam Νηρηῖς & Νηρεῖς usu comprobari monens, pro illa citat Aristidem ἐν τῷ εἰς (πρὸς) Ἀχιλλέα πρεσβευτικῷ, quem locum invenies p. 32; pro altera Lucianum dat auctorem, τὸ κύματος ὑμῶν, ᾧ Νηρηίδες. Κύτος, ut facile patet, vitiosum est pro κῆτος, quae voces crebro sibi mutuis infidiis invicem nocent. In Νηρηίδες nihil offerunt variationis seu scripti libri, sive editi: tamen Pro Imagin. c. 7, καίτοι Νηρεῖσιν ἐκαίην (Cassiopeia) ἀντεξέταζετο. Ex commentario Bacchylidis Lyrici discrimen

affert Eustath. ad Ω, p. 1954, Νηρείδων & Νηρέως συγκατέρων
has, quae Doride prognatae; illas appellari, quae ex aliis
etiam mulieribus sint susceptae: quibus observatis, καὶ ὅρα,
inquit, ἐν τούτοις τὸ Νηρείδας κοινὸν ὂν ἢ καὶ Ἀττικόν· τὸ γὰρ
Νηρείδας ἰωνικώτερον ἐκ τῆς Νηρήος ἰώνων γενικῆς. Corripiunt
ergo syllabam istam interdum optimo iure Latini poetae:
Nereidesque Deae, Nereidumque pater; — & *viridis Nereidum co-*
mas. HEMST.

Pag. 121. l. 4. Ἀθλὸν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν) Rex
ille est Polydeces, rex Seriphi, de quo Ovid. & Apollodorus
lib. 2. Statim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο εἰς τὴν Λι-
βύην, ἔνθα ἦσαν, postquam profectus est in Libyam, ubi erant. Dein
idem liber addit τινὰς πᾶς, ὧ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ τινὰς ἄλλους
συμμάχους ἦγεν. GRAEV.

ead. l. 5. Ἐς τὴν Λιβύην ἔνθα ἦσαν) In P. etiam reperiuntur
haec verba post Λιβύην. SOLAN.

ibid. Ἐνθα ἦσαν) Facilius omitti potuit a Luciano expres-
sum, quam liberalitate descriptorum addi. Interrumpit Iphia-
nassa Tritonem plura dicturum, qui mox usus formula so-
lemni narrationem institutam redorditur, ἐπεὶ δ' οὖν ἦκεν,
ὅπου διητῶντο· quod ipsum videtur postulare ἔνθα ἦσαν· nam
cum laxius aliquantum incepisset, ἀφίκετο εἰς τὴν Λιβύην, ἔνθα
ἦσαν, nunc ipsas earum, ubi morabantur, sedes designat, ὅπου
διητῶντο. *Gorgoneas tetigisse domos* — Ovid. Met. IV, 778.
Iphianassa vero non inepte sciscitatur, solusne venerit Per-
seus, an alios etiam laboris socios secum traxerit; quod qui-
dem ab obscuris historicae veritatis vestigiis minus distat: ete-
nim, remoto fabulae velo, memorabilis haec fuit adversus
Gorgonas, femineam gentem & cum vetustissimis Amazoni-
bus comparandam, expeditio, magnisque copiis ductu & au-
spiciis Persei suscepta: vide Diodor. Sic. III, pag. 131 C. D.
HEMST.

ead. l. 6. Ἄλλους) P. etiam agnoscit illud τινὰς. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀθέατοι) Sic ἀθέατος pro eo, quod videre nefas,
Plutarch. 642 f. Livius XXIX, 19, 1, intactos thesauros dicit,
violatos quidem, sed non impune. Sic Noster supra, & iterum
Ἀλεξ. & εὐχ. c. 44. V. Apollod. II, p. 38 B. SOLAN.

ibid. Ἡ δὲ ἀν' ἰδὴ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι;) Interroga-
tionis nota tollenda, & substituendum punctum. GRAEV.

ead. l. 16. Ἡ Ἀθηνᾶ δὴ &c.) Intervit haec particula repe-
tendae, quae fuerat abrupta, orationi; ut in Isocr. Panath.
p. 255 C. τοὺς δὴ τοιοῦτους, scilicet τοὺς δὲ φαυλοτέρους, quos

aliquot ante versibus nominaverat: eundem usum habet οὖν; γοῦν. Dial. Mort. XXVI, ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ. . . . ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. Saepius autem tali modo dicendorum intercisa series ἀνακολουθίαν orationis efficit, sed decoram, & qualem a suis scriptis castigatissimi auctores abesse nolint: peperit huius rei ignorantia non raro pravas correctiones. Sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης: quod verbum ut nonnisi quam reperiatur, significare tamen non potest, nisi vel, paululum modo splendere, vel, inter obstantia plura radiis emicare: neutrum huic loco congruit: litera minus est, ne integrum videatur; legendum enim ἀποστιλβούσης, Nostro satis frequens: in Ἐπισκ. c. 11, ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσοῦς, τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει. Ζεῦξ. c. 10, τοὺς ὀδόντας ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον. Nec mirum, imaginem Medusae reddidisse splendore fulgentem clypeum, qui fuerit ἀσπίς χαλκῇ, ut testantur Apollodor. II, p. 93, quique eum descripsit Zenob. C. I, 41. Ovid. Metam. IV, 781: *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebat, Aere percusso formam adspexisse Medusae.* Speculum quoniam eundem usum praestabat, multi nihil alienum se facituros existimarunt, si clypeo substituerent: ita Pherecydes, auctor in hac fabulari materia in primis magni momenti, apud Schol. Apollon. Rhod. ad IV, 1515, Tzetz. ad Lycophr. v. 838, & alii: prudenter Lucianus addidit, ὥσπερ ἐπὶ κατ-όπτρου. HEMST.

Pag. 122. l. 2. Ἰδεῖν) Ed. I. pro ἰδεῖν habet εἶς. Unde puto legendum ἰδεῖν εἰς τ. ε. & omnino in P. i. ες. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸ κῆτος ἐπήει) Dignus est Noster, qui secum conferatur περὶ τοῦ Οἴκ. c. 22. HEMST.

ead. l. 15. Τὴν ἄρπην) Explicat in Pseudom. c. 11. Hesych. Ἄρπη, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρέπανον, καὶ ἀνέμον· lego, εἶδος ὀρνέου, καὶ δρεπάνου, καὶ ὄργανου. De harpe organo Casaubon. ad Perf. BOURD.

ibid. καθικνεῖται) Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. BOURD.

in Schol. Ἐτοίμην) Defuit in ed. A. haec vox, addita a Solano. HEMST.

Pag. 123. l. 8. Ἐμεγαλύνει τότε) Videtur pro τότε scribendum πότε. Qua enim puella iniuria nos affecit, si mater olim fuit superba, & pulchriorem se existimavit? GRAEV.

ead. l. 10. ΔΩΡ.) Nomen Tritonis, quod hic omnes edd. habent, necessario in Doris mutavi, cuius haec esse verba pater ex sequentibus. SOLAN.

ibid. "Οτι οὕτως &c.) Sententia fatis est aperta: Cassiopeia, si devorata a monstro marino filiam vidisset, tanto dolore, quippe mater, tabefacta graves poenas superbae temeritatis luisset. Molestae Doris nondum placata fert spretae formae contumeliam, & Perseo paene succenset, qui Andromedam vindictae subduxerit. Itaque non est illa quidem accurata responsio, quae praecedentibus exacte conveniat, sed cogitationi supplendum aliquid relinquit. Nimis scholastice Cognatus. HEMST.

ibid. Μήτηρ γε οὖσα) Cassiopeia Cephei regis Aethiopum uxor & Andromedes mater. Hic ἡ πρότασις dissimulatur: integrum esset, εἰ ἐώρα προστεπατταλευμένην, ἤλγησεν ἂν si vidisset affixam, doluisset. Sed continetur prior pars in dictione οὕτως: & altera accedit πρότασις participio enuntiata, εἰ γε μήτηρ ὡς ἀληθῶς ἦν, ἤλγησεν ἂν. COGN.

Pag. 124. l. 6. Οἱ πέμποντες) Πέμπειν, vel potius, πέμπειν πομπὴν idem est, quod πομπεύειν, ut docuit C. A. Dukerus ad Thucydid. VI, §6. plura dicemus ad Iov. Tragoed. c. 22. Μοχ εἰργαζόμεν repudiare quidem non ausim; neque tamen omnis mihi vitii suspicio est exemta. Tum porro malim, ἐπέννευσα δέ τοι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς: alioqui scribendum foret, ut sane legitur, & nihilo deterius, in P. ἐπ. δὲ καὶ μέρος τι τῆς Ἰνδ. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ μέρος τι) Ita P. In aliis alibi positum erat τι, nempe τι καὶ μέρος τῆς Ἰ. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶδες) Hic ad oram Florentini exemplaris, quousus sum, notavit vir quidam eruditus οἶδας pro εἶδες. Iudicet lector, utrum sit concinnius; mihi non displicet repodata illa lectio. Idem vir eruditus in eodem hoc dialogo, ubi legitur, ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχούμενός τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γηγνηθὼς, pro παροχούμενός τε adscripsit παροχούμενν, ut ad Amphitriten referatur. IENS.

ead. l. 13. Τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα) Europa Agenoris regis Phoenicum filia a Iove sub tauri specie rapta, & in Cretam avecta dicitur: atque ex ea postea Iovi nati feruntur Minos, Rhadamanthus & Sarpedon. Ovid. in fine 2 libri Metam. eandem fabulam exponit, & Herodotus libro primo statim ab initio. Ab ea tertiam mundi partem denominatam ferunt. Theocritus in Europa sive Eid. XX suo more hanc fabulam depingit; a quo Ovidius quaedam sumfisse videtur. Herodot. lib. 4 ait nesciri, nec proditum esse a quoquam, unde dicta sit Europa, nisi quod ab Europa Tyria dictam referant. COGN.

in Schol. l. 1. Παρὰ Θουκυδίδην) IV, c. 108, ξύλων τε ναυπη-
γησίμων πομπῇ· ubi Ios. Wasse notat, Suidam in Πομπῇ in-
terpretari πέμψιν, ἀποστολήν. pro πέμψις in V. prave legi-
tur μέμψις, ut monet Solanus. HEMST.

Pag. 125. l. 7. Ταῦρος εἰκάσας ἑαυτὸν) Si dixerimus fabulam
hanc esse Phoeniciam, nihil mirum erit, cum Europa filia fue-
rit Agenoris Sidoniorum regis. Sed mirum erit, quod subii-
ciemus; nempe totam fabellae τερατολογίαν ex ambiguitate
narrationis Phoeniciae esse natam. Narratio concepta fuit his-
ce aut similibus verbis, Ζάννι ἡσφόρ γαζαλ & Χόραπα, quae
possunt verti Graece, ὁ Ζὴν ὁ Ταῦρος ἤρπασεν Εὐρώπην, Iuppi-
ter Taurus rapuit Europam. Nimirum Agenoris filia fuit, cui no-
menerat Χόραπα, alba facies, quam stuprator pudori eius in-
fidiatus rapuit, atque in insulam Cretam avexit. Ceterae fabu-
lae circumstantiae sunt tantum mendacii, aut malae interpre-
tationis antiquissimae historiae inania ornamenta. Ζάννι pro
nomine proprio sumtum est: ἡσφόρ vero pro tauro, cum
praeterea insidiatorem sonaret. Ceterum hunc dialogum expres-
sit Lucianus ex Moschi Eid. II, quod Europa in scribitur, ideo-
que ferme poëtica in hac descriptione luxuriat. CLER. Plerique
non dissentunt, & summa tauri figura latuisse Iovem fatentur:
Κρύψε δὲδν καὶ τρέψε δέμας, καὶ γίγνεται ταῦρος, argutia fere
sophistica Moschus Eid. II, 79. Alios auctores secutus est Ni-
gidius, teste Germanici Scholiasta, eumque taurum tradidit
Iovem a Neptuno fratre per gratiam abduxisse, qui in figura tauri
sensum humanum haberet; quem Iovis Sidonem misit, ut Europam
Agenoris filiam ad se portaret: fontem vides, unde sua deriva-
vit Ampelius c. 2. Luciano color albus in hoc tauro placuit,
Ovidio probante: apud Moschum illius est δέμας ξανθόχροον.
Κύκλος δ' ἀργύρεος μέσσω μάρμαρε μετώπῳ· neque interce-
do, quin quem quisque poëta in vero maxime miratur, eun-
dem huic tauro colorem tribuat. In ceteris, ipsaque geniali
pompa, si contuleris cum scriptore nostro Moschum, concor-
diam utriusque non sine voluptate deprehendes. Illud autem
τὰ κέρατα εὐκαμπής tuetur Heinsianam emendationem in
Ovidio Metam. II, 855, Cornua vara quidem; sed quae contende-
re possis Facta manu: quam iisdem illis particulis, quas exclu-
dere cornua vara censuit Burmannus, certissime confirmari ar-
bitror. Ad Fast. V, 607, Neapolis ad Nasonis locum Luciani
verba comparavit; quae vestigia premere nobis non lubet.
HEMST.

ead. l. 15. Ἀπολιστάνοι) Quamquam omnes editiones ser-

vent, neque huic verbo lex formandi adverteretur, usus tamen poscit ἀπολισθαίνει. HEMST.

Pag. 126. l. 7. Ἐρωτες δὲ παραπετώμενοι) Haec talem in modum tamque graphice describuntur a Luciano, ut, quin artificem pictoris alicuius, qui fabulam Europae coloribus exprefferat, manum animo fuerit secutus, vix dubitari possit. Magno autem consensu edd. παραπετώμενοι quae quidem scribendi ratio apud alios etiam rarius invenitur, sed nunquam fere, quin vel exarati manu libri, vel vulgati discrepent; nam longe est usitatius πετώμενος quam πετώμενος, πέτεσθαι quam πετάσθαι. HEMST.

ead. l. 10. Αἱ Νηρ. . . ἐπὶ τῶν δελφ.) V. Spanh. 229. SOLAN.

ead. l. 12. Τῶν Τριτόνων γένος) Describit Pausanias in Boeot. SOLAN.

ead. l. 15. Παροχουμένην) P. & L. In aliis παροχούμενος. Sed melius ad Amphitriten refertur. SOLAN.

Pag. 127. l. 4. Ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνετο) R. Bentleius ad Horat. III Od. XXVII, 48. Bellum autem amatorem Iovem, qui omnis, ut videtur, causa Europae vitium attrulerit eodem in antro Dictaëo, ubi fuerat natus: quin & platanum ostentabant ἐν τῇ Γορτυναίᾳ πρὸς πηγὴν τινι, ἢ οὐ φυλλοβολεῖ· μυθολογοῦσι δὲ, ὡς ἐπὶ (mutandum in ὑπὸ) ταύτῃ ἐμίγη τῇ Εὐρώπῃ ὁ Ζεὺς. Theophr. H. P. I, c. 15. Fabulae condonamus, quando regionum terminos liberius nonnunquam refigit: in Gortynia certe sita non erat Dictæ, neque adeo Dictaëum antrum: & tamen Europae cultu Gortynii praecipue gloriabantur; sic ut ipsa urbs primum Ἑλλάδῃ fuerit appellata eo nomine, quo Cretes Europam vocabant: Stephan. in Γόρτυν, ubi vide Berkelium. Si quis cupiat, multo plura suppedabit Ioh. Meursius in Creta. Vix est, ut operae pretium ferat, qui Nonni Dionys. librum primum eiusdem fabulae gratia legerit. Ἐφ' ὃ, τι & ἐφ' ὅτῳ ex iis sunt, quorum utrum scripserit Lucianus, asseverari liquido nequit. HEMST.

ead. l. 9. Γρύπας) Ludit, ut puto, Lucianus, quia, ut verosimile est, in tabulis geographicis monstra haec pingi cum reliquis solebant. Vide Plut. B. p. 1. Alibi certe a nullo visos pronuntiat. Eὐχ. c. 44. Vide tamen Camertem ad Solinum 143, l. 50, & Spanh. 270 & sqq. Johnstonus p. 151 reperiri testatur, & imaginem exhibet. Ctesias agnoscit in Ind. cap. 12. Quosdam etiam nasci in Hyperboreis montibus, tradit Servius ad Virg. Ecl. VIII, v. 27. De quibus Herod. III, c. 116, IV, c. 143, & Paulan. I, 43, intelligendos censet Spanh. Con-

sule Plin. VIII, 21, & X, 49, XI, 31, & Aelian. de anim. II, 4, IV, 27, Orig. c. Cels. 116 A. Hefych. *καταθρόα*. Plaut. Auf. IV, 8, v. 1, V, 448 C. Philostr. p. 229, ubi laudantur Nearchus & Megasthenes apud Strabonem XV, p. 706, & Arrian. Indic. p. 537. Mela III, c. 7. Clem. Alex. Paedag. II, p. 207. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. ἥδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο) Haec verba, quae proxime praecedentia sequuntur in Mf. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi, unde petita sint, liquet. CLER. *Μέλαντας ἀνθρώπους*) Hoc Scholium in V. ad ἥδη ἐφ' ὅτῳ ἄγοιτο referebatur, pro quo in A. ed. prave scriptum est, ἥδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο. Unde conqueritur cl. editor, se ea verba in hoc Dialogo non reperire. Reperiuntur tamen paucis ante versibus, nisi quod in impr. nostris non quidem ἐπὶ νότῳ, quod nullibi quidem reperias, sed ἐφ' ὅ, τι pro Scholiorum ἐφ' ὅτῳ est. Nos veram, quam exponit, vocem restitimus. SOLAN.

IN DIALOGOS MORTUORUM.

Pag. 128. l. 1. Νεκρικοὶ Διάλογοι) Mortuorum hi Dialogi praeter novitatem venustatemque, quae eis cum praecedentibus communis, hoc sibi habent proprium, quod ad mores magis spectant. Quocirca insigniores ut plurimum in historia aut fabulis viros in iis loquentes facit: aliquando tamen fictitios prorsus & larvatos homines, praesertim cum Romanorum artes carpit, quibus *Crustis & pomis viduos venentur avaros, Excipiantque senes, quos in vivaria mittant*. Mortuorum Dialogos, nostra aetate, vir clarissimus Fontanellus, Lucianum imitatus, Gallice edidit elegantissimos, qui omnium manibus merito teruntur. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀναβιβῶναι αὔριον) Pollux Iovis ex Leda filius, & Castoris frater; qui, cum immortalis esset, utpote eodem ovo cum Helena prognatus, a Iove fertur petiisse, ut sibi cum fratre vita functo immortalitatem suam partiri liceret: qua re impetrata, alternis mori traduntur & reviviscere, de quibus Virgil. VI Aen. COGN.

ead. l. 5. Μένιππον) Clarus ante Lucianum iam suis Satyris hic Menippus. V. A. Gell. II, 18. *Nobilem Canem* vocat Ter. Varro. Cur autem tanti hunc Cynicum fecerit, (videbis enim in his summi herois partes agere) duo fingi possunt: quod popularis Luciani, (uterque enim e Syria oriundus, quamquam

ille quidem ἀνέκαθεν ἦν Φοίνιξ, i. e. longe tantum petito genere) & quod vix quisquam atrocius in omnes omnium ordinum homines, philosophos potissimum, tum dictis tum scriptis defaevissset. vide Δικ. c. 33. Quod autem Socrati, viro summo, accidit, ut sine scriptis apud posteros summa ingenii laude, per Xenophontem & Platonem dictis eius memoriae proditis, floruerit, id propemodum & huic Menippo per Lucianum accidit. Is enim, quae ipse scripserat deperditis, in hisce Luciani longe, ut videtur, melius & sapit & floret. Menippi fuere duo Cynici: antiquior hic celeberrimus, de quo Diog. Laërt. VI, c. 99; iunior, de quo Philostratus pag. 164, Eunapius in prooem. pag. 11 C. quem perstringi hic & in reliquis hisce dialogis, putat doctissimus Philostrati interpres. Sed errat: vide ipsum Lucianum Menippum *veterem* disertum a se se ascitum, sub Dialogi persona, afferentem Δικ. c. 33, & res ipsa clamant Diogenis fuisse discipulum. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρ. ἢ ἐν Α.) Quae ipse loca maxime coluerat Diogenes, in iis sectatorem Menippum quaeri iubet: cum Persarum enim rege suam fortunam comparans, haud secus atque ille hiemem Susis, Ecbatanis aestatem ageret, se quoque mutatis ad anni tempestates sedibus nunc Corinthi, Athenis alias degere dictitabat, ut ostendit Dio Chrysost. Or. VI. Cranium autem ignotius, ideoque additum ἐν Κορίνθῳ, quod non ita capiendum, quasi urbis ambitu contineretur; nam subiectus erat, ut Pausanias docet, moenibus cypressorum lucus; sed ea potestate, qua saepius ἐν propinquitatem situs designat. Recte Dion Or. IX, p. 138 D. Corinthii Diogenem πολλάκις ἑώραν ἐν τῇ πόλει καὶ περὶ τὸ Κράνιον & p. 131 A. Antisthene mortuo μετέβη εἰς Κορίνθον, καὶ κεῖ διήγεν οὔτε οἰκίαν μισθώσμενος, οὔτε παρὰ ξένῳ τινὶ καταγόμενος, ἀλλ' ἐν τῷ Κρανίῳ θυραυλῶν· alia dicemus ad initium libri de modo conscribendae historiae. Lyceum vero nobilissimum Athenas etiam non nominatas satis indicat: eo in gymnasio non iuventus tantum militaribus ac palaeasticis laboribus imbuebatur, quod ex Anacharside Luciani constat, sed philosophi quoque & sophistae docendi disputandique causa confidebant. Aeschines Socrat. apud Demetr. περὶ Ἑρμ. § 111, qui locus nuperos editores effugit: Ἐκαθήμεθα μὲν ἐπὶ τῶν δάκων ἐν Λυκείῳ, οὗ οἱ ἀθλοθέται τὸν ἀγῶνα διατιθέασιν. Quamquam etiam ventitare solitus fuerat Socrates, cuius τὰς ἐν Λυκείῳ διατριβὰς Plato commemorat in primo Euthyphrone, Chrysippus tamen πρῶτος ἐθάῤῥησε σχολὴν ἔχειν ὑπαιθρον ἐν Λυκείῳ.

teste Diogene L. VII, 185. eam ob rem Isocrati in Panath. p. 236 D. ἐν τῷ Λυκείῳ συγκαθεζόμενοι τρεῖς ἢ τέτταρες τῶν ἀγλαίων σοφιστῶν, καὶ πάντα φασκόντων εἰδέναι & pag. 239 D. τοὺς ἐν τῷ Λυκείῳ βραβεύοντας &c. ut mirum minime sit, ad eundem fuisse Polluci Lyceum, quo Menippum inveniret ridendis philosophorum altercationibus vacantem. Nullum autem, ne quis se frustretur, Corinthi Lyceum; ne apud Libanium quidem Or. VII pro Aristophane Corinthio pag. 219 A. quibus verbis in errorem induci poterat aliquis incautior. HEMST.

ibid. Κράνειον) Ubi Diogenes ipse fere versabatur, atque e vivis tandem excessit. Diog. Laërt. pag. 158 C. ἐτύγχανε μὲν γὰρ διὰ γων ἐν Κρανείῳ τῷ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίῳ. & vide etiam nostrum συγγρ. c. 3, & Pausan. Corinth. κυπαρίσσω ἀλσος. Apud utrumque ita scribitur, non Κράνιον, ut in impr. scribitur συγγρ. c. 3 & 63. Sed & illic W. Κράνειον habet. An Corinthi etiam Lycaeam fuerit, quaerant alii. Mihi satis est, Menippum Athenis degenere antequam captus venderetur, Lycaeam frequentasse. Vide Arrian. in Epict. 337 B. SOLAN.

*in Schol. col. 1. l. 7. *** Πολυδεύκη*) Hic lacuna erat in Mf. sed in qua multa deesse non videntur. CLER. Immo in V. spatium est quatuor versuum, & post eos scribitur Πολυδεύκη συνέβη τὸν μὲν καὶ ὡς ὑπὸ. GRON. Satis apparet, priorem Castorum fabulae partem interiisse totam. Quae ab illo principio, ἀμφω μὲν ἦσθιν &c. sequuntur, quin ad huius dialogi σὺν γὰρ ἐστίν, οἶμαι, τὸ ἀναβιβῶναι αὐρίον referenda sint, extra dubium est. Ceterum oriri poterat suspicio, quae praecedunt, in alienum esse locum, quod saepius in his scholiis contigisse memini, translata, & pertinuisse primum ad Δ. Θ. XXVI. ibi enim, quae a Luciano tractantur, hic itidem explicari patet. Pro ὑπὸ ἀνθρώπου M. Sladus ἀπ' vel ἀπὸ, quod necessarium non est. HEMST.

ibid. l. 12. Ἐλύπησεν) Lacuna in V. ἔλυ SOLAN. In ed. A. parum dextre lacunam hanc explevit sive Clericus, seu Scholiorum descriptor, per ἔλύπησεν activae potestatis: ἔλυπηθη, quod rei & ingenio linguae congruebat, restituere non sum veritus. HEMST.

ibid. l. 14. Μίαν) Lacuna in V. SOLAN. Recte fuit fanata. Schol. ad Homeri Od. Δ, 303, exponit ἑτερήμεροι, μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν ζῶντες. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Τῷ κεκληρ.) Oratio crebris hiatibus deformis: neque tamen admodum est laboriosum haec vulnera

leni manu conducere, atque redintegrare, sic ut in sensu certe desiderari nihil omnino videatur: τῷ τοῦ γένους ἀνομοίῳ κληρωμένοι· dein, μηδὲ τὸν μὲν τοῖς τεθνεῶσι, τὸν δὲ &c. tum, τὸ τοῦ γένους ἀνόμοιον, ὡς παρήμεροι vel ἑτερήμεροι &c. postea, ἄλλῳς τε συμπράττειν vel συνεργεῖν τοῖς πλεουσιν αὐτὸν κινδυνεύουσιν ἀνθρώποις: denique, πρὸς Πολυδεύκην λόγος ἐστὶ τοῦ Διογένης, ὡς δῆθεν &c. Porro quod in ed. A. fuit προειρημένοι, mutavi in προρημένοι. HEMST.

Pag. 129. l. 2. Τίς γὰρ ὅλως οἶδε &c.) Cynicorum secta, quid homine post mortem futurum esset, non valde curabat. Immo qui a Socrate sunt profecti, ipseque Plato, tametsi oratione magnifica statum, qui hanc vitam sit excepturus, amplissime praedictum, eo saepe recidunt, ut totum illud nihil esse praeter coniecturam, & illam suam solemnem μαντείαν ultrò fateantur: verumtamen, iisdem auctoribus, ea venturae conditionis ignoratio & obscuritas prudenti numinis consilio mortalium animis est impressa, ne scilicet, si certam gererent excellentissimae beatitatis persuasionem, morari in hac vita, non expectata naturae lege, recusarent, & sponte de statione sua laeti decederent; nam, quod Heraclitum dixisse ferunt, τὴν γε πεισθεῖσαν ψυχὴν, ὅσα ἀνθρώπους περιμένει τελευτήσαντας, οὐδὲν ἀνκατάσχοι. Ἀδηλόγητα καὶ ἀπιστίαν τὸν μετὰ τὴν τελευτὴν vocat Themistius apud Stob. p. 606. Euripidis in eam sententiam dicta sunt non pauca; quale est illud: Οὕτως ἔρος βρότοισιν ἔγκειται βίου. Τὸ ζῆν γὰρ ἴσμεν τοῦ θανεῖν δ' ἀπειρία Πᾶς τις φοβεῖται φῶς λιπεῖν τόδ' ἡλίου. HEMST.

ead. l. 9. Καὶ ἐν τῇ τρίτῳ Ἑκάτης δειπνον) Narrat interpres Aristoph. in Plut. Κράνειον ἐν τῇ Κορίνθῳ, Λυκείον γυμνάσιον παρ' Ἀθήναις ἐν προαστείῳ. BOURD.

ead. l. 10. Ἑκάτης δειπνον) Mos erat divitibus, ut singulis mensibus Hecatae sacrificando in triviis panes atque alia quaedam ponerent, quae postea a pauperibus auferebantur ac devorabantur: hanc Hecates coenam dicebant. Suidas & Arhenaes lib. VII. Athenienses autem & theatra & conciones & ceteros conventus hominum lustrare solebant, adhibitis parvis & vilibus quibusdam hostiis, ut Suidas tradit: eo videtur hic alludere. Huius rei etiam meminit Aristoph. in Plut. & eius interpres: item Theocriti Glossematarius. COGN. V. καταπλ. c. 7, & Plutarch. 1161, 2. SOLAN. Declaravit hunc locum Brodaeus Misc. I, c. 24, 25, expilatus a Cognato. Utroque Ἑκάτης δειπνον & ὧν ἐκ καθαρσίου iterum est mentio in Catapl. c. 7, prioris etiam D. M. XXII; quae viros erudi-

tos non fugerunt Erasmmum Chil. in *Hecatae coena*, Turnebum
 Adv. XXVI, 7, Wouwerium ad Petron. p. 637, Erhardum p.
 647, Des. Heraldum ad Martial. VII, Ep. 53, & denique Ez.
 Spanhemium ad Aristoph. Plur. v. 596. Omnes, ut fieri vul-
 go solet, loca quaedam veterum indicasse contenti, propius
 investigare, quid inde colligi deberet, atque ad moris antiqui
 rationem explicandam conferri, neglexerunt: nos omiffae
 curae partem aliquam explere conabimur. Superstitio sacri-
 ficulorum fraudibus incitata ut ingentem rerum impurarum
 numerum excogitavit, quibus pollui homines atque impia-
 ri credebantur, sic non minus fuit in lustrationibus inve-
 niendis ingeniosa, quarum ope tanti mali labes depelli posset:
 lustramina vero sive purgamenta sibi persuadebant haurire
 penitus & combibere, quidquid erat contagionis, cuius ex-
 piandae causa circumferrentur: quocirca ne contractae labis
 vitium ad hominem ullum permaneret, sub terra defodi, in
 mare, montes, loca vasta deportari, saepius in triviis abiici
 τὰ καθάρσια sacrorum legibus fuit constitutum. Pessimas va-
 ferrimae religionis artes sapienter irridet ac refellit Hippocr.
 initio libelli περὶ I. N. Hecatae vero quia velut propria cede-
 bant τὰ καθάρματα, ideo vel omne purgamentorum genus,
 vel aliquod saltem certis in lustrationibus usurpatum (neque
 enim id facile definivero) ἑκαταῖα dicebantur; quae si quis
 sciens attrectasset, cibive loco sumisset, ille foedissimus at-
 que averfabilis piaculum commisisse putabatur nullo piaculo
 luendum. Locus est Demosthenis insignis Orat. adv. Conon.
 p. 1114 D. sed insigni descriptorum flagitio mutilatus, in quo
 testiculis avulsis nescio quas aves importune subdiderunt.
 Aristot. (is enim actor Cononem in ius vocaverat) audire se
 refert Bacchium quendam (Bacchium inquam, auctoritatem
 optimi Cod. August. secutus; nam Κάκχιος nullum in Grae-
 cia nomen reperitur) & Aristocratem ipsumque illum Cono-
 nem ἑταίρους εἶναι μεῖράκια ὄντας, καὶ Τριβάλλους ἐπανυμίαν
 ἔχειν, τοὺτους τὰ τε ἑκαταῖα κατεσθῆναι, καὶ τὰς ὄρνεις τὰς ἐκ
 τῶν χορῶν, αἷς καθαίρουσιν, ὅταν εἰσιέναι μέλλωσιν. Wolfius,
 qui, ut institutam versionem quomodocunque imple-
 ret, aviculas lustrales e coetibus dedit, ingenue fassus nihil horum sibi
 placere, veniam meretur: reponendum est sine dubio, καὶ
 τοὺς ὄρνεις τοὺς ἐκ τῶν χορῶν, οἷς καθαίρουσι: cui quidem
 emendationi haud vereor, ne quis rerum Atticarum peritus
 non subscribat: ostendit Harpocrat. in Καθάρσιον, & Pollux
 VIII, 104, solitos fuisse Περιστάρχους, antequam populi

concio haberetur, καθαίρειν χοιριδίοις μικροῖς τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ θέατρον. Etymologus quando interpretatur Ὁξυθύμια τὰ καθάρματα τῶν νεκρῶν, quae, modo vitio careant, intelligo lustrationes placandorum manium causa factas, subiicit, ἃ δὲ καὶ Ἑκαταῖα λέγονται nec secus apud Harpocr. in eadem v. Didymus; qui locus nonnihil intricatus mutato verborum ordine multo fiet planior, τὰ ἐν ταῖς τριόδοις, φησὶν, ὅπου τὰ καθάρσια ἔφερον, ἃ τινες Ἑκαταῖα, ὁξυθύμια καλεῖται nam Hesychius etiam, Ἑκαταῖα, τὰ πρὸ τῶν θυρῶν Ἑκάτης ἀγάλματα· τινες δὲ τὰ ἐν τριόδοις. Ἑκαταῖον autem non solum purgamentum, sed & Ἑκαταῖον Hecates signum aut statua, itidemque Ἑκατήσιον & Ἑκατεῖον, de qua diversa scribendi forma notat Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 800. Iam porro idemne, quod τὰ Ἑκαταῖα, fuerit Ἑκάτης δειπνον, an aliud ac separatum, in controversiam venire potest. Sub initium cuiusque mensis Hecatae coenam a diutioribus instructam, propositamque fuisse in triviis, ut ab intimae fortis hominibus diripetur, dilucide non magis Schol. Aristoph. ad Pl. γ. 594, quam ipse Comicus eo in loco testatur: hoc tamen non dubito quin factum fuerit lustrata domo; quam religionem singulis fere mensibus, velut intervallo temporis legitimo, qui quidem erant paulo superstitiosiores, obire consueverant: ea re Theophrastus quoque in descriptione δεισιδαίμονος annumerat πρὸς τοὺς Ὀρφεοτελεστάς κατὰ μῆνα πορεύεσθαι. Praeterea τριακάδες fuerunt Hecatae, Diis inferis & manibus, qui tum propitiabantur, sacrae: Append. Prov. Vatic. C. IV, n. 16. cuius loci comparatio persuadebit, opinor, feliciter nos exemisse difficile mendum Harpocrati in Τριακάς, τοῖς τετελευτηκόσι ἦγετο ἡ τριακάς ἡμέρα, διὰ τὴν Ἑκάτην, pro eo, quod inepte vulgatur διὰ θανάτου. Athenaeus autem diserit VII, p. 325 A. καὶ ταῖς τριακάσι δὲ αὐτῇ (Ἑκάτῃ) δειπνον φέρουσι. Videntur ergo a lustratione aedium non purgamenta solum in trivivia fuisse deportata, sed adiectum insuper aliud aliquid ciborum, quod inopem turbam iuaret. Alioquin ex Plutarcho Ἑκάτης δειπνον de lustraminibus ipsis foras proiecitis dici manifestum est T. II, p. 290 D. canis χθονία δειπνον Ἑκάτῃ πεμπόμενος εἰς τριόδους ἀποτροπαίων καὶ καθαρσίων ἐπέχει μοῖραν· idcirco canes Ἑκάτης ἀγάλματα· τὰς κύνας, inquit Hesychius, οὕτω φασὶ διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι Ἑκάτῃ κύνας· similique modo in Ἀγαλμα Ἑκάτης. Quamvis Eustathius ad Od. Γ, p. 1467, scribat, Ἑκάτης ἀγάλματα, αἱ κύνες ταύτη γὰρ, φασί, δύονται, idque verum sit, accuratior tamen in Hesychio &

propria loquendi formula ἐκφέρεισθαι, peractis lustrandi caerimonis offerri, inque triviis abiici: Plutarch. Quaest. Rom. p. 280 B. καὶ τῇ ἑκάτῃ σκυλάκῳ μετὰ τῶν ἄλλων καθαρσίῳ ἐκφέρουσιν ut enim sacra fuerunt οὐκ ἐκφορὰ, quorum nullam partem domo exire fas erat, teste, ne alios hic appellem, Aristoph. Schol. ad Plut. v. 1139; sic contra δειπνον illud ἑκάτης totum foras exportandum, ut nihil inde, qui ferebant, praeter nidorem caperent. Plutarch. Symp. VII, c. 6, p. 708 F. ὥστε πάσχειν τοὺς δειπνίζοντας, ἃ πάσχουσιν οἱ τῇ ἑκάτῃ καὶ τοῖς ἀποτροπαίοις ἐκφέροντες τὰ δειπνα, μὴ γενομένου αὐτοὺς μηδὲ τοὺς οἴκοι, πλὴν καπνοῦ καὶ θυροῦ βου μετέχοντας. Aristophanis est δειπνον κατὰ μῆνα προπέμπειν, vel, quemadmodum melius habet Suidas, κατὰ μῆν' ἀποπέμπειν. Huc pertinere mihi visa sunt, quae Pollux servavit VI, 83, X, 81. Sophoclis verba, siue legas, Τὰς ἑκαταίας μαγίδας δόρπων, seu malis, quod nunc alteri praeponendum censeo, Τὰς ἑκαταίας μαγίδος δόρπων, *Hecataeae mensae coena*. Iunguntur a Luciano ὡς ἐκ καθαρσίῳ, quorum usus scilicet in expiando familiarissimus: neque adeo mirum est, de triviis pro cibo tolli consuevisse, quandoquidem in lustratione confringi non solebant, sed integra eis τὰς τριόδους ἐκφέρεισθαι, ut clare colligere licet ex Clem. Alex. VII, p. 713 B. ὁρᾶν γοῦν ἐστὶ τὰ ὡς ἀπὸ τῶν περικαθαρθέντων, εἰ θαλαθεῖν, ζωογονούμενα: οὐκ ἐν δὲ τούτῳ ἐγινετο, εἰ ἀνελάμβανεν τὰ τοῦ περικαθαρθέντος κακά. Propter eandem rationem haec fercula non averfabantur nec Cynici, anilium fabellarum irrisores, nec quos paupertas superstitionem dedocuerat. HEMST.

ibid. Ὡς ἐκ καθαρσίῳ) Καθάρσιον Graecis videtur purificatio quaedam dici. Morem quippe Athenis fuisse produnt conciones expurgandi atque theatra, & omnino quemlibet populi conventum. Id vero minutis fiebat porcellis, quos nominabant καθάρσια. Eiusmodi obibant munus, qui dicebantur a collustratione Peristiarchi. Ova lustrationibus apta monstrat Iuvenalis illud VI, 516, — nisi se centum lustraverit ovis: sed & in Arte II, 329, Ovidius ova haec lustralia indicat illis versibus, Et veniat, quae lustrat anus lectumque locumque, Praeferat & tremula sulphur & ova manu. Sed nil tam necessarium, quam sulphur. Homer. Od. X, 481: Οἷσε θέσιον, γρηῖν, καὶ κῶν ἄκος. Plinius XXXV, c. 15: Habet & in religionibus locum sulphur ad expiandas suffitu domos. COGN. De ovis lustratoriis dico alibi: καθάρσια. ἔθος ἦν Ἀθήνησι καθαίρειν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνόδους μικροῖς πάντῃ

χοιριδίοις, ἅπερ ἀνόμεζον καθάρσια. Suid. Scholiaft. Aristoph. Caelius c. 20, l. 3. Hefych. verbo κάθαμμα. τοῦτο δ' ἐποιοῦν οἱ λεγόμενοι περιστίαρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περι-
στίχειν, ἢ ἀπὸ τῆς ἐστίας. Suid. Hefych. ultimam tangit origi-
nationem. Ex his Periftiarchis καθάρσια dicta περίστια. Scho-
liaft. Aristoph. ad Concion. tangit alibi Lucian. BOURD.

ead. l. 14. Τριβώνιον ἔχων πολύθυρον) Utitur hoc loco Oët.
Ferrar. de R. V. P. II, lib. IV. c. 14, & I. Pricaeus ad Apul.
Metam. I, p. 4, ubi, *scissili palliastro semiamictus*. Tale τριβώνιον
erat Carionis in Aristoph. Plut. v. 715; qui cum se vidisse
narraret, quae ab Aesculapio gererentur, *Atqui, scelus*, in-
quit hera, *quomodo potuisti, qui te palliolo dixeris involutum?* tum
Carion: *διὰ τοῦ τριβωνίου*. Ὅπως γὰρ εἶχεν οὐκ ὀλίγας, μὰ
τὸν Δία. Schol. Ὅπως δὲ τὰς τρώγλας commode; nam in A-
pophthegm. Macarii στιχάριον λινούν τρωγλωτὸν est *slicharium*
lineum ac lacerum: qualia quae Telepho mendicanti dederat
Euripides, *ῥάκη διοπτα καὶ κάτοπτα πανταχῇ* in Acharn. v.
434, id est, ut Schol. ait, *πολύτρητα*. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Τυχόν) Placuit ex C. M. annotatum a
Solano. ante fuit editum *τυχεῖν*. HEMST.

ibid. l. 6. Ἀνέϊτο) C. M. ἀνέϊτο. V. ἀνείτω. SOLAN. Inscitia
formationis Grammaticae, qua saepe labuntur, quos minime
oportebat, peperit absurdam illam ed. A. lectionem. Merito
probavit scripturam C. M. Solanus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀπορίαν) Εὐπορίαν V. & μοχ, τί γὰρ ἐὰν...
σιτίσαιντο. SOLAN.

ibid. l. 4. Τέθνηκεν ἀπεψία τούτων) C. abb. ἀπεπτήσας ἐτε-
λεύτα. V. ἀπεμπτῆσαι τούτω. Fallitur Schol. non enim inter-
fecit Menippum horum ciborum cruditas; sed his vescebatur
vulgo. Mortuus est autem, ut videbis nota ad B. πρ. cap. 10.
SOLAN. Prius elegit, quod reponeret Solanus. Ego nullam
esse rationem censui, cur negligere V. lectionem minima
mutatione adiutam: τούτω, eo quod οὐα cruda voraverat. HEMST.

Pag. 130. l. 1. Ἐπιπυχαῖς τῶν ῥακίων) Dico ad Heliodor.
lib. 6. BOURD.

ead. l. 2. Ταπολλὰ) L. Bos de Ell. Gr. p. 142, interprete ca-
stigato, qui τὰ πολλὰ reddiderit plerumque, hanc versionem
expressit: *ac philosophos illos arrogantes multa perstringit*. Verum
dixisset, si legeretur in Luciano *πολλὰ ἐπισκώπτει*: ut πολλὰ
λοιδορεῖσθαι, καταρᾶσθαι nunc nullam interpretes notam com-
meruit: idem est τὰ πολλὰ, quod ὡς ἐπιπολὺ, ὡς ἐπιτοπολὺ,
quibus utitur Schol. Thucydidis ad illud explicandum. Saepe

Lucian. Vol. II.

CC

Noſter : περί τὸν Ἄρη ἔχει τὰ πολλὰ· τὰ πολλὰ τεραπεύμε-
νος· ληρεῖ τὰ πολλὰ· γελῶν τὰ πολλὰ· νῆμα ἐπιπλεγμένον γε
τὰ πολλὰ· non aliter capiendum in Prometh. cap. 6, pag. 24,
vel invito clariff. L. Bos. HEMST.

ead. l. 9. Κέρατα) Per κέρατα captioſos ſyllogiſmos ad hunc
modum conflatos intelligit Chryſippus : εἰ τι οὐκ ἀπέβαλες,
τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δ' οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. Quod
non perdidisti, habes : Cornua non perdidisti : Cornua ergo habes.
COGN. Διὰ τὸν κερατίνην λόγον, καὶ τὸν κροκοδείλειον. De
quibus in Vitar. auēt. BOURD. *Ceratinae & Crocodilinae quae-
ſtiones & ambiguitates* : Quintil. I. VORST. Philosophos omnes,
praefertim Stoicos, hic carpit, quibus ſophiſticatione illa in ore
frequens : Quod non amiſiſti, habes : Cornua non amiſiſti : ergo
Cornua habes. Vide Ἑρμ. c. 81. Unde primus, ni fallor, con-
iicio factum, ut poſtea cornua maritis fieri ab adulteris uxori-
bus diceretur ; quod Artemidori iam aetate in proverbium
abiſſe obſervavit Ez. Spanhem. Diff. VII, p. 402, quem vide.
Locus autem Artemidori, quem laudat, exiſtat in Onirocrit. I.
II, cap. 11 : Ὅτι ἡ γυνή σου πορνεύσει, καὶ τὸ λεγόμενον,
ΚΕΡΑΤΑ αὐτῇ ΠΟΙΗΣΕΙ. Haeret etiam hic Menagius in Lex.
Etym. v. *Corne*. Vetus haec ſophiſticatione. Diog. Laërt. pag.
147 A. De phraſi confer Ἑρμ. c. 81, Ἀλ. c. 11, & Ἑκκλ. c. 10,
B. πρ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 10. Κροκοδείλους) Κροκόδειλος ſophiſma ex fabula mu-
lieris Aegyptiae huiusmodi nomen habet, cuius mentionem
facit Lucianus in Vitarum auctione ſub finem. Quintilianus
lib. I, c. 10, *ceratinas & crocodilinas ambiguitates* appellat. Fa-
bulam crocodili tractavimus in noſtris Narrationibus lib. I.
COGN. Reſpicit hic aliud argumentandi genus, quod a Cro-
codilo nomen habet. *Crocodilus*, inquebant, *raptum puerum
redditurum ſe ſpondet verum reſpondenti* : ſtatimque rogat, *redditu-
ruſne ſit puerum, an non*. Haec & eiufmodi ἀπορία philoſophis
illa aetate, iuventutis exercendae cauſa, aut quo illiteratos
homines illaquearent, proponere ſolemne erat. V. Ἑρμ. c. 81,
& B. πρ. cap. 22, Diog. Laërt. p. 60, & Aldobr. Not. p. 88.
Idem Diogenes plura eiufmodi ἀπύρους λόγους nominat 174
E. 183 F. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐρωτᾶν διδάσκ. τὸν νοῦν) Venerat olim in men-
tem ἐρευνᾶν, dictio ſcilicet conſentanea τῷ νῷ, cui parum ac-
curate iungitur ἐρωτᾶν. Verum minime repudiandum eſt ἐρω-
τᾶν, de philoſophorum mutuis interrogationum laqueis, qui-
bus ſeſe invicem irretire conabantur, verbum paene pro-

prium: nam & Noster ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώ-
δεις, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους commemorat D. M. X. & Plato
simili structura, Πάντα τοιαῦτα ἡμεῖς ἐρωτῶμεν ἀφυστα, in
Euthyd. p. 193 C. Eadem ratione dicitur ἐρωτῶν λόγους, pri-
mum, captiosas interrogationes nectere, ex quibus concessis con-
clufiunculae deducantur; deinde, argumentari. Diogen. L. VI,
69, 71, de Cane cognomine: τοιοῦτους τινὰς ἥρῳτα λόγους.
Sext. Empir. P. H. I, § 20, ἐὰν δὲ καὶ ἀντικρυς κατὰ τῶν φαι-
νομένων ἐρωτῶμεν λόγους: ad quae Stephanus, ut saepe solet,
tricitur: paulo melius Crefoll. Th. Rhet. II, c. 6. Igitur, cum
retineri conveniat ἐρωτῶν, nihil est magis appositum, immo
nihil certius, quam Guyeti coniectura, τοὺς νέους: nam reve-
ra iuvenum ingenia tales interrogatiunculas angustas ac fal-
laces docendo corrumpebant. HEMST.

ibid. τὸν νοῦν) Τοὺς νέους scribe. GUYET. Vorstius τοὺς νέους,
Menagius τὸν νέον, malunt. In libris nihil est subsidii. Sed ecce
Basilium Ep. I sic fere etiam loquentem, καὶ αἱ νύκτες τὰς μεθ-
ημερινὰς φροντίδας παραλαβούσαι ἐν ταῖς αὐταῖς φαντασίαις
ἐξαπατῶσι τὸν νοῦν. Vide tamen Dialogum ultimum, ubi po-
strema verba sunt: ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτῶν
τὰ ὅμοια διδάξῃς. SOLAN.

ead. l. 14. Οἰμῶζειν) Ita Graecos loqui solitos, ut plorare
iuberent eos, quos a se contumeliose dimitterent, notum est.
Hac etiam voce usus est in Tragopodagra, & in sequenti dia-
logo contra Menippum bis, pluribusque aliis locis. Horat. II,
Sat. V, 69: — invenietque Nil sibi legatum praeter plorare —.
Idem in extrema Satyra lib. I, v. 91: — Demetri, teque, Tigel-
li, Discipulorum inter iubeo plorare cathedras. Cicero in Ep. ad
Quint. Fratr. ἀλλ' οἰμῶζέτω· nos modo valeamus. COGN. Τὸ
εἶδος Ἀττικὸν ἀρχαῖον τῆς συνθέσεως. leg. Scholiaft. Aristoph.
ad illud Ἰππ. v. 431, κλέειν σε μακρὰ κελεύων. Dictio in usu
frequentissimo apud Lucian. BOURD.

Pag. 131. l. 4. Ἐνα ὀβολόν) Atqui alii testantur, mortuis
duos obolos viatici loco dari solitos fuisse. Vide Suid. v. ὀβο-
λοῦ, & v. φεῦ. KUSTER.

ead. l. 7. Μεγίλλῳ) Horat. Dicat Opuntiae frater Megillae.
GUYET. Vide Plat. de Leg. III. Noster de eodem καταπλ. c.
22. SOLAN.

ibid. Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ) Damoxenum Syracusanum,
sed pugilem, novit Pausan. VIII, p. 682. quamvis fortitudi-
ne virium excellens Nemeis ludis certaverit, atque adeo nihil
obstet, quo minus vicinae Corinthi potuerit morari, haud

tamen affirmavero eundem esse, quem memorat Lucianus. Tzetzes Chil. II, v. 602: Τοῦ Δαμαξένου παλαιστοῦ Λουκίανος δὲ Σύρος Μέννεται· λέγων ἀρίστον ἐν παλαιστοῖς τυγχάνειν, οὐδὲν ἥττον τοῦ Μίλωνος, καὶ παλαιστῶν τῶν ἄλλων. Πρὶν Δαμαξένου· peius *Damaxenis* interpres: extra hunc locum alibi nusquam apud Nostrum, si recte memini, occurrit *Damoxenus*. HEMST.

ead. l. 8. Χαροπὰ) Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, περιχαρῇ. Hesych. φοβερά simpliciter interpretatur Schol. Aristoph. male. BOURD.

ead. l. 9. Ἡ μέλανα ὄμματα) Dixi ad Petron. BOURD.

ibid. Ἡ ἐρυθρήμα) Ἐρυθρήμα, βάμμα κόκκινον ἢ πυρρὸν ἢ μέλαν. ἐρυθρήμα, ἢ ρίζα ἢ λεγομένη ἐρυθρόδανον. Hesych. verbo Ἐρυθραίνει, a quo Suid. qui adiungit: ἢ ῥοδάνη, ἥς ἢ ρίζα ἐρυθρὰ, ἢ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἀγχουσα λέγεται. Sed *Erythrodanum* ab *Anchusa* distinguunt Plin. Ruell. Fusch. *Erythrodanum* Rubiam Latinis, Gallis *Garense*, in usu esse fucandis feminis non alibi legi; *Anchusa* utuntur maxime, quam *orchanete* vocant Galli. Ista specie, non colore, differunt, ut alibi docendum erit. BOURD.

ead. l. 11. Μία ἡμῖν κόνις) Alludit ad defunctorum cineres, inter quos nihil apparet discriminis. COGN. Ubi sermo fit de mortuis, quorum corpora vel rogo tradita in cinerem, vel naturae lege soluta in pulverem rediguntur, frequenter adhiberi solet *κόνις* apud Nostrum D. M. XVI, Herculis σῶμα ἐν Οἴτῃ *κόνις* ἥδη γενόμενον & XX, qui locus valde videri potest opportunus ad hunc fulciendum, Homeri τῶν βασιλῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἐρίπται ἀγνωστα καὶ ἀμορφα, *κόνις* πάντα καὶ λῆρος πολὺς. Aristid. T. I, p. 138 B. κεφαλὴ δὲ ἢ πρότερον *χάριεστάτη*, νῦν ἐν *κόνει* eius generis ex Anthologia sola proferri possent plurima. Nihil ergo videtur dubitandum, quin ad res inferorum accuratissime pertineat hoc dictum, & a vitii suspicione vel minima procul absit. Erasmus sane, non raro proverbiorum, quae veteribus ignota fuerant, architectus, hoc emblemate Chiliadas suas instruxit, *Omnia idem pulvis*, nullo tamen praeter Lucianum alio fideiussore dato: nec minus in Stromateo magnus Scaliger, Πάντα μία *κόνις* ἐστί. At si, quibus incommodis haec verba premantur, consideratius examinaris, alia longe facies apparebit, multoque deformior, quam ut elegantiae Lucianae respondeat. Primum φασὶ notum proverbium, communique usu receptum, demonstrat: cuius quis dixerit ullum inveniri vestigium in Πάντα

μία ἡμῶν κόνις; non iuvat illud incerti poëtae Anthol. I, cap. XIII, Ep. 14, Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν, nisi quis simul eundem in censum referenda putet Πάντα γέλως, & Πάντα τὸ μηδέν, quae ut proverbialem formam induere posse concedam, proverbia tamen esse vehementer nego: quod autem pro φασὶ ex C. Long. profertur εἰσὶ, nihil esse aliud arbitror, quam coniecturam sentientis, vulgatae lectioni nequaquam convenire φασί. Deinde quorsum illud ἡμῶν tam inepte interiectum? quod si quis obiiciat familiarem eiusmodi dativorum, qui ornandae orationi serviant, usum, atque etiam exemplorum copia pugnet, humaniter, quaeso, ferat, nihil eum nos morari. Addam, quod an aliis sim facile persuasurus, haud scio, mihi non videri inter se congruere copulata μία κόνις· satis erat, κόνις πάντα· quam autem longe dissentiant, neque in idem hoc orationis membrum coire possint μία κόνις, & κρανία γυμνά τοῦ κάλλους, nemo erit attentior paulo, quin statim animadvertat. Nunc si difficultates eas simul omnes levem, vetusque adagium huic loco percommodum mutatione facillima reducam, nonnullam certe a Luciano, eiusque venustatis studiosis gratiam inibo. Scribendum itaque, πάντα μία Μύκωνος, φασί, κρανία γυμνά τοῦ κάλλους, in quibus nihil est, quod ullam in partem offendant. Proverbii potestas explorata complectitur eas res, quae diversi generis atque ordinis sine ullo discrimine eundem in locum & conditionem coguntur. Plutarch. Symp. I, p. 616 B. περὶ δὲ τὰς κατακλίσεις παρόχεται τὰς διαφορὰς, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τὴν λεγομένην μίαν Μύκωνον ἀποφίνας τὸ συμπόσιον· cum scilicet promiscue convivae nullo dignitatis servato gradu ad mensam accumbere iubentur. Similiter Clemens posuit in re multum diffita Str. I, p. 355 C. οὐ γὰρ δὴ μία Μύκωνος (ita scriptum est per ω, ut aliis in locis saepenumero) ἢ πᾶσα πρὸς νόησιν γραφή. Eruditissimi Patrum mens est talis, Sacrarum literarum explicationem & sensus non omnibus esse pari modo accommodatos, velut aliquem confusae mixturae cinnum; sed alios Christianis infantibus & lacte sustentandis, alios convenire viris ac robustiore cibo firmatis; quare hominis esse perfecti τὰ τοιαῦτα διακρίνειν τε καὶ ἐκλέγειν, quod pro vulgato λέγειν reponendum duco. Themistius Or. XXI, p. 250 C. ἀκούετε οὖν τοῦ νομοθέτου διοριζομένου τὰ μαθήματα (Platonis, cuius verba protulerat) ὧν ἐραστὰς χρεδὼν εἶναι τοὺς φιλοσόφους, καὶ μὴ ξυγχαροῦντος συγχεῖν μηδὲ ξυμφερεῖν ἅπαντὰ ὥσπερ εἰς Μύκωνον μίαν· non poterat clarius exhi-

beri paroemiae nativa virtus, quam sane non percepit Pierius ad Virgil. Aen. III, 76. De origine multum abest, ut res aequae sit comperta: nam aliud Zenobius tradit C. V, n. 17, ubi quae Schottus notat, ab Erasmo iamdudum fuerant occupata in *Omnia sub unam Myconum*; aliud Stephanus in *Μύκωνος*, vel potius, quem descripsit, Strabo X, p. 746 A. eius in verbis, quae profecto non sunt satis explanata, ἐπὶ τῶν ὑπὸ μίαν γραφὴν ἀγόντων τὰ διηρημένα τῇ φύσει, praeferam ex Codd. antiquis ἐπιγραφὴν, ut dicere voluerit, *sub unam inscriptionem*, seu *titulum*, quae dispari sunt natura, redigere: διηρημένα quoque non mutavero, quamquam Stephanus habeat, probantibus duumviris eruditissimis Casaubono & Holstenio, διηρημένα. Sed Eustathio quid fiet ad Dionys. Perieg. v. 525, qui, cuius vestigiis tanquam certissimi ducis sic insistit, ut a verbis eius latum unguem vix discedat, deseruisse Strabonem videtur: ὅθεν ἐπὶ τῶν οὐκ εὖ παθόντων μιᾷ ψήφῳ, ἡγουν ἐπὶ τῶν μιᾷ δίκῃ καταδικασθέντων λέγεται τὸ Πάνθ' ὑπὸ μίαν Μύκωνον, ἡγουν, πάντα ὁμοῦ ὑπὸ μίαν βλαβὴν ἢ καταδίκην. Haec quidem unde sint derivata, aut etiam derivari potuerint, ignoro, nec talem usum in priscis scriptoribus deprehendisse me memini: quid ergo? an, cum inveniret in Strabone ὑπὸ μίαν γραφὴν ἄγειν, potestate vocis γραφὴ forensi deceptus ex formula loquendi perperam intellecta mirificam illam proverbii interpretationem construxit? haud equidem ab hac suspicione sim alienus. Ad Lucianum ut redeam, is aptissime collocavit μίαν Μύκωνον, ut apud inferos significaret nullum esse nec formae nec virium discrimen, aequatoque iure cunctos inter se similes ac pares. Nescio tamen, an aliquid insuper argutius occultetur: mentionem certe fecerat ξανθὸς κόμης, quae, tametsi in vivis pars pulchritudinis praecipua, nulla poterat amplius in nudo cranio residere, extirpatis cum omni carne capillis. Iam vero calvities popularis morbus capita Myconiorum infamabat; adeo ut communi dicto Μυκόνιοι vocarentur calvi: notum est illud Lucilii apud Donat. ad Terent. Hec. A. III, Sc. IV, — *Myconi calva omnis iuventus*. Sed hoc subtilius forte, quam verius. HEMST.

ibid. Εἰς) L. solus. Alii φασί. SOLAN.

Pag. 132, l. 3. Λακεδαιμονίοις . . . ἐκλελύσθαι . . .) Hinc argumentum petit Olearius, quo probet, de vetere Menippo non agi, quia iuniori haec tempora convenient; ad Philostr. p. 164. Sed nihil est, cur de aetate senioris mortem proxime secuta, qualis hic fingitur, non possit intelligi. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐλλεῦσθαι αὐτοὺς) Iam tum, quando vetustior Menippus erat in vivis, Lacedaemoniorum mores Diogeni, quippe sectae durioris philosopho, iure videri poterant effeminati, a severisque Lycurgi institutis longe discedentes: nam post Athenas devictas, cum voluptatum desiderium & divitiae luxuriam atque avaritiam invexissent, labare paulatim coepit pristina disciplina, & viriis indies crescentibus locum cedere: qua de re docet Plutarch. in V. Ag. & Cleom. p. 796 C. 797 C. Exinde praeceptis ivit Spartanæ nobilitatis decus, neque unquam, quidquid subinde pauci maiorum virtutis capaces fuerint conati, priorem in gradum restitui potuit. Clearchus Solensis, Aristotelis discipulus, apud Athen. XV, pag. 681 C. memorat Λακεδαιμονίους, οἱ τὸν παλαιότατον τῆς πολιτικῆς κόσμον συμπατήσαντες ἐξέτραχλίσθησαν. Haec est causa, cur & huius & inferioris aetatis scriptores τὴν πόλιν τὴν παλαιάν eum in modum saepe laudent, ut mutatae ac perditae opponant: Clem. Alex. Paed. II, p. 199 C. Ἀγαμαι τῶν Λακεδαιμονίων τὴν πόλιν παλαιάν. Quod si ad tempus ferius descendas, nihil est his ipsis Lacedaemoniis, maxima saltem eorum parte, inquinatius: vide Philostr. V. A. T. IV, c. 27. Arguti sensus est Apollonii Tyanensis epistola LXIII ad Ephoros, qua missos ad se viros ostendit ab habitu corporis & vestitu mollissimo pro Lacedaemoniis habiturum se non fuisse, nisi traditae literae Lacedaemonios declarassent. Patet igitur, quanti sit facienda Olearii suspicio ad Philostr. p. 164, n. 5, iuniorem Menippum esse, qui passim a Luciano perstringitur in Mortuorum Dialogis, idque prode videri initium primi eorum dialogorum. Praeterea, inquit, sub finem Dialogi illius Diogenes Poluci iniungit, ut Menippo praecipiat, Lacedaemonios ob corruptos mores ut reprehendat, quod his temporibus convenientius forte, quam Menippi antiquioris. Vix tibi persuadeas, accurate Dialogos istos eum perlegisse, qui Menippum ibi passim a Luciano perstringi statuit. HEMST.

ead. l. 25. Μετοικήσωμεν) Alio migremus: μετοικήσωμεν mendosam lectionem secutus est interp. BOURD. Μετοικήσωμεν Mf. Ox. ed. Bz. W. St. & Hemst. melius, quam quod in reliquis est μετοικήσωμεν. SOLAN. Non est fastidienda plane lectio plurimarum edd. μετοικήσωμεν, ac si dicant, pace tua liceat nobis alio migrare: nam & modo rogaverant Plutonem, ἢ ἐκεῖνόν ποι κατὰστησον. Non multum refert, utrum praetuleris: malui tamen, quod interprete reiecto mendosum pronuntiat Bourdelotius, μετοικήσωμεν haec enim quasi comminatio mu-

tandarum sedium expressius ostendit, quanto opere Menippo nullum se vexandi genus abstinenti succensuerint. Necyom. § 19, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην· ibi Diogenes idem negotium gerit, quod hic Menippus. HEMST.

Pag. 133. l. 14. Δυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στ.) Assimilis est Platonis sententia de senibus, qui non sine magno dolore delectabiles iuvenilis aetatis fructus memoria repetunt, de Rep. I, p. 572 E. Οἱ οὖν πλείστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες καὶ ἀναμνησκόμενοι, περὶ τὰ φροδίδια, καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας καὶ ἄλλ' ἅττα, ἃ τῶν τοιούτων ἔχεται· καὶ ἀγανακτοῦσιν ὡς μεγάλων τινῶν ἀπεστερημένοι· καὶ τότε μὲν εὐζῶντες, νῦν δὲ οὐδ' ἐζῶντες. HEMST.

Pag. 134. l. 6. Οὐδὲ παυσόμενον) Videbatur olim ad orationis integritatem deesse πω, ὥς οὐδὲ πω παυσόμενον μου, cui particulae nocuerit similitudo syllabae sequentis: nunc nihil esse puto, cur eam desideremus, & recte monenti Berglero, Graecae proprietatis peritissimo, assentior ad Alciphr. I, Ep. 32, p. 132. Modo pro Ἀσσυρίων mallem Lucianus posuisset Σύρων, quod vocabulum, pariter ac Λυδοὶ & Φρύγες, non gentis solum, sed vilissimorum etiam mancipiorum habet potestatem: eam elegantiam Xenophon non est aspernatus Por. p. 538, v. 7, ubi scribit, melius fore cives μετ' ἀλλήλων στρατευέσθαι, ἢ εἰ συντάττοιτο αὐτοῖς Λυδοὶ καὶ Φρύγες καὶ Σύροι καὶ ἄλλοι παντοδαποὶ βάρβαροι. Euripid. Alc. v. 675: Πότερὰ Λυδὸν ἢ Φρύγα... ἀργυρόνητον σέθεν; memorat Philostratus ἀνδράποδα Ποντικά ἢ Λυδία ἢ ἐκ Φρυγῶν, quorum toti greges Romam advehantur. HEMST.

ead. l. 9. Ταῦτα οὐχ ὕβρις;) Attica loquendi formula, gravem indignationem continens. Sophocl. Oed. in Col. v. 877, Ἀρ' οὐχ ὕβρις τά δ'; Aristoph. Ran. v. 21, Εἴτ' οὐχ ὕβρις ταυτ' ἐστὶ καὶ πολλὴ τυρφή; vide eiusdem Comici Plut. v. 887, Nub. v. 1302, Lyfistr. v. 659. Demosth. in Aristog. p. 831 B. ὕβρις γὰρ τοῦτό γε. de Mal. Legat. p. 323 D. ὕβριν τὸ πρᾶγμα ἔφασαν. Hos imitatus est Dionysf. Halic. A. R. IV, p. 237, καὶ ἐδόκει τοῖς πλείοσιν ὕβρις εἶναι τὸ πρᾶγμα. Terentius expressit: Quid est, si hoc non contumelia est? Andr. A. I, Sc. V. Nam istaec quidem contumelia est: Heautont. A. III, Sc. III. HEMST.

Pag. 135. l. 11. Ἀμφίλοχε &c.) Trophonii antrum notius est, quam ut de eo dicendum sit. Amphilochoi vero templum non adeo notum cum sit, monendi sunt saltem iuniores Malli existisse. V. Ἀλεξ. c. 29. Oropi etiam Atticae vates Amphilo-

chus pro Deo colitur, verba sunt Livii XLV, 27, *templumque vetustum est fontibus rivisque circa amoenum*. De eodem Amphilocho alibi plura dicturus nunc defino. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Εἰσέρχοντο ἀπαγριώμενοι) Res ipsa, quod dudum coniectavi, postulat ἐξέρχοντο. Tum V. ἀπογρ. emendandi viam Grammaticae leges monstrabant. HEMST.

ibid. l. 8. Ἀνδείς) Ἀμνδεῖς. V. SOLAN. Hinc, quam reddidi, veram lectionem eruere fuit in proclivi. Alciphro. III, Ep. 3, 64, τὸν αὐστηρὸν καὶ ἀμειδῆ. HEMST.

ibid. l. 10. Τρόπον) Χρόνον, ut iam olim esse corrigendum videram Not. ad Luciani Dial. restituit Solanus, & mox ἡ ante παροιμία ex V. De Trophonio non dissimilia tradidit Nonnus Συναγ. Ἰστορ. in principio. HEMST.

Pag. 136. l. 1. ΤΡΟΦ. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι) Amphilocho in Dialogi capite omittunt O. & ed. Fl. Error exinde natus, quod in hoc roto colloquio mutam agere personam videatur: quare nihil erat causae, cur nomen eius, qui nullum verbum faceret, in fronte ponerent. Iure tamen errorem dixi, quoniam hoc in loco sine controversia pro Trophonio substituendus est Amphilocho: ut alienissima sunt, quae hic dicuntur, a persona Trophonii, quem, dum se heroem esse contendit, & oracula vere consulentibus edere, falsè Menippus irridet, sic contra nihil obeat, quo minus Amphilocho quantumvis vati a Luciano potuerit adscribi iste sermo, qui omnem illam divinitatis persuasionem stupori hominum ac dementiae tribuit. Quin etiam mox Amphilocho Trophonius indignatur tanquam causae communis desertori, Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος ἂν εἶδῃν &c. neque is, quasi sua parum referret, disputationi sese amplius immiscet. Τί οὖν hic quidem interrogandi nota melius a sequentibus disiungetur, ut Dial. XXII, τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Amphiarao Trophonium & Amphilocho addit Aristid. T. I, p. 82 A. Ἀμφιάραος μὲν γὰρ καὶ Τροφώνιος ἐν Βοιωτίᾳ, καὶ Ἀμφίλοχος ἐν Αἰτωλίᾳ χρησμοδούσι τε καὶ φαίνονται οὗτοι δὲ (Ἀσκληπιάδαι, quos supra istorum honores extollit) πανταχοῦ τῆς γῆς διάττουσι, ὥσπερ ἀστέρες περίπολοι: ita legendum est διάττουσι pro vulgato διατάττουσι, quia manifesto respicit ad ἀστέρας, qui διάττοντες appellantur; neque hoc Cantero latuisse, versio prodit. Viden vero, quantum Luciano distet Aristides, homo superstitioni addictissimus: fama tamen tenuit, nusquam praefentiores apparere Deos, quam, quo Christianos omnium minime credulos ablegabat Celsus, eis Τροφώνιον, καὶ eis Ἀμφιά-

ρεω, καὶ εἰς Μόλφον ἐνθα φησὶν ἀνθρωποειδῶς θεωρεῖσθαι θεούς, καὶ ὥς λέγει ὁ Κέλσος, οὐ φευδομένους, ἀλλὰ καὶ ἐναργεῖς. *Origen. in Cels. VII, p. 355. HEMST.*

ead. l. 8. Κατέλθοι παρ' ἐμὲ) *Vulgatissima sunt μαντεύεσθαι ἐν vel ἐς Τροφωνίου χρηστήριον ἐκπεσεῖν ἐν Βοιωτοῖς ἐν Τροφωνίου, Aelian. V. H. III, c. 45, ubi Perizonius rationem illius verbi ἐκπεσεῖν nullus intellexit: καταβαίνειν εἰς Τροφωνίου, ἀπὸ Τροφωνίου προσφάτως ἀναβεβηκώς, Diodor. Sic. XV, pag. 485 D. θέσπισμα ἐκ Τροφωνίου φέρειν, Euripid. Ion. v. 405, qui σηκοὺς & θαλάμας eadem in fabula sacrum illud antrum appellat v. 300, 393. Rarius invenies κατελθεῖν vel καταβῆναι παρὰ Τροφώνιον, quod & Herodotus habet VIII, c. 134, & Pausan. IX, p. 791, ὅσοι παρὰ τὸν Τροφώνιον μέλλουσιν ἐρχεσθαι μοχ: ἐπειδὴν δὲ ἀγὴρ ἐρχεται παρὰ τὸν Τροφώνιον. pag. 792, παρὰ Τροφώνιον εἰς Λεβάδειαν ἐλθοῦσιν εὐρασθαι παρὰ ἐκείνου τὸ ἱάμμα ibidem, τὸν δὲ ἀναβάντα παρὰ τοῦ Τροφωνίου. HEMST.*

ead. l. 12. Ἐσταλμένος ταῖς ὁδοῖς) *Exsequitur hanc totam historiam Scholiaft. Aristophan. ad Nub. Vide Philostr. & Lucian. Nocyom. c. 22. BOURD. Pausanias habitum consultorum describit in Boeot. p. 313, antrumque & reliqua. Philostratus etiam de ea re satis multa habet pag. 362. SOLAN. Tam parum a Luciano discedit iisdem propemodum verbis expressus Maximi Tyrii locus Διαλ. XXVI, p. 261, ut praetermitti nullo modo debeat: Ἐν Τροφωνίου γε μὴν (καὶ γὰρ τοῦτο μαντεῖον ἐστὶν ἐν Βοιωτίᾳ ἥρωος Τροφωνίου περὶ Λεβαδίαν πόλιν) ὁ δέσμενος συγγενέσθαι τῷ δαιμονίῳ, ἐνσπενασάμενος ὁδὸν ποδῆρει (Pausanias: χιτῶνα ἐνδεδυκὼς λινούν, καὶ ταινίαις τὸν χιτῶνα ἐπιζωσθεῖς) καὶ φοινικίδι, μάζας τε (μεμαγμένας μέλιτι Pausan. μελιττούτας, ὅ ἐστι, μάζας μέλιτι δεδευμένας Suid. in Τροφώνιος) ἐν χερσὶν ἔχων, εἰσδύεται ὑπτίος κατὰ στομίῳ στενοῦ· καὶ τὰ μὲν ἰδὼν, τὰ δὲ ἀκούσας ἀνείσιν αὐθις ὑποφῆτης αὐτάγγελος. Oraculum autem Trophonii religiosa vaferrimarum praestigiarum pompa instructissimum tanta celebritate floruit, ut Dicaearchus Peripateticus, testibus Athenaeo atque aliis, περὶ τῆς εἰς Τροφωνίου καταβάσεως scribere non sit dedignatus; singularine libro, an, quod existimari non absurde potest, parte saltem maioris operis περὶ τοῦ βίου τῆς Ἑλλάδος, haud temere decerno*: idcirco miror equi-*

* Athen. XIV, p. 641 F. Δικαίρχος ἐν πρώτῳ τῆς Τροφωνίου καταβάσεως unde conficiendum videtur, singulare fuisse de descensu in antrum Trophonii volumen, inque libros plures divisum.

dem in Ἀναγραφῇ τῆς Ἑλλάδος iambica, quae huic philosopho tribui solet, post Lebadiam recenseri — ἱερὸν Τροφωνίου, ὅπου τὸ μαντεῖον λέγουσι γεγονέναι. Hoc illum ut dixisse tibi persuadeas, qui descriptionem sacri totius accuratissimam ipse fuerat persecutus? Neque tamen Dicaearchi cura Plutarchum deterruit, quo minus eodem in argumento versaretur, ut concinnatus a Lampria filio librorum eius index ostendit: qui labor si ad nostram aetatem perdurasset, ut erat sane Plutarchus omnis antiquitatis, & praesertim religionum vetustarum curiosissimus, haberemus certe enarrationem non sacri tantum mirabilis, sed & sensus allegorici ac sublimioris exactissimam. Nunc, quamquam ex aliis multa poterant, & parum haecenus comperta in medium afferri, contentos esse nos oportet diligentia Pausaniae eo minus spernenda, quod facerrimarum fallaciarum tot miraculis praefens spectator interfuerit, Boeotic. c. 39. Meminit etiam, & satis graphice, Philostr. de V. A. T. VIII, c. 19; cuius tamen ibi locus unus ab Olearii temeritate & prave mutantis, & pessime vertentis obiter est vindicandus. Ad Trophonium, cuius personam astu non inferior agere potuisset, descendere constituerat Apollonius: renituntur antistites, apud alios ita distitantes, se sacri caerimonias praeftigatori mago arguendas obiecturos non esse; πρὸς δὲ τὸν ἄνδρα πλαττόμενοι ἀποφράδας καὶ οὐ καθαρὰς χρῆσαι hic καθαρὸς ut reponeret, sensum suasisse notat, itaque Latine interpretatur: ipsi autem Apollonio (dicerent) homines nefarios tantum & impuros oraculum consulere: hos sacerdotes non tu iam modo mente captos a Trophonio rediisse statues, qui tantum dedecus ultro fateantur? Ne longum faciam, voluit Philostratus: ad Apollonium autem, quo minus virum admitterent, causam interponebant dies nefastos & non puros ad oraculum consulendum. Ceterum istae μάζαι, vel liba subacta melle, quae manibus erat necesse praeferre Trophonium adituros, proprio nomine μαγίδες. Hesychius hunc in modum emendandus: Μαγίδες, αἷς (nisi, quod ad Pollucem fui suspicatus X, 81, n. 84, absit vocabulum, quocum oīs convenit) ἀπομάττουσι καὶ καθαίρουσι καὶ μάζαι, αἷς καταφέρουσιν οἱ εἰς Τροφωνίου κατιόντες a quibus Erymologus non dissentit: neque aliae desunt haud scio iisdem, an diversa figura vel confectione praeditis appellationes: Poll. VI, 76, μελιττοῦτα μέντοι Τροφωνίῳ, καὶ ἀρεστῆς καὶ ὑγίειας ὁμοίως. Modo βούν placetae genus cornutum descripserat, offerri solitum Apollini, Dianae, Hecatae & Lunae: id quidem, Erymologo

teste, Trophonio non minus fuit consecratum. Ἔστι βοῦς, inquit p. 204, καὶ εἶδος πλακοῦντος διδομένου τοῖς εἰς Τροφω-
νίου καταβαίνουσι· rationem vocis, quam pro suo acumine,
quippe Grammaticus, subtiliter enucleat, audire non erit mo-
lestum: διότι οἱ καταβαίνοντες εἰς τὰ ἄδυστα μυκηθμῶν αἰσθάν-
ονται· quid? an ad terribiles mugitus compescendos quasi ar-
te magica paratam prodesse voluit talem placentam? longe
alium usum μελιττούταις certe Philostratus assignat: μελιτ-
τούτας ἐπάγοντες ἐν ταῖν χερσὶν μελίγματα ἐρπετῶν, ἃ τοῖς
κατιοῦσιν ἐγχερίμπει· cui suffragantur Suidas, Nonnus ad
Gregor. Nazianz. & Scholiastes noster. Plura de Trophonio,
si lubet, dabunt Ez. Spanhemius ad Aristoph. Nub. v. 507, ubi
& Scholiasten lege, Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 45, Fr.
Oudendorp. ad Iul. Obsequ. c. 110. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Ὀφελον) Scribebatur ὠφέλον. HEMST.

Pag. 137. l. 18. Ὀρίσθαι) O. P. L. In I. vero & W. ὀρίσαι,
quod in reliquis prave scribitur ὀρίσαι. SOLAN.

Pag. 138. l. 3. Προπρωτήρα) I. Schefferus de Mil. Nav. II, c.
2, p. 139, ubi repererit hoc loco προπρωτήρα, quod emendari
iubet, equidem ignoro: neque rem ipsam satis explanate
tradidit. Vid. Poll. I, 87, ad cuius locum Iungermannus Lu-
ciani non fuit oblitus. HEMST.

ead. l. 4. Τίθει) Prorsus in re pari verbis iisdem usus est Lu-
cianus Δ. Ἐταιρ. XIV. Proprietatem τοῦ τίθεναι pro λογίζε-
σθαι, ponere, referre in rationes, If. Casaubonus observavit ad
Theophr. Char. c. 23, p. 163; idque adeo apud bonos scri-
ptores satis est usitatum. Crates in Ephem. Τίθει μαγείρων μῶς
δεκ', ἰατρῶ δραχμὴν &c. cuius exstat in Diogen. L. VI, 86,
locus lepidissimus. Dionys. Halic. περὶ τῶν Ἀρχ. Ρητ. Ὑπομν.
p. 146 ex Lyfia: καὶ δῖσω εἰς δύο παῖδας &c. χιλίας δραχμὰς
ἐκάστου ἐνιαυτοῦ. Eriphus Comicus apud Athen. III, p. 84 C.
— τούτων γὰρ ὀβολὸν οὐ πολὺ τίθημι, λογιῶμαι γάρ —. ideo
Barnabas Ep. § 13, ἐτέθη εἰς δικαιοσύνην ἱερίψιτ pro eo, quod
Graeci interpretes & Apostolus Paulus habent, ἐλογίσθη.
Alias item, ut saepe Latinis ponere, τίθεναι est, numerare prae-
sentem, repraesentare pecuniam, καταβάλλειν· sic τίθεναι & δεῖ-
ναι μετοίκιον, Diogen. L. IV, 14, Harpocr. in Μετοίκιον· Eu-
polis in Poll. IX, 59, δὲς ἑκατὸν δραχμὰς· δὲς ἐτέρων μνῶν.
HEMST.

ead. l. 5. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου πέντε ὀβολούς ἐγὼ
κατέβαλον) Vertunt: & pro acu ad refarciendum velum quinque
obolos exsolvi. Καταβάλλειν est frequenter pendere, exsolvere.

Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέστραν, pendere obolum pro acu, Graecis insolens est loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέστρας καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque existimavi locum hunc esse mendosum, & Lucianum scripsisse πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέβαλον, aut πέντε ὀβολῶν quinque drachmis emi acum. λαμβάνειν & καταλαμβάνειν Graecis, inprimis Aristophani, saepe est emere, comparare, ut apud Latinos sumere. Cicer. VII ad Fam. ep. 23: Tu autem ignarus instituti mei, quanti ego genus omnino signorum omnium non aestimo, tanti ista quatuor aut quinque sumfisti. Ibidem: Est mihi gratissimum, tanti a te aestimatam consuetudinem vitae visusque nostri, primum ut eam domum sumeres. Horat. Quae parvo sumi nequeunt obsonia captas. Si quis tamen contendat, a libris antiquis non esse recedendum, non valde repugnabo, si sic distinguas: ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου, πέντε ὀβολοῦς ἐγὼ κατέβαλον, acum ad velum sc. ὠνησάμην, emi, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, quinque obolos ego pependi. Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκέστραν tanquam explicatio adscripta est haec vox σακκαρράφιον. Sic posteriorum temporum scriptores vocarunt ἀκέστραν ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκέστρα. GRAEV. Καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἰστίου) Haec Thom. Magister protulit in Ἀκαστής. Benedictus ita verit, Et pro acu ad resarciendum velum (nam Micyllus tantum dederat, & pro resarciendo velo) quinque obolos exsolvi; quasi legi voluisset, καὶ ὑπὲρ ἀκέστρας τοῦ ἰστίου πέντε ὀβολοῦς ἐγὼ κατέβαλον. Nihil aliud ad hunc locum iuvandum requiras, quam distinctionem mutatam, quae separet male coniuncta, ut tandem, nequidquam tentata correctione, Graevius animadvertit: ἀκέστραν perinde pendet ab ἐκόμισα, vel ὠνησάμην, ac mox κηρὸν καὶ ἥλους &c. Quare Mercurius ista, πέντε ὀβολοῦς ἐγὼ κατέβαλον, paulum incitator adiecit affirmandi causa, ut Charon omittat de fide sua, quasi lucrum pretia mentiundo capter, quidquam fecius suspicari. HEMST.

ead. l. 8. Κηρὸν ὡς ἐπιπλ. τοῦ σκ. τὰ ἀνεωγόντα) Ceram pice temperatam, quae navibus inducebatur, cum illustant Io. Brodaeus Misc. IV, c. 13, I. Fr. Gronov. ad Liv. XXVIII, c. 45, huius etiam loci meminerunt. Μάλθην, de qua Festus in Maltha, vocat Hipponax apud Harpocr. in V. Ἐπειτα μάλθην τὴν τρόπον παραχρίσας. Vid. Scheffer. de M. N. p. 42, 43. Thom. Magister in Ἀνέωγεν his Luciani verbis utitur. HEMST.

ead. l. 9. τὴν ὑπέραν) Omnes fere Grammatici similem in modum, & recte interpretantur. Quos funes, qui antennis ad malos destinabant, Caesar vocat de B. G. III, c. 14, Graecus

haud inepte ὑπέρας vertit. *Opiferos funes* Stewechium ad Vegetium aliosque viros eruditos appellare video, inductos Isidori loco Orig. XIX, c. 4: *Opifera funes, quae cornibus antennae dextra sinistraque tenduntur retroverso*. Cautē I. Scheffer. de M. N. p. 145: *Latinis sunt opiferae, si Isidoro credimus*. Mihi hyperae videntur in hoc vocabulo esse vestigia tam manifesta, ut, quin ita reponi debeat, minime dubitem. Nihil admodum hic iuvat egregius Isidori Codex Groninganus, in quo, *Opis fera funis* &c. Lege, *Hypera*, vel pro more eius aetatis, *Hyfera*, *funis qui a c. a. d. f. tenditur retroverso*. Ὑπέρας, & proverbii inducti, meminit etiam Moschopul. περὶ Σχεδῶν p. 138. HEMST.

ead. l. 11. Ἀξία ταῦτα ὀνήσω) Iungerm. ad Poll. VII, 10, n. 58, ἄξιον hic esse εὐωνον, & praeterea de vitio priscarum edd. monet, in quibus erat ὀνήσω. Lederlinus ibidem castigatae Benedicti versionem substituit, *Recte sane, haec vili pretio emisti*. Illa duplex & contraria potestas in ἄξιος, quae τὸ πολυτελές & τὸ εὐωνον complectitur, ex Stephano vulgaribusque Lexicographis satis nota. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Τροπῶτηρ) Verbis totidem exstant in Gloss. meis Mss. nec discrepat Hesych. in Τρόποι, οἱ κατέχοντες τὰς κόπας δεσμοὶ δερμάτινοι. HEMST.

ibid. l. 4. Ἦν νῦν) Ita, ἦν νῦν σακκοράφιον (φιν) καλοῦσι Solanus interposuit: quod, quoniam in Etymologo quoque legitur, eo minus videbatur repudiandum. Utrumque vocabulum σακκοράφιον & σακοράφην recentioris aevi annotavit Card. du Fresnoy in Gl. M. & I. Gr. HEMST.

ibid. l. 8. Ἠπήτρια καὶ ἡπητὶς) Ex. G. & C. ἐπ. καὶ ἐπ. In margine tamen aliter, ἡπήτριον καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπητὶς καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκεστρίς. SOLAN.

ibid. l. 9. Ῥάπτας) C. M. ῥάπτους. Reliqua pars Scholii, quae de feminis, in eo Cod. non legitur Graece, sed Latine in margine: *Antiqui mulieribus utebantur ad huiusmodi ἐργασίον*. Lege *ἐργασίαν*. SOLAN. Pro ἀκεστρίς ed. A. reposuit etiam Solanus ἀκεστρίς, coniecturam secutus an membranas, ignoro. Huius Scholii pars quaedam est admodum depravata: sed facile medicinam petere licet ab Etymologo, in quo totidem paene verbis hinc descriptum legitur pag. 46: Ἀκέστρα, ἡ βελόνη ἢ μείζων, ἦν νῦν σακκοράφιον καλοῦσιν· ἀκέστρα δὲ παρὰ τὸ ἀκείσθαι ἦτοι συρράπτειν τὰ διερρωγόντα τῆς ὁδοῦ· τούτο δὲ καὶ ἡπήτριον φασίν. ἐπεὶ καὶ ἡπήτρια καὶ ἡπήτης, καὶ ἀκέστρα καὶ ἀκεστὴς, οὗς νῦν ῥάπτας καλοῦσιν. Χρὴ δὲ εἰδέναι, ὥς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας, καθὰ καὶ νῦν Σκύ-

σαι. Eam ad formam hic quoque reponendum est, τοῦτο δὲ καὶ ἡπῆτριον φασιν, vel forte paulo plenius, τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασὶ καὶ ἡπῆτριον, ἐπεὶ καὶ ἡπῆτρια καὶ ἡπῆτρης, καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστῆς, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. Ἠπῆτριον autem, quod & Suidas habet in Ἠπῆτρια, ῥάπτρια, dicitur & ἡπῆτριον ab Eustath. ad Od. K, p. 1647, ubi de verbis ἀκέσασθαι & ἡπῆσασθαι plura notat. Ῥάπτης recentioribus usitatum retulit in suum Gl. M. & I. Gr. Car. du Fresne ex Lex. Mf. Cod. Reg. proferens: ἀκέσταί, οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι eundem vide in Ῥαύγειν & Ῥάφθης. Th. Mag. in Ἀκέστῃς post allatum Homeri locum ex Βατραχομου. v. 183 addit, τὸ δὲ ῥάπτης, κοινόν· quod male omissum in ed. Franeq. veteres habent: hinc ῥάπτρια apud Hesych. in Ἠπῆτρης, & Eustath. ad Od. E, p. 1764, v. 60. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Ὁ ἀνέται) L. ᾧ ἀνέται. SOLAN. Scripsi ἀνέται secutus Suid. & Etymol. pag. 778: Ὑπέρα τὸ ἐξηρητημένον τοῦ κέρατος τοῦ ἰστοῦ σχοινίου, ᾧ ἀνέται καὶ τείνεται abiciendum est, quod additur, τὸ σχοινίον. Eustath. ad Od. E, p. 1534: Οἱ δὲ παλαιοὶ τὴν ὑπέραν σχοινίου ἐρμηνεύσαντες κέρατος τοῦ κατὰ τὸν ἰστόν, ᾧ ἀνέται καὶ διατείνεται, προφέρουσι καὶ παροιμίαν ἐπὶ τῶν ἃ μὲν δεῖ ἔχειν ἀφιέντων, ἃ δὲ μὴ δεῖ κρατοῦντων, τὸ, ἀφέντες τὴν ὑπέραν, τὴν πόδα διώκουσι &c. Per negligentiam descriptoris proverbium hoc in Scholio desideratur. In ed. A. vitiose τοῦ κέρατος post γέγονε δὲ abfuit καὶ, & δὲ inter ἃ μὴ. HEMST.

Pag. 139. l. 4. Τὰ κάκιστα εὐχόμενος γ.) Apud veteres etiam (εὐχέσθαι) pro imprecari coeptum erat sumi. Suidas: Εὐχόμεσοι τὰδε, ἀντὶ τοῦ καταρῶμαι παρὰ Ἀριστοφάνει. Lucianus epist. XLVI, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι. Haec scribit Goldastus ad Dosithe. § 15, n. 120. HEMST.

ead. l. 7. Εἰρήνη γὰρ) Nisi alia aliter suaderent, hinc putarem hocce Dialogos non nisi imperante Commodio scriptos; usque adeo me mover, quod de pace hic, & mox de parentibus a filiis veneno necatis. Sed vide, quae in argumento aliam in partem a me dicta sunt. SOLAN.

Pag. 140. l. 7. ΠΑΟΤΤΩΝΟΣ) Hic & sequentes non pauci dialogi, de hereditatum captatoribus, cum tot sint numero, quibusdam emunctae naris hominibus visus est in his nimius fuisse Lucianus. Adeo ut vel acutissimus eius imitator Fontenellus id ei sub specie laudantis vitio videatur vertere. Cui hoc unum est, quod reponam: Luciano veniam deberi, quod torques in hunc morem sit investus, qui non turpissimus tan-

tum per se, sed eius aetate usitatissimus. Nihil enim Romae iis temporibus frequentius fuisse probant Poëtarum, Historicorum, omnisque generis scriptorum illius aetatis perpetuae ea de re querelae. Lactantium unum, ne te morer, audi, qui dum Ethnicorum sui temporis enumerat vitia, haec habet: *Et ut quae levia sunt atque usitata dicamus, qui hereditates capient, testamenta supponant, iustos heredes vel auferant vel excludant; qui corpora sua libidinibus prostituunt; qui denique immores, quid nati sint, cum feminis patientia certent &c.* V, 9. SOLAN.

ead. l. 9. Εὐκράτην) Huius meminit idem Lucianus in Somnio sive Gallo sub finem. Est apud Aristophanem in Equit. Eucrates, qui cum molitor esset, & dives, tamen remp. administrabat. COGN. Fictum prorsus (ut multa in sequentibus, ad Dialogum usque X) videtur nomen. Sed Romae, ea potissimum aetate, non deerant veri homines, quorum hic Eucrates personam gerit, quamvis Lucianus Graecis omnes nominibus insigniat. SOLAN.

ead. l. 10. Πεντακισμύριοι) Numerus infinitus pro finito, hoc est, septem. COGN. Benedictus, quinquagesies mille. Quanto rectius Micyllus, quinquaginta millia? GRON.

ead. l. 13. Επιμετρήσας) Iulian. Caesar. pag. 326 C. ἐπιμετρούντων ἡμῶν (τῶν θεῶν) τῆς βασιλείας μοι τὸν χρόνον. De Hiskiae vita quindecim annis cumulata idem verbum apud Patres Ecclesiasticos usurpari solet. HEMST.

Pag. 141. l. 10. Πολλὰ καὶ κεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοῦς καὶ ἐπελπίζει) Vertunt: ille etiam saepe admodum scite ipsos laetat & spe inani pascit. Sed ἐπελπίζειν qui usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novi neminem. Persuasi itaque mihi legendum esse ἀπελπίζει, ad desperationem eos redigit: ἀπελπίζειν enim est desperare, & cum casu quarto, ad desperationem redigere. De Iolao, qui reviruit, vide Hyginum Fab. 103. GRAEV.

ead. l. 11. Διαβουκολεῖ) Laetat, παντῶ. BOURD.

ibid. Ἐπελπίζει) Liceat mihi hic dissentire ab viro clarissimo, notante ad hunc locum, se, qui ἐπελπίζειν usurpet, aut qui in hac notione usurpet, novisse neminem; itaque se sibi persuasisse legendum ἀπελπίζει. Noster utique ἐπελπίζειν habet in Timone, Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεχρηνότες. Fateor, non in eadem, qua hic, ibi ponitur notione τὸ ἐπελπίζειν. In eadem tamen, qua hic, notione id verbi agnoscit Suidas, & ex auctore, quem non nominat,

probat: Ἐπελπίζων, εἰς ἐλπίδας ἄγων. Τὰ μὲν αὐτοὺς ἐπελπί-
ζων ταῖς ὑποσχέσεσι· τὰ δὲ ὑποσπείρων αὐτοῖς ὀλίγα κέρδη.
Ceterum non videntur bene quadratura, διαβουκολεῖ καὶ ἀπ-
ελπίζει, quemadmodum legi vult V. Cl. cum e contrario o-
ptime, etiam huic loco, conveniat, *seite laſtat & ſpe alit*, Eu-
crates nempe adulatores suos, eosque ἐπ' ἐλπίδος αἰεῖ ἔχει, ut
loquitur Noster in de Mercede Cond. c. 7, dum grandaevus
exiguum tempus videtur fore superstes. Sic Noster in Trago-
podagra v. 29: Ἐλπίδι ματαίᾳ μωρὰ βουκολούμενοι, *Vana ſpe*
ſtulte laſtati. Euripides quoque in Phoenissis v. 399: Αἰ δ' ἐλπί-
δες βόσκουσι φυγάδας, ὥς λόγος, *Spes vero laſtai profugos, ut*
aiunt. At, ne quid diſſimulem, Thomas Mag. hoc in Luciani
loco non ἐπελπίζει, ſed ἐλπίζει legit; ut liquet primo apud
eum in voce βουκολεῖν, deinde in ipſa voce Ἐλπίζω ubi de
hoc verbo ita: ἘΛΠΙΖΩ οὐ μόνον τὸ προſδοκῶ, ἀλλὰ καὶ τὸ εἰς
ἐλπίδας ἐμβάλλω. Λουκιανὸς ἐν τοῖς Νεκρικοῖς· Εὐ μάλα δια-
βουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐλπίζει. Θουκυδίδης ἐν τῇ ὀγδόῃ· Ὅσοι
τότε αὐτοὺς θείαςαντες ἐπήλπισαν, ὥς λήφονται Σικελίαν.
Haec Thomas, qui ex ultimo tamen Thucydidis loco videtur
vel τὸ ἐπελπίζειν idem iudicaſſe, quod τὸ ἐλπίζειν· vel in Lu-
ciano revera legiſſe ἐπελπίζει, & ab editoribus corruptus eſ-
ſe; quod ſicut fieri quidem potuit, ita parum ad ſenſum re-
fert, utrum in Luciani hoc loco ἐπελπίζει, an ἐλπίζει, vere
legendum ſit, cum & ipſum ἐλπίζω, ſive poëticum ἔλπω pro
ſpem facio, *iniicio*, *ad ſpem adduco*, uſurparint veteres. Sic cer-
te Homerus Odyſſ. B. v. 91: Πάντας μὲν ῥ' ἔλπει καὶ ὑπέσχε-
ται ἀνδρὶ ἐκάſτω· quod ἔλπει Hefychius ἐλπιδοποιεῖ, Scho-
liaſtes vetus & Euſtathius εἰς ἐλπίδας ἄγει exponunt. Pro
ἐλπίζω, ut modo dixi, poëtae ἔλπω, unde ἀέλπων, *deſperans*,
non ſperans; quae vox inſtauranda apud Hefychium: nam ubi
legitur Ἀελπέοντες, μὴ ἐλπίζοντες, ne dubita genuinum eſſe
Ἀελπόντες· idque, ut innumera alia, ſumſit Hefychius ex
Homero, apud quem Il. H, v. 310, legitur, Καὶ ῥ' ἦγον ποτὶ
ἄστυ, ἀέλποντες σόον εἶναι. Habet quidem, fateor, Suidas ἀ-
ελπέων ſed ſine auctoritate; nec dubito, quin legendum ſit
ἀελπέων, quod ab ἀέλπος dixerunt Graeci, ut docet auctor
Etymologici Magni. Nec num ἐλπέω dixerint, certo ſciri po-
teſteo, quod Hefychius affert ἐλπεον. IENS. V. Ienſ. Leſt. Luc.
V. Hemſterh. p. 7. Th. Mag. ἐλπ — legiſſe videtur. Sic Thu-
cyd. VIII, 1: θείαςαντες ἐπήλπισαν ὥς λήφονται Σικελίαν. &
Od. B, 91; N, 380. SOLAN. Ἐλπίζει Thomas Mag. habet in
βουκολεῖν & Ἐλπίζω, utrum vitioſo codice deceptus, an ipſe

male multatus a librariis, haud omnino mihi exploratum est. Si quis Thomae patrocinarī velit, non inepte putet, eum scripsisse, Ἐπελπίζω οὐ μόνον τὸ προσδοκῶ, quod rectum esse mox patebit, & in Luciani verbis, καὶ ἐπελπίζει, quia subiectus Thucydidis locus, ubi literis expressis ἐπήλπισαν, prioribus, nisi ita refinxeris, convenire non videtur; quamquam obstare nonnihil fateor iteratum illud ἐλπίζει in Βουκολείν· nec de menda quidquam subodoratus fuit Nicol. Loënf. Epiphyl. II, c. 23. Hoc utcunque fuerit existimatum, in Luciano certe ἐλπίζει nullo modo tolerari potest: licet enim in Homero simplici verbo ἐλπεῖν addita sit virtus activa εἰς ἐλπίδας ἀγειν, oratio tamen profa illum usum τοῦ ἐλπίζειν constantissime repudiavit: recte sive Ammonius, seu Herennius Philo, & prorsus accommodate: Ἠλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει· Ἠλπισαν μὲν γὰρ αὐτοὶ τινὰς ἐλπίδας ἔχοντες περὶ τινος· Ἐπήλπισαν δ' ἑτέροι ἐτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον. Quamobrem vulgatae bonitatem lectionis optime contra Graevium asseruit Ienius: alienum est ἀπελπίζει, atque abhorret a Luciano proposito: neque eum errorem non facile vitasset vir magnus, nisi mentis acies vel contentione fatigata, vel alibi fuisset occupata. Ipsum hoc ἐπελπίζειν, *spem facere, spe propofita laetare & frustrari*, iam Stephanus annotaverat Th. T. I, p. 1199, Thucydidis, Luciani & Suidae auctoritate munitum: ad Thucydidis locum, qui sub initium est libri VIII, Scholiafles interpretatur, εἰς ἐλπίδας ἐμβάλλειν. In Grammaticis & Suida saepius occurrit explicandis proximae potestatis verbis appositum: Ἐψυχώγησε, ἐπήλπισε &c. Bato apud eundem in Πυθαγόρας Ἐφέσιος, αὐτοὺς ἐπελπίζων ταῖς ὑποσχέσεσι· quam partem in Ἐπελπίζων omisso scriptoris nomine proponit. Dion Cass. p. 893 C. καὶ τοῦ πολέμου, ᾧ μάλιστα ἐβαρύνοντο, ἀπαλλάζειν ἐπελπίσας. Appian. de B. P. p. 66 D. καὶ ἐπήλπισαν (Φαμαίαν) περὶ πλείονων· de B. Mithr. p. 216, πολλὰ περὶ Ἀσίας αὐτῷ καὶ τῶν ἐγγύς ἐθνῶν ἐπελπίζοντες· ubi legendum αὐτὸν, ut apud Ioseph. A. I. XIII, c. 12, § 2, XV, c. 7, § 1. alioqui sensus foret, *multum in eo spei de Asia finitimisque gentibus habentes repositum*; quod a sequentibus & Appiani mente longe discrepat: nam Gelenius quidem interpres plane aberrat: de B. Ann. p. 341 C. καὶ τοὺς εἰδὼν ἐπελπίζων. Non aliter Graeci Pl. CXVIII, 49, Μνήσθητι τῶν λόγων σου τῷ δούλῳ σου, ὃν ἐπήλπισας μέ· illud paulo plus abit IV Reg. XVIII, 30, Καὶ μὴ ἐπελπιζέτω ὑμᾶς Ἐζεκίας πρὸς (vel ἐπὶ) Κύριον· & ne vos frustretur Ezekias spes vestras ad Dominum convertendo. Structura

mutata diversam huic verbo significandi formam induit, ἐπελπίζειν τινί, *spem in aliquo collocare & repositam habere*: Heliodor. VII, pag. 356, τὸ μηδὲν ἐαυτῷ συνειδὸς τὰ φαῦλον εὐμενείᾳ τῇ παρὰ τῶν κρείττωνων ἐπελπίζειν: plenius Socrates H. E. VIII, c. 16, τοὺς ἐπηλπικότας ἐπὶ τῷ ἐσταυρωμένῳ. Fit autem aliquando, nihil ut a simplici ἐλπίζειν fere differat ἐπελπίζειν. Pausan. IV, p. 342, καὶ ὁ μὲν ἐπήλπιζεν, Ἀθηναίων δυνήθέντων ναυτικῷ, καθόδον ἐσεσθαι σφίσιν ἐς Ναύπακτον: finitimum est Nostri ἐπελπίσαντες in Tim. § 21, & Scholiastae Pindari ad I. Z, 50, ἔσχατα ἐπελπίζοντες. Haec certe fidem conciliant egregio Codici Cassi. qui solus habet exquisitius, καὶ ἅμα ἐπελπίζων ὥς καὶ μεταβαλεῖται, in Thucyd. VIII, 54. nihil oberrat, quo minus Pausaniae placere potuisset, ὥς καθόδος ἐσεται σφίσιν. HEMST.

ead. l. 13. Τὸν κλῆρον ἐν σφίσι δ. βόσκονται) Si consideratius attendas, videtur istud orationis membrum nonnulla parte laborare. Memini, cum placeret, τὸν κλῆρον ἐλπίσι διηρημένοι βόσκονται nam & praecedit ἐπελπίζει, & paulo post ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων sequitur. Cicero pro Cluent. § 72: Hic ille planus improbiſſimus, quaestu iudiciario pastus, qui illi pecuniae, quam condiderat, spe iam atque animo incubaret. Tum ἐλπίσι praeditum est tali dote, quae ad utrumque verbum διηρημένοι & βόσκονται apte congruat: proverbium non ignotum, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενούς βροτοὺς, notavit Schol. Eurip. ad Phoen. v. 399, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὥς λόγος: eodem spectat illud Sophoclis, Ἐλπίς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν: quae fuerunt Heraclito observata de All. Hom. pag. 453, τὰς ὑπινέμους ἐλπίδας, (ita legendum pro συνινέμους ἐλπ.) αἱ βόσκουσι τὸν βίον ἡμῶν: hinc eleganter Παμβώτης τύχη, ἐλπίς παντοτρόφος, apud Hesychium ex veteri Tragico: atque ut βόσκειν & βόσκεισθαι, sic & βουκολεῖν & βουκολεῖσθαι χρῆσταῖς, ἀγαθαῖς, vel κεναῖς, ἀπατηλαῖς, ψεύδεσιν ἐλπίσι passim frequentantur. Quod si quis tamen vulgatum mordicus tenere malit, hoc pacto sensum capiet: *Hi vero iam sorte inter se divisa pecudum ritu securi pascuntur, vitam beatam sibi attribuentes, rationibus suis adscribentes, ea τοῦ τίθεναι potestate, quam ad Dialogum superiorem exposuimus: βόσκειν vero de hominibus etiam usurpari, sed saepe cum contemptu quodam & contumelia, ut significetur, eos pecoribus similes & abiectissimos esse, docet C. A. Dukerus ad Thucyd. VII, 48. Praeterea paulo inferius ἡκέτωσαν, etsi non ignorem usum eius verbi, in his etiam dialogis, de iis, qui vita functi ad infe-*

ros descendunt, si scriberetur ἐλκείσθωσαν, haud equidem aspernarer: ad eam nos coniecturam vocabuli violentioris, quod commodè iungatur cum ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων, invitat ipse Pluto, qui scilicet iam ante dixerit, κατὰσπασον ἐφ' ἑξῆς ἅπαντας, & μοχ κατὰσπα. Non videbantur aequo animo & sponte sua descensuri, quos tanta somniatae felicitatis spes repente destitueret, sed trahi eos obtortoque collo rapi oportebat: debuit sane Mercurius aliquando per vim asperius protrudere renitentes, ut perquam facete Noster, quo nemo melius res inferorum ad unguem calluit, narrat Dial. XXVII. & Καταπ. c. 9, ἔλκετε αὐτὸν, & c. 11, σύρετ' αὐτὸν εἰς αὐτοῦ ποδός. Quod autem μοχ τὸν ὄνειροποληθέντα πλούτον, id plane similiter dixit scriptor aliquis (Aelianum auctorem stilus indicat) apud Suidam in Κορνούτος· μηδὲ μὴν ὄνειροπολοῦντες τὴν ἐκ κλήρου διαδοχὴν. HEMST.

Pag. 142. l. 1. ἰόλεως) Hic cum ad decrepitam aetatem pervenisset, Herculis precibus iuventuti restitutus est, ut Ovidius fabulatur Metam. IX, 398: — *dubiaque tegens lanugine malas Ora reformatus primos Iolaus in annos.* COGN. V. Ovid. Met. IX, Hesiod. ἀσπ. initio, & Hygin. 103. Scholiastes hic turpiter erravit. SOLAN.

ead. l. 3. Κακοὶ κακῶς) Sic idem passim: Aristoph. in Plut. Aristaen. Heliod. BOURD.

ead. l. 7. Προθήβης) Vox Homero familiaris, quam hic mendose pleraeque exhibent edd. Sed recte eadem Συρ. c. 35. V. II. I, 445. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. ἰαντος) L. Αἴαντος sed Scholiastes confundit hunc cum Oileo: & μοχ ὑπέργηνος. SOLAN.

Pag. 143. l. 14. Οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα) In quatuor famulos incurvatus. Idem Nigrino. BOURD.

ibid. Κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ &c.) Hae vel praecipuae sunt earum vocum, quarum usu frequenti tam proprio quam figurato insignis est Lucianus & notabilis: vix enim ullum aliud reperiatur scriptorem, ubi toties recurrant. Multa Stephanus collegit Ind. Thef. in Κόρυζα· alia Gatakerus ad M. Antonin. IX, § 29. neutri tam sedula fuit diligentia, ut Luciani penum exhaustire potuerit. Dicemus opportuniore loco. HEMST.

ead. l. 16. Ἐμψυχὸν τινα τάφον) Terpsion Thucritum senem decrepitum vivum sepulcrum, sive cadaver appellat, qua proverbiali figura utitur Sophocles in Antigone. Huc pertinet etiam illud Mimi Laberii apud Gellium: *similis sepulcris nil nisi no-*

men retineo. COGN. Ex Erasmi Chiliadibus descripta in *Vivum cadaver: Vivum sepulcrum*. Pleraque Gilb. Cognatus, quae quidem paulo sunt doctiora, aliis debet; quibus sollicite demonstrandis operam navare non est animus. Vultures Gorgias ingenii vitio tumide dixerat ἐμψύχους τάφους, damnatus propterea non solum, sed irrisus etiam a severioribus arbitris: vide Longin. περὶ ὕψ. p. 18, & Comment. Quamvis sublimiorem figuram, si commode, flexu totius orationis adiuvante, ponatur, & ratione defendi & exemplis posse existimem, facile tamen dederō castigatius usurpasse Lucianum de *silicernio*, vel *sene capulari*, qualem, cum debilitatis animi corporisque viribus sepulcro quam vita longiore dignior est, non tantum τυμβογέροντα Graeci, praesertim Comici, sed & σοφὸν & σοφῆλλην per convicium appellitare solent. HEMST.

Pag. 144. l. 2. Ἄνω ποταμῶν) Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea, quae accidunt ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. Utitur Aeschyl. Eurip. Aristoph. BOURD. Mutilus videri possit hic locus; sed in eiusmodi proverbialibus locutionibus saepius invenias aliqua sui parte truncata afferri verba. Euripidis, ad quos alludit, versus scholium exhibet ex Med. 410. Proverbium, de quo fusc Paroemiographi, & ad eos Andreas Schottus, Menag. ad Diog. Laërt. p. 193. p. 139 E. Hesychius observat, Aeschylum eo proverbio usum esse. V. Hemsterh. p. 31. παροιμία δὲ τοῦτο (inquit Scholiastes Euripidis ad hunc locum) ἐπὶ τῶν εἰς τὸ ἐναντίον καὶ παρὰ τὸ προσήκον μεταβαλλομένων πραγμάτων. SOLAN.

ead. l. 5. Ἡ ἄμαξα τὸν βόυν πολλὰκις ἐκφέρει) Leg. Erasim. BOURD. Erasmus prolato Luciani loco haec addit: *Id est, Nunc id evenit, quod vulgo dici solet, Plaustrum saepenumero bovem ipsum aufert. Translata metaphora a plaustris per declive retro labentibus, unaque secum bovem auferentibus*. Labitur, ut saepius, quam a quoquam hactenus animadversum fuit, in adagiis explicandis, ingens patriae nostrae decus, cuius errores magnis virtutibus compensatos illa literarum tum primum renascentium rudimenta satis excusant. Ἐκφέρειν ea, qua voluit, potestate sumtum mihi quidem non approbabit: hic certe, si rectum foret, vertendum erat, *plaustrum bovem saepe effert, eiusque funus ducit*. Tum neque illud satis commode, nec ad ingenium linguae Graecae, quod paroemiam hunc in modum integram reddat, ἡ ἄμαξα τὸν βόυν ἐλαύνει sequi debuerat Grammaticos praeceuntes, qui ἔλκει vel adiciunt, vel supplendum

esse monent. Mich. Apost. C. IX, n. 66, ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν) Δεῖπει τὸ ἔλκει ἐπὶ τῶν ἀντεστραμμένως τι ποιοῦντων Diogenian. C. III, n. 30. nec Graeci tantum, sed & nostrates hoc ipso similive proverbio rerum ordinem inversum praeposterumque significare solent. Non alia Luciani mens, qui sane nihil hic discrepans indicare voluit ab istis praecedentibus, ἀναστρέφειν δὲ μηδαμῶς, & ἀνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. Iam si hanc sententiam nostri scriptoris, uti decet, pro explorata teneas, locum tueri nequit supervacuum illud, quin immo putidum, πολλάκις ἐκφέρει quis unquam iis verbis aut aditis, aut ad integrandam paroemiam est usus? Quocirca, ut dicam, quod res est, vehementer suspicor, assumentum hocce ab indole proverbii tam alienum deberi incauto lectori, qui, ubi funerum ducendorum mentionem fieri videbat, istiusmodi verbum nimis liberaliter attexuit: rescueris inutilem caudam, quanto rotundius atque ornatus exhibit oratio? Νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν. Confer initium Dial. VIII. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπιχαίρετε) Melius ἐπιχαίετε. BOURD. Bourdelotius recte vidit, legendum esse ἀλλοτρίοις ἐπιχαίετε, alienis inhians: & firmant excerpta Mf. vulgatum ἐπιχαίρετε est ab hoc loco alienissimum. GRAEV. Ἐπιχαίετε) Genuina haec lectio reperitur in Mf. Gr. P. L. & ed. I. Usurpat etiam Demosth. p. m. 278 A. In reliquis corrupte ἐπιχαίρετε. eodem vocabulo usus est sub finem Dial. praeced. οἱ δὲ προαπίτασαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες. SOLAN. Ἐπιχαίετε, pro vulgato ἐπιχαίρετε, tam prompta emendatio, ut ne Bourdelotium quidem effugerit: suam ipse locutionem facile defendet Lucian. Dial. superiore, μάτην ἐπιχανόντες. & in Tim. ἐπιχεχνηότες μόνον τῷ χρυσίῳ. alterum vix Graecum; dicendum fuerat. ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐπιχαίρετε, quemadmodum in Iamblichi Protr. Μόνη γὰρ αὕτη ἐπιστημῶν καὶ τεχνῶν οὔτε ἐπιλυτεῖται ἀγαθοῖς ἀλλοτρίοις, οὔτε ἐπιχαίρει κακοῖς τῶν πέλας. unde pessimum hominum genus ἐπιχαίρεκακοί sunt dicti. Ceterum est ad heredipetarum materiam ita conveniens Libanii locus T. I, p. 947 A. ut describendi laborem subterfugendum mihi non putem: Ἦν δὲ τις ἀνὴρ ἐν Αἰγύπτῳ φιλοχρήματος οὗτος ἐποιεῖτο φίλους, οἷς παῖδες οὐκ ἦσαν, ὅπως αὐτοῖς αὐτὸς εἰη παῖς. γενόμενος δὲ ἐξ ἀπόρου πλούσιος εἰς τὰ τῶν τελευτῶντων εἰσιῶν, ἤχθετο τοῖς ἐτι ζῶσι τούτων τῶν πατέρων. Μακαρίζοντος δὲ ποτὲ αὐτὸν ἀνδρὸς ἐτέρου τὰ αὐτὰ νοσοῦντος τῆς τύχης, δι' ἣν αὐτῷ πλούτος εἰς μέγας ἐκ πολλῶν

ἄθροισθεῖν, μήπω γ', ἔφη, μὴ μακάριόν με καλεῖν πρὶν ἂν καὶ οἱ-
δε ἀπέλθωσιν· εἰπὼν, ὧν εἰς τὰς οὐσίας ΕΚΕΧΗΝΕΙ. Philo Iud.
de Decal. p. 763: ὁ γὰρ τοῖς ἀλλοτρίοις ἐπικεχηνώς. HEMST.

ibid. Εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτοὺς) Εἰσποιεῖν Graecis est, ado-
ptandum aliquem tradere in gentem aliam ac familiam; quo
pacto sensu parum distat ab ἐκποιεῖσθαι, nisi quod illud ad fa-
miliam sit referendum, in quam quis transire iubetur, hoc ad
eam, unde in alienam potestatem exit: hic fori Attici usus; sae-
pe tamen liberior & amplior quaedam illi verbo virtus accedit.
Isaeus pro Euphil. apud D. Halic. T. II, p. 176, εἴπερ ξένον ὄν-
τα τοῦτον εἰσεποιούμεν ἀδελφὸν ἡμῖν αὐτοῖς. Pauf. IV, p. 314,
Μεσσήνιοι γὰρ οὐκ εἰσποιοῦσιν Ἀριστομένην Ἑρακλεῖ παῖδα ἢ
Διί. Heliod. IX, p. 449, τῷ βασιλεύοντι παῖδας ἑαυτοὺς εἰσποι-
οῦσι. Lucian. Deor. Conc. § 4, Bacchus, inquit Momus non
mediocriter indignans, ὅλην φρατρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, totum
gregem in nostrum Deorum ordinem intulit atque inseruit. Εἰσποίησα-
σθαι vero non pater tantum dicitur filium asciscens atque ado-
ptans, sed & iudex, talem adoptionem, si forte venerit in con-
troversiam, sententia sua confirmans: utrumque reperire licet
apud Isaeum tum in Actione pro Euph. cuius partem conser-
vavit Dionys. Halic. T. II, p. 175, tum in ceteris orationibus,
quae supersunt, & omnes in hereditatum iudiciis ac iure ver-
santur. Hinc intelligi potest, quid sit τοῖς ἀτέκνοις τῶν γερόν-
των εἰσποιεῖν ἑαυτόν. Verum praeterea singularis est signifi-
candi vis in participio φέρων, quam orationis partem Budaeus
ornatus magis causa, quam significationis, poni censet C. L.
G. p. 393, haud multum dissentiente Stephano in App. p. 78.
Ad Aelian. V. H. VIII, 14, agnoscunt παρέλκον illud Atticum
Faber & Kuhnus; hic tamen, ut erat Graeci sermonis cal-
lentissimus, insuper observans saepius significare sua sponte,
data opera, & ubique orationi pro rei substratae indole emphasin
addere. Perizonius, hac quidem in eruditionis parte Kuhnio
multum inferior, notat abundare tali in constructione hoc partici-
pium, vel potius declarare impetum quendam aut certum consilium
agendi id, quod agitur. Nihil est horum, quod non suis in locis
aptam sedem inveniatur: haud raro ita collocatum offendes, ut
illibato sensu abesse posse videatur. Manetho, quem cetero-
quin elegantiae Graecae arbitrum non capiam V, 21, Μύθοις
οὐρανόισι φέρων παρέθηκα γελοῖα. Sopater apud Stob. p. 312.
Homero satis non fuit principem vocare patrem, ἀλλὰ καὶ
τὸν ἥπιον φέρων ἐπέθηκε τῷ πατρί. Demosth. de Pace p. 61 C.
argentum, si in alteram librae lancem imposueris, οἰχεται

φέρων, καὶ καθεύκον τὸν λογισμὸν ἐφ' αὐτό· nisi transposita legi malis, οἷχεται, καὶ καθεύκον φέρον· quem usum, sed rarius, inesse quoque memini participiis ἄγων & ἄρας. Aliquando verbis iunctum, quae vehementiorem motum continent, vim incitandi ac propellendi adiuvat: velut in istis, φέροντα ἐμβάλλειν, ἐνσείσαι ἑαυτὸν, ἐκτραχηλίσαι φέρον, φέρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ὤθησεν ἑαυτὸν φέρον· cuiusmodi ex scriptore nostro multa subministrabit Index. Sed quam diversa praeterea verborum genera complectatur, depromtis ex uno Aeschine exemplis ostendere lubet: in Timarch. p. 25, v. 4, Ἀπαγαγὼν γὰρ αὐτοὺς (ita de iudicibus loquentem Demosthenem facit) ἀπὸ τῶν περὶ Τίμαρχον αἰτιῶν ἐπέστησα φέρον ἐπὶ τὸν κατήγορον· in Ctesiph. p. 65, v. 25, καὶ εἰς τοῦτο φέρον περιέστησε τὰ πράγματα, ὥστ' &c. cum quo convenit illud Libanii T. I, p. 707 A. τοιγαροῦν εἰς τοῦτο μετέθηκα τὰ πράγματα φέρον· pag. 66, v. 25, Callias Chalcidensis ἀδικήσας Φίλιππον κακείθεν ἀποδρὰς ὑπέβαλεν ἑαυτὸν φέρον Θηβαίοις· quomodo Plutarch. T. II, p. 4 B. plerique parentes in quodcunque inciderint pravum mancipium τοῦτω φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς. P. 74, v. 6, Demosthenes τὴν κατὰ γῆν (ἡγεμονίαν) ἄρδην φέρον ἀνέθηκε Θηβαίοις· v. 23, προσέμιξε φέρον τὸν κίνδυνον ἀπαρασκευά τῇ πόλει· in quorum sane nonnullis tantundem fere valet, atque ultro & de data opera. Sunt etiam locutiones, ubi propensionem animi, agendique studium apertius declarat: sicut in illo Longini p. 198, Ὁ πᾶς αὐτοῖς (Homero, Platoni, Demostheni) αἰὼν καὶ βίος φέρον ἀπέδωκε τὰ νικητήρια· & Clementis Strom. VII, p. 727 D. qui athletarum aliquem ita fuisse precatum refert: Iuppiter, si mihi cuncta sunt diligenter adobeundum certamen praeparata, ἀπόδος φέρον δικαίως τὴν νίκην ἐμοί. Achill. Tat. I, p. 25, εὐθὺς ἐχαρίσατο φέρον αὐτῷ τὸν ἵππον· parum discedit apud Plutarch. T. I, p. 633 B. cum piratae τοὺς μὲν ἄλλους διέφευγον ἡγεμόνας, Πομπηίῳ δὲ φέροντες αὐτοὺς μετὰ τέκνων καὶ γυναικῶν ἐνεχ εἰρίζον· & Aelian. H. V. VI, c. 1. Hinc iam porro eiusmodi verbis annectitur, ut insinuandi sese applicandique ad aliquem & commendandi speciem praeferat. Maxim. Tyr. Diff. XXXI, p. 315, καὶ τίνι φέροντες ἑαυτοὺς ἐπιτρέφομεν; Plutarch. T. I, p. 155 D. Οὕτω δὲ φέρον ὁ Περικλῆς τῷ δήμῳ προσέειπεν ἑαυτὸν· Julian. Or. VII, p. 231 B. Ἀλλὰ σοι μὲν, ὦ θεῶν πατερ, ἑμαυτὸν φέρον ἀναθήσω· frequenter autem ad eos pertinet, qui in doctorem se fidem ac disciplinam tradunt: eo loquendi more delectatus Eunapius: de Porphyrio

p. 14, προσέθετο φέρων ἑαυτὸν Plotino: pag. 34, Aedesius ὅλος ἐπιδόους ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων εἰς τὴν ἐτι λειπομένην παιδείαν· p. 49, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χείρῳ τῶν ὁδῶν. Damasc. apud Suid. in Σεβηριανός· τῷ Πρόκλῳ φέρων ἑαυτὸν ἐπιδόουσι· atque eum in modum est fere capiendum, quod Porphyrius apud Euseb. H. E. VI, c. 19, de Origene scripsit, πρὸς τὸ βάρβαρον ἐξώκειλε τόλμημα, ᾧ δὴ φέρων αὐτὸν τε καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἐξινέκαπήλευσε· quorum, quia summus Valesius aberravit, vertendo sensum explanabimus: *ad barbaram Christianorum & audacem disciplinam velut in scopulum impactus adhaesit, cui agglutinatius seque turpiter vendidit, suamque in philosophiae cultu sollertiam. Poteramus, si liberet, in pluribus exemplis lapsus eruditorum hominum patefacere.* Nunc quando haec potestas ad vultures heredipetas transit, significantur scilicet irrepere blando lenocinio, seseque ingerere, ut Petronius ait loco percommodo c. 140, *Philumene, quae multas saepe hereditates officio aetatis extorserat, tum anus & floris exstincti, filium filiamque ingerebat orbis senibus*: Cicero pro Caecin. § 13, *atque etiam se ipse inferebat & intrudebat*: ubi nescio quam recte aliis ingerebat, aut inferebat placuit. Saepius ita Noster: πρὸς Ἀπαιδ. c. 19, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρενέγραψας· quae huic loco sunt simillima. In Lapith. paulo aliter c. 22, (τοῖς πολὺ σοῦ πλουσιωτέροις) οὐδ' ἐπώποτε φέρων ἐμαυτὸν ἐπέδωκα. Ex his liquido apparere arbitror, quam elegans sit & apposita Luciani verborum sententia: *Vos autem, malum! quid est causae, cur alienis inhiatis, ac subdole irrepentes vos orbis senibus adoptandos ingeratis?* Nolim tamen ita quis existimet, quasi variatas illas significandi figuras in participio φέρων solo residere censerem: hoc dixi, ab uno motus incitationis capite, prout diversis orationum formis ac verbis aliis aptatur, prodire diversos, structura diducente, potestatis eleganter immutatae rivulos, quorum cursum ac virtutem consequi non licet, nisi circumscriptione quadam utaris ad interiores sententiae recessus excutiendos. HEMST.

ead. l. 15. Τῶν ἐρωμένων) Tacent libri scripti editique: quibus etiam invitis, si Luciani mentem, & institutum orationis ordinem sequaris, particula negans videbitur inferenda, τῶν οὐκ ἐρωμένων· potior est Codicibus ipsa sententiae vis perpen-
sa: *Rem quandam & artem, inquit, excogitastis novam, vetularum ac senum amorem, tum quidem maxime si prole careant: nam quibus liberi sunt, eos nos curatis, neque amore prosequimini. Atque adeo iam multi eorum, qui non amantur, comperta vestri amoris versutia,*

etiamsi liberos habeant, odisse se tamen illos fingunt, ut & ipsi amatores nanciscantur. Liquet, credo, quos dixerat ἀνεράστους, οὐκ ἐρωμένους mox appellari: tum ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχουσι consistere nequit, nisi legeris οὐκ ἐρωμένων. Συνέντες an συνιέντες scribatur, parum refert: hoc tamen librorum in gratiam praetuli. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Χωροῦσι) Supple τὰ ὕδατα. SOLAN.

Pag. 145. l. 1. Συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν) Scribendum Mf. suadente, συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν, qui intelligunt varias artes aut astutiam. GRAEV. Συνιέντες G. P. & Coll. Sed vide finem Dialogi sequentis. SOLAN.

ibid. l. 4. Δωροφορήσαντες) Sic legitur interpres; sic reposuimus, cum male antea δορυφορήσαντες. BOURD. Δορυφ— antiquam & genuinam, ut putamus, lectionem reposuimus. Exstat autem in G. P. L. Fl. Ald. I. H. B. & Fr. Mutarunt P. S. & A. & fecerunt δωροφορή—. V. N. γρ. c. 14. SOLAN. Haud ineptum erat, quod interpretibus & Bourdelotio arrisit, δωροφορήσαντες, & probae notae verbum, Aelian. de Anim. VIII, 11, τὸ πρόσωπον τοῦ ἐρωμένου καθαίρειν, καὶ δωροφορεῖν αὐτῷ θηρώντα πάμπολλα, & huic rei apprime conveniens, ut Polystratus ostendit Dial. IX, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο ἀπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Cur tamen lectionem priscam moveremus, causa fuit nulla; praesertim cum membranae veteres nihil innovarent: δορυφορήσαντες ergo, qui divitem spe tabularum honorifice semper fuerant profecti, & perpetuo quasi satellitio stipaverant. Verum exemplum prodidit Plinius VIII, Ep. 18, Domitii Tulli, qui, cum se captandum prae-buisset, reliquit filiam heredem, frustratus improbas spes hominum, quos sic decipere, pro moribus temporum, prudentia est. HEMST.

ead. l. 6. Ἀποσφυγόντες) In cod. Mf. οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας καταγελασθέντες, illi vero derisi frendent dentibus, quod multo magis mihi probatur, quam, quod in editis exstat, ἀποσφυγόντες, dolore ardentibus: est enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum. GRAEV. Glossema est, quod in Mf. Gr. P. & L. legitur, καταγελασθέντες. Genuina ἀποσμ. quam omnes impressi agnoscunt. Aliud paulo est, quod legitur in Έτ. Δ. VII, σὺ δὲ ἐκεῖνον μὲν ἀπεμύκτισας, sed eodem fere redit. Certe ἀπομύττω emungere est, (vide ιστ. a. c. 24) quod in utraque lingua eleganter admodum ad eos transferatur, qui, cum pecuniam variis artibus ab aliquo expresserunt, in sinu rident, & sibi plaudunt. Sed tum legendum foret ἀπομυγόντες, nisi forte hic sigma, ut in quibusdam fit, insertum

dicas. Si haec non placet, aliam addam coniecturam: ὑποσμούχομαι, uti ex Suida & Hesychio videre est, metaphorice urere est. Apud Simonidem σμούχω de tempore dicitur, quod omnia absumit. Grot. 143. & apud Theocrit. de Amore Flor. 269. Vid. Od. Γ, 195. Δ, 672, ἐπισμυγερῶς. Si itaque levi mutatione velis ὑποσμυγέτες pro ἀπ— substituere, optime sic etiam sensus se habebit, aut saltem satis commode. Si quis nunc, quid sentiam, roget; dicam. Primo καταγελασθέντες merum glossema mihi videtur, in textum ab iis illatum, qui verbum Luciani, quaecunque tandem fuerit, ut sibi incognitum repudiabant. Secundo, emungendi mihi sensus, quod & glossema admittit, perplacet: atque adeo, aut ἀποσμυγέτες, ut legitur, aut, si per Grammaticos non liceat, ἀπομυγέτες omnino legendum putem. SOLAN. Ἀποσμυγέτες) Pluribus in libris exstat huius vice καταγελασθέντες, certissimum genuinae vocis, qualiscunque a Luciano fuerit profecta, interpretamentum; qua de re dubitationem omnem tollit Scholiastes Vossianus. Nisi animum alibi praestantissimus Graevius habuisset occupatum, qua erat ingenii perspicacia, pro Iunone nebulam amplecti refugisset. Quando autem valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum pronuntiat, id eo quidem magis est considerandum, quia in Luciano certe nusquam, si exceperis hunc locum, occurrit. H. Stephanum nulla vitii tetigit suspicio, ut qui explicationem, eamque non unam, tentarit Thef. T. III, pag. 891. Eius sententia, hoc in genere momenti non mediocris, in medium proferri meretur: Ἀποσμούχω, Deuro, igni absumo. Metaphorice utitur Lucianus in dial. Terps. & Plut. ὑποπριουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυγέτες, cum stridore dentium infrendent, & prae dolore ardescunt, seu exardescunt. Nisi malis extabescentes, macerati & confecti dolore: nam σμούχω significat non solum καίω, verum etiam μαρναίω. Haec ille: sed antequam explorati quid constitui possit, enodanda venit paulo diligentius natura verbi & propria significandi dos. Illam veteres posuerunt non in igne luculentum, qui late flammam conspicuam spargat, sed in eo, qui caecis intra viscera corporum alimentis nutritus sensum serpit proxima corriprens, fumoque se tantum prodit. Idem paene verbum & pronuntiandi modo, & significatione Belgae servamus. Licet Homerus aliquantulum, utpote poëta, legem eam migaverit Il. I, 649, — κατὰ τε σμούξαι πυρὶ νῆας, vim tamen nativam recte Scholiastes declarat, ex eoque Eustath. pag. 781: Ἐστὶ δὲ σμούξαι τὸ καῦσαι, ἢ καπρὸν ἐκ πυρὸς

ἀναδοῦναι, ὃ καὶ τύφειν λέγεται· ἐξ αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χόλον ὑποσμύχειν ἢ φθόνον εἰληπται· ἐκεῖθεν δὲ καὶ τὸ σμυγερόν, ἥτοι ἐπίπονον &c. Conferunt autem τὸ τύφειν, quemadmodum & fecit Schol. Sophocl. ad Antig. v. 1021, exponens τὸ ἡρέμα ὑποσμύχειν· non equidem intercedo, quamquam & nonnihil diversa sit utriusque virtus, & per diversas orationis figuratae femitas propagata. Radix vero significandi prima in composito διασμύχειν admodum graphice depingitur a Gregor. Nyss. T. I, p. 826 D. Εἰ πῦρ ἀχύρεις ὑποκρυθεῖν τέως μὲν ἐνδοθεν διασμύχει τῇ καύσει τὰ παρακειμένα, φλόξ δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον οὐκ ἐκδίδεται, ἀλλὰ δριμύς τις καπνὸς βιαίως ἐνδοθεν συνθλιβόμενος διεξέρχεται· paulo dilutius a Phil. Iud. de V. M. p. 662 B. restant, inquit, everfae Sodomae documenta, καὶ καπνὸς, καὶ ἡ ἐτι ἀναδιδομένη φλόξ ἀμαυρὰ, καθάπερ διασμυχομένου πυρός. Hinc clare conficitur, parvam in Artemidoro labem insidere II, c. 10, ubi primum οἶκοι καίόμενοι καθαρῶ πυρὶ καὶ μὴ συμπίπτοντες faulta portendunt: tum contra οἱ δὲ σμυχόμενοι καθαρῶ πυρὶ, καὶ καταθαλούμενοι καὶ συμπίπτοντες &c. πᾶσι πονηροί· non convenit οἰκοῖς σμυχομένοις καθαρὸν πῦρ· quapropter fulgor ille puri ignis addita negatione reprimendus est, ac propemodum extinguendus, οὐ καθαρῶ πυρὶ. Medici traducunt ad febres five πυρετοὺς, quorum alii sunt θερμοὶ καὶ διακαεῖς, alii μαλακώτεροί τε καὶ οἶον σμυχόμενοι, apud Galen. lib. I τῶν πρὸς Γλαυκ. Θεραπ. Heliodorus semel significatione propria II, p. 79, καλῶς, εἶπη τινες ἐτι σμυχόμενοι περιελείφθησαν, ἀψάμενος, translata saepius usurpavit: de animi doloribus & interno cruciatu I, p. 33, ὡς πάλαι γε σμυχόμενος ἐμαυτῶ, καὶ τὸ πρᾶγμα δι' ὑποψίας ἔχων ἀπορίᾳ τῶν ἐλέγχων ἡσύχαζον· ubi nemo diffitebitur, aptius accedere particulam σμυχόμενος ἐν ἐμαυτῶ· iram & aemulationem, sed pectore pressam atque intus reductam notat VIII, p. 374, ὃ δὲ καὶ φύσει μὲν τὴν εὐνοῦχων ζηλοτυπίαν νοσῶν, σμυχόμενος δὲ καὶ πάλαι κατὰ τοῦ Θεαγένους. Verum dignus est, quem pristino nitore reddamus, locus lib. X, p. 484: καὶ ταῦτα εἰπόν ὁ μὲν ἐπέβαλε τῇ Χαρικλείᾳ τὰς χεῖρας, ἄγειν μὲν ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καὶ τὴν ἐπ' αὐτῶν πυρκαϊάν ἐνδεικνύμενος, πλείονε δὲ αὐτὸς περὶ τῇ πάθει τὴν καρδίαν σμυχόμενος· posteriora ne verterent, interpretes deterruisse credo difficultatem, quam tamen tollere Vat. Cod. ope pronum est, modo πυρὶ, quod is praebet, pro περὶ adsciscamus: posses τῇ πάθει quasi per ἐπεξηγήσιν appositum fervare; sed reiectum liberabit orationem ingrato tractu, & sententiae vim atque acumen argutius ad-

fruet: ipse maiore, quam in aris ardebat, sollicitudinis aestu confectus. Denique locutio rarior insolentius est formata VII, p. 342, ἢ δὲ Χαρίκλεια σεσηρὸς τι καὶ κατεσφυγμένον ὑποβλέψασα, Chariclea vero ringens, & torvius, ut testam indignationem facile proderet, in illam intuita. Exstat illud κατασφύχειν de amoris aestu, quo animus contabescit apud Theocrit. Eid. III, 17. de moerore VIII, 90, ὧς δὲ κατεσφύχθη, καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα· & in Phalaridis Ep. 144, ἀλλ' ὅτι καὶ τὸν ἐκείνης (uxoris defunctae) δαίμονα, εἴπερ αἰσδοιτό σε οὕτω κατασφυγόμενον, ἀνιάσθαι μὲν εἰκὸς, αὐτὴν δὲ (vel αὐτὴν τε) τὴν πλεῖστα μὲν εὐφράνασαν τὸν ἄνδρα &c. eum in modum si verba nulli interpretum intellecta levi manu refingantur, & distinguendo legitimum ordinem accipiant, sensum habebunt expeditum. Hesychius quem Lexicographi solent morem, ad vim linguae pandendam parum accommodatum, secutus exponit Σφυγῶν & Κατασφύχειν, μαρᾶναι, καῦσαι, ἐμπρῆσαι neque tamen non est commodum illud μαραίνειν, quod in virtute verbi declaranda veteres aliquando solent adhibere: continetur enim in τῷ σφύχειν ille quidem caecus sub cineribusque latens ignis, sed ita simul comparatus, ut carpat, consumat lentoque morfu tabefaciat; quam potestatem figuratae loquendi formae maxime spectandam praebent. Apollon. Rh. III, 446, ubi Medea limis Iasonem aspectat amore capta Κῆρ ἀχέει σφύχουσα. — adiuvandus est, auctore Suida in Σφυγόμενος, binarum litterarum accessione Scholiastes: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη καὶ ἀναλίσκουσα· nam ἀλίσκουσα, quod vulgatur, ab explicando verbo σφύχειν prorsus alienum: v. 761, — ἐνδοθὶ δ' αἰεὶ Τεῖρ' ὀδύνη σφύχουσα — eximie Virgilius, ut, quem fuit imitatus, superasse videatur: *Vulnus alit venis & caeco carpitur igni*. In compositis, & διασφύχειν, Gregor. Nyss. T. II, p. 196, τοῦ πένθους οἶον εἰ πυρὸς τινος ἐνδοθεν αὐτῶν τὰς ψυχὰς διασφύχοντος. Suid. Διασφύχων, διαξύων, διακαίων· sed ibi, Hesychio duce, reficiendum est διαζέων & περισφύχειν, Agath. Anth. VII, Ep. 76, Ἦς με περισφύχουσι μεληδόνες· sed maxime solet ὑποσφύχειν frequentari. Gregor. Nyss. T. I, p. 828 C. κατασβευνύειν ἐνδοθεν τὴν ὑποσφύχουσαν ἐν τῇ καρδίᾳ μνησικακίαν· Georg. Metrop. Nicom. in S. Deip. Ingr. in Templ. p. 1116 B. ὑπὸ τῆς ἀφανῶς ἐνδον ὑποσφυγούσης φλογὸς πυρπολούμενος. Kusterum laudo, qui Eunapio restituit; eius enim esse, quae Suidas promit in Θλαδίας, nullus ambigo: ἦν γὰρ βαρὺς ὁ σταθμὸς τοῦ ὑποσφθέντος χρυσίου ὑποσφυγῶν αὐτῶν τὰ ἐντοσθεν· legebatur ὑποσφήων. Eadem labes Basilii Seleu-

cientis interpretem Pantinum mirifice decepit de Mirac. Theod. II, p. 206: ὅπερ (έλαιον) καὶ αἰτήσας οὗτος καὶ ἐπαλειψάμενος· οὐ καὶ τὸ πάθος ὑπέσμηχε· τῆς μὲν ἰάσεως ἐτυχε, τῆς δὲ ἀσεβείας οὐκ ἀπηλλάγη· cuius ille copiam sibi fieri postulans, seseque eo inungens, (quo etiam aegritudinem suam una abstulit) sanitatem nactus: ex illa versione cognosce, quantum errorem saepe unius literae vitium pariat; reddideris ὑπέσμηχε, statim exstat nativus orationis color: Quod oleum cum ille postulasset, eoque in loco inunxisset, ubi malum ipsum urebat. Hesychio simul opem feramus: Ὑποσμήχει, (melius ὑποσμήχει) θλίβει, ἀνίστα, καταπονεί, ἐκ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων· ubi quamvis olim existimarim haud inepte περὶ τραυμάτων posse legi, ut de vulneribus scriptor nescio quis verbum illud usurparit, nunc tamen antepono ἐκ μεταφορᾶς τῶν καυμάτων· sequitur in eodem, Ὑποσμήχουσα, ἐνδον ἐρεθίζουσα· Suidas amplius: ἐνδιερεθίζουσα, ὑποκαίουσα, θλίβουσα, καταπονοῦσα· totidem vocabulis Etymologus, nisi quod διερεθίζουσα· nimirum veteres Glossographi, unde haec fuerunt descripta, dederant hic διερεθίζουσα, alter ἐνδον ἐρεθίζουσα, quod in Suida leviter corruptum. Quae adduximus exempla, manifeste monent, eorum in censum τὸ σμήχειν cum suo comitatu referri oportere, quae ligatae orationis terminis apud antiquos fere conclusa recentiores, quorum artis erat rarissima quaeque, etiam repugnante severa scribendi norma, consecrari, in usum communem revocarunt: vix enim in omni scriptorum turba, quae Christi aetatem antecessit, totidem huius verbi vestigia deprehendas, quot ex inferioribus modo a me parce, nam longe plura sunt ad manum, fuerunt prolata. His itaque consideratis arduum non est definire Luciani verborum sensum aliquem haud plane absurdum: *Hi autem dentibus infrendent interno ac caeco dolore macerati*: verum quantumlibet congruere videatur, non desunt argumenta, quae huic lectioni status controversiam optimo iure moveant. Omitto usum Aoristi secundum, nusquam certe alibi, nisi memoria fallat, mihi observatum. Primum indoli τοῦ σμήχειν non ita videtur convenire ἀπὸ, ut in unum vocabulum commode coalescat: utique scripsisset potius ὑποσμήχοντες creberrimae consuetudinis auctoritate munitum: eadem ratione inductus malo in Zosimo IV, p. 264, ὡς δὲ πλέον ὑπεσμήχετο τῇ τῆς κύρης ἐπιθυμίᾳ Theodosius, pro ἐπεσμήχετο. Deinde cur non ὑποσμήχόμενοι; aptius sane multoque magis ad hunc locum appositum, ut fatebuntur, qui legitimum orationis Graecae cursum aure do-

ἅτα callent. Tandem magnum est corruptelae larentis docu-
 mentum interpretatio *καταγελασθέντες*, quam qui vocabu-
 lo, quodcumque in Luciano repererat, apposuit, hoc quidem
 vulgatum *ἀποσμυγέντες* reperisse nequaquam credi potest;
 tanto enim intervallo utraque diffident, ut ad quandam com-
 munitatis significatus affinitatem nulla machina conciliari queant.
 Criticen ergo restat ut advocemus, si quid auxilii solvendo
 nodo conferre possit: blanditur enim vero mirifice perpulchra
 L. Kusteri coniectura, qui rescribendum monuit unius literu-
 lae detrimento *ἀπομυγέντες*: fateor equidem, in eo verbo flo-
 rem esse comicum, ab iisque poetis decerptum, quos studio-
 se Nostrium lectitasse constat. Quamquam nunc rarius inve-
 niatur, tot Scenae antiquae monumentis absumtis, Polluci
 tamen nihil est causae, cur fidem denegemus affirmanti II, 78,
ἤδη δέ τινες τῶν κωμικῶν τὸ ἐπὶ κέρδει ἐξαπατᾶν ἀπομύττειν
εἶπον: accuratius proprietatem signavit, quam Grammatici:
 Hesych. *Ἀπομύττειν, ἐξαπατᾶν, γοντεύειν* quod posterius
 sine dubio pertinuit ad illustrandum aliquem Comici locum,
 ubi miris praestigiis delusus senex auro emungebatur. Eu-
 stath. ad Od. E, p. 1761, *Ἀπομύζαι τινα τὸ ἐξαπατᾶσαι*. Ne-
 que aliter intellexerunt *προμύσσειν* in Hippocrat. Παραγγ. p.
 26, *Κρέσσον οὖν σωζομένοισιν ὀνειδίζειν, ἢ ὀλεθρίως ἔχοντας προ-*
μύσσειν, modo ne vitio sit scriptum pro *ἀπομύσσειν* quam-
 vis ibi quo minus pro ludibrio habere, ludificari accipias, nihil
 obftet. Congruit Latinorum *emungere*, quod est *per dolum &*
astutis technis defraudare: ut de Comoedia sumtum scias, no-
 tissima sunt Plauti Terentiique loca: idem Horatii sensus de
 A. P. v. 238 — *audax Pythias emunēto lucrata Simone talentum*.
 Lucil. apud Nonium p. 36, *Quovis posse me emungi bolo*. Vete-
 res aemulatus Apollin. Sid. VII, Ep. 2, *Non parvo etiam corol-*
lario facilitatem credulitatemque munificentiae socrualis emungens.
 IX Ep. 7, *Quidam &c. scribam tuum seu bibliopolam copiosissima*
velis nolis declamationum tuarum schedio emunxit: ut Hierony-
 mum, imitatore antiquitatis non segnem, praeteream. At-
 que adeo haud scio, an in Caecilii versu apud Ciceronem de
 Amic. § 99, quandoquidem Pal. primus *atque unxeris suppe-*
ditat, legendum sit, *Hodie me ante omnes Comicos stultos senes Ver-*
saris atque emunxeris lautissime. Hinc simul patet, quanti sit sa-
 cienda I. Gebhardi observatio Ant. Lect. II, c. 23, in Terentio
 Nonioque p. 103, *emulsi & emulgere* Pal. Cod. fide reponentis.
 Quamobrem eleganter *ἀπομυγέντες*, ab eo, qui testamento ne-
 quissimos vultures excluferat, delusi atque emunēti: quod sane dici

merito poterant, quibus nec opinantibus ereptus esset hereditatis bolus, quam improba spe iamdudum crevissent. Verum hoc pacto necdum apparet, quid Scholiasten deduxerit ad suum illud *καταγελασθέντες*: quam enim explicuimus potestas ab ista non parum diffidet. Igitur *ἀπομυγνέτες* vel alia virtute, *illudendi* nimirum *subsannandique*, accepit, vel in exemplari suo legisse censendus est *ἐπιμυγνέτες*. Prius licet auctoritate veterum fere destituatur, nihil tamen habet, quod genio linguae sit contrarium; praesertim si interpreteris *adducto naso*, vel etiam, *excusso per nares spiritu irridere*: ad confirmandum facit simile verbum *ἀπομυλλαίνειν*, atque ille Clementis *ἀπομυκτισμός* Paed. II, c. 6, *Qui sermones, inquit, impudicos ac turpes non refugiunt, severe sunt compescendi*: τὸν χρωμένους αἰσχρολογία ἐπιστομιστέον καὶ ὁ Φειδριμυτέρῳ καὶ προσώπου ἀποστροφῇ, καὶ τῷ ἀπομυκτισμῷ καλουμένῳ πολλάκις δὲ καὶ λόγῳ τραχυτέρῳ ubi *subsannationis* explicatio adeo placuit, ut Potterus etiam *ἀπομυκτηρισμὸν* reponi potius voluerit: ego non discefferim a vulgato, quod a *μυκτῆς* sive *ἀπομυκτῆς* prono cursu derivatur. Timoni in Sillis, teste Diogen. L. II, 19, dictus fuit Socrates *Μυκτῆρ, ῥητορομυκτῆς, ἀπτικὸς εἰρωνευτής*: hac enim medicina iste locus indiget. Quin Lucianus, quo minus dubitemus, offert ipsum illud verbum *ἀπομυκτίζειν* *Ἐτ. Δ. VII.* Neque tamen diffiteor non aberraturum forte, qui voci inusitatae *fastidiendi* virtutem, *corrugatisque naribus*, ut fordida solemus, *aversandi* tribuerit; quae sane tum Luciani, tum Clementis instituto ad amissim quadrat: ita veteres in Horatii formula loquendi, *naso suspendere adunco*, vel *irrifionem* & *fastidium* iunxerunt, vel utrum melius conveniret, dubitarunt: nescio autem, an ex Clemente remedium ferri possit corruptis Suidae verbis, quae merito Kusterus habuit suspecta, *Ἀπομυρίζω, ἀποστομίζω*, legendo *Ἀπομυκτίζω, ἐπιστομίζω*. Sed alterum *ἐπιμυγνέτες* ut Scholiastes invenerit, probabilius existimo: valet enim *ἐπιμύσσειν*, Grammaticis monstrantibus, *irridere*, *subductoque naso* & *excusso illudere*. Suid. *Ἐπέμυξεν, ἐξεμυκτῆρσεν, ἢ χονδία τῶν ῥινῶν ἐποίησεν* Hesych. in quo quidem utrum ordine continuo, *Ἐπέμυξαν, ἐπεμυκτῆρσαν, ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν*, an separatim sit scribendum, *Ἐπέμυξαν, ἐπεμυκτῆρσαν Ἐπεμύχθισαν, ἐξεφαύλισαν* non satis exploratum habeo: ad Homerum certe respexit *Il. Δ, 20, Θ, 457*, — αἶδ' ἐπέμυξαν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρην ubi quemadmodum intelligi deberet istud verbum, antiqui disenserunt: hos, quibus *mussitandi compressisque labiis ingemendi* potestas arri-

fit, secutus est Scholiastes parvus: Hefych. Ἐπεμύξατο, ἐπέ-
 στέναξεν, ἐπεγόγγυσεν illos, qui deludere, cum acerbo risu at-
 que indignatione insuper habere reddiderunt, Hefychius: neutris
 suae opinionis tuendae ratio defuit, quandoquidem illud ἐπέ-
 μύξαν vel a μύζειν repeti poterat, vel a μύττειν, quae, tamen-
 si ab eadem radice μύειν propagata, distare notandi proprie-
 tate iam admonuit accuratissimus Sylburgius ad Clenard. p.
 519. Similem observare licet in solo μυχθίζειν significandi
 discrepantiam: apud Aeschylum utique Pr. V. v. 742, Σὺ δ'
 αὖ κέκραγας κἀναμυχθίζῃ, quin sit, ducto per nares spiritu in-
 gemiscere, atque indignationem testari, vix in dubium voces: eo
 spectat Hefychii Μυχθισμός, στεναγμός: nec alio fonte ma-
 nantia μυττάζειν & μυττηκάζειν. Idem tamen irridere, & adu-
 co naso subsannare designat: Hefych. Μυχθίζουσι, μυκτηρίζου-
 σι, χλευάζουσι: neque aliter Suidas explicuit Meleagrum
 Anth. VII, Ep. 107, Φλέξω ναί τί μάταια γελᾷς, καὶ σιμά σε-
 σπῆρὸς Μυχθίζεις; τάχα πῦρ σαυρόνιον γελᾷσεις. In Theocriti
 Eid. XX pro μυθίζοισα utrum v. 11, an 13, supponi debeat μυ-
 χθίζοισα, parumper haesito; quamvis animum inclinent ad
 posteriorem locum producta Meleagri verba. Clare Origenes
 in Cels. IV, p. 187: ἀλλ' οὐκ εὐγνώμον, ἐκεῖνα μὲν μὴ γελᾶν ὡς
 μῦθον, ἀλλὰ θαυμάζειν ὡς ἐν μύθῳ φιλοσοφούμενα: ταῦτα δὲ μὴ
 τῇ λέξει τὴν διάνοιαν ἐναπερείσαντα μυχθίζειν: ubi senten-
 tiae nexus qualem vim postulet, haudquaquam obscurum est.
 Verum minime negligendus est impressae maculae similitudi-
 ne notabilis Hefychii locus, Ἐπισμυκτὸν, ἐπιμυκτηρισμόν.
 Quamcunque in partem versaveris ἐπισμύχειν, nunquam in-
 de extundes potestatem τοῦ ἐπιμυκτηρίζειν: idcirco nihil oc-
 currit expeditius, quam ut viriato codice deceptus Hefychius
 dederit ἐπισμυκτὸν, quod scribendum fuerat ἐπιμυγμόν: nisi
 tamen quis, me non invito, propius ad literas corruptae vo-
 cis, poëticam formam praeferat ἐπιμυκτὸν, cuiusmodi multa
 praesertim ab Ionibus frequentantur, ἀλητὺς, ἀποδαστὺς in
 Hefychio, ἀρροστὺς, ἀσπαστὺς, γενετὺς, ἐδητὺς, κτιστὺς &
 ληϊστὺς Herodoto, μαστὺς, ὀρχηστὺς. Nunc si Scholiasten se-
 cutus probaveris in Luciano ἐπιμυγέντες, sensus orietur a
 priore nonnihil diversus: neque enim ad testatorem amplius,
 a quo fuerint egregie ludificati, sed ad alios istos pertinebit, de
 quibus modo Noster, τοῖς πολλοῖς ἡδιστον γίνεται, quorum
 plenis cachinnis pessimi captatores excipiuntur: Hi vero den-
 tes prae dolore collidunt, a cunctis ob destitutam hereditatis per insi-
 dias appetitae spem irrisi ac ludibrio habiti. Porro, me quidem ar-

bitrum si capias, mutandum erit quoque ὑποπρίουσιν in ἐπιπρίουσιν illud insolens, atque etiam a Stephano neglectum, praepositionem habet indoli verbi simplicis minus apte respondentem: hoc & usu crebro & ratione nititur. Hesych. Ἐπιπρίων, τοὺς ὀδόντας τρίζων· pari modo Tymnes III Anth. c. V, Ep. 31, — ὀδόντα ὄξυν ἐπιβρύχουσα. HEMST.

Pag. 146. l. 3. Ζῶης ἐπιμήκιστον) In plurimis huius formae vel iungendis vel separandis varia librariorum est atque incerta ratio; neque utrum praeferas, quidquam refert. Quod editur in Thucyd. I, c. 1, ἐπὶ μακρότατον σκοποῦντί μοι, Dionysius habet ἐπιμακρότατον de Comp. Verb. p. 42. Hic nihil edd. mutant; alibi secus: ut in Macrobi. § 1, ἐπιμήκιστον ἡμᾶς βιώναι, § 2, ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιώναι. Aristaen. II Ep. 21, Ἄλλ', ὦ Δελφίδιον, ἐμὸν πρόκριτον ἀγαθόν, ξῶις ἐπιμήκιστον, εὐζῶις. Philostr. Her. c. 9, καὶ δίκαιους ἐποίηι, βιώναι τε ἐπιμήκιστον. Iof. Waffius Add. praefationi clariss. Dukeri ad Thucydidem insertis solutum scribendi morem in similibus probat, quem fane membranae quo vetustiores, eo accuratius observare solent. HEMST.

ead. l. 5. Ἡ προπέμψεις) Certissimus, ut mihi quidem videtur, est naevus in voce προπέμψεις, pro quo legi posset προπέμψας: at verum Luciani arbitror προπέμψης. Neque alium, quam hunc, verborum horum sensum intelligo: *Euge, o Thucrite, vivas diutissime, dives simul & tales deridens; neque certe prius mori, quam ubi praemisferis omnes adulatores.* IENS. De hoc & similibus supra affatim dictum puto ad Tim. c. 33. Neque est, cur scripturam optimam sollicitemus. SOLAN. Eruditiss. Dukerus ad Thucyd. VII, 63, prolato hoc loco adiungit: *quod fortassis alii usitatus dicerent προπέμψης* atque id ipsum rescribi voluit Ienius. Sed merito lectioni vulgatae suppetias venit politissimus Wopkenius Lect. Tull. III, c. 13. HEMST.

ead. l. 10. Ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν) Vereor, ut interpretes elegantiam praepositionis habuerint perspectam. Capiendum est, quasi dixisset, omnes omnino ante eum huc advenient earundem curarum auspicis; iisdem illos curis comitantibus ac deducentibus. Illustrant similes loquendi formulae, ὑπὸ μάρτυσιν, ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι, ὁ ἐωνημένος ὑπὸ κήρυκι, προϊέναι ὑπὸ φωτὶ πολλῷ, ὑπὸ δάσει vel λαμπάσιν ἡμμέναις apud Heliodor. IV, p. 192, VII, p. 314, X, p. 519. ὑπ' αὐλοῖς ὀρχεῖσθαι, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις εὐρύθμα βαίνειν Lucian. Δ. Θ. II. χοροὺς ὑπὸ τῷ μέλει τούτῳ στησόμεθα παίδων καὶ παρθένων Dion Chrys. p. 407 A. venuste Noster in Tim.

p. 114, ἐλεγεία ἔση ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικάλλῃ· quod aliis igno-
 rum Tanag. Fabro non latuit. Sic Latine licet efferre non ran-
 tum ad tibias, sed & sub tibiis Graecorum imitatione. Auctor
 Copae, *Crispum sub crotalo docta movere latus*: neque aliter Pro-
 pert. II El. XXXI, 35, *Deficiunt magico torti sub carmine rhom-
 bi*. Ex his simul mens patebit Apollonii Rhodii III, 3, Μινδείης
 ὑπ' ἔρωτι, Medae amoris auspiciis ac ductu; & v. 971, ὑπὸ πνοι-
 ῆσιν ἔρωτος. Nisi genitivum in hac phrasi saepius adiungerent
 Graeci, ὑπ' ἀλλητῶν, ὑπὸ φορμίγγων, mallem fere apud Dion.
 Chryf. pag. 286 C. διθύραμβος ὧν ὁ Διόνυσος, καὶ ὑπὸ κεραυνῶ
 καὶ βροντῇ γενόμενος, pro ὑπὸ κεραυνῶ καὶ βροντῆς. HEMST.

Pag. 147. l. 3. Δεινίου) Vide de Dinia in Toxaride. COGN.
 ead. l. 10. Ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξ.) Videtur verbum
 excidisse in his, ὑπισχνούμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξῃσθαι, quae sic
 transtulerunt, id mihi fore pollicens, ut meo bono quamprimum mo-
 reretur. Sed Lucianus reliquerat, puto, ἐπ' ἐμοὶ κληρονόμῳ τε-
 θνήξῃσθαι, me herede instituto brevi moriturum. GRAEV. Acute
 coniecerat Graevius reponendam hic vocem κληρονόμῳ, quae
 in vulgatis deest. Reperitur autem in praestantissima ed. I. Li-
 brariorum negligentiae imputandum existimo, quod in viri
 eximii nota, ὑπ' ἐμοὶ pro ἐπ' ἐμοὶ legitur. Nullam etiam video
 causam, cur hac in parte a scriptura recepta, nulla addita ra-
 tione, discedere voluerit. Necessario autem leg. ὑπισχνόμε-
 νον, uti in P. recte scriptum est. SOLAN. Quod a Luciano re-
 lictum putat Graevius, totidem literis exhibet Iuntina: neque
 negari potest, probam esse locutionem. Artemidor. I, c. 81,
 τοῦτον ἰδόντες τὸν ὄνειρον οἱ νοσοῦντες ἀπέθανον ἐπὶ κληρονόμοις
 ταῖς θυγατράσι: ita legendum est. V, c. 35, ἀπέθανεν ἡ ἀδελφὴ
 ἐπὶ κληρονόμῳ τῷ ἰδόντι τὸν ὄνειρον. Fateor, eum in modum si
 Lucianus scripsit, optime constare sententiam, dummodo re-
 fingas ὑπισχνούμενον· illum ipsum semper observabam, promitten-
 tem se moriturum esse me scripto relictoque herede: nam ὑπισχνεί-
 σθαι pro sibi polliceri, speque certa rem quandam praecipere, durius
 videtur, & ab usu Graecorum abhorrens. Verum, quia nulli
 Codices, quorum nobis est copia, accedunt, verisimile fit,
 istam laciniam ingenio deberi Antonii Francini, qui Iuntinae
 editionis curator pluribus in locis effecit, ut magis in eo fi-
 dem, quam acumen desideremus. Berglerus, peritus Graecae
 proprietatis iudex, aliter huic difficultati obviam ire instituit:
 operae pretium erit interpretationem eius, quam lectione vul-
 gata contentus attulit, audire. Cum ergo ad Alciph. I Ep. 3,
 ubi est, καὶ ταῦτα ἐπὶ παιδίοις ζῶντες, monuisset, in similibus

exemplis a se productis ἐπὶ non facile reddi æquivalente præpositione Latina, Lucianus, inquit, in dialogo Zenophantis & Callidemidae, ubi alter istorum, qui senis cuiusdam hereditatem ambiebat, dicit, ἐκείνον αὐτὸν αἰεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνόμενος ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξῃσθαι, i. e. illum ipsum senem semper colebam, id mihi pollicens fore, ut me vivo moriatur, sive superstite me: non ut interpres meo bono, quod Graeca secum non ferunt. Phrasis est sane valde familiaris non tantum ἀπολειφθῆναι vel ὑπολειφθῆναι ἐπὶ παισίν, ut Pausan. III, p. 259, Πολυξὸς ὑπολειπομένην ἐπὶ ὀρφανῷ παιδί. Damascius apud Suid. in Αἰδέσσια· τοῦ Ἑρμείου τελευτήσαντος ἐπὶ παισίν ὀρφανοῖς ἀπολειφθεῖσα· sed etiam τελευτῶν ἐπὶ παισίν, relictis, superstitis filiis obire: Argum. Demosthenis orationum, I in Aphob. & pro Phorm. Lollius III Anth. VI, Ep. 46, Ὀρφανικῷ δ' ἐπὶ παιδί λιπὼν βίον —. Castigavit Kuhnius ad Aelian. V. H. XIII, 24, lapsū in hac vertenda loquendi formula Iunium; cuius errorem ideo miror, quia bene rem gesserat in Eunapii Aedef. p. 70, ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισὶ reddens, diem obiit ternis relictis liberis. Euripides, quamquam oratione variata, non dissimili virtute, Διαδέκτορα πλοῦτον ὧς ἔχοντες γ' ἐν πατέρων ἑτέροις ἐπὶ τέκνοις, Ion. v. 480. Leve vitium Achilli Tatius demamus; nam lib. I, pag. 13, προὔτι νηπίῳ γὰρ μοι τέθνηκεν reponendum est ἐπὶ. Plutarch. in Demetr. p. 889 D. ἐπὶ νηπίῳ γὰρ αὐτῷ πάντας τοὺς πατρὸς τελευτήσαντος. Iam nihil ob stare videtur, quin locutum esse brevius existimemus Lucianum ὑπισχνόμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξῃσθαι, pollicentem mihi, ut obsequii cultusque gratiam referret, se, tanquam filio superstite me relictō, atque adeo, quod ipsa res intelligi iubet, scripto herede decessurum esse: argute autem τεθνήξῃσθαι, quod & captator sperabat, & ab homine sene non iniuria dicitur. Ceterum vir ampliff. C. van Bynkershoek de Capt. Instit. p. 309 proposuit hoc exemplum captatae hereditatis, & simul mortis, ut ut ea res captatori infelicitate cesserit. HEMST.

ead. l. 12. Ἐπεγίνετο) Placuit aliquando ἐπετείνετο vel ἀπετείνετο, sicut in Hermot. εἰς μέσας νύκτας ἀποταθείσης, ὡς φασὶ, τῆς συνουσίας itaque saepius ἐκτείνειν & παρατείνειν de tempore in longum producto usurpantur; quemadmodum Horatius, Vivet extento Proculeius aeo. Nunc tamen nihil movere satius puto. Thucyd. I, c. 126, Χρόνου δὲ ἐπιγιγνομένου οἱ Ἀθηναῖοι τρυχόμενοι τῇ προσεδρείᾳ ἀπῆλθον οἱ πολλοί· ubi quod ex tribus Codd. affertur ἐγγιγνομένου, minime spernendum est, similiter enim Demosth. adv. Pantaen. p. 987 C.

χρόνων ἐγγεγεννημένων, cum iam multum temporis intercessit: & Diodor. Sic. V, p. 236 D. χρόνων ἐγγενομένων διὰ τὴν ὁμωνυμίαν δοῦναι τὸν αὐτὸν εἶναι: ipse Thucydid. VIII, 9, διατριβῆς ἐγγιγνομένης, ubi vide Dukerum. Long. I, p. 15, χρόνος ὀλίγος διαγίνεται. Paulo diversum est in Amatorio, quem Demostheni titulus adscribit p. 250 E. ἵσως ἂν ἀκαίρον μῆκος ἡμῖν ἐπιγένοιτο τῷ λόγῳ. HEMST.

ibid. Τῆς τὸν Τιθωνόν) Erasmi. Adag. in Tithoni senecta, Andr. Schott. ad Zenob. C. VI, n. 18, Prov. Vatic. C. III, n. 89. HEMST.

ead. l. 14. Ἐπειδὴν τάχιστα) Prava distinctio imposuit interpretibus, qui ista verba ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, verterunt: ut celerissime simul atque Ptoeodorus potum posceret, (bibit autem abunde) praesentius in calicem iniectum in promptu haberet. Addit Bourdelotius, ζωρότερον celerius hoc loco notare, ut ex Homero interpretatur Plutarchus Symposiacōn decad. 5. Sed interpungendum est, ἐπειδὴν τάχιστα ὁ Πτοιοδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπεικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν αὐτὸ, ut celerissime simul atque Ptoeodorus posceret, bibit enim copiose, meracius, immittere ut possit in calicem, paratum habeat illud, venenum nimirum: haec iungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poscet. GRAEV.

Pag. 148. l. 1. Ζωρότερον) Celerius: sic hoc loco haec dictio fumenda, ut ex Homero Il. 9 interpretatur Plutarch. Symposiac. dec. 5. BOURD. Nec cur Benedicto placuerit praesentius, nec cur Bourdelotio celerius, causa patet ulla, cum ex proxima parenthesi palam sit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodissimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali causa fingi posset, prorsus ut supra in Timone de Thrasycle: ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωρότέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα. GRON. Consule Plutarch. 1204, & Hom. Schol. & Casaub. ad Theophr. Ch. 144. Aristot. de Poët. c. 26. Merum Nostro haud dubie significat, uti ex Τιμ. cap. 32 etiam patet. SOLAN. Non ausculto Graevio copulanti αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον si iungi voluisset Lucianus, non interposuisset, opinor, πίνει δὲ ἐπεικῶς. Locutionem praeter Athen. X, pag. 423, & Casaubonum illustrat Brodaeus ad II Anth. c. 47, Ep. 10. Recte vero ζωρότερον ἐμβαλεῖν τὸ φάρμακον, largius infundere venenum; quod scilicet Callidemidae longa spe lassati, & compendium ingratae morae quaerentis aviditati conveniebat, ut tanto citius eo

hausto Ptoeodorus interiret: ira cepisse ζωρότερον apud Homerum quosdam veterum Criticorum constat. Cogitet aliquis *ἔτοιμον ἐγχεῖν αὐτό* pro *ἔχειν* ut *Πιεῖν τις ἡμῖν ἐγχεάτω* Phillem. apud Athen. p. 663 F. *ὁ παῖς ἐγχεάτω μοι τὴν μεγάλην φιάλην* Xenoph. Symp. p. 512, v. 26, & *τούτου τὸ φάρμακον ἐγχεάντος* in Plutarchi Alex. p. 707 A. sed nihil est necesse; nam & mox, *δύο κύλικας ἑτοίμους ἔχων*. HEMST. Non possum, quin cum lectore communicem. quae de hoc loco ad me scripsit elegantissimus Gesnerus: *Totum hoc in parenthesi videtur esse, πίνει δ' ἐπιεικῶς ζωρότερον*, bibit satis meracum. *Duos quasi gradus facit, primo comparativum in ζωρότερον, qui intendit aliquantum significationem; deinde ἐπιεικῶς iterum moderatur. Possis igitur etiam vertere: bibit aliquanto meracius. Eo autem totum hoc pertinet, ut facultas admiscendi veneni indicetur, quod facilius alienus sapor sentitur, quo magis dilutum est vinum; difficilius autem, quo est meracius.* IDEM in Addendis.

ead. l. 8. Σφαλεῖς) *Ταὶ σφάλμα* apud Heliod. lib. 7. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκτάδην ἐκέμην) Sic D. XIV, *ἐκτάδην κείμενον*. BOURD. Comparavit Berglerus ad Alciphronis locum III Ep. 22, p. 326: *Πλαγγὼν δὲ τὸ Μελιταῖον κυνίδιον &c. κείται σοὶ τρίτην ταύτην ἡμέραν ἐκτάδην νεκρόν*. Idem usurpat p. 394 & 450: *καὶ ὁ μὲν ἐκτάδην κείται πρὸς τὴν ἐκφορὰν τῶν οἴκοι παρὰ κενυζομένων. Ἐκταθῆναι, extendere pedes, mori.* HEMST.

Pag. 149. l. 4. Ἦκε γὰρ ἂν σοι) *Ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέςτερον, εἰ ὀλίγω βραδύτερος ἦν.* sic Mf. *venisset enim ad te, sc. κληρος, hereditas, communi illa via, licet paulo tardius.* sic & apud Latinos *hereditas* dicitur *venire*, quae ab heredibus cernitur. Florus II, 20: *Inusitata & incognita quadam felicitate, relictæ regiis hereditatibus opes, & tota insimul regna veniebant.* Sic & Cicero, aliique. GRAEV. Quid si, reiecta, quam forte male sedula manus affinxit, vocula postrema ordinem continues: *ἦκε γὰρ ἂν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέςτερον, εἰ καὶ ὀλίγω βραδύτερος* nimirum *ὁ κληρος* nisi malis *βραδύτερον*. Per similes Aristophanis locus in Plut. v. 1243, *Ἦκεν γὰρ ἂν σοι ναυστὸς εὖ πεπεμμένος*, ad quem de illa potestate verborum ἦκειν & ἔρρεσθαι plura dicemus. Vide praestantiss. Car. And. Dukerum ad Flor. II, 20, p. 470. HEMST.

ead. l. 12. Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα) Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. Aristoph. alii. BOURD. Vide quid supra ad aliud, itidem decurtatum, proverbium annotaverim D. VI. SOLAN. Est in eo proverbio inexpectati eventus atque ante non provisi significatio; quippe aliud adagium dehortabatur, tanquam a re

periculi plenissima & vix tentanda, κατέναντι λέοντος νεβρόν
ἐλθόντα μοῖραν αἰρεῖσθαι κρεῶν, ut est in Charmide Platonis p.
463 E. hoc ex qua fabula derivetur, obscurum non est: illa ta-
men, ni fallor, ab Archilocho sumserat Plato. Explicat Lucia-
ni locum Erasim. Chil. in *Hinnulus leonem*. HEMST. Fallor:
sumsit ab ipso Critia Plato, ut loco diligentius inspecto mani-
feste patet. IDEM.

ead. l. 16. Κατασοφισθεῖς) Ms. κατασοφισθεῖς ἀθλίως, misere
deceptus. Vulgatus: κατασοφισθεῖς ὁ ἀθλίος. GRAEV.

Pag. 150. l. 2. Θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερόν) Institutio-
nem hanc esse puram, atque adeo perperam referri ad eas in-
stitutiones, quas lex vocat *captatorias*, docet ampliff. Byn-
kershoekius de Captat. Inst. c. V, p. 319. Lex certe de animi
secreto non iudicat: verum Noster hoc quoque genus insti-
tutionis hamo subtiliter obvoluto instructum, etsi directe non
incurreret in leges, ad speciem captatoriam retulit, senten-
tiam probissimorum suae aetatis hominum secutus. Sic mu-
tuae coniugum institutiones quamvis iure publico non impro-
babantur, poterant enim veris affectionibus videri provoca-
tae, quia tamen, si mores seculi maculosos spectares, plerum-
que in suspicionem incidebant infidiatoriae malitiae, gravem
bonorum honestorumque hominum vituperationem subie-
runt. Ammian. Marcell. XXVIII, 4, p. 581: *Parte alia uxor, ut
proverbium loquitur vetus, eandem incudem diu noctuque tundendo,
maritum testare compellit, hocque idem ut faciat uxor, urget maritus
instanter: ibi Valefius hunc Luciani locum protulit, interpre-
tatus θέσθαι τὰς διαθήκας ἐς τὸ φανερόν, testamentum ei ostende-
re: praefero sensum paulo ampliorem, in publicum proferre, cum
pluribus communicare, quorum ope indicium ad captatum per-
manet: ceteroquin non ignoro illud Horatii II Serm. V, 51,
Qui testamentum tradet tibi cumque legendum. Quod autem prae-
cessit ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ non est, quod voluerunt inter-
pretes, imminente morte, sed spe mortis, quam simulac Hermo-
laus obiisset, resignatis tabulis mutuuum ultimae voluntatis
beneficium experturus erat. Hae sunt, quas Longinus vocat
p. 240 ἀλλοτριῶν θῆραι θανάτων καὶ ἐνέδραι διαθηκῶν nam θῆ-
ραι & venari non minus dicuntur, quam captare. Horat. — *vi-
duas venentur avaras*. Hieron. Epit. Nepot. *Alii matronarum opes
venentur obsequiis*. HEMST.*

ead. l. 7. Ὅτι μὲν οὖν) Perperam in sequioribus editio-
nibus ὅτι coniungitur, cum ὅ, τι scribendum sit, ut recte
dedit Aldus, iamque recte in versione posuit interpres, *Quid*

ille suo in testamento scripserit, id quidem ignoro. IENSIUS:
 ead. l. 10. Το ἄγκιστρον τῷ δέλεατι συγκ.) Hami escaeque
 circumpositae, retium & piscationis frequens, ubi de heredi-
 petis agitur, fit mentio: sed praeterea solent ad quaecunque
 lucra, quae per fraudem ac dolos captantur, istae loquendi
 formulae traduci. Quaedam notavit Hadr. Iunius in adagio,
Escam hamo circumponere. Philo Iud. de Iud. p. 720 C. ἵνα τὴν
 ἐν ὀλίγοις πίστιν δέλεαρ καθέῃς ἀγκιστρεύσῃται τὴν ἐν μείζοντι
 ἀπιστίαν. Zeno Veron. de Avar. Hinc unius pecuniam suam tan-
 quam hamum proponit, ut facultates ad se attrahat alienas: oppor-
 tune diversa in re Petron. p. 15, 664. Solon in Troch. apud
 Plut. T. I, p. 86 A. Περιβαλὼν δ' ἄγραν ἀγρευτῆς οὐκ ἀνέσπα-
 σεν μέγα Δίκτυον, θυμὸν γ' ἄμαρτὸν καὶ φρενῶν ἀποσφαλεῖς.
 sic enim mihi videtur non inscite B. Martinus emendasse V.
 L. III, 20. Ideo, qui captus & inescatus tenetur, καταπιεῖν τὸ
 δέλεαρ vel τὸ ἀγκιστρον dici consuevit: de Iuliano Symeon
 Metaphr. Vit. Athanas. § 16: Αὐτὸς τε τὸ δέλεαρ τῆς πλάνης
 καταπιὼν εἴληκετο τῷ ἀγκίστρῳ πειθόμενος. de iis, quos prae-
 miis & honoribus irretitos Iulianus a fide Christi abstraxerat
 Asterius Hom. in Avar. p. 43: πόσοι δὲ τὸ τῶν ἀξιομάτων δέ-
 λεαρ εἰσδεξάμενοι μετ' ἐκεῖνον κατέπιον τὸ τῆς παραβάσεως
 ἀγκιστρον. Gregor. Nyss. T. II, p. 227 B. Foenerator περι-
 φέρει τὸ βαλάντιον, καὶ δείκνυσι τοῖς πνιγμένοις τῆς θύρας δέ-
 λεαρ, ἢ ἐκεῖνῳ (ἐκεῖνο) διὰ τὴν χρεῖαν περιχρῆναντες συγκατα-
 πῶσι τοῦ τόκου τὸ ἀγκιστρον. Hinc eleganter avidus adnatat, ἀγ-
 κιστροφάγος, testibus Hesychio & Etymologo. His affimilia
 sunt in Luciano permulta; sed inprimis vide περὶ τῶν ἐπὶ M.
 Σ. c. III. Verum alia longe est ratio, quam postulat hic lo-
 cus, quando qui hamo praeroso captatorem deceptum cir-
 cumvenit, dicitur καταπίνειν & κατασπᾶν τὸ ἀγκιστρον per-
 quam apposite Horat. II Serm. V, 24: — captes astutus ubi-
 que Testamenta senum; neu, si vaser unus & alter Insidiatorem prae-
 roso fugerit hamo &c. Sunt ibi multo plura, quae cum descri-
 ptis ab auctore nostro captatorii artibus conferre non poe-
 nitebit. Aristaen. I Epist. 17: συχνότερον οὖν τὸ δέλεαρ αὐτῇ
 προσακτέον κἢν αὐτῆς τὸ ἀγκιστρον καταπῆν, πάλιν ἀσταλιεύ-
 σω. Erasmus in Vorare hamum parum accurate. HEMST.

Pag. 151. l. 13. Οἶνος ἀνθοσμίας) Ἡδὺς, εὖσμος, περίσμος,
 ἀνθρῶς, εὐώδης. Sic ἀνθοσμίαν saepissime interpretantur Gram-
 matici Graeci: leg. Achill. Tat. lib. 1. BOURD.

ibid. Τράπεζαι ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ) Ea semel de Siculorum

deliciis in animos hominum impressa opinio perpetuo invaluit, quibus olim nihil inquinatius nec mollius. Plato hanc ditionem usurpavit Πολιτ. Γ. Athenaeus lib. XII copiose de illis. Macrob. Saturn. lib. VII, c. 5, *Modum vero servat, qui sui potens est, & in mensa Sicula vel Africana*. Hae pro lautis & opiparis leguntur. Lucianus in Demosth. Encom. vocavit Syracusanas immodice lautas & opiparas: Syracusani enim opibus affluentes conviviorum luxui nimium indulgebant. COGN. *Siculae dapes*, quarum Plato etiam meminit de Rep. III. SOLAN. Proverbio fuerunt notatae Sicularum Syracusanorumque mensae delicatae non secus ac Sybaritarum: quare Lysis Ep. ad Hipparch. meminit Σικελικῆς πολυτελείας, qua degustata Hipparchus vel Archippus a severitate Pythagoreae disciplinae deduci se fuerit passus. Luciani locum Brodaeus attulit Misc. V, 33, & iisdem fere veterum exemplis usus Cluv. Sic. Ant. I, p. 6. Operae pretium erit consimilem adscribere Theodoretī sententiam, ubi pari modo vinum fragrans & Siculae deliciae iunguntur ex Serm. IX περὶ Προν. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ὦ ταλαίπωρε καὶ χαμαιζήλε, τῇ γαστρὶ καὶ τῇ γνῶσιν καὶ ταῖς ὀφρῦσι τὴν εὐδαιμονίαν μετρεῖς, καὶ ὅρον εὐπραξίας εἶναι νομίζεις ζεύγος ὑψηλὸν &c. καὶ ἐκπώματα καὶ οἶνους ἀνθοσμίας, καὶ παινδασίαν Σικελικὴν τε καὶ Συβαριτικὴν, καὶ ἄλλα ὅσα σοι τὸν ὕγρον καὶ ἀνειμένον καὶ ἀβροδίαιτον ἐπιτηδεύουσι τὸν βίον. Themist. p. 238: καὶ τράπεζαν παραθέμενος Σικελικὴν πίνει τε ἄδδην καὶ εὐωχεῖται κόρης αὐτῷ τινος Κορινθίας ἢ παιδὸς Ἰωνικοῦ διακονουμένων. Protr. ad Nicom. p. 301 B. Συρακουσίαν αἰεὶ τράπεζαν ἢ Σικελικὴν τινα προτιθέντες. Gregor. Nyss. T. II, p. 244 B. οἱ τὴν ἀβροδίαιτον καὶ Συβαριτικὴν παρατιθέμενοι τράπεζαν. Liban. Antioch. p. 380 C. Nihil est in re facili, cur plura coacervem. HEMST.

ibid. Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ Τράπεζαι Σικελικαί. Isaac. Pontan. ad Macrob. Theod. Marcil. ad Horat. BOURD.

Pag. 152. l. 3. Ὑπέρρει) Emendatius in membranis exaratur: ἀλλ' ἐπέρρει μοι, ὦ γενναῖε, παρ' ἄλλων ἀγαθῶν, mihi, o optime, ab aliis bona affluebant: vulgo ὑπέρρει. GRAEV. Omnino legendum ἐπέρρει, suadente Mf. Gr. & L. alia enim illa lectio ὑπέρρει, quae omnes infidet edd. sententiam obscurat; haec illustrat. Dicitur enim ἐπέρρειν de abundanti scaturigine, qua, ni moles obiciantur, campi ipsi inundentur. Hinc proverbium apud hunc nostrum Ἐμμ. c. 61, ἐπέρρει γὰρ, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὸ πρᾶγμα ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ τῶν Δαναΐδων πῖθος & in Gallo c. 12, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξ-

αντλείν σκάφαις τισὶ μεγάλας ἀεράν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον. Sic denique translata apud Xenoph. Cyrop. VII de frequentissimo hominum concursu. Adde Philostr. in Herode, ὁ μητρώος αὐτῷ πλοῦτος οὐ παραπολὺ τούτου ἐπερρέον, p. 548, & Homerum ipsum. SOLAN. Sine controversia verum est ἐπερρεῖν ὑπορρεῖν *sensum* ac lente fluere nimis est dilutum, quam ut Polystrati cogitationi satisfaciatur. Praeterea suam ipse manum tuebatur Lucianus Imag. c. 21, ἐπιπλεῖον ἐπιρρεῖν τὰ γαθὰ. Gall. c. 12, τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἀεράν τε καὶ πολὺ ἐπιρρέον. Denique nihil est similibus veterum exemplis frequentius. Euripid. Med. v. 1229, Ὀβλου δ' ἐπιρρεῖντος Xenoph. Socr. Apol. p. 411, v. 23, ἀγαθῶν ἐπιρρεῖντων Liban. Declam. X, p. 367 C. ἄλλοις μὲν αὐτομάτως ἐπιρρεῖ τὰ τοῦ πλούτου καλὰ Longus IV, p. 144, ἐμοὶ δὲ πλοῦτος ἐπερρεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν Aristaeen. II Ep. 12, Οὐδεὶς γὰρ ἐξαρκεῖ πλοῦτος αὐτῇ, οὐδ' ἂν ἐκ ποταμῶν ἐπιρρεῖ. *Influentis dona fortunae dixit Seneca Thyest. v. 536.* Hinc ἐπιρρεῖν pro copia & affluentia: σβεπνύναι τὴν αὐξήν τε καὶ ἐπιρρεῖν apud Plat. de LL. VI, p. 875, & πλούτων ἐπιρροῖαι Eustathio Antiocheno. Si pro vulgata lectione firmanda minor etiam exemplorum numerus fuerit adductus, quin pristinas in fedes revertatur, nihil intercedo. HEMST.

ead. l. 14. Μακάριος ἦν) Amm. Marcellin. XXVIII, 4, pag. 574: *Ex his quidam &c. adulatoribus offerunt genua suaviandi vel manus, id illis sufficere ad beate vivendum existimantes.* HEMST.

ead. l. 15. Μῶν καὶ σὺ τίνα ὥσπερ ὁ Φάων) Mallem abesset τίνα, oratione hunc in modum divisa: Μῶν καὶ σὺ, ὥσπερ ὁ Φάων, τὴν Ἀφροδίτην &c. num & tu, similiter ac Phaon, Venerem ex Chio traiecisti? videtur huic lectioni suffragari, quod a Luciano mox scriptum παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης: nunc animadverto, non ab ea Venere formam tuam esse profectam, quae te senem navicularium praemio iuventae fuerit remunerata, sed ab illa aurea, quam domi conditam in arca servas. Alioqui exciderit θεὸν vel θεῶν, quod si revocari placet, orationem ita constitues: μῶν καὶ σὺ θεῶν τίνα, ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην, ἐκ Χίου διεπάρθμευσας. De Phaone Etymol. Mf. Φάων ἐπὶ τῶν ἐρασμίων καὶ ὑπερποάνων τοῦ γὰρ Φάωνος πολλοὺς ἐρασθῆναι plenius Suidas; nam Hesychius ea in voce misere mutilatus est. Vid. Aelian. V. H. XII, 18, & Comment. Brod. ad Anth. III, c. 25, Ep. 64. Hoc Phaonis titulo fabulas inscriptas Antiphanes & Plato Comici ediderunt: ut posterior eo in argumento luserit, colligi quodammodo potest ex Athen. X, p. 445 F. HEMST.

ibid. Φάων) Vide Aelian. Var. Hist. XII, 18, & Palaeph. π. ἀπιστ. c. 49. Iuvenis Lesbius, quem Sappho amavit. Scholiastes ab aliis discrepat, qui tradunt, a Venere iuvenem & formosum reddidit, quia nulla mercede transvexerat. SOLAN.

Pag. 153. l. 12. Ἀλλήλους ὑπερβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμέ φ.) Convenit illud Periplectomenae Plautini Mil. Glor. A. III, Sc. I, 119: Ille miserrimum se retur, minimum qui misit mihi: Illi inter se certant donis: ego haec tecum miffito, Bona mea inhiant; certatim dona mittunt & munera: nec plura legisse poenitebit. Quamvis autem in hac locutione poterat omitti ἐν, sicut in Platonis Phaedr. p. 1213 A. φοβούμενοι τοὺς μὲν οὐσίαν κεκτημένους, μὴ χρήμασιν αὐτοὺς ὑπερβάλλονται, servanda tamen est sine dubio; de quo notavit accuratissimus Dukerus ad Thucyd. V, 49. HEMST.

Pag. 154. l. 3. Οἰμῶζειν) Horatius: Nil sibi relictum praeter plorare. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχαρίζετο) Notum, quid in obscenis sit χαρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. BOURD.

ead. l. 12. Βάρβαρος ἦν καὶ ὀλεθρος) Liban. Apol. p. 591 D. βαρβάρους ἀνθρώπους, ὀλεθρούς τινὰς εὐνούχους. Demostheni debent, qui haec eadem de Philippo rege Macedonum, tanquam vilissimo mancipio, dicere fuit ausus p. 90 B. ὑπὲρ Φιλίππου &c. οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντος, οὐδὲ προσήκοντος οὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' οὐδὲ βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν· ἀλλ' ὀλέθρου Μακεδόνης, ὅθεν οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Idem Aeschinem adversarium vocavit ὀλεθρον γραμματέα pro Cor. p. 494 B. quod Ulpianus interpretatur, ἢ ὀλεθρου ἄξιος, ἢ ὁ πολλοῖς προξενήσας ὀλεθρον τῷ μεταβάλλειν τὰ γράμματα ἐν τῷ ἀναγινώσκειν· adeo saepe fluctuant in explicanda patriae linguae indole Grammatici: quod priore loco posuit, tenendum est; usurparique solet de perditissimo mancipiorum genere illud vocabulum, quales erant inprimis Phryges. Diogen. L. in Aristippo II, 75: Σίμου ποτὲ τοῦ Διονυσίου ταμίου πολυτελεῖς οἶκους αὐτῷ καὶ λιθοστρώτους δεινύντος, ἦν δὲ Φρύξ καὶ ὀλεθρος, ἀναχρηψάμενος προσέπτυσσε τῇ ὕψει. Herodian. I, 12, § 8: Κλεάνδρος τις ἦν τὸ μὲν γένος Φρύξ τῶν δημοσίᾳ εἰωθότων ὑπὸ κήρυκι πιπράσκεσθαι. Ideo flagris ac verberibus, quo meliores evaderent, officioque servili promtius fungerentur, admonendos fuisse docet proverbium apud Suidam, Φρύξ ἀνὴρ πλαγείς ἀμείνων καὶ διακονέστερος· quem Epicharmi versum esse trochaicum mihi persuadeo: eidemque lubens adscripserim, nisi quis de So-

phrone potius cogitet, quod apud Schol. Aristoph. legitur ad Av. v. 1283, Ἡ πλαγίς (vel παισθεῖς nam vulgatum παύσει nullius est pretii) βάκτρῳ καλίνῳ σκύταλα φρύξ' ἀνὴρ. Σκύταλα certe pro cervice vox Sicula, teste Hesychio, quem una litera corruptum emendabis, Σκύταλον, τράχιλον, Σικελοί. HEMST.

ead. l. 14. Ὑπεξυρημένος τὸ γένειον) Vide Notam ad Tim. c. 22. SOLAN. Mollis adhuc & delicatulus, qualem novacula reddiderat, cum obsequium domino fuerat praestandum: simillimus in Tim. locus § 22 adstipulatur additis eiusmodi signis, quae puerum infami ministerio dilectum patefaciant, καταπύγων οἰκέτης, ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον. neque enim hoc eo spectare putem, quod servi, dum manumitterentur, capite rasi fuerint, imo & mento raso, ideoque Lucianum hoc tribuere servo, cui libertas testamento data, quod Wouwerius existimat ad Petron. pag. 480. particula ἔτι huic opinioni adversatur. Archilochus exponens, qualem imperatorem optet, οὐδ' ἔβουτ' ὅτι γαῦρον, οὐδ' ὑπεξυρημένον placere sibi scripsit apud Dion. Tarf. I, p. 399. Ita Nanarus Babylonius (deteriorem scripturam Nanybrus in versione Vallesius amplexus est, cum tamen Nannarus Suidas habeat, ab eoque non diversus sit Ἀνναρος Ctesiae memoratus Athenaei lib. XII, p. 530 D.) in Exc. Nicolai Damasc. pag. 426, 429, ὁ κατεξυρημένος τε καὶ καθυπεστιβισμένος τὸ ὄφθαλμῷ. Alibi iam indicavi, perditos aetatis suae mores, praesertim captatorias fraudes, quibus bellum indixit, in tempus multo vetustius conferre Lucianum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Κλέανθος) Lege Μέλανθος, ut ex iis liquet, quae I. Meursius collegit de Reg. Ath. III, c. 10. Tum ἐμονομάχησε pro καὶ μονομ. praeterea ferri potest ὑπὲρ Ἀθηνῶν, quamquam mallet ὑπὲρ Ἀθηναίων. HEMST.

Pag. 155. l. 9. ΚΑΙ ΝΕΚΡΩΝ Δ.) Haec ex Mf. G. addere visum est titulo huius dialogi. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πρ.) Mox iteratur ὑμῖν. alterutro certe loco est in ὑμῖν mutandum; utro dubites: me Cod. O. momentum impulit, ut hic mallet. HEMST.

Pag. 156. l. 2. Γυμνοῦς ἐπιβαίνειν χρὴ) Huius dialogi itidemque Carapli Lucianus argumentum concepit ex Platonis Gorg. p. 356, 357, ubi si lecta fuerit Socratis, gravissimi fabulatoris, narratio, horum omnium venustas elegantissima dilucidius apparebit. Quod autem sequitur ἐπὶ τῆς ἡτότος, si Thomam Mag. audias, castigatius scriptum foret ἡότος: quamvis

Moschopulus affentiat pag. 7, 202, nihil est, quod horum Grammaticulorum auctoritas magnopere nos moveat; utraque scribendi ratio, si non usitatio illa, quae pravo iudicio premitur, perinde saltem usitata: similiter urbs Thraciae Ἡὼν & Ἡίων. Vocem restituere Libanio Demosth. Apol. p. 452 B. ὥσπερ οἱ πολλὰ ἑωρακότες ναυάγια τῶν παραπλεόντων τῶν εἰς τὰς μονὰς ἐκβεβρασμένων legeris ἡόνας vel ἡίόνας, scrupulus omnis erit sublatu: pro more suo mirificus est in his vertendis interpre. HEMST.

ead. l. 6. τὰ ἐπιπλά) τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. BOURD.

ead. l. 13. Ἀπορρίφθων) Sana lectio, quam varie inutiliter tentant. BOURD. Benedictus, proiei: verte, proiciantur. GUYET. Pro ἀπορρίφθησαν Attice, proiciuntor, non proiei, ut habet interpre, quasi esset ἀπερρίφθην. CLER. Quale monstrum illud ἀπορρίφθων; Bourdelotius tamen sanam lectionem affirmat. Quidni addidit, quare & quomodo? Ingenue fateor, me non intelligere. Video requiri ἀπερρίφθων in duali. Sic paulo post ait Lampichus, Ἰδού σοι ὁ πλουτὸς ἀπερρίπται. Ceterum notandum est, Menippum hic dicere, sibi peram & baculum abiecta esse ante, quam ingressus sit cymbam; cum tamen infra iam apud inferos Dial. XX rogetur ab Pythagora, quid in pera habeat; & Dial. XXII iam dudum soluto navigio, fingatur baculo suo Charonti intentare verbera; atque § 3 pateat, etiam tum habere eum peram. IENS. Ἀπερρίφθων Mf. O. Atticum est pro ἀπερρίφθωσαν. Huius temporis exempla videsis Ἐπισκ. c. 14, & Ἐτ. Δ. XI desinente. * In impressis ἀπορρίφθων. SOLAN. Viden, levicula menda quas turbas dederit, dum docti viri linguae Graecae rudimentis minus attendunt. Mirari libet errantis Bourdelotii supercilium. Recte vero doctiss. Iensius literis ad me scriptis monuit, non ἀπερρίφθων dicere se debuisse, sed ἀπερρίφθων. Illud autem duali numero, qui convenit hic loci, an plurali Atticorum more pro ἀπερρίφθωσαν accipias, nihil refert: est enimvero, Grammaticis dictantibus, Atticis admodum familiare, ut χρήσθων, μαχέσθων ponant pro χρήσθωσαν, μαχέσθωσαν sic ἀξιούσθων, ἐξηρήσθων, ἐρρώσθων apud Philostr. p. 605, 620, 807, κεκαλύφθων & plura in Clementis Paedag. p. 171, sed non ita proprium, quin aliis eadem quoque forma placuerit. Vide modo Foed. Hierapytn. & Prianf. p. 120 Marm. Oxon. HEMST.

* Alterum hoc exemplum ex Ἐτ. Δ. XI fin. nihili est, ut insipienti patebit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τὰ ἐξ ἐπιπολῆς &c.) Descripta sunt ex Etymologo & Suida, ubi totidem verbis leguntur: iidem habent ὅση. Poll. X, 10, hunc in modum emendandus: ἐπιπλα οἶονεῖ vel οἶον ἢ κουφὴ κτῆσις, τὰ ἐπιπολῆς ὄντα τῶν κτημάτων. HEMST.

Pag. 157. l. 3. Χαρμόλεως) De hoc apud veteres nihil adhuc invenio: verum tamen esse nomen puto. SOLAN.

ibid. Ἐπέραστος) Excidit articulus, ὁ ἐπέραστος. HEMST.

ibid. Οὐ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν) Recte hunc locum fumus interpretati. Quid ibi esset φίλημα, alibi docuimus. BOURD.

ead. l. 8. Ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὐτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα) Fuit cum hunc locum putarem mutilum, legendumque, ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὐτοσὶ ἐμπεπορπημένος, καὶ τὸ διάδημα διαδεδεμένος &c. ut Dial. XIII, Καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι, ἐλαύνοντα, διαδεδεμένον ταινίᾳ λευκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφύριδα ἐμπεπορπημένον. Sed assuetudine Luciani mei meliora doctus, intelligo elegantem istiusmodi verborum, quae desiderari opinabar, ellipsin. Ita namque in Deorum concilio c. 9: Ἀλλ' ὁ Ἄττις γε, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύβας, καὶ ὁ Σαβάζιος, πύθεν ἡμῖν ἐπεισεκλήθησαν οὐτοι; ὃ ὁ Μίδης ἐκεῖνος ὁ Μῆδος, ὁ τὸν κἀνδυν, καὶ τὴν τιάραν; Certissime hic in ultima parte subauditur διαδεδεμένος, vel simile. Pari ratione, ac in Contemplantib. c. 14: Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστίν, ὦ Ἐριμῇ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφαστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι &c. & hic post διάδημα intelligitur διαδεδεμένος: nec certe cum Brodaeo in Miscell. IX, c. 10, legendum ὃ τὸ διάδημα. Ita & aliis in casibus simili modo verbum aliquod supprimitur; velut in iisdem Contemplantib. c. 9, Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. iterum ibidem c. 23, Ἡ Βαβυλὼν δέ σοι, ἐκείνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον. post vocem τεῖχος, & dein post περίβολον aliquid intelligitur, quod cincta valeat. Simili ellipsi in Cataplo c. 13, Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; ubi recte interpres, Ubi ille est, qui fustem gerit? Pari locutionis ratione apud Nostrum c. 14 in Gallo dicitur Σίμων ὁ τὰ πιναρά. & Pan in Bis accusato c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. & celebris illa Athenis porticus, ἡ τὰ ποικίλα. & Orpheus in Fugitivis c. 29, ὁ τὴν κιθάραν. IENS. Similem phrasin vide Δικ. c. 19. Adde & Καταπλ. c. 4 & 13, ὁ τὸ ξύλον & Δικ. c. 9, ὁ τὴν σύριγγα. SOLAN. Primum ὁ βλοσυρὸς tam accurate convenit Lampicho tyranno, & quibus insignitur, notis, ut sine membranarum omnium consensu loco moveri non deceat. Suidas: Βλοσυρὸς, ἀξιοματικὸς, καταπληκτικὸς, φοβερός, σεμνός. Πο-

tius quam hoc expellerem, mallem alterum vocabulum adoptare: ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὐτοσί, καὶ τὸ διάδημα ἄλουργός, ὁ βλοσυρός. Sed deinde non est eripienda Luciano ellipseos, qua valde delectatur, venustas: accedant exemplis a doctiss. Iensio collatis ex Tim. § 7, ὁ νέπλουτος, ὁ τὰς ὕλας ἐκατόμβας. ex Catapl. § 4, ὁ γενναϊότατος οὐτος, ὁ τὸ ξύλον. Similem in modum Aelian. Epist. II, τὴν οὖν τὴν τὰ μαλακὰ ἔρια. Lampichum Geloorum tyrannum non aliunde protulit, quam ex hoc solo Luciani loco illustr. Maffei in Galliae Antiq. Sel. Ep. I. HEMST.

ead. l. 9. Ὁ βλοσυρός) Minax. BOURD. In Charontis, Mercurii, & diversorum mortuorum dialogo (nam recte in inscriptione huius dialogi additur in codice vetusto, καὶ νεκρῶν διαφόρων) ὁ δὲ τὴν πορφύριδα οὐτοσί καὶ τὸ διάδημα, ὁ βλοσυρός, τίς ὃν τυγχάνεις, vertitur: Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu? Sed Mf. pro ὁ βλοσυρός habet ἄλουργός, hic vero qui & veste & diademate purpureus est. Quis es tu? GRAEV.

ead. l. 10. Λάμπιχος) Neque hic mihi notus est. SOLAN.

ead. l. 12. Τί οὖν ἐχρῆν) Optime modo iungebantur τί οὖν πάρε; hic fecus: quamobrem separanda duxi, τί οὖν; ἐχρῆν &c. Hoc saepe factum; saepius fieri debuit: vide Προμ. c. 9, Ἐρ. Δ. XIII, c. 2, Νεκρ. Δ. III, 1. XXII, τί οὖν; ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; In Ἐπισκοπ. c. 8, fraudi fuit interpretibus prava distinctio hunc in modum reformanda: τί οὖν; οἰθώμεν ἄρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαι ποτε; Haec semel monuisse suffecerit. HEMST.

Pag. 158. l. 13. Δαμασίας) Amphipolitanus, stadio victor Ol. CXV. AG. IV, 1252 E. Vide etiam Nostrium Lexiph. c. 11, ubi statua eius memoratur. Alter Damafius Ol. CCI. LLoyd. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Μανδύς) L. μανδύη. SOLAN. Etymol. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἦν μανδύαν καὶ χλαμύδα καὶ πορπὴν καλοῦσι ex quibus horum corrigendorum ratio patet. Moeris Attic. Ἐφεστρίς, τὸ ἐπὶ τοῖς ἱματίοις ἐπίβλημα, ἦν καὶ μανδύαν καὶ χλαμύδα, καὶ πυρρὴν καλοῦσι, καὶ στολὴν καὶ ἀστράβην καὶ κολύβιον. Repone κολόβιον deinde pro πυρρὴν βερρὸν vel βήρριον, quo ducit Artemidor. II, p. 85. de birro multa Salmaf. ad Tertullian. Pall. & H. A. Script. Haec me movent, ut suspectam habeam Etymologi πορπὴν fibulis adstringebantur ἐφεστρίδες sive lacernae: verum ut unquam μανδύη vel ἐφεστρίς dicta fuerit πορπὴ, id quidem me

plane fugit: quare multo malim βηρόν erroris propagati gradus spectare licet in Moeridis πυρήν. HEMST.

Pag. 159. l. 10. Κράτων) Sicyonius: vide c. 11. SOLAN.

ead. l. 11. Τὰ ἐντάφια) Inepte vertitur epitaphia, cum sint vestimenta funebria. GRAEV. Inepte interpres, neque epitaphia: ἐντάφια, ut notum est, pro vestibus sepulcralibus. GRON.

ead. l. 13. Ἀνεκέρυξεν) Post hanc vocem in impressis omnibus legebatur, εὐεργέτην δηλονότι, quod merum scholium est, & in Coll. Gal. reapse loco scholii habetur. Bene factum: ad pristinas ergo sedes redeat. SOLAN. Ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην δηλονότι) Ultima vox si abesset, nihil erat, quod in hoc loco desiderares: nam ἀνακηρύττειν εὐεργέτην legitima loquendi formula, perinde ac, quod in Nostro frequenter occurrit, ἀναγράφειν εὐεργέτην, in marmoreis etiam psephismatum monumentis, quae honori virorum bene de rep. meritorum sunt constituta, nihil crebrius invenias, quam aliquem εὐεργέτην celebrari; quae Firmus imitatus Ep. XVII scripsit, ταινίαις ὑμᾶς ἀναδύμεν ὡς εὐεργέταις. Nunc tamen voculae vicinae δηλονότι contagione violari εὐεργέτην fateor; quippe nequit excogitari, quo tandem pacto venerit in Luciani contextum, nisi lectorem peritum statuas, ut clarius explicaret ἀνεκέρυξεν, in marginem adscripsisse εὐεργέτην δηλονότι. Quam ob rem expungere non fuisset veritus, si vel unus certae fidei Codex addidisset, eamque dubitationem sustulisset, an non forte Lucianus scripserit ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην. HEMST.

ead. l. 14. Ἀνδριάντων ἐπιγραφεῖς) De quibus dico ad Catapl. BOURD.

ead. l. 15. Μέγαν τάφον) Et hunc locum, & quaedam non dissimilia notavit Def. Herald. ad Martial. VIII, 75. HEMST.

Pag. 160. l. 5. Στράτων) Sic optime ed. I. non enim iam Crato loquitur, uti volunt vulgatae edd. sed miles quidam trophaeum ferens. MS. Gr. & P. Νεκρός, quod nimis vagum. Facilis autem mutatio Στρα. in Κρα. decepit oscitantem librum. SOLAN.

ibid. Κρα. ὅτι ἐνίκησα) In Ms. pro Κρα. est Νεκρός. Est enim alius quam Crato: nimirum miles, sine nomine. GRAEV.

ead. l. 9. Βρενθόμενος) Eorum in classem referendum est hoc verbum, quae raro ab ipsis veteribus usurpata, quippe notae plebeiae, recentioris aevi scriptores frequentius excoluerunt: id enim elegans illi atque eruditum arbitrabantur, si vocabula in angulo quodam antiquitatis remoto delitescant & scenae libertati condonata studiosius eruerent, scriptisque suis quasi

reſſellas infererent. Veniam merebatur temperata certisque finibus circumſcripta haec licentia; Lexiphanum effraenis libido Luciani virgulam cenſoriam. Facilius autem in βρενθύεσθαι ſignificandi vim exemplorum ope declarēs, quam abſtruſam originem aperias. Grammatici notationem repetunt a βρενθία vel βρενθείω, unguenti Lydii genere aeſtimatiſſimo, quod Pollux teſtatur VI, 104; vetuſtatem & rei & nominis Sappho confirmat ab Athenaeo producta XV, p. 690 E. Recte Heſychius & Etymol. βρένθειον, μύρον τῶν παχέων, ὡς ἡ Βάκχαρις οἱ δὲ ἀνθινὸν μύρον. Βάκχαρις enim, ne quis errorem viri doctiſſimi ſecutus labatur, ut docent Schol. Aeſchyl. ad Perſ. v. 41, Erotianus & Galenus in Gloſſ. Hipp. λυδίων vel λυδίων τι μύρον. Cum vero ab herbis & floribus, eorumve radicibus, unde conſciebantur, nomen unguenta traherent, idem eveniſſe huic βρενθείω nihil eſt cur dubitemus: βρένθις certe vel βρένθις Cypriis erat Ἐριδαξ aut Ἐριδακίνη, auctore Nicandro apud Athen. II, p. 69 B, & Heſychio: idem βρενθινὰ commemorat radices quāſdam, quae mulierum genas rubro colore inficiant: Etymologus praebet βρενθία, tanquam ſi diminuta foret vox a βρένθος, quod ipſe ſuppeditat in Γήτειον p. 230, βρένθος, βρένθειον· ἔστι δὲ εἶδος πολυτελοῦς μύρου· eamque ob cauſam notavit antiqua manus ad Clementis Paed. II, p. 177, βρένθειον ἀπὸ τίνος ἀνθους ἡδεός. Qualis autem fuerit βρένθος, ut Cypriis, ſola lactuca, an apud Lydos alioſque diverſum herbae floriferae genus, mihi quidem definire non eſt in promptu; multoque minus an Arcadica βρένθη, cuius ex Pauſania meminit Stephanus, nomen huic germini acceptum retulerit. Porro colligere licet ex eo, quod medici nuſquam appellationem huius unguenti aut parandi modum tradant, uſum eius iam pridem interiſſe, tamenſi Pherecrates apud Athenaeum βρενθίου velut aetate ſua noti fecerit mentionem. Recta eſt ſcribendi ratio βρένθινον, βρένθειον & βρένθιον, derivandi normae non minus quam conſuetudini reſpondens: nam quod Luciani Schol. habet ad περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. prope finem βρένθειον, niſi de induſtria, quo melius ad τὸ βρενθύεσθαι congrueret, ita finxerit, vitio laborare cenſeo; ideoque magis, quia Etymologus, quem & ipſum veteres ſecutum deſcripſit, βρένθειον praefert. Iam illum eſſe fontem verbi βρενθύεσθαι, Grammaticis, quibus idem, quod in vernaculo ſermone Varroni, iuſtius obiici poteſt, minime conceſſero: repugnat tum ſincera interpretandi lex, tum contorta & abhorrens ſignificationis explanatio: audi modo, quem colorem illinat Hellauius apud

Phot. p. 870: *Βρενθύεται δὲ τὸ ἀλαζονεύεται· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθειον, ὃ ἐστὶ μύρον. οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι καὶ βρενθυόμενοι μύρω χρησθῆναι εἰώθεισαν.* qua quidem inani probabilitatis specie haud scio, an quisquam originum Graecae linguae peritus capi possit. Verum Helladii verba plenius exscripsit Etymol. p. 212, in *Βρενθύεται* non alius enim est *Βησαντινός*, (ita legendum, non *Βισαντίνος*· alibi paulo rectius *Βησαντίνος*) quam hic ipse Helladius oriundus urbe Antinoo vel Besantinoo. Mihi videtur in *βρένθος* primaria fuisse virtutum & ὄγκον, quae quasi materies subiecta se porrigit ad diversos, quibus diffunditur, significandi ductus: poteram, nisi longum, multaeque simul alia dilucidare necesse foret, firmare non levibus argumentis: nunc tantum facilem ab hac radice translatae potestatis propagationem considerari velim. Haec tamen est ratio, cur in Hesychio *τύμβον*, quae vox ad illam explanandam bis adhibetur, neque cum H. Stephano in *τύφον*, nec cum Guyeto in *θυμὸν* mutari patiar. *Βρένθος* certe apud Athen. XIII, p. 611 E. pro *fastu tumido* & *arrogantia contentoria* ponitur: *recitabo*, inquit, *ex oratione Lysiae in Aeschinem Socraticum*, *et si longiora dīα τὸν βρένθον ὑμῶν τὸν πολὺν, ὃ φιλόσοφοι* hoc ille subactus, si quisquam, in libris veterum evolvendis, & idem diligens singularium vocum captator ex latibulo quopiam antiqui scriptoris depromsit. Eustathii quoque locus ad Il. Θ, p. 691, procul dubio vel Aelio Dionysio, vel Pausaniae debetur: *τὸ βρένθος ἐπὶ ὑπερηφανίας παρὰ τῷ Κωμικῷ· ἐξ οὗ τὸ βρένθειον, μύρον τι ἐκείνο* (retinuit, credo, ex vitiato exemplari: praestaret *λυδῶν* vel *λύδιον*) *περιαδόμενον· ἐξ ὧν ῥήμα τὸ βρενθύεσθαι, ἡγουν κατατρυφᾷν ἀλαζονικῶς*. Satis placet illud ἐξ ὧν aequae pertinens ad τὸ βρένθος, quam τὸ βρένθειον· at quando auctoritatem Comici profert, clare ostendit, alienam se observationem excerpisse; saltem in Aristophanis, quem eo titulo plerumque solet indicare, quae supersunt, quasque solas legit Eustathius, fabulis nusquam occurrit *βρένθος*. Fuerit etiam lectum alicubi ἢ *βρενθὺς*, nisi me fallit in Hesychio corrigendo coniectura, *Βρενθὺς, πυθμὴν, τύμβος, καὶ ὄρνεον, ὃ καὶ βρένθος*· me iudice deterius est, quod editur *Βρενός*. Hinc pronò alveo defluunt *βρενθύεσθαι* & *βρενθύνεσθαι*, quam formam is, quem nominavi, Lexicographus itidem habet; non secus atque a *πληθὺς* existunt *πληθύειν* & *πληθύνειν*. Iam ut perspicias, quam varie Grammatici verbum hoc exponant, operae pretium est eorum interpretationes in unum congerere: *μεγαλοφρονεῖν, ὑπερηφανεύεσθαι, ἐπαίρεσθαι, σεμνύνεσθαι, θυμοῦ*

σῆσαι, ὀργίζεσθαι, ἀξιοπιστεύεσθαι, δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, ἐναβρίνεσθαι, τρυφᾶν, ἀλαζονεύεσθαι, λυπεῖσθαι, διαδυμὸν μετεωρίζεσθαι, μέγα φρονεῖν ἐφ' ἑαυτῷ, θρύπτεσθαι in quibus citius curam, quam copiam desideres: nullum tamen est tot verborum, cuius vis & ratio non facile deducatur ab illa radice, quam proposui, tumoris & ὄγκου neque diffiteor, quantumvis satis magno discrimine diffidere videantur, eam esse τοῦ βρενθύεσθαι structuræ diversitatem, ut varios illos potestatis leviter inflexæ colores pro indole sententiæ non aspernetur. Non una vice Aristophanes usurpat: notissimus de Socrate locus in Nub. v. 361, Ὅτι βρενθύνει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὸ φθαλμὸν παραβάλλει Scholiastes cum scribit, ἀποσεμνύνεις σεαυτὸν ἐν τῷ σχήματι, καὶ ταυρηδὸν ὀρᾷς, prius ad βρενθύεσθαι, alterum pertinere censendum est ad παραβάλλεσθαι τὸ φθαλμῷ. Diogen. L. II, 28, antequam eum ipsum Comici versum ponat, ita praefatur: τοῦτο δ' αὐτοῦ τὸ ὑπεροπτικὸν καὶ μεγαλόφρον ἐμφαίνει καὶ Ἀριστοφάνης λέγων οὕτως· alludunt itidem Plato Conv. pag. 1206, quem Athenaeus expressit V, p. 216 A. & Antoninus VII, § 66; quod ab elegantissi. Menagio praetermissum Gatakerus annotare non neglexit. Ut autem dubitare nemo potest, quin ista hac descriptione Socratem irridere voluerit Aristophanes, sic speciem hominis expingi arrogantis, & alios contracto supercilio despicientis, res ipsa loquitur. Paulum aliter scarabaeus in Pac. v. 26: — ὑπὸ φρονήματος βρενθύνεται τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ· μέγα φρονεῖ, inquit Schol. *magnificum se facit, multumque sibi arrogat*: quo pacto Athen. XV, p. 669 B. ἵνα μὴ ὁ οὐλοπιανὸς βρενθύνται, ὡς μόνος ἀνασπάσας τὰ κοττάβια· Lystr. v. 887, X' ἀδυσκολαίνει πρὸς ἐμὲ καὶ βρενθύνεται, de uxore morosa, quae maritum fastidio habet, ac superbe tractat. Simili modo Liban. Decl. VII, pag. 320 B. οἶδα πηλίκᾳ βρενθύεσθαι συννηθὲς αὐτοῖς, *quam superbas iras gerere consuetum habeant*. Orat. XV, p. 437 C. καὶ οἱ μὲν ἡσέλχαινον, ὃ δὲ ἐβρενθύετο. Saepius iracunde indignari, ipso vultus & oris habitu indignationem profiteri: περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. cap. 37, ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Athen. IX, p. 383 F. μὴ καὶ τις αὐτῶν (μαγειρῶν) τὰ ἐκ Δυσκόλου Μενανδρίου βρενθυόμενος λαρυγγίσῃ τάδε. Aelian. de Anim. V, 36, avis asterias, eitis ὄκνον καλέσειεν αὐτὸν, ὃ δὲ βρενθύνεται καὶ ἐγανακτεῖ. Singularius formulam loquendi concinnavit Nofter in Tim. c. 54, βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, *vultu composito ac severo munitabundum incedere*, qui locus est ad hunc conferen-

dus. Magis est vulgatum, ut ἐπὶ adsciscat. Athen. XIV, p. 625 B. nisi potius ipsius Heraclidæ Pontici, hominis eruditissimi, sint verba: οἱ Ἴωνες ἐπὶ ταῖς τῶν σωμάτων εὐεξίαις βρενθυόμενοι, καὶ θυμοῦ πλήρεις. Themist. Or. XXIII, p. 291 A. ἡκούσατε δὲ αὐτίνος τῶν ἐμῶν ἐπιτηδείων ὑψηλολογουμένου καὶ βρενθυομένου ἐπὶ τοῖς συνωνύμοις &c. Orat. XXIX, p. 346 B. si labem exiguam elueris, sensus, qui Petavium fugit, egregie constabit: Ἐπὶ γὰρ αὐτοῖς τοῖς ὀλίγοις βρενθυόμεαι ἰσως καὶ αὐδαδίζομαι καὶ ἐπεστήρισεν ἂν με Σωκράτης, ὥς ἀλάζονα ὄντα. at ego me forte ob ista pauca superbus effero, mihiq; multum tribuo: immo tum Socrates mihi, tanquam iactatori importuno, os obturaret. Rarioris usus est illud Plutarchi pro Nobil. § 8, ἐξετάζωμεν, πότερον ἐκεῖνος (Ἀριστοτέλης) τοσοῦτον προυπηλάκισε τὴν εὐγένειαν, ὅσον σὺ βρενθύεις. & Zachariae Schol. initio Dial. de Opif. Mund. καὶ νῦν βρενθυόμενος εἶναι σοφὸς &c. Haec argumento sunt, quod parce prisci scriptores, βρενθύεσθαι a recentioribus usu creberrimo fuisse tritum. Cui placuerit inprimis, Theodoretum reperio: vide, ne dubites, nam nihil est caufae, cur plura describam, Prol. Ἑλλ. θεραπ. p. 463 D. Serm. V, p. 557 D. VI, p. 571 B. X, p. 628 D. I. Αἰρετοκακομ. c. 2, ut alia praeteream. Apud Agathiam, scriptorem pro ea aetate nitidum ac purum, multo saepius occurrit, quam notatum est a Suida, qui, quod exemplum primo loco posuit, Theophylasto debet Hist. I, c. 3: Ὁ δὲ σοβαρευόμενος πολλῶ μᾶλλον κατεβρενθύετο, οἷα προυπηλακίζμενος τῷ ἀναξίῳ τοῦ δαρήματος. Idem Ep. 69, βρενθύεται τῷ κάλλει. Finem observationi nostrae Hesychius emendatus faciat: βρεναίεται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται. expeditum est βρενθύεται. nisi quis religiosius ordini literarum adhaerens praeferat, βρινδύεται, vel βρινδεῖται. nam infra sane legitur, βρινδεῖν, θυμοῦσθαι, ἐρεθίζεῖν. In eodem malim, βρενθύνεται, ἀξιοπιστεῖ, ἐπαίρεται, σεμνύνεται, quam ἀξιοπαθεῖ, βαρεῖται. quamquam de posteriore non contendero. HEMST.

ead. l. 16. Ἀλαζονείαν) W. r. In aliis ἀλαζονίαν. SOLAN.

Pag. 161. l. 1. Ἐννοίας πολυπλόκους) Hinc philosophorum πλοκαί, quas πλεκτάνας vocavit Vit. Auct. cap. 22, & alibi BOURD.

ead. l. 3. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν νῆ Δία, καὶ χρυσ.) Verterat Mart. Bolerus & curiositatem. Id mutaturus Benedictus reddidit, & rerum minimarum disquisitionem. At sane iam satis exprefit hoc philosophi vitium per tria proxime antecedentia, quae non sunt ab hoc postremo diversa.

Itaque non miror, patrem notasse, videri nunc intelligere *avaritiam*, ut sic potius distinguatur καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν νῆ Δία, καὶ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab discipulis corraferit, sed etiam ostendet animo insitam insignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi sequitur ποία πεντηκόντορος absurde vertunt quae quinqueremis, quasi bellicum quid apud inferos, cum ipse Charon in Contemplantibus testetur, se solum δικωπίαν ἔλκειν. GRON.

ead. l. 13. Μναϊ) Coll. P. & L. In impressis μνῶν. SOLAN.

Pag. 162. l. 1. Πέλεκυν τῶν ναυπηγικῶν) Pro πέλεκυν ναυπηγικὴν est illa loquendi forma propria fere Atticorum. Xenoph. Symp. pag. 521, v. 10, εἰσεφέρετο τῇ ὀρχηστρίδι τροχὸς τῶν κεραμεικῶν. Theophr. Char. Eth. cap. V, Θουριακὰς τῶν στρογγύλων λιχύθους, καὶ βακτηρίας τῶν σκολιῶν ἐκ Λακεδαιμόνος. Epicharmus in Scirone, πηλίνων λεκίς. Aristoph. in Γῆραι: κοπίς τῶν μαγειρικῶν. Alexis: — Ἀριστογείτονα τὸν ῥήτορα εἶδον λάρκον ἡμφιεσμένον τῶν ἀνθρακῆρῶν —. Posteriora submisstrat Pollux X, 87, 104, 111. HEMST.

ead. l. 2. Ἐπικόπων) Sic vocat truncum, super quo aliquid diffecatur: vox in usu rarissimo. BOURD. Valde obscure vertitur sic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iste sumta securi, quae naves fabricant, eam refecabit scanforio navis tabulato suppositam*. Pro ἐπικόπων in Mf. est ἐπικόπτω sed aut legendum est ἐπικοπάνω, aut ἐπικόπον pro ἐπικόπανον usus est Lucianus, sicut illo Menander in Messania, ut auctor est Pollux Onomast. X, 24. Sic autem vocabatur τράπεζα μαγειρικὴ, in qua secabant in frustra carnes affandas, vel coquendas: pro ἐπικόπανον veteres addit dixisse ἐλεῶν, ξάνιον, ἐπίξηνον dictam esse istam mensam coquorum ἐλεῶν, quia ex oleis conficiebatur, auctor est Hesych. quamvis alios ἐλεῶν scribere doceat, & aliunde petere huius vocis originem: vide in ἐλεοίστι. Apud Pollucem stultissime vertitur ἐλεῶν olearia cella: vide & lib. VI, c. 13, ubi eadem repetit Pollux. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mf. ut hic Lucianus, prae se fert ἐπικόπον, sed non in verbis Menandri, quae statim ex eius Messania affert; nec in lib. VI, c. 13. Utrumque veteres videntur usurpasse, ἐπικόπον, & ἐπικόπανον, sed tamen non vetustissimi: recentiora enim sunt vocabula. Sane non nisi apud novae Comoediae scriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem Menandrum, Pollux tradit locis in laudatis. Sed ἐπικόπον veteres quoque usos discimus ex Eustathio ad Odyss. B, v. 237,

ubi ἐπίζηνον exponit ἐπίκοπον. Τὸ δὲ παρβέμενοι κεφαλὰς ἀν-
τὶ τοῦ προτείναντες. ἢ ὡς ἐν ἐπιζήνῳ ἤτουν ἐπικόπῳ ἤτοι ἐπικορ-
μίῳ θέντες ὥστε κοπῆναι qui locus admodum facit ad huius
nostri Luciani explicationem. Vide quoque antiqua Scholia
ad hunc locum Homeri, in quibus male legitur προτείναντες
ὡς ἐπιζείνῳ, ἢ γουν ἐπικόπῳ, ὥστε κοπῆναι, pro ἐπιζήνῳ. Sic &
male legitur apud Hesych. ἐπίζυλον pro ἐπίζηνον, τὸ παρ' ἐνίοις
ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα est sive *scala*, qua in navem altiore, aut
tabula, qua in lintrem aut scapham pervenire commode pos-
sumus. Utitur hoc vocabulo alibi quoque Lucianus. Verte
Luciani locum: Menippus isle capta securi, qua naupegae utun-
tur, eam rescabit, utens pro mensa, seu trunco, quo secanda impo-
nuntur, *tabula*, qua scapha conscenditur. GRAEV. Huius & loci
& vocabuli meminit H. Stephan. Thes. T. II, p. 354. Ἐπίκο-
πος, inquit, substantive, lignum, quod supponitur, cum quid securi
secatur, ut Budaeus interpretatur apud Lucian. in Dial. Char. &
Merc. λαβὼν πέλεκυν &c. loquitur autem ibi de barba. Potest ta-
men & pro mensa accipi, supra quam lanii & coqui carnes concidunt,
ut ἐπικόπανον. Antiquam autem eam vocem esse Eustathius tradit,
eique synonymum ἐπίζηνον, at idιωτικῶς vocari ἐπικόριον. Aristopha-
nis autem Scholiastes ἐπίζηνον esse dicit (ad Acharn. v. 317.)
μαγειρικὸν κορμὸν, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Eustathius ex-
ponens Homericum illud Od. B, 237, παρβέμενοι κεφαλὰς, subiun-
git, προτείναντες, ἢ ὡς ἐν ἐπιζήνῳ, ἤτουν ἐπικόπῳ, ἤτοι ἐπικορ-
μίῳ θέντες, ὥστε κοπῆναι, in trunco, in quo carnes concidi solent.
Sed fortasse non minus ἐπίκοπον substantive dicitur, quam ἐπίκοπος
quemadmodum apud Poll. ἐπίζηνον, & apud Scholiastem Aristopha-
nis ἐπίζηνος. Praeterea in altero subintelligi posse videtur κορμὸς,
aut τράπεζα, aut tale quid, in altero ζύλον, aut aliquid aliud. Sicut
vero tam ἐπίζηνος dicitur, quam ἐπίζηνον, ita tam ἐλεὺς, quam
ἐλεὸν, ut Eustathius annotat. Postea de ἐπικόπανῳ profert, quae
Pollux scripsit V, 90, X, 101. Fundum fere vides eorum, quae
a Graevio sunt explicata: paucis, quid hoc de vocabulo sit te-
nendum, declarabo. Ἐλεὸν apud Homerum, vel ἐλεοῦς, hoc
enim numero solum occurrit Il. I, 215, Od. E, 432, τράπεζαν
esse μαγειρικὴν sive mensam coquinare veteres consentiunt:
eorundem auctoritate masculinum genus accipimus; quam-
vis alioquin pro neutro faciat τοῦλεον Aristophanis in Equ. v.
152, 169, & ab utrovis aequae repeti possit poëtae ἐλεοῖσι
non aliter Pollux; nam & IV, 123, ubi rariorem vocis usum
exponit, Ἐλεὺς δ' ἦν τράπεζα ἀρχαία, ἐφ' ἣν πρὸ Θεσπιδος εἰς
τὴν ἀναβὰς τοῖς χορευταῖς ἀπεκρίνατο, membranis si obtem-

peremus, Ἐλεὼν erit revocandum. Philopono tamen vel Cyrillo ὁ Ἐλεὼς τοῦ ἑλεοῦ, *Eleus fluvius, mensa*. Hinc ἐλεοδύται Delii διὰ τὸ τοῖς ἐλεοῖς ὑποδύεσθαι διακονούντας ἐν ταῖς θοῖναις, teste Athen. IV, p. 173 A. quem descripsit Eustath. ad Il. I, p. 773, v. 43. Dubitat Harpocration, an Ἐλεοκόποι Lyfiae, quos alii τοὺς τὰ ἔλη κόπτοντας, τοῦ ε παραμβεβλημένου, interpretabantur, indidem sint derivandi: μήποτε δὲ παρὰ τὸ ἑλεὼν, ὅπερ ἐστὶν ἐκτὸς ξυλινόν, γεγένηται τούνομα; ubi quid sibi velit ἐκτὸς prorsus omissum a Suida, minime perspicio; nisi quis reponi probeat ἔρκος, vel, quod verius existimo, ὅπερ ἐστὶ κόρμος ξύλινος. De ἐλεοῖς plura Iungermann. ad Poll. X, 101, n. 44. Idem censetur ἐπίξηνον saepius in Aristophanis Acharn. v. 317, 354, 364, 365, usurpatum: neque repugno, modo paulum accuratius, illam esse *culinariam*, hanc, ut Suetonius ait in Claud. c. 15, *mensam lanioniam* statuas. Aeschyl. Agam. v. 1286, Βαμοῦ πατρώου μ' ἀντ' ἐπίξηνον μένει Θερμῶ κοπέϊσιν φοινῖφ προσφάγματι quorum mihi Stanlei versio multo magis, quam infelix emendandi conatus placet. Ἐάνιον adiungit Pollux origine par, sed multo minus obvium, & Comoediae novae vocem ἐπικόπανον. Menandri verba vel integra possunt servari, ut initium iambi faciant, vel, quod fere malim, ita legi, — ἡγεῖται μ' ὅλως Ἐπικόπανόν τι — Codicem me plane lanionium putat, prout creberrimis me contundit plagis: nam nihil est futilius ea explicatione, qua sibi blanditur ad Menandri Reliquias Philargyrius ille Cantabrigiensis. Ἐπικόπανον autem an ἐπικόπον dicas, nullum interest discrimen: plus una vice meminit Eustath. ad illud Od. Γ, 443, — βοῶν ἐπικόπων, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τοῦ τραχήλου πλήξων· ὅθεν καὶ ἐπικόπον παρὰ τοῖς παλαιοῖς τὸ ἐπίξηνον, ὅπερ ἰδιωτικῶς ἐπικόρμιον λέγεται & ad Od. Δ, p. 1692, ἐπάνω ἐμοῦ, ὥς οἷα ἐπὶ τινος ἐπίξηνου, ὅ ἐστιν ἐπικόρμιον· cuius vocabuli infima Graecorum aetate vulgati rationem pandit Aristophanis Scholiastae κόρμος μαγειρικὸς, quos *lanionum codices* ex ulmis maxime confectos appellat Iuvenalis antiquus Commentator ad XI, 141. Etymol. Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ κρέα κόπτουσι, τὸ νῦν ἐπικόπον παρὰ Ἀριστοφάνει καὶ Δημοσθένει· de Aristophane liquet; Demosthenis locum haecenus quaero. Hinc in Hesychio reficiendum arbitror, Ἐπίξηνον, ξύλον ἐφ' οὗ τὰ κρέα τιθέντες ἔκοπτον, ὃ νῦν τὸ κρεακόπον, vel ἐπικόπον ξύλον· nihil enim obstat, quominus hunc in modum suppleatur, ut recte monuit H. Stephanus: sic ἐπικόπον σανίδιον, *tabella, super quam aliquid inciditur*. Paulus Aegin. VI, c. 67. Leonides, ut ὁσχεοῦ ῥακώσει mede-

retur, ὕπτιον ἀνακλίνας τὸν ἄνθρωπον σμίλη κατ' ἐπικόπου σα-
νιδίου τινὸς ἢ σκληροῦ δέρματος τὸ περιττὸν ἐξέτεμενε. Porro,
quod Hefychius habet, Ἐπίζυλον, τὸ ἐπὶ παραστροφίδι τοῦ
ὕφαινομένου ἱματίου, καὶ τὸ παρ' ἐνίοις ἐπικόπον, Graevio mu-
tanti nondum assentior. Idem: Κρήιον, ἐπικόπον, κρεοδόχον λέ-
βητα: veterum expositionem tradit Homericæ vocis κρεῖον
sive κρήιον duplicem; hi codicem coqui lanionisve accipiebant,
alii lebetem, in quo carnes coquantur. Tum etiam, si lectioni re-
ceptæ tuto fidimus, μάλλην a Pariis τὸ ἐπικόπανον vocari He-
fychius ostendit: illi autem coniecturæ, qua suspicatus fui in
eodem restitui posse Ἐπικόπον, ἐπικόρμιον, Πάριοι aut Πάριοι,
pro Ἐπικόρον, ἐπικόπον, parum tribuo, quia forte probabilius
emendes, Ἐπικόρον, ἐπικάρτον. Scaligero subscribo Glossas
corrigenti, Cala, ἐπικοπὶς, ἐπιγλυφίς. Ergo Lucianus ad prae-
cidendam tam grandem philosophi barbam scala navali Me-
nippum uti voluit vice codicis aut trunci lanionii, eoque ma-
gis, quod securis robustum aliquod lignum, non levem tabu-
lam postularet. HEMST.

ead. l. 7. MEN. Εὐγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ νῦν ἀναπέφνης)
Locus & vitio laborat, & prava distinctione; quam ob rem
ignoscendum est eruditis hominibus, qui nihil hic viderunt.
Primum lege ἀνθρωπινότερος, itaque verte: *Euge vero; nunc ho-
mini similior evasisti, foetidis sordibus ibi depositis.* Ἀναπέφνης in-
tellexerunt, quasi actionem contineret; perversæ: aliud nor-
ma Graecæ linguae, atque ipse Lucianus suadent. Θ. Δ. IV,
§ 1, σὺ δ' ἄλλος ἢ δὴ ἀναπέφνης. Κατάπλ. c. 24, πῶς καθαρὸς
ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφνης; Xenoph. Socr. Apol. pag. 411, v. 9,
οὔτε θυὼν τισὶ καινοῖς δαίμοσιν, οὔτε ὁμνῶς, οὔτε ὀνομάζων ἄλ-
λους θεοὺς ἀναπέφνη. Suidas: Ἀναπέφνη, ἀπεδείχθη, καὶ
οὐχὶ ἐναπέφνη. Nihil moror Philopatridis confarcinatorem
§ 3, ipse rectius § 18. Praeterea ἀποθέσθαι in hoc dialogo nun-
quam dicitur, ut virtus verbi medii postulat, nisi is, qui, quæ
habet ipse, deponit atque a se proicit: modo, τὸν πῶγονα τοῦ
τον ἀποθέσθω, &, ἀπόθου καὶ τοῦτον. Ἐρωτ. cap. 5, πᾶσαν οὖν
ὑποτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ ποδῶν ἀποθέμενος. Sic πᾶσαν ἀποθέ-
μενον μανίαν τιμῆσαι μὲν τοὺς αὐτοκράτορας in Pass. Tarach.
Prob. & Andron. p. 248. Hinc sponte sequitur, quomodo fit
capiendum αὐτοῦ, tanquam si locum, ubi sordes excussæ iac-
cebant, digito monstraret. Deinde Menippo male tribui, quæ
Mercurii personæ convenient, manifesto, dummodo senten-
tiam consideratius perpendas, patebit. Securis loco ferram
Menippus ad deradendam philosophi barbam rufus causa po-

scit: verum, inquit Mercurius, Menippi libidinem iocandi petulantem aliquantulum reprimens, securis satis est idonea: tum Menippus dicto audiens utitur securi. Hoc peracto ministerio, sermonem continuat Mercurius: *optime sane; nunc tu, philosophe, multo humanior appares, postquam taeterrimam illam spurcitiam deposuisti. Exinde Menippus iterum: Vin tu, Mercuri, ut paululum etiam de superciliis demam?* quae sane leporis Comici sunt plenissima. Sic igitur personas digere: 'Ερ. 'Ο πέλεκυς ικανός. Εὐγε' ἀνθρωπινώτερος γὰρ νῦν ἀναπέφηνας ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Μεν. Βούλει μικρὸν &c. Egregio sane donatum tonsore philosophum! Similiter supra p. 27, τί τοῦτο; sermo intermissus a Vulcano, postquam caput Iovis securi dividerat, repetitur. HEMST.

ibid. 'Ανθρωπινώτερον ἀναπ.) Sic apud Athen. ἀνθρωπίνως λαλεῖν p. 383 B. SOLAN.

ead. l. 8. Αὐτοῦ) Id est, αὐτόθι, εὐθύς. GUYET.

ibid. Τὴν κινάβραν) Alarum aut reliquarum partium excitatur odor ad libidinem incensis. Hinc Horatius anum huiusmodi dicit hircum in alis habere. Lyfimachus apud Plautum in Mercat. iam plenus aetatis, animaeque foetida Senex hircosus — COGN.

ead. l. 10. Ὑπὲρ τὸ μέτωπον ἐπῆρκεν) Inanem fastum philosophorum, qui quidem sapientiam solo vultu simulant, quando veteres irrident, id quod fieri solet saepissime, supercilia potissimum vellicant; usque eo, ut notam illorum ac designationem complectantur istae loquendi formulae: οἱ τὰς ὀφρῦς αἰροῦντες, Menander apud Donat. ad Ter. Andr. A. II, Sc. 5. οἱ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Euseb. D. E. p. 106 C. οἱ σεμνοπροσωποῦντες καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνεσπακότες, Ardemidor. Prooem. I. I, p. 3. De ipso Platone Amphis apud Diog. L. III, 28, Ὡς περ κοχλίας σεμνῶς ἐπῆρκεν τὰς ὀφρῦς. Alciphr. I Ep. 34, Ἐξ οὗ φιλοσοφεῖν ἐπερνήσας σεμνὸς τις ἐγένου, καὶ τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας: ubi praeter hunc Luciani locum commodam notavit Berglerus, quaedam tamen a Desid. Heraldo praecepta ad Marcial. I, Ep. 25. Quod autem in Ox. libro legitur ὑπῆρκεν, probari nequit, nisi duabus literis interiectis expolias, ὑπερῆρκεν: verum nihil est causae, cur obvium illud ἐπῆρκεν, & Nostro familiare, sollicitetur. Si quid mutandum foret, exigi malletm εαυτόν: quamvis enim haud negem, recte dici ἀνατείνειν εαυτόν, oratio tamen exit rotundior, si ἀνατείνων referatur ad ταύτας τὰς ὀφρῦς. Ita Lucian. in Tim. c. 54, ἐκπετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας: & Etymo-

logus esse contraria monet ὑποκαθεῖναι & ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς. Hoc est illud Ammiani de rege Chnodomario XVI, c. 12, *ardua subrigens supercilia*; & p. 143, *elatus in arduum supercilium*. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπῆρκεν) Vide B. πρ. cap. 7, ὡς διῆρκε τὸ ξύλον. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ μάλης) Quidquid clam & occulte, non propatulo, vel fit, vel gestatur, sub ala proverbio etiam fieri dicitur: quo usus est Demosth. contra Aphob. *Ψευδομαρ. Οὐχ εἶς, οὐδ' ἑ δύο ταῦτ' ἴσασιν, οὐδ' ὑπὸ μάλης ἢ πρόκλησις γέγονεν, ἀλλ' ἐν τῇ ἀγορᾷ μέση πολλῶν παρόντων* non unus, neque duo ista norunt, neque sub ala, ut aiunt, provocatio facta est; sed in medio foro, multis praesentibus. Ita dicitur alibi ab eodem Luciano ὑπὸ κόλπου, sub sinu. COGN. Erasmus in Adagio, *Quae sub alis fiunt*, incredibilem huius phraseos explicationem tantoque viro indignam attulit, iure merito propterea castigatus ab H. Stephano in Anim. cuius operae praeclarae non meminerat H. Valesius, cum ad Amm. Marcellin. XXVI, p. 512, iisdem, quibus Stephanus, exemplis usus, Graecos ὑπὸ μάλης de re furtiva & occulta solere dicere observat. Nos alias ad Thomam Magistrum plura. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Πάντας μαιίνειν) Τὸ πάντας σιαίνειν Exc. G. τῷ π. σ. V. De voce σιαίνειν vide Schol. ad Tim. p. 78. SOLAN. Haec vel Scholiorum descriptor vel Clericus ita concinnaverat, ut aliquem habere sensum viderentur: neque tamen eo magis, quid huc faciant, intelligas. Persuadeo mihi, σιαίνειν verbum recentioris esse Graecitatis, quod corruptum ex σικχαίνειν significet fastidium creare, quale solet odor ingratus ac taeter; at fastidire, aversari σιαίνεσθαι. Cyrilli Gl. *Σιαίνομαι, tēdo (tēdeo) Σιαντία, fastidia. Σιαντός, taeter*. Iisdem fere vocibus utitur ad σικχαίνεσθαι eiusque derivata explicanda. Fallitur Cangius Gl. M. & I. Gr. in Σιάνειν nam Nicephori & Ioannis Moschi σιανθεῖς non aliunde debet, quam ab hoc ipso σιαίνεσθαι, reperi: utrique loco potestas assignata plane convenit: aliena est, quam ille dedit, interpretatio, *captata animi aequalitate*. Videndum ergo, an in Schol. nostro ad Tim. p. 78, restitui commodè possit, ἀπὸ τοῦ Δία σιαίνειν, propter illam *στυγρότητα* nimirum vultusque tristitiam, qua festum illud Διάσια celebratur. Hic autem voluitne dicere? *κινάβρα* proprie hircorum foetor: praeterea notat quemvis taetrum odorem, eo quod omnibus fastidium excitet, sive malis, omnes fastidiunt: an potius parva mutatione legi praestat? λέγει δυσω-

δὴ αὐτὸν πάντας σιαίνειν, αἰτ Lucianus gravi foetore philosophum eum omnibus esse fastidio. Qui porro venit in mentem huic homini, ut κινάβραν forte vocari *peram* suspicaretur? quid dici poterat absurdius? haec tamen Etymologi verba non multum discrepantia recognosce: Κινάβρα, ἔστι κυρίως ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγεται καὶ ἀπλῶς ἡ δυσωδία· ἢ καὶ ἡ πύρα· quibus, aliisque pluribus, inducor fere, ut credam non Etymologum a Scholiasta, sed ab Etymologo nostrum Scholiasten saepe describi: de pera certe vix quisquam, quid sit κινάβρα declarans, cogitare posset, nisi ad hunc locum commentaretur. HEMST.

Pag. 163, l. 1. Κολακείαν) Ita Ox. Reliqui κολακίαν. SOLAN.

ead. l. 6. Γε) Hoc pro vulgato γὰρ ex MS. Ox. reposuimus. SOLAN.

ead. l. 9. Παρισώσεις) Quare aut paria esse debent posteriora superioribus, extrema primis, aut, quod etiam est melius & iucundius, longiora. Cicer. de Orat. III, 48. In Orat. c. 25: paria paribus relata, & similiter conclusa, & immutatione quasi quæsitae venustates parce adhibendas aut fugiendas esse ait. Πάρισα haec vulgo vocabant: vide Philostr. p. 497. Meminit iterum Noster Δημοσθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 10. Βαρβαρισμούς) Ridicule hoc dictum. Praeterea A. Gellius V, 20, negat eam vocem apud ullum idoneum auctorem Graecum inveniri. Sed Luciani iam aerate linguae Graecae castitas vix ullibi reperiebatur. Vide in hanc rem plura in Πητ. c. 17, B. πρ. c. 10 & 23. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦν, ἰδοὺ) Rhetor ait: ἦν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. sed scribendum ἦν' ἰδοὺ, ecce: quod alibi quoque saepiuscule apud nostrum occurrit, sed saepius corruptum. Dicitur pro ἦν' ἰδοὺ. GRAEV. Secutus est eruditiss. Graevius H. Stephanum Th. L. Gr. T. I, p. 1104. Ἦν' ἰδοὺ, inquit, apud Lucian. eadem significato Anachars. Sed ego tam in hoc loco, quam in ceteris, scribendum puto ἦν' ἰδοὺ, posita post ἦν' apostrophī nota: nec enim dubito, quin elisum sit ἰ adverbii ἦν', quod ἐκ τοῦ παραλλήλου τῷ ἰδοὺ, perinde ac si diceretur ἦν' ἰδοὺ. Ego, quamquam, utrum probes, haud sane multum refert, secus sentio, ut opportuniore loco declarabo. HEMST.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν ἀνελάμεθα) Polyaen. IV, c. 6, p. 374: ἄλλοι μὲν ἀνέσπων τὰ πρυμνήσια, ἄλλοι δὲ ἀνείλκον τὰς ἀποβάθρας, ἄλλοι δὲ ἀγκύρας ἀνιμάωντο. Quam hic ἀποβάθραν, paulo ante dixerat ἀναβάθραν· idque iam observatum a Paul. Leopardo Em. XIV, c. 10, & C. A. Dukero ad Thucyd. IV,

c. 12, nec Stephanum in Thes. Luciani loca fugerunt. Pausan. X, p. 860, διὰ τῆς ἀποβάθρας κατιών Poll. VIII, 120, μήτε ἀποβάθραν, μήτε ἀγκυραν εἰς τὴν γῆν βαλλόμενον. Alia dabit vir illustis ad Callim. H. in Del. v. 22. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἱ δὲ δύο σκοπελοὶ) Videtur hic aliquis locus citatus fuisse. CLER. Ex Homeri Od. M, 73, ut indicavit Solanus. Porro προφερόμενον τὸν λόγον habuit ed. A. prave: cum V. praeferat τῶν λόγων, huic aptandum fuerat προφερόμενων, non contra. Ceterum quomodo pertineat haec annotatio ad βαρβαρισμούς, nemo facile pervidebit. Eruditiss. itaque Dukerus ad Thucyd. IV, 71, fortassis loco non suo positam observat, & alio referendam: Certe melius, inquit, conveniebat illis, quae leguntur in Lucian. Dial. Iunonis & Latoniae p. 46, huius ed. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν — ὁ δ' Ἀπόλλων· cui libens assentior. Similis orationis figura p. 44, l. 10. Eiusmodi quiddam, adductis etiam iisdem Homeri verbis, reperies in G. ad p. 42. HEMST.

Pag. 164. l. 8. Τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας) Petron. c. VIII, p. 33: Tarde, immo iam sero intellexi me in fornicem esse deductum: exsecratus itaque aniculae insidias operui caput, & per medium lupanar fugere coepi in aliam partem: ibi vide Commentatores. HEMST.

ead. l. 9. Περίσσειν) Futurum, uti supra Ev. Δ. X, αὐτίκα μέτεις καὶ τιμωρήσει τὴν μητρί. Saepius hoc fieri videas. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῇ σοφίᾳ) Sequentibus adiunxi ἀργύριον λήψεται ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, secus atque interpretes fecerunt. HEMST.

ead. l. 13. Ἐσπενσα) Confule Diogenem Laërt. p. 162 B. qui Menippum ait laqueo sibi necem conscivisse. SOLAN.

Pag. 165. l. 3. Συνέχεται) Illius uxor constringitur a mulieribus, quasi nempe suffocanda. Male hic locus versus est, illius uxorem mulieres circumstrepunt. CLER. Nisi versionum architecti legerint, aut in animo habuerint συνήχεται, unde petitum sit illorum, uxorem mulieres circumstrepunt, exputare non possum. Suspiciabar olim, συνάγχεται vel ἀπάγχεται melius convenire faevienti in uxorem tyranni feminarum turbae, quomodo Lambinus in Polybio I, pag. 119, pro ὑπὸ τοῦ λιμοῦ συναγομένους legebat συναγχομένους, fame suffocatos ad Corn. Nepot. Ham. n. 35. Nunc satis contentus sum scriptura vulgari: significat enim comprehensam constrictamque teneri. Porphy. in Euseb. Chron. pag. 60, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐνόπλων ἐν τῷ γυμνασίῳ διὰ τὴν μισαιφονίαν συνεχόμενος ἀπώλετο. Quod autem de uxore Lampichi liberisque narrat Lu-

cianus, eundem exitum a Locrensisbus Dionysii iunioris habuerunt. Strabo VI, pag. 398. Aelian. H. V. IX, 8. HEMST.

ead. l. 4. Βάλλεται ἀσθόνως) Sic passim. BOURD.

ead. l. 5. Διόφαντον) Cicer. in Bruto p. m. 215 C. Diophanis meminit Mitylenaeni, Graeciae illis temporibus disertissimi. Lacedaemonius antiquus scriptor. *LLOYD.* SOLAN.

ead. l. 8. Ἐξέρχεται τοῦ θρ.) Narrat eadem de Lucretio. BOURD. Protulit Def. Herald. ad Martialis. II, Ep. 11. Mox δ' ἀπτῶσί με unde Cuperus expiscatus fuerit de sepultura per ignem esse capiendum, ignorare me fateor: eum vide Obs. lib. I, p. 48. HEMST.

ead. l. 11. Ὀλίγον) Sic lego, ut Dial. XXIII, pro ὀλίγων, quod in plerisque est. Recte tamen P. & S. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Πάντως) G. Coll. & P. ut Dial. XV. In reliquis deest. SOLAN.

ibid. Δικασθῆναι δεήσει) Vocem unam addit Mf. πάντως δικασθῆναι δεήσει. πάντως vulgo deest. GRAEV.

ead. l. 11. Μοίριχον) Ficta credo haec nomina. SOLAN.

ead. l. 13. Πλούσιος καὶ αὐτὸς ὦν) Perperam in Aldina, Salmurienfi & aliis editionibus, praeterquam in Florentina, post voculam ὦν ponitur signum interrogationis Graecum; eo-que deceptus fuit interpres. At non interrogat Crates, ut & nihil respondet Diogenes. Quin si haec per interrogationem dicta essent, signum istud in fine orationis foret collocandum. IENS.

ead. l. 14. Τὸ Ὀμηρικόν) Legendum δε ante τό. Certe medica manu eget locus hic depravatissimus. SOLAN.

ead. l. 15. Ἡ μ' ἀνάειρ, ἡ ἐγώ σε) Sunt Aiakis verba ad Ulyssē colluctantem Il. Ψ, v. 724. GRAEV.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἡ κουφίζω) Sic ed. A. Κουφίσω utrobique & προκομίσω scripserat Solanus. Eo usu posita sunt haec verba, quem in recentiore Graecorum habent lingua. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀρισταίου) L. Ἀριστέου. Sed tamen Ἀρισταίου est etiam in C. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Οἱ μάντις εἴτε ἀπὸ τῶν ἀστρον &c.) Si commodum videatur illud εἴτε, cur non tertio quoque loco εἴτε Χαλδαίων παῖδες nam ὅσως nescio an alios, me quidem non mediocriter offendit; quorsum enim spectat, aut quem sensum reddit, impedita structura, quodammodo tolerabilem? Priore loco οἴτε Iuntina praefert: hoc ipsum in sequentibus etiam additum cursum orationis interruptum expedit, καὶ οἱ μάντις οἴτε ἀπὸ τῶν ἀ. τ. τὸ μ. οἴτε ἀ. τῶν β. οἴτε X. π. ἀλλὰ

καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς παρῆχε &c. Mecum facit H. Valesius ad ista Marcellini XXVIII, p. 581, *lisdemque subseruntur genitulum extorum interpretes controversi, hinc praefecturas profusius largientes & sepulturas divitum matronarum, hunc in modum scribens: Simile est, quod narrat Lucian. in Dial. Mort. cum Moerichus & Aristes viri ditissimi se mutuo captarent, ac se vicissim heredes instituisent palam scriptis testamentis, vates & Astrologos & somniorum interpretes & Chaldaeos, Apollinem quoque Pythium ab utroque consultum modo huic, modo illi obventuram hereditatem praedixisse: quae ita sunt comparata, ut facile, qualem animo lectionem fuerit secutus, ostendant. Saepe autem fraudulentis vates, quibus ex spe lucri futurorum praedictio pendeat, infidiis testamentariis interveniebant: egregius est Plinii locus I Ep. 20. HEMST.*

ead. l. 8. Χαλδαίων παῖδες) Sic Necyom. c. 6. Eunap. Aed. BOURD.

ead. l. 9. Ἀριστεῖ) Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστεάν. BOURD. Miratur Bourdelotius, cur Ἀριστεῖ dicat, cum Ἀριστεάν appellarit; & merito miratur. Mf. ostendit, hoc vocabulum esse mendose in editis exaratum, cum pro Ἀριστεῖ scribit Ἀριστεά, ut scribendum est. GRAEV. Ἀριστεά) Ex MS. Gr. & L. editionum mendum fustulimus, quae omnes praeter Stephan. legunt Ἀριστεῖ. Vide tamen, an non Lucianus de Aristeo aliquo Corinthio loquatur: plures enim Aristei Corinthii apud Thucydidem occurrunt, Aristes nullus. SOLAN. Ἀριστεῖ) Ut Ἀριστεά reponatur, quia Ἀριστεάς ante dictus fuerit, magno opere contendunt nostri Commentatores, a quorum sententia valde diffidet Steph. Berglerus, dignus propter peritiam Graecarum literarum non vulgarem, cuius in hac causa ratio habeatur. Ad Alciph. I Ep. 1, ubi leguntur οἱ βορεῖς haec notat: *Pro οἱ βορεῖς, quasi a βορεὺς per metaplasma; ut & Aratus ἀνέμοιο βορῆς Διοσ. v. 351. Sic Lucianus in Dial. Crat. & Diog. Ἀριστεῖ formavit, cum nominans, qui non Ἀριστεύς, verum Ἀριστεάς vocabatur, sed hoc non sine allusione ad Ἀριστεύς. Illam allusionem, haud quidem alienam, etsi non praestem, ceteris tamen non invitum accedo: est enim talis nominum, praesertim propiorum, formae mutatio nequitiam insolens, & aliquando temere ab eruditis viris tentata. Quem Μελάμβιον Homerus plerumque appellat, idem Μελαμβεύς Od. γ, 255, φ, 176. Ἀμοιβεύς & Ἀμοιβέας non differunt, quod posterius in Aeliani V. H. III, 30, contra Schefferum recte defendunt Kuhnius ac Perizonius, & dudum ante utrumque I. Fr. Gronovius*

Obf. IV, p. 240. Proconneſius Arifteas, peregrinantis, cum vellet, animae miraculo nobilis, Ἀριſταίος dicitur a Strab. XIII, p. 881 A. Pauſan. V, p. 392. Iamblich. V. Pyth. § 138. Tatiano p. 136. Clem. Alex. Str. I, p. 333 D. reſingi volunt H. Steph. ad Maxim. Tyr. Diff. XXVIII, p. 282, Caſaub. & Scherpezeel. ad Strab. Hoefchel. ad Orig. contra Celf. p. 113, Rurgerſ. V. L. VI, 14, Potter. ad Clem. quibus cunctis ſupervacuae curae gratiam facimus. Quem Herodotus nominat Ἀριſτέαν τὸν Ἀδειμάντου Κορίνθιον, illum ſemper Ἀριſτέα Thucydides & Plutarch. T. II, p. 871 A. Non ergo licuerit Lucia-
no, ſi liberet, formam eius nominis variare? Verum ne quis cauſetur, quod a diverſis ſcriptoribus factum fuit, uni, idque intra paucos verſus, non eſſe obtrudendum, Apollodorum adducam, qui II, p. 97, minore intervallo, cum poſuiſſet Ἀλκαίος, mox ſubdit πάλιν ἐξ Ἀλκείως ab Ἀλκεύς. Ceterum hae lances dubiae, & quorſum vergant incertae, ſecus atque illae Iovis Homericæ, unde has adumbravit Noſter, quae Achillis Hectorisque fata exigebant II. X, 209. Theogn. v. 157, Ζεὺς γὰρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλω. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ τὰ τάλαντα) Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat. BOURD.

ead. l. 16. Προμαντευομένους) Thom. Mag. in Βούλομαι νι-
τιοſε προμαντευόμενος & οὕτως. HEMST.

Pag. 168. l. 1. Διαπλέοντες) Subint. Ἀριſτέας καὶ Μοίρι-
χος. GUYET.

ibid. Ἐς Κίρραν) Dico alibi. Hanc Phocidis urbem Pauſanias ab Homero ſcribit vocari *Criſſam*. Strabo & Ptolem. diverſas faciunt. BOURD. Prope Delphos. SOLAN.

ead. l. 6. Ἠδὲ μὲν) Sic malo, quam, ut vulgo, ἐδὲ μὲν
quamquam ſæpiſſime ſic reperiri non ignorem. De baculo Antiſthenis Diogen. Laërt. p. 141 A. B. Baculum geſtare in-
vidioſum fuit Athenis: vide Caſaubon. ad Theophr. Char.
c. V. SOLAN.

ead. l. 7. Κοτίνου) Ex cuius fronde ſτέφανος Ὀλυμπιακός.
Heſych. Suid. Interpreſ Pindari, Pollux, alii. BOURD.

Pag. 169. l. 8. Ἐς δὲ τὸ χρυſίον πάντες ἐβλέπον) Alii vero
nihil curabant iſtiusmodi poſſeſſiones, nullusque coluit nos, heredita-
tem noſtri ſibi ſpondens: verum omnes argenti ſtudio capiebantur.
Quod hic Græce, ἐς τὸ χρυſίον βλέπειν, id Belgice dicimus
op het geld ſien. Non hic tantum, verum & alibi βλέπειν vel
ὄρᾱν eſt affectare, petere, cupere, adiuncta præpoſitione ἐς vel
πρὸς, ſed & aliquando omiſſa. In De Gymnaſiis c. 10: Ἄλλ'

ὦ ἀρίστε, οὐκ ἐς φίλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν, Non
 tenuia nos expetimus dona. In Charidemo c. 25: Καὶ σχεδὸν εἰ
 τις ἐκάστην ἐξετάζειν βούλεται τῶν τεχνῶν, εὐρήσει πάσας ἐς
 τὸ κάλλος ὁρώσας, καὶ τούτου τυγχάνειν τοῦ παντὸς τιθεμένης,
 Et propemodum, si quis unamquamque artium expendere vult, omnes
 comperiet ad pulchritudinem spectantes, eamque consequi ante omnia
 ducentes. In de Mercede Cond. c. 24: Καίρως ἢν πρὸς ἐλευθερίαν
 ἦδη ὁρᾶν. In Hermotimo c. 4: Ἀλλὰ θαρρῆν χρὴ, καὶ θυμὸν
 ἔχειν ἀγαθόν, ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα, καὶ τὴν ἀνω εὐδαι-
 μονίαν, Sed fidenti & bono oportet eum esse animo, qui ad viam me-
 tam pervenire studeat, & ad illam, quae supra est, beatitatem. In De-
 monaste c. 2: οἱ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, philosophiae studiofi.
 Sed hoc in loco pro ὁρῶντες I. G. Graevius ὁρμῶντες legi vult;
 sequi etiam paulo post, πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες. Aelian. H.
 V. I, 28: ἐν Ρόδῳ φασὶ τὸν μὲν εἰς τοὺς ἰχθύς ὁρῶντα καὶ θαυ-
 μάζοντα αὐτούς. — Sed & sine praepositione βλέπειν & ὁρᾶν
 simpliciter eo sensu sumtum reperitur. Noster in Amoribus
 c. 24, Τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν,
 καὶ Δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίον τυραννίδα βλέποντος;
 Hic quidem βλέπειν non est omnino affectare, cupere; sed ta-
 men spectare, ut illud verbum saepe apud Latinos: verten-
 dum autem, cum vita ad tyrannidem spectaret. Non intellexit id
 interpretes, iure propterea castigatus iam ab Iac. Gronovio,
 Graecae phraeos callentissimo. Sed plane pro affectare, petere,
 studere, sumitur ὁρᾶν in Hermotimo c. 22: Οὐ γὰρ οὔτε χρυ-
 σίων ἐτι, οὔτε δόξας ὁρῶσιν, ὥς διαφέρεισθαι περὶ αὐτῶν &c. Ne-
 que enim amplius aurum, neque voluptates, neque gloriam sectantur,
 ut de iis inter se contendant. Potest & recte eo sensu per videre
 verti, cum etiam videre ita sumatur apud Latinos; ut iam ad
 Livii II, c. 22, docuit optime omnium de illo scriptore meri-
 tus I. Fr. Gronovius; qui & eundem hunc ex Luciani Her-
 motimo locum ibi affert; ut & per intueri, uti hoc verbo uti-
 tur Nepos in Themist. c. 7. — Hunc in modum eleganter pot-
 est explicari locus quidam in De Mercede Cond. cap. 29, ubi
 auctor ait, in regum Persarum conviviiis adesse Eunuchum,
 qui attendat, num quis in pellicum aliquam oculos coniciat,
 dum alius Eunuchus iam dudum tensum arcum tenens, τὸν δὲ
 μὴ θέμις ὁρῶντα, inter bibendum spiculo petat, eique malam
 perrumpat. Ὁ ὁρῶν δὲ μὴ θέμις, vix potest hic esse, qui simpli-
 citer aspiciat (nam cuius, eisdem accumbentis epulis, oculi ita
 coërceri queant, ut plane non coniciantur subinde in eos,
 qui adsunt?) at qui ita oculos in aliquam ex pellicibus defigat,

ut facile ex vultu appareat, eum libidinis stimulis agitatum id facere. Forſan ita hunc locum cepit quoque Brodaeus IX Miſcell. cap. 13, quia legi vult, *eis ἂν μὴ δέμις ὄρωνται*. At illud *eis* commodiſſime ſubaudiri, patet ex iis, quae attulimus. Quin iterum ὄρων pro *petere, incumbere in aliquid*, reperio poſitum ab Luciano pro Imaginibus c. 18: Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὄρων (ὁ ἑπαινος) ὅπως ὑπερβαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφανεῖ τὸν ἐπαινούμενον. Dixerat, laudationem rem eſſe liberam, & arbitrio laudantis permiſſam, neque terminis circumſcriptam. Sed in id inyriſis, inquit, ea incumbit, quomodo nimirum admirationem ſuam ſit maxime extenſura, eumque, qui laudatur, admirabilem redditura. IENS.

ead. l. 13. Τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου) Non dubites fere, quin hanc Luciani cogitationem pepererint Euripidae verſus apud Plutarch. περὶ Ἀδολεſχ. p. 502 C. Οὐκ ἂν δυναίμην μὴ στέγοντα πιμπλάναι Σοφοῦς ἐπαντλῶν ἀνδρὶ μὴ σοφῶ λόγους. HEMST.

ead. l. 16. Ὅδοῦσι καὶ ὄνυξι) Ut ſolent utentes armis a natura datis ferae beſtiae, a quibus origo proverbii manavit. Eo minus in Tullio, *Toto corpore atque omnibus unguibus, ut dicitur, contentioni vocis aſſerviunt*, Tuſc. Diſp. II, 23, muraverim in unguiculis. Uterque locus Ciceronis & Luciani non fugit Eraſmum in Chil. HEMST.

Pag. 170. l. 2. Ἐξουσι) De ἔξουσι cogitabam, cum animadverti ſtare ſic poſſe, ut & Dial. XXVI. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμὲ δὲ προκεκρίσθαι) De ſumma imperatoris laude Lucianus hic Hannibalem cum Alexandro contendentem inducit; qui apud Livium Appianumque a Scipione rogatus, quem maximum omnium imperatorum, qui unquam fuiſſent, crederet, Alexandrum Magnum nominafſe traditur; huic proximum Pyrrhum; ſe tertium, & ſi Scipionem vicifſet, primum ſe exiſtimaturum fuiſſe. Vide Livium XXXV, c. 14, & Appian. in Syr. SOLAN. Ex hiſtoria colloquii, quod Epheſi habitum a Scipione Africano & Hannibale Livius atque Appianus & Plutarch. T. I, p. 381, referunt, Lucianum huius dialogi ſumiſſe argumentum, obſervarunt Fr. Fabric. ad Oroſii IV, c. 20, & A. Schottus ad Corn. Nepot. Vit. Hannib. n. 1. Eius fermonis fidem non parum imminuit, quod rei tam memorabilis mentionem feciſſe nullam videatur Polybius. Livio ſane quin ſuſpecta fuerit haec narratio, nemo, qui morem eius cognoverit, facile dubitabit: nam poſtquam de Villio tanquam rem exploratam ſcripſiſſet XXXV, 14, eum Epheſum proſectum

dedisse operam, ut cum Hannibale, qui tum ibi forte erat, saepe congrederetur, Claudius, inquit, secutus Graecos Acilianos libros, P. Africanum in ea fuisse legatione tradit, eumque Ephesi collocutum cum Hannibale. Hoc ille, si Polybium haberet auctorem, nunquam interposuisset, neque alium sibi in historia pervulgata fideiufforem parasset, tam sollicitè demonstratis fontibus, unde fabula manarat: noluit tamen operam suam in ea re literis mandanda desiderari, quae & Romani nominis imperatori summo singulare virtutis bellicae testimonium, & tantam legentibus affert voluptatem, ut, si veram esse sibi non persuadeant, libenter saltem optent. In Iuliani Caesar. p. 320 & seq. ubi Iulium Caesarem & Alexandrum inter se componit, multa reperies ab his non valde dissidentia: Luciani in notis ad illud scriptum Gallicis saepe meminit illustri Spanhemius, eiusque sententias cum Iuliano comparavit. Ceterum haec Alexandri lis atque Hannibalis disceptata fuit in Beatorum insula, ius dicente Rhadamantho, ut Noster, qui ipse iudicio testis oculus interfuit, narrat 'Αλ. 'Ιστ. II, § 8. ibi de Scipione nihil; quippe Romanorum nullos, cum eo delatus fuit Lucianus, insula Beatorum habuit. De προεδρία vero, apud inferos etiam valde honorifica, & variis umbrarum, quae pie sancteque viram in superis coluerant, privilegiis opportunior erit alias dicendi locus. HEMST.

Pag. 171. l. 4. Διενεγκεῖν τὰ πολέμια) Aptius crediderit aliquis τὰ πολεμικά eam ob rem, quod frequenter occurrat, & intervallo non mediocri disiungi videantur πολέμιος & πολεμικός. Verum servanda est loquendi formula, cuius veteres secutus est Lucianus auctores. Thucyd. I, c. 18, εὐ παρεσκευάσαντο τὰ πολέμια: ad quem locum, ne quis praecipiti iudicio fallatur, operose cavet H. Stephanus; cuius annotatio si fuisset in promptu Iac. Gronovio, minus, ut puto, confusus Mediceis membranis non dedisset in Herodoto III, c. 4, τὰ πολεμικά ἀλκίμος pro τὰ πολέμια: istius codicis auctoritatem facile praegravat, atque imitando lectionem antiquam tueretur Dionys. Halic. A. R. II, p. 96, v. 16, ἐθνῶν μεγάλων τε καὶ τὰ πολέμια ἀλκίμων p. 101, v. 13, ἀνδρας τὰ πολέμια ἀλκίμους v. 23, ἀνὴρ δραστήριος καὶ τὰ πολέμια ἔργα διαφανής p. 544, v. 7, τὰ πολέμια ἀλκίμος. Thucyd. IV, c. 126, ἀγαθοῖς γὰρ εἶναι ὑμῖν προσήκει τὰ πολέμια. Utitur autem his Luciani verbis praestantiss. Dukerus, existimans similiter accipiendam esse Thucydidis phrasin τοὺς πολέμους διέφερον, ad VI, c. 54. Non moleste feret vir humanissimus, si dissentire

me profiterar, & Scholiaſtae Caſſ. omniumque interpretum partibus potius accedam; quas ſane, ſimul atque locus boni ſcriptoris incontroverſus fuerit prolatus, ubi τοὺς πολέμους διαφέρειν idem valere conſtet, quod bello ſtrenuum atque egre-
gium eſſe, lubens deferam. HEMST.

ead. l. 5. Ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω) Julian. Caefar. p. 318 A. καὶ ὁ μὲν Ἑρμῆς ἡζίου λέγειν ἑκάστων ἐν μέρει περὶ τῶν αὐτοῦ. Illud ἐν μέρει vel ἐν τῷ μέρει apud Noſtrum frequens, ad quod, etſi bene monuerat G. Budaeus C. L. G. p. 772, ſaepe nihilo-
minus interpretes offenderunt, eleganter illuſtravit Iac. Gro-
nov. ad Arrian. A. A. III, c. 26, p. 142. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἔξ.) Non neceſſe erat hoc a Lu-
ciano fingi: nam Hannibal, cum in ſuperis eſſet, Graece ſcie-
bat, cum opuſcula Graece ſcripſiſſet. Corn. Nepos c. 13 eius
vitae: Hic tantus vir, tantisque bellis diſtriſtus, nonnihil temporis
tribuit literis: namque aliquot eius libri ſunt Graeco ſermone conſe-
cti. In his ad Rhodios, de Cn. Manlii Vulſonis in Aſia rebus geſiſis.
CLER. Credemusne Luciano innuenti hic, Hannibalem, tam
diu extra patriam bellis geſtis, & in exſilio Graece nesciviſſe?
Haud ſane mihi fit vero ſimile. Corn. Nepos ait, eum Soſilo
literarum Graecarum uſum eſſe doctore. SOLAN. Hannibalem Grae-
ce etiam locutum lepide ait Luciano τῶν Νεγκικῶν Dial. XII, ut
notat A. Schott. ad Corn. Nepot. Hannib. n. 38, loco, quem
afferebat, parum attente conſiderato. Luciano autem vix eſt,
ut notam non mereatur, qui Hannibalem ad inferos penetra-
re iuſſit, ut ibi demum Graecae linguae notitiam haurirer:
quid enim eſt minus credibile, quam virum ſuae civitatis prin-
cipem, tot annos exercitus ex diverſiſſimis gentibus conſtati
ducem verſutiſſimum Graeco ſermone caruiſſe, aut omnino
carere potuiſſe, idque eo tempore, cum uſus eius Carthagine
propter commercia Graecorum & bella Sicula eſſet familia-
riſſimus? Quid porro? quando patria extorris ad Antiochum
ſe contulit, ab eoque maximarum rerum conſiliis adhibe-
batur? is Graece non calluerit, qui Graeculorum aliquando
ſcholis intereſſe non fuerit dedignatus, eoſque ſe praeſente de
virtutibus imperatoriis diſputantes riſerit? Sed clara ſunt ve-
terum teſtimonia. Dion. Coic. in Exc. Valeſ. p. 593, καὶ παι-
δεία πολλὴ μὲν Φοινικῇ κατὰ τὸ πάτριον, πολλὴ δὲ καὶ Ἑλλη-
νικῇ ἦσκητο. Zonar. T. II, p. 74, Hannibal τὴν τε διάλεξιν αλ-
λοτε ἄλλην ποιούμενος, ἥ δὲ γὰρ πλείους, καὶ τὴν τῶν Λατίνων.
Habet ergo, quod de Luciano conqueratur, Hannibal, qui
ſibi veris adverſus Alexandrum argumentis abundanti in ipſo

dicendi initio falsum orationis colorem attribuerit. HEMST. Ita Io. Matth. Gesnerus ad me: *Non difficile fuerit crimen depellere a Luciano, quasi nesciverit, Hannibalem Graece potuisse; modo levi transpositione sic legamus: "Εν μὲν τοῦτο, ὃ Μίνως, ὀνάνην ἐνταῦθα, ὅτι καὶ τὴν Ἑλλάδα. Hoc mihi unum hic prodest, quod etiam Graece didici, cum nempe apud superos essem. Ego Luciani patrociniū suscipi, aequissime fero. IDEM in Addendis.*

ead. l. 13. Τῷ ἀδελφῷ) Sororis suae viro, qui successerat focero Hamilcari: ei Hasdrubali nomen fuit. Vid. Polyb. initio lib. II. CLER. *Non fratri, sed sororis viro.* Vide Liv. XXI. SOLAN.

ead. l. 16. Τὰ μεγάλα ὄρη &c.) Deceperat interpretes vitiosa distinctio, & una litera redundans: neminem fore arbitror, qui lectionem iam olim a me repositam improbet. Usitatum est κατατρέχειν ἅπαντα, χάραν πολλὴν, τὴν Ἀσίαν ἅπασαν contra ab indole linguae Graecae abhorret κατατρέχειν τοὺς τὴν χάραν οἰκοῦντας: longe aliud est κατατρέχειν, καταδρομὴν ποιεῖσθαι τινος. Ad Lucianum quadrant, quae coram Scipione de se gloriatur Hannibal apud Appian. Syr. p. 91 D. νέος γὰρ ὢν ἔτι Ἰβηρίας τε ἐκράτησα, καὶ στρατῷ τὰ Ἀλπεῖα ὄρη μεθ' Ἡρακλέα πρῶτος ὑπερῆλθον, ἔς τε τὴν Ἰταλίαν, ὑμῶν οὐδενός πω θαρρόντος, ἐμβαλὼν τετρακοσία ἀνέστησα ἄσθη &c. Si pro τοσαύτας in Luciano numerus everfarum urbium, haud poenitendus utique, legeretur τριακοσίας vel τετρακοσίας, neutiquam aspernarer: πεντακοσίας πόλεις Ῥωμαίων πορῆσαι Hannibalem, affirmat Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599. HEMST.

ibid. ἅπαντα) Omnes libri habent, excepto Wecheliano & Hemsterh. ἅπαντας: horum uterque ἅπαντα reposuit, uti & ego conieceram: quam emendationem etiam Vorfio placuisse video. Potest tamen aliquo modo stare vulgata, si uno halitu legas, τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς τὰ περὶ τὸν Ἡριδανόν. Sed indigna haec sunt Luciano. SOLAN.

Pag. 172. l. 4. Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμοις) Variarum de horum annulorum mensura sententiae. Quorundam sententias profert Liv. lib. 23, *expleffe tres modios super dimidium.* Sed famam veriore putat, quae tradit non fuisse plus modio. Aliter Flor. aliter Plin. pro quo stant Valer. Eutrop. Orof. Multi, ne litem hanc suam facerent, modum indefinitum posuerunt: ut Dio Prus. Tertull. Apol. & hic Lucian. Omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei isti fuere, non aurei, ut voluit Valer. quique eum secuti. BOURD. Accommo-

datius hic, quam superiore loco urbium, numerus medimnorum definitus omittitur. Verae mensurae detraxit aliquantum Florus II, c. 6, referens *modios duos annulorum Carthaginem esse missos*; additque, ne Florum non agnoscas, dignitatem equestris taxatam mensura. Cum Plinio plerique annulorum trimodia memorant. Parum a Nostro distat Tertulliani dictum Apol. c. XL: *Hannibal apud Cannas Romanos annulos caedes suas modio metiebatur*: dura quidem, sed in Afro scriptore forte tolerabilis appositio; nisi potius inserto *ac caedes suas* mollienda videatur. Zonaras, ut satis constat, ex Dione Cocceiano refert, numerum inire vulgaris turbae, quae Cannensi proelio absumpta fuerit, Hannibalem insuper habuisse, *περί δὲ τῶν ἱππέων καὶ τῶν ἐκ τῆς βουλῆς ἀριθμὸν μὲν μὴ γράφει τοῖς οἰκοκαρχηδονίοις, διὰ δὲ τῶν δακτυλίων ἐνδείξασθαι τοῦτον Χοίνιξι γὰρ σφῆς ἀπομετρήσας ἀπέστειλε*. Dion autem Chryf. Or. LXIV, p. 599 A. quid quemve fuerit secutus, vix intelligo: *Ἐπάρης δὲ (Hannibal) τὸν χιτῶνα αὐτοῦ τοῖς πολίταις ἐδείξε Ῥωμαϊκῶν σφραγίδων ἀνάπλεων, ὧν ἐκάστην εἶχεν ἀπὸ πολέμιον σκύλων ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένων*. Commisit erroris si quis Dionem infimulet, haud equidem intercedam; quippe non ignarus saepe tales naevos viri doctissimi, dum rebus intentus memoriae nimium fidit, scriptis adhaerere: videtur sane in Hannibalem contulisse factum Magonis, qui nuntius victoriae Cannensis Carthaginem a fratre missus, ad fidem tantae cladis annulos effundi in vestibulo curiae iusserat, teste Livio XXIII, 12, &, qui hunc sequi solet, Sil. Ital. XI, 536. De tunica sublata, annulisque ostensis (nam non vereor, ne quis signa vestis hic, purpureasve notas interpretari velit) nemo alius, si recte memini, quidquam tradidit: praeterea verbis integritatem constare vix ac ne vix quidem persuaderi possum: ne dicam, quod levioris est momenti, σκύλων esse pro σκύλων scribendum, suspicatus aliquando fui, post πολίταις excidisse κλάπων, cui commodè iungatur ἀνάπλεων verum aliunde forsitan huic loco felicior salutis affabit aura. Porro qui hac de re notarunt plures Luciani verbis sunt usi, Fr. Fabric. ad Oros. IV, c. 16, Freinshem. ad Flor. M. Hoff. de Mens. Rom. & Gr. p. 52, 78. De modio & μεδίμνῳ vide ad Tim. c. 57. Eutropii modios in hac eadem historia Graece dedit μεδίωνους Paeanius: & scriptor aliquis apud Suidam, ut orationem cultius expoliret, τρεῖς μεδίμνους Ἀττικοῦς πληρεῖς χρυσῶν δακτυλίων. HEMST.

ead. l. 9. Ἀντεξεταζόμενος) Noli hic sine Mss. aut impr.

Codicum auctoritate mutare: sed non dubito, quin scriptum fuerit *ἀντιταξάμενος*. Probabunt, credo, viri elegantes & critici, quibus harum vocum differentia nota est: duces enim cum ducibus bella gerentes, milites cum militibus confert; quod haud paulo vehementius est, quam si ducum merita aut artes examini subiicias iudicis rationes pensantis: sic enim res ipsa & eventus, qualis dux fuerit, docent. Hinc in proximis sequentibus verbis non solum *συμπλεκόμενος*, quod per se satis superque emendationem confirmarit, sed Medorum mentio luxu perditorum, Dariique imperatoris ignaviae infimulatio. Videndus denique Plutarchi locus in Alex. p. 488. SOLAN. Ἀντεξεταζόμενος mutari vetat Lucianus verbi huius usu gaudens Δ. Ν. XXIX, § 1, περὶ τῶν ἐπὶ Μ. Σ. c. 24. maiorem exemplorum copiam praebebit Index. Poterat sane, si libuisset, adhibere *ἀντιταξάμενος*, ut περὶ τῶν πρωτείων ἡμῶν ἀντιτάξασθαι apud Demosth. p. 38 E. sed alterum non minus accommodatum est, dignumque ab elegantibus viris probari: valet enim, tanquam *parem componi*, & cum alio *congregari*; quare de iudiciis etiam usurpatur. Alciph. III, Ep. 54, ῥωμαίοις συνεξετάζεσθαι νεανίας, cum robustis iuvenibus contendere & manum conferere. Similis potestas, quamvis ab Atticis fastidiatur, in συγκρίνεσθαι συγκριθῶμεν ἑαυτοῖς, armis inter nos experiamur: I Maccab. X, 71. HEMST.

ead. l. 11. Μήδους καὶ Ἀρμενίου) Quamvis Armenii essent in exercitu Darii, attamen hic non illibenter legerim Ἀσσυρίους, qui a temporibus Sardanapali luxu & ignavia infames erant; non Armenii, qui tam beatam regionem non incolebant, adeoque erant duriores & fortiores. CLER.

ead. l. 15. Τὸν ὀλεθρὸν) Cave veritas *miserum Darium*: ὀλεθρὸς est exitio dignus. Hoc autem convicio proscindit Hannibal Darium, quod nulla fortitudine, nullis imperatoris artibus esset ornatus. CLER.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλμίκαστον καὶ κάρη πρὸς τὴν) Videtur Graeculus hic pro Alexandro respondens nomina Africana- rum aliquot gentium adiecisse: sed ex portentosis ab imperito librario adiectis vocibus, quatenus eae fuerint, divinabunt sagaciores. CLER. In V. erat ἀμίλκα καὶ καρτὰ πρὸς. Leg. Ἀμίλκα τοῦ καὶ Βάρκη πατρός. GRON. Ἀλμικά· στουν καὶ Καρνα πρὸς. C. SOLAN. Ego in V. nisi me sefellerunt oculi, cum illam partem inspicerem, reperi tantum ἀλμίκαστον καὶ καρτὰ πρὸς. Veram lectionem, quae fugere non poterat eum, qui in πρὸς deprehendisset πατρός, dudum ante coniectura fueram affecu-

tus. Corn. Nepos: *Hamilcar, Hannibalis filius, cognomine Barcas*. Polybius: Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ἐπικαλούμενον. Zonar. T. II, p. 70: Ἀννίβας παῖς τοῦ Ἀμίλκου τοῦ Βαρχίδου. Vide egregie doctum virum Fr. Oudendorp. ad Frontin. III, cap. 10, § 9. HEMST.

Pag. 173. l. i. Ἀποστὰς τῶν πατέρων) Subaudi ἐθισμῶν, a patris institutis desciscens, non, a paterna virtute, ut habet interpretes. Obiectum est potissimum Alexandro, quod relictis moribus Macedonicis Persicos indueret. Vid. Dial. Philippi & Alexandri. CLER.

ibid. καὶ διαίταν τὴν Μνδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν) Locum integrum quoties ego intueor & contemplor, non video, quin exciderit ἐς vel εἰς, legendumque sit, καὶ ἐς διαίταν τὴν Μνδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν. Alexander vero acceptum a patre imperium auxit, & fortunae quodam impetu usus multum ampliavit. Qui postquam perditum illum Darium ad Issum & Arbelas devicit, a paterna virtute degenerans, adorari voluit, seseque assuefecit mori vivendi apud Medos recepto, assumsit Medorum mores; transiit in Medorum mores. Scio inferri posse, accusativos illos διαίταν τὴν Μνδικὴν positos esse per ellipsin τοῦ κατὰ. At vereor, ne hoc plus aequo hic sit durum, & ab mollissima, quam Lucianus tenet, dicendi ratione paulo alienius. IENS. Ἐς διαίταν) In omnibus libris deest illud ἐς, quod sententia tamen, ut recte vidit Iensius, requirit. In ed. I. loco suo motum reperitur; quod haud dubie operarum incuriae imputandum est. Bonis itaque avibus in pristinas redeat fedes; quod iam a clariss. Hemsterhusio factum in sua Dialogorum editione video. SOLAN. Non poenitet interiunctae iam olim particulae: certam linguae rationem, & consensum eruditorum hominum contra MSS. Codices aestimo, praesertim in hac causa Stephano praeunte Thes. T. I, p. 985. Μεταδιαίτῳ, inquit, quoque voce activa apud Lucian. de Alexandro, διαίταν τὴν Μνδικὴν μετεδίητησεν ἑαυτὸν, id est, suum vitae genus Medico commutavit. Sed non dubito, quin mendose omissa sit praepositio εἰς ante διαίταν. Eiusmodi mutatam vivendi rationem, & in deterius a patriis institutis degenerantem vocat Plutarch. τῶν πατρίων ἐκδιὰτῃσιν ἐθῶν, rectius ex Grammaticorum praeceptis, quam Lucianus ἀποστὰς τῶν πατέρων utriusque vocabuli discrimen, in eoque cautionem Atticistarum exposuit Graevius ad Soloe. § 5, subdubitans, an recte legatur πατέρων, cum potius existimandum sit probatae sibi normae voluisse Lucianum obtemperare: verum, quoniam saepe, quos in Soloecista ridendi

causa posuerat, ipse fines refixit, & castigatissimi veterum scriptores aliquando *πάτρια & πατρῶα* promiscue deprehenduntur usurpasse, nihil est causae, cur lectioni vulgatae controversia moveatur. HEMST.

ead. l. 3. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ) In duabus praeedentibus editionibus vertunt, *interficiētib;que auxilium tulit*; pro quo Benedictus, & *interficiētib; opem tulit*. Mira & ridicula. Recte adscripsit pater, *inſtar liſtoris*. Id enim vult, & ipse corripuit duxitque ad mortem. GRON. Haec sic vertuntur vulgo: & amicorum caede convivia contaminavit, & *interficiētib; opem tulit*. Equidem non possum non mirari, quomodo phraſin *συλλαμβάνειν τινὰς ἐπὶ θανάτῳ* reddere potuerint, *interficiētib; opem ferre*. *Συλλαμβάνειν* quidem cum dativo ſignificat *opem ferre*, ſed non cum accuſativo, ut hic: nam *τοὺς φίλους* non tantum ad *ἐμιαίφονει* pertinet, ſed etiam ad *συνελάμβανεν*. Eſt autem *συλλαμβάνειν τινὰ*, *aliquem capere, comprehendere*. Sed quid illud *ἐπὶ θανάτῳ* denotare poterit *interficiētib;?* hoc inauditum eſt. Mihi nihil aliud eſt, quam *ad mortem*. Ergo *συλλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ θανάτῳ* eſt ad verbum, *aliquem comprehendere ad mortem*, h. e. ut ad mortem ducatur, vel, mortis ſupplicio afficiatur. Eandem phraſin habet Diodorus Sic. lib. XVI, p. 513: *φοβούμενος δὲ αὐτὸν ὁ Διονύσιος ἐκρίνεν ἐκ ποδῶν ποιήſας θάττον ἄνδρα, συλλαβὼν ἐπὶ θανάτῳ*. Ceterum τὸ *συνελάμβανεν* hic eſt *συλλαμβάνειν* ἐκέλευε, *comprehendi iubebat*, vel, *comprehendebat per alios*: ut apud Aelian. V. H. XIV, 49, de Philippo, *Ἀφθόνῳ τὸν ἐμαſτίγωſεν*, *Aphthonetum flagris cecidit*, nimirum per alium ſuo iuſſu. Vid. ibi cl. Perizonium. L. BOS *Animadv. c. XII*, p. 57.

ead. l. 5. Ἐπιπλευſάντων τῆς Διβύνης) Diſcedit haec ſtruſtura a certa ſcribendi conſuetudine: ferri poterat *πλευſάντων ἐπὶ τῆς Διβύνης*: ſi teneas *ἐπιπλευſάντων*, ut ſane retinendum eſt, omnino reſingi decet, τῇ Διβύρ. Longus II, p. 48, *ἐπέπλει τοῖς παραθαλαττίοις τῶν Μιτυληναίων ἀγροῖς*. mox iterum, *ἐπέπλευſε τοῖς τῆς Χλόης ἀγροῖς*. ſic & *ἐπιπλεῖν τοῖς πολεμίοις* apud Diodorum, Arrianum, Aelian. V. H. XII, 61, alioſque frequens; ex Thucydide locutionem eandem annotavit H. Stephanus. In Appiano de Bell. Miſtr. pag. 213 C. quamvis haud plane repudiandum ſit, *ἐπέπλει δ' αὐτὴν (Ἀſίαν) καὶ ληſτήρια πολὺνδρα φανερώς*, malim, αὐτῇ. Diverſum eſt Xenophonis Ἑλλ. II, p. 267, v. 18, καὶ τὴν ἐπὶ Χίον καὶ τὴν Ἐφεſον ἐπέπλεον, neque mutari convenit. Modo ἡρῶα ἐπίſτης τῆς πατρίδος mirifice verterant interpretes, pariter patriae dominatus

sum; quod & obscurum est, & longe a Luciani mente discedit, qui significare scilicet volebat, Hannibalem, multo secus atque Alexandrum, in administrandis rebus publicis aequo iure fuisse contentum, patriaeque legibus ac iussis libentem paruisse. Socrat. Ep. I, p. 2, τὰς διατριβὰς ἐν κοινῷ ποιοῦμαι ἐπίσης ὁμοίως (ita lego pro ὁμοίως) ἀκούειν τῷ αἰεὶ ὄντι τε καὶ μὴ; quae Leo Allatius & male tentat, & non melius interpretatur. HEMST.

ead. l. 8. Βάρβαρος ὄν) Valer. Max. V, 1, ext. § 6, postquam Hannibalis aliquot exempla humanitatis retulerat, addere non dubitavit: *Ergo humanitatis dulcedo etiam in efferrata barbarorum ingenia penetrat.* Idem Carthaginienſibus in Atilio Regulo crudeliſſime necando barbaram feritatem exprobat IX, 2, ext. § 1. nam Graecis quidem quidquid eruditum erat, atque humanitatis & officii plenum, Ἑλληνικὸν dicebatur; qua de re satis arroganter, neque tamen falso, Isocrat. Panath. p. 51 A. Quod autem, verba Luciano ministrante, barbarus audire non refugiat Hannibal, eius appellationis convicio Philippum Alexandri patrem proſecutus est Demosthenes, idque tam impotenter, ut ne hoc quidem ipsi vix integrum relinquat: οὐ μόνον, inquit p. 90 B. οὐχ' Ἕλληνας ὄντας οὐδὲ προσήκοντες οὐδ' ἐν τοῖς Ἕλλησιν· ἀλλ' οὐδ' ἐ Βαρβάρου ἐντεῦθεν, ὅθεν καλὸν εἰπεῖν. Longe mutata fuit rerum facies, quando Romanis obiciebant Macedones apud Liv. XXXI, 29, eos alienigenas esse & barbaros, cum quibus aeternum omnibus Graecis bellum est eritque. Alexander vero quam ad unguem calluerit Homeri carmina, perquam accurate docet Dion Chryſ. Or. IV, p. 65 C. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος μέγιστον ἐφρόνει, ὅτι ἡπίστατο μὲν τὸ ἔτερον ποίημα ὅλον τὴν Ἰλιάδα, πολλὰ δὲ καὶ τῆς Ὀδυσσεΐας, Haud mirum, Odysseam inferiore fuisse loco apud regem, qui Martem ac bella spirabat: quapropter Iliadem τῆς πολεμικῆς ἀρετῆς ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων ἔλαβεν μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος, ἣν ἐκ τοῦ νάρθηκος καλεῦσιν· εἶχεν δὲ αἰεὶ μετὰ τοῦ ἐγχειριδίου κειμένην ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιον, ὥς Ὀνησιπράτης ἱστορήκεν. Haec Plutarch. in Alex. p. 668 D. & Eustath. in Prooem. p. 1. HEMST.

ead. l. 10. Παράφρων) Hanc lectionem in sola Salm. Benedictus expressit, quam, licet auctoritate membranarum destituatur, decora construendae orationis lex commendat: quapropter eam adoptare non sum veritus. F. & I. habent ἐραφῶδουν A1. H1. V2. ἐραφῶδουν. B2. P. melius ἐρραφῶδουν portentum dedit A. ἐρραφῶδων. HEMST.

ead. l. 11. Μόνη τῇ φύσει ἀγαθῇ) Verum hoc non est: nam; ut vidimus ex Nepore, literas Graecas didicerat. *Huius bella multi memoriae prodiderunt*, ait in sequentibus idem scriptor; sed ex his duo, qui cum eo in castris fuerunt, simulque vixerunt, quamdiu fortuna passa est, Philaenius & Sosilus Lacedaemonius. Atque hoc Sosilo Hannibal Graecarum literarum usus est doctore. CLER.

ead. l. 14. Μακεδόσι) Diadema itaque non Persicum ornamentum, sed regium apud Graecos insigne, ut in numismatis videre est. Cave itaque cum tiara confundas, quae Persarum est propria. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀπὸ στόμ. προφ.) Ἀεὶ & Ὀμήρου adiecta sunt a Solano. Ego ἐπὶ τῷ scripsi pro eo, quod erat in A. ed. ἐπὶ τό. HEMST.

Pag. 174. l. 1. Τῇ γνώμῃ) Ingenio & prudentia. Frigide interpret, qui mentis sententia magis, quam fortuna, est usus: quamvis enim γνώμῃ hoc saepe significet, id tamen non sonat, cum opponitur fortunae. Subiiciam locum insignem Polybii e lib. I, p. 50, ubi γνώμῃ, ut hic, pro sapiente consilio in re militari sumitur: Τὸ παρ' Εὐριπίδῃ πάλαι καλῶς εἰρησθῆαι δοκοῦν, ὡς ἐν σοφὸν βούλευμα τὰς πολλὰς χεῖρας νικᾷ, τότε δὲ αὐτῶν τῶν ἔργων ἔλαβε τὴν πίστιν εἰς γὰρ ἄνθρωπος καὶ μῖα γνώμῃ τὰ μὲν ἀπαιτῆτα πλήθει καὶ πραγματικὰ καθεῖλε. CLER. De Eumenis Pergameni ingenio prorsus simile iudicium Polybii in Exc. Vales. p. 166, quod quia cum his egregie consentit, adscribendum videbatur: Ταῖς μεγίσταις τῶν καθ' αὐτὸν δυναστειῶν ἐφάμιλλον ἐποίησε τὴν ἰδίαν ἀρχὴν, οὐ τύχη τὸ πλεῖον συνεργῶν χρώμενος, οὐδ' ἐκ περιπετείας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγχινοίας καὶ φιλοπονίας, ἣτι δὲ πράξεως τῆς αὐτοῦ. Hannibalis indolem, & admirabilem eius ἀγχινοίαν, multisque experimentis exercitum bellandi peritiam describit Diodor. in Exc. Vales. p. 278; illumque talem imperatorem existimat Polybius, in quem propter summam prudentiam ac virtutem fortunae minimum licuerit: vide praeterea Dion. Cass. in iisdem Exc. pag. 593. HEMST.

ead. l. 3. Αὐτοῦ) Ita pro αὐτοῦ, quod in omnibus impr. erat, legendum est. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐχρῆν μὲν) Nihil erat respondendum. BOURD.

ead. l. 7. Ληστής) Non defuere, qui Alexandrum eodem ignominioso titulo perstrinxerint; qui Romanos latrones, communisque omnium libertatis raptore appellarint. Quam Hannibali dicit contumeliam, didicisse potuit a Demosthene, qui parentem eius Philippum dignum iudicabat, quem pro concio

ne praedonem Graeciae nuncuparet, Philipp. IV, p. 100 C. ὑπὲρ δὲ τοῦ ἐπὶ ταῖς θύραις ἐγγὺς οὕτως ἐν μέσῃ τῇ Ἑλλάδι αὐξανόμενον ληστρῶν τῶν Ἑλλήνων. Quod autem eximie se βασιλέα ferat, eoque insigni ab Hannibale discerni postulet Alexander, parum ipsius causae prodest; nam & Hannibalem βασιλέα Graeci scriptores agnoscunt: Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599 A. τί δαὶ ὁ Διβύων βασιλεύς; eoque nomine Suffetes, quo magistratu fuerat functus, honorari solent, ut I. Andr. Bosius ostendit ad Corn. Nepot. Hannib. c. VII, § 4. Sic Ἀντωνος τοῦ Καρχηδονίων βασιλέως Periplus inscribitur: eoque modo Solinus c. 56, Hannonem vocat *Poenorum regem*, quem Plinius *ducem vel imperatorem*. HEMST.

ead. l. 8. Νέος ὄν) Vigefimum agens annum. Plutarch. pag. 487 F. SOLAN.

ead. l. 10. Καταφοβήσας) Legendum est aut καὶ καταφ. aut κατὰ φοβήσας: id enim sequentia necessario postulant. Prius autem magis placet, quia mox in ed. I. loco alieno insertum est καὶ post χειροτονηθείς. SOLAN. Debilitanda non est verbi καταφοβ. potestas detracta praepositione: malim καταφοβήσας τε, quod ante τὴν facile perierit. Eandem Thebarum funditus everfarum rationem reddunt Diodor. Sic. XVII, p. 569 D. τὴν πόλιν κατασκάψας πολλὸν ἐπέστησε φόβον τοῖς ἀφίσταμένοις τῶν Ἑλλήνων & mox, populus Atheniensis διὰ τὴν Θηβαίων ἀπώλειαν ἐκπεπληγμένος τὸ δεινὸν περίφοβος καβειστήκει Plutarch. Alex. p. 670 E. τὸ μὲν ὅλον προσδοκῆσαντος αὐτοῦ τοὺς Ἕλληνας ἐκπλαγέντας πάθει τηλικούτῳ καὶ πτήξαντας ἀτρεμήσειν atque alii. Pronuntiare tamen non veretur Liban. Or. XII ad Theodos. p. 391 D. Ἦν δ' ἂν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν βελτίων οὐ κατασκάψας Θήβας. Mox pro ἐπινοήσας praetulerim equidem περινοήσας, quod accommodatius est ad πᾶσαν τὴν γῆν. HEMST.

ead. l. 16. Γρανικῷ) Ad Granicum fluvium. Arrian. Curt. BOURD.

in Schol. Κατέσχειν ἀρχεῖσθαι) F. κατέχειν ἀρκεῖσθαι. In Exc. G. sic legitur, κατέχων ἀρχεῖσθαι: ita & C. nisi quod ἀρκεῖσθαι. SOLAN. Ex V. refecerat Solanus κατέχων ἀρκεῖσθαι. Ego certissimam eius coniecturam praetuli: ἀγαπᾶν exposuit per ἀρκεῖσθαι, ἀρχεῖν per κατέχειν. HEMST.

Pag. 175. l. 7. Διαπηξαμένους) Commodius utique συμπηξαμένους usurpasset satis frequens in hac ipsa re: nam διαπῆξαι compositum rarius, ac Luciani folius, non indicato tamen hoc loco, auctoritate firmatum a Stephano, diversae vir-

tutis est, atque ad hunc locum parum appositae; vel *pangendo figendoque distinguere*, vel *ita desigere, ut stabilitum diu perduret*. Eunap. Prooem. p. 5: Τὰ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασειόμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ στηρίζαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μονιμώτερον. Hic itaque legendum potius videtur, ἀλλὰ σχεδίας δὴ πηξαμένους, ut Herodot. V, 82, πῶς τε πηξαμένοι. Similiter in Philostrati Icon. II, p. 853, v. 19, Penelope ἀναλύει ἃ διύφηεν, placet ἃ δὴ ὕφηεν. HEMST. ead. l. 16. Τοῖς ἀνθρώποις) Non barbaris solum, sed & ipsis Atheniensibus. Vid. Plutarch. 1439, 2. SOLAN.

Pag. 176. l. 2. Ἐν φυγῇ δὲ) Dion Chrys. Or. LXIV, p. 599 B. Ἀτίμως ἀπέθανε μάτην πολλὰ φιλονεικῆσας πρὸς τὴν τυχὴν. Illud ipsum ἀτίμως in fine dialogi adversus Hannibalem a se fugatum intorquet Scipio. Duobus vitiis Hannibalem in primis insignem fecerunt Romani scriptores, avaritia & crudelitate: ut Valerium Maxim. praeteream, vide Liv. XXVI, 38, XXI, 4. prius in dubitationem eo minus venit, quod ipsi Carthaginienſes, quibus popularis sui mores bene notos fuisse credas, huic accusationi subscribant: alterum eius ingenio in faevitiam per se proclivi, an rerum, in quibus varia fortuna fuit versatus, necessitati sit tribuendum, prudenter disputat Polybius in Exc. Valeſ. p. 30 & seq. Contra Romanorum Hannibalem inculasse crudelitatem, Diodorus narrat in Exc. Valeſ. p. 281: Τῶν Ῥωμαίων δ' Ἀννίβης πολλὰ κατηγορήσας εἰς ὁμότητα καὶ πονηρίαν, ἢ μᾶλλον ὑπερηφανσίαν &c. mox tamen idem: ἐνθα δὲ δικαίως ἂν τις τοῦ μὲν Φοίνικος ἐμίσησε τὴν ὁμότητα. HEMST.

ead. l. 5. Νόμιμον δὲ ἢ πρ. οὐδ' ἐν) Legitima acie & aperto Marte nihil perfecit, ut proxime antecedentia ostendunt: non vero, nunquam iusti aut claritudinis alicuius memor, ut absurde habet interpres. Est locutio ducta a certaminibus, in quibus victores debebant vicisse κατὰ νόμον, servata ludorum lege: sin minus, praemium non referebant. CLER. Sumſit a Demosth. p. 92 C. HEMST.

ead. l. 8. Ἐτέραις συνὼν) Pro ἑτέραις συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres, ἑταίραις συνὼν, cum amicis consuescens, hoc est, meretricibus. GRAEV. Ἐταίραις συνὼν Flor. Ἐτέραις peccatum est posteriorum edd. Scribit Florus II, 6, § 21, Hannibalem a victoria Cannensi maluisse, relicta Roma, Campaniam Tarentumque peragrarē; ubi mox & ipse, & exercitus ardor elanguit. Mitto Tarentum, quod tamen haecenus fuisse nemini suspectum miror: de Hannibale Campanae volupta-

ris lenociniis implicato tacet Servius bonum ducem secutus
 ad Aen. VI, 846, cum narrat, Fabium Maximum, qui Hanni-
 balis impetum ferre non posset, mora cum elusisse, & ad Campaniam
 traxisse, ubi deliciis Carthaginiensium virtus obtorpuit: tacent plu-
 res: nam ipsum, ut ad Annaeum notat eruditiss. Dukerus, de-
 liciiis his emollitum fuisse, Polybius, Livius aliique historici quidem
 non produnt: sed tamen probabile est; eamque in rem Luciani no-
 stri verba profert. Verum sunt sane non pauci, qui Hanniba-
 lem ipsum pestifera luxuriae Campanae contagione delini-
 tum relanguisse scripserunt. Ne Aurelio Victori testimonium
 denuntiem, qui solo imperatoris nomine exercitum indicasse
 videri potest, quid Valerii Maximi verbis est disertius IX, 1,
 ext. § 1: *Inviictum enim armis Hannibalem illecebris suis complexa
 vincendum Romano militi tradidit. Illa vigilantissimum ducem, illa
 exercitum acerrimum dapibus largis, abundanti vino, unguentorum
 fragrantia, Veneris usu lascivior ad somnum & deliciis evocavit.*
 Parum utique Venus profecisset, nisi, fractis in molliem co-
 piis, eadem caput ipsum labe adflasset: idcirco Cupidines al-
 locuta, sic ait apud Sil. Italic. XI, 402: *Combibat illapsos ductor
 per viscera luxus, Nec pudeat pieto fultum iacuisse cubili, Nec cri-
 nem Assyrio perfundere pugnet amomo: & ne putes intra votum
 spem Veneris improbam stetisse, cavet Silius v. 422: Ipse
 etiam adflatus fallente Cupidine ductor Instaurat mensas dapibus, re-
 petitque volentum Hospitia, & patrias paulatim decolor artes Exuit,
 occulta mentem vitante sagitta. At si horum fides sit fortasse le-
 vior, historicum dabo, qui amicam ad Hannibalem deducet,
 eumque nobis monstrabit ἐταίρῃς συνόντα. Appian. de Bell.
 Hann. p. 338 C. Ὁ δ' Ἀννίβας, ἐπεὶ τῆς πείρας (obsidione libe-
 randae Capuae) ἀπέτυχεν, εἰς Λευκανοὺς διελθὼν ἐχείμαζε,
 καὶ ἐπὶ τρυφῇς ἦν οὐ συνήθους, ἐραμένην τε εἶχεν αἰγρὸς ἀνὴρ.
 Hoc paulo quidem serius, modo ne Appiani, qui de Campanis
 illecebris, si recte memini, mentionem nullam fecit, scriptoris
 in ordine rerum gestarum digerendo non nimis accurati, in-
 dustria parumper hic vacillet, accidisse non diffiteor: neque
 tamen eo minus obiectum ab Alexandro flagitium confirmat.
 Est autem elegans loquendi formula τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς
 καθήκοντα εἶναι, cuius genuinam vim haud equidem scio, an
 Budaeus C. L. G. p. 1079, penitus non fuerit affecutus, per
 luxum & voluptatem conterere: debuerat potius, luxu & volup-
 tatibus advocatum belli opportunitates perdere atque e manibus amittere.
 Plutarch. in Anton. p. 928 A. Ἐκεῖ δ' ἐμειρακίου σχολὴν ἀγνο-
 τοῦ διατριβαῖς καὶ παιδιαῖς χρώμενον ἀναλίσκειν καὶ καθη-*

δυπαθεῖν τὸ πολυτελέστατον, ὥς Ἀντιφῶν εἶπεν, ἀνάλωμα τὸν
 χρόνον: eamque potestatem pluribus verbis confert affixa prae-
 positio κατὰ. Καταπορνεύειν, κατακυβεύειν τοῦ πατρὸς τὴν οὐ-
 σίαν, καταπεπαιδεραστηκέναι τὸν οἶκον, καθιπποτροφεῖν, κα-
 ταδωροδοκεῖν, καταριστᾶν, καταγυμνάσασθαι, vide Hesych.
 in Κατεγυμνάσατο, καταπαλεῖν, καταφροντίζειν Aristophani
 Nub. v. 855, ad quem legendus est Schol. Nonnihil hinc diffi-
 det Synesii ratio de Prov. I, p. 105 B. μείζω συμφορὰν ἐπέποι-
 το τῆς βασιλείας ἐκπεπτωκέναι τὸν ἄνδρα, ἐκείνας ἂν οἰομένη
 δημοσιεύσειν τὴν πολιτείαν ἐπὶ μείζονος υποθέσεως, καὶ καθυ-
 παθήσειν τὴν ἐξουσίαν: quoniam scriptoris sui mentem omni-
 no perperam accepit Petavius, ne alios in errorem trahat, ex-
 planare libet: eo indignius ferebat Typhonis uxor regno maritum
 excidisse, quod si potiretur, in maiore rerum argumento se liberius
 existimaret ac palam posse flagitiosam vivendi consuetudinem evul-
 gare, & potentiam luxui impendere ac deliciis: quamquam nervos
 orationis Graecae multum interpretatione Latina debilitari fa-
 cile concedam. Suidas ex scriptore, nescio quo, profert: τὸν
 τῆς ἐξουσίας καὶ τὸν καθυπαθεῖντα ἱκανῶς: notatque, geniti-
 vum etiam annecti: cuius structurae quod ponit exemplum,
 καθυπαθεῖν τοῦ βίου, exstat fane in Basilii Hom. ad Div. p. 60
 C. ἀλλ' ὃν μὲν ἔξῃς χρόνον, καθυπαθεῖν τοῦ βίου καὶ τῇ τρυφῇ
 διαρρέων: ubi miror equidem, ex tot Codicibus, ad quos Ba-
 silius exegerunt Benedictini, nullam enotari variationem;
 cum tamen vel invitis membranarum ac Suida non dubitandum
 videatur, quin refingi praestet τὸν βίον: nam alteram illam le-
 ctionem si loco cedere prohibeas, utique foret interpretan-
 da, *per luxum ac voluptates immoderatas insultare vitae*: quod ab
 eloquentissimi patris mente non parum discrepat. Vereor au-
 tem, quod Alexander gloriatur, se μικρὰ τὰ ἐσπέρια δόξαντα
 ἐπὶ τὴν ἑω μάλλον ὀρμησάι, ut Romanos, illos rerum dominos,
 suffragatores habeat: multa disputat in contrariam partem
 Livius IX, 17, in isto nobili diverticulo, quo quaesivit, *qui-*
nam eventus Romanis rebus, si cum Alexandro foret bellatum, fu-
turus fuerit: ibi non pauca reperies, quae ad hunc Luciani dia-
 logum collata voluptati erunt. Omnino confer Arrian. initio
 lib. VII. HEMST. De Hannibale Campana luxurie corrupto,
 tanquam de re vulgo nota loquitur Cicero de L. Agr. § 95:
deinde ea luxuries, quae ipsum Hannibalem, armis etiam tum invi-
ctum, voluptate vicit. Marcellus apud Livium XXIII, 45: quo
 summa vi milites ad pugnam hortaretur, *Capuam Hannibali*
Cannas fuisse: ibi virtutem bellicam, ibi militarem disciplinam, ibi

praeteriti temporis famam, ibi spem futuri exstinctam: quae non minus ipsum Poenorum ducem, quam milites, petere videntur. IDEM in *Addendis*.

ead. l. 16. Ἦν μὴ) Sic omnes libri nostri pro ἦ. SOLAN.

Pag. 177. l. 2. Ἰταλιώτης) Incurrisse videri potest Lucianus in regulam a Grammaticis praescriptam, quae ut Σικελούς & Σικελιώτας, sic etiam Ἰταλούς atque Ἰταλιώτας discernit: hanc enim normam si sequi voluisset, Scipio non Ἰταλιώτης, sed Ἰταλός dicendus erat. Vid. Menag. ad Diogen. L. II, 5. Verum eam legem optimi scriptores migrare saepe solent; proque Siculis Σικελιώτας posuit Diodor. Sic. tum XI, p. 279 D. tum alibi non raro; de quo more copiosius alio loco dicemus. HEMST.

ead. l. 12. οὗτος) Commodius, mea quidem sententia, legeretur οὗτος, sed libri omnes aliter. SOLAN.

Pag. 178. l. 3. Καὶ ἡμεῖς) Καὶ ex MS. Ox. SOLAN.

ead. l. 10. Ὁμοία) Quorsum pertineat, quove referendum sit, exputare nequeo: nam quae similia, aut quibus ante narratis, de Olympiade ferebantur? experiamur, an minimae mutationis beneficio sensus verborum enitescere queat: καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅποια ἐλέγοντο; δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ· &c. at vero de Olympiade qualia ferebantur? draconem cum ea consuefcere: haec, puto, conveniunt Diogenis admirationem irrisoriam fingentis personae. Ὅποιος autem, ποῖος & οἷος frequenter similem usum habere notum est. Dial. Mort. XXII, ἀγνοεῖς, ὅποιον ἄνδρα διεπρόβμενσας. Magnis viris apud antiquos & fortitudinis admirandae laude praestantissimis illa singularis honoris praerogativa fuit attributa, ut draconum, atque adeo Deorum (hi enim nullius aequae animalis specie celari gaudebant) filii perhiberentur: ex tali concubitu gens orta Ὀφιογενεῖς, teste Aeliano de Anim. XII, 39. De Augusto quid mandare memoriae sustinuerit Asclepiades Mendesium, vel inter Aegyptios homo nugacissimus, traditum a Sueton. c. 94. Sed exempla, quae magno sunt numero, congerere nihil attinet. Alexandri ortus quam varie fuerit a scriptoribus expositus, enarrat Plutarchus in initio vitae eius: quosdam sane non puduit Philippum infandi concubitus spectatorem agenti rimas ianuae admovere, ideoque post orbatum oculo male curioso, qui volutantem cum uxore draconem fuerat conspiciatus. Olympias vero rumorem pudicitiae suae noxium averfata dicere solebat argute: Οὐ παύσεται με διαβάλλων Ἀλέξανδρος πρὸς τὴν Ἥραν· quod dictum ut ipsi sit hono-

rificum, Alexandri certe stultitiam parentem draconem non aspernantis perstringit: inde *Draconigenam* appellat Apollin. Sidon. Paneg. Anthem. v. 80, 121, ubi vide Savar. Livius quidem non continuit se, quin scriberet XXVI, 19, *retulitque famam* (Scipio Africanus) *in Alexandro Magno prius vulgatam, & vanitate & fabula parem, anguis immanis concubitu conceptum, & in cubiculo matris eius persaepe visam prodigii eius speciem, interven-
tuque hominum evolutam repente, atque ex oculis elapsam.* Equidem, si quis me roget, quid sentiam, nullus *intercedo*, quo minus anguinæ stirpis fulgore nobilissimi viri *superbiant*: neque tamen coniectorem acutissimum perhibebo, qui divinarit, quodnam genus ad eorum matres draconis pelle testum in cubiculo lectosque ventitarit: haud difficilior dracones, quam alias Deorum formas subeundo simulabant. Sequuntur binae lectiones Cod. Ox. quarum prior κλέπτεσθαι pro βλέπεσθαι, ut forte probatorem inveniat, haud magni momenti videtur: quamvis enim interpreteris, *occulte versari in lecto conspectum aliorum subterfugientem*, eratque sane draconum eiusmodi furtivus accessus, & emissitit testium oculis minime fidens, quippe qui repente, ut Livius ait, hominum interventu evolverentur, ne sic quidem satis erit expeditum: aliud existimarem, si praeberet κυλιέσθαι, verbum opportunissimum, ex cuius corruptela nescio profecto, an nata fuerint, supponentibus, quod quisque menti scriptoris optime congruere putabat, correctoribus, ista duo minoris pretii βλέπεσθαι & κλέπτεσθαι: altera quidem egregie placet παρ' ἐαυτοῦ σε εἶναι. Dial. XVI: δύο ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ τοῦ Διός: sic paulo aliter apud Cornut. de Nat. Deor. c. 2, Iuppiter peperit τὸν Διόνυσον ἐκ τοῦ ἰδίου μηροῦ ἑπταμηνῶν παρὰ τῆς Σεμέλης. HEMST. "Ομοια praestantissimus Gesnerus accipit *similia*, i. e. *consentientia & convenientia oraculo Hammonis*. Mallem, si retineri debeat ὁμοια, παρὰ τῆς Ὀλυμπιάδος: nam paulo post, οὐδ' ἐν ὕγνις οὐτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀρμωνίων προσῆται ἔλεγον. Sed pristina coniectura displicere mihi nondum potest. Usus verborum *volutari & κυλιέσθαι* eximie declaravit Pricaeus Not. ad Apul. Miles. IX, pag. 488. Commode vero Alexander & Diogenes apud inferos novitii colloquuntur: utrique enim eodem die, hic Corinthi, ille Babylone, in orcum se penetrarunt, ut testantur Diog. L. VI, 63, & Plutarchus. IDEM in Addendis.

ead. l. 12. Ἐξαπατήσθαι) Mireris profecto editorum diligentiam. Sed ἔξαπατάσθαι, vel ἔξηπατήσθαι scribendum, dice-

rent γραμματικῶν παῖδες. At hoc in loco ἐξηπατῆσθαι suadent praecedentia; veluti & hoc maluit interpretes, reddens, *Aiqui de Olympiade similia ferebantur, draconem cum ea consuetudinem habuisse, & in lecto visum fuisse, deinde te ex hoc concubitu editum in lucem venisse: porro deceptum Philippum, qui se tuum patrem existimaret.* IENS. Ἐξηπατῆσθαι Ms. Ox. recte. Omnes impressi ἐξαπατῆσθαι, quod merito cl. Iensio displicuit. SOLAN.

Pag. 179. l. 1. Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται) Incolae nemoris, ut Curt. IV, c. 7, § 20, quos Hammonios vocant, dispersis tuguriis habitant: medium nemus pro arce habent triplici muro circumdatum. Diodorum paene de verbo ad verbum vertit XVII, p. 589 A. Sic & Herodoto III, c. 26, οἱ ἐπ' Ἀμμωνίου ἀποσταλέντες στρατεύεσθαι, quos Cambyfes cum ipso oraculo funditus deleri iusserat: Excerpt. Diodor. p. 249. Ephorus apud Plutarch. T. I, p. 447 F. refert, Lysandrum, cum frustra Pythiam ac Dodonidas auro tentasset, εἰς Ἀμμωνος ἀναβῆναι, καὶ διαλέγεσθαι τοῖς πολίταις πολὺ χρυσίον δίδόντα. Hi ciues Ammonii sunt in arce vel circa vicatim degentes: quamvis enim commemoret Diodorus τὰς ἐπικαλουμένας Ἀμμωνος πόλεις p. 588 D. illae tamen ab ipso templo diei admodum itinere aberant. Tota fere gens sacra, &, non secus ac Delphi, caerimoniis fanique religioni vacans: unus tamen prae reliquis aetate atque honore insignis, qui personam Iovis Ammonis gerens oracula reddebat: eum egregie προφῆτην vocabant; Plutarch. Alex. pag. 680 D. Diodoro ὁ προσητεύων ἀνὴρ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν. Formula, quam responsa daturus adhibebat, a Platone traditur Alcib. II, pag. 458 E. ἄλλο μὲν οὐδὲν ἀποκριθῆναι τὸν προφῆτην, τὸν γὰρ δεῖν οὐκ ἔαν δηλονότι, καλέσαντα δὲ αὐτὸν Ἀθηναίους (sic malo, quam ut vulgatur) φάναι, τὰ δὲ λέγει Ἀμμων· atque ita Arrian. A. A. VII, p. 305, alique plures. Poterat ergo Noster forte non deterius scripsisse, ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφῆτης. Ceterum Etearchi regis Ammoniorum mentio est apud Herodot. II, 32. δυναστὰς & τυράννους appellat Diodorus. HEMST.

ead. l. 2. Προφῆται) Narrat M. Felix Oët. BOURD.

ead. l. 3. Οὐκ ἄχρηστόν σοι) Alexander apud Curt. VIII, 8, 15: *Obtulit nomen filii mihi (Ammon) recipere ipsis rebus, quas agimus, haud alienum fuit.* Ibi Freinshemius ad hunc sensum vergentia Luciani loca collegit. Paulo post ἔσθασιν ἐπισκήψαι legas, an ἐπισκήψας, τὶ ἂν τινὶ parum refert: hoc tamen in usu frequenti. Apollodor. II, p. 105, Clymenus ἐπισκήπτει τελευτῶν Ἐργίῳ τῷ παιδί ἐκδικῆσαι τὸν θάνατον αὐτοῦ. Chry-

Lucian. Vol. II.

H h

supp. apud Athen. IV, p. 159 B. ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκείοις θάλασσαν οὕτως utrobique de moribundis positum. Inter testes autem annuli Perdiccae traditi Lucianus ab eruditiss. Freinshemio non est omisus ad Curt. X, 5, 4. HEMST.

ead. l. 11. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην) Non concinnus est in responsione Diogenis sensus, nisi legas, Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ὅτι ἀνεμν. &c. Ὅτι videtur excidisse; idque consideravit interpres: At quid rides, Diogenes? Diog. Quid autem aliud rideam, quam quia in mentem venit eorum, quae Graeci fecerunt &c. IENS.

ead. l. 14. Τοῖς δώδεκα θεοῖς προστιθέντες) Sic ipse Alexander Dial. praeced. dixerat, εἰ δὲ θεὸς ἐδύκων τοῖς ἀνθρώποις. SOLAN. Vide Kuhnium ad Aelian. V. H. II, 19, V, 12. Elegans dictum Pythae, cum de Alexandro duodecim Diis adiungendo psephisma Demadisturpissimum in suffragia mitteretur, refert Plutarch. Apophth. pag. 187 E. Orta ab Atheniensibus, in quamcunque partem incubuissent, nimium vehementibus adulatio ceteros etiam cito contigit: quare Babylone Graecorum οἱ πρέσβεις αὐτοῖς τε ἐστεφανώμενοι Ἀλεξάνδρῳ προσήλθον, καὶ ἐστεφάνουν αὐτὸν στεφάνοις χρυσοῖς, ὥς θεωροὶ δῆθεν εἰς τιμὴν θεοῦ ἀφιγμένοι, teste Arriano A. A. VII, p. 305. V. Diogen. L. VI, 63. HEMST.

Pag. 180. l. 1. Τρίτην) Suspecta mihi haec vox: certe ad trigesimum usque diem insepultum iacuisse Alexandrum legimus apud Aelian. V. H. XII, 64. SOLAN.

ead. l. 2. Πτολεμαῖος) Vide Freinshem. ad Curt. X, 10, 20, & doctos Commentat. ad Aelian. V. H. XII, 64. HEMST.

ead. l. 3. Ἐς Αἴγυπτον) Quod & factum est: vide Lucan. IX, 154; X, 20. In vitrea theca aservatum cadaver Augustus conspexit. Sueton. Octav. c. 18, & Dion Cass. LI, p. 454, citante H. Prideaux Part. II, p. 588; cum olim in aurea conditum fuisset: P. I, p. 451. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀνουβιν) Scribendum Ἀνουβιν, ut recte B. Pr. c. 16. Correpta est prima; Latrator Anubis. IENS. Ἀνουβιν recte Ox. in reliquis Ἀννουβιν. Vid. B. Pr. c. 16. SOLAN. Iunguntur Ἰσιδι, Ὀσίριδι, Ἀνούβιδι in App. Marm. Oxon. n. 2; Σαρὰπιδι, Ἰσιδι, Ἀνούβιδι in Op. Gruteri p. 84, 3; & apud Sponium. Alexander autem in Aegypto, Memphis certe & Alexandriae, pro Deo cultus. Lucan. X, 272, Summus Alexander regum, quos Memphis adorat. Longe discrepabat a nostri Diogenis sententia Theocritus, quippe poeta coelique regionum peritus, qui Eid. XVII, 18, aedem auream Ptolemaeo Philadelpho in Iovis aula construxit — παρὰ δ' αὐτὸν Ἀλέξανδρος

φιλα εἰδώς Ἐδρίαι Πέρσαισι βαρὺς θεὸς αἰολομήτας· pro quo posteriore vocabulo αἰολομήτης posuit H. Stephan. Th. T. II, p. 259 G. Eundem honorem, quem numerosissimo bestiarum gregi tribuerant Aegyptii, deinceps regibus suis Alexandri successioribus iure quidem denegare non potuerunt: insaniam eorum superstitis nummi testantur. HEMST.

ead. l. 10. Ἐς τὸν εἰσὼ τοῦ στομίου) Neque enim fas est quemquam reveri, qui semel paludem transmisserit, atque intra specus hiatus descenderit. In verbis ἔς τὸν εἰσὼ τοῦ στομίου posset quidem intelligi τόπον· at non dubito, quin Lucianus scripserit ἔς τὸ εἰσὼ τοῦ στομίου, ut Dial. seq. καθάλασσαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τέλους. In editionis quoque Florentinae exemplari, in pergamenum impresso, video doctam manum in vocula τὸν extrivisse literam ν. IENS. Τὸ εἰσὼ optime ed. I. & St. Ms. Ox. & P. non, ut in reliquis est, τόν. Vid. περὶ Πενθ. c. 5. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀμελῆς) Quia iamtor erat Orci. Vid. Dial. XX initio & fine. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκεῖνο) Melius Luciani consuetudini quadrat ἐκεῖνο. HEMST.

Pag. 181. l. 2. Ταῖνιά λευκῇ) Sic Dial. seq. BOURD.

ead. l. 4. Οὐδὲ ταῦτα &c.) Interpretes ita ceperunt, quasi hac orationis structura fuisset scriptum: οὐδὲ Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσέ σε ταῦτα, τὸ μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης· aptius ad hunc sensum τοῦτο convenisset, quam ταῦτα· ut mox, τοῦτό γε τὸ λυπεῖσθαι· nunc ταῦτα fieri non potest, quin idem sit, quod modo, οὐ λυπεῖ ταῦτά σε, illa nimirum, quae recensui, luxuriae & superbiae instrumenta; atque adeo copulari deceat, ταῦτα μὴ οἰεσθαι βέβαια εἶναι. Eam ob rem orta mihi fuit suspicio, num forte τὰ παρὰ τῆς τύχης lectoris ingenio debeantur, ut clarius explicaret ταῦτα, margini affixa: ceteroquin cur ordinem orationis expeditum multoque apertiore in super habuisset Lucianus? οὐδὲ, vel οὐχὶ ταῦτά σε τὰ παρὰ τῆς τύχης ὁ σ. Ἄρ. &c. HEMST.

ead. l. 7. Κολάκων ἐπιτριπτότατος) Sic in Tim. Aristotelis φιλοχρηματίαν, δωπεῖαν, κολακείαν ubique perfringit. BOURD.

ead. l. 8. Ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἄρ. εἰδέναι) Quamquam structurae norma constet, ut p. 140, ἐκεῖνον ζῆν ἔασον· p. 158, ἔασόν με ἔχειν, sententia tamen tam languida videtur atque inepta, ut a Luciano profectam esse difficulter persuaderi mihi patiar: quid enim est post intortum illud acerbius convicium ἐπάντων ἐκεῖνος κολάκων ἐπιτριπτότατος, aut quomodo tantae vehementiae responderet, me solum sine quae ad Aristotelem

ſpectant ſcire? Cum vitium ſentiret Kuhnius, ſuccurrere conatus eſt laboranti loco pro εἰδέναι reponendo διίεναι ad Diogen. L. VIII, 30, ſine modo, ut *recenſeam aliquid de Ariſtotele*. Solerter excogitatum; neque tamen eiufmodi, ut repertae veritatis perſuaſione mentem feriat: aliud latere quiddam crediderim, quod olim forte fidelior membrana deteget. Mirum autem non eſt, Alexandrum hic aſperius invehi in Ariſtotelem, cuius magiſtri ſui iam dudum, antequam ad plures abiret, reverentiam omnem depoſuiſſet: literas ad Antipatrum proferret Plutarch. p. 696 D. ubi ſcripſerit: τὸν δὲ ſοφίſτην (Calliſthenem ab Ariſtotele commendatum: vid. Diogen. L. V, 10.) ἐγὼ καλᾶσω, καὶ τοὺς ἐκπέμψαντας αὐτὸν &c. ἀντικρὺς ἐν γε τοῦτοις ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριſτοτέλην. & p. 706 A. ad Caſſandrum, ταῦτα ἐκεῖνα, inquit Alexander, ſοφίſματα τῶν Ἀριſτοτέλους εἰς ἑκάτερον λόγων. Invidioſe vero Athen. XII, p. 537 F. non eſt, quod miremur, ait, aetate noſtra Herculem haberi voluiſſe Commodum, eiufque Dei inſignibus ornari, Ἀλεξάνδρου τοῦ Ἀριſτοτελικοῦ τοſοῦτοις αὐτὸν ἀφομοιοῦντος θεοῖς. HEMST. Si color aliquis vulgatae lectioni poſſit induci, nihil equidem ſpecioſius invenio, quam quod ſuggeſſit Io. Matth. Geſnerus: Non puto, inquit, hanc vocem eſſe ſilentio tegi volentis dedecus Ariſtotelis: contrarium enim apparet. Sed hoc vult, ſine me ſcire, id eſt, concede, ut ego melius quam quiſquam ſciam, & dicam adeo, quis fuerit Ariſtoteles; ut noſtri, das mißs ich am beſten wiſſen. Μόνον non excludit alios a cognitione futura, quam omnibus iam impertit, ſed a praeterita. IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος &c.) Adduxit Thom. Maſtiff in Ἄρτι, & quod ſtatim ſequitur, ὥς μὴ αἰſχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων in ὧς, perverſe tamen praemiſſo titulo dialogi Diogenis & Herculis. HEMST.

Pag. 182. l. 3. Οἷſθα δὲ δράσεις) Ἀττικώτερον eſt dicere οἷſθ' δὲ δράσον, ut apud Ariſtoph. Eq. 1155, ubi v. Schol. KUSTER.

ead. l. 9. Ὁρμώντας) Ed. I. ὁρῶντας. Sed praeſtat vulgata, quam firmat etiam Ox. SOLAN.

ead. l. 27. Οὐκ ἐξαρνος γένειο, μὴ οὐκ &c.) Hoc exemplum poſuit Henr. Stephan. Anim. in Libr. de D. A. p. 32, ut morem Atticorum probaret ad negationem fortius intendendam duas treſve particulas negantes cumulantium: plura dabit Steph. Bergler. ad Alciph. p. 215. Olearius ob ignoratum vulgatiffimae ſtructuræ modum merito caſtigatus a L. Bos in Ep. ad Hebr. XII, 19. HEMST.

Pag. 183. l. 5. ὥς χρησίμων) Existimet aliquis vel ὥς super-
vacuum esse, vel οἰόμενος εἶναι, vel denique scribi non absur-
de posse ὥς χρησιμώτατον. Verum sciendum est, eum saepe
locum tenere particulam ὥς, quem sine orationis detrimento
facile relinquere queat: de Lucret. § 24, τοὺς γονέας τοῦ τετε-
λευτηκότος πείθουσι γεύσασθαι ὥς οὐκ ἀπὸ δῶς μὰ Δι' οὐδ' αὖ-
τοὺς ἀναγκαζομένους. alibi plura dicuntur. In opinione divi-
nae stirpis excitanda & fovenda plures astum Alexandri agno-
scunt. Arrian. A. A. VII, p. 311: "Οτι δὲ εἰς δεῶν τὴν γένεσιν
τὴν αὐτοῦ ἀνέφερον, οὐδὲ τοῦτο ἐμοὶ δοκεῖ μέγα αὐτῷ τὸ πλημ-
μέλημα, εἰ μὴ καὶ σόφισμα ἦν τυχόν εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ σε-
μνοῦ ἔνεκα. HEMST.

ead. l. 13. Γέρρα οἰσύνα) Crates vimineae: quid gerrae, do-
cet Ioseph. 3 Excid. erant veluti scuta quadrangula, ἰτέα, de
quibus alibi: ἰταίας vocat Hesych. quem vide: lege Lucian.
de Hist. Conscr. cap. XXIII. BOURD. Has ipsas voces ponit
Etymol. atque explicat p. 619, v. 18. Si Luciani verba putes,
quod verisimile viderur, solum eo referendum est illud inter-
pretamentum, σκεπαστήρια ταῦτα πολεμικά, οὐ κυλλοτερή δέ,
ὥς αἱ ἀσπίδες, ἀλλὰ τετράγωνα. cetera minus quadrant. Οἰ-
σύνας ἀσπίδας ex Thucyd. IV, 9, annotavit Poll. VII, 176,
X, 176. Luciani locus utriusque scriptoris Commentatores
eruditos non fecerunt, uti nec H. Stephan. ad Xenoph. K, Π. p.
24, v. 13. Degerris autem scuto Persico luculenter agit Barn.
Briffon. de Regn. Pers. III, p. 290, 291. HEMST.

ibid. Οἰσύνα) Vid. Not. ad Ἀλεκτρ. c. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Καὶ τὸ Ἀρκάδων ὁπλιτ.) Haec ita distinxerant in
prioribus edd. quasi praecedentibus adhaerent: separavi, ut
ad verbum χειρώσασθαι esse referenda liquidius constaret. In
his vertendis mirum est aberrare potuisse interpretes: suas res
adversus fortes viros ac bellicosos gestas commemorat Philip-
pus, ut instituta comparatione Alexandri victorias ab imbelli
hoste reportatas deprimat. Vicissim Alexander paulo post pa-
trem perstringit, se procul abfuisse testatus a pravis artibus,
quibus ille potius, quam vera virtute bellica, Graecos supe-
rarit: eo spectant ista amarulenta, ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς,
οὐδὲ προσσῆλαι ἀγνούμενος τὰς νίκας &c. nam Philippus reve-
ra inter Graecos ob haec facinora male audiebat, nihilque eo-
rum est, quod inprimis a Demosthene ipsi non fuerit obie-
ctum. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 6. Περσικά) Haec eadem in Etymologo
leguntur. Doctior exstat Scholiastae nostri de γέρροις anno-

tatio ad Toxar. ubi plura nobis dicenda erunt. HEMSTERH.

Pag. 184. l. 1. τὴν Θετταλὴν ἵππον) Mf. Θετταλικὴν ἵππον. Scio σῆμος σκύθης, & familia: sed Lucianum haec obsoleta non amare, id quoque scio. GRAEV. Θετταλικὴν praeter G. etiam P. & L. Alibi tamen Noster Θετταλὴν de equa. Zen. c. 6: τὴν ἐπλεῖται δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἶαι μάλιστα αἱ Θετταλὴ καὶ εἰσιν ἀδμήτες ἐτι καὶ ἀβατοί. In Amor. cap. 45, Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλουνσιν αὐτῷ. Forlan, cum de equitatu sermo est, aliter solebant efferre: certe Z. tr. cap. 21, ἵππων Θρακικῶν. SOLAN.

ead. l. 5. Χρυσοφόρον) Dico alibi. BOURD. Χρυσοφόρον, com- mode: hac enim per contumeliam velut inusta mollitiei nota Persas Medosque victores Graeci significabant. Epigr. apud Lycurg. in Leocr. p. 163: Ἕλληνας προμαχεύοντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι Χρυσοφόρον Μῆδων ἐστέρησαν δύναμιν. Simul hinc patet, delendum esse καὶ, quod praecedat χρυσοφόρον. HEMST.

ead. l. 6. Μύριος) Vide Xenophontis ea de re libros ab omnibus legi dignos. SOLAN.

ead. l. 10. Οὐ διαστήσας) Idem codex pro οὐ διαστήσας αὐ- τοῦς, scribit, οὐ διασπᾶσας αὐτοῦς, eas non divellens, sive didu- cens: sed in vulgata sententia eadem est. GRAEV. In MS. suo invenit Graevius διασπᾶσας pro διαστήσας, & ita legit quo- que in suo codice Scholiastes. Sed recte iudicat vir cl. in vul- gata eandem esse sententiam. Quin & in hoc usu διίστάναι est frequentissimum pro διασπᾶν, χωρίζειν, διαχωρίζειν quemad- modum passim hoc verbum interpretatur Hesychius. IENS.

ead. l. 11. Προδοσίαις) Tangit patris cauponium, de quo De- mosth. alii. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Διασχίσας) C. διαστιχίσας λέγεται γὰρ ὅτι Φ. Lege διαστήσας, quod & in textum multarum edi- tionum irrepsit. SOLAN. Videtur in hoc corrupto vocabulo duplex lectio confusa διαστήσας & διασχίσας. HEMST.

Pag. 185. l. 2. Δορατίῳ) Venabulum, hastam, sarissam, lan- ceam, αἰχμὴν vocant; quibus Luciani δοράτιον addidit Io. Freinsheim. ad Curt. VIII, 1, 52. HEMST.

ead. l. 3. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινεῖσαι ἐτόλμης) Luscinius: eo quod nomen meum celebraret & meas res gestas cum tuis conferre auderet. Admodum lenta. Benedictus accuratior: eo quod me, collatis utriusque rebus gestis, laudare ausus fuisset. Sed cur elegantiam Graecam obscurant & malunt circumire, quam mera & nuda verba auctoris sequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent Cice-

ronem dixisse, *Isocrates maiore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lyfine comparatur*; Iustinum, *Lydorum reges fuere variis casibus memorabiles*; nullus tamen fortunae Candauli comparandus. Et sic alii. GRON.

ead. l. 4. Μακεδονικὴν χλαμύδα) Consule Spanhem. de Pr. & U. N. A. p. 457. Mollior enim erat & habebatur Persarum vestis, ut supra in hoc dialogo dixit; & iterum, quamvis de Parthis iam, ex eodem constat; Ἀλεξ. c. 27, Ξιλυχίτων ἀνὴρ pro Partho. SOLAN.

ead. l. 5. Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικόν) lege Suid. Hefych. dico ad Heliodor. lib. 7. de taenia dictum antea. BOURD.

ibid. Τάραν ὀρθὴν) Vid. eundem Spanhem. p. 466. SOLAN.

ead. l. 6. Ὑπ' ἐλευθέρων) Admodum displicet illud ὕπ'. Ego delendum cenſeo. SOLAN.

ead. l. 9. Λέουσι) Temere vulgari fabulam, qua Lyſimachus leoni obiectum ab eo scribunt, ait Curt. VIII, 1. Iustinus tamen ei fidem facit XV, 3. SOLAN.

ead. l. 10. Γόμους τοιούτους) Seponere non possum levem vitii suspicionem in vocabulo secundo: debuisse videtur Lucianus designare conditionem nuptiarum, quas improbabat: nemini obtrudo, quod in mentem venit, γάμους ἀβύτους. Quae hic Alexandro nuptiae vitio vertuntur, eas ipse verbis plane similibus laudi sibi ducit in illa elaboratissima oratione apud Arrian. VII, c. 10: γάμους δὲ ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς γεγάμηκα, καὶ πολλῶν ὑμῶν οἱ παῖδες συγγενεῖς ἔσονται τοῖς παισὶ τοῖς ἐμοῖς. Hac etiam in parte, ut in plerisque aliis, a Luciano dissentit Plutarchus Alexandri vel imprimis admirator περὶ τῆς Ἀλ. Τ. ἢ Ἀ. Or. I, p. 329 E. 330 A. HEMST.

ead. l. 16. Ἐν Ὀξυδράκαις) Communem historicorum opinionem secutus est Noster, quam refutavit Arrian. VI, c. 11, Alexandrum in Mallis audacissimum facinus edidisse docens. Utrosque Mallos & Oxydracas in hac historia coniunxit Diodor. Sic. XVII, p. 613 D. & 614 C. καθήλατο μετὰ τῶν ὀπλων μόνος εἰς τὴν πόλιν. Vide Io. Freinshem. ad Curt. IX, 4, 26. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Λύσανδρον) Nota Callisthenis historia: quamquam de eius poena & morte valde dissentiant: vide Freinsh. ad Curt. VIII, 8; sed quem Lyſandrum, caveae leonum iridem inclusum, indicet, non reperio. Suidas in Καλλισθένης Nearchum Tragicum illi affociavit: an pro eo memoriola vacillans Schol. nobis Lyſandrum suggestit? HEMST.

ibid. l. 2. Ὁξυθράκας) Hoc ed. A. vitium correxit Solanus; HEMST.

Pag. 186. l. 13. Ἐπικερτομοῦντας) Iam irrita fuerat, atque obiecta Alexandro vivo praesentique stirpis ementiendae superbia. Arrianus eodem hoc usus verbo VII, c. 8: Macedones οὐκ οὐν σιγῇ ἔχοντες ἐκαρτέρησαν, ἀλλὰ πάντας γὰρ ἀπαλλάττειν τῆς στρατιᾶς (στρατείας) ἐκέλευον, αὐτὸν δὲ μετὰ τοῦ πατρὸς στρατεύεσθαι· τὸν Ἀμμωνα δὲ τῷ λόγῳ ἐπικερτομοῦντες. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Διψιν) Debuerat Διβύσι· sed quae ex G. Exc. promuntur, plerumque notae sunt non optimae, & nonnunquam vix bene Graeca; quale quod mox sequitur χρησ- μὸν δεισόμενος ἦλθε. HEMST.

Pag. 187. l. 3. Πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές) Mentem Luciani non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεές ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν, quae sic sunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit, id multum imminuit gloriam tuam & res gestas, quia venditabas te Deum esse, seu Dei filium. Id enim, quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia potest, & longe viribus omnium hominum est potentior, non tanti faciunt homines, nec putant virtuti adscribendum, sed potentiae divinae omnibus humanis opibus maiori. Vertunt: *Nam etsi haec a Deo geri videntur, Dii tamen longe inferiora agere visus es.* Vides, quam male. GRAEV. Interpretes merito castigavit Io. Freinshemius ad Curt. IV, 7, 30, ubi, positis Luciani verbis, monet: *Sensum non ceperunt interpretes; est autem hic:* quidquid enim egisti, id omne, siquidem ut a Deo gestum aestimari debebat, imperfectum longeque infra dignitatem positum censebatur. *Et patet ratio: nam ab homine victas esse nationes, expugnatas urbes, eversa imperia si narres, quilibet profecto censebit, cum hominem inter ceteros excelluisse: at si Deo, vel etiam angelo tribuas, nemo certe magnopere id mirabitur, cum omnes sciant, nullas esse hominum adversus Deos vires, ut loquitur Iustin. II, 12, 10.* HEMST.

ead. l. 7. Ἀορνιν) Ἀορνιν Ms. non ἀορνιν, sed utroque modo scriptum hoc vocabulum inveniri, & in usu esse, docuit Eustathius ad Dionysium Periegeten. GRAEV. Ἀορνιν etiam P. & L. habent; sed aliter ceteri tum hic, tum Ἐρμ. c. 4, & Πντ. c. 7. SOLAN. Tzetz. ad Lycophr. v. 704. Vid. ad Πντ. Διδ. § 7. Multa de hac celeberrima petra contulerunt Raderus & Freinshem. ad Curt. VIII, 11, 2, ubi inter Aornon & Aornin Codices non minus, quam editi libri, fluctuant. Herculi autem

Liberoque saepe conferri Alexandrum, docebit idem Freins-hem. ad Curt. IX, 2, 29. HEMST.

ead. l. 12. Συνής) Fl. nullum subscripsit iota, quod omnes reliquae citius, quam oportebat, arripuerunt: verum addenda fuerat litera per iniuriam vicinae similis extrita συνήση, ut γνώση, απομαθήση. HEMST.

ead. l. 26. Οἷα πρώην) Dialog. ex his versibus Odyss.

Μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παράυδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,

Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν διττευέμεν ἄλλῳ

Ἄρδρι παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοςτος πολὺς εἴη,

Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cetera item ex variis locis Homeri. BOURD.

Pag. 188. l. 3. Ἐπάρουρος ὢν) Argumentum huius dialogi ex Homero Lucianus derivavit Od. Λ, 488, utque erat in principem poetarum paulo iniquior, abstinere non potuit, quin animadversionis, tectae quidem atque ingeniosae, maculam ipsi adspargeret; secutus hac in parte Platonis, quem tamen ipsum alibi non mollius tractat, iudicium: is enim initio lib. III de Rep. hos versus inprimis aliosque similes, tanquam ad frangendum animi robur idoneos, expungendos esse censuit. Quod de Pelidae magistris modo Noster, a Platone quoque sumtum p. 612 C. Ἀχιλλεὺς θεῶς ὢν παῖς καὶ Πηλέως σωφρονεστάτου τε καὶ τρίτου ἀπὸ Διὸς, καὶ ὑπὸ τῷ σοφωτάτῳ Χείρωνι τεθραμμένος &c. Firmat autem vulgatam Homeri lectionem ἐπάρουρος, cuius duplicem significatum, ut ex Eustathio & Hefychio patet, veteres exposuerunt, ἐπίγειον scilicet, vel κηπουρὸν ἐπιμίσθιον sive τὸν γῆν ἐργαζόμενον cum aliis scribendum videretur, Βουλοίμην κε παρούρος ἐὼν, id est, φύλαξ, εἰς φυλακὴν τινα τεταγμένος μισθωτικῶς, testibus Etymol. pag. 353, & Eustath. p. 1695. Eundem Homeri locum, sed alia ratione, Dion Chrys. adhibuit Or. IV, p. 67 B. Facete Lucilius apud Non. p. 519, Nunc paucis malim ac sapientibus esse probatum, Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Mox δελὸν non equidem improbo; quia hac tamen accessione indigere non videtur ἀγεννήτινα Φρύγα, considerandum est, an praeflet δούλον. HEMST.

ead. l. 16. Ἐκείνη) Respicit ad vocem δόξα, quam in animo habebat Lucianus, non ad δόξαριον, qua usus erat. CLER.

ibid. Ὁ, τι μάλιστα) Perperam in omnibus libris excusis, quos vidi, scribitur εἰ καὶ ὁ, τι μάλιστα, οἱ ἀνωβαλφθήσουσιν, cum ὅτι scribendum sit; ὅτι μάλιστα, ut ὅτι τάχιστα, maxime, celerrime: licet maximopere celebrarint homines. GRAEV. Sola Fl.

ὀτιμάλιστα, qui mos est scribendi vetustarum edd. exinde cunctae corruptius, τι μάλιστα. Quamquam dixerat τὸ δύσστηνον ἐκεῖνο δοξάριον, tamen hic, quasi δόξαν scripsisset, subiecit ἐκεῖνη μὲν ἀνωφελής: qualia multa veteres usurpant vel per incogitantiam oblata, vel variandae orationis ergo studio quaesita: vide Davif. ad Cicer. de N. D. II, p. 199. Duker. ad Thucyd. II, c. 47. HEMST.

Pag. 189. l. 6. Ἰσηγορία δὲ ἀκριβής) Manium, apud quos *Lydus Dulichio non distat Croesus ab Iro*, ut venuste canit Propert. III, El. 3, ἰσηγορίαν & ἰσονομίαν, salvo tamen προεδρίας cuiusdam iure, ubique Noster commendat; propterea laudatus a Barthio ad similem Claudiani locum in Rufin. II, 474. Senec. de Ir. III, 43, *Venit ecce mors, quae nos pares facit*. Sil. Ital. XIII, 776 — *Croesi mox advolat umbra, Dives apud superos, sed mors aequarat egenis*. Verum propius ad Luciani iocos accedit Plaut. Trin. A. II, Sc. IV, 92. Ingentem huiusmodi sententiarum cumulum, qui talibus delectatur, in veterum scriptis facile reperiet. HEMST.

ead. l. 12. Ἄλλως τε, ὁρᾷς) Legitur in editis: Ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σε ἐσμέν οἷδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. Sed qui hunc locum inspexerit attentius, animadvertet, scribendum & distinguendum eum sic esse: Ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἐταίρων ὅσοι περὶ σε ἐσμέν ὧδε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. Vides alioquin, quanta turba sociorum tuorum finis hic. Non longe post autem huc veniet quoque Ulysses. Omnino solatium affert societas earundem rerum. Nam solamen miseris socios habuisse malorum. In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, sed nunc nobis adstipulari Mf. gaudemus; sic enim in illo legitur: σιωπῶν γὰρ καὶ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὀφλωμεν, ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. Fixum nobis est tacere, ferre, & tolerare, nisi velimus ludibrio esse, ut tu, si optaremus talia. Nam δέδοται ἡμῖν, quod in editis est, respuit omnino sensus huius loci. Quis enim illis hoc dedit, & concessit? Immo dicit sibi deliberatum esse, & sibi firmam stare sententiam omnia potius ferre, quam inanibus querelis risum concitare. GRAEV.

ead. l. 17. Δέξαιντο) Qui non velint, non cupiant: quasi dicas, qui oblatam redeundi in vitam conditionem non accipiant. Phrynich. Praef. καὶ γὰρ αὐτοῖς εἰ τις αἴρεσιν προβεῖν &c. δέξαιντ' ἂν ἀντὶ παντός. ... τῆς ἀμείνονος γενέσθαι μοίρας. Δέχεσθαι hac si-

gnificatione usurpari, his etiam Luciani verbis prolatis, monet C. A. Duker. ad Thucyd. V, 94. HEMST.

Pag. 190. l. 1. Ἀκλήροις καὶ ἀβίοις) Philostr. de V. A. T. II, c. 6, ἀβίοι τε καὶ ἰππόται τῆς ἀγέλης ταύτης: verti debuit, inopes, & elephantis equorum loco vestī: errorem interpretis in ἀβίοι emendavit L. Bos Anim. c. VII, haec quoque Luciani verba cum Homero conferens. Apostolos eorumque instituti festatores τοὺς ἀβίους τούτους καὶ ἀνεστίους, καὶ ἀσάρκους μικροῦ καὶ ἀναίμονας, vocat Gregor. Nazianz. Stel. I, p. 37. Contraria ratione ἀβιος erat Antiphonti ὁ πολλὸν βίον κεκτημένος, ὁ πλούσιος, ut notant Harpocr. & Hesych. quod egregie Polluci restituit adiutus a membranarum Iungerm. ad VI, 196. Ibidem S. 197, quamvis omisum in nonnullis Codd. retineri debet commoda vox ἀκλήρος. Xenoph. K. A. III, p. 179, v. 40: ἐξὸν αὐτοῖς τοὺς νῦν οἰκοὶ ἀκλήρους πολιτεύοντας ἐνθάδε κομισαμένους πλουσίους ὄραν. In fine dialogi quin pro δέδοται legendum sit δέδοκται, minime dubitandum videtur. HEMST.

ead. l. 4. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτην χεῖρους ἐστὲ, καὶ ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχετε) Eximia discordia interpretum, Otomaro Luscinio vertente, etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiusmodi per quietem toleratis; Benedicto, quod ni confiteamini, eo deteriores estis, quod haec toleratis. Aut vana, aut nimis indecenter accisa omnia. Adscripsit pater: eodem modo affecti, sed dissimulantes, vel, quod cum eodem modo affecti sitis, dissimuletis. GRON.

ead. l. 7. Σιωπᾶν γὰρ) Sententia postulat, σιωπᾶν γοῦν, καὶ φέρειν: particulas istas γοῦν & γὰρ iam supra vidimus inter se permutari. HEMST.

ead. l. 8. Δέδοκται) G. & St. SOLAN.

ead. l. 22. Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν;) Hic dialogus, itidem ut superior atque aliquot sequentes, Homero exagitando impenditur; cuius, ut horum lepor recte capiatur, omnino legendi sunt versus Od. A, 601. nam quo minus obscurum esset, quem petat, ne poëtae quidem verbis abstinent. In eo autem Homeri loco, ne Lucianum aut primum aut solum putes, iam olim existerunt, qui valde offenderentur: διαβάλλουσι δὲ, inquit Eustathius p. 1702, καὶ τὸν τοιοῦτον τόπον οἱ Ὀμηρομάστιγες: tum motas difficultates pro muneris suscepti ratione diligenter remove conatur: quamquam paulo post p. 1703, v. 18, facietis huius dialogi iocis delectatus scribat, οὗ κατὰ παιζει εὐθυῶς ὁ Λουκιανός. Ut summi poëtae dignitati confulerent, nodum alii secare maluerunt, & violentius quidem ex-

pulsis versibus istis binis, Εἶδωλον αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην quibus accedere se testatur Scholiastes parvus: ego bene sinceros existimo, qui & a veteribus agnoscantur, vid. Pausan. II, p. 140; nec magnopere causam Homeri laedant. Fallimur scilicet, qui duabus hominem partibus constare censemus: quatuor sunt, quas accurate discrevit Epitaphium antiquum:

Bis duo sunt homines, manes, caro, spiritus, umbra:

Quattuor has partes tot loca suscipiunt.

Terra tegit carnem; tumulum circumvolat umbra;

Orcus habet manes; spiritus astra petit.

Vid. Barth. Adv. LII, 1. neque multum abijt Serv. ad Aen. IV, 654; nisi quod tres sufficere putat, *animam, quae superne est, & originem suam petit; corpus, quod in terra deficit, & umbram, quae quoddam simulacrum ad nostri corporis effigiem factum inferos petit*: porro monet usus hoc ipso Homeri loco, sciendum, *simulacra haec esse etiam eorum, qui per apotheosin Dii facti sunt*: quam doctrinam repetit ad Aen. VI, 134, V, 722; nam sibi videtur quodammodo dissentire ad Aen. II, 772. Tale ergo Deorum in numerum relati Herculis εἶδωλον apud inferos versatur. Platonici vero tantum aberant a repudiandis illis Homeri versibus, ut arcanæ disciplinae mysterium ibi residere non vulgare arbitrantur: ὁ μὲν γὰρ Ἡρακλῆς διὰ τελεστικῆς καθαρᾶμενος καὶ τῶν ἀχράντων καρπῶν μετασχὼν τελέως ἐτύχε της εἰς θεοὺς ἀποκαταστάσεως, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι τέρπεται ἐν θαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην. longe secus atque Achilles, qui πρακτικὴν σχὼν ἀρετὴν ἐφίετο τῆς μετὰ σώματος ζωῆς ὑπηρετεῖν αὐτοῦ δυναμένου ταῖς πράξεσιν. Haec & plura Proclus ad Plat. p. 382. omitto Pindari εἶδωλον in Plutarch. Παραμυθ. p. 120 D. Lucianum advocavit Gisb. Cuper. in Apoth. Homer. p. 21. Confer, quae dicemus ad Hermot. c. 7. HEMST.

Pag. 191. l. 1. (Ὡ Καλλίνικε) Sic erat scribendum. Herculis cognomen est ex Hymno Archilochi, qui decantabatur in ludis Olympicis, cuius initium Καλλίνικ' ἀναξ Ἡράκλεις. Sic in Piscat. BOURD.

ead. l. 4. Καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην) Ex Homero, hymno Herculis. BOURD. ἔχειν, sicuti Latinis habere, vir eximius Io. Schultingius illustrat ex hoc loco ad Senec. Controv. p. 247, addens, *ambiguum esse, rectene ceperit interpretes. Hesych. ἔχεν, ἐγγεγαμῆκει* quod ad Homerum pertinet Od. Δ, 269. ProPERT. I, El. XIII, 23: *Nec sic coelestem flagrans amor Herculis He-*

ben Sensit ab Octaeis gaudia prima iugis. Ibi vide I. Broukhufium. HEMST.

ead. l. 10. Ἀνταδρον) Sic Catapl. § 10. mox dixit ὑποβολιμαῖον. dico alibi. BOURD. Existimabant nimirum veteres, interdum posse cuiuspiam vitam redimi, si quis eius loco Plutoni veluti traderetur. Liquet hoc ex fabula Admeti & Alcefidis, suntque etiam eius rei recentiora exempla, de quibus consulendi If. Casaubon. ad Calig. Suetonii, & Cl. Salmasius ad Adrianum Spartiani. CLER.

Pag. 192. l. 2. Μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ) Thom. Mag. in Μή: εὐρηται δὲ παρὰ τῷ Λουκιανῷ ἅπαξ καὶ ἐπὶ ὀριστικῷ ἐνεστῶτος ἐν τοῖς Νεκρικοῖς: ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ. Miremur hoc ipsi rarum videri, ac paene inusitatum, cum Moschopulus in Ἀ. Ὁ. Ἑκλ. regulam condiderit, ἰσθὶ δὲ, ὅτι τὸ μὴ, ὅταν κεῖται μετὰ τοῦ ὅρα, ὑποτακτικῶ συντάσσεται. Quod fieri verat, scriptores probatissimos non refugisse docet Budaeus C. L. G. p. 953. Non adversabor autem, si quis, ut mollius oratio fluat, interponi velit, ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστὶ, καὶ σὺ μὲν εἰ ὁ Ἡρακλῆς. HEMST.

ead. l. 7. Τὸ μὲν τόξον) Μί. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Allusit ad Odyss. Λ, v. 606: Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῇ φιν ὀϊστόν. Nudum arcum habens, & ad nervum sagittas. Veteres enim thecas habebant, in quibus, ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne coeli iniuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret. GRAEV.

ib. Γυμνὸν) Id est, extra thecam est; promptum est. GUYET. Solebant enim veteres arcus integumento domi involutos, ne corrumperebantur, asservare. Vid. Od. Λ, 606, quo haud dubie respicit. SOLAN.

ead. l. 10. Παρὰ) O. Fl. I. & IV. recte: in reliquis mendose περί. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐρεσχέλοῦντα) Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα. BOURD.

Pag. 193. l. 2. Ὑπ' Ἀμφιτρύωνι) O. Codici non auscultandum est ἐπ' praebenti. Homerica loquendi ratio: Ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε, Ὑπ' Ἀγχίση Il. B, 714, 820. Ἡ ρ' ὑπὸ Τυνδαρέῳ κρατερόφρονι γένετο παῖς Od. Λ, 298. Imitatur Eunap. Aedef. p. 65, παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέξομαι τρεῖς. HEMST.

ead. l. 3. Ὡστε ἐλελήθετε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι) Verunius apud Basileenses & Bourdelotius, ex quo factum est, ut gemini unius matris utero lateretis. Benedictus, ita ut eodem in utero gemini lateretis. Sed non hoc in sensu adhibetur ista locutio apud scriptores. Itaque adscripsit pater locum ex dialogo de Sacri-

ficiis, de Iove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, ὁ δὲ ἐλε-
λήθει πάλαι τεθνεὺς, ubi Erasmus, & recte, ac ab eo Benedi-
ctus, & illud nos latuit, eum iam olim fuisse defunctum: & de Salta-
tione, ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἐν, πολλὰς
δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων, Benedictus, Nesciebam te unum quidem hoc
corpus, sed plures animas habere. In Necyomantia: ἐλελήθει Μέ-
νιππος ἡμᾶς ἀποθανόν, &, ἐλελήθειν δὲ ἑμαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ
ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος. GRON.

ead. l. 5. Ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμφω ἦμεν) Cum hic dixisset, quid-
quid in se fuisset Amphitryonis, obiisse; quidquid Iovis, vive-
re, & apud superos frui sempiterna beatitate; ille vero repo-
suisset, duos igitur Hercules esse natos ex Alcmena gemellos,
alterum Amphitryonis, alterum Iovis filium, respondit Her-
cules, οὐκ, ὦ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμφω ἦμεν. Ratio loquendi
& sententiae requirit, ut legas ἦμην, & vertas, nequaquam, fa-
tue, solus enim ambo eram. Ego Hercules solus eram ambo, fi-
lius Iovis & Amphitryonis. Αὐτὸς est saepe μόνος. Aristoph.
αὐτοὶ γὰρ ἐσμεν, soli enim sumus: & superius in dialogo Mer-
curii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν, soli enim nos sumus. Αὐτὸς
ἦμην ἀμφω est, ut apud Phaedrum, Aescopus cum solus esset fa-
milia. GRAEV.

Pag. 194. l. 3. Ἐν Οἰτῇ) Miror, unde prodierit lectio quo-
rundam librorum ἐλύθη, illa quidem singularis, nec tamen pror-
sus incommoda: nam λύεσθαι de corporibus, quae post mor-
tem vel igne vel putredine consumantur, fatis est frequens,
nihilque verat, quo minus cadaver Herculis in cineres reda-
ctum dici potuerit λυθῆναι: utram prae altera eligam, vix sane
dispicio. Quid si coniungas? τὸ δὲ σῶμα ἐλύθη ἐν Οἰτῇ: nam in
Hermotimo quoque § 7, τὸν Ἡρακλέα ἐν τῇ Οἰτῇ κατακαυθέν-
τα θεὸν γενέσθαι. Eustathius certe ἐν Οἰτῇ videtur hic reperisse
p. 1703: ὡς τοῦ μὲν σώματος καυθέντος κατὰ τὴν Τραχινίαν
Οἰτῇ, τῆς δὲ ψυχῆς ἀνω οὐσῆς, τοῦ δὲ εἰδώλου περὶ τὸν ἔδην,
οὗ καταπαίξει εὐφυῶς ὁ Λουκιανός. HEMST.

ead. l. 8. Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία) Lepidissime Diogenes: Αὐτὸς
δὲ οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νε-
κρῶν σύνειμι, Ὀμήρου καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγε-
λῶν. Nihil quidem hic est difficultatis; sed venustas tamen hu-
ius loci perspicui satis non potest, nisi obversetur memoriae
locus Homeri, ad quem allusit. Is est Odysf. λ. v. 600:

Τὸν δὲ μετ' εἰσενόησα βίην Ἡρακλεΐην

Εἰδῶλον· αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι

Τέρπεται ἐν Σαλίῃ, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.

Post hunc vidit Herculem

Simulacrum: ipse vero cum immortalibus Diis

Obleſciatur conviviis, & habet pulchris pedibus Heben.

Verum pro *ψευδολογίας* in Luciano Mf. habet *ψυχρολογίας*. tam frigidae ſententiae: optime ſane: quae ſit *ψυχρότης* & *ψυχρολογία* nemo poteſt ignorare, niſi qui nec Longinum, nec alios Rhetores vidit. GRAEV.

ead. l. 10. Ψυχρολογίας) Sic praeter Mf. Gr. P. Ox. Coll. & ed. I. SOLAN. Quamquam *ψευδολογία* non abhorreat, & Iſocrates τῶν λόγων τοὺς τερατείας καὶ *ψευδολογίας* μεστοὺς ſub initium Panath. ac Polyb. IV, p. 432, τῆς τῶν πλοῖζομένων *ψευδολογίας* καὶ τερατείας χάριν dixerint, *ψυχρολογία* tamen auctoritate membranarum iuſſultae negare non potui, quin priſtinas in ſedes remigraret: ſcilicet genuinam vocem, quod appoſitum erat interpretandi cauſa, deiecit. Heſych. *Ψυχρολογία*, *ψευδολογία*. *Ψυχρολόγος*, μηδὲν χρήσιμος (ἀγαθὸν Suid.) λέγων. Phot. de Damalcio, οὐκ εἰς ἀμυνσὸν *Ψυχρολογίαν* &c. idem ſaepius apud Galenum occurrit. Neque metuumdum eſt, ne pro ſuo non agnoſcat Lucianus: in *Somn.* p. 16, ἔωλος γὰρ ἡ *ψυχρολογία*. 'Αλ. Ἰστ. II, c. 20, κατεγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον καὶ Ἀρίſταρχον γραμματικῶν πολλὴν τὴν *ψυχρολογίαν*. HEMST.

ead. l. 26. Ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς) Reſpicit omnino locum Homeri Od. Δ, 582. Ariſtarchus tamen haec ut notha reſpuebat: vide Schol. Pindar. ad Olymp. Od. I, v. 97. SOLAN. Ad lacum conſtituit Noſter, quem Homerus fecit Ἑσταῶτ' ἐν λίμνῃ, ἢ δὲ προσέπλαζε γενεῖω. eum fere ſequuntur omnes, & apud Ciceronem poëta Tragicus, *Mento ſummam aquam attingens, eneſtus ſiti Tantalus*. Ne autem, ſibi rem eſſe cum Homero ſolo, non clare demonſtret, imminentis ſaxi, quo ſuſpenſo ad poenaeſque ceteras addito poſteriores Tantalum expaveſcerunt, nihil omnino meminit: alioquin poterat hanc ſcenam ornare commentum illud. Vid. Schol. Pindar. ad O. A, 97. Ἐπικύβας illuſtrat Pric. ad Apul. Mil. I, p. 50. HEMST.

Pag. 195. l. 11. Ἐν Λυδία πού) In Sipylo ſepultus; quodeius monumentum *δέας ἀξιον* vidit Pauſan. II, p. 161. Sipylos autem & Lydiae & Phrygiae contribuitur: Heſych. Σίπυλον, ὅρος Λυδίας καὶ Φρυγίας. Everſa terrae motu Sipylos fabulae fingendi licentiam dedit: vide Strabon. XII, p. 868 C. Ex Tragodumenis Aſclepiadae ſunt depromta, quae ſcripſit Schol. Homer. ad Od. Δ, 581, *Ἰοῦν ἐκβαλεῖν τὸν Τάνταλον τῆς ἐν οὐρανῷ διαίτης, καὶ ἐξαρτῆσαι ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ ἐκδεδεμένον τῶν*

χειρῶν, καὶ τὴν Σίτυλον, ἔνθα ἐκεκήμετο, ἀνατρέψαι. Plures, quos, si libet, de Tantali miraculo consulas, suppeditabit ad Hygin. F. LXXXII Th. Muncker. HEMST.

Pag. 196. l. 1. Δέδιας μὴ ἐνδεῖα τοῦ ποτοῦ ἄ.) Longe quidem ab hac opinandi infania Tantalus abest, si Dioni Chryf. credimus Or. VI, p. 97 A. tyranni, inquit, omni terrorum genere circumfessi velut inter cuspides corpori undiquaque imminentes versantur, ὥστε τὸν ἐν ἄδου Τάνταλον, ὃν φασὶ κεφαλῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνειν πέτρον, πολὺ ῥᾷδιον διάγειν· οὐ γὰρ δὴ ἐτι φοβεῖται ὁ Τάνταλος μὴ ἀποθάνη. Euripidis expressit locum in Or. v. 6. Verum Lucianum tuetur, nihilque eum temere dixisse probat Xenophon ipso fine Oeconom. "Ὡς περὶ ὁ Τάνταλος ἐν ἄδου λέγεται τὸν αἰὲ χρόνον διατρίβειν φοβούμενος μὴ δὲ ἀποθάνη· unde non obscure colligas, ex veteris cuiusdam ingenio poetæ commentum illud emanasse, quod Tantalus secundae mortis metum affinxit. Fieri vix potest, quin eodem Lucianus, etsi suo satis dives, nihilo minus antiquorum facezias expolire atque in lucro ponere solitus, mentem retulerit. Clarissimum autem ignorantiae descriptorum est indicium εἰς mutatum in ἦ, quia venustatem dicti Luciani minime capiebant: post ἄλλον μετὰ τοῦτον ἄδην si accedat languidum hocce ἦ ἕτερον τόπον, multum deteritur lepos orationis: contra θάνατος ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον cumulatam sententiam ac nitidius instructam facit, parum discrepans ab illa μεταβολῇ ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον, quam commemorat infra Δ. N. 26. Aeschin. Dial. III, § 4, ὥς περ εἰς ἕτερον ζῆν ἀποθανούμενος. Agatharchidae locus iocī similis aculeum habet apud Phot. p. 720, quem eo libentius totum repraesento, quod & Homerum tangat, neque a Luciano non videatur fuisse cognitus: Τῶν δὲ μετῃ λαχόντων τὸν βίον ἐπὶ σχολῆς πρὸς Ὀδυσσεῖα διεξέρχεσθαι παντοδαπὴν ἀδολεσχίαν, ἐκ τῆς ἀμόρφου σκιᾶς τὸ τῆς ὀφείας γινώσκοντας ἰδίωμα, (malim ἐπὶ τῆς ἀμ. & sine dubio γινώσκοντα, nimirum Ulyxem: infelix horum, ut consuevit, interpretes Schottus) καὶ τοὺς μὲν αὐτῶν ἀπὸ τοῦ (pro binis posterioribus oculis foede corruptis esse reponendum αἵματος liquet ex inferna scena, quam Homerus apparavit Od. Δ, 50, 95, 152, 225, 231.) οὐ βρόγχους ἔχοντας· ἑτέρους δὲ φοβεῖσθαι τὸν σίδηρον οὐκέτι δυναμένους τρωθῆναι· τινὰς δὲ πέτρον κυλίνει τῶν σωμάτων πάλαι κατακεκαυμένων· ἄλλους δὲ δικάζειν ἑτέροις τεθνηκόσι ἀδικήματος οὐδενὸς ὑπάρχοντος· τὸ δὲ ἐσχατὸν τῶν οὐκ ἐτι ὄντων τοὺς τύπους ἐν πορθηρίδι διαπλεῖν ἔχοντας Χάρωνα ναυκληρὸν καὶ κυβερνήτην, ἵνα μὴ καταστρα-

φέντες ἐκφορᾷς ἐπιδέονται πάλιν. Nonne tibi videntur, quod ad res quidem & fabulas inferorum attinet, egregie sententiis inter se conspirare Agatharchides ac noster Lucianus? sane sic existimo: praesertim huc ultimum illud convenit de iteranda funeris elatione, si forte sine vectore perito in Acherontem merfi manes moriantur. HEMST.

ead. l. 3. Εἰς ἕτερον τόπον) Illud *εἰς* agnoscunt omnes impressi: abest ab Ox. & P. uti & ab ed. I. in quibus pro eo legitur ἢ non incommode. Magis tamen arridet *εἰς*: sic enim Noster iterum Dial. XXVI, μεταβολὴν ἐντεῦθεν εἰς ἄλλον βίον. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐλλέβορον) Cogn. 50. SOLAN.

ead. l. 9. Τὴν δίδαν) Dixerat initio Dialogi ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίδους, ut Aristoph. Equ. v. 531, δίδῃ δ' ἀπολωλώς: & τῷ δίδει καλᾷσθαι nunc mutato genere δίδαν non magis ergo Noster distinxit, quam Pollux VI, 31, utrumque ponens. Hoc Grammatici vetustius, quippe solum ab Homero usurpatum statuunt; illud recentioris notae: eo factum est, ut in membranarum antiquis saepe commutentur, prout librarius vel doctior suum scriptorem ad Atticam loquendi formam, vel rudior ad quotidiani sermonis usum redigebat. Sic in Dione Chrys. p. 133 B. pro δίδην vel δίδαν alii codices δίδος praeferebant: eadem varietas apud Thucyd. VII, 87; ubi plura notavit erudit. Dukerus his etiam Luciani verbis usus. HEMST.

ead. l. 10. Τὸν ἠλλέβορον) Affert Thom. Mag. in Ἐλλέβορος, ἐπὶ ἀρσενικοῦ, οὗ τὸ ἠλλέβορον verum est, quod observat: hoc vergentis & prolapsi, illud veteris est Graecismi: sic Theophrastus & Dioscorides, ἠλλέβορος ὁ λευκός, ὁ μέλας. Meminit huius loci Erasmus in *Bibe elleborum*. Θάρρει mox nihil aliud, quam ἀμέλει, eoque modo saepe ponitur apud Platonem, ut alterum in alterius vicem facile possit succedere. HEMST.

ead. l. 12. Θάρρει) Notandus hic huius voculae usus: non enim, quomodo vulgo usurpari solet, bono animo iubet esse Tantalum; sed aliud quid vult, quod nondum satis assequor. Nisi forsan legendum sit iterum ληρεῖς. Certe iis, quae hic Menippus affert, nulla consolatio inest. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ καταδίκης διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντες) Doctiss. amiratus meus Abreschius in Animadv. ad Aeschyl. p. 63, deleta distinctione legit: διψῶσι τοῦ ὕδατος, & sic τὸ ὕδωρ οὐχ ὑπομένον αἰτ forte δεικτικῶς illam λίμνης aquam, quae initio dialogi φεύγον ὕδωρ. REITZ.

Pag. 197. l. 4. Κατ' ἐκείνο αὐτὸ) Ut non desiderarem αὐτὸ, si abesset, ita nunc, quandoquidem exstat in cunctis edd. ex-

cepta Fl. cur repudietur, causam non video. In Θ. Κρ. p. 61, κατὰ τὸν ἐμὸν οὐτως δ' ἀκτυλον. HEMST.

ibid. Ἐκεῖνο αὐτὸ) Respuunt illud αὐτὸ Ox. & Fl. Agnoscit P. cum reliquis impressis. Faceffat ego etiam auctor sim. SOLAN.

ead. l. 7. Τυρῶ) Salmonei filia, ex qua & Neptuno nati Neleus & Pelias. Vide Od. Δ, 235 sqq. Supra Έν. Δ. XIII. SOLAN.

ead. l. 12. Θαυμάζουσι) Describunt iis versibus, qui eorum formae admirationem in nobis creant. CLER.

Pag. 198. l. 2. Εἶτα αἱ χίλια νῆες) Notae particulae vis atque elegantia praesertim scriptoribus Atticis valde familiaris, quam hoc etiam adhibito loco Kusterus illustravit ad Aristoph. Plut. v. 79. Lucianus, ut verum Atticismi florem, qui nervos orationi & gratiam conciliat, sectabatur contempto vocabulorum fastidioso delectu, saepius usurpat: nec sprevit pater epistolae ad Hebr. XII, 9, ut dudum monuit H. Stephan. Diss. de Styl. N. T. & post eum Raphellus ex Arriano, atque alii. Apud Latinos eadem potestas residet in &, quod qui Graecae particulae loco posuerunt interpretes, digni non sunt, qui propterea reprehendantur: nos eorum vestigiis insistere non piguit. Ut autem mox Noster πόλεις ἀναστάτοι γεγόνασι, sic verbis iisdem Isocr. in Helen, Laud. pag. 216 A. ἀλλ' οἱ μὲν (Troiani) περιόρων καὶ πόλεις ἀναστάτους γινομένας, καὶ τὴν χώραν πορθουμένην ὥστε μὴ προέσδαι αὐτὴν (Helenam) τοῖς Ἕλλησιν. HEMST.

ead. l. 7. Ἀνεμέσσητον) Ex Homeri Iliad. 3, Οὐ νέμεσις. Aristae. alii. BOURD. Nobiles Homeri versus exquisitam Helenae laudationem complexi: δημογέροντες enim fatentur, ad conspectum tam inusitatae pulchritudinis se velut igne novo concalescere, atque adeo paene dubitare, an belli calamitates Helena conservata pensentur. Expressere multi, atque ad alias tum formas tum res traduxerunt: facete Noster περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. cap. 16. Vide Maxim. Tyr. Δ. XV, p. 150. Eustath. de Hysm. Amor. III, p. 93. Aristae. I Ep. 1 sub finem. Homericum Οὐ νέμεσις habet Callimach. H. in Dian. v. 64. Luciani ἀνεμέσσητον Synes. Ep. 101, p. 240 C. ἀνεμέσσητον δ' ἐκ περινοστεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα. Quintilian. I. O. VIII, cap. 4, p. 716: Non putant indignum Troiani principes Graios Troianosque propter Helenae speciem tot mala, tanto temporis spatio, sustinere: quatenam igitur illa forma credenda est? HEMST.

in Schol. l. 3. Τοῖη δ' ἄμφι) Τοῖη δ' ἄμφι γυναῖκι] Delenda haec: neque enim novum est Scholium, nisi forsan decurtata in eius Codice verba Homeri fuerint. SOLAN.

Pag. 199. l. 1. Κεῖσο καταβαλὼν σεαυτὸν) Βάλλειν, καταβάλλειν, ρίπτειν, καταρρίπτειν εαυτὸν vel τὸ σῶμα ea virtute poni solent a Graecis, ut ad illos proprie pertineant, qui temere ac negligenter, ut Livius ait, *se proiciunt*, vel corpora humi prosterunt, IX, cap. 6, idque in magno luctu gravibusque malis, quae decori habitus cogitationem excutunt: Xenoph. Eph. II, p. 22, καταβαλόντες εαυτοὺς ἐκλαϊον· p. 50, αὐτὸν ἐπὶ τῆς εὐνῆς ρίψας ἐκλαϊε· aut si quis duriore cultu & vitae genere comode corpus componere non curet. Philopoemenes apud Plutarch. p. 357 E. καταβαλὼν εαυτὸν ἐπὶ στιβαδίου τοῦ τυχόντος, ὥσπερ ἕκαστος τῶν ἐργατῶν, ἀνεπαύετο. Ideo Lucianus Alcidas in Lapith. c. XIV, εἰς τοῦδαφος καταβαλὼν εαυτὸν ἔκειτο, quippe Cynicus; & c. XLVII, ἐπεὶ ἀπαξ καταβαλὼν εαυτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίως ἐκάθευδε paulum aliter in Arriani Epiict. II, 20, p. 233, εἰ γὰρ οὕτω ταῦτα ἔχει βαλὼν κάθευδε. Cicero de Orat. I, § 28, & quod ille (Socrates in Phaedro Platonis) *durissimis pedibus fecit, ut se abiiceret in herbam*: sequitur Crassi responsum, *Immo vero commodius etiam, pulvinosque poposcisse*. Haec si fuissent in promptu Vulteo Fabricio, vix, ut aberrarent, fieri potuisset in Aeliani loco V. H. VIII, 14, ubi Diogenes moribundus εαυτὸν φέρων μόνον ἐρρίψε κατά τινος γεφυρίου. Sic οἱ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐρρίμμενοι Dionī Chrysi. p. 659 D. pro mendicis egenisque hominibus, qui se in trivii prostraverunt stipis exorandae causa. Recte vero κεῖσο· hoc enim umbris Noster tribuit: supra pag. 189, κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῶ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι· idcirco non prorsus aspernanda est Cod. O. lectio in huius dialogi principio, ἐνθα τῶ κινθος κεῖται &c. Dial. XX, § 2, χαμαὶ ἐρρίπται. HEMST.

ead. l. 10. Ἡμιτελῆ) Ex Iliad. 2. Philostr. Heroic. ex quibus hic Dial. & Dial. XXIII. quem tangit in Contempl. c. 1, & in Catapl. c. 8, ubi quaedam. BOURD. Multa de ea voce ad Homer. II. B, 701, Eustathius, quae in pauca contraxit, quisquis is est, qui sub nomine Didymi prodit Scholiastes: ἡμιτελῆς, inquit, ἦτοι ἄτεκνος, ἢ ἀφρημένος τοῦ ἑτέρου τῶν δεσποτῶν. ἢ ἀτελείωτος· ἔθος γὰρ ἦν τοῖς γήμασι δάλαμον οἰκοδομεῖσθαι. LEED. Allusionem ad Homeri locum II. B, 701, notavit magnus Leopardus Em. IV, c. 9. Quem poeta dixerit δόμον ἡμιτελῆ, parum ipsis veteribus apertum est, ut parvus Scholiastes & Eustathius docent. Quid Valerius Flaccus voluerit, *imperfectam domum* vertens VI, 689, coniectare difficile est, etsi Turnebi sententiam Adv. XXI, 17, XXIX, 25, traditam, & Gaullini ad Eustath. p. 29, non ignorem: aliquanto liquidius Ca-

tullus ad Manl. domum inceptam frustra, ubi Scaligerum vide: nam If. Vossius pag. 293, dum Homeri verbis utitur ad stabiliendam Mediol. Codicis lectionem, *Possset ab innupto vivere coniugio*, quid praecipue spectaverit, haud satis assequor: nisi certiores accesserint membranae, nescio equidem, an praefendum sit, quod ante vulgabatur, *Possset ut abrupto vivere coniugio*; quam scripturam versiculi sequentis sensus paene flagitat. Mihi haec illa δόμου ἡμιτελοῦς maxime placuit explicatio, quam Hesychius proponit in v. cui Strabo, vel potius Posidonius suffragatur, monens apud eum lib. VII, p. 454 C. τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσίλαου, ideo dici ab Homero, διότι χῆρας· dissentire Lucianus non videtur, ut qui post ἡμιτελῆ δόμον velut interpretaturus adiungat χήραν τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα: nam haec si pro diversis habuisset, scripsisset potius χήραν δὲ τὴν ν. illud autem τε omnium est editionum ac vetustorum Codicum. Tzetzes Ch. II, v. 760, historiam Protefilai narrans, cum Lucianum testem citat, hunc dialogum cogitabat. HEMST.

ead. l. 12. Γυναῖκα) Laodamiam, cuius epistola ad maritum apud Ovidium est XIII. LEED.

Pag. 200. l. 4. Δύσπαρι) Homericum est. Apud Euripidem αἰνέπαρι eodem sensu. LEED. In hac Paridis appellatione maritus ab uxore Laodamia non dissentit: sic enim illa, Ovidio verba ministrante Ep. Her. XIII, 43, *Dyspari Priamidae, damno formosae tuorum*: ubi valde miror, doctos homines, & virtutis poëticae non expertes, anteposuisse languidum illud & enerve, *Dux Pari Priamidae*; cum altera lectio, nihil habens molestum, & eruditione Nasonis sit digna, & expetatur ab adiunctis, *damno formosae tuorum*. Varie, prout solent, interpretantur Grammatici, quos vide ad II. Γ, 39. Hesychius emendandus: Δύσπαρις, ἐπὶ κακῷ παρακληθεῖς· lege, Πάρις κληθεῖς. HEMST.

Pag. 201. l. 6. Ἐπικεκλῶσθαι) Ridet Homeri fatalia flamina, eodemque, quo ille solet hac in re, verbo utitur. Multa praeter istum Luciani locum congeffit Gataker. ad Antonin. IV, § 26. HEMST.

ead. l. 14. ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ) In editione Basileensi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quae si sunt ex Mss. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor sic haberi debuisse videatur ratio Empedoclis. GRON.

ead. l. 15. Περιήγησαί μοι) Eustath. in Epist. Commentariis ad Dionysium praemissa p. 119: Εἰληχε δὲ τὴν περιήγησιν

κλήσιν παρὰ τὸ περιηγεῖσθαι, ὅπερ τὴν κατὰ λεπτὸν δηλοῦν ἀφήγησιν βούλεται· καθὼ καὶ τῶν Ῥητόρων τινὲς ὁ μὲν, περιήγησαι μοι τὰ ἐν ἁδου, φησιν, ὃ ἐστίν, ἔκθου πρὸς λεπτὸν ἀφηγούμενος· ὁ δὲ περιήγησιν ὕβρεως τὴν ὁμοίαν λέγει ἀφήγησιν· non fugerunt eruditum editorem ed. Twaites, quae ob oculos habuit Eustathius, Hermogenis & Luciani loca. Significat autem περιηγεῖσθαι proprie officium, quod peregrinis praeferari solet, per omnes partes circumducendi, quaeque visu digna sint, monstrandi atque enarrandi. In primo Navigio ὁ περιηγούμενος τὸ πλοῖον· quorum interpretationis pravae Benedictus Iac. Gronovio poenas dedit. Sub initium Ἐπισκοπ. Charon ad Mercurium: περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανελθοίμι· Schol. λεπτομερῶς εἰπὲς consensientis Eustathio: neutrum probo: ea, quae paulo ante Charon dixerat, potestatem huius verbi eleganter explanant: ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι ξυμπερινοστών, καὶ δείξεις ἕκαστα. Inde περιηγῆται, qui per urbes Graeciae, pleraeque praeclararum historiarum monumentis claras, se peregrinis comites applicabant, & ostendendi singula narrandique operam tenui lucello vendebant: tale genus Delphis fabularum veterum foecundissima frequentes, ut videre licet apud Plutarch. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν ἑμ. νῦν τὴν Π. p. 395 A. 396 C. 397 D. 400 D. F. 401 E. eisdem, qui saepius ἐξηγῆται vocantur a Pausania, Lucianus intelligit in Philop. c. 4, & ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνης, tabulae pictae interpret & enarrator, περὶ τοῦ μὴ ραδ. πιστ. Διαβ. c. 5. Longo Poemen. I, p. 2, ἀναζητησάμενος ἐξηγητὴν τῆς εἰκόνης· qualem catus ille Cebes non de plebe aliquem, sed doctum sane Pythagoreorumque disciplina probe imbutum adhibuit, qui omnes mirificae picturae regiones mirabundis spectantibus exponeret. Ab hac origine porro περιηγεῖσθαι est, accurate singulas rei gestae partes narrando persequi: quod Aeliano frequens V. H. III, c. 18, de Anim. III, 6, XVI, 23. ideo ἐκφρασιν Theon Prog. p. 118 describit λόγον περιηγηματικόν. Salmasius ad Solin. p. 68 C. de hoc verbo tractans diversa confudit, nec, quid inter περιηγεῖν & περιηγεῖσθαι interesset, liquido perspectum habuit: dum fluctuat tamen in Herodoti φοίνικος περιηγῆσει, revolvitur, ut saepe solet, vir summus ad veram rationem: addam insignem Platonis locum, qui pictorum illud περιηγεῖν egregie illuminat, de LL. VI, p. 867 D. Οὐ μὴν ἀλλ' ὅσα γε μὴ σμικρὰ, καὶ τὸ ὅλον εἰς δύναμιν οὐκ ἀνήσχομεν ἀπεριήγητον καθάπερ τινὲς περιγραφεῖ· τοῦτο δὲ δεήσει συμπληροῦν τὸ περιηγῆθην. HEMST. ead. l. 18. Οὐτοσί μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα καὶ τὸν παρβ-

μέα τοῦτον) Prava distinctione laborat hic locus, qui ita interpungendus, Οὐτοσὶ μὲν, ὅτι Κέρβερος ἐστίν, οἶσθα. καὶ τὸν πορθμέα &c. Omnia exponere, Menippe, haud facile est. Tamen quae praecipua sunt, accipe. Hunc quidem esse Cerberum, novisti. Et portitorem hunc, qui te transvexit, & paludem, & Pyriphlegethontem iam tum, ubi ingrediebaris, vidisti. Distinctione hac nostra nihil planius, & ut puto, verius: immo, ut nunc demum video, sic omnino, & recte, habet Florentina editio. IENS. De distinctione mutanda recte monuit doctiss. Iensius: dubites tamen, an copulari conveniat, οὐτοσὶ μὲν ὅτι Κέρβερος ἐστίν, οἶσθα, καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε: ut ad ἐώρακας sola pertineant τὴν λίμνην καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα: nam Charontem sane non vidisse tantum, sed propius etiam novisse debebat Menippus, cum quo familiarissime fuerat confabulatus, in eiusque, Mercurio commendante, gratia positus. HEMST.

Pag. 202. l. 2. Πυλωρεῖς) Passim hoc muneris Aeaco assignat Noster: supra Dialog. XIII, & sine huius. Philostratus etiam p. 311. Apollodorus claves inferorum ei tradit III, p. 94 C. SOLAN. Attingit hunc locum P. Wesseling. Obf. I, c. 3, p. 10, & Aeacum ex Apollodoro III, p. 229, τὰς κλεῖς τοῦ ᾍδου φυλάττοντα produxit: ideo sollicitus est in fine dial. μὴ καὶ τις ἡμᾶς νεκρῶν λάβη διαφυγῶν & plagas ab eo metuit Charon, si quem redire siverit in vitam D. XXII, § 3. περὶ Πένθ. § 4, Αἰακὸς ἐστὶ τὴν φρουρὰν ἐπιτετραμμένος. Alioqui Cerberus ᾍδου πυλωρὸς Euripidi in Herc. Fur. v. 1277, & immanis ianitor aulae Horatio. Primae dignitatis est Minos: proximum gradum tenent Aeacus & Rhadamanthus apud Plat. in Gorg. p. 397 A. Aeacus autem λέγεται παρὰ Πλούτωνα καὶ Κόρη τιμᾶς μεγίστας ἔχων παρεδρεῖν ἐκείνοις, teste Isocrate in Evag. p. 192 A. — immensis urnam quatit Aeacus umbris: Stat. II, 1, v. 219. Plurimum hi tres iunguntur, etiam in illa proverbiali Demosthenis sententia pro Cor. p. 494 B. εἰ γὰρ Αἰακὸς ἢ Ραδάμανθυς ἢ Μίνως ἦν ὁ κατηγορῶν, ἀλλὰ μὴ σπερμολόγος &c. Sed iudicum infernorum numerum auxit, adiecto nominatim Triptolemo, Plato Apol. p. 31 A. ne scilicet vetustissimus Atheniensium legislator, haud minus atque illi, apud Orci incolas iuri dicendo non praecesset. HEMST.

ead. l. 10. Ἀμεννὰ ὡς ἀληθῶς κάρνηα) Vere imbecillia capita, non caduca, ut interpretes. Ad Homeri locum respexit in Odyss. K, v. 251: Πολλὰ δὲ γυνᾶσθαι νεκρῶν ἀμεννὰ κάρνηα, Multum vero precare mortuorum imbecillia capita. GRAEV. Illud Homeri solemne perstringit — νεκρῶν ἀμεννὰ κάρνηα. Od. K

& Λ. De ipsa voce, cuius potestatem ambigam fecit Grammaticorum diffensus, alibi dicam. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 3. Τρυφερός) Τρυφερό... V. SOLAN. Τρυφερό-
τατος igitur, quod reposui, supplendum fuit. De Sardanapa-
lo hermaphrodito res est non protrita: eodem spectat, quod
ab Hellanico vel Callisthene sine dubio sumtum tradit Schol.
Aristoph. ad Av. v. 1022: Ἦν δὲ τῷ βίῳ τρυφηλός, καὶ τῷ εἶ-
δει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. HEMST.

Pag. 203. l. 6. Προσπύξομαι γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι) Vid.
Καταπλ. c. 12, Ὀν. c. 56, & Συμπ. c. 33, & Not. cl. Hemsterh.
SOLAN. Cunctarum membranarum atque edd. lectio nulli eru-
ditorum suspicionem vitii praebeuit. Ostendam primum macu-
lam in eo verbo manifestam: tum unius literae mutatione
sinceram veteremque scripturam revocare conabor: haecenus
enim nihil fuit oblatum, quod a pristina coniectura diffidere
me cogat. Nego verbum illud Medium προσπύσσεσθαι vel
προσπύξασθαι ex ingenio linguae Graecae recte Dativo con-
iungi: id Budaeo quidem & Stephano fuit persuasum, sed hoc
solum Luciani loco deceptis: genuinam structurae rationem da-
bit Noster Dial. D. VII, § 3, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κέστων ἔκλε-
ξε προσπύξασθαι αὐτὸν ἐπὶ τῇ νύκτι· nunquam aliter Home-
rus, Euripides ceterique scriptores. Achill. Tat. V, p. 295;
προσπύξασθαι με πολλὰ ἐφίλει. Non dissimilis est causa ver-
bi περιπτύξασθαι. Idem p. 303, καὶ τὸν τε Κλεινίαν περιπτύ-
σσονται· nam quod lib. IV, p. 241, legitur, ἐγὼ περιπτύξασθαι
αὐτῇ δεσμὸς ἐσομαι, ita capiendum est: amplexus vinculi modo
ipsi adhaerebo: attendenti copia exemplorum, quibus hoc con-
firmetur, ubique occurret: ne quis tamen in fraudem incidat,
si forte repererit περιπτύσσόμενον τῷ πεπονθότι, τῷ πεπληγό-
τι τόπῳ apud Dioscoridem; δεῖ μὲν γὰρ ὡς ἐνὶ μάλιστα περι-
πτύσσεσθαι τῷ λαμβανομένῳ τὸ λαμβάνον, Galen. de Us. Part.
Corp. Hum. lib. I; σύκονταίς τῶν βρομάτων ἀδικίαις περιπτύ-
σόμενον Julian. Ep. XXIV, p. 391 C. similisque modi plura,
recordetur haec forma passiva proferri, multumque adeo di-
stare ab usu verbi Medii. Ergo Lucianum ut liberemus inde-
centi orationis structura, reficiendum est emendatione procli-
vi προσπύσσομαι, vel, si quis fastidiosior offendatur hoc futu-
ro medio, quamvis eam difficultatem non magni faciam, προσ-
πύσω μὲν γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Gravem habet contu-
meliam, acerbissimique notam contemptus plerorumque po-
pulorum moribus προσπύειν τινι, os alicui conspuere, qua de
re copiose Barth. ad Claudian. Paneg. in IV. Conf. Honor. v.

404, & Commentatores ad illa Petronii c. 75, p. 373, *Si quid perperam feci, in faciem meam inspue*. Sophocl. Ant. v. 1246, Πτύσας προσώπῳ· ubi vide Schol. Ex Hyperide ponit Poll. VIII, 76, inter iniuriarum per ignominiam illatae vocabula, praeter τὸ κονδυλίζειν, cui finitimum est πατάξαι τὰ κόρρης, πρὸς τὸ πρόσωπον προσπτύειν. Iunxit Musonius apud Stob. p. 169, λοιδορῆσθαι, ἢ πληγῆναι, ἐμπτυσθῆναι ὧν τὸ χαλεπώτατον, inquit, & iure quidem, ut nobis videtur, optimo, πληγῇ· quorum ὕβρεως γραφὴν γράφασθαι sapientem suum, plagarum etiam, si ita res tulerit, tolerantissimum vetat. Galenus in Protr. Diogenis Cynici, quem magistrum ut Menippus imitetur, nihil abhorret, historiam referens, qui ad coenam vocatus hospiti, quod turpiorem alium sordidioremve locum non inveniret, in faciem inspuebat, sic scribit: Ἐστιώμενος παρὰ τινὶ τῶν μὲν ἐαυτοῦ πάντων ἀκριβῶς προνοησμένων, μόνου δ' ἐαυτοῦ πάντα πασὶν ἡμελικότι, χρημύζόμενος ὡς πτύσων, εἴτ' ἐν κύκλῳ περισκοπήσας, εἰς οὐδὲν μὲν τῶν πέριξ ἔπτυσε, αὐτῷ δὲ μόνῳ προσέπτυσε τῷ δεσπότῃ τῆς οἰκίας· hoc Diogeni Laërt. dicitur εἰς τὴν ὕψιν πτύειν VI, 32, & προσπτύειν τῇ ὕψει II, 75. Afini scriptor sub Luciani nomine latens cap. 56, mulier ista figura membrorum multo contractiore, quam fueram dudum, me conspicata, προσπτύσασά μοι, non tu, inquit, in malam rem hinc a me facesses &c. rariore structura Noster usurpavit in Sympof. c. 33, προσέπτυσέ τε τὸν Ζηνόθεμιν. Hinc προσπτύειν τινὶ πράγματι, quamcunque rem abominari, despectam longe a se aspernari, & quod Latini dicunt, consputare. Aristænetus, siue quicumque Epistolarum illarum sunt auctores, non enim omnium unum esse cenfeo, II Ep. 20, καὶ βδελύττεσθε ταῖς ἀρτίως περιποθήτοις προσπτύοντες ἡδοναῖς· & fastidiose averſamini summo nuper studio desideratas consputantes voluptates: quod tractum ab Epicuro: eius enim est apud Stob. p. 159, βρυάζω τῷ κατὰ τὸ σωματίον ἡδεῖ ὕδατι καὶ ἀρτῷ χρώμενος, καὶ προσπτύω ταῖς ἐκ πολυτελείας ἡδοναῖς· quae, si vel nomen abfuisse, non sententia solum, verum ipsis etiam vocabulis philosophum eum designant: nam praeter alias voces insolentius formatas huius scholae sunt βρυάζειν & βρυασμοί, a doctis interpretibus parum intellectae, ut ex Plutarcho liquet T. II, pag. 1098 B. 1107 A. & προσπτύειν τῷ καλῷ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσι, quod Epicuri dictum profert Athen. XII, p. 547 A. illudque Merrodoni, πολλάκις προσεπτύσαμεν ταῖς τοῦ σώματος ἡδοναῖς, Plutarch. T. II, p. 1088 B. Similis usus in περιπτύειν τι, quo Stephani potest in posterum locupletari The-

faurus, apud Aristæen. I, 21, &, qui hoc verbo delectatur in-
 primis, Simplic. ad Epiæt. p. 52, 66, 103, 135, 144, 229, 278.
 Iam si animum attendas ad Luciani sales, locique rationem,
 optime lectionem hanc congruere patebit. Mollissimo morta-
 lium Sardanapalo alapam incutere Menippus parabat: dum
 capitis eius fragilitati metuit Aeacus, periculofissimum ince-
 ptum inhibuit. Menippus autem, ne hominem invisum nullo
 afficeret dedecore, ut effeminatum illum saltem conspuere li-
 ceat, petit: in hac enim contumeliosae despectionis nota nul-
 lum erat frangendae calvariae periculum; ubi, si Sardanapa-
 lum imprudentius & κυνικώτερον fuisset amplexatus, omnem
 illam forte osseam larvam longo luxu permollitam contrivis-
 set. In Catapl. c. 12, de servulo nequam conqueritur Mega-
 penthes, qui se in funebri lectulo cubantem κατὰ κόρρης ἔπαιε
 τέλος δὲ πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας μὲν . . . ὄχε-
 το. Si quis autem ita lectioni vulgatae patrocinari aggrediatur,
 quasi Menippus in amplexum ire Sardanapali tanquam mollis
 & cinaedi cupiat, is multum vereor, ne ab instituto Luciani
 longe aberret: ne nunc dicam, verbi structuram, quam repu-
 diavimus, prius esse veterum exemplis affirmandam. HEMST.

ead. l. 11. Ω Εὐφορβε) Lege Menag. ad Diogen. L. VIII, 5,
 11, Kuhn. ad Aelian. V. H. II, 26. uterque Lucianeï loci me-
 minit. HEMST.

ibid. Ἡ Ἀπολλων) Quia Apollinem eum esse crediderant dis-
 cipuli. Diogen. L. p. 216 D. E. Porphyrius & Iamblichus. Sed
 Noster ipse adeundus Ἀλ. c. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Χρυσοῦς ὁ μὴρὸς) Passim hoc. BOURD.

Pag. 204. l. 3. Οὐδὲν ἴσον κύριοι) Diligentiam effugit hic lo-
 cus eruditissimi Rittershusii ad Porphy. Vit. Pythag. p. 66,
 67, ubi multa de hoc Pythagoreo praecepto studiose collegit:
 inde discas in animo fuisse Nostro, ut Clemens ait, τὸ ἐπύλλιον
 ἐκεῖνο, in quo τρώγειν & ἔσθδειν pro τε φάγειν, vel φαγεῖν alii
 praeferunt. Eustathii locus a Casaubono ad ista Luciani de-
 claranda productus exstat p. 948, v. 23. Eundem vide ad II.
 I, p. 757, v. 42, ubi quae scribit sumta sunt ab Athen. II, p. 65
 E. Sext. Empir. Π. Γ. III, p. 184, ἐνιοὶ δὲ δᾶττον ἀντὶ τὰς κεφα-
 λὰς φαγεῖν (Aegyptios sacerdotes; eo enim haec pertinere
 puto) φασι τῶν πατέρων ἢ κύριους· observat Fabricius, qui a
 plerisque Empedocli tribuantur, Orpheo versus adscribi a Di-
 dymo Geopon. II, 35; quod in pluribus esse factum alias osten-
 dam. Zaratae Chaldaeo grande hoc arcanum Pythagoram
 debuisse refert Origenes, quem vocant, Φιλοσ. c. II, p. 42.

portentofum opinionis mirificae documentum prodit: si quis fabam eiusque florem ollae inditum oblitumque in terram defoderit, postque dies paucos retexerit, ἴδοι αὐτὸ εἶδος ἔχον τὸ μὲν πρῶτον ὡς αἰσχύνην γυναικὸς, μετὰ δὲ ταῦτα κατανοούμενον παιδίου κεφαλὴν συμπεφυκυῖαν quae vel auditu sunt tremenda. Dicitur amplius ad B. Πρ. c. VI. interea lege Ia. Win-det. de Vita Funct. Statu Sect. V. HEMST. Vide pereruditam & ingeniosissimam de Pythagorae νύμφῃ disputationem in Miscell. Observ. A. 1735, p. 417. quam qui legerit, nihil est, cur quidquam amplius a nobis desideret. IDEM in Addendis.

ibid. Κύαμοι) Eustathius: τοῖς παλαιοῖς λόγον φασὶν εἶναι ἰσ-
ρὸν τοιοῦτον

Ἰσὸν τοι κύαμους τε φάγειν κεφαλὰς τε τοκήων
διὰ τὸ Ψυχῆς αἰζηῶν βάσιν ἔμμεναι, ἢ δ' ἀνάβαθμον

Ἐξ αἰδέω ὅταν αὐγὰς εἰσανίωσιν.

Empedoclis versus esse ait Rittershus. p. 30 ad Porphy. ubi aliter scribuntur. Pythagoricae scholae hoc scitum fuit. Ca-saubon. ad Athen. 136, 25. Vide Nostrium B. Πρ. c. 6. Laudat etiam Clem. Alex. Στρ. III, p. 187. Vide & Plutarch. 1129, 1, & Porphy. n. 43. cum Not. A. Gell. IV, 11. SOLAN.

ead. l. 5. Σόλων ὁ Ἐξηκεστίδου) Ceteris de Solonis patre te-stem addunt Lucianum I. Meurs. in Sol. c. 2, Aeg. Menag. ad Diogen. L. I, 45. Κορρίδης, inquit Suidas, ὁ Σόλων ἐκέκλητο πατρὸν νυμῶς. altum hac de re apud reliquos scriptores silentium esse queritur Kusterus. Litera mutata difficultatem omnem ex-pediet Κορρίδης. hoc enim sanguine nobilissimo Solon erat creatus. Plutarch. de patre Execestide: ἦν γὰρ Κορρίδης ἀνέ-
καθεν. Vide Suid. in Πλάτων. HEMST.

ead. l. 9. Ἐγκρυφίας ἄρτος) Ὁ ἐν σποδῷ γενόμενος διὰ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. Hesych. de pane ῥυταρῶ alii dixerunt. Lucian. Lexiph. sic post αὐτοπυρίτην. BOURD.

ead. l. 10. Ὁ ταῖς φλυκταίναις &c.) Φλυκταίναι pustulae sunt & corporis & panis sub cineribus cocti ardore ignis ex-citatae: in panibus etiam ἀπτάραγοι, quam vocem ingenio-sissime restituit Callimacho Ep. XLIX magnus Bentleius: plu-ra diximus olim ad Poll. VII, 23. Venuste Noster tale verbum posuit, quod Empedocli non minus, quam subcineritio pani conveniret, de quo Gataker. in Posth. c. XXII, p. 675. Saltus Empedoclis Aetnaeus a Luciano saepe priscisque Ecclesiae patribus irrisus quam fidem apud se mereatur, Strabo, vir emunctae naris, ostendit VI, p. 423 B. Εἰ δὲ ταῦτ' ἐστὶ πιστά, οὐκ ἀπιπτητέον ἴσως τοῖς περὶ Ἐμπεδοκλέους μυθολογηθεῖσιν.

cuius ego sententiae libenter subscribo. Vide Salvagn. ad Ovid. Ib. v. 599, Menag. ad Diogen. L. VIII, 69. Iis, qui Ulpianum L. 6, § 7 D. de ini. rupt. & irr. test. ad Empedoclem potissimum respexisse censuerunt, calculum adiecit P. Faber Sem. I, c. 10, pag. 50. quorum tamen opinionem minime probandum existimo: hos eruditos homines Luciani loca non fugerunt. Ut autem Empedoclis *κενοδοξίαν* Noster exagitat, sic non minus acriter, hac quidem in causa nihil dissentiens, Gregor. Nazianz. in Anecd. Muratorii Epigr. 84, 85, & Stelit. I, pag. 31. Longum foret ceteros eiusdem gregis recensere, quibus hunc in campum exspariari voluptati fuit. HEMST.

ead. l. 13. *Χαλκῶπου*) *Διὰ τὴν κρηπίδα χαλκῆν*. inferius. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 2. *Αἴς*) Ed. A. *οἷς*, quod mutandum erat. Tum satis inconcinne dixit *βουλὰς κατεσκευάζον*, *fabarum fortitione senatores creabant*. De *κυάμοις* lege, quae olim cum praefantiff. Kustero communicavimus ad Iamblich. de V. P. § 260. HEMST.

Pag. 205. l. 2. *Ἀνάξιον*) Miror, inter tot viros doctos neminem repertum, cui mendum vulgatarum edd. quae hic *ἄξιον* legunt, suboluerit. Ed. I. *ἀνάξιον*, ut edi curavimus. P. etiam & L. & Ienius ipse genuinam esse lectionem demonstrat. Sic Lucianus loqui amat: vid. *Συγγρ.* c. 26, & *Ἐπ. Δ. XIV.* De Empedoclis interitu variae sunt sententiae: vide Strab. VI, p. 274, Diog. Laërt. p. 230, Kenner. & Cler. Ar. Crit. p. 221, Suid. v. *Ἀρυκαίη*. Vide *Περ.* c. 1, ubi magis graviter ista tractantur: Empedoclem enim illic videbis latere voluisse suam mortem; verum, quod ex aliis discimus, five vis ignis, seu alius aliquis casus crepidam eius aeream prodidit, quae rem totam aperuit. Fabulam esse censet Dacerius ad Horat. Art. Poët. 461; quae etiam T. Fabri sententia est, quam in nota ad illum de Peregrini morte locum vide, & si ita videtur, ad examen revoca. SOLAN. Utrumvis erat, flagitante sententia, recipiendum, *vel ἄξιον*, vel *οὐκ ἀνάξιον ὄντα*. Nonn. *Συναγ. Ἰστ.* pag. 127, *κατεκάν δὲ εἰς τέλος* (Empedocles) *ἄξιός τῆς οἰκείας κενοδοξίας*. HEMST.

ead. l. 12. *Τὸν σιμὸν λέγω*) Sane ludit pervenisse Menippus; easque formae notas, quibus, uti vivum veteres solebant, Socratem Aeacus describit, nihil ad eum discernendum valere, sed omnibus aequae mortuis esse communes, iocatur. Simus erat Socrates inter superos & calvus, eamque ob causam Sileno comparatur: Schol. Aristoph. ad Nub. v. 223, *ἐλέγετο*

δὲ ὁ Σωκράτης τὴν ὄψιν Σειληνῶ παρεμφαίνειν· σιμός τε γὰρ καὶ φαλακρός ἦν· nam ibi facetissime Comicus illis uti verbis Socratem facit, quae Sileno tribuerat Pindarus cum Olympo colloquente. Talem depingit illa mirabilis Alcibiadis laudatio in Plat. Symp. p. 1202, & p. 1203 A. τὸ σχῆμα αὐτοῦ τοῦτο ὡς Σειληνωδὲς σφόδρα γε· ibidemque Σάτυρος & Μάρσυας audit. Hoc autem praecipuum suae formae decus, ut erat εἶρων ad unguem factus, defendit ipse Socrates in Xenoph. Symp. p. 519, 520. nam tali eum dicto tetigerat Critobulus p. 515, v. 28, νῆ Δία, ἢ πάντων Σειληνῶν τῶν ἐν τοῖς Σατυρικοῖς (δραμασιν) intelligo; longe aliter atque interpretes) αἰσχιστος ἂν εἴην· additque Xenophon, ὁ δὲ Σωκράτης καὶ ἐτύγχανε προσεμφερῆς τοῖς ὄν. Re tamen vera singulari vultus pulchritudine Socrates nec gloriari poterat, nec profecto cupiebat, qui externam speciem despiceret, internam solum admiraretur: quare Theodorus de Theaeteto adolescente in cognomine Platonis dialogo p. 107 C. νῦν δὲ, καὶ μή μοι ἄχθου, οὐκ ἔστι καλός· προσέειπε δὲ σοὶ τὴν τε σιμότητα, καὶ τὸ ἔξω τῶν ὀμμάτων. Eo saepissime scriptores antiqui respectant: vide Athen. V, pag. 219 A. Max. Tyrium Διαλ. XXXVI, p. 375, οἱ σιμοὶ καὶ οἱ προγαστορες. Julian. Caes. p. 314 D. Synes. Calv. Enc. p. 69 B. Atque adeo non iam suspicor verba Varronis apud Nonium p. 25, ut olim ad Poll. IX, 148, de Sileno, sed paene mihi persuadeo de Socrate esse intelligenda, modo parumper emendata huic homini accommodentur: *Nonne enim unum (quod etsi retineri possit, malo tamen, Nonne enim vel eum senem) scribunt esse grandibus superciliis, sillonem, quadratum?* fieri certe non potest, quin in Satyra Menippea Γνωθὶ σεαυτὸν, unde haec sunt deprompta, Socratis Varro meminerit. Ex Latinis similes formae philosophorum parentis imagines protulit Sava- ro ad Apollin. Sidon. IX, Ep. 9, p. 586. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ τοῦθ' ὁμοιον) Viden' calvum illum? Men. *Omnes calvi sunt; quare & omnium hoc insigne sit.* Aeac. *Simum illum dico.* Men. *Et illud simile: semi enim omnes.* Lucianum scripsisse ex- fimo ὁμοιοι, non ut vulgo, ὁμοιον. Si Lucianus voluisset hunc in modum, uti vulgo legitur, scribere, meo iudicio scripsisset ἴσον. At maluit vulgatissimum illum Hellenismum, quo & in- fra utitur in Reviviscentibus c. 13: Πολλὰς ὁμοίας ὄρω τὸ γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, Multas similes inter se esse video, quantum & ad habitum, & ad incessum, nec non vesti- um: & sic passim. IENS.

ead. l. 17. Πολλοὶ τῶν νέων &c.) Legitur in editionibus: πολ-

λοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοὶ τὰ δ' ἄλλὰ ἐώρακας οἶμαι. Hunc locum foedatum esse, dudum vidi; sed quomodo purgari posset, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Ms. reposueris, cognoscēs emaculatū. Sic autem in illo scribitur: πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἐώρακα. Με. ἀλλ' ἐώρακας, οἶμαι, οἷος ἦκε παρά σοι Ἀρίστιππος καὶ Πλάτων. Multi iuniorum se philosophari profitentur. Ac habitum quidem ipsum & incessum si quis aspiciat, summi philosophi videntur, sane quam multi. Socr. Valde multos vidi. Men. Sed vide qualis ad te venerit Aristippus, & ipse Plato. De Platonis & Aristippi luxuria vide Theodoret. Θεραπευτ. β. ex ipso Xenophonte; vide & Athen. XIII Deipnosoph. de amore Platonis in Archeanassam Colophoniensem. Inde & ab Antisthene Σάθων dicitur, quasi diceret Priapum. Athen. lib. XI. Sequitur, paucis verbis interiectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem sic restitues: Εὐδαίμων, ὃ Σώκρατες, ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι τάλιθες λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuisse existimant, & omnia ista novisse, cum nihil, verum enim dicendum est, scias. Hinc Socratem alii fuisse idiotam dicunt, & vere dicunt. GRAEV.

Pag. 206. l. 2. Ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί) Supplet hic quaedam MS. Graevii. Possit tamen sine isto supplemento locus hic constare, modo tollatur importunum punctum post φιλόσοφοι. Quomodo se res Athenis habent? Men. Multi novitiorum se philosophari praedicant; & quantum ad ipsum habitum & incessum, si quis eos conspiciat, summi philosophi sunt quamplurimi: ceterum vidisti, opinor, qualis venerit ad te Aristippus &c. Liber vero MS. quo usus est vir cl. ita supplet, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Σω. μάλα πολλοὺς ἐώρακα. Με. ἀλλ' ἐώρακας οἶμαι &c. Num quidem credibile est, fingi hic Socratem, qui iam dudum esset mortuus, vidisse νέους illos, iactantes se esse philosophos? IENS.

ead. l. 3. Σω. Μάλα πολλοὺς ἐώρακα. Με. Ἀλλὰ) Ita hunc locum restituvimus ex ed. I. confirmaturque ea lectio auctoritate Ms. Gr. P. & Ox. in quibus eadem leguntur, nisi quod in Ox. pro μάλα vitiose legitur πάλα in P. vero ἐώρας. At quod Gr. codex ante haec Socratis verba habet μάλα πολλοί, non

probo: est enim ex corruptis exemplaribus, in quibus sine Socratis nomine pro his, quae adscripti, legitur tantum *μάλα πολλοί*. Τὰ δ' ἄλλα in omnibus reliquis edd. Vide tamen *Γυμν. c. 34. SOLAN.* Quandoquidem membranarum quarundam auctoritatem suffragio suo viri eruditi firmare non refugiunt, eorum consensum quia liquidis rationibus refutare non poteram, parvi pendere religioni duxi. Neque tamen diffiteor, subodorari me in hisce restitutis nescio quid improbi & notae minus sinceræ: non enim videtur Socratis personae convenire responsum, *μάλα πολλοὺς εἶδρακα*. tum colorem Lucianeum habent, *si habitum quis & incessum spectet, summi philosophi valde frequentes*: porro *τάγε σχήματα αὐτὰ* (vel *αὐτῶν*) καὶ *τὰ βαδίσματα* sententiam quandam, nisi fallor, oppositam flagitant, quae nihil eos esse minus, quam veros philosophos, indicet. Ideo mihi probabile sit, post *τὰ δ' ἄλλα* praetermissum esse iampridem segni librariorum negligentia unum atque alterum versum, in quo eiusmodi fere fuerit, qualem dixi, sensus, cui commodè iungantur illa sequentia, *εἶδρακας οἶμαι, οἷος ἦκε παρὰ σοὶ* (nisi, quod puto, praestiterit *παρὰ σέ*) Ἀριστίππος &c. Postmodum quam reperiebant lacunam, quisque pro ingenii sui modulo fuit conatus explere: inde orta, quam hic videmus, lectionum illa varietas: alii contra conglutinatis, quae spatio interiecto longius diiungebantur, vocibus omne deficientis orationis vestigium deleverunt. HEMST.

ead. l. 5. Μύρου) Diogen. L. p. 51 F. τίς ὁ μεμυρισμένος; de eodem Aristippo. SOLAN.

ead. l. 6. Τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους) Vid. Corn. Nepos in Dione. SOLAN.

ead. l. 8. Εὐδαίμων, ὃ Σ. ἀνθ. εἰ τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν) Εὐδαίμων, ὃ Σόκρατες, ἄνθρωπος εἰ τάγε τοιαῦτα. πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἰοῦνται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἶμαι ἀληθὲς λέγειν, οὐδ' ἐν εἰδότα. Sic locum hunc interpungendum puto, inque eo iam praeivisse videtur interpret. Vulgo priora ita disponuntur, *Εὐδαίμων, ὃ Σόκρατες, ἄνθρωπος εἰ. τάγε τοιαῦτα πάντες οὖν &c.* Sed *εὐδαίμων*, inquit, *ἄνθρωπος εἰ τάγε τοιαῦτα*: scilicet quantum ad illa vitia attinet, (quibus, ut praeceffit, laborabant Aristippus, Plato, alii) tu, Socrates, homo beatus es: propterea omnes admirabilem te fuisse existimant virum &c. In prioribus tamen his Graevius vulgatam servat distinctionem, ponens recte deinceps comma post *ταῦτα*, ubi vulgo habebatur punctum. IENS.

IN DIALOGOS MORTUORUM. 511

ibid. Τά γε τοιαῦτα) Graevium aberrasse miror : eam adhibuit commodè distinguendo medicinam Ienſius, quae cum usu particulae οὖν ordine suo collocandae perpetuo congruit : nam quis ferat Graece sciens eius structurae scabritiem? τὰ γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται. Postea καὶ ταῦτα extra dubitationem mihi positum videtur : in corrigendo Luciano Lucianum sequi malui, quam scriptis editisque libris, in quibus, cur particula καὶ fuerit elisa, facile potest animadverti, obtemperare. Dial. XIX, § 1, & XXIX, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. Necyom. § 4, καὶ ταῦτα εἰδὸτα σαφῶς. § 14, alibique saepe. Alcidas. p. 185, v. 3, ἄνδρα σύμμαχον. . . . καὶ ταῦτα πρότερον ἐν ὑμῖν εὐδοκιμηκότες. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα) Misere antea sine καὶ oratio claudicabat, & in sensum absurdum volentes nolentes rapiebat, in hunc modum : πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἶονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα· δεῖ γὰρ οἶμαι τάλληθες λέγειν οὐδὲν εἰδὸτα· quae vides nunc hac levi mutatione, quam elegans & limpida evadat. Omnino legendum καὶ ταῦτα quod adeo liquere perfecta sententia existimo, ut plura dicere pigeat. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐδὲν εἰδὸτα) Unum scio, quod nihil scio. GUYET.

ead. l. 15. Χαρμίδης) Glauconis filius dicitur a Xenoph. Ἀπομν. III, 429 & 434. V. Plat. in Theag. & Apol. & Aelian. V. H. VIII, 1. Critonis filius dicitur Diog. Laërt. pag. 40 D. Dion. Halic. SOLAN.

Pag. 207. l. 1. Μέτει τὴν αὐτοῦ τέχνην) Notabile vitium Cod. O. μεγίστην ἀσκεῖς αὐτοῦ τέχνην, dignumque quod observetur ad simile mendarum genus minore negotio detegendum. Primum T transeunte in Γ, quomodo creberrime peccatur, natum est ex ΜΕΤΕΙ ΤΗΝ ΜΕΤΙΣΤΗΝ. Deinde, cum facile deprehendi posset orationem labare, nisi addito verbo fulciretur, adoptare consultum duxerunt quam interpretationem τοῦ μέτει in margine positam inveniebant ἀσκεῖς. Τέχνην autem Socratis intelligit παιδευαστίαν five puerorum formosorum amorem; quod crimen admirabili viro saepe quidem, sed falsissime fuit obiectum : de Platone res ista maiorem habet controversiam : vide Davif. ad Cicer. T. D. IV, 34. Quod modo Socrates aiebat, καὶ αὐτὸς ἐφασκεν &c. eius specimen illustre reperire licet in Aeschin. D. III, c. 6, sed cum solita tamen εἰρωνείᾳ coniunctum : vide Cicer. Acad. I, c. 5, pag. 18, quaeque ibi notat Davifus. HEMST.

ead. l. 2. Οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν) Nondum Socratem ausus incesti arguere, modum in iocis aliquem servat. Ars autem, quam hic nominat, ea est, qua Socrates animorum se obstericem & dici & haberi cupiebat. De Alcibiade Socratisque in eum amore Diog. Laërt. p. 38 F. & 40 F. apud Athenaeum Aspasia ipseque Athenaeus: quin & ipse Alcibiades apud Plat. Συμπ. Alibi Noster non tam caute de amoribus istis loquitur; ut & Περ. c. 43. Sed vide illic Notas nostras, ad Περ. autem T. Fabri. SOLAN.

ead. l. 5. Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἀπειμι) Benedictus: Non per Iovem: Croesum enim & Sardanapalum adeo. Non secus ac, si voluisset negationem Lucianus, non potuerit nunc quoque dicere, ut *mox ante* οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τύφος &c. & in Vitarum auctione, οὐ μὰ τὸν μέγιστον ὄρκον τὰ τέτταρα. In Mercede cond. οὐ μὰ Δία τῆς Ἑλένης ἔνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγάμων. Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, θεραπευτέα τοιγαροῦν ἦδη δέσποινά γε οὔσα. νῆ Δία εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο. Sensus est, *Itane? immo ad Croesum &c.* GRON. Nihil mutandum; passim ita adhibent optimi quique scriptores Graeci. Vide initium lib. VI Cyrop. Xenophontis, quod hisce scatet: neque unquam aliter Xenophon, nisi vitiatas forte codicibus. SOLAN.

ead. l. 24. Θεὸν ὄντα) Cerberus Luciano multum debet, a quo titulo tam honorifico, quem vix quisquam alius impertiverit, cohonestetur: neque tamen secus in B. Πρ. c. XVI. Vid. Barth. ad Stat. Th. II, 26, IV, 486. Canem hunc dirum intellexit Callimachus in Fragn. Bentr. n. CLXI, Ξείνος Ἐχιδναῖον γέρθεν ἄγων δάκετον. Hercules est ille ξείνος: nec dubito, quin ex Αἰτίοις Cyrenaei vatis depromtus sit versus: vide Quint. Calabr. VI, 260. HEMST.

Pag. 208. l. 4. Ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ) Τῷ in plerisque deerat: reperitur in MS. Ox. Coll. edd. Fl. & P. Sic Polyaen. Strat. VIII, p. 556. SOLAN. Vultus Socratis semper idem admirationi fuit veteribus, etiam Xanthippe luculenta teste; quam fuisse talem praedicant, quae cuiuscunque mariti alterius vultum facile movere potuisset: vide Cicer. T. D. III, § 31, quaeque notant Gataker. ad Antonin. I, § 8, Kuhn. ad Aelian. V. H. IX, 7. Ἀτρέστῳ suppeditatum a P. si exigas ad ἀτρέπτῳ, eiusmodi est, ut difficulter, utrum a Luciano fuerit profectum, statuere liceat: illud οὐ πάνυ δεδιέναι si spectes, palmam forte dederis huic lectioni; praesertim accedente Platone, qui

Socratis habitum fatale poculum hausturi graphice depingit in Phaed. p. 86 E. καὶ ὅς λαβὼν καὶ μάλα ἱλεως, οὐδὲν ΤΡΕΞΑΣ, οὐδὲ διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος οὔτε τοῦ προσώπου, ἀλλ', ὥσπερ εἰσὼν, ταυρηδὸν ὑποβλέψας. Solent autem illa vocabula vulgo a librariis permutari: velut in Iosepho de B. I. VII, 8, p. 430, pro φρόνημα πρὸς τοὺς ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας κινδύνους ἀτρεστον, duo non spernendi Codd. praeferunt ἀτρεπτον similibus variatio notatur ab eruditis viris apud Aelian. V. H. V, 6, XIV, 31. In Nostro tamen nihil esse novandum credo, quia septentiae non minus, quam illud alterum, servit ἀτρεπτον πρόσωπον optime respondens verbis Platonis οὐδὲν διαφθείρας οὔτε τοῦ χρώματος, οὔτε τοῦ προσώπου iterum in A. I. II, c. 23, Socrates τὸ πρόσωπον ἀτρεπτος vide Λατ. c. 16. Verum paucos fore arbitror, siquidem attenderint, qui non offendantur inconcinna structura ἐδόκει ... δοκῶν exterminata voce ποστέρα expoliri poterit hic locus tali pacto: παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάντῃ δεδιέναι τὸν θάνατον, καὶ τοῦτ' ἐμφάνει τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἐστῶσιν ἐθέλειν. De priore video mecum sentire magnum I. Fr. Gronovium in Corrig. & Inscr. ad Observ. p. 683; pro ἐθέλων vero substituit ἠθέλεν ad meam partem accessuros spero literarum Graecarum peritos. HEMST.

ead. l. 7. Διαμέλλοντα) Traiectio vituperanda: quid enim Luciano causae fuit, cur ita discerpta orationis membra temere disseminaret? Cave tamen absque Mss. ope mutassis: mox idem in seq. Dial. iterum, καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας διαλύσας τὸ κρανίον & alibi passim. SOLAN.

ead. l. 8. Δακὼν τῷ κανεῖφ) Δοκῶν forte. GUYET. De Cerbero decenter, quippe cane, dicitur, qui non latratu solum umbras territat, sed & morfu petit: maiore audacia, sed quae facitissima ioci venustate redimitur, de fato tanquam Cerbero locutus est in Hermot. c. 6: Οὐκ εἰδὼτα εἰ σε πλησίον ἦδη τοῦ ἄκρου γενόμενον τὸ χρεὼν ἐπιστὰν κατασπάσει λαβόμενον τοῦ ποδὸς ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος: quamvis alioqui τὸ χρεὼν καταλαμβάνειν & ἐπιλαμβάνειν τινὰ frequens sit apud Pausaniam atque alios, & tapaces satī manus memoret Seneca Hippol. v. 567. Illud autem κατασπᾶν τοῦ σκέλους vel τοῦ ποδὸς nescio an ab Antiphane Comico sit sumtum; quod is tamen Charonti tribuit: locus eius simillimus existat apud Stobaeum p. 608: Τοὺς γλιχομένους δὲ ζῆν κατασπᾶ τοῦ σκέλους Ἀκοντας ὁ Χάρον, ἐπὶ τόπον θείον τ' ἄγει &c. Eadem fere, si Luciano credimus, Socratis fuit causa: verum indignor, viri sapientissimi,

sinceraeque virtutis, quantam aetas illa capiebat, strenui cultoris memoriam ignominia tali adspergi: pluris est apud me, quam Luciani aliorumque, qui ceteroquin ab eo longe diverſi huic iniuriae ſubſcribunt, inanes argutiae, Xenophontis fides ita ſcribentis in ultima Socratis Apologia: Ἐπεδείξατο δὲ τῆς ψυχῆς τὴν ῥώμην· ἐπεὶ γὰρ ἔγνω τοῦ ἐπὶ ζῆν τὸ τεθνάναι αὐτῷ κρείσσον εἶναι, ὥς περ οὐδὲ πρὸς τάλλα τὰ γαθὰ προσάντης ἦν, οὐδὲ πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, ἀλλ' ἱλαρῶς καὶ προσεδέχετο αὐτὸν καὶ ἐπετελέσατο· commemorataque Socratis σοφία & γενναϊότητι, quae auditorum ex animis effluere nunquam poſſint, finem elegantiffimae deſenſioni ſimul, & cumulum meritis eius laudibus imponit: εἰ δέ τις τῶν ἀρετῶν ἐφιμεμένων ὠφελιμωτέρῳ τινὶ Σωκράτους συνεγένετο, ἐκείνον ἐγὼ τὸν ἄνδρα ἀξιομακαριſτότατον νομίζω. Menander in Ὀργ. apud Athen. XII, p. 552: Ὁ λιμὸς ὑμῖν τὸν καλὸν τοῦτον δακόν. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὅντως) Credo legendum οὕτως· ſic ipſe contextus habet. HEMST.

Pag. 209. l. 5. Ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένους) Ut dignum erat genere canino: ad Cerberum ſupra dixerat Menippus, συγγενὴς γὰρ εἰμί σοι. Diogeni tamen Cerberus apud Aufon. Epitaph. XXXI non perinde benignus eſt; nam ad manes abire vetuit, canemque ſuperum iis in ſedibus morari noluit canis infernus: Quonam igitur? clari ſagrat qua ſtella Leonis Additus eſt iuſtae nunc canis Erigonae. Quod imitatus eſt Aufonius, Graecum epigramma cultu ſimplici multo mihi nitidius videtur. In alio Epigr. 14, Anth. III, c. 33, Cerbero blanditur Diogenes, eumque affinitatis proximae commonefacit: Ἀλλὰ κύων ſαίνομαι Κέρβερε τὸν με κύνα. HEMST.

ead. l. 6. Διογένους) Quomodo ſibi mortem conſciverit Diogenes, alibi dicendi locus eſt ad B. Πρ. c. 10. Vid. Sotadis fragm. apud Grot. Flor. p. 397 & 399. Diog. Laërt. 162 B. ὕπ' ἀθυμίας βρόχῳ τὸν βίον μεταλλάξει Menippum dicit: idem tamen in epigrammate, parum ſibi conſans, negare videtur factum, cum ait, εἰ δ' ἐν βίῳ φύσιν κυνὸς, αὐτὸν ἂν ἐκρέμασεν. SOLAN.

Pag. 210. l. 1. Ὁβολὸν μὴ ἔχων) Unum obolum ori mortuorum immittit Lucianus, cuius ab Indice petenda ſunt loca. Ceteri fere conſentiunt: Lucill. Anth. II, c. 50, Ep. 7, Κεῖτο δὲ γ' οὐδ' ἐν ἔχων ὀβόλου πλέον· — Antiphan. apud Stob. p. 128, & Anth. II, c. 50, Ep. 3, Τεθνήξῃ, πλοουτοῦσαν ἀφείς μεγάλην διαθήκην Ἐκ πολλῶν ὀβολῶν μόνον ἐνεγκάμενος· ubi vide Brodaeum. Diogenes etiam, ut erat amantiſſimus iuſtitiae, debita Charontem ſiſte fraudare noluit, porrexitque ipſi ναυτιλίας

ὕβολον, five τὸν φθιμένους ναυστολέοντα ὕβολον, teste Antipatro, vel alio forte quodam poëta Anth. III, c. 33, Ep. 15, 16. doctoris exemplum quo minus apud Menippum valuerit, quamvis cetera Cynicae frugalitatis instrumenta secum porteret, egestatem a contemptu divitiarum ortam obstitisse credendum est. Porro τὸν ὕβολον τὸν συγκηδευόμενον τοῖς τελευτῶσιν Suidas habet in Καρκάδοντα, vel quod, monente Kustero, Photius scriptique Codices praebent, Καρκάδονα. quam vocem etsi iuxta cum aliis ignorem, suspicor tamen ex Pherecratis Comici Craparrallis delumtam: Cuperus certe in Num. Ant. Expl. p. 235 labitur, quando minus diligenter inspectis Grammatici verbis illud ipsius oboli funebris esse nomen opinabatur: ὕβολον μισθὸν τῷ πορθμεῖ idem Suidas in Μελιττοῦτα, quae derivata sunt ex Aristoph. Schol. ad Lysistr. v. 601, 603, neque aliter Diodor. Sic. I, p. 61 C. ubi quidquid est de Orci statu & Charonte Graecarum fabularum, ab Aegyptiis Orpheum transtulisse contendit: τὸ μὲν γὰρ διακαμίζον τὰ σώματα πλοῖον βάρην καλεῖσθαι, τὸ δ' ἐπιβάθρον νόμισμα τὸν ὕβολον τῷ πορθμεῖ δίδοσθαι καλουμένῳ κατὰ τὴν ἐγχαίριον διάλεκτον Χάρωνι ubi refingendum puto, τὸ δ' ἐπιβάθρον νόμισμα τὸν ὕβ. ναῦλον proprie sic dictum Hesych. & Etymol. interpretantur, τὸ εἰς τὸ στόμα τῶν νεκρῶν ἐμβαλλόμενον νομισμάτιον atque ita Schol. Iuven. ad Sat. III, 267, qui inopem Virgilii turbam Aen. VI, 325, longe secus ac Servius, exponit eam, cui, quod portitori solvat, nummus vel naulum deest. Strab. VIII, p. 573 A. διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα (apud Hermionenses) τοῖς νεκροῖς ναῦλον. & Charon apud Aristophan. v. 372, Ἐκβαίν', ἀπόδος τὸν ναῦλον. Rarius est, quod Moeris Atticista protulit, Καττιτέριον τὸν τοῦ νεκροῦ ὕβολον. Praeterea δανάκη, vel potius ὁ δανάκης, a veteribus vulgò nummus hicce mortualis fuerit appellatus, si verum est, quod viris eruditis Grammatici persuaferunt; id enim ex Hesychio, Etymologo & Suida in Δανάκης, Ἀχέρουσία iure sibi colligere videbantur. Sed minime dubito, quin a Callimacho fluxerit ista glossa, qui auctor novandi vocabulorum usus haud infrequens forte solus antiquorum viaticum illud infernum δανάκην dixit, oboli vice eo nummi Perfici genere posito, quod Graecis non ignotum pretio proxime respondebat: quod autem undecunque investigatum Natalis Comes scripsit, versus esse ex Hecale depromptos, certissimum arbitror; in quibus post limatissimam Casauboni curam ad Strabonem & Theocr. Lect. c. IV, nihil ultra tentare debuerat Salmasius, de Usur. p. 427. In eo solum a

Casaubono dissentio, quod proferri hos versus, *non quia in illis voce δανάης usus sit poeta, sed ad confirmationem moris existimarit*, cum mihi satis apertum videatur, tribus, quos egregie refinxit, adiungi debere initium quarti versus Δανάην —. Dixerat Iuvenalis — *nec habet, quem porrigat ore trientem*, nummulo designato: Propertius paulo laxius IV El. 11, 7, *Vota movent superos: ubi portitor aera recepit Obserat herbosos lurida porta rogos*: quae posteriora vereor, ut a quoquam commode possint explicari. Passeratius *umbrosos rogos* unde eruerit, non reperio; certe mirabiliter interpretatur, *unde multae umbrae evolant iis exstinctis*; quam vocis inauditam potestatem sermo Latinus, credo, fastidiet. Ego minuendae difficultatis in emendatione sola spem pono: *Obserat umbrosas lurida porta domos*: quemadmodum alibi, *Nigrantesque domos animarum intrasse silentium*: sensum nemo melius explanaverit, quam Theognis, *Κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἶτε δανόντων Ψυχὰς εἰργουσιν, καίπερ ἀναινομένας* nec facile quidquam, quod prioribus aptius adiungatur, invenies. Hunc vero mortuis imponendae stipis morem, quem inter alios iam obsoletum apud Athenienses sua etiam aetate permansisse notat Scholias Iuvenalis, hodie retinent Tataři Wogulskii, pluresque barbarae gentes, ut perhibent scriptores Itinerariorum. Iam quod duum obolorum, qui Charonti sint tradendi, mentio fiat in Aristoph. Ran. v. 140, 272, ioci gratia numerum duplicari, ut τὸν δικαστικὸν μισθὸν traducat, manifesto liquet ex v. 141, idque bene Scholias perspexerunt; quamvis eorum unus, ἕμα διὰ τὸ λεγόμενον, ὅτι τοῖς νεκροῖς ἐπὶ τοῦ στόματος βάλλουσι δύο ὀβόλους &c. scribat, antiquae consuetudinis ignoracione nimis erga portitorem avarum liberalis. Aliud erat, si ad lucem ab inferis remeandum foret, iterumque traiciendus Acheron; quemadmodum in Apul. Metam. VI, p. 180, turris illa loquax & consiliaria Psychae iussu Veneris ad Orbi ferales penates descensurae praecipit *offas polentae mulso concretas ambabus gestare manibus, ac in ipso ore duas ferre stipis*, quarum altera primam transvectionem, reditum altera mercetur. Sed ita sunt quaedam Apuleii verba ad Lucianum accommodata, ut comparationis instituendae causa proponi mereantur: *Nec mora, cum ad flumen mortuum venies, cui praefectus Charon protinus expetens portorium, sic ad ripam ulteriorem sutili cymba deducit commeantes. Ergo & inter mortuos avaritia vivit? nec Charon ille, Ditis pater* (suspicabar olim, *Ditis portitor*, quod necdum plane displicet; quamvis vulgatam lectionem tueantur, quae notat Th. Mun-

ckerus ad Hygin. p. 91.) *tantus Deus quidquam gratuito facit: & pauper moriens viaticum debet quaerere, & aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Huic squalido seni dabis nauli nomine de stipibus, quas feres, alteram, sic tamen ut ipse sua manu de tuo sumat ore. Pauloque post: ac deinde avaro navitae data, quam reservaveras, stipe, transitoque eius fluvio recalcanis priora vestigia, ad istum coelestium siderum redibis chorum. Nonnulla notavit Pricaeus, adhibito Luciano; cuius aliquot loca neque Meursii diligentiam fugerunt de Fun. c. V. HEMST.

ead. l. 3. Ἀγξω σε) Concinnius ἀγχει dici, quam πνίγειν, monet Thom. Mag. ubi L. Bos, hoc etiam loco prolato, propriam esse verbi rationem in creditoribus ostendit, qui debitores segnes obtorto collo corripunt, adque solvendum aes alienum acerbè cogunt. Sic & Basil. Hom. in Ps. XIV, p. 109 D. ὁ δανειστὴς ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἀγχει· πνίγειν tamen eadem potestate a probatissimis scriptoribus usurpatur. HEMST.

ead. l. 5. Σου πατάξας δ. τὸ κρανίον) Suavius est, & venustiore Atticae structurae formam praefert, quod vulgatur, quam Graevio probata scripti codicis lectio: solent saepe genitivum ab eo nomine, unde pendet, nonnihil removere: ut Noster in Necyom. μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας. Δ. Θ. VII, § 1, τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαβὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος. Lyf. pag. 93, v. 17, 20, πάντα μου εἰς τὴν γνώμην εἰσέει· & ταῦτά μου πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσέει. Long. pag. 71, τούτων ὄρνιθων ἐπὶ προφάσει δήρας. Aristae. I, Ep. 9, διανίστησι πεπτωκνίας λαβόμενος τῆς δεξιᾶς· ubi multum fallatur, si quis πεπτωκνίαν reponat. Plato initio Parmen. μου λαβόμενος τῆς χειρός· quo in genere, quod innumerum est, tum ornatus orationis spectatur, tum vehementia non nisi a perito iudice sentienda; velut in illo Socratis ad Antisthenem, Ὁρῶ σου διὰ τοῦ τρίβωνος τὴν φιλοδοξίαν. Diogeni Cynico minuitur aliquis superstitiosus apud Diogen. L. VI, 48, μὴ πληγῇ τὴν κεφαλὴν σου διαρρήξω. Quod sequitur μάτην ita ceperunt interpretes, quasi nihil differret a προίκα: neque diffiteor, si sententiam adspicias, optime convenire; sed quoniam renititur usus vocabuli certissimus, a Graevio iure castigatos existimo, eamque Luciano fuisse mentem: ergo tu frustra susceperis tam longinquae navigationis inanem molestiam, siquidem, nisi ratam oboli mercedem expromseris, in vitam tibi erit redeundum: confer D. XXIII, § 3. ideo mox Menippus, ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν· nec multum abit Apuleii iocus, *aes si forte prae manu non fuerit, nemo eum expirare patietur?* Ceterum illud μάτην in Episcoporum

contra Paulum Samofatensem epistola apud Euseb. H. E. VII, c. 30, p. 361, usu rariore ponitur: *μάτην καρπούμενος τὴν τῶν ἐν πράγμασιν ὄντων ἐτοιμότητα πρὸς τὸ διδόναι* &c. id est, *nulla pro pecuniis acceptis opera reddita: frustratus eorum spem, qui auxilium eius ad pericula depellenda pretio emerant.* HEMST.

ead. l. 7. Μάτην οὖν &c.) Male vertunt haec verba: *μάτην οὖν ἔση πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν*, num ergo tam longo traiectu te gratis transvexero; cum illorum haec sit sententia: *nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non recum attuleris. Sed paulo ante melius Mf. *καὶ γὰρ τῷ ξύλῳ σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον* male in editis σου πατάξας. GRAEV.

ibid. (Εση) Ἔσομαι forte. GUYET.

ead. l. 13. Τούτου γε ἕνεκα νεολκῆσας τὸ πορθμεῖόν παράμενε) Interpretantur omnes, auctore Erasmo, *quin igitur vel huius gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam ostendunt se nihil percepisse. Quid enim id notat? Merito annotavit pater, *nave subducta naulum vel portorium expecta.* GRON.

Pag. 211. l. 3. Μόνος... προῖκα) Etymol. Magn. v. *Δανάκη* docet immunes fuisse omnes Averni vicinos, Strabo autem Hermionaeos lib. VIII. SOLAN.

ead. l. 14. Θέρμους) Profert Thom. Mag. in *Θέρμος*. Quod Barthius ad Calpurn. Ecl. III, 82, subdubitanter & velut auctoris oblitus scribit, *lupinos in mortuariis veterum coenis exhibitos manibus*, id iam confidentius ac temere pro vero venditat Keuchen. ad Seren. Samon. v. 736. nequidquam in hac causa Luciano testimonium denuntiatur: longe rectius ex iisdem locis Gonfal. de Salas observavit ad Petron. c. 14, p. 76, *lupinos olim vilissimum fuisse pauperum cibarium; Cynicorum vero adeo creberrimum, ut vix unquam a Cynici pera abesse lupinos contingeret.* Cum autem addit, *Inde Crates apud Aristotelem*, vel errore vel memoria labitur: exstat enim ille locus in excerptis Teletis apud Stob. p. 524: *Οὐκ ἀνδρῶς γὰρ Κράτης, οὐκ οἶσδα, φησὶ, πῆρα δύναμιν ἡλικίην ἔχει, Θέρμων τε χοῖνιζ, καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν τῷ ὄντι γὰρ μέγα καὶ ἀξιόλογον μετὰ πῆρας καὶ δέρμων, καὶ λαχάνων, καὶ ὕδατος μηδενὸς φροντίζειν, ἀλλ' εἶναι ἀθώπτευτον καὶ ἀκολάκευτον.* Duo iambi rotundissimi, quorum alterum habet etiam Diogen. L. VI, 86, quin ex ephemeride Crateris sint decerpti, minime dubito. De δειπνῷ ἑκάτης dictum est p. 397 sqq. HEMST.

Pag. 212. l. 4. Κούδενος αὐτῷ μέλει) Verba illa vertunt, *nec quidquam ipsi curae est.* Mavelim ego, *neminem curat.* Illud οὐδε

ὅς non ad πρᾶγμα, sed ad personam referri debere videtur. Sic in Evang. Marci XII, 14, Pharisei & Herodiani dicunt Iesu: Διδάσκαλε, οἶδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· Magister, novimus te veracem esse, & non curare quemquam. L. BOS Animadv. c. XII, p. 55. Οὐδενός pro mutato genere vel rem, vel personam indicat: posterius mihi non fecus atque clariss. L. Bos placuit: eum explicandi modum postulat solius veritatis memor Cynici persona, cuius dicendi libertatem nulla hominum conditio, nulli dignitatum gradus refranabant. Cratetem sine dubio sic intellexit Teles, quem superiore nota testem citavimus, quando post μηδενός φροντίζειν subiicit ἀλλ' εἶναι ἀθώπρευτον καὶ ἀκολάκευτον, nullius hominis respectum habere, sed talem se gerere, qui nemini nec verborum lenociniis obrepāt, nec assentetur: longe ab ista mente aberravit interpret Stobaei. Hoc sane multo magis in Christo verum Matth. XXII, 16, Marc. XII, 14; sed a calidis veteratoribus laquei vice cumulatae laudis simulatio adhibebatur, quia quaestionem erant infidiosam proposituri de censu Caesari solvendo: quasi dicerent, ubi veritas agitur, scire se, adeo nullam personarum dignitatis rationem habere Christum, ut ne Caesaris quidem maiestate retineri possit, quin animi cogitata libere planissimeque explicet. Neutrum genus utrobique non tantum vim orationis corrumpet, sed sententiam insuper alienam reddet. Diogen. L. II, 34, εἰ δὲ φαῦλοι, ἡμῖν αὐτῶν οὐδὲν μελήσει. Saepius autem accidit, ut commode ponatur: ut apud Dion. Chrys. Or. XXXII, p. 370 D. ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδενός αὐτοῖς μέλει. Est alioqui frequens loquendi formula, οὐδὲν αὐτῷ μέλει Alexis apud Athen. X, p. 421 D. — τῷ δ' οὐδὲν μέλει. Plato p. 19 D. ὅτι σοι οὐδὲν μεμέληκεν Euthyd. p. 211 A. τῶν πολλῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν σεμνῶν δ' ἡ καὶ δοκούντων τι εἶναι οὐδὲν ὑμῖν μέλει atque adeo Xenophonem in Symp. p. 516, v. 31, una litera locupletare mihi liceat, οὐκέτι οὐδὲν μέλει οὐδενί, pro οὐδέ. HEMST.

ead. l. 14. ΠΛΟΥΤΩΝ) Dolendum est, adeo caeca ratione procurari editiones, cuius hoc sane quam perspicuum documentum est, non nisi ex editione Benedicti, in multis nugatoria, adoptatum, cum recte Basileensis non hanc appellationem praemiserit, sed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΑΟΣ, quod necessario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum. GRON.

ibid. Ἡμέτερε Ζεῦ) Sic Homero Il. I, Ζεὺς καταχθόνιος. Eodem nomine appellat Virgil. IV, 638; Iuppiter Stygius. SOLAN.

Poëtarum usu *Zeus* commune quasi trium fratrum nomen Neptuno etiam Plutonique tribuitur, ac velut imperii ac maiestatis habet significationem: Pausan. II, pag. 166, de Neptuno, quod insolentius est, testem laudat Aeschylum: atque ita Doris Simmiae Rhodio *κυμοκτύπων Ἡρα ἄλλων μυχῶν, praeses & domina*, apud Hephaest. pag. 43. Eidem eleganter in Suppl. v. 239, *Zeus ἄλλος* Pluto dicitur, qui de manibus decretoriam pronuntiat sententiam: Tragici mentem improba Stanleii versio obfuscauit. Barthius autem ad Stat. Th. II, 49, ubi *nigrum, Stygium, Tartareum Iovem* illustrat, istorum Luciani verborum non fuit oblitus. Egregia vero ex Pythagorae disciplina de duobus hemisphaeriis, quorum superioris imperium sit penes regem Iovem, & reginam Iunonem, inferioris penes Ditem Iovem infernum, & Proserpinam Iunonem infernam, annotavit Lutat. ad Stat. IV, 527; quae de plenis Servii commentariis ad Aen. VI, 138, esse promta suspicor: si contuleris, quae observavimus ad p. 88 l. 9, facile constet, unde Socrates hauserit *πόλον σφαιροειδῆ, οὗ τὸ μὲν ἑτερον ἡμισφαίριον θεοὶ ἐλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ δὲ ἑτερον οἱ ὑπὲρ γῆρας* apud Aeschin. Dial. III, p. 162. Verum Lucianus, cum Protefilaum hic dicentem facit *ἡμέτερε Ζεῦ*, principem poëtarum tetigit, cuius est Il. I, 457, *Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνεια*. HEMST.

ead. l. 19. Φυλάκιος) A Φυλάκη, Φυλάκιος. unde & Φυλακίδης. Vid. Stephan. GUYET. A Phylace urbe Phthiotidis non procul a Thebis, quae tamen inter fines Thessaliae; unde nonnunquam apud hunc auctorem *Thessalus* vocatur Protefilaus. LEED. Mf. Ox. Φινάκιος. Sed proba vulgata. V. Il. B, 695, 698. Thessaliae urbs Phylace: hinc inter Thessalica etiam, certe appendicis loco, in Ὅρχ. Protefilaum recenset Noster c. 52 & 53. SOLAN. Gentile Φυλακήσιος, quemadmodum Ἰθακήσιος, fingit Stephanus: vide Burmanni Catal. Argon. in *Iphiclus alger*. A Φυλάκιος, vel potius Φυλακεῖος, aut Φυλακεὺς nascitur Apollonii Φυλακῆς Argon. I, 47. Antiquum Phylaces nomen abiisse in Θήβας τὰς Ἀχαιῖδας scribit Dicaearchus: καὶ Θήβας τὰς Ἀχαιῖδας πρότερον Φυλάκην καλουμένην, ὅθεν ἦν καὶ Πρωτεσίλαος: verum utraque situ tamen propinquas distinguit Strabo IX, p. 661 C. 664 C. Haec est, cuius Stephanus meminit, Θῆβη τρίτη Θεσσαλίας τῆς Φθιώτιδος. Protefilaum autem cum poëtae vocant Phylaciden, non ab oppido ductam esse hanc appellationem, sed ab avo, praeter formam patronymicam syllabae primae quantitas ab Homero signata Il. B, 700 & 705, manifesto demonstrat. Quae huc spectant, multa da-

bit N. Heinſius ad Ovid. Ep. Her. XIII, 35, ubi *Phylleides* cupidius admiratione vocabuli rarioris intruſum puto, quam verius; nam nihil aeque opportunum, quam *Conveniunt matres Phylacides*, ab illa urbe, quam utique Loadamia incolebat Homero notam, apud quem nulla uſquam Phyllus compareret, tum forte nondum condita: idcirco tutius eam leſtione- nem teneri arbitror, quae a communi vatum fonte fuerit derivata. Tzetz. Chil. II, c. 52, poſtquam Proteſilai hitoriam explicuit, Λουκιανός, αἰτ, Φιλόστρατος γράφει τὴν ἱſτορίαν, καὶ τινες ἄλλοι μέμνηνται καὶ ποινταὶ καὶ νέοι, ſine dubio dialogum iſtum indicans: Philoſtratum vide p. 662, cum Oleario, & ſaepius in Heroic. Ariſtid. T. III, pag. 374 C. καθάπερ τὸν Πρωτεſίλαον φαſὶ παραιτηſάμενον τοὺς κατὰ γεγενῆſθαι μετὰ τῶν ζώντων. Propert. I El. XIX, 7, & Broukh. Minuc. Fel. c. 11: *Quis unus ab inferis vel Proteſilai ſorte remeavit, horarum (trium) ſaltem permiſſo comiteatu, vel ut exemplo crederemus.* Plane verum eſt, quod monet Tzetzes, multos decantatiſſimi caſus feciſſe mentionem; neque lubet ab aliis prolatos veterum locos acceſſione nova cumulare. HEMST.

Pag. 213. l. 4. Αὐτῶν) Mallem, ſi codex aliquis addiceret, αὐτοῦ, ſcilicet ἔρωτος. HEMST.

ead. l. 8. Ἑκτορος) Homerus Heſtorem non nominat, ſed Dardanum tantum. Hyginus tamen CIII, & Ovid. Metam. XII, 67, cum Luciano ſentiunt. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν) Id eſt, amor, deſiderium uxoris. GUYET. Reddiderunt Micyllus & Benediſtus, ſed haec res praevaluit pondere: quamquam obſcurius, voluiſſe tamen eos puto, ſed is in uxorem amor meus omni pondere, quomodo loquitur Cicero de Off. III, § 35, gravior erat, quam ut hauſta Lethes aqua potuerit exſtingui. Eiufmodi certe ſententiam nexus orationis inſtitutae requirit: ſed valde vereor, ut Graecae linguae conſuetudo poteſtatem illam in ὑπέρογκος ferat. Quare, niſi quid vitii maioris occultetur, potius flexu ſignificationis levi dederō, meus amor omnem modum excedebat, molifque grandioris erat, quam ut Lethaeo liquore obrui poſſet. Ὑπέρογκος ſane dicuntur a Graecis proprie, quae molem magnitudinis enormem habent, atque immoderata ſunt: ideo Ὑπέρογκον Heſychius exponit non tantum μέγα, ὑψηλόν, ſed & ὑπέρμετρον: inde manat, pro tumide magnificis, extraordinariis rebus, quaeque hominum oculos ad ſe convertunt, eandem vocem poni, ſic tamen, ut in illa poteſtate ſemper aliquid vitioſi atque indecori haereat admixtum. Mox pro αὐκοῦν for-

te non deterius legeretur, σὺ γοῦν. HEMSTERHUSIUS.
 Pag. 214. l. 5. Κῆκείην) Uxori eius nomen erat Laodamia,
 quam ferunt desiderium mariti non ferentem sibi necem con-
 scivisse. Vid. Hygin. CCXLIII, & CHII, & CIV. Eo itaque hic
 respicit Lucianus. Nomen habet Ὀρχ. c. 53. SOLAN.

ead. l. 11. Τὴν ὁμογενῆ μου Ἀλκιστιν) Si velis scire, Lector,
 in quo gradu consanguinitatis fuerint Protefilaus & Alcestis,
 en tibi stemma ex Apollodoro, Didymo, Pindari Scholiaste,
 Plutarcho, Pausania & aliis:

Aeolus

Cretheus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alcestis	Iphiclus

Protefilaus. PALM.

ead. l. 15. Προσέσται) MSS. Ox. P. & L. pro vulgato προσ-
 ὄφεται. Vid. Xenoph. Cyrop. L. VII, pag. 103, 21. SOLAN.
 Ferri non poterat admissum in edd. vulgatas προσόφεται,
 quippe quod nec cum οὐδὲ διαγνώσθαι δυναμένη, nec cum φεύ-
 ζεται σε satis accurate conveniret. Moschopol. Ὀν. Ἀπτ. Ἑκλ.
 Προσίεμαι, τὸ μέλλον προσήσομαι, ὁ ἀρίστος προσηκάμην &c.
 Ex Appiano Suidas: Ταρκύνιον προσήσεσθαι. Nost. Phal. I, §
 14. HEMST.

Pag. 215. l. 3. Καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ) Mercurium iube, post-
 quam ad lucem pervenerit Protefilaus, contactum virga, mox in ado-
 lescentem formosum eum convertere. Sed quid sibi velit praepositi-
 tio ἐν, in καθιζόμενον ἐν τῇ ῥάβδῳ, non intelligo. Καθικέσθαι τῇ
 ῥάβδῳ satis plene dicitur. Homer. Il. E, v. 104: ὦ Ὀδυσσεύ,
 μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀργαλήῃ, O Ulysses, valde
 meum penetraisti animum increpatione gravi. Neque vero si in hac
 locutione intelligatur praepositio, videtur ἐν, sed σύν subau-
 diendum. An μὲν pro ἐν legendum? IENS. Miratur clar. Ien-
 sius, cur ἐν hic praeponatur; & merito miratur: ubinam enim
 his similia reperias? Servandam tamen, quam omnes Codd.
 tuentur, lectionem duximus: sic enim iterum Noster alibi
 Συγγρ. c. 12, ἐν ἀκοντίῳ φορεύοντα (cui similis exstat phrasis
 in Epigrammate, teste Constant. Lex. ἐν βέλει πληγῆς) quam-
 quam ibi MS. G. & L. ἐν legunt. Euripid. autem El. v. 321, καὶ
 σκῆπτρ' ἐν οἷς Ἑλλησιν ἐστρατηλάτει & Ἰκετ. v. 593. Has par-
 tes virgae Mercurii datas an etiam scriptores Graeci supersti-
 tes agnoscant, nescio: haud temere utique a Luciano dictum
 crediderim. SOLAN. Quamvis in Symp. § 16 scripserit Lucia-

nus, τάχα δ' ἂν τις καθίκετο τῇ βακτηρίᾳ, nihil tamen ab optimorum scriptorum usu alienum fecit, cum hic interposuit ἐν τῇ ῥάβδῳ. Multi haud infimi ordinis ita sunt locuti non tantum quando ablativus instrumenti, sed & alius quicunque ponendus erat: ideo non raro fit, ut in eodem orationis contextu additum omissumque reperiatur. Aristot. Z. I. IV, p. 111, λαμβάνονται δὲ καὶ λάβρακες. . . . τριόδοντι. . . εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν δοκεῖ τῶν τοιούτων ληθῆναι ἐν τῷ τριόδοντι. Tryphon I Anth. c. 37, Ep. 14, Οὐκ ἄορι πληγείς, οὐδ' ἐν βέλει, ἀλλ' ἐνὶ σύκῳ Χεῖλεα —. Arriano 'A. A. III, c. 30, ἐν κλοιῷ δῆσαι, quod apud Xenophontem & Nostrum περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. 24, simpliciter est κλοιῷ δεθείς. Aelian. V. H. XIII, 1, ἐτρέφετο ἐν αὐτοῖς ἐν ὀρείῳ τῇ τροφῇ. ubi prius ἐν Mss. auctoribus est delendum. Philo Βελοπ. V, ἐν ὑπερώοις διαλληλιμμένοις ἐν ἀμόργῳ. Polemo Physiogn. I, p. 170, πειθόμενος ἐν δώροις ὁ τοιοῦτος ἀνὴρ. Antiphon de Herod. Caed. p. 136, v. 18, σὺ δέ με ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι. qualia notavit ex Herodoto Raphel. ad i Theff. IV, 18. Manetho I, 239, — ἐν κατοχαῖσι θεῶν πεπεδημένοι αἰεῖ. Quint. Calab. VIII, 9, — νῆας τ' ἀμαθύνειν. Ἐν πυρὶ λευγαλέῳ —. Neque erat causa, cur Needhamus Hierocli deemeret ad Aur. Carm. pag. 206, τὴν λυγρὰν ἔριν περικόπτων ἐν ἐκουσίῳ φυγῇ. Verum huius generis exempla numero carent: vide Th. Muncker. ad Hygin. F. XX, quem Luciani locus hiccē non effugit. Erat autem virga Mercurii potentissimae virtutis, ac paene magicae, qua, si vellet, admota formas alias inducebat: sic Cadmum suo caduceo tactum vertit in serpentem, teste Schol. Cruquiano ad Horat. A. P. v. 187. ideo θαυμασίαν τὴν δύναμιν dixit Apollo Δ. Θ. VII. HEMST.

ead. l. 4. Ἀπεργάσασθαι αὐτὸν) Thom. Mag. in Βούλομαι p. 31. HEMST.

ead. l. 6. Μίαν &c.) Satis erat: nam uxor viso marito statim prae gaudio in amplexibus eius moriebatur, ut Servius habet ad Aen. VI, 447. Hyginus aliter narrat historiam F. CIII & CIV. LEED.

in Schol. col. I. l. I. Τῆς Περσεφ.) Haec videtur Scholiastes monuisse, quia omissa fuerat eius in exemplari Proserpinae persona. HEMST.

Pag. 216. l. 2. Καὶ καλὸς ἦν) Mox tria Diogenes commemorat, quibus umbra Mausoli efferebatur, τὴν βασιλείαν, τὸ κάλλος, & τὸ βάρος τοῦ τάφου. eadem in his etiam verbis ut commodè distincta cognoscas, una vocula faciet apto loco interposita, καὶ ὅτι καλὸς ἦν. Nunc omnia sunt liquida, & ordine

iusto decurrunt: μέγα φρονῶ ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ. . . καὶ ὅτι καλὸς ἦν. . . τὸ δὲ μέγιστον ὅτι ἐν Ἀλικαρνασσῶ &c. nam ὑπηγαγόμεν & ἐπέβην a superioribus pendent, ὅς ἐβασίλευσα, ἦρξα &c. Verum de Mausoli rebus gestis & hoc ipso loco alibi dicemus accuratius: videntur enim mendo laborare ἄχρι Μιλήτου ἐπέβην quamquam ex Polyaeo confitet VI, c. 8, Miletum Ionicarum urbium florentissimam a Mausolo fuisse proditione tentatam. Mausolei autem septem mirandis terrarum orbis spectaculis adscripti qui mentionem fecerint, ostendunt Leo Alaius ad Philon. Byzant. Gisb. Cuper. Num. Ant. Ill. p. 236, qui Luciani quoque verba protulit, itidemque Davif. ad Cicer. T. D. III, c. 31. Eustath. ad Il. Ψ, p. 1298, v. 52, καὶ ὁ μὲν τοῦ Μανυσώλου μάλα πολλὰς (πολυτελεῖς, περιβόητος, vel aliud, quod propius accedat, vocabulum reponi debet) τάφος ἀκρὸς περιεργασται, καὶ δαῦμα καὶ ἦν καὶ ἐστίν. Mox pro ἀνδρῶν nescio an melius scribatur ἀνδριάντων nam cur ἀνδρῶν, ubi statuæ plureserant, & Deorum? Equos intelligere puto illius quadrigae marmoreae, quam in summo pyramidis cacumine Pythis sive Pytheus exegerat. Quod autem ad sui sepulcri magnificentiam vix templum ullum comparari posse Mausolus iactat, de Rufino dixit Claudian. in Rufin. II, 448: *Qui sibi pyramidas, qui non cedentia templis Ornatura suos exstruxit culmina manes.* HEMST.

ead. l. 3. Παμμέγεθες) Patebat, teste Plinio, ab Austro & Septentrione sexagenos ternos pedes. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἔχω) Mirum, in omnibus qua scriptis, qua vulgatis libris hoc proflare, cum tamen nihil expeditius videatur, quam persona mutata legendum esse, οὐκ ἔχουσιν εἰπεῖν quod si formae arbitrum deligamus, dicere tu nequeas, cur tuum cranium meo sit praeferendum: plane ut Dial. XXVIII, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχουσιν, τίς ὁ Φινεύς ἦν &c. HEMST.

ead. l. 17. Ἀποσεσμιώμεθα) Hinc Stephanus annotavit in Thes. ἀποσεσμιώμεθα τὴν ῥίνα. Paulus Aegin. VI, p. 213: τῆς ῥίνος τὸ μὲν κάτω μέρος χονδρῶδες ὃν οὐ κατάγνυται οὖν, ἀλλὰ δαάττεται καὶ σιμουται καὶ διαστρέφεται. Egregie Sulpicius Luperc. in Catal. Pith. p. 23, Simataeque iacent pando sinuamine nares. HEMST.

Pag. 217. l. 2. Εἶεν ἐπιδείκνυσθαι) Putaverit aliquis, abesse εἶεν ἱκανοί, vel οἶοι ἐπιδείκνυσθαι. Nihil abest: amant eam structionem aliquando in verbo εἰμί paulo aliter Lyfias p. 153, v. 27, ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἦν τὰ ἑαυτοῦ πράττειν. De Mausoleo Gregor. Nazianz. in Anecd. Murator. Ep. 147, Μανυσώλου τάφος

ἐστὶ πελώριος, ἀλλὰ Κάρεσσι Τίμιος· οὐτὶς ἐκεῖ τυμβολέτης παλάμη. HEMST.

ead. l. 13. Καὶ ἀδελφεῖς) Sororem Gellius non dicit: sed apud Suidam & Strab. XIV, pag. m. 452 B. soror etiam traditur. SOLAN.

ead. l. 14. Τοῦ μὲν σώματος) Interpretes, quasi legissent, aut legi voluissent περὶ τοῦ μὲν σώματος, contra Diogenes ne id quidem suo de corpore novit: nimirum fraudi fuit optimis viris interpunctio cunctis in edd. post σώματος posita; qua demta partes orationis ita connectuntur: ὁ Δ. δὲ οὐκ οἶδεν εἰ καὶ ἔχει τινὰ τάφον τοῦ σώματος. Diogenes enim, ut talem philosophum decebat, existimans mentem esse solam τὸν ὄντως ἄνθρωπον, huic excolendae tantum incubuerat, corpore suo quid fieret post mortem, nihil omnino curans: expressit hanc eius sententiam, qui epistolis a se confictis Diogenis nomen praescripsit Ep. 25. Vid. Diog. L. VI, 77, 78, 79. Illud autem aculeatum Καρῶν ἀνδραποδώδεσται: praeterquam enim quod philosophi ἀνδραποδὰ vocent & ἀνδραποδώεις eos homines, qui corpori corporisque voluptatibus servili nexu sunt addicti, mancipia corporis, ut ait Seneca, voluptatumque, respicitur ad Cariae conditionem, ex qua non minus atque ex finitimis regionibus fervorum greges in Graeciam mittebantur: hinc Καρίων frequens mancipii nomen, etiam apud Nostrum: similis elegantia notata ad p. 134, l. 6. HEMST.

ibid. Τάφον ἔχει) Habuit sepulcrum prope Corinthum. Vide Pausan. Corinth. p. 45, 37. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνδρὸς βίον βεβιωχὼς) Adscriptis pater, forte βεβιωκότος: sed & prius ferri potest. GRON.

Pag. 218. l. 8. Πότερος εὐμορφώτερός ἐστι) Sic quidem scribitur. Sed, ut iam plus semel in eodem mendo monuimus supra, εὐμορφότερος scribendum. In hoc unius paginae dialogo quater, quod mirandum, peccatur in hanc scripturam. At recte ea observata cum passim, tum in Hermot. c. 19, πρὸς τὸ εὐμορφότατον. Adde pro Imaginibus cap. 6 & 20. Eadem scripturae macula infuscavit Achillem Tatium lib. VI initio, ὡς εὐμορφώτερος, ἔφη, παρὰ πολὺ γέγονας τῇ στολῇ. Similiter male apud eundem ibidem p. 379 legas, ἵνα αὐτὸν ἰδοῖς στερρότεροις δεσμοῖς δεδεμένον. pro εὐμορφότερος & στερρότεροις. Apud Aelianum quoque IX Ποικιλ. cap. 4 perperam, Ἀνακρέων ἐπήνεσε Σμερδῖν θερμώτερον, pro θερμότερον ut recte apud eundem scriptorem II, c. 12, IX, c. 39, X, c. 2. In contrarium peccatum in Isocratis Panathen. p. 243 B. Καὶ τοὶ τινὰς ἀντὶς κρι-

τὰς ἱκανωτέρους ποιήσαιτο καὶ πιστοτέρους. lege ἱκανωτέρους ut recte p. 260, ἐπὶ τὰς ἀρχὰς καθιστάναί τοὺς ἱκανωτάτους τῶν πολιτῶν. Apud eundem ibid. p. 289 E. pro φιλοσοφοτέ-
ρους scribendum φιλοσοφωτέρους. IENS.

ead. l. 10. Τίνας δὲ καὶ ἐστὲ;) Vide, quam inepte distinguatur haec περικοπή· τίνας δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· hanc ineptam distinctionem non poterat non inepta sequi versio. Sed sic interpungendum: τίνας δὲ καὶ ἐστὲ; πρό-
τερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι· Quinam vos estis? Prius enim, opinor, decet hoc scire. GRAEV.

ibid. Πρότερον) Lege omnino, πρότερον γὰρ, οἶμαι, χρὴ, non ut in libris est, πρότερον οἶμαι χρὴ γὰρ. SOLAN. Πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ) Priorem illam, quae cunctas edd. obfuderat, distinctionem, auctore Graevio, iamdudum mutavi. Scriptum fuit in Fl. τίνας δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι· χρὴ γὰρ.... Ceterae nihil aliud, quam interrogandi notam supposuerunt: γὰρ nimis, ut videbatur, ab initio remotum hanc interpungendi absurditatem peperit. Nihil erat, cur ista particulae sede offenderentur: ne quis movere velit, pauca de multis exempla facile perficient. Plato Charm. p. 464 F. Ἐγὼ οὖν ὑμῶν μοι γὰρ αὐτῶν. Aristoph. Plut. v. 425, Ἀλλ' οὐκ ἔχει γὰρ δάδας — v. 1190, Ὁ Ζεὺς ὁ σωτὴρ γὰρ πάρεστιν ἐνθάδε. Euphron apud Athen. IX, p. 377 D. — οὐδεὶς εἰχέ σοι Κωβίδος ὄλως γὰρ ἦπαρ — ita recte Cafaubonus, qui simul annotat, coniunctionem γὰρ transpositam esse in alienum locum, ut saepe. Sophilus apud eundem XIV, p. 640 D.... κωμάσαι πρὸς τὴν Ταναγρικὴν δεῖ γὰρ.... Xenoph. R. II. VII, p. 113, v. 36, Ὡς ἐν κώμῳ δοκεῖ γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι τῇδε τῇ νυκτὶ ibi mire H. Stephanus aestuat: quod autem variatur in membranis, non aliunde ortum putem, quam quod locum particulae γὰρ commodiorem assignare conarentur. Huc referre nolim Herodoti verba I, 24, Καὶ τοῖσι ἐσελθεῖν γὰρ ἠδονήν, ob suspicionem vitii. Sufficere ferme poterat domesticum exemplum Δ. N. III, § 3, εἰ μὴ εἰς Λεβάδειαν γὰρ παρέλθω. Contra in proximis particulam οὖν opportuniore sede collocari libenter sum passus. HEMST.

ead. l. 13. Πότερος οὖν ὁ Ν. καὶ Π. ὁ Θ.) Auctore Mf. Ox. sic restituimus. Οὖν antehac loco suo motum ante ὁ Θερασίτης de-
mum legebatur. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Σκύμνης) Σύμνης esse reponendum ex Homero patet Il. B, 671. accurate de Syme & rege Nireo Diodor. Sic. V, p. 225 C. HEMST.

Pag. 219. l. 3. Ὡρα δέ σοι) Τὸ λέγειν hic desiderari videtur,

vel post τὸ ἡγῆ. GUYET. *Iam vero tempus est, ut pronunties, o Menippe, utro alterum formosiores putes: sic interpretes. Sed in Graecis non est, ut pronunties: haec interferunt, ut sententiam eliciant, quae nulla est; nec enim haec solent subaudiri, quae facere tempus praecipit. Rescribendum ex Ms. ὅρα σὺ δέ, ὃ Μένιππε, ὅτινα καὶ εὐμορφώτερον ἡγῆ. Vide tu vero, Menippe, quem pulchriorem ducas. GRAEV. Ὅρα σὺ δ' G. P. & L. pro vulgato ὅρα δέ σοι: & ita cl. Hemsterhusius edidit. SOLAN. Quod praebent scripti Codices, iam olim repudiandum non putavi. Ὅρα δέ σοι iure locum tueri poterat, si infinitivus aliquis aptus praesenti sententiae sequeretur, ὅρα δέ σοι σκοπεῖν, ut p. 65 & 67 fin. quo posteriore loco male membranae Graevii, ὅρα. Aelian. V. H. I, 21, ὅρα σοὶ τὰ ἐκ τοῦ νόμου δρᾶν: atque ita semper Graeci solent. Simul atque vetus liber prodierit, qui talem infinitivum suppeditet, deseram ipse non invitus lectionem restitutam. HEMST.*

ead. l. 5. Χάροπος) Non dubitat clariss. Dukerus ad Thucyd. II, c. 80, quin perperam edatur Χάροπος pro Χαρόπων: nam pater ei erat Χάροπος, non Χάρο. res certa est ex Homer. II. B, 672, Eustathio ad illum locum, & Hygin. F. XCVII. Hyginus quidem utramque formam usurpavit; nam F. CCLXX, Nireus Charopis filius: quamquam ibi merito Schefferum Charopi praeferre censeat Munckerus. Ego nihil, utrum praeferas, interesse puto: solet enim eiusmodi nominum in aliam ex genitivo declinationem migrantium duplex forma frequentari: sic μάρτυρ, μάρτυρος: φύλαξ, φύλακος: τρίβαξ, τρίβακος: ἱέραξ, ἱέρακος: ἀναξ, ἀνακος, unde Ἀρακὲς & Ἀνακοὶ Castores; quaeque huius generis alia notantur a Grammaticis: quamobrem perinde valent Θάρυψ & Θάρυπος, Χάροψ & Χάροπος: in Hesychio, quod rarius est, πάνδοξ invenitur pro πανδόκος: simili modo recentioribus brax, calix, delphix, pro braca, caliga, delphica; non aliter atque στέροψ pro στεροπή Sophocli, notante Eustath. ad II. K, p. 786, v. 13. Nirei vero Therpsitaeque conditionem formae plane dissimilem eo colore depinxit Homerus, ut in utramque partem proverbio locum dederint: vide N. Heins. ad Ovid. A. A. II, 109, ubi huius quoque dialogi mentionem fecit. Materia rhetoribus digna fuit visa, in qua ingenium exercerent, ita par dissimillimum componendo, ut palmam sibi cedere postulet Therpsites: istiusmodi declamationis meminit Aeneas Soph. Ep. XV. Si tamen verum est, quod Er Pamphylius, fabulator haud absurdus, retulit apud Platon. de Rep. X, p. 765 C. vidisse se, cum animus eius reli-

ἐτο corpore peregrinatus miracula vitae alterius inspicaret; τὴν τοῦ γελωτοποιοῦ Θερσίτου ψυχὴν πύθηκον ἐνδυσμένην, causa Nirei, vel invito Luciano, multum adiuuabitur: sed nos magnae litis iudices non sedemus. Platonem in oculis habuit Aeneas Gaz. in Theophr. pag. 15, cuius loci sententiam, alioqui satis expeditam, prava errantis Barthii versio obscuravit. Porro quam mox Menippus statuit ἰσοτιμίαν ἐν Ἄδου, alii quoque Therstae exemplo, inferorum in civitate principibus viris aequati, confirmarunt. Apud Suidam veteris epigrammatis pars in Ἀτιμότερον — εἰν αἰδᾶ γὰρ Μένων Θερσίτης οὐδ' ἐν ἀτιμότερος. Pro μένων olim huius dialogi argumento ductus rescribendum arbitrabar Νιρέως: in eandem fere coniecturam inciderat St. Berglerus Aët. Erud. Lips. MDCCXXII, p. 162; sed aliis quibusdam adiectis, quae probari non poterant. Quamquam verosimillimum videbatur, facile repudiavi, simul atque apud Salmasium Ep. de Com. p. 703 reperissem Μίνω, non dubitans, quin ab eo ex Anthologia necdum edita forent deprompta: accedebat Codex Suidae Lugduno-Barayus, in quo pro μένων quod exaratum est μιν ὁ, manifestum servat germanae lectionis vestigium. Sed nihil amplius suspitione vel coniectura fuit opus, postquam beneficio viri insignis I. P. D'Orvillii nactus sum ipsum Theaeteti epigramma, quod, quia Kusteri diligentiam effugit, integrum cum lectore communicabo:

Θεαίτητος εἰς Φιλέαν τὸν αὐτάρεσκον καὶ δοκησίσοφον.

Τὸν γινώσκων ἐδόκει Φιλέας οὐ δεύτερος ἄλλου

Εἶμεν ὁ δὲ φθονερός κλαίει τῷ, ἔς κε θάνη·

Ἄλλ' ἔμπας δόξας κενεὰ χάρις· εἰν αἰδᾶ γὰρ

Μείνω Θερσίτας οὐδ' ἐν ἀτιμότερος.

Vice ἄλλου aliud exemplar ἄλλων. Dorica dialectus epigrammatis poscit ἄλλω: tum extremo versu adscriptum Μίνω, & Θερσίτης. Ceterum quae poëtae sit mens, & quomodo cum praescripto titulo conveniat, explanabit praestantissimus D'Orvillius, qui sibi tanto gratiore munere literarum amantes obstringet, quo citius Anthologiam omnibus numeris perfectam debere desierit. HEMST.

Pag. 220. l. 8. Ἦκουσα, ὃ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν) Chiron est Deus mortuus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 2. GRAEV.

ibid. Θεὸς ὢν) Vid. Apollod. II, p. 46 & 53 C. SOLAN. Postquam obierat mortem Chiron veneno sagittae Herculeae contactus, pietas eius ac studium virtutis permovit Iovem, ut

astris haud indignum infereret. Hoc Eratosth. Catast. cap. XL, paene versus ab Hygino P. A. II, cap. 38, alique plures tradunt: eo pertinere, ut arbitror, non potest Luciani *θεός ὢν*. A Pausania tamen memoratur *Χείρων ἀπηλλαγμένος ἢ δὴ παρὰ ἀνθρώπων καὶ ἡξιωμένος εἶναι σύνοικος θεοῖς* lib. V, pag. 426. quod sane, nisi ad Chironem fideribus additum referri debeat, parum intelligo. Chiron, dum in terris agebat, quippe Saturno patre prognatus, fuit immortalis: dolore vulneris infanabilis confectus obeundae mortis solatium impetrare non potuit, nisi dato, qui suam in immortalitatem succederet, vicario: repertus est, qui optato beneficio Chironem demeretur, Prometheus. Apollodor. II, pag. 113: *καὶ κεῖ τελευτῆσαι βουλόμενος, καὶ μὴ δυνάμενος, ἐπεὶ περ ἀθάνατος ἦν, ἀντιδούς τῷ Διὶ Προμηθεῖ τὸν ἀντ' αὐτοῦ γεννησόμενον ἀθάνατον, οὕτως ἀπέθανε* ita legendus est hic locus; quamquam propius etiam Pal. Cod. vestigiis insistere licet, si structura non quidem prorsus inusitata, sed paulo tamen rariore ponas, *ἀντιδόντος Διὶ Προμηθεῖ*. Idem p. 129: Hercules, exsoluto vinculis Prometheo, *παρέσχε τῷ Διὶ Χείρωνα θνήσκειν ἀθάνατον ἀντ' αὐτοῦ δέλουτα* ubi nihil est, cur quidquam mutatum velis, nisi interponendum putes *ἀθάνατον ὄντα*. Ergo Lucianus forte melius *ἀθάνατος ὢν* scripsisset, quam *θεός ὢν*, ut mox *ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος*. HEMST.

ead. l. 12. τίς δέ σε ἔρω) Hunc locum profert Thom. Mag. in *Ἀνέραστος*, verso duarum vocum ordine: *τίς δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω ἔσχεν* &c. Et si *τίς* non videatur plane repudiandum, maluerit tamen, *τί δέ σε τοῦ θανάτου ἔρω ἔσχεν*; HEMST.

ead. l. 16. Ζῶντα ὁρᾶν τὸ φῶς) Familiarem Euripidi sententiam totidem paene verbis expressit: Iphig. in Aul. v. 1218, — *ἢ δὲ γὰρ τὸ φῶς βλέπειν* — v. 1250, *τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἡδιστον βλέπειν* quod Stobaeus etiam descripsit c. 118. Alceest. v. 691, *Χαίρεις ὁρῶν φῶς*; HEMST.

Pag. 221. l. 1. Ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ) Est in hac oratione ἀνακλόουθον dicturus erat, *Ἐγὼ δὲ . . . τροφῆς, ἐνεπλήσθην αὐτῶν* hanc seriem interrumpunt, quae post *τροφῆς* addita leguntur: quamobrem γοῶν idem, quod saepe, munus habet, ut priorem structuram reperti patefaciat. Opportunum sane Menandri locum attulit Clericus, deinde repositum in eius Comici Fragm. pag. 185, ubi perbene fecit, quod omiserit *σαπρότερα*, quippe non digna quibus attendatur. Egregiam sententiam, sicut emendandam existimo vestigia fere viri summi secutus, apponam: — *τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρ-*
Lucian. Vol. II. L 1

μένων, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἀστρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ ταῦτ' ἔτη τις καὶ ἑκατὸν βιώσεται, ὅφει παρόντα, καὶ ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους. Σεμνότερα τούτων ἄτερ' οὐκ ὄφει ποτέ. Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, ὃν φημί, τούτον, ἐπιδημίαν ἀνω. Ὀχλος, ἀγορὰ, κλέπται, κυβεῖαι, διατρίβαι. quae sequuntur, curam adhuc, ut puto, diligentiores postulant. Ista vero sumit Menander ab Alexide, cuius simillima quaedam exhibentur ab Athen. XI, p. 463 D. Alexis a Pythagora: insignem philosophorum principis cum principe Phliasiorum Leonte sermonem habitum retulit ex Heraclide Cicero T. D. V, c. 3, ubi πανήγυρις illa mercatusque vitae humanae diversis longe studiis celebratus perquam scite depingitur: egregia notat Davinius, nisi quod Synesii παραγγεῖλαι εἰς τὴν κόσμον sollicitare non debuisset. Paulum alia ratione Gnostici vitam πανήγυριν ἀγίαν appellavit Clemens Str. VII, pag. 728 B. Nihil autem publico velut consensu frequentius est, quam ἐπιδημίας vel παρεπιδημίας imagine vitam humanam adumbrari: quare sententiam illam, παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος, τὸ κοινὸν τοῦτο καὶ πρὸς ἀπάντων συλλογόμενον appellat Aeschin. Dial. III, c. 3, cum quo contulisse non pigebit Hipparchi locum in Stobaeo pag. 573. haec Pythagorae tamen Platonisque disciplinae figura maxime convenit, quae scilicet revera profitetur, animas, relicto aethere patrio, tanquam peregrinabundas in hoc corpus terraeque carcerem immigrare. Ceterum a Chirone nonnihil discedit Epictetus Arriani lib. II, p. 216, stulti hominis intempestivum Athenarum arcisque desiderium perfringens: οὐκ ἀρκεῖ σοι, ἀ βλέπεις καθ' ἡμέραν; κρεῖττον τι ἔχεις ἢ μείζον ἰδεῖν τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης, τῶν ἀστρῶν, τῆς γῆς ὅλης, τῆς θαλάσσης; Haec etiam adspectu videbantur gratissima Praxillae Adonidi, qui ab inferis rogatus, quid pulcherrimum apud superos reliquisset, ingenue respondit: Καλλιστόν μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἡελίοιο, Δεύτερον ἄστρα φαεινὰ, σεληναίης τε πρόσωπον. nihil hactenus, quod inficere dictum offendar; sed addito puerilis simplicitatis versu tertio, Ἥδ' ἐ καὶ ὡραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄχλους, non ipse tantum insulsi notam commeruit, verum ad homines etiam insulsos proverbium a se natum propagavit, ἡλιθιώτερος τοῦ Πραξίλλης Ἀδωνίδος. Docentur ista plenius in Montefalconii Select. Histon. Bibl. Seguer. p. 609, quam apud Zenob. C. IV, n. 21. prorsus enim imperite Praxillae filium Adonidem nobis effinxit Mich. Apostol. C. IX, n. 81. Simul ex hīce patet, ἄστρα quam vere fuerint in Menandro repo-

ita. Alias ramen & Epictetus & Marcus Antoninus Chironi libenter concedent, rerum omnium, quae conspectu quotidiano hauriuntur, satietatem oriri atque adeo fastidium propter τὸ ὁμογενὲς αὐτῶν καὶ ὁμοειδές· vide Imperatorem lib. II τῶν εἰς ἑαυτὸν § 14. VI, § 37, 46, τὰ αὐτὰ ὁρώμενα, καὶ τὸ ὁμοειδὲς προσκορῇ τὴν θῆαν ποιεῖ· & plura passim, quae cum Menandri Lucianique sententia non solum, sed & verbis saepe congruunt. Egrege Lucret. III, 958. HEMST.

ead. l. 2. Ἀπολαύων τῶν ὁμοίων &c.) Crediderim Luciani animo, cum haec scriberet, obversatum eximium locum Menandri ex Hypobolimaeco, quem habet Stobaeus Tit. CXXII: — τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω, ὅστις θεωρήσας ἀλύπτως, Παρμένων, τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπὸ ληθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ, τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν ἀστέρ', ὕδωρ, νέφη, Πῦρ· ταῦτα (lege τ' αὐτὰ) καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώσεται· Ὅφει παρόντα· καὶ ἐν ἑαυτοῦς σφοδρ' ὀλίγους, Σαπρότερα (ita leg. non σεμνότερα, quod est contra rationem oppositionis) τούτων οὐκ ὄφει ποτέ. Hunc beatissimum aio, quisquis contemplatus, sine moerore, Parmeno, egregia haec abiit eo, unde venerat, celeriter, Solem commune astrum, aquam, nubes, ignem: eadem, quamvis vixerit centum annos, videbit praesentia. Quamvis vero vixerit annos valde paucos, deteriora hisce nunquam videbit. CLER.

ibid. Αἰ ὄραι) Καὶ ὄραι. μοx, post αἰ αὐταί, τὸ ἦσαν aut quid simile deesse videtur. GUYET.

ead. l. 5. Ἐν τῷ μετασχεῖν) Ἀν μεταβάλλειν; GUYET. Ad sensum, qui satis expeditus interpretes non fugit, minime respondere hoc verbum: nunquam enim μετεχειν pro vices mutare, quantum memini, positum invenies. Olim timide considerandum proposui ἐν τῷ μεταλλάττειν, ex contracta eius verbi scriptione μετασχεῖν haud difficulter nasci potuisse suspicatus. Nunc fere malim μεταστῆναι quae utraque loci vitaeque mutationem una continent: neque me fefellerat Guyet-ῖ μεταβάλλειν sed ista literarum ductibus propiora censebam: alioquin accedit Euripidae dictum in Orest. v. 234, — μεταβολὴ πάντων γλυκύ· quod, quamvis, ut monet Schol. a Comicis irrisum, Aristoteles etiam usurpat Ἡθ. Εὐδ. VIII, p. 186. Fortasse gravius est huius loci vitium, quam quod opera tam levi & sine librorum veterum adiumento possit sanari. Reti- cenda non est viri doctiss. Io. Iac. Wetstenii coniectura, ἐν τῷ μετασχεῖν ἄλλων. HEMST.

ead. l. 8. Ἡκεις) Confer cum fine Dial. XI. SOLAN.

ead. l. 10. Καὶ τὸ πρᾶγμα &c.) Ἀν? ἢ γὰρ ἰσοτιμία, πάννυ δημοτικὸν τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐδ' ἐν ἔχει &c. vix enim dubito,

quin corruptela quaedam facilem stili Luciani cursum impediverit: quam utilitatem habeant in hac disputatione, οὐδ' ἐν — σκότῳ, mihi quidem non satis liquet. HEMST.

ead. l. 12. Ἀνεπίδεξις) Thomas Magister v. Ἀτέλεστον videtur in suo Codice legisse ἀτελείς. Sed praestantior est nostrorum librorum lectio. SOLAN. Eius, quam Thomae Magistri liber praetulit, lectionis ἀτελείς nullum exstat in nostris vestigium: ipsa tamen indicio est, quod ante nos suspicari diximus, hunc dialogum male fuisse a descriptoribus habitum. Cum autem interpretatur ἀτελής, ὁ ἀμέτοχος, id quidem ut satis est ad huius loci sententiam conveniens, sic magnopere vereor, ne a consuetudine Graeci sermonis abhorreat: equidem memini, non dissimili structura scribi a Dionys. Hal. A. R. VIII, p. 506, v. 38, Εἰ δὲ διαμαρτὼν τῆς πείρας ἀτελής τοῦ ἔργου ἀναστρέψειεν: sed alia est & potestas & significandi ratio. Forte quis existimet, ita defendi posse ἀτελείς, si eum in modum intelligatur, ut Latinorum *immunis*: in Glossis alterum alterius explicationi *in*servit vocabulum. Tum sensus erit, isque minime *contemnendus*: sed *immunes sumus rerum istarum omnium: sed oneribus illis ac functionibus sitiendi esuriendique sumus levati*. Qui hanc elegantiam non capiebant, videri possunt mutasse. Nos interea, dum certius fundamentum detegatur, lectione *vulgata* erimus contenti. HEMST.

ead. l. 13. Μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ) Non est, *ne tibi contradicas*, ut Benedictus; sed, cum multum circumiveris, te veluti fugiens, in te ipse incidas. CLER. Budaeus C. L. G. p. 431, positis Luciani verbis addit, *revolvatur & circumagatur*: quod proprie pertinet ad explanandum περιπτῇ. Modo in Gregorii Nazianz. loco, οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, reddiderat: *in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria*. Est autem περιπίπτειν ἑαυτῷ, quando quis iis argumentis & probationibus utitur, quibus in se conversis facile refutetur, eoque pacto in semet ipse incurrens absurdi convincatur: hoc sane eius est, qui adverso capite pugnantia locutus sibi contradicit: qua in causa Chironem versari Menippus demonstrat. Exempla huius virtutis plura reperies in Budaeo p. 533. HEMST.

Pag. 222. l. 4. Ἐντεῦθεν ἐς ἄλλον β.) Subint. *δεήσει μεταβολὴν ζητεῖν*. GUYET. Non intelligenda cum Guyeto, sed haec ordine continuo praecedentibus absque distinctionis signo sunt adiungenda. Vide Notas ad Dial. XVII. HEMST.

ead. l. 6. Ὅπερ, οἶμαι, καὶ φασὶ) Gataker. ad M. Antonin.

IX, § 6, haec Luciana protulit adiecta Benedicti versione tanquam proba: *Illud nimirum, ut cum sis sapiens, quemadmodum opinor, & vulgo praedicant, praesentibus rebus sis contentus.* Secutus fuerat priores; quos tamen, quia formam orationis Graecae minus attenderant, a scriptoris nostri mente deerrasse puto, dum ad Chironem referunt, quae sententiae proverbialis more fuerant efferenda. Nihil est apud veteres isto monito ad conciliandam animi tranquillitatem accommodatissimo familiarius, ἀγαπᾶν, στέργειν δεῖ τὰ παρόντα· εὐ τίθεσθαι τὰ παρόντα· ἀρέσκεσθαι, ἀρεσκῆναι τοῖς παροῦσι, τῇ παρούσῃ καταστάσει· sic ut paroemiae communis imaginem saepissime gerat: vide M. Antonin. X, 1. Ad illam normam versionem exegi. HEMST.

ibid. συνετὸν) Eximiam hanc sententiam minus apte Menippo suo tribuit Lucianus, utpote qui sibi ipse, ut supra visum est Dial. XXI, mortem consciverit. SOLAN.

ead. l. 21. Ἀπὸ μὲν εὐθὺ τῆς καθόδου) Haec iungenda, non περιπατήσοντες εὐθὺ τῆς καθόδου. Προίεναι εὐθὺ τῆς Φρυγίας, πλεῖν εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, τείνειν εὐθὺ Βαβυλῶνος & plura Noster habet. Ita vero scribunt Attici, non ἐπ' εὐθείας vel εὐθύς, quod, monente Phrynicho p. 24, solius temporis significatione gaudet: quamquam posterius pro altero nonnunquam vitiose positum reperiatur. Ex membranis emendavimus in Poll. IX, 12, εὐθὺ τῶν ἀγρῶν ἀπελθεῖν· sicuti Segm. 47, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων, *recta in forum aromatarium*: quam ob rem merito Codicibus asferuntur praestantiss, Dukerus ad Thucyd. VIII, c. 88. neque aliter est scribendum in Aelian. de Anim. I, c. 2, εὐθὺ τοῦ κύρτου ἀγειν. Hoc de genere Kuhnii ad Aelian. V. H. IX, 18, τὴν ἑτέραν ἦλθον τὴν εὐθὺ τοῦ ἔιδου, & in Ind. notavit accuratius Perizonio, qui non solum εὐθύς & εὐθὺ prorsus eadem habuit, sed & εὐθὺ pro *ex adverso*, *e regione*, non distinxit: vide H. Vales. ad Evagr. H. E. III, cap. 28. Plato in primo Lyside: Ἐπορευόμεν μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺ Λυκείου· mox: Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομαι εὐθὺ Λυκείου· alibique saepe. Haec cum sint factis nota, atque in aperto posita, iure mireris, Olearium in Philostr. V. A. T. VII, p. 280, v. 25, ὁ μὲν (Διογένης) εὐθὺ Χαίρωνείας ἦκων, verti voluisse, *statim post pugnam Chaeroneam accedens*, cum sine ulla dubitatione vertendum sit, *recta Chaeroneam tendens*. Omitto Chaeroneam pro Chaeronensi negligentius scriptum. HEMST.

Pag. 223. l. 4. Ὅμως ἀντιβαίνοντας καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον) Micyllus: *reluctari tamen & resupinus obniti nū-*

la necessitate aut commodo suo. Equidem nihil plane nunc agitur de commodo descendendum, & nullus huic voci locus in hac oratione dari potest. Itaque Benedictus eo animadverso postremas tres voces abscidit. Sed nihilo plus huc convenit illa necessitas. Non enim modo ipsis necesse non est obniti, sed contraria necessitas ipsis incumbit quiete & cupide descendendi. Sed nec Graeca quidquam de necessitate. Verte: *resupinos obnitescentes, cum id fieri non oporteret, non sic faciendum esset*. Ut de Saltatione: *ἐπαίνους ἐπιβοῶντα ὁλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ*. Hermotimo: *διεξιὼν αὐτὰ καὶ ἀκριβοῶν γούμενος οὐδὲν δέον*. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut Demosthenes Olynthiac. 3, *πλέω ἢ χίλια καὶ πεντακόσια τάλαντα ἀνηλώκαμεν εἰς οὐδὲν δέον*. GRON.

ead. l. 11. Ἰσμηνόδαρος) Thebanus Crates; ergo & hic Ismenodorus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀρσάκης) Ficta an vera haec sint nescio. SOLAN. Nominum huius dialogi propriorum usus apud Graecos non infrequens: neque tamen certos homines, verasque res gestas a Luciano denotari censeo. Si quid aliunde ductum, id omne scenae novae comicis crediderim debere; cuius documentum aliquod paulo post afferetur. De Arsace moveri poterat dubitatio: quamvis enim fortissimus Parthici regni conditor a Iustino matura senectute, ab Ammiano placida morte decessisse narretur, Syncellus tamen, ut ab H. Valesio observatum ad Marcellin. XXIII, c. 6, diversos auctores secutus occisum esse tradidit: genus autem mortis ita descripsit Suidas, ut a narratione Luciani non multum abire videatur: Ἀρσάκης Πάρθων βασιλεὺς, ὃς δόρατι πληγὴς ἐν τῇ μάχῃ κατὰ τὴν πλευρὰν ἀποθνήσκει quae quidem undecunque deprompta, Suida saltem iudice, ad primum Arsacen spectare, ex sequentibus est manifestum. Verum ego, qui potuerit appellari Μηδίας ὑπαρχος hic Arsaces, non video: praeterea τῆς ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμβολῆς quis alius ullam fecit mentionem? Quare probabilius existimo, dum certiora promantur, haec esse a Luciano, fabularum artifice perquam idoneo, vel conficta, vel ex comoedia nova derivata. HEMST.

in Schol. Ἀνεκαλεῖτο) Exhibui manum doctiss. Solani: appareret tamen explicare Schol. voluisse εἰ αὐτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τ. HEMST.

Pag. 224. l. 1. Κιθαριῶνα) De Cithaerone pauca tetigi ad Δ. Ἐν. VIII, § 1. Hic autem Eleutherarum urbis situm accurate definit: nam Thebis per Plataeas iter facienti in regionem At-

ticam superandus erat Cithaeron, qua partē demissior flexu-
que leni interruptus viam planiorem ostendebat. Herodoto
vocantur αἱ ἐκβολαὶ αἱ Κιθαιρωνίδες, αἱ ἐπὶ Πλαταιέων φέρουσι,
τὰς Βοιωτοὶ μὲν τρεῖς κεφαλὰς καλέουσι, Ἀθηναῖοι δὲ Δρυὸς κε-
φαλὰς IX, c. 27. Apud Thucyd. III, c. 24, Plataeenses, qui
de nocte obsessa urbe eruperant, ut hostes fallerent, viam,
quae Thebas ferebat, ingrediuntur, simulque vident τοὺς Πε-
λοποννησίους τὴν πρὸς Κιθαιρῶνα καὶ Δρυὸς κεφαλὰς τὴν ἐπ' Ἀ-
θηνῶν φέρουσαν μετὰ λαμπάδων διώκοντας. Ad ipsum Cithae-
ronis pedem, superatis angustiiis, occurrebant Eleutheræ,
campusque urbi subiectus, Oenoën Atticae pagum, ut ex Har-
pocrate constat in Οἰνῶν, contingens: qua de re diligenter,
ut solet, Pausan. I, p. 93. Ideo memorat Arrian. Ἀ. Ἀ. I, pag.
18, Thebarum τὰς πύλας τὰς φέρουσας ἐπ' Ἐλευθέρας τε καὶ
τὴν Ἀττικὴν cum his consentiunt, quae scribit Strabo IX,
p. 631 B. 582 C. Soli Aristophanis Scholiastæ ad Acharn. v.
242, quae ceteris Ἐλευθέραι, dicuntur unius literae discrimine
Ἐλευθῆραι, πόλις Βοιωτίας: haud inepte, si quis attendat ad vul-
gatam nominis originem, quam fluxisse docet Stephanus ἀπὸ
Ἐλευθῆρος τοῦ Ἀπόλλωνος: matrem, si quis scire desideret, Ae-
thusam Neptuni filiam indicabunt Pausan. IX, c. 20, & Schol.
Hesiodi ad Theog. v. 54, Μνημοσύνη γυνὸν Ἐλευθῆρος με-
δέουσα: digna est, quam ex ed. Trincavelli Ven. proferamus
integriorem, annotatio: Ὁ δὲ Ἐλευθῆρ ὄνομα πόλεως ἐστὶ τῆς
Βοιωτίας ἀπὸ τινος βασιλέως αὐτῆς τῆς πόλεως οὕτως ὀνομα-
σμένου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Αἰθούσης τῆς Ποσειδῶνος. Ἐστὶ δὲ
καὶ ὄρος, ὡς φασιν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἥρωος. Οὕτω δὲ λέγεται, ὅτι
ἐκεῖ ὁ Διόνυσος τῆς μανίας ἐπαύσατο καὶ ἠλευθερώθη. Inde Bac-
chus Ἐλευθέριος, Hesychio teste, nisi praeferatur Ἐλευθερεὺς,
& Eleutheris cultus & Athenis: eo enim sacra Dei primum
magno Atheniensium malo reiecta, deinde oraculi testimonio
commendata Pegasus Eleutheris traduxit: quae ab antiquo
Comici enarratore enucleatius exposita Pausaniae non parum
lucis afferunt I, p. 7, 93. Merito autem imprudentissimae tem-
eritatis accusandus Ismenodorus, qui Thebis Eleusinem pe-
tens periculofum iter nullo fere comitatu suscepit: erant
enim haec loca, quae Cithaeronem adiacebant, idque iam o-
lim ab heroum usque aetate, latronibus infesta: nunc eo ma-
gis, quia sub hoc ipsum tempus Attici Boeotique fines conti-
nuis bellis fuerant devastati. In Dicaearchi Excerptis praeci-
pua habet commendationem via, quae Oropo ducit Tana-
gram παντὸς καθαρεύουσα τοῦ ἀπὸ τῶν κλώπων (ita legendum,

non κλοπῶν) φόβου· quod scilicet rarum alias illo in tractu. Paulo post, qua Plataeas itur Tanagra, ὁδὸς ἡσυχῇ μὲν ἔρημος καὶ λιθώδης, ἀνατείνουσα δὲ πρὸς τὸν Κιθαिरῶνα, οὐ λίαν δὲ ἐπι-σφαλής· si non alio, quam ad latrocinia possit referri, ut videbatur H. Stephano, scriberem potius, λίαν δὲ ἐπ. vel οὐ λίαν δὲ ἐπισφαλής· nunc sensu diverso intelligendum arbitror, quamvis in Cithaeronem erigeretur, praecipitiis tamen non valde fuisse periculofam. Apud Diogen. L. II, 136, Menedemus, Alexini uxorem comitatur ἐκ Δελφῶν ἕως Χαλκίδος εὐλαβουμένην κλωπείας τε καὶ τὰς καθ' ὅδον ληστείας· hoc iter praeter adversum Cithaeronis latus erat faciendum. HEMST.

ead. l. 2. Ἐλευθερῶς) Athenas Thebis petenti pagus hic, caede Persarum nobilis, in via erat, qui locus, regnante tum Philippo aut Alexandro, latronibus infestior erat. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπήγετο) Mf. ὑπήγετο. BOURD.

ead. l. 4. Φιάλας — καὶ κυμβία) Iunxit Demosthen. in Mid. pag. 628 E. Διὰ τῆς ἀγορᾶς σὺβεί κυμβία καὶ ῥυτὰ καὶ φιάλας ὀνομάζων· iterumque pag. 625 A. Midias ad iter secum portat χλανίδας καὶ κυμβία καὶ κάδους. Vid. Athen. XI, p. 482 A. & qui vel illum, vel eosdem, quos ille, Grammaticos exscripsit, Macrobian. Saturn. V, 21. HEMST.

ibid. Κυμβία) Εἶδος περικεφαλαίου, πλοίου, καὶ ποτηρίου. duas ultimas species habet Hesych. BOURD.

ead. l. 5. Ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἦδ' ἦν, καὶ νῆ Δί', οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθετο) Latinus interpres: *Arsaces autem (senior enim iam erat per Iovem pro barbarico illo ritu facie non inhonesta) graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικόν, ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhonesta facie est.* Aliter interpungendum est, si velis Lucianum emendate & humane locutum esse; sic autem distingue: οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικόν ἤχθετο, non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre, ut solent barbari: hoc est εἰς βαρβαρικόν, quod non male verterunt, barbarico ritu, sed male coniunxerunt cum facie. Sic εἰς τὸ ξυμμαχικόν apud Thucyd. lib. 6 est *pro societate inita.* Paulo ante κυμβία sunt pocula cymbae forma. Coniungit ea quoque cum phialis Demosth. Orat. in Mid. GRAEV. De Thucydidis illa phrasi εἰς τὸ ξυμμαχικόν iure merito dissentit eruditiss. Dukerus, quem vide ad VIII, 9. HEMST.

ead. l. 7. Ἠγανᾶνται περὶος βαδίζων) Persis enim nobilioribus vel tantillum sine equis in via conspici infamiae dabatur.

V. Xenoph. Cyrop. L. IV, & VIII extremo: quod & apud Medos obtinuisse a vero non abhorret: immo ab iis mutatus erat Cyrus. V. L. I. SOLAN.

ead. l. 14. Τὸν Ἀρσάκου κοντὸν) Eleganter describit congressum Parthi equitis & Thracis peltastae. Scythae, Parthi, Sarmatae, Alani praelongis ex equo contis pugnabant: ideo κοντοφόροι, pro quo prave scribitur ἀκοντοφόροι apud Dion. Cass. XL, p. 127 C. ut manifesto liquet ex p. 130 E. eorundem meminere in describendo infelici cum Parthis Crassi proelio Plutarch. in Crass. p. 558, 559, & Appian. de B. Parth. pag. 240, 241, ubi reperies ista Lucianae phrasi proxima, πῶδας διαμπὰξ προσεληλαμένους πρὸς τοῦδαφος: quemadmodum in Philopoem. p. 359 B. διελαύνεται διαμπερὲς ὁμοῦ τοὺς μηροὺς ἑκατέρους ἐν μεσαγκύλῳ confer Suidam in Ἐξέσχῃ. *Pondera conti Sarmatici* Silius habet XV, 687, ubi plura suppedabit eruditiss. Drakenborch. Talem equitum ornatum pugnandique morem usu docti adsciverunt postea Romani, ut constat ex Arriani Tacticis. HEMST.

ibid. Οὗτος δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν) Cogitabam olim οὕτως δὲ ὑποθεῖς τὴν σάρισσαν αὐτὸν τε διαπεῖρει καὶ τὸν ἵππον, sic vero subiecta sarissa ipsum & equum perfodit: sed nunc coniecturae praefero lectionem Mf. αὐτὸς δὲ ὑποθεῖς. GRAEV.

ibid. Σάρισσαν) Sarissam vocat etiam Latine Liv. XXXVII, 42, 2, & Sarissophoros. SOLAN.

Pag. 225. l. 2. Εἰκοσάπηχυν — κοντὸν) Longioribus equites usos esse hastis non ignoro, quod & nummi Castoris & Pollicis ostendunt, & locus a Suida v. Δόλιχον allatus. Verum longe humanam mensuram haec excedit. Apud Polyaeum Strat. II, p. 146 C. tamen memorantur sarissae XVI cubitos longae. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁ δὲ γὰρ Οροίτης ὁ ἰδιώτης) Angl. Ἡρώδης. BOURD. De Oroete satrapa, qui Polycratem cruci affixit, Noster in Ἐπισκ. cap. 14, de quo Herodotum consule III, 130. — Sed quis hic sit privatus, haud facile expiscabere. Post necem enim Polycratis, cum aliquamdiu Oroetes satis prospera usus esset fortuna sub magis, Dario iam imperante, per proprios satellites occisus est. De alio itaque hic Lucianus. Sed quo pacto ἰδιώτης, qui supra Armenius dictus est, hoc est, Armeniae rex aut satrapa? Corruptum locum censeo; nisi forsitan privatus aliquis Oroetes exstiterit mollitiae insignis, de quo mihi non constat. SOLAN. Fateor structuram esse verborum talem, quae mendae suspicionem facile commoveat. Parvula muta-

tione lenius oratio procedet: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ὃν ιδιώτης, καὶ πάνν ἀπαλὸς τὸ πόδε οὐδ' ἐστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο· quamquam ne sic quidem illud ιδιώτης satis placet; videtur enim huiusmodi quiddam sententia postulare: ὁ δὲ γε Ὀροίτης ἰππεύειν εἰωθὼς καὶ πάνν ἀπαλὸς &c. alioquin ιδιώτης addiderit, ut Oroeten privatae conditionis nota distinguat ab Arface, qui magnae dignitatis ac Mediae praefectus. Quod autem in uno alteroque libro scribatur Ἡρώδης, non alia ratione factum est, quam qua Parthorum rex Orodes, a quibusdam Ἡρώδης, a Polyaeo VII, 41, & Plutarcho, in Anton. p. 930 F. 932 D. Ἡρώδης appellatur. Ceterum Medorum Persarumque morem, quibus, praesertim si liberi locique honestioris essent, in publicum prodire, nisi equo vectis, paene fuit turpe, iam Briffonius annotavit de R. P. lib. III ex Xenophonte: eo parasitus Libanii spectavit Decl. VII, pag. 317 C. ὅτε καιρὸς ἐπὶ δέειπνον ἐκάλει, τρέχειν ἐπερόησα κατὰ τοὺς Μήδων ἀλάζονας ὁ πάντα περιττός, καὶ ἐφ' ἵππου στεειλάμενος εὐτρέπῶς οὕτως ἐπείγεσθαι παρὰ τὸν κεκληκόςτα. De Parthis, qui istos vitae cultu imitabantur, Iustin. XLI, 3: *Equis omni tempore vestantur: illis bella, illis convivia, illis publica ac privata officia obeunt: super illos ire, consistere, mercari, colloqui.* Hac tamen consuetudine labefactati pedes sic debilitabantur, ut firmo stabilique gressu incedere non possent: cuius virii causas in Scythis, illis praecipue, qui sedibus incertis vagantur, explanavit Hippocrat. περὶ A. T. T. pag. 292, 293: Ἐπὶ τῆς ἰππασίης, inquit, αὐτέους κέδματα λαμβάνει, ἅτε αἰεὶ κρεμαμένων ἀπὸ τῶν ἵππων τοῖς ποσίν· ἔπειτα ἀποχωλοῦνται, καὶ ἐλκονται τὰ ἰσχία. De Hunnis, quos negat Zosimus IV, p. 224, εἰς γῆν πῆξαι τοὺς πόδας οἷους τε εἶναι ἐδραῖως, plura docent ad Amm. Marcellin. XXXI, c. 2, H. Valesius, & Sirmond. ad Apollin. Sidon. Carm. II, v. 226. Et si vero Armenium supra dixerit Oroetem, Μήδους πάντας tamen hic commemorat sub eo nomine complexus, quod fieri saepe solet, Persas, Parthos & Armenios moribus vivendique genere non admodum diffimiles. HEMST.

Pag. 226. l. 7. Ἐτερόπουν ἐν αὐτοῖς) Scribi potuisset ἐτερόπουν ἐπ' αὐτοῖς, qua de re notavimus ad Nigr. pag. 33 l. 3. sed nec minus commode retineas hoc in loco ἐν αὐτοῖς: illa enim particula nonnunquam eiusmodi verbis adstruitur. Lucian. de Gymn. in fine: οὐ πάνν ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις. Iulian. Misop. pag. 338 A. εὐφραϊνομένους ἐν τοῖς μέλεσι. Micyllus & Benedictus intellexerunt, *inter illos sedens*, omnino perperam. HEMST.

ead. l. 9. Βλεψίας .. Δάμπις .. Δάμις) Aut obscuri, aut ficti homines. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐκ Πειραιῶς) Angl. Πίσσης. BOURD.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Δάμπις δι' ἔρωτα Μυρτίου &c.) Scortum nobile huius nominis in deliciis habuit Ptolemaeus Philadelphus, ut narrat Athen. lib. XIII. Sed puto, non fuisse eandem illam meretricem, quae Lampidi causa mortis fuit, si rationem temporum habuit hoc loco Lucianus; vel dicendum foret, Ptolemaeum vetulis fuisse delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit Lucianus, qui simul ad inferos descendebant: Diogenes autem, ut ait Laërtius ex Demetrio in Homonymis, eodem tempore mortuus est, quo Alexander, hoc est, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare coepit circa Olympiadem 123. Computa, & invenies, non potuisse Myrtium illam Lampidis minorem fuisse annis 50 regnante Philadelpho. PALM.

ead. l. 14. Ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληνέναι) Ὁ ἄθλιος est scribendum, ut paulo post ὁ μάταιος, vel ἄθλιος. alterutrum venustas orationis Graecae flagitat. Proprie vero λιμὴν ἀπεσκληνέναι nam fames extenuatum corpus contabefacit; atque adeo fame miserum in modum emori. De formula loquendi, ipsoque hoc loco, tractat H. Stephan. Th. G. L. T. III, p. 816. Alciphronis quae ponit verba, suppedita verat Eustathius ad Il. Ψ, p. 1295, v. 39. nunc Bergleri curae debemus, ut propius inspicendi sit copia: exstant scilicet lib. III, Ep. IV, sed paulum aliter, quam fecerat Eustathius, distincta: ἐγὼ δὲ ἀποσκληνῆαι κινδυνεύω, τῷ λιμῷ κεντούμενος. sequitur inferius, ὥς νῦν ἐγὼ σοὶ αὖτος ὑπὸ λιμοῦ καὶ αὐχμηρός. Verum Epistola priore, quod magis ad Lucianum accedat, legitur, μὴ δ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ κατασκληνῆαι. ut vir Graece callentissimus egregie restituit. Grammatici simpliciter exponunt ἀποθανεῖν. Hesych. Ἀπέσκλη, ἀπέθανεν. Ἀποσκληνῆαι (leviter vitiatum in Suida, Ἀποσκληαίοι) ἀποξηραῖνοι, ἀποθάνοι ubi reponendum ἀποξηραῖνοιστο, ne Stephanum audiamus, qui tantilla menda deceptus τῷ ἀποσκληνῆαι significationem activam tribuere non dubitavit. Ea virtute Comicus Vesp. v. 160: mihi Delphis oraculum consulenti Deus respondit, Ὅταν τις ἐκφύγῃ μ' ἀποσκληνῆαι τότε. Ratio non dissimilis est in ἀνανθῆναι, ἀφανανθῆναι. Aristoph. Ecclesiaz. v. 146, Δίλεις γὰρ, ὥς ἔοικεν, ἀφανανθήσομαι. δι' ἐπαφανανθῆναι γελῶντα Ran. v. 1121. Athen. VII, p. 290 E. τοὺς ἀκρωμένους ἐποιοῦν ἐπιλανθανομένους τῶν τροφῶν διὰ τὴν ἡδονὴν ἀφανανθῆναι. lib. IX, p. 401 F. ἴν' οὖν μὴ καὶ σὺ ζη-

τῶν τὸν σύναγρον ἀφανισθῆς, poterat scripsisse, ἀποσκληνῆς. Tacito consignatam a Scholiaste variam lectionem in Sophoclis Philoct. v. 951, Ἄλλ' ἀνανοῦμαι pro ἄλλ' αὐθ' ἀνανοῦμαι. HEMST. in Schol. col. 2. l. 3. Κατεξήρασθαι) Vitium ed. A. κατεξύρασθαι correxerat etiam Matth. Sladus. HEMST.

Pag. 227. l. 2. Ἀποθάνοιεν) Ira recte L. In reliquis ἀποθάνοι sed omnes interrogari ab eo praestat. Ne dicam incertum, ad quem referas, si unum tantum interrogantem facias. SOLAN. ead. l. 4. Ὀμοῦ) Versionem purgavimus interpretum errore, quibus ὁμοῦ ἔχειν τέλαντα χίλια fuit, talenta mille habere coacervata. Frequens apud Atticos ὁμοῦ numeris adiunctum, & significans circiter, admodum: ut in illo Demosthenis loco in Aristog. pag. 836 B. quem annotavit Harpocr. in Ὀμοῦ· Εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι ubi Wolfius a Valesio reprehensus, quod omnino reddidisset. Habet autem ideo potestatem eam, quia τοπικὸν est Atticis, sive adverbium locale; neque minus, ut solet hoc genus, χρόνου δηλωτικόν. Τὸ ὁμοῦ, inquit Schol. Aristoph. ad Equit. v. 245, λέγουσιν Ἀττικοὶ ἀντὶ τοῦ ἑγγύς· quod autem addit, ὡς καὶ ἐν Εἰρήνῃ, καὶ μὴν ὁμοῦ ἔστιν ἡδε, omnino declarat, nunc una vocula plus, quam oporteat, in ea fabula legi v. 512, καὶ μὴν ὁμοῦ ἔστιν, ἢ δ' ἑγγύς· eiecto Scholio vel rescribendum est, quod antiquus enarrator praebet, vel cum Mf. Vatic. ὁμοῦ ἔστιν ἡδη. Vide L. Bos Obs. Crit. c. IV, p. 14. Non aliter usurpant ὁμοῦ τι, de quo If. Cafaubon. ad Sirab. VI, p. 425. Verum hoc in loco male vulgo verti Lucianum iam ante nos observavit L. Bos Anim. c. VII, p. 34. HEMST.

ead. l. 5. Ὀκτώκαιδεκάτει) Juveni illi octodecim annos nato. BOURD.

ead. l. 10. Ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου) Haec tam prope sententia verbisque absunt a Thrasonidae querela in Menandri Μισομένῳ, ut, quin Lucianus fuerit imitatus, dubitari ferme non possit. Comici locum debemus Arriano in Epict. III, pag. 351: Παιδισκαρίον με καταδεδούλωκ' εὐτελές, ὃν οὐδεὶς πώποτε τῶν πολεμίων —. Pro ἀτελές oportere legi εὐτελές, quia continuo sequitur, παιδισκαρίου δούλος εἶ, καὶ παιδισκαρίου εὐτελοῦς, ut recte viderunt Wolfius & Berglerus ad Alciph. II, p. 271, non coniectura est, verum certa fide constat ex Clem. Alex. Strom. II, p. 463, τὸν γὰρ κωμικὸν ἐκείρον Θρασωνίδαην ἄλλη σκηνή, Παιδισκαρίον με, φησὶν, εὐτελές καταδεδούλωκεν. Est etiam παιδισκαρίον εὐτελές in Alciph. III, Ep. 27, pro quo Noster τὸ τυχὸν παιδισκαρίον. Ut

αὐτὴν ἐπίπλαστα δάκρυα, sic in eodem Menandri Μισομένη, Ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατὰπλαστον τοῦτο μου (an σου;) Καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἢ μένῃ πότε; quae a Suida conservata v. Ἀπαμφιέσαντες, in Comici Reliquiis Clericum fugerunt. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ μὲν Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγορεῖ φθάσας, πολλὴν τὴν ἀνοίαν) Dele duo commata, ut loquuntur, post αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conspiciuntur, & interpretare: prior ipse se accusavit multae dementiae. GRAEV.

ead. l. 15. Παρέσχοντό τε στένοντες) Amabo, quid hic loci est τῷ τε. Nec id profectum est a Luciano, qui scripsit, τερπὰλιν παρέσχον τότε στένοντες, attulerunt mihi voluptatem tunc gementes. GRAEV. Παρέσχον τότε W. ed. uti & Graevius vidit esse legendum, & secutus est deinceps cl. Hemsterh. SOLAN.

Pag. 228. l. 4. Ἄρα τὸ φίλτρον) Quamvis edd. consentiant, non tamen dubito, quin melius sit ἄρα τί φίλτρον. HEMST.

ead. l. 5. Ὑπέργῃρον) Vid. Dial. VI, § 2, ubi omnes edd. recte ὑπέργῃρον, cum P. B. & Fr. hic peccent: eademque opera elegantissimam decrepiti senis descriptionem habebis. SOLAN.

ead. l. 15. Βίον ἀπορον ἀπὸ κ. καὶ δ.) Nota piscatorum paupertas, & proverbio dictus ἀλιεὼν βίος: ea de re quaedam observans Burmann. ad Ovid. Met. III, 385, hunc etiam Luciano locum attulit. Dicaearch. de Anthedoniis: ἀλιεῖς ἀπ' ἀγκίστρων καὶ ἰχθύων, ἐτι δὲ καὶ πορφύρας καὶ σπόγγων τὸν βίον ἔχοντες. HEMST.

Pag. 229. l. 4. Ἡδὺ) Euripidis putem. Vide Iphig. Aul. v. 1250 & 1218, & Hp. M. v. 281, & Fragm. Grot. p. 47. SOLAN.

ead. l. 6. Μειρακιεύη πρὸς τὸ χρ.) Budaeus C. L. G. p. 934 interpretatur, Ita mortem horres, ut adolescens. Non credo eiusmodi potestatis exemplum aliud certum proferri posse: longe diversum est apud Graecos μειρακιεύεσθαι πρὸς τινα, atque ex illo genere, quod facilius intelligatur ab homine perito Graecae proprietatis, quam exacte vertendo explanetur. Ibi dem aberravit vir magnus in istis Plutarchi, ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξიმένει τοῖς σοφισταῖς διαμειρακευόμενος: quod non est, quasi apud Sophistas glorians, & sese iactans adolescentis licentia; sed, cum Isocrate atque Anaximene Sophisti juveniliter ac iactabunde contendens concertansque. Illa vis in compositis ex δια verbis saepe viros egregie doctos fefellit. HEMST.

ead. l. 7. Τί οὖν ἂν τις λέγει) Una vocula hic auctiores sunt editiones veteres, legentes, τί οὖν ἂν τις ἐτι λέγει. Ceterum quis aures Graecae phrasi assuetas habens, non illico offendit:

datur audiens, *Τί οὖν ἂν τις λέγει*, nec soloecum deprehendat? Non puto ita scripsisse tersissimum scriptorem, qui haud dubie dedit *λέγοι*. Id genius huius linguae postulat. Sensus autem, *Quid igitur quis amplius de iuvenibus dicat, ubi id aetatis homines vitae amantes sunt?* Adiecta particula *ἂν*, praecipue in interrogationibus, sed & in aliis loquendi formis, vel Praesens Optativi, vel Imperfectum, Aoristumve Indicativi, vel etiam Optativi exigit. Quoties *τί γὰρ ἂν πάθοιμι* in hoc scriptore? Sed & statim Dial. sequentis initio, *Τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν εἰπεῖν ἔχοις*, Ceterum non iam amplius dicere possis. & sub finem Dial. XXX, *οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἂν*. & hunc in modum millies alibi. Imperfectum ita habes in Contempl. cap. 4, *Ἡ τίνος γὰρ ἐνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἂν*; Aoristum in Necyomantia cap. 17, *εὐ οἶδα, ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν*. paulo post, *πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας*. Vide, quae supra notavimus. IENS. *Λέγοι* cl. Iensius & B. 2. In reliquis prave *λέγει*. SOLAN. Gataker. ad Antonin. IV, § 50, Luciani verba proferens posuit *λέγοι*. certe *λέγοι* vel *λέγη* scribendum est. HEMST.

Pag. 230. l. 1. (*Ὅμοια*) Melius Ms. *ἅπανσι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὅμματα κενά*. Vulgo, *ὅμοια τὰ ὅμματα κενά*. GRAEV. *Ὅμοίως* omnino scribendum cum ed. I. & Mss. Gr. P. & L. pro vulgato *ὅμοια* minus concinno; quod & Vorfium acute coniecisse video. SOLAN. (*Ὅμοια τὰ ὅμματα κενά*) Credi poterat excidisse καὶ propter similitudinem pronuntiandi, καὶ κενά. sed praeferrī non aegre fero *ὁμοίως* a Codd. adiutum. Apoll. Rh. II, 254, Phinei vocat *κενεὰς γλήνας*, id est, interprete Scholiaſta, τοὺς κενούς καὶ τυφλοὺς ὀφθαλμούς, ut Oedipi *vacuos orbes* Stat. Theb. I, 53, & *vacua ora leonum* VII, 276. HEMST.

ead. l. 2. *Μόνον δ' ἐαί*) Ms. *κεναὶ μόναι χῶραι*. BOURD.

ead. l. 3. *Τίς ὁ Φινεύς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς*) Phineus fuit vates oculis captus: vid. Apollod. Biblioth. lib. 1. Lynceus *ὄξυδερκής* τῆς ταῦτος. Eurip. Med. GRAEV.

ead. l. 7. (*Ὅποτε ἀνὴρ &c.*) Uno ductu in Fl. ed. & Ms. Ox. ἢ ὁ γυν. ἀμείνων ἦν, quod non probo. Scrupulus tamen restat, quod haec duo non eodem modo effert; nam post *ὅποτε ἀνὴρ ἦσθα* quis non putet dicturum ἢ ὅταν γυνή, quo ferme modo *Ἄλ. c. 19*. Verum Lucianeus stilus est. Vide Προμ. c. 4: *εἰς ἀκρόασιν σοφιστικὴν, οἷος εἰ συ πανουργάτατος ἐν τοῖς λόγοις*. & alia multa, quae taedium afferrent, quaeque lectorem monitum semel non latebunt. SOLAN.

ibid. *Ἡ ὁ γυναικεῖος*;) Malim, ἢ ὅποτε γυνή. τὸ ὁ γυναικεῖος

ex sequentibus istuc repetitum videtur: ἀμείνων &c. ὁ γυναι-
κεῖος. GUYET.

ead. l. 9. Καὶ δεσπόζουσι) Dixi alibi. BOURD.

ead. l. 14. Μηδείας) Legendi omnino versus, quos tangit,
apud Euripidem ipsum in Med. a v. 230 ad 251, quorum hic
finis: — ὡς τρίς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι δέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ
τεκεῖν ἅπαζ. SOLAN.

Pag. 231. l. 4. Οὐδ' ἐν γαλεπὸν, ὃ Τειρεσία.) Interpres: nihil
acerbi, Tiresia: immo, non grave est quod quaero, seu, difficile
explicatu. Sic in Βίῳν πράσει, χαλεπὸν μὲν οὐδ' ἐν, nil grave est.
GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν) Potest ferri. Censeo
tamen Lucianum scripsisse, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν, mam-
mae marcuerunt, mammae factae sunt pannosae, ut Martialis lo-
quitur. GRAEV. Pro ἀπετάθησαν censet cl. Graevius scriben-
dum ἀπετάκησαν, marcuerunt, cui sententiae subscribo. Con-
trarium enim τῷ ἀποτείνειν hic innuitur. Nam si Tiresias ex
femina denuo factus est mas, oportuit quoque mammarum
tubera fieri contractiora; cum mammae potius in feminis sint
ἀποταθεῖσαι, distentae, extensae. Statim D. XXX, ἀποταθεῖς di-
citur is, qui porrectus iacet: Ὁ δὲ τύραννος παρὰ τὸν Τιτυδὸν
ἀποταθεῖς &c. IENS. Ἀπετάκησαν Graevio obsecuti pro ἀπε-
τάθησαν scripsimus, quod in omnibus impr. & Ox. Cod. est.
SOLAN. Quod ante vulgatum fuit, ferri nullo modo potest.
Graevius quin felici coniectura ipsam Luciani vocem fuerit
affecutus non dubito*: quam ob rem, etsi pro corrupto stent
libri veteres, congruentis tamen ad sententiam verbi potio-
rem esse rationem habendam censui. Corn. Cels. II, c. 8: Mu-
lieri gravidæ si subito mammae emarcuerunt. HEMST.

Pag. 232. l. 5. Ὅπως ἀκούσης ὄρεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντό τι-

* Nunc ut dubitem faciunt, quae perquam ingeniose pro vulgata
lectione scripsit ad me politissimus Gesnerus: eummet ipsum audi
causam hanc agentem. Certatim viris doctis placuit ἀπετάκησαν, quod
ipse eius restituendi auctor Graevius vertit, emarcuerunt, pannosae factae
sunt. Sed hic nondum viri character erit, verum vetulae aut aegrotae. Quin
retinendam puto descriptionem constantem omnium, qui usquam sunt, libro-
rum ἀπετάθησαν, extensae sunt, non in longitudinem dependentem, sed
crati pectoris intentae, ut nihil ibi laxum, nihil pendens relinqueretur. Ita
collis ἀποτείνεται, sive extenditur, cum solo aequatur: unaquaeque enim
linea curva, sive arcus circumscribens collem illum extenditur, & fit recta;
certe ad rectam magis accedit. Haec ille: quibus si vetusti scriptoris
ad usum eum verbi ἀποτείνεσθαι firmandum auctoritas accederet, iam
sublata foret omnis dubitandi causa, HEMST. in Add.

ves;) Perspicuum est, hic intercidisse *ὡς* vel *ὅτι* requiritur enim, *ὅπότε ἂν ἀκούσης ὡς* (vel *ὅτι*) *ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ἐγένοντο τινες*; Tunc igitur nec alia etiam ita facta fuisse credis, ubi quasdam ex feminis legis factas fuisse aves? Similiter vocula, vel *ὡς*, vel *ὅτι*, excidit, mea quidem sententia, ex loco Aeliani in elegantissimo illo libri XII capite 1 de Aspasia; de qua, invitissimo animo adventitium corporis cultum, quo magis placeret, fumente, ita legitur, *Ῥαπισθεῖσα δὲ πρὸς ἀνάγκην ἐνέδν, καὶ εἶκε τοῖς ἐπιτάγμασιν, ἀλγοῦσα ὁμῶς, οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἐταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο*. Verba haud dubie luxata, quaeque vulgaris interpretis ad lubitum intorsit. Verum sensum Aeliani scribentis fuisse hunc existimo, *Alapis vero percussa, coacta induebatur, & cedebat imperatis, dolens tamen, se talia cogi, quae meretricem, non ingenuam virginem decerent*. Legendum ergo, *ἀλγοῦσα ὁμῶς ὡς οὐ παρθενικὰ, ἀλλ' ἐταιρικὰ πράττειν ἐβιάζετο*. Videtur autem oscitabundus descriptor, ubi scripsisset *ὁμῶς*, insuper habuisse ultimam huius vocis syllabam denuo scribere. *ὡς* pro *ὅτι* passim scriptores, & Aelianus aliquoties; ut lib. VIII, c. 2, *ὡς ἦν φιλοχρήματος ὁ Σιμωνίδης, οὐδεὶς ἀντιφασεῖ* & alibi. Lucianus quoque innumeris locis; ut in Hermotimo c. 24, *Ἐλεγε ὡς ξύμπαντες ξένοι εἶεν* adde c. 16, 27, 37, 38, 46, 79. Hunc particulae *ὡς* usum notavit quoque Thomas Magister, ac post eum H. Stephanus. IENS.

ibid. *ὄρνεα*) Ante *ὄρνεα* τὸ *ὡς* forte hic desideratur. GUYET. Mihi, quod Guyeto, placuerat, *ὡς* similitudine forte praeecedentium literarum oppressum: Halc. p. 130, *ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναικῆς ποτε ἐγένοντο*. Ceterum τὴν *Ἀνδῶνα*, ἢ τὴν *Δάφνην*, ἢ τὴν τοῦ *Λυκάρορος* θυγατέρα structurae orationis aliena vix putarem esse Luciani, nisi succederet Menippi responsum, *ἢν ποὺ κἀκείναις ἐντύχω*, quod ipso nomine fuisse designatas videtur indicare: nunc σύγχυσις quaedam est constructionis statuenda, cuius ordo legitimus foret, *ὅπότε ἂν ἀκούσης τὴν Ἀ. ἢ τὴν Δ. ἢ τὴν τοῦ Δ. Σ. ὄρνεα ἐκ γυναικῶν ὡς ἐγένοντο, ἢ δένδρα, ἢ θηρία*. HEMST.

ibid. *ὅτι*) Coll. & P. In reliquis deest. SOLAN.

ead. l. 6. *τὴν Ἀνδῶνα*) Ad τὸ πιστεύεις referendum. GUYET.

ead. l. 13. *Ἐπὶ*) Vid. Ovid. Met. III, 316. SOLAN.

ead. l. 15. *τῶν ψευμάτων*) Id est, divinandi arti adhaeres; eam amplecteris, probas. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 1. Βλάκκα) Totidem verbis apud Etymol. & Suidam exstant. HEMST.

Pag. 233. l. 1. Μηδὲν ὀγιῆς λέγειν) Non ita penitus veterum

animos obsederat superstitio, quin vatibus mendacii crimen saepe fuerit obiectum, praesertim a poetis scenicis, quibus mira libertate licuit religionem ipsosque Deos vel cothurnatis sententiis castigare, vel comicis salibus irridere. Ideo dicti frequenter ἀλαζόνες, qui se scire, quae prorsus ignorarent, lucrifallendique causa profiterentur: quam opprobrii notam plerisque saltem convenire non negat Aristot. *Hē. Nic.* IV, c. 7. Aristoxeni Selinuntii versus in Hephaest. Ench. p. 25, *Τίς ἀλαζονείαν πλείστην παρέχει τῶν ἀνθρώπων; τοὶ μάντις.* Illum imitatus fuit Epicharmus; vide Poll. IX, 82; Epicharmum Ennius apud Cicer. in fine lib. I de Divin. De Luciano non est quod miremur, si hominum illud genus odio prosequatur. Frequens autem, mendaces dici μηδὲν ὕγιες λέγειν. Dinarch. p. 96, v. 18, *Οὕτω Δημοσθένης τῷ ψευδεσθῆαι καὶ μηδὲν ὕγιες λέγειν ἐτοιμῶς χρήται.* HEMST.

ead. l. 7. Ἐμέλησας) Ἐμέλισας. GUYET. Pro Ἐμέλησας, quod nihili est, & omnes tamen obsidet editiones, scribe Ἐμέλισας. Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas? μελίζειν est membratim concidere. Ajax furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat se Graecorum obtruncare duces. Res nota. Vide Sophoclis Aiacem flagelliferum v. 297 & seq. In Mss. tamen legitur Ἐμέλλησας, quod si quis malit, non repugnabo; subaudiendum autem φονεύειν, nos etiam occisurus eras. Statim cum Agamemnon dicit, Aiacem noluisse apud inferos alloqui Ulysssem, respicit ad Homerum, quem vide Odyss. Δ. v. 543 & 526; sicut & quae inferius de Theti arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita sunt, v. 545. Quod addit postea de Troianis sententiam ferentibus, & quae respondet Ajax, novi, quae me damnarit, intelligenda sunt ex versu sequente Homeri: Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. De hac conqueritur etiam apud Sophoclem in laudata fabula. GRAEV. Pro Ἐμέλησας, quod nihil est, & tamen omnes occupavit editiones, coniecit δὲ πᾶν Graevius scribendum Ἐμέλισας, hoc sensu: Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipse interfecisti, nosque omnes concidebas, quid Ulysssem accusas? Ajax enim furore percitus pecudes iugulabat, & cum in illas grassaretur, putabat, se Graecorum obtruncare duces. Ego tamen praefero lectionem, quam Mistos habere testatur vir cl. modo laudatus, sc. Ἐμέλλησας, ut subaudiatur φονεύειν ex praecedenti, h. e. interfeciturus eras. Simili plane modo locuti sunt alii. Dio Chrysost. Or. LXIV de Alexandro:

Ἀπέκτεινε δὲ Κλεῖτον τὸν σοφόν, . . . καὶ διδάσκαλον Καλλι-
σθένην, καὶ Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, καὶ Ἀντίπατρον ἐβουλεύσα-
το. Iulian. Or. I, p. 33, ὧν τοὺς μὲν ἀνῆρκε, τοὺς δὲ ἐμέλλησεν.
& pag. 44, καὶ τιμὰς ἐπ' αὐτοῖς τὰς μὲν ἐχάρισω, τὰς δὲ ἥδην
μέλλεις. In quibus exemplis subintelligendum verbum, quod
praeceffit; ut Ἀριστοτέλην ἐμέλλησε, pro Ἀριστοτέλην ἀπο-
κτεῖναι ἐμέλλησε & τοὺς δὲ ἐμέλλησεν, pro τοὺς δὲ ἀνελεῖν ἐ-
μέλλησε. L. Bos Animadv. c. XII, p. 56. Ἐμέλισας P. Ald. I.
H. Fr. IV. St. edd. optime. Recentiores omnes ἐμέλυσας, vi-
tiofe. Aiakis exemplo furens celebris ille Cervantes Quixo-
tus in oves etiam defaevit. SOLAN. Aliquantulum olim, utri
lectioni primas darem, non secus ac Graevius, addubitavi:
μελίζειν enim cum sit membratim discerpere vel concidere apud
Dionys. Halic. A. R. VII, p. 461, Apollodor. Bibl. I, p. 156,
Schol. Apoll. Rh. IV, 223, Aiaci non absurde tribuatur, qui
quamvis in gregem consilio Minervae faeviret, principes ta-
men Achivorum flagris ferroque dilaniare se putabat. Nunc
fine controversia verum arbitror ἐμέλλησας, cui calculum ad-
iecit eruditiss. Kuhnii ad Diog. L. I, 98, elegantem esse Grae-
cissimum observans: nam revera saepius ita ponitur μέλλειν,
ut praecedentis verbi repetitus infinitivus illi annecti debeat,
etiamsi persona, quae loquitur, ut in Tragoediis Comoediis-
que fieri solet, fuerit mutata. Aristoph. Pl. v. 1103, Μὰ Δί,
inquit Mercurius, ἀλλ' ἐμελλον, scilicet κόπτειν τὴν δῦραν,
quod Carion ante dixerat; & in illa frequenti apud Platonem
formula, τί δ' οὐ μέλλουσι; nimirum μισεῖν τε καὶ φεύγειν, Πολ.
VIII, pag. 726 B. Dinarch. in Demosth. p. 96, v. 26, οὐτ' ἐμέ-
απέφηνεν ἢ Βουλῇ, οὐτ' ἐμέλλησεν. Liban. de Vit. sua p. 41 A.
βαρβάρων δὲ τῶν μὲν ἡττημένων, τῶν δὲ μελλόντων. Isocr. Pa-
neg. p. 68 D. τοιγαροῦν τὰ μὲν ἔχει, τὰ δὲ μέλλει, τοῖς δὲ ἐπι-
βουλεύει. Hel. Enc. p. 213 B. τὰς μὲν ἐπύρβουν, τὰς δ' ἐμελλον,
ταῖς δ' ἡπείλουν τῶν πόλεων. Panath. p. 254 A. Λακεδαιμόνιοι
δὲ οὔτε πάσχοντες κακὸν οὐδὲν, οὔτε μέλλοντες, οὔτε δεδιό-
τες. Aeschyl. Pers. v. 816, Τοὶ γὰρ κακῶς δράσαντες οὐκ ἐλάσ-
σονται Πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι. — Thucyd. III, 55, οὐδὲν
ἐκπρεπέστερον ὑπὸ ἡμῶν οὔτε ἐπάθετε, οὔτε ἐμελλήσατε. De-
mosth. Ep. IV, p. 202 D. Diis est proprium φλαῦρον μηδὲν μη-
δέποτε ἐν παντὶ τῷ αἰῶνι μῆτε παθεῖν, μῆτε μελλῆσαι. Exem-
pla vero plura, ubi πάσχειν praemittatur, ideo potissimum
adduxi, ut liquido pateret, quam perversè Libanium intellexe-
rit verteritque Olearius de Ulc. Iul. Nec. § 12, Οὐδενὸς τῶν ἐγ-
χυτάτω καὶ ὑφ' ὧν ἐφρουρεῖτο παθόντος οὐδὲν, ἀλλ' οὐδὲ μελλή-

σαντος' quod pro μελήσαντος merito probavit, allatis etiam Luciani nostri verbis, doctiff. Steinheilii, errante, dum bonum ducem deferit, Waechtlero: vide Aët. Erud. Lips. A. 1721, p. 266. Sic Aristoph. in Pl. v. 551, Ἄλλ' οὐχ' ὁ ἐμὸς τοῦτο πέπονθεν βίος· οὐ μὰ Δι', οὐδέ γε μέλλει. Porro quam prona sit in hunc errorem librariorum manus, docuerit Thucydidis locus I, c. 134, Καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν Καϊάδαν, οὐ-
περ τοὺς κακούργους εἰώθασιν ἐμβάλλειν· hanc enim receptae Codicum optimorum lectionem anteponendam censeo: ibi non libri tantum quidam inepte ἐμέλισαν, sed & Scholiastes, sive potius lector aliquis imperitus exponit εἰς δ' ὅς ἐτεμον. HEMST.

ead. l. 9. Προσειπεῖν ἡξίωσας) Vide Homeri Od. XII. CLER.

ead. l. 13. Ἐπὶ τοῖς ὅπλοις) Benedict. pro armis. Verte, propter arma. GUYET.

ead. l. 15. Ἀνανταγώνιστος) In Thucydide IV, 92, pro ἀναγώνιστοι non contemnendae notae libri ἀνανταγώνιστοι legunt: Waffio probatum, & Dukero monenti ἀνανταγώνιστος esse etiam apud Lucianum, qui Thucydideis crebro utitur, Dial. Mort. & Hermot. Cyrillo frequens, cuius unum alterumque locum notavit Suicerus. HEMST.

Pag. 234. l. 10. Τὸν Ὀδυσσεά, ὃς ἀντεποιήθη μόνος) Ut qui solus sese mihi opposuerit. Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Graecam vocem nunc recte vel ceperint vel exprefferint. Sane optime pater notavit subintelligi τῶν ὀπλων, & verti debere, solus vindicabat. Sic in Reviviscentibus Philosophia minatur, se contrituram κακοὺς κακῶς, ὥς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ἄντες. GRON.

ead. l. 14. Ὑπομένει, ἐπεὶ) Sic interpungendo meliuscule sese habebunt haec; sed nondum sic etiam satis sana. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ Τρωσὶ δικ.) Homer. Od. Δ, 544, Παῖδες δὲ Τρώων δικάσαν καὶ Πάλλας Ἀθήνη. Agamemnon enim iudicii invidiam subire nolens a captivis Troianis petiit, uter plus eis nocuisset, Ajax, an Ulysses: qui cum continuo, Ulysses, respondissent, arma statim ei adiudicata sunt. V. Schol. Homer. l. c. SOLAN.

ead. l. 16. Οἶδα) Lege versum, quem ex Homero in nota praecedenti vides. Quo tamen pacto Minerva una iudicaret, non docent aut poeta, aut enarrator ille. SOLAN.

ibid. Ἀλλ' οὐ θέμις &c.) Ergo iam experimentis sapere didicerat. Prudens Minervae monitum ad Ulysssem in Ai. Flag. v. 128, — ὑπέρκαπον Μηδὲν ποτ' εἶπης αὐτὸς εἰς θεοὺς ἔπος, tra-

atum est ab Aiakis impia in Deos superbia, cuius in ea fabula paulo ante v. 112 exemplum ediderat roganti Minervae negans. Observat Scholiastes, tradi τὸν Αἰάντα τρίτον προσβηκέναι περὶ τοὺς θεούς, πρῶτον μὲν ἐκβαλεῖν τοῦ διφφρου τὴν Ἀθηνᾶν βουλομένῃ αὐτᾷ συμμαχεῖν· δεύτερον ἀπαλείψαι τὴν γλαύκα τὴν ἐγγεγραμμένην τῇ ὀπλῇ αὐτοῦ ἐξ ἑθους πατρώου· τρίτον ὅτι οὐκ ἐπεισδὴ τῇ πατρὶ συμβουλευόντι πείθεσθαι τοῖς θεοῖς. Egre-
gie vero Lucianus ingenii morem denotat: postquam enim dicentem fecisset, οὐ θεῖμιν λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν, mox tamen Ulysses se non posse non odisse profitetur, ne si Minerva quidem ipsa vetet: quo dicto simul ostendit, quem armorum Achilles sibi abiudicatorum aucto-
rem statuat. HEMST.

Pag. 235. l. 2. Οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι) Illa minus re-
cte vertuntur ab interpretibus: *etsi ipsa Minerva hoc nolit*. Tu verte:
non si ipsa mihi Minerva hoc imperaret. Sic eleganter post negationem
ponitur οὐδ' εἰ Homer. II. E, 644: Οὐδέ τίς ἐσ' Τρώεσσαν ἵομαι ἄλκαρ
ἴσσεσθαι Ἐλθόντ' ἐκ Λυκίας, οὐδ' εἰ μάλα καρτερός ἐσσι. Sic Lat. *non si se-*
quitur negationem; Liv. VII, cap. 10: *In iussu tuo, Imperator, extra or-*
dinem nunquam pugnaverim, non si certam victoriam videam. Idem lib.
XXXVIII, c. 57. L. Bos Anim. c. XII, p. 57.

ead. l. 8. Σώστρατος) Vide in Ἀλεξ. c. 4, ubi iterum inter latrones
famosos recensetur. Sofstrati cuiusdam Boeotii vitam scripserat Lu-
cianus, ut in Δημιῶν. ipse testatur, ob vires corporis celebratissimi,
ut & nomen Herculis consecutus fuerit. Sed Sofstratus ille alius ab
hoc videtur: hic enim latro caedibusque infamis: ille non robore, la-
boribus, patientia tantum, quae omnia in latronem etiam cadere pos-
sunt, clarus, sed ab operibus laudatur nomini respondentibus, a la-
tronibus sublati, viarumque & pontium structura difficillima. Ut ut
sit, utriusque fama, ni per Lucianum foret, prorsus ex hominum me-
moria intercidisset: nam quae de eo Philostratus in Herodis Vita ha-
bet p. 552, quis absque hoc intelligat? Recte vidit cl. Hemsterhusius
ad Pollucem Praef. p. 29, Herodis Herculem esse Sofstratum illum, de
quo ad initium Demonactis fusius dicendi locus dabitur. Negligentia
maiorum etiam factum, ut tam utili vita careamus. SOLAN.

Pag. 236. l. 12. Ἐκείνη ὑπηρετοῦντες) Synes. Ep. LVII, p. 193 A. τὸ
γὰρ ἢ δεῖ γενέσθαι ὑπηρετῆσαι τῷ χρεῶν, οὐκ ἀστειῆς ἀπολογίας ἐστὶ. Fru-
stra quoque ad hanc criminis commissi defensionem apud filium Ore-
sten confugit Clytaemnestra in Aeschyli Choeph. v. 910, dicendo: Ἡ
μοῖρα τούτων, ὃ τέκνον, παραιτία. HEMST.

Pag. 237. l. 4. Ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐτὸ) Lepide Noster videtur his
σκαπτικῶς tangere ritum Atheniensium in festo Βουφονοίῃ: cum nem-
pe is, cuius manu eo in festo caesus esset bos, fugeret; securis autem,
qua caedes facta esset, quasi rea in iudicium traheretur atque damna-
retur. Rem hanc enarratam apud Meursium & Castellatum de festis
Graecorum videre licet. IENS.

ead. l. 5. Ξίφος) V. Iens. & Pott. 102 & 166. SOLAN.

ead. l. 6. Δεῖ οὖν τὸ πᾶν ἀγαθὲν εἶναι) Haec verba in solo P. inveniuntur;
& mox τῷ πρώτῳ pro τῷ πρώτῳ, quod forsan etiam rectius. SOLAN.

ibid. Τῷ πρώτῳ παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Tanti non sunt apud me Exc.
Cod. Regin. Poli, ut eorum auctoritate sola munitus augere Lucia-
num sustineam; praesertim si suspicio non levis subit male fidae ma-
nus & nimium de suo liberalis. Sane istis, quae suggerit, omisiss sen-

tentia loci satis apte procedit; tamēti non invitus largiar, orationem ambitu paulo latiore potuisse plenius explicari: sed haec eum colorem non habent, qui Lucianeis commode respondeat. Locutionem ipsam paulo aliter usurpavit Maxim. Τυγ. Λογ. λθ. Σωκράτην δὲ τὸν μηδὲ τῶν Ἀπελλῶνι παρασχόντα ἀμαθίας αἰτίαν. HEMST.

ibid. Παρασχόντι τὴν αἰτίαν) Ut Συγγρ. c. 1, & Τυραννοκτ. c. 11, 13. Argumentum hoc latius exsequitur in *L. Ἐλεγχ. SOLAN.*

ead. l. 7. Ἐπιδαφιεύη) Interpr. *Bene est, Minos, quod haec etiam exemplo, quasi quodam auctario locupletas.* Qui praecedentia legit, videbit, Sostratum, qui quaestionem proposuerat, utrum, si quis ab alio coactus aliquem occiderit, reus habendus sit caedis, an is, a quo coactus fuerit, addidisse exemplum hoc: Cum carnifex iussu iudicis, aut fatelles iussu tyranni aliquem vita privaverit, uter caedis reus agendus esset. Ad quae respondet Minos, reum agendum esse iudicem, aut tyrannum, & addit, siquidem neque ipsum gladium accusare possumus: subservit enim hic tanquam instrumentum explendo animo eius, qui primus causam praeiuit. Ad ea iam Sostratus, *Εὖγε ὦ Μίνως &c. h. e. Bene facis, Minos, quod exemplo etiam corollarium, sive auctarium addis: i. e. quod exemplo, quo ego usus sum de iudice &c. tu auctarium addis de gladio.* Ita enim intelligenda sunt verba, & ea vis est phraeos, *ἐπιδαφιεύεσθαι τι πρᾶγματι*, superaddere quippiam rei alicui, auctarium rei addere. Vide Budaem in Comment. *L. Gr. pag. 854*, ubi exemplum e Synesio habet: *Δέδωκε, καὶ εἰλήφαμεν, καὶ ἐπεδαφιεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκρυψέως.* Ipse dedit (documentum) posque cepimus: corollarium etiam addidit his sceleribus, ob quae abdicatus fuerat. *L. Bos Obs. Crit. cap. IX, pag. 49.* Budaei explicationem istius verbi, Synesii loco nixam, huc contulit vir doctiss. *L. Bos*, neque iniuria castigavit interpretem, qui, quamvis & ipse Budaem secutus, eo tamen modo reddiderat, ac si scriptum a Luciano fuisset, *ἐπιδαφιεύη παράδειγμά τι*: haec enim locutio valere potest, alterius dicta locupletare exemplo quodam addito, ampliusque illustrare. Verum quoniam Lexicis, quae perpauca suppeditant, haud sane multa Suicerus adstruxit, agendum rationem & usum verbi, apud recentiores multum celebrati, paulo dilucidius explanemus. *Δαφίλης, δαφίλεια, δαφιλύειν* copiam & abundantiam significant, at talem praecipue, quae proluxa largitate ad utilitates aliorum & commoda diffundatur: *δαφίλης τῶν δαρεῶν δόσις*, Eratosthen. apud Schol. Euripid. ad Hecub. v. 574. *Spionia dapsilis mustos; dapsili proventu fatigata vitis*, Columellae. *Δαφίλεια* τῇ ἐνδείᾳ, quemadmodum τῇ πενίᾳ πλούτος, saepius est contraria: Europam prae ceteris terrarum orbis regionibus excellere scribit Agathem. II, c. 7, tum pluribus bonis, tum πρὸς φερομέναν ποιήλῃν *δαφίλεια* trita sunt *δαφίλεια* τροφῆς, τῶν ἐπιτηδεύων ἀπάντων πολλὴν ἔχειν *δαφίλεια* Diodor. II, p. 80 D. *Δαφιλύεσθαι* non tantum adfluere, abundare, ut Philoni Byzantio de Pyram. Aegypti, ἀγέλαις ἐλεφάντων ἢ λιθῶν *δαφιλύεσθαι*, pro quo peius editur *δαφιλύεσθαι*: sed & passive, ut in Comment. ad Aristot. Eth. VI, ἐπειδὴ μὴ χρόνος αὐτοῖς ἰκανὸς δε-*δαφίλευται* πρὸς τὸ πείραν εἰληφέναι τῶν καθ' ἑκάστα πρᾶξεων nam quod scriptor Ἀποκρ. πρὸς τοὺς Ὀρθοδ. Resp. ad Quaest. 96 agendi vim addidit, τοῦ θεοῦ τοῦ καὶ τοῖς παρὰ γνῶμην καλοῦ τὸν ἐπαινον *δαφίλευσμένου*, est illud, modo vitio vacet, inusitatus, neque alibi fere, quam in composito *ἐπιδαφιεύεσθαι*, solet reperiri. Pecora solent, si in uber-

tate pabuli largissima versentur, ἐνδὰφιλεύσασθαι. Heliodor. VIII, p. 398, κῆλον πολλὴν πῶαν καὶ χίλον ἀφθονὸν ἐνδὰφιλεύσασθαι κτήνῃσι νομὴν ἀπαντεματίζοντα: sed apud Suid. in Φιλίσκος Κερκυραῖος alia loquendi facie metrum Philicium vel Philiscium ex eo dicitur appellatum, ἐπεὶ περ αὐτῷ ἐνδὰφιλεύετο, quoniam illo genere perlibenter Philiscus Corcyraeus ac frequentius aliis utebatur. Indidem hocce nostrum ἐπιδὰφιλεύειν potestatis originem traxit per varios veluti rivulos divergentis: nam primum activae formae neutra virtus est subiecta: Ister, Athenaeo teste XIV, pag. 650 B. Peloponnesum scripsit Apiae nomen olim habuisse διὰ τὸ ἐπιδὰφιλεύειν ἐν αὐτῇ τὸ φυτὸν παρὶque modo apud Hesych. in Συβαριτικοὶ λόγοι Aesopus refertur, cum in Italiam venisset, tantum sui studium excitasse, ὥς καὶ τὸ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶδος ἐπιδὰφιλεύσαι καὶ Συβαριτικὸν προσαγορευθῆναι. Multo rarius est, ut forma media hunc in usum veniat, quomodo Cyrillus Hierosol. Catech. VI, p. 51 B. ἐπεὶ δὰφιλεύσατο ἡ πονηρία τῆς εἰδωλολατρείας: itemque contra valde infrequens, si activa ponatur pro munifice largiri: quod extra Grammaticos vix alibi reperias: vide Suid. in Ἐπὶ κλυσαν & Ἐπὶ κλύσαν. Hesych. Ἐπιδὰφιλεύσει, μεγαλοφυχίσει: ubi μεγαλοφυχίειν, perinde atque in Ἐπιδὰφιλεύμενος & Δαφιλίστατος, valet *splendidum ac liberale* esse: nam μεγαλόφυχος aliquando, ut *magnum* Latinis, nihil aliud quam μεγαλοπρεπής, Achill. Tat. VI, p. 387, χρηστός τε καὶ μεγαλόφυχος τοῖς δεομένοις: & μεγαλοφυχία, quam, interprete Thom. Mag. ἢ ἐν ταῖς μεταδόσεσιν ἔτοιμος δαφίλεια: sicut in Aristide T. III, p. 513 D. Liban. T. I, pag. 242 A. & in Inscript. antiquis, ἀρετῆς ἐνεκα καὶ τῆς εἰς τὴν πόλιν ἀδιαλείπτου μεγαλοφυχίας. Deinde forma verbi ἐπιδὰφιλεύεσθαι media virtute sibi propria gaudet, *luculentum ac copiosum sive liberaliter largiendo, sive quodlibet aliud faciendo se praeberē*. Ita Pollux III, 119, vim eius adiecto similium verborum numero satis declarans. Dionys. Halic. Art. Rhet. pag. 72, v. 27, ἐπὶ μὲν οὖν τῶν ἐν πολέμοις περόντων καὶ ἐπιδὰφιλεύσαιτο τις ἐν τοῦτοις: oratione copiosa luxurietur aliquis, atque ingenio fraena laxet: paulo dilutius reddidit, *prolixius immorari*, Sylburgius. Tum porro solemini more, qualem verba media recipiunt, vim activam adipiscitur, *structurae tamen, ut patebit, ductu vario disparatam, suis ex copiis & facultatibus largiter aliquid erogare, atque aliis tribuere*. Χρήματα ἐπιδὰφιλεύεσθαι, Philostorg. apud Suid. in Λεόντιος. Εἰ σοὶ δεῖ . . . ὁ παῖ, κλήρου μείζονος, ὁ πατὴρ ἐγὰρ σοὶ τὰ δυνατὰ προσεπιδὰφιλεύσομαι Liban. T. I, p. 788 D. Philo Iud. p. 775 C. Εἰ μὲν ὁ εὐχόμενος (οἰκίαν γενέσθαι ἀνάθεμα) ἀνακομίζεσθαι πρόελοντο, ἐπιδὰφιλεύεσθαι τὸ πέμπτον, *insuper adiciat & persolvat quintam partem*. Sed minime praetereundus, quem & Suidas posuit, egregius Herodoti locus V, c. 20, ubi Alexander Amyntae filius ad Persas legatos iam iam dolis eius perituros, Nihil est, inquit, nostrarum rerum, quod vobis invidemus, quo minus omnibus ad vos abundantissime collatis fruamini: καὶ δὲ καὶ τόδε τὸ πάντων μέγιστον, τὰς τε ἐαυτῶν μητέρας καὶ τὰς ἀδελφεὰς ἐπιδὰφιλεύεμεθα ὑμῖν in quibus est manifesta per se significandi virtus. Hinc aliò transit, cunctisque rebus, quae luculenter in aliorum utilitatem praestantur ac conferuntur, aptari solet; quod iterum ad partes vocandus, qui vel in primis hoc verbo delectatur, Philo Iud. confirmabit p. 712 C. ἐπιδὰφιλεύόμενος δὲ τὸ ἐπιειχὲς πάλιν πλουσίως αὐτῷ καὶ κατὰ χάριν χρηταί iisdem paene verbis Hebraei legislatoris aequitatem lau-

daverat p. 701 D. contra ne cum Solone quidem comparari dignus est Aegyptius, qui fratrum sororumque naturae adversa connubia concedens εὐφώρησεν εἰς ἀσέλγειαν ἐπίδαφιλεύμενος δυστέραπειτον καὶ καὶ σάμασι καὶ ψυχαῖς ἀκράσιαν p. 779 E. & p. 18 D. τὴν ἐκ τῶν ὅτων φάραν ἀνευ τέχνης γεωργικῆς ἐπεδαφιλεύσασθαι. Simili modo Themistius pag. 223 D. ἐπίδαφιλεύσεται μοι ὁ μουσηγέτης (Theodosius) καὶ ἀμεινὸς καιρὸν μελωδίας: quod a Petavio versum, *insuper occasionem fit praebiturus: malim, sed opportunam mihi melioris concentus copiam est largieturus.* Synes. Ep. LXVII, p. 214 A. καὶ ἄλλα πολλὰ προσέξουσιν ἐπίδαφιλεύμενος αὐτῷ πόρους: ubi veram sententiae vim idem Petavio non perspexit. Euseb. de V. C. III, p. 608, Ὁ Σατὴρ . . . τὴν ἐαυτοῦ ἐπιφάνειαν τῷ Ἀβραάμ ἐπεδαφιλεύσατο: quae vertentem Valesium scripsisse credibile videtur, *praesentiae suae copiam Abraham fecit, non, quod in editis fertur, praestantiae.* Ad hanc rationem optime quadrat, qui genitivum, sed hoc in casu accusativo parem, adiunxit Xenophon K. Π. II. p. 29, ἡμῖν δὲ πάντας, ἔφη, ἐν τοῖς αὐτοῖς φίλοις τοῦτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γέλαιος ἐπίδαφιλεύσῃ: ubi pro liberaliter & copiose fundes purissimum scriptorem usurpasse bene notat Budaeus, atque adeo tantundem esse, ac si diceret, *praelarge nobis ridendi materiam praebebis.* Parī structura non infrequens Xenophontis imitator Basilium Hom. X, p. 85 E. si contumeliosis dictis incessare, aliorum infaniam exercendae tuae virtutis occasionem duces, ὥστε, ἂν ἐμοὶ πείθῃ, καὶ ἐπίδαφιλεύσῃ τῶν ὕβρεων: quod quomodo sit capiendum, non melius discere licet, quam ex subiectis exemplis; quorum hoc est primum: ἀφανῆ σε εἶπεν καὶ ἄδοξον καὶ μηδὲνα μηδαμῶθεν, σὺ δὲ γῆν εἶπε καὶ σποδὸν σεαυτὸν, sic ut obiectum opprobrium non tantum fatearis, sed maius etiam cumulatiuque tibi convenire libenter agnoscas. Singulari modo, cuius tamen intellectus sit facilis, adhibuit Origen. in Cels. IV, p. 229: non prorsus abhorret, ut phoenicis historia sit vera, ἐπίδαφιλευσαμένης τῆς θείας προνοίας καὶ ἐν ταῖς διαφοραῖς τῶν ζώων παραστήσαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ ποικίλον τῆς τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κατασκευῆς. Diversi generis accusativus adiungitur a Iosepho A. I. XIX, 7, § 5. Agrippa ἐπεδαφιλεύσατο αὐτῶν (theatri, balneorum &c. Beryti) τὴν καθιέρωσιν μεγαλοπρεπῶς: *profusa liberalitate instruxit ornatisque eorum dedicationem: nisi forte maioris locutionem in hanc partem accipere, magnifica liberalitate sumtus dedicationis de suo suppeditavit.* Solet aliquando casu dissimulato poni; quemadmodum apud Nostrium ὑπὲρ Εἰκ. c. XIV: tu, Luciane, ceteroquin ad laudes ingerendas nequaquam promptus, nunc οὐκ εἶδ' ὅπως ἀθρόαν πεποιήσαι τὴν μεταβολὴν ἐπίδαφιλεύμενος: nisi fede mutata, tametsi res eodem redeat, paulo post ἀναπέφνης subsequi iubeas καὶ ἐπίδαφιλεύμενος: quod, ubi eo nos operis ordo deduxerit, considerandum veniet. Plutarch. de Mus. pag. 1146 E. Soterichus ὅσα καὶ πρὸς Θεορίαν . . . συντείνει διδάσκειν ἡμᾶς ἐπεδαφιλεύσατο. Philo lud. pag. 711 C. Μωσὲς προδιαταξάμενος (non προσδιατ.) ἐπίδαφιλεύεται φάσκων: *Interpres, insuper addit.* Hic ergo loquendi modus quam constat: verum rarius occurrit, quem Noster usurpat, additus huic verbo casus tertius: quo magis dignum puto, qui animadvertatur, de Andronico homine perditissimo Synesii locum Ep. LXXII. Eum ab ecclesia segregaverat Synesius flagitiis iusignem: mox deinde, vinci se passus aliorum precibus, hac conditione iterum admisit, ut datam melioris fru-

gis fidem re ipsa repraesentaret, peccatorumque labem vera poenitudine vitaeque sanctiore aboleret: ἔδοξε ταῦτα, inquit, καὶ πείραν αὐτοῖς τε ἔφη δάσκειν καὶ ἡμᾶς κηρύσσειν· δέδωκε καὶ εἰληφάμεν· ἐπειδὰ φιλεύσατο ταῖς ὑποθέσεσι τῆς ἀποκηρύξεως. Haec postrema cum Suidas tacito scriptoris nomine protulisset, neque unde sumta forent compertum esset, fieri non potuit, quin versio Latina fingeretur prorsus a recto sensu diffidens: ad exponendum autem usus est eadem formula, κατὰ πόρον ἐχρήσατο, quam isti verbo supra iunxisse vidimus Philonem; quae potestas licet pluribus in locis commode respondeat, hic tamen verior est Budaei explicatio, *corollarium etiam & auctarium addidit his sceleribus, ob quae eiectus fuerat ecclesia*: a qua ratione nec Petavius discedit: eam quidem Synesio fuisse mentem, exinde clare conficitur, quod scelera mox enumeret graviora, quibus cum ante vacasset Andronicus nunc semet illigaverat: atque adeo paene par est illud Firmi de propudiosa muliercula Ep. XLI, οὐδεμίαν ἑλλείπον μοχθηρίας ὑπερβολὴν εἰς τὸ προσθεῖναι ἀμαρτίας ἐφ' ἀμαρτίας. Obscurior est non ipso sensu, qui satis expeditus, sed ambigua Grammaticae proprietatis facie loquendi ratio apud Euseb. H. E. III, c. 23: Menander Simonis magi successor εἰς ἄκρον τῆς γοντείας οὐκ ἔλαττον τοῦ διδασκάλου προσελθὼν μεῖζον ἐπιδιφιλεύεται τερατολογίας: magnus Valesius eum in modum Latine convertit, ut, vim huic verbo non mediam se tribui velle, sed passivam, ostendat: *pluribus adhuc & absurdioribus figmentis exuberavit*; tanquam si recte dici putasset ἐπιδιφιλεύεσθαι πλούτῳ, τιμαῖς, abundare divitiis, honoribus, ac similia; quale genus ego quidem nullis adhucdum exemplis munitum reperi. Idcirco potius dederim: *supra magistrum se profudit in opiniones portentosiores*: diversa nonnihil ratio foret, si legeretur, μεῖζον ἐπιδιφιλεύεται τερατολογίαις, *magis auget cumulatque impii doctoris absurda portenta*. Gregor. Nyssen. T. II, pag. 35 B. ἀψευδὲς γὰρ ὁ ἐπαγγελλάμενος, ὑπὲρ τὴν αἰτίαν ἐπιδιφιλούμενος (multum enim abest, ut ex ἐπιδιφιλούμενος, quod depravatam editur, cum Suicero verbum plane inusitatum constituam ἐπιδιφιλείσθαι) τῇ μεγαλοδωρεῇ τῶν χαρισμάτων· qui promisit Deus mentiri nescit, & supra quam petas largius exaggerat donorum gratiose tributorum uberitatem. Ex his intelligi satis potest, siue sententiam Luciani, seu phrasin spectes, parum omnino interesse, utrum accipias, Bene vero factum, Minus, quod exemplo producto largius aliquid accumules atque admetiaris; an, quod in exemplo proposito uberius illustrando impensius etiam, atque ipse fecerim, verseris. Utrovis modo ingenio Graeci sermonis aequae fuerit satisfactum. HEMST.

ead. l. 13. Ποιῖς κολάζων) Longe aliter Ms. qui sic habet: ποιῶν φανῇ εἰ κολάσεις μὲν ἡμᾶς ὑπερέτας γινόμενους ὧν ἡ Κλωθὴ προστάττει, τιμῆσεις δὲ τοὺς. Cur potius hanc Parcam, quam aliam, nominet, ratio est, quia Μοῖραι alio nomine Κλωθῶϊ. BOURD.

Pag. 238. l. 5. Δοκέεις) Hoc si retineas, ut tempora melius inter se congruant, scribendum erit ἀπολαύεις· fin ἀπολαύσεις placuerit, δοκέεις itidem migrare iusserim in futurum δέξεις. HEMST.

387 420

Наук. бібліотека
ОДЕСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ
Ім. І. І. Мечникова

1948

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова

Библиотека имени Н.И. Новикова

НБ ОНУ імені І.І.Мечникова